

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEZKEREDEN TEZKEREYE GERÇEKLER

HÜSNÜ MAHALLİ

 SKELE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HÜSNÜ MAHALLİ
•
TEZKEREDEN TEZKEREYE
GERÇEKLER

SKOLE

Tezkereden Tezkereye Gerçekler
Hüsnü Mahalli
ISBN 9944-942-46-4

© 2006 İskele Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Birinci Baskı: Kasım 2006, İstanbul

Kapak: Ahmet Sungur

Baskı ve Cilt: Kaya Matbaacılık
Tel: (212) 656 62 20

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İskele Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

İskele Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mah. Bestekâr Osman Sk. No: 9 Sultanahmet-İstanbul
Tlf: (0212) 520 83 83 Faks: (212) 520 22 85
e-posta: info@iskeleyayincilik.com

TEZKEREDEN TEZKEREYE GERÇEKLER

HÜSNÜ MAHALLİ

*Bu kitabın telif geliri, yazar Hüsnü Mahalli tarafından
Filistinli çocuklara bağışlanacaktır.*

İSKELE YAYINCILIK

23 Şubat 2005'ten sonra *Yeni Şafak*'taki yazılarıma son verildiğinde birçok yayıncı gazetede yazılarımı kitaplaştırmak istedi.

O günkü koşullarda bu düşünce bana pek cazip gelmemişti. Çünkü kısa bir süre önce yazılmış ve henüz doğruluğu kanıtlanmamış analiz yazılarının yayımlanması pek anlamlı ve mantıklı gelmiyordu bana. Yani bu tespit ve analizlerin doğruluğunu görmek için belirli bir zamanın geçmesi gerektiğine inanıyordum.

Üstelik yazıları kitaplaştırdığımda, *Yeni Şafak*'taki yazılarıma neden son verildiğini de anlatmam gerekiyordu.

Ben ise henüz bunun zamanının gelmediğine inanıyordum.

Nitekim o sıralar *Yeni Şafak* ile ilgili olarak bana sık sık sorulan soruların hiçbirine yanıt vermiyor, bu soruların muhatabının gazete yönetimi olduğunu söylüyordum.

3 Mayıs 2005'te ise durum değişti.

Çünkü o gün gazetenin genel yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu, *Evrensel* gazetesine benimle ilgili konuşmuş, gazete de konuyu birinci sayfasına taşımıştı:

'Suriye vatandaşı' operasyonu mu?

Yeni Şafak gazetesinde yazılarına son verilen Hüsnü Mahalli'yle ilgili iddiaları sormak için aradığımız Yeni Şafak gazetesi genel yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu, önce bizi gazetesinin içişlerine karışmakla ve ideolojik davranmakla suçladı, ardından da Mahalli'nin bir yazısını gazeteye koymadığını söyledi.

Henüz konuyla ilgili bir açıklama yapmamış olan Hüsnü Mahalli'yi arayıp, yazılarına son verilmiş olmasında ABD ve İsrail'e yönelik sert ifadeler kullanmasının gazeteyi "sıkıntıya" soktuğu yönündeki iddiaları hatırlattığımızda, yorum yapmadı. Ama yalanlamadı da. Olayı biraz daha soruşturduğumuzda ABD ve İsrail büyükelçilerinin Yeni Şafak'ı ziyaret etmiş olduğu, Mahalli'nin yazılarına son verilmesinde bu ilişkilerin de bir etkisi olmuş olabileceği öne sürüldü.

ABD ve İsrail'e ilişkin olarak başka yazarları da eleştirel bir üslup kullanan Yeni Şafak'ın bu konudaki en "tacizkâr" kalemi olan Mahalli, yazılarında İsrail ve Şaron'dan birçok kez "terörist" diye söz etmişti.

Mahalli'nin yazılarına son verilmesinde ABD ve İsrailli yetkililerden gazete yönetimine doğrudan bir telkin bulunup bulunmadığını sormak ve olayın iç yüzünü öğrenmek için Yeni Şafak gazetesi genel yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu'nu aradık.

Sadıkoğlu, önce bu konunun neden bizi bu kadar ilgilendirdiğini sordu. Bu konuyla kamuoyunun ilgilendiğini, konunun gerek internet sitelerinde, gerekse bazı gazetelerin köşelerinde konu edildiğini anımsattık. Buna rağmen, bizi ideolojik davranmakla suçlayan Sadıkoğlu, gazeteye ABD'li yetkililerin gelmiş olduğunu doğruladı. "Onlarla bizzat ben görüş-tüm," diyen Sadıkoğlu, ABD'lilerden bu konuda herhangi bir talep gelmediğini belirterek bu yöndeki iddiaları yalanladı.

Mahalli'nin, iç politikaya dair bir yazısını gazeteye koymadığını, bunu da kendisiyle konuştuğunu ifade eden Sadıkoğlu, "Bu hangi yazıydı?" diye sordüğümüzde ise, "bunun bir gazetenin iç işleyişi olduğunu ve başkasını ilgilendirmeyeceğini" savunduktan sonra tepkisel bir ifade ile "Bir Suriye vatandaşının, ülkenin içişlerine karışmasına kimse izin vermez," dedi. Mahalli'nin daha önce işlerinin yoğunluğu nedeniyle yazılarına son vermek isteğinde bulunduğunu belirten Selahattin Sadıkoğlu şöyle devam etti: "Ben de ona dizi yazılar yaz, röportajlar yap o zaman, dedim."

Ardından, "Yani Mahalli kendi isteğiyle mi yazılarına son verdi?" diye sordüğümüz Sadıkoğlu, Mahalli'ye, çıkacak olan yeni TCK'nın yüklü tazminat cezaları getirdiğini söylediğini ve yazılarını yumuşatmasını istediğini söyledi. Mahalli'den, yazılarına ara verdiğini köşesinde yazmasını istediğini belirten Sadıkoğlu, bunun da gerçekleşmediğini söyledi.

Hüsnü Mahalli gibi, ABD saldırganlığına karşı çıkan gazetecileri ilk hedef alan, Wall Street Journal gazetesi yazarı Robert Pollock olmuştur. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feith'e yakınlığı ile tanınan Pollock, Şubat ayında yayımlanan makalesinde 'Yeni Şafak ve Radikal gibi gazetelerdeki yazarları 'Amerikan düşmanlığı yapmak' ile suçlamıştı. Daha sonra, Washington Times yazarı Arnauld de Pochgrave'in 2 Mart tarihli makalesinde 'Usame Bin Ladin'in 11 Eylül saldırılarından bu yana, 19 ses ve video kaydında söyledikleri ile bazı Türk gazetecilerin yazıp çizdiği şeyler arasında fark bulmak çok zor. Eğer bir fark varsa, o da Türkler'in zehir saçmakta olan Bin Ladin'i solladığı' denilmekteydi.

Bu 'medya saldırısı ile eşzamanlı olarak Ariel Şaron'a yakınlıkları ile bilinen emekli İsrailli generallerce yönetilen internet sitesi MEMRI'nin 25

Şubat ve 8 Mart tarihli bültenleri, özel olarak Türk basınına ayrıldı ve çeşitli gazetelerde çalışan bazı yazarlar, isim verilerek hedef gösterildi. Mahalli ise, MEMRI'nin 2 Şubat tarihli bir haberinde hedef alındı. Yazarın 'Cinayet Ortakları' başlıklı makalesini aktaran site 'Yeni Şafak'ın hükümetle gayri resmi bağlantısına dikkat çekiyor, Mahalli'nin Suriyeli olduğunu özellikle vurguluyordu.

İşte Evrensel'in benimle ilgili haberi.

Oysa gazetenin yazı işleri müdürü Fatih Polat beni aradığında kendisine bu konuda hiçbir şey söylememiş ve diğerlerine olduğu gibi "Lütfen Selahattin Bey'le konuşun" demiştim.

Evrensel'deki bu yazıdan sonra Selahattin Sadıkoğlu'nu arayıp 'neden bu tür laflar' ettiğini sorduğumda, "Ben bunları söylemedim" dedi.

Oysa söylemişti.

Ve birçok internet sitesi o gün Evrensel'den alıntı yaparak konuyu yeniden ele almış ve farklı yorumlar yapmıştı.

Bunun üzerine ben de Kanal 7 internet sitesine aşağıdaki açıklamayı yolladım:

"Yeni Şafak gazetesindeki yazılarıma 23 Mart'tan itibaren son verilmiştir. Bu süre içinde konu ile ilgili olarak çeşitli gazete ve internet sitelerinde farklı haber ve yorumlar yayımlanmıştır. Konu ile ilgili olarak beni arayan tüm meslektaşlarıma 'bu aşamada yorum yapmak istemediğimi' söyleyerek Yeni Şafak yetkililerinden açıklama istemelerini rica ettim.

Yeni Şafak genel yayın yönetmeni ve 20 yıllık arkadaşım Selahattin Sadıkoğlu ise kendisini arayanlara 'benim kendi isteğimle ayrıldığımı' söylüyordu.

Ancak son olarak 3 Mayıs'ta Evrensel gazetesine konuşan Sadıkoğlu 'Bir Suriyeli olarak Türkiye'nin içişlerine karışan bir yazı yazdı, yazıyı kullanmadığımız için gazeteden ayrıldı' demişti. Bu arada değişik çevrelerde oldukça ilginç ve bir o kadar yanlış yorumlar ve hatta dedikodular yapılıyordu.

Her koşulda doğruları söylemenin gereğine inanan ve bunun mücadelesini veren biri olarak, olup bitenlerle ilgili bir açıklama yapmanın zamanının geldiğine inanıyorum.

Böylece konu ile ilgili tartışmalar son bulacak ve ben, beni arayan ve mail ile bana ulaşan tüm değerli okuyucularımın üzüntülü sorularını yanıtlamış olacağım.

Ben 25 Şubat 2003 tarihinde, yani tezkere oylamasından üç gün önce değerli dostum Selahattin Sadıkoğlu'nun isteği üzerine ve diğer işlerimin çok yoğun olmasına rağmen Yeni Şafak'ta yazmaya başladım.

Yazmamın nedeni ise o sırada yaklaşmakta olan Amerikan saldırısı ile ilgili olarak Türk kamuoyuna bir şeyler söylemekti. Gazetede yazdıklarım ise benim yıllardır Türk gazete, radyo ve televizyonlarında söylediklerimden pek farklı değildi.

Ancak daha ilk günlerden itibaren *Yeni Şafak*'taki yazılarım İsrail, Amerika ve onların Türkiye'deki dostlarını rahatsız etmeye başlamıştı.

Bu nedenle bu üç çevreden bana karşı yapılan sürekli bir kampanya söz konusuydu. Bu çevrelere yakın bazı köşe yazarları ile birlikte ABD ve İsrail resmi ve gayri resmi medya ve internet siteleri benim adıma vererek bu kampanyayı uzun süre devam ettirdiler. Amerikan ve İsrail büyükelçileri gazeteye gelerek benden ve benim gibi düşünüp yazan arkadaşların söylemlerinden ne kadar rahatsız olduklarını tekrarlayıp durdular. Tüm bu süre içinde birkaç kez dostum Sadıkoğlu'na "Bak, *Yeni Şafak*'ta yazmak için gerçekten zamanım yok. Eğer zor durumda kalıyorsanız bırakabilirim" dememe rağmen, yazılarıma devam etmem isteniyordu.

Tabii bu arada Sadıkoğlu'nun zaman zaman yazılarımı yumuşatmamı istediğini de belirtmem gerekiyor. Bunun, bir genel yayın yönetmeni olarak onun en doğal hakkı olduğunu ve birçok gazetede yapıldığını biliyorum.

Sonuç olarak 20 Mart 2005'te ben Suriye'den 'Herkes Sezer'i bekliyor' başlıklı bir yazı gönderdiğimde bu yazının yayımlanmadığını gördüm.

İstanbul'a dönüp nedenini sorduğumda, Sadıkoğlu 'bir süre yazmama ve istersem dışarıdan dizi ve röportajlar hazırlayabileceğimi' söyledi.

Kararın gerekçesi ile ilgili olarak Sadıkoğlu'ndan açıklama istediğimde bir genel yayın yönetmeni olarak kendince doğru ve haklı bir açıklama yaptı.

Bu açıklamanın içeriği ve detayları ile kararın gerçek nedenleri hakkında benim değil, dostum Sadıkoğlu'nun bilgi vermesi gerektiğine inanıyorum.

Özetle ve herkesin bildiği üzere ben ABD, İsrail ve onlara yakın çevre ve güçlerin hedefi haline gelmişim. Onların yazılarımdan bu denli rahatsız olmaları ve belki de korkmaları beni sevindirmiştir. Ama ilginç olan benim yazılarıma son verilme kararının zamanlamasıdır.

Karar tam da ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Türkiye ile ilgili İnsan Hakları Raporu'nun açıklandığı günlere rastlamıştı.

Bu raporda 'ifade özgürlüğüne saygı göstermediği için' Türkiye eleştirilmekteydi.

Bir kez daha konuya ilgi gösteren, beni arayarak ya da başka yollarla bana ulaşan başta değerli meslektaşlarım ve okuyucularım olmak üzere herkese içtenlikle teşekkür ederim.

Farklı zemin ve ortamlarda bildiklerimi söyleyeceğimden ve inandıklarımı hiç çekinmeden sonsuza dek savunacağımından herkes emin olabilir.

Karardan dolayı sevinen bazı meslektaşlarımla tavrını anlayabilirim!

Ancak konu karşısında ilgisiz kalan basın kuruluş ve örgütlerinin yanı sıra diğer meslektaşlarımla tavrını üzüntü ile karşıladığımı belirtmek isterim.

Yoksa onların da mı ‘mesleksel ifade özgürlüğünün sınırlarını’ Amerikalılar belirliyor?

Saygılarımla.”

Bu açıklamadan sonra bir kez daha binlerce mesaj almaya başladım. Bu mesajları gönderenlerin büyük bölümü gazeteyi protesto ediyor ve benimle dayanıştığını bildiriyordu.

Benzer mesajlar *Kanal 7* sitesine de gönderilmişti.

Bunların birkaç tanesini aktarmak istiyorum:

“*Yeni Şafak* gazetesine yakışmadı. Gazeteyi okuma nedenlerimiz dünyadaki gelişmeleri değerlendiren, farklı bakış açılarından tahlil etmemizi sağlayan değerli yazarlardır. Yazarların yorumlarına tahammül etmeyenlere tahammül edenleri kınıyorum. Yazısını okuduğumuz yazarlardan birisi daha ayrılırsa, haber aktaran çokook gazete var. Saygılar.” (*M.Emin Incel*)

“Irak’a, Suriye’ye, Filistin’e gidip oraları gören bir ‘insan’, işkence, yargısız infaz, dini-etnik provokasyonlardan başka ne yazabilir? Sayın Mahalli, suçunuz din kardeşlerinin dostluğuna çalışmaktır. Günümüzde Hristiyan kardeşliği, Yahudi kardeşliği serbest, ama Müslüman kardeşliği yasak. Elimizi kolumuzu bağlıyorlar ki, kardeşlerimiz işkence görürken sesimiz çıkmassın.

Size saygılar. Her şey gönlünüzdeki gibi olsun.” (*Mevhibe Inal*)

“Şu işe bakın, ABD ve AB değil de Hüsnü Mahalli Türkiye’nin içişlerine ne karıştırmış. Türkiye’nin içişlerine karışsa bile, sonuçta bu yazar tek bir kişi; karışsa ne olur, karışmasa ne olur! Sadıkoğlu’nun özü başlı başına bir kabahat. Kendisini devlet mi zannediyor? Tabii diğer özgürlükçü ve cesur yazarların durumu da ilginç. Her gazetenin içişlerini / iç çamaşırlarını sergileyen Taha Kıvanç acaba neden susuyor? Gerçi onu anlamak da zor değil. ‘Viran olası hanede evlad ü iyal var.’

Gerçekler, ancak başkaları hakkındaysa yazılmayı hak ederler.

Bir de dünyayı kurtarmaya soyunan medeniyet havarileri var, bunlar önce *Yeni Şafak*'ı ve yazar olarak kendi onurlarını kurtarsalar ne iyi olur.”
(Naci Çelik)

“Hüsnü abimiz her ne kadar diplomatik ve nazik bir dil kullanarak kendisine yapılan bu haksızlığı umursamamış ve hatta düşmanlarımız tarafından tepki gördüğü için sevinmiş olsa da, bu gazeteyi her gün okuyan biri olarak bu tavrı kınıyorum. Ne zamandan beri Müslümanlar'a ait olduğu düşünülen bir gazetenin çıkarları ABD ve İsrail'in çıkarlarıyla bir olmuş? Sevgili yayın yönetmenine bu şekilde hareket etmesi AKP'li abilerim tarafından mı tavsiye edilmiş? Ben bugün onurlu bir iş yaparak bu gazeteye olan aboneliğimi donduruyorum. Sevgiler.” (Ömer Hattab)

Ama kuşkusuz en önemli tavrı can dostu Can Dündar sergilemişti. Dündar kendi deyimi ile 'köşesiz kalan bir yazar' olarak benim yorumlarıma yer vermiş ve dayanışmasını kanıtlamıştı.

İşte Dündar'ın benimle ilgisi yazısı:

“Hüsnü Mahalli neden kovuldu?”

Yeni Şafak bir süre önce Hüsnü Mahalli'nin yazılarına son verdi. Suriyeli gazeteci Mahalli, ABD'nin Irak işgaline ve İsrail'in saldırgan politikalarına karşı yazılarıyla tanınıyor. Kovulan yazara göre kararın nedeni, “ABD, İsrail ve onların Türkiye'deki dostlarının baskıları”; gazeteye göre ise, “okurun büyük tepkisi.” Peki Mahalli ne yazıyordu da bu kadar rahatsızlık yarattı? Geçen hafta ODTÜ Mezunları Derneği'nin “Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) tartışma grubu”nun davetlisiydi Mahalli. Anlattıkları, niye kovulduğunun açıklaması gibiydi.

Mahalli'ye göre ABD Büyük Ortadoğu Projesi'yle 22 Arap ülkesine demokrasi vaat ediyordu. Yola çıkarken 4 ülkeyi örnek göstermişti: Bahreyn, Katar, Fas ve Yemen. Bahreyn, topraklarının yüzde 30'u Amerikan üssü olan bir krallıktı. Katar, topraklarının yüzde 25'i Amerikan üssü olan bir emirlik.

Fas'ta hükümeti meclis değil, kral atıyordu. Yemen'in çavuşken darbe ile işbaşına gelen Cumhurbaşkanı ise 24 yıldır iktidardaydı.

Mahalli, ABD'nin 1970'lerde komünizme karşı radikal İslam'ı kullandı-

ğını hatırlatarak şöyle dedi: “ABD şimdi ılımlı İslam’ı destekliyor. Sezer’in ‘Türkiye ılımlı İslam ülkesi değildir’ demesi ondan.”

Suriyeli yazara göre ABD 11 Eylül sonrası tüm teröristlerin Sünni olduğunu fark edip Şii kartını oynama kararı aldı. İran’la el altından flörte başladı. Irak’ta yönetime onları taşıdı. Böylece Şii azınlığı olan ülkelere de sopa gösteriyor.

“Dünya Bankası’nın başına Paul Wolfowitz’in getirilmesi de boşuna değil; sopayla terbiye edemediklerini parayla edecekler.”

Sovyetler çökünce bölgedeki anti-Amerikan direnişin bayrağı sosyalistlerden radikal İslamcılara geçti.

ABD başta buna şiddetle karşılık verdi. Cezaevinde işkence yaparak, camide yaralıları kurşunlayarak, 300 milyon Arap’ı en hassas yerinden vurdu: Gururlarını kırdı, itibarlarını sıfırladı.

Mahalli’ye göre şimdi ABD taktik değiştiriyor. En muhalifine davetiye çıkarıp işbirlikçiliğe çağırıyor:

“İktidar mı olmak istiyorsun, bırak cihadı, gel ben seni destekleyeyim,” diyor.

Mahalli, bu sayede yakında Hamas, Cihad, Hizbullah, Müslüman Kardeşler gibi radikal örgütlere iktidar kapılarının açılacağını öngörüyor. Şimdiden ipuçları var:

Filistin’de yerel seçimleri Hamas kazandı.

Irak’ta hükümete Sünni direnişçilerden bakanlar alındı.

Deneyimli yazarın diğer tahminleri şunlar:

- 3-5 ay içinde bölgeye ABD’den para akışıyla birlikte satın almalar başlayacak. Kısa zamanda, hızla fikir değiştiren devlet adamları, medya organları ve köşe yazarları göreceğiz.

- 1-2 yıl içinde Türkiye’de BOP’a endeksli olarak kamusal alanda turban serbest bırakılacak.

- BOP’un yedek planı olarak Irak’ta ve Türkiye’de bir Kürt devleti gündeme gelecek.

- Irak’ta iktidar nasıl etnik ve dini gruplar arasında paylaştırılarak Lübnanlaştırıldıysa, Türkiye’ye de aynısı dayatılacak.

Köşesiz kalmış bir yazarın tahminlerine köşemi açtım. Çünkü bu tahminlerde bir kovuluşun nedenleri kadar ürkütücü bir istikbalin izleri de var.”

Ancak benim *Yeni Şafak*'taki yazılarıma son verilmesine sevinenler de olmuştu.

İşte size Sabahattin Tezel adındaki bir kişinin 'gazozacı' adlı internet sitesinden ilginç bir soru cevap örneği:

"Pek Muhterem Sabahattin Abi,

Olay mahalli midir, Hüsnü Mahalli midir nedir? Kendini adam sanan Arap'ın teki, saçma sapan şeyler söyleyip bize akıl vermeye kalkıyor. Sini-rimizi bozuyor. Ne yapalım bu Şam babasını? Dövsek faydası olur mu?"

"Değerli kardeşim; Allah herkese bir kusur vermiş, bununla dalga geç-mek olmaz. Arap falan dememek lazım, aptal ve cahil de olsalar onlar da insandır neticesinde. Kimse mükemmel değil ki?

Fakat bu ukala adama illa bir şey demek lazımsa:

Senin memleketinde ben senin burada yaptığın gibi terbiyesizlik, den-sizlik ediyor muyum? Senin memleketin, delikanlı adamlara harbi konuş-ma fırsatı veriyor mu? HAYIR! Eh, o zaman ekmeğini yediğin, delikanlı ve hoşgörülü Türk milletinin sana bahsettiği imkânı suiistimal etme!

Madem Suriye o kadar güzel bir memleketti, sen niye kalktın geldin bu-ralara? Büyüklerimiz ne güzel söylemiş:

'Ne Şam'ın şekeri, Ne Arap'ın zekeri.'"

Arap Hüsnü!

Ne Şam'ın şekeri ne de Arap'ın zekeri, yani erkeği...

Ya da Arap saçı gibi...

Ya da Arap sabunu...

Ya da anladıysam Arap olayım...

Ya da tahtadan maşa olmaz, Arap'tan paşa olmaz...

Ve daha başka birçok deyim ve yakıştırma.

Buradaki Arap kelimesinin zenci ya da kara anlamına geldiğini herkes bilmesine rağmen bazıları bu deyimleri ırk olarak Araplar'a karşı bilinçli olarak kullanmayı tercih ediyor.

Üstelik Araplar'ın çoğu, en az Türkler kadar beyaz, hatta bazıları Türk-ler'den daha da beyaz tenli, mavi gözlü ve sarışın!

Elbette bunlara karşı Türkler ile ilgili benzer deyim ve yakıştırmalar bi-rileri tarafından Arap dünyasında da yerleştirilmişti.

Ne Arap dünyasında (ben Arap medyasında da Türkiye ile ilgili yazıp konuşuyorum) ne de Türkiye'deki bu deyimlerin hiçbiri beni bir Arap ve Suriyeli olarak böylesi bir ortamda mücadele etmekten alıkoymadı ve ko-yamayacaktır.

Hem de İsrail ve ABD'nin oldukça etkin olduğu bir medyaya karşı.

Çünkü ben haklı olduğuma inandığım kadar, bu mücadelede kazanacağıma da inanıyordum ve hâlâ öyleyim.

Çünkü ben Arap ve Suriyeli de olsam, aslında bu coğrafyanın insanıyım.

Belki de bundan dolayıdır ki Mahalli soyadı üzerimde kaldı.

Çünkü bu coğrafyada nereye gidersem gideyim ben Mahalli, yani o ülkenin 'yerel bir insanı' olarak hissediyordum kendimi.

Oysa benim gerçek soyadım Mahli (yani tatlı, ya da tatlandırılmış demek).

Peki nasıl Mahalli oldum?

Konusu açılmışken bunu da anlatayım ve bu konudaki tartışmaya son noktayı koyayım.

Üniversite öğrenimi için 70'li yılların başında Türkiye'ye geldiğimde ve sonraki yıllarda hep Mahli soyadı ile biliniyordum. Çünkü bu benim gerçek soyadım ve pasaportumda da öyle yazıyordu. Nitekim tüm diplomalarım (Gazetecilik ve Halkla İlişkiler'de lisans, Radyo ve Televizyonculuk'ta yüksek lisans, Uluslararası İlişkiler'de doktora) Mahli olarak yazılı.

Ancak bir ara Suriye'ye gitmiştim ve pasaportumu değiştirmek durumunda kalmıştım.

Pasaportu Arapça ve İngilizce yazan memur, Arapça Mahli olarak yazmasına rağmen İngilizce Mahalli yazmıştı. Çünkü Mahli'nin Arapça yazılışı aynı, ancak okunuşu yerine göre farklı olabiliyordu.

Pasaport memuru da farklı okumuştı.

Arapça bilenler bilir, L harfinin üzerinde şedde denilen işaret olursa benin soyadım Mahalli olur, ama şedde yoksa Mahli olur.

Oysa pasaport memuru, şedde olmamasına rağmen şeddeyi hayal etmiş ve soyadımı İngilizce Mahalli olarak yazmıştı.

Ben de pasaportla burada ikâmet ettiğim için ve tüm işlemlerimi pasaport ile yaptığım için resmen Mahalli soyadını kullanmak zorundaydım. Böylece ben Mahalli oldum.

Yani ben, adımın da belirttiği gibi Yerel'im!

Neden Yeni Şafak?

Ben neredeyse 20 yıldır gazetecilik yapıyorum. Gazeteciliğe fiilen 1977 yılında Dışişleri Eski Bakanı İsmail Cem'in sahibi olduğu *Politika* gazetesinde başladım. Daha sonra DİSK'e bağlı Maden-İŞ'in satın aldığı gazetede, 12 Eylül darbesine kadar çalıştım.

Bu gazetede belediye, sağlık, baro ve kitle örgüt muhabirliğinden sonra dış haberlerde çalışmaya başladım. Bu çalışmam sırasında sözünü ettiğim

konularla ilgili birçok haber, araştırma ve inceleme yazılarım yayımlandı.

Dış haberlerde ise o günkü gelişmeler çerçevesinde, özellikle Filistin gerçeği ve ABD'nin coğrafyamıza yönelik saldırıları ile ilgili olarak onlarca haber ve analizim yayımlandı.

12 Eylül darbesiyle gazete kapanınca birçok insanın yaptığı gibi ben de farklı bir sektöre geçtim ve 8 yıl süreyle Libya'nın İstanbul Başkonsolosluğu'nda basın danışmanlığı görevini üstlendim. Bu dönemde aralarında Ali Kırca, Cengiz Çandar, Mümtaz Soysal, Abdurrahman Dilipak, Kenan Akın'ın da bulunduğu ve şimdi herkesçe tanınan birçok gazeteciyi Libya lideri Muammer Kaddafi ile görüştürdüm ve onlara tercümanlık yaptım.

Bunlardan biri de o zaman *Tercüman* gazetesinde çalışan Selahattin Sadıkoğlu idi.

1989'da tekrar gazeteciliğe döndüm ve *BBC* ile çalışmaya başladım. Bu tarihten sonra onlarca uluslararası ve aralarında El-Arabiye (önceki ismi MBC), El-Cezire gibi Arap televizyonlarının da bulunduğu birçok Arap radyo, televizyon, ajans ve gazetesinin Türkiye ve bölge muhabirliğini yaptım. Halen de bazılarının Türkiye muhabirliğini yapıyorum.

Tüm bu çalışmam süresince İran-İrak, Bosna, Karabağ, Lübnan gibi tüm bölgesel savaşları izledim, bölgenin tüm ülkelerine gittim ve bu ülkelerin liderleri ve yöneticileri ile görüşerek programlar yaptım.

Yanlış hatırlamıyorsam 1994'te ilk kez Türk kamuoyuna hitap etme fırsatını buldum. Bu da değerli dostum Ali Kırca'nın o sıralar sabah saat 5'le-re kadar süren 'Siyaset Meydanı'nda olmuştu.

Konu doğal olarak yine Ortadoğu idi.

O programda söylediğimi de çok iyi hatırlıyorum:

"ABD mutlaka Irak'ı on yıl içinde işgal eder, Filistin sorunu asla çözülmez ve İsrail daha çok saldırganlaşır."

Elbette bunların nedenlerini de anlatmıştım.

Anlayacağınız, Türkiye'deki tanınmışlığımı Ali Kırca'ya borçluyum.

Tıpkı gazeteciliğimi Coşkun Aral'a borçlu olduğum gibi.

Çünkü *Politika* gazetesine ilk başladığımda, gazetenin yazı işleri müdürü Aydın Engin 'git, o arkadaş sana muhabirliği öğretsin' demişti.

O arkadaş Coşkun Aral idi ve o günden bugüne Coşkun en değerli dostlarımdan biri olarak kaldı.

Çünkü o farklı bir insandır.

İlk 'Siyaset Meydanı'ndan sonra, gazete, dergi, radyo, televizyon ve ajanslara binlerce kez konuştum.

Hatta bir ara, özellikle 11 Eylül sonrasında en çok aranan kişi olmuş-tum. Keşke tüm o konuşmalarımı toplasaydım, çünkü o konuşmalarım bu

kitaptaki yazılarımla farklı bir anlam taşıyacaktı. Çünkü o konuşmalar, gazete yazılarını detaylandırıp tamamlıyordu.

Bu sırada, zamanım elverdiği ölçüde, Türkiye'nin birçok şehrinde kapalı salon toplantılarına da konuşmacı olarak katılıyordum.

Zamanımın kısıtlı olmasından dolayı çağırılıp da gidemediklerimden hep özür diledim ve bunun üzüntüsünü yaşadım.

Hiçbir zaman bildiğim yoldan şaşmadım ve her zaman doğru olduğuna inandığım gerçekleri savundum.

Hiç kimseye hiçbir şekilde bir diyet borcum olmadığı için, hiç kimse- den çekinmeden ve korkmadan bu yolda devam ettim.

Böylesi bir durum birilerini kızdırıp korkutmasına karşın, beni dinleyen ve okuyan milyonlarca insanın heyecanını sokaklarda, pazarlarda, otobüslerde ve insanların olduğu her yerde hissettim.

Vefa ise bana göre insan ilişkilerinde en önemli kriterdir!

Siyasal ve sosyal tercihi ne olursa olsun, hak ettikleri sürece hiçbir dostumu unutmadım.

Bunlardan biri Selahattin Sadıkoğlu idi.

Tercüman'dan sonra *Güneş*'e geçen Sadıkoğlu'nu *HBB* televizyonunda da hep ziyaret ederdim. *Yeni Şafak*'a genel yayın müdürü olduğunda da ilk tebrik edenlerden biri bendim.

Daha sonra arada bir gazeteye uğrar, onunla sohbet ederdim. Birkaç kez gazeteye yazı yazmamı istemesine rağmen 'buna zamanın yok' diyerek kabul etmedim.

Ancak, 'ilginç bir şeyler yazarsan yayımlarım' deyince ben de herkesin hep konuştuğu bir konuyu yazayım dedim ve Nisan 2001'de aşağıdaki yazı dizisi ortaya çıktı.

Türk-Arap ilişkilerinde birileri yalan söylüyor

Kadir Mısıroğlu, 1917-1948 yılları arasındaki Filistin dramını anlatırken, Araplar'la Osmanlı Devleti ve Kuva-yı Milliye arasındaki ilişkilere değinmişti. Mısıroğlu, Araplar'ın genel olarak Osmanlı Devleti'ne bağlı kaldıklarına, ayrılıkçı Araplar'ın ise çok az olduklarına dair önemli bilgilere yer vermişti. Şimdi de Suriyeli gazeteci Hüsnü Mahalli, son Filistin olaylarından sonra gündeme getirilen, "Araplar Türkler'i arkadan vurdu" şeklindeki iddiaları irdeliyor. Yıllardır Türkiye'de yaşayan deneyimli gazeteci Mahalli, başlangıcından bu yana Türk-Arap ilişkilerini ele alarak söz konusu iddiaları cevaplıyor.

Günlerdir bazı çevreler, Araplar'ın Türkler'i sevmediğini ve dolayısıyla

da Türkler'in, Filistin halkına sahip çıkmaması gerektiğini söyleyip duruyorlar. Bu çevrelere göre ayrıca Şaron haklıdır, çünkü Filistinliler teröristtir ve bazı Türk teröristleri Filistin kamplarında eğitilmiştir. İşin daha da ilginç yanı ise bu çevrelerin "kraldan fazla kralcı" kesilmesidir. Çünkü onların korktukları şey, Türk halkında İsrail ve siyonizme karşı yükselen tepkiler ve nefret. Çünkü bu tepki ve nefret İsrail'in Türkiye'ye yönelik tüm sinsî planlarının önünü kapatıyor. İşte bu nedenle bu çevreler İsrail ve ABD'deki Yahudi lobisi adına Başbakan Sayın Ecevit'e bile "İsrail soykırım yapıyor," dedi diye söylemediklerini bırakmadılar, üstelik yalanın her tür-lüsüne hiç çekinmeden başvurarak. Peki doğrular ne söylüyor?

Araplar Türkler'i arkadan mı vurdu?

Çok fazla eskilere gitmeden Yavuz Sultan Selim'in Mercidabık savaşı sonunda 1516 yılında Suriye'ye girişi ile başlayalım. Bu savaşta Türkler'e karşı savaşanlar Araplar değil, Mısır'ı yöneten ve aslen Türk olan Memlukiler'dir. Ayrıca o sırada Haçlılar'la (Malta, Girit, Kıbrıs ve İspanyol şövalyeleri) başı belada olan Araplar'ın birçoğu Türkler'e kurtarıcı olarak bakmışlar ve yardımlarını kendileri istemişlerdi. 1516'da başlayan ve 402 yıl gibi çok çok uzun süren Osmanlı döneminde ise hiçbir Arap bölgesinde Osmanlı'ya karşı ciddi ayaklanmalar yaşanmamıştır. Görülen bazı ayaklanmalar da (ki bunlara ayaklanma denemez) hep yerel nedenlerden kaynaklanmış ve hiçbir zaman "Arap milliyetçiliği ya da bağımsızlık" söylemlerini içermemiştir. Lübnan'daki Hristiyan Maruni ayaklanması ise Osmanlı'nın zayıflaması sonucu bölgede kendine yer edinmek isteyen Fransız, İngiliz ve hatta Rus kiliselerinin kışkırtması ile olmuştur. Libya'da Sünusiler, Sudan'da Mehdiler, Suudi Arabistan'da Vahabiler ve Yemen'de Zeydiler'in "ayaklanmaları" ise yukarıda sözü edilen kışkırtmalara rağmen hep mezhep ve tarikat içerikli olarak kalmıştır.

Araplar dışarıda kendilerini Türk olarak gösterdiler

Araplar hiçbir zaman Arap olduklarını söylemeyip, kendilerini "Osmanlı", zaman zaman da "Türk" olarak kabul edip öyle takdim etmişlerdir. Örneğin 1900'lü yıllarda Arjantin'e göç eden ve geçtiğimiz yıllarda cumhurbaşkanı olan Karlos Menem'in ailesi Suriyeli Arap olmasına rağmen kendini "El-Turko" olarak tanıtmıştır.

19. yüzyılın sonuna gelindiğinde durum değişmeye başlıyordu. Jön Türkler'in "Türklük ve Osmanlı Devleti'nin Türkleştirilmesi" söylemlerine karşın Paris'te yaşayan ve çoğunluğu Hristiyan olan bazı Arap aydınlar,

çok dar bir çerçevede ve kendi aralarında “Arap” sözcüğünü kullanmaya başlıyorlardı. İngilizler, Fransızlar, Ruslar ve siyonistler hem Jön Türkler’i hem Arap aydınlarını kışkırtıyorlardı. İttihat ve Terakki’nin kurulması Arap-Türk ilişkilerinde yeni bir dönüm noktası oldu. İttihatçılar’ın, Abdülhamit’e karşı Araplar’ı yanlarına çekme çabası “özgürlük ve demokrasi” söylemleri ile birlikte karşılığını buluyordu.

31 Mart 1909 “ayaklanmasını” bastırmak üzere Selanik’ten getirilen Hareket Ordusu Komutanı Mahmut Şevket Paşa (Bir Irak kaynağında Yahudi olduğu iddia ediliyor) belki de Arap olduğu için seçilmişti. Yine de Araplar Osmanlı’dan ayrılmak değil, daha çok özgürlük istiyorlardı. Bağımsızlık isteyenler 300-500 kişiyi geçmiyordu. Meclis-i Mebusan’da İttihatçılar 245 sandalyeden 75’ini Arap temsilcilere tahsis etti. Yine de Araplar’ın çoğu İttihatçılar’a kuşku ile bakıyor, olup bitenleri Osmanlı’yı çökertmeye yönelik bir planın parçası olarak algılıyorlardı. İttihatçılar arasında bulunan Talat Bey ve Cavit Bey gibi Mason ve Sabetayistler Araplar’ı tedirgin ediyordu. Oysa Araplar’ın büyük bölümü Avrupa’da ortaya atılan Arap milliyetçiliği söylemlerinden habersizdi. 1908 darbesi ile birlikte Türkler ve Araplar “özgürlük ve demokrasi” söylemleri ile yeniden kaynaşmaya başlamıştı. Bazı Araplar İttihatçılar’ın söylemlerine bile sahip çıkmaya başlamıştı. Bunlar, Türkçe’nin resmi dil olmasına karşı çıkmıyordu. Olumlu hava fazla sürmedi. İttihatçılar arasındaki Yahudiler ve Masonlar, İttihatçılar’ı Araplar’a karşı kışkırtmaya başladı. Osmanlı’nın Balkanlar’da yenilgisinden ve Osmanlı içinde Arap nüfusun Türkler’den daha fazla olmasından sonra kışkırtmalar arttı.

İttihatçılar, yönetimdeki tüm kilit noktalara Türkler’i getirdiler. Arap paşalar önemli mevkilerinden alınarak uzaklara atandı. Basında “Türkçülük” yazıları arttı ve Araplar’ı aşağılayan yazılar giderek çoğaldı. Meclis’te Arapça konuşma yasaklandı ve ilk seçimde Araplar’ın Meclis’teki sandalye sayısı 75’ten 5’e indirildi.

Arapça okullar yasaklandı ve Arap cemiyetleri kapatıldı. Araplar’a karşı sürdürülen bu kampanyanın başını Halide Edip Adıvar, Celal Nuri ile Yahudi ve Mason olan Nesim Russo, Emanuel Karasu (27 Nisan 1909’da Sultan Abdülhamit’i tahttan indiren biri Ermeni, biri Gürcü ve biri Arnavut olan 4 kişilik Meclis heyetinin başkanı), Cavit Bey gibileri çekiyordu. Halide Edip’e göre “Arap toprakları sömürgeleştirilmeli, Araplar topraklarından atılmalı ve yerlerine Türkler yerleştirilmeli” idi.

Mason Levi, İttihatçılarla

Yahudiler ve Masonlar ise Yakup Peygamber’in yaşadığı ve kovulduğu

Babil (Irak) ya da Filistin’de Yahudiler’e bir devlet kurma peşindeydiler. Üstelik onların bu emellerinin karşısında duran Sultan Abdülhamit’i intikam almak için Selanik’e sürgüne göndermişlerdi. Selanik’te o sıralarda 80 bin Yahudi ve 20 bin de Sabetaycı yaşıyordu. Selanik’te bulunan Yahudi asıllı ve Mason olan İtalyan Konsolos Brimo Levi, Jön Türkler’le ve İttihatçılar’la yoğun bir ilişki içindeydi. İttihatçılar, İstanbul’da gözetim altındaki Şerif Hüseyin’i, ayaklanabileceğini bile bile Mekke’ye gönderdiler. İngilizler’le Fransızlar’ın her türlü kışkırtmasına rağmen Osmanlı’dan ayrılmayı isteyen Araplar’ın sayısı birkaç yüz kişiyi geçmiyordu. Birinci Dünya Savaşı’nın patlak vermesi ile bu Araplar da “anti-Osmanlı” söylemlerinden vazgeçtiler, İstanbul hükümetine bağlılıklarını bildirdiler.

Araplar cihat çağrısına katıldı

Yüz binlerce Arap cihat çağrısına karşılık vererek Osmanlı ve Türkler’le birlikte Çanakkale’de, Kafkaslar’da ve Balkanlar’da gönüllü olarak savaşımaya geldi. Çanakkale Şehitliği’nde yatan ve mezar taşlarına Halepli, Şamlı, Kudüslü, Trabluslu, Bağdatlı yazılan şehitler bunun kanıtı olsa gerek! Tarih bu cephelerde şehit düşen Araplar’ın en az iki yüz bin kişi olduğunu söylüyor.

Oysa tam bu sırada toplam 5000 kişilik Yahudi-Siyonist çeteler İngilizler’le birlikte Çanakkale’de Türkler ve Araplar’a karşı savaşıyordu. İngilizlerin baskılarına direnen ve Osmanlı’ya bağlı kalacağını söyleyen Suudi Şeyhi Abdülaziz Bin Suud bile İttihatçılar’ın ne ilgisini ne de dikkatini çekmişti! Osmanlı Devleti topyekûn bir yenilginin eşiğine gelmişti. Düşman ise İstanbul’a doğru ilerliyordu ve İttihatçılar anti-Arap politikalarını terk etmiyorlardı. 6 Mayıs 1916’da Şam Valisi Cemal Paşa (ki Araplar ona Kaspap ve Katil Cemal derler) Suriye ve Lübnanlı aydınları toplayarak Şam ve Beyrut meydanlarında sallandırdı. Bu, hâlâ Osmanlı’ya inanan ve inanmak isteyen Araplar için son darbe olmuştu.

Şerif Hüseyin ve arkasındaki İngilizler ayaklanmayı 10 Haziran’da başlattılar. Şerif Hüseyin’i destekleyen hiçbir Arap aşireti yoktu, tersine ona karşı çıkan birçok Arap aşireti, lideri ve aydını vardı.

İngilizler ve bazı Yahudi çeteler ilk önce Hicaz Demiryolu’nu havaya uçurdular. İngilizler yerel Arap aşiretlerini kışkırtarak Osmanlı ordusunun geri çekilme yolunu kesmeyi amaçladılar.

Aralık 1917’de Kudüs’e giren İngiliz ordusunda ise 5 bin Yahudi militan vardı ve bunlar Şerif Hüseyin ‘ordusu’ içinde Osmanlı’ya karşı savaşmış ve her türlü kışkırtma, provokasyon ve hileye başvurmuştu.

Savaş durumunda olan insanlar da açlık ve sefaletin baskısı ile yağma-

lama amacıyla Osmanlı ordusuna saldırıyorlardı. İşte “Araplar, Türkler’i arkadan vurdu” lafı da buradan çıkmıştı.

Oysa Araplar hiç kimseyi arkadan vurmamıştı. Osmanlı’yı, Türkiye’yi ve Türkler’i arkadan vuran İttihat Terakki ve içindeki Masonlar ile Yahudiler’dir.

1921’de Arap Yurtsever Hareketi, Ankara hükümetine bir “Suriye-Irak-Türkiye” konfederasyonu önerisi getirdi. Sabahattin Selek’e göre bu öneri, Atatürk tarafından açıkça reddedilmemekle birlikte olayların gelişimi içinde gündemden düşmüştür.

ATATÜRK hayranı Arap liderler

Türkiye’nin çok partili döneme girmesi ve ABD ile ittifak ilişkileri kurması bölgede yeni gelişmeleri beraberinde getirdi. Türkiye’nin 1949’da ilk ve tek İslam ülkesi olarak İsrail’i tanıması, 1952’de Kore’ye asker göndermesi, 1953’te NATO’ya girmesi, 1955’te Nasır’ın başını çektiği Bandung Bağlantısızlar Konferansı’nı engellemeye çalışması, 1956’da CENTO’yu İran, Irak ve İngiltere ile birlikte kurması, 1957’de İsrail Başbakanı Ben Gorion’u Ankara’da gizlice misafir etmesi ve peşinden Suriye sınırına asker yığması, 1958’de Lübnan’a karşı Amerikan çıkarmasına İncirlik’ten yardımcı olması ve son olarak Cezayir halkının mücadelesine ters düşerek Fransa’nın yanında durması Araplar’ı Türkiye’ye karşı “mesafeli” davranmaya itti. Üstelik o sıralar birçok Arap ülkesinin yönetiminde Atatürk hayranı (Mısır’da Nasır, Tunus’ta Burgiba, Irak’ta Abdülkerim Kasım, Suriye’de Şükrü Kuvvetli) liderler vardı.

Kerkük-Musul, Hatay ve PKK

Araplar’ın Türk dostu olmadığını söyleyenler ve bu nedenle Filistin halkına ‘oh oldu’ diyebilenler, Türkiye’nin Kerkük ve Musul’daki haklarından ve Suriye’nin de Hatay’a göz dikmesinden söz edip duruyorlar. İngiltere ve Fransa’nın neden olduğu bu iki sorunun çözümü elbette kolay değil. Ama karşılıklı dostluk ve güven ortamının sağlanması ile Suriye ve Irak’m her iki soruna ve bunlara bağlı olarak (su sorunu) ikili ilişkilerde var olan tüm olumsuzluklara çözüm bulabilecekleri söylenebilir. PKK’ya gelince; Suriye 1998 Adana Anlaşması ile yaptıklarından dolayı “özür dilemiş” ve Türkiye ile ilişkilerinde yeni bir sayfa açmaya karar vermiş ve son iki yılda attığı adımlarla bunu kanıtlamıştır. PKK’ya destek veren Yunanistan, İtalya, Rusya ve diğer tüm Batılı ülkeler ise, bugün bile hem PKK’ya hem de Ermeniler’in katliam iddialarına desteklerini sürdürüyorlar. Kürt meselesin-

de Türkiye'ye baskı yapanlar ise yine Avrupa ülkeleridir ve insan hakları bahanesi ile zaman zaman Amerika'dır. ABD, Çekiç Güç uçakları ile PKK'ya silah yardımı yapmaktaydı. Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurmanın peşinde koşan yegâne ülke yine Amerika'dır.

Mısır Devlet Başkanı Nasır 1956'da Süveyş Kanalı'nı millileştirince İsrail, Fransa ve İngiltere bu ülkeye saldırdı. Türkiye, saldırıyı kınadı. Yunanlılar ise, Mısır'a arka çıktı ve tüm teknik elemanlarını göndererek Süveyş Kanalı'nın açık kalmasını sağladı. Bu davranış, çeşitli nedenlerle Menderes-Bayar ikilisine kızmış olan Nasır'ı Kıbrıs sorununda Yunanistan'dan yana tavır almaya itti. Aynı nedenle ve Nasır'ın etkisi ile birçok Arap ülkesi benzer tavır gösterdi.

Amerikan yanlısı Ürdün ve Körfez ülkelerinin tavrı da pek farklı değildi. Hiç kimse Türkiye'nin Kıbrıs politikasını desteklemiyordu. Üstelik 1963-1964 olayları sırasında Başbakan İnönü'nün İsrail Başbakanı Levi Eşkol ile gizlice Londra'da buluşmasından söz ediliyordu!

Kaldı ki, Amerika ve BM Güvenlik Konseyi tarafından "işgal" olarak tanımlanan Türk müdahalesini onaylamak bir anlamda İsrail'in Filistin işgalini onaylamak anlamına da gelecekti bazı Arap ülkeleri açısından!

Türkiye, İsrail'e muhtaç mı?

Türkiye'nin İsrail ile ilişkilerini savunanlar, Amerika'daki Yahudi lobisinin gücünü gerekçe olarak gösteriyorlar. Peki bu lobi bu kadar güçlü ve Türkiye'yi çok seviyor ise, neden Amerika'nın Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosunun kaldırılmasına yardımcı olmadı, olmuyor?

Yoksa bu lobi Türkiye'nin İsrail'e muhtaç olmasını mı istiyor da gücünü ambargonun devamı için kullanıyor?

Neden bu lobi, Ermeni iddialarının 26 Amerikan eyalet meclisinde onaylanmasını engellemedi? Yoksa bu konuyu Türkiye'ye karşı şantaj kartı olarak mı kullanmak istiyor? Neden bu lobi gücünü kullanarak Türkiye'nin AB'ye girmesini sağlamıyor? Yoksa Türkiye'nin AB dışında kalarak İsrail ve ABD'ye muhtaç kalmasını mı istiyor?

Türk dostu bu lobi neden gücünü kullanarak Amerika ve İsrail'in KKTC'yi tanımasını sağlamıyor? Neden bu lobi Amerikan yönetimine baskı yaparak Türkiye'ye gelişmiş silahlar satmasını sağlamıyor? Yoksa bu lobi Türkiye'nin bu silahları Amerika'dan alamayıp İsrail'e muhtaç kalmasını mı istiyor? Türkler'i bu denli seven Yahudiler, neden kendilerini 1492'de Haçlılar'ın ateşinden kurtaran Osmanlı'yı çökertmek için her türlü komploya başvurdular?

Bu ve benzeri soruları çoğaltmak mümkün.

Tarih hikâyelerle dolu

Saddam'ın Türkmenler'e (hiçbir zaman onaylanamaz) yaptıklarının, Yunanlılar'ın ve Bulgarlar'ın oralardaki Türkler'e yaptıkları ile nicel ve nitel olarak aynı olmadığı açıktır. Ama her nedense Arap düşmanı bazı çevreler Yunanlılar'ın ve Bulgarlar'ın yaptıklarını unutup bu ülkelerle dost olmayı savunurken (Kıbrıs, Ege, Adalar vb. sorunlara rağmen) sadece Araplar'ın yaptıklarını Türk insanlarına hatırlatmaya (tabii abartarak ve türlü yalanlarla) çabalıyorlar. "Arap düşmanı" olanların amacı açıktır. Onlara göre Türkiye, İsrail'in yanında, hatta gerekirse kuyruğunda olmalıdır.

Kendilerini Yahudi lobisinin ve İsrail'in sözcüsü durumunda hisseden bazı kişilere söylenecek tek bir şey vardır. O da, eğer hâlâ okumayı biliyorsanız lütfen kendi tarihinize bakın. Tarih sizlere çok şey öğretecek kadar basit ve kolay hikâyelerle doludur. Türkiye ve Türkler, Araplar'la dost oldukları zaman ta Viyana kapılarına kadar dayanabilmişlerdi.

Bugün de Araplar'la siyasal, ekonomik ve sosyal ilişkileri daha iyi olan bir Türkiye AB'ye daha güçlü olarak girebilecektir! Elbette Araplar Türkler'e ve Türkler de Araplar'a karşı birçok hata yapmışlardır. Dünyanın tüm ülkeleri tarihin çeşitli dönemlerinde birbirlerine karşı suç işlemişlerdir. Ama bugün bu ülkelerin büyük bölümü "tarihlerindeki" bu karanlık sayfaları kapatarak kendi halklarının çıkarlarına olan her türlü adımı atmaktadırlar.

Türkiye barış için önemli

Elbette ülkeler öncelikle kendi çıkarlarını kollarlar. Ama bunu da yaparken uzun vadede kendi stratejik çıkarlarını göz ardı edip feda etmezler. Düşmanlıkla beslenen politikalar ve ideolojilerin zamanı geçmiştir. Kendi içinde barışık ve doğruları bulmuş bir Türkiye, bölgedeki barış ve dostluğa da daha fazla katkıda bulunabilir.

KKTC'ye Kaddafi desteği

Nasır'ın milliyetçi-devrimci ideolojisine sahip çıkan Kaddafi, 1974 yılında hiç tereddüt etmeden Türkiye'ye yardıma koştu ve çıkarmanın başarısına önemli katkılarda bulundu. Oysa Türkiye, yıllar sonra (1981-1982) Sirte Körfezi krizinde ve 1986'da Kaddafi'nin evinin Amerikalılar tarafından bombalanması olayında Amerika'yı haklı bulmuştu. Çıkarma sırasında gemisi yanlışlıkla Türk uçakları tarafından vurulan Güven Erkaya'yı kurtaran İsraililer, daha sonra Türkiye'nin stratejik müttefiği ilan edilerek ödüllendirilecekti.

ABD tehdit ediyor

Kaddafi ve diğer Arap ülkeleri, KKTC'yi tanımıyor diye düşman ilan edilmişti. Kaldı ki, KKTC'yi tanımaya kalkışan bazı ülkeler (Pakistan ve Bangladeş) Amerikan tehditleri ile karşı karşıya kalmış ve onlara BM Güvenlik Konseyi'nin 1983 tarih ve 542 ve 550 sayılı kararı hatırlatılmıştır. Amerika'nın baskısı ile alınan bu kararlara göre hiçbir ülke KKTC'yi tanıyamaz. Nitekim Türkiye Cumhuriyetler ve hatta Türkiye'nin yeni dostu İsrail ve onun Amerika'daki güçlü Yahudi lobisi de tanımıyor! 2001'de yaratılan Ecyad Kalesi meselesi ise, bazı Arap ülkelerinin Kıbrıs konusundaki adımını engellemiştir. Nisan 2001'de Ankara'ya gelen Umman Dışişleri Bakanı Yusuf Bin Alevi, Türk tezini desteklediklerini söyledi. Bundan kısa bir süre sonra patlak veren Ecyad Kalesi konusunun Suudiler'i Kıbrıs konusunda Türkiye'nin yanına çekmeye çalışan Bin Alevi'yi nasıl zora soktuğunu bilenler bilir!

Yeni Şafak'ta ikinci yazım

Arap-Türk ilişkileri ile ilgili yazı dizisi çok olumlu tepki alınca Selahattin Sadıkoğlu benzer konularla ilgili yazılar hazırlamamı istedi. Zamanım olmamasına rağmen 11 Eylül olayları sonrasındaki gelişmeler beni bu konuda düşünmeye zorladı ve aşağıdaki yazı dizisini hazırlamaya karar verdim.

Çünkü 11 Eylül sonrasında hep net konuşmuş ve hiç kimsenin beklemediği tavrı sergilemişim. Nitekim 11 Eylül'de ve ertesi gün hemen hemen tüm televizyonlara çağırılmışım; gazete ve dergiler de benimle söyleşi yapmak için sıraya girmişti.

Hatta Reha Muhtar bile programına çıkmıyorum diye bana sitem etmiş ve sonunda, hep kavgalı biten o meşhur 'Ateş Hattı'na çıkmayı kabul etmişim. Ama tüm kışkırtmalara rağmen hiç kimse ile kavga etmemişim!

Hatırladığım kadarıyla o hafta içinde televizyon, radyo ve gazetelere yaklaşık yüz kez konuşmuştum.

Merak edenler dönemin gazete, dergi, radyo ve televizyon arşivlerine bakabilir.

Özetle "ABD bu eylemi hak etti, çünkü dünyada olup biten ve olacak tüm kötülüklerin nedeni ABD'dir" demişim.

Bu gerçeği ne yazık ki, hiçbir sağcı, solcu, ilerici, gerici, laik, ve İslamcı gazeteci, yazar, akademisyen ve aydın bu açıklıkla haykıramamış, anti-Amerikancı geçinen bazıları da tavrımdan dolayı bana saldırmıştı.

Ben ise milyonlarca insanın yüreğini hissediyordum.

İnsanlar hiç kimsenin cesaret edip haykıramadığı gerçekleri biliyordu. Ve zaman beni haklı çıkarmıştı.

Gerçekler tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış ve daha çıkacaktır.

Eylül döneminde televizyon, radyo, dergi ve gazetelerde söylediklerimi belgeselleştirmek için bu söylemlerimi dört gün süren ve Aralık 2002’de yayımlanan yazı dizisinde özetledim.

Terörün karşısında olmak Amerikancılığı gerektirmez.

11 Eylül ile birlikte dünyanın birçok yerinde, tabii bu arada Türkiye’de de, farklı düzeylerde çok çeşitli tartışmalar yaşandı, yaşanıyor. Tüm bu tartışmaların ana eksenini ise terörden yana ya da teröre karşı olmak diye belirleniyordu.

Yani Başkan Bush’un deyimiyse: “Ya bizden yana olacaksınız ya da terörden yana.”

Başka deyimle, hiç kimsenin başka bir şansı yoktu!

Oysa daha 11 Eylül’den birkaç gün sonra bile böyle bir seçeneğin ya da seçeneksizliğin kabul edilemez olduğunu Amerika’nın *Washington Post* ve *The New York Times* gibi ünlü gazeteleri ve bu gazetelerin yazarları seslendirmeye başlamıştı. Peşinden de birçok Avrupa ülkesinin lideri ve medyası tedirginliklerini saklamaz olmuştu.

Tabii bu arada Bush’un “Haçlı” savaşı söyleminden cesaret alan İtalyan Başbakanı Berlusconi “Hristiyanlar’ın kültür ve medeniyet üstünlüğünden” söz edecekti.

Ama ne yazık ki Berlusconi kendisinin bile tuttuğu Milan takımının antrenörünün bir Müslüman Türk olduğunu unutacaktı!

Ortadoğu ve Arap ülkelerindeki durum ise biraz farklı idi. Çünkü Usame Bin Ladin Arap idi ve vurulan Amerika, Araplar’ın gözünde İsrail’in tek ve mutlak koruyucu meleği idi. Yani başka bir deyişle herkes yüksek sesle ya da içten içe Amerika’nın bunları hak ettiğini söylüyordu.

Türkiye’de de halkın yüzde 80’i Afganistan bombardımanına karşı olduğunu söylerken, aynı duyguyu farklı nedenlerle de olsa paylaşıyordu!

Böyle bir durum ise birçokları tarafından anlaşılır gibi değildi. Yani nasıl olur da insan başka suçsuz insanların ölümüne sevinebilirdi?

Terör nasıl onaylanabilirdi?

Oysa tam da bu sırada Washington tüm Arap ülkeleri ile birçok Müslüman ülkeye problemler yaratarak bölgede egemenliğini pekiştiriyordu.

Petrol tekelleri, silah şirketleri ve tüketim malzemesi üreten Amerikan firmaları ise kendi işlerini yürütüyorlardı. Bunların son 40 yıl içinde Arap ülkelerinden elde ettikleri toplam kâr, dört trilyon doları geçiyordu.

Bu arada, aynı süre içinde Arap ülkelerinin petrol satışından elde ettiği toplam iki trilyon dolarlık gelirin bir kısmı Amerika ve Batı'nın desteği ile 8 yıl süren İran-Irak savaşında, diğer bir bölümü de Irak'ın Kuveyt'i işgali sonrasında uçup gidecekti.

Bu arada ölen ve iki tarafça şehit kabul edilen bir milyonu aşkın İranlı ile Iraklı için hiç kimse timsah gözyaşları bile dökmeyecekti!

Buna da gerek yoktu. Çünkü ölenlerin hepsi Müslüman'dı ve kendi yöneticileri tarafından ölüme gönderilmişlerdi.

Yıllar sonra Ruanda'da Tutsiler'le Hutular arasında çıkan savaşta ölen ya da başka bir deyişle hunharca katledilen bir milyon insan, Amerikan ve Batı medyası için birer magazin haberinden başka bir şey değildi. Nasıl olsa bunlar da "yamyam" idi ve yüzyıllar önce Afrika'nın içlerinden kaçırılarak Amerikan pazarlarında köle olarak satılan milyonlarca atalarından farklı değillerdi.

Bunların da "vahşi" Kızılderililer'den pek fazla farkları yoktu ve öldürülmeleri Amerikan filmlerine, Hiroşima ve Nagazaki'de atom bombası ile öldürülen 300 bin Japon kadar olmasa bile, bol malzeme yaratacaktı!

Peki Amerika ve Batı neden böyle davranıyordu?

Neden dünyada son 50 yıldır olup biten her kötü olay veya hikâyede Amerika'nın parmağı vardı?

Neden bu gerçeği bilenler bunları hatırlamak istemez?

Neden Amerika hayranları veya çıkarları bu hayranlıkta olanlar, bu gerçeklerin hatırlatılmasından hoşlanmıyor?

Neden Arap ve Müslüman ülkelerindeki bazı Amerikan hayranları, Amerika'yı Amerikalılar'dan daha fazla seviyor ve kolluyor?

Neden bazıları Amerikan Dışişleri Bakam Colin Powell'ın "Bay" dediği Usame Bin Ladin'e, hem de ısrarla ve içten bir hırsla 'terörist' deme gereğini duyuyor?

Taliban ve Bin Ladin'i hedef olarak belirleyenler neden İslamı, tümüyle ve ısrarla suçlamayı ihmal etmiyor?

Bu soruları çoğaltabileceğimiz gibi, yukarıda özetlemeye çalıştığımız Amerikan ve Batı marifetlerinin daha nicelerini de anlatabiliriz.

İşte sorun da burada yatıyor.

Peki ama, Amerika'nın son 50 yıldır tüm dünyada ve özellikle Arap ve Müslüman ülkelere karşı (Türkiye dahil) uyguladığı bu politikalarından dolayı kuleler vurulmalı mıydı?

Suçsuz insanlar öldürülmeli miydi?

Gerçeği söyleyenler neden Talibancı olsun?

Günlerdir sorulan ve tartışılan iki soruyu kendi kendimize de sormuştuk:

Amerika'nın 50 yıldır tüm dünyada ve özellikle Arap ve Müslüman ülkelere karşı uyguladığı politikalarından dolayı kuleler vurulmalı mı idi?

Suçsuz insanlar öldürülmeli miydi?

Bu soruların muhatabı aslında Arap ve Müslümanlar olmasa gerek.

Bu sorunun muhatabı Amerika adına Amerika'yı Amerikalılar'dan daha fazla savunanlar da olmamalıdır.

Bu sorunun muhatabı doğrudan ve yalnızca Amerikalılar'ın ta kendisidir.

Nitekim Amerikan medyasını izleyen, Amerikalı olmayan Amerikancılar bu sorunun oralarda ciddi olarak sorulmaya başladığını göreceklerdir. Görüyorlardır.

Kuşkusuz masum insanların öldürülmesini hiç kimse istemez ve bundan da haz duymaz. Ama, böyle bir duyguyu yaşayanları görmek için yıllardır bize seyrettirilen binlerce Amerikan vahşet ve şiddet filmlerine bakmak yeterlidir!

Günümüzde ise o film kahramanlarının yerini Pol Potlar, Pinochetler, Miloşeviçler, Şaronlar ve Amerikan destekli faşist, diktatör ve anti-demokratik yöneticiler almıştır. Bunları diğer birçok ülkede de farklı şekillerde ve değişik formatlarda görüyoruz.

Ama her şeye rağmen Şaron'un yeri farklıdır!

Çünkü Miloşeviç ve Pinochet gibiler yargılanırken, Şaron başbakan koltuğuna oturtularak ödüllendiriliyor.

Oysa 17 Eylül 1982 sabahı Sabra ve Şatilla kampında yaşayan binlerce yoksul Filistinli, Şaron'un adını ilk kez duyacaklardı ve hiçbir zaman ne kendileri ne de torunları bir daha bu adı unutmayacaklardı. Tabii bu arada tarih de unutmayacak!..

O sabah Lübnanlı faşist Hıristiyanlar Şaron'un emriyle salıverilen İsraili askerlerle birlikte yaklaşık beş bin Filistinli'yi hunharca öldürecek. Amerikan 6. filosuna ait gemiler ise o sırada Beyrut açıklarında Lübnan'ı işgal eden İsraililer'e destek veriyordu.

O gün kampa gittiğimizde çocuğunu emziren annelerin, hamile kadınların, yoksul yaşlıların ve çıplak çocukların kanlı bedenlerini yerlerde gördüğümüzde, ilk kez mesleğimizi unutarak gözyaşlarımızı tutamamıştık.

Aynı biçimde, 1996'da ambargonun altında inleyen Bağdat'ta bacağı kırılan bir Iraklı'ya narkozsuz (narkoz malzemesi ambargo kapsamında)

ameliyat yapılırken de gözyaşlarımızı tutamamıştık.

1970 Eylül'ünde ise ABD-İsrail-Ürdün üçlüsünün Filistinliler'e karşı giriştiği katliamda 40 bin insan öldürülecek ve tarih bu olayları 'Kara Eylül' olarak anacaktı. Bu olayları protesto etmek için Filistinli Leyla Halid ilk uçak kaçırma eylemini gerçekleştirdiğinde, herkesin gözünde o da öldürülen 40 bin Filistinli gibi "terörist" olarak anılacaktı. Amerika ve İsrail ise her şeyi insanlık ve uygarlık için yapıyorlardı!!!

Arap halklarının ise elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Çünkü birçok Arap ülkesi Amerikan yanlısı anti-demokratik yöneticiler tarafından yönetiliyor, geri kalanlar da "Sovyet yanlısı" olarak suçlanıp CIA'nın yarattığı, beslediği ya da oyuna getirdiği birçok "İslami" örgüt tarafından rahatsız ediliyordu.

Filistin'deki terörü ne kadar biliyoruz?

1947'de BM Genel Kurulu, Amerika'nın baskısı ile Filistin'de biri toprağın gerçek sahibi Filistinliler'in, diğeri de dünyanın dört bir yanından gelen veya getirilen Yahudiler'in olmak üzere iki ayrı devlet kurulmasını onaylarken, buna ilk tepkiyi, hiç yoktan bir devlete sahip olan Yahudiler gösterdi. Bununla yetinmeyen Yahudi çeteler, Filistinliler'in haklarından yalnızca "söz" ettiği için, BM Genel Sekreter Yardımcısı İsveçli Kont Bernadot'u Kudüs'te öldürerek ilk terörist eylemlerini gerçekleştirdiler. ABD ve İngiltere'nin desteğini alan Yahudiler BM'nin kendilerine verdiği Filistin toprağı üzerinde "İsrail Devleti"ni kurdular ve daha ilk günlerden başlayarak uyguladıkları terör ile bir milyon Filistinli'yi ülkesinden ve toprağından atarak, bölgede sonu gelmeyecek dramların yolunu açtılar. Bu insanlık dışı dramların detaylarını ve Deyr Yasin'de Filistinli hamile kadınların Yahudi çeteler tarafından karınlarının nasıl deşildiğini öğrenmek isteyenler bunu Batı'nın tarih kitaplarından bile okuyabilirler. Bugün İsrail'e sahip çıkanlar böyle bir geçmişe sahip çıktıklarını unutmasınlar ve New York kurbanlarına ağlarken son bir yılda öldürülen ve çoğu çocuk olan bini aşkın masum Filistinli için de hem ağlasınlar, hem de neden bir şey yapamadıklarını en azından kendi kendilerine sorsunlar ve sonra rahat bir uykuya dalsınlar!..

Çünkü ağlamaları gereken daha nice hikâye var!

1967'ye gelindiğinde, Amerika'nın mutlak desteğini alan İsrail, komşusu olan Arap ülkelerine saldırarak Suriye, Mısır ve Ürdün'ün topraklarının yanı sıra, geri kalan Filistin toprağını da işgal etti. Konu BM Genel Kurulu'na geldiğinde ise her zaman olduğu gibi ABD, İsrail'e sahip çıkıyordu. BM'nin kabul ettiği kararlar da İsrail tarafından kabul edilmiyordu.

İsraililer'in Kudüs'teki El-Aksa Camii'ni yakması bile Amerikalılar tarafından ilgisizlikle karşılanacaktı.

Nasıl olsa Müslümanlar'ın ilk kıblesi olan El-Aksa, Amerikan sisteminin "kıblesi" olan Pentagon ve İkiz Kuleler kadar değerli değildi!!! Çoğu Amerikan yanlısı olan Arap ülke yöneticilerinin Amerika'ya doğruları söyleme ve ikna çabası hep sonuçsuz kalıyordu. Bu, başta Arap insanlarını ve milyonlarca Müslüman'ı giderek çılgına çeviriyordu. Amerika'nın anti-Sovyet politikaları çerçevesinde bölgedeki "solcu" örgütlere karşı giriştiği sindirme çabaları ise, bardağı taşıran sondan bir önceki damlalardı. Çünkü hedef alınan bu "solcu" grupların başında Yaser Arafat'ın kurduğu El-Fetih örgütü vardı.

Amerika Taliban'a karşı, ya bizler?..

Amerikalılar yeterince kullandıkları kişileri, zamanı geldiğinde hiç acımadan bir kenara atarlar. Amerikancılar'ın kaçınılmaz kaderi budur. İran Şahı Pehlevi, Filipinler Diktatörü Markos herkesçe bilinen iki somut örnektir.

Tabii bu arada önceleri ödüllendirilip, sonra harcananları da unutmamak gerekir!

Kabaran anti-Amerikancı duyguları önlemek için Filistin devletinin kurulması gereğinden söz eden Amerika, nedense Afganistan'da gösterdiği kararlılığı İsrail'e karşı göstermiyor. Amerika her zaman olduğu gibi yine çifte standartlı politikalarını sürdürüyor.

Amerika'ya karşı tepki ve öfke, neden Taliban ve Bin Ladin ile dayanışma anlamına getirilmek isteniyor? Ladin ve Taliban'ı lanetlemek neden bazıları için bu denli önemli?

Böyle bir laneti Arap ve Müslümanlar'dan isteyenler acaba neden Amerika'nın ve Batı'nın, dünyanın birçok ülkesine ve halkına karşı 50 yıldır sürdürdüğü politikaları lanetlemiyor?

Yine bunu isteyenler, neden bölgede suni olarak yaratılan İsrail devletini ve bu devletin Arap ülkelerinin toprağını işgal etmesini ve en önemlisi, Filistin halkına karşı sürdürdüğü terörist eylemleri lanetlemiyor?

Ya da işgali ve Müslüman Filistin halkının yaşadığı dramı sona erdirmek, İsrail'in BM kararlarına uymasını sağlamak için bir şeyler yapmıyorlar?

Neden dostları olan Amerika'dan rica edip İsrail'e baskı yapmasını sağlamıyorlar?

İşte sorulması gereken sorular bunlar olmalıdır.

Hatta, bu soruların yanıtları öncelikle soranlar tarafından aranmalı ve yanıtları tüm aşağılık komplekslerinden arınarak ortaya konmalıdır.

Bizler değil, onlar tarihlerinden utanmalıdır.

Kuşkusuz hepimiz teröre karşıyız. Ama, insanları terörist kılan koşullara, hatta terörist yapanlara ne demeli?

Milyonlarca Afrikalı zenciye ve daha önce toprağın gerçek sahibi olan Kızılderililer'i katleden Amerikalılar nasıl olup da 27 eyalet parlamentosunda Türkler'in Ermeniler'i öldürmesinden söz edebiliyor?

Cezayir'de bir milyon insanı öldüren Fransız parlamentosu nasıl olup da yalnızca Türkler'in Ermeniler'e karşı katliamlarını hatırlayabiliyor?

Filmlere bile konu olan Ömer Muhtar'ın ülkesinde, binlerce Libyalı'yı öldüren İtalyanlar'ın bugünkü Başbakanı Berlusconi nasıl olup da Hristiyanlar'ın uygarlık ve kültür üstünlüğünden söz edebiliyor?

Ve en önemlisi, Sovyet işgaline karşı örgütlenen Usame Bin Ladin ve Taliban önceleri mücahit iken, sonra neden terörist oldular?

"İslam uğruna mücadele" eden bu insanları aldatan ABD, nasıl oldu da birdenbire Taliban ve dolayısıyla İslam düşmanı kesiliverdi?

Mayıs 1996'da Kabil'i ele geçirmeleri için Taliban'a her türlü yardımı Pakistan ve Suudi Arabistan ile birlikte yapan Amerika, ne oldu da tavrını değiştirdi?

İşte sorulması gereken soru budur.

Ama Amerika'yı tanıyanlar bu sorunun yanıtını çok iyi bilmektedirler.

Amerikalılar yeterince kullandıkları kişileri, zamanı geldiğinde hiç acımadan bir kenara atarlar. Amerikancılar'ın kaçınılmaz kaderi budur!

İşte "Filistin devletinin kurulması ve İslam'ın yüceltilmesi" sözü ile aldatılan Ladin ve Taliban'ın böyle bir Amerika'ya karşı gecikmeksizin tavır alması, 11 Eylül'ün ilk işaretlerini veriyordu.

Cezayirli ünlü şair Abu Elkasen Alsabi'nin dediği gibi Amerikalılar "bir fili bir iğne deliğinden geçirebilirlerdi, ama umut kıvılcımını hiçbir zaman yok edemeyeceklerdi".

İşte sorun da buydu!

11 Eylül eylemlerinin önemi de burada düğümleniyor.

Çünkü yalnız Arap ve Müslüman halklar değil, dünyanın dört bir yanındaki insanlara göre Amerika kendi "küstahlığı"nın bedelini ödemişti. Washington'u da korkutan, işte böyle bir kanı ve inancın giderek yaygınlaşmasıdır. Amerikan yönetiminin 11 Eylül'ün intikamını hemen ve sert bir şekilde alma kararlığının gerçek nedeni budur.

Amerika'ya sahip çıkanların endişesi de bu olsa gerektir.

Çünkü süper güç olan Amerika, nasıl olur da 50 yıldır sesi çıkmayan ve moral olarak tümüyle yok olduğu sanılan insanlar tarafından alay konusu edilebilirdi.

Üstelik Washington, kendine hedef seçtiği ülke ve örgütleri alışageldiği gibi ve Hiroşima, Nagazaki, Vietnam, Lübnan, Filistin, Grenada, Panama, Irak ve daha birçok ülkede olduğu gibi hemen yok edemiyor. Uluslararası arenada da, birçok ülke görünenin tersine Amerika'nın yanında yer almıyor. Savaş ve Amerika karşıtı duygular tüm kısıtlama ve çeşitli engellemelere rağmen giderek dünyanın dört bir yanında yaygınlaşıyor.

Ama yine de Amerika bildiğinden vazgeçmiyor.

Amerikan yönetimi geçmişin tüm hatalarını görmezlikten geliyor.

Amerika her zaman olduğu gibi yine çifte standartlı politikalarını sürdürüyor.

Amerika, Afganistan'ı bombalayarak geleneksel tavrını sürdürmektedir, çünkü başka bir ülkedeki rejimi değiştirme hakkını hâlâ kendinde görmektedir.

Yarın eğer Taliban devrilir ve yerine gelecek Kuzey İttifakı içindeki Taliban'dan daha radikal gruplar da gerçeği görüp Amerika'ya kafa tutarsa, o zaman ne olacak?

Bu durumda Amerika Müslüman ülkeleri nasıl ayırt edecektir? Bugün çok ciddi sorunların yaşandığı Suudi Arabistan'da Amerikan çıkarları tehlikeye girdiğinde, acaba Washington orada nasıl ve hangi tür bir İslam'ı ve ya İslami yönetimi savunacak?

Amerikalılar, bazılarının yaptığı gibi dolaylı yoldan değil de doğrudan, nasıl bir İslam'ı istediklerini söyleseler de, dünyadaki 1,2 milyar Müslüman ona göre inançlarını düzenlese!..

Hatta bir adım ileri giderek Kur'an-ı Kerim'i yeniden ve Amerikan mantığı ile yazsalar da terörün Amerika'ya karşı gelmek anlamına geldiğini ve cezasının da bombardıman değil, cehennem olduğunu söyleseler!

Ladin, Öcalan gibi kaçırılacaktı!

Ağustos 1988'de Kenya ve Tanzanya'daki Amerikan elçiliklerini havaya uçuran Ladinciler'in ilk mesajını anlamak istemeyen Washington, Sudan'ın başkenti Hartum ile Kabil'i bombalamakla intikam almak istedi. Bu arada General Müşerref'i 11 Ekim 1999'da askeri bir darbe ile işbaşına getiren Amerika, Pakistan ordusundaki ve istihbaratındaki bazı gruplarla işbirliği yaparak Ladin'i Öcalan benzeri bir operasyon ile kaçırmak istedi.

Buna karşın Ladin de boş durmuyordu. Suudi Arabistan'daki Amerikan askerlerinin kaldığı bina ve Yemen'deki Amerikan savaş gemisi seçilen hedefler arasındaydı.

Oysa Amerikalılar bu olup bitenlerden hiç ders almıyorlardı. Onlar yine de her şeyi kendi bildikleri yöntemle çözebileceklerine mutlak olarak

inaniyorlardı.

Oysa unuttukları önemli bir şey vardı. Usame Bin Ladin'e her şeyi onlar öğretmişti ve Usame de Amerikan filmlerinden çok şey öğrenmişti!

Üstelik Bin Ladin bölgeyi ve bölge insanlarını Amerikalılar'dan çok daha iyi biliyordu.

Üstelik tam bu sırada Irak halkına karşı uygulanan ambargo ve Filistin halkına karşı sürdürülen terör politikaları ABD tarafından destekleniyor, Arap ve Müslüman halkların tepkisi görmezlikten geliniyor, hatta bazen alay konusu ediliyordu. Tabii bu arada Arap ve Müslüman ülkelerindeki yöneticilerin "zorunlu" sessizliği ve Amerika'yı memnun edecek politikalarını sürdürmeleri, milyonlarca insanın vicdanında derin izler bırakıyordu. Öfke, herkesin ruhunu parçalıyordu. Çaresizlik ise yine herkesin ortak sıkıntısı olmuştu. Herkes İsrail'in Filistinli çocuklara karşı günlük olarak uyguladığı terörü seyrederken öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Uzun yıllar bastırılan bu duygular, Filistin halkının son bir yıldır sürdürdüğü intifada ile yeniden kabarıyordu.

Peki şimdi ne olacak?

Amerika bu savaşın çok uzun süreceğini peşinen itiraf etmeye başladı. Oysa bu basit sorunun yanıtı, sorunun kendisi kadar basit ve kolay değildir. Çünkü bu yanıtı verebilmek için birçok politik, askeri ve sosyal gelişmenin süreç ve sonucunu görmek gerek.

Bu sonucu, birçoğunun savunduğu gibi Amerika kendi başına belirleyemeyecektir. Afganistan'ı bombalamaya başlayan Amerika, bu savaşın çok uzun süreceğini peşinen itiraf etmeye başladı. Kuzey'deki İttifak'a güvenmeyen ABD, Afganistan sorununu Pakistan ile çözme eğilimi içinde gözükmektedir. Washington'a göre "Müslüman Taliban"larla yalnızca Müslüman Pakistanlılar, Türkler, Özbekler, Araplar veya diğerleri savaşmalıdır. Yani Müslümanlar, Müslümanlar'ı boğazlamalıdır.

İşte bu nedenle herkese, her yerde görev düşmektedir.

Önemli olan rüzgâra yelken açmak değildir. Önemli ve onurlu olan, bizleri istemediğimiz yerlere sürüklemek isteyen rüzgârlara karşı direnmektir. Hiç kimse garip ve yapay saplantıların esiri olmamalıdır.

Hiç kimse aşağılık kompleksi ile kendi yaşamını sınırlandırmamalıdır. Ülkelerimizin ve dolayısıyla bizlerin içinde yaşadığı olumsuz koşullardan biz olduğumuz kadar başkaları da sorumludur.

Sakin, duygusallıktan ve çıkar hesaplarından uzak olarak baktığımızda bugün hepimizin yaşadığı olumsuzlukta Batı'nın önemli bir rolü olduğunu göreceğiz.

Bu rol ve etkiler zaman zaman dolaysız olarak görülebildiği gibi, incelendiğinde dolaylı olarak da görülebilir.

Filistin, Keşmir, Kıbrıs, Kerkük, Musul, Hatay, Karabağ ve daha birçok karmaşık sorunun tohumlarını atan İngiltere, bu mirası İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika'ya devrederken coğrafyamızın ve insanlarımızın bu hale geleceğini çok iyi bilmekteydi.

Petrol ve benzeri zenginliklerin talan edilmesi, tüm bu politikaların temel amacı idi.

Ülkelerimiz ve halklarımız arasında dostluk ve kardeşliği önlemek ise Batı uygarlığının, belki de Haçlılar'dan bu yana amaçladığı ve büyük ölçüde başarabildiği diğer bir amaç idi.

Yoksa Osmanlılar'ın Kosova'ya İslam'ı götürmesinden 650 yıl sonra, Bosna'da yüz binlerce insanın ölümüne 'uygar Batı' neden seyirci kaldı?

1994 olaylarında "insan hakları" adına Çeçen halkının yanında olan Batı ve tabii Amerika, ne oldu da 1999 yılında Rusya'nın yanında yer alarak, Çeçenistan'ın yerle bir edilmesine ve binlerce insanın ölümüne seyirci kaldı?

Yoksa Çeçen gibi Müslüman halkların önemi, yalnızca uluslararası pazarlıklarda mı geçerlidir?

ABD Hristiyan terörü görüyor mu?

Yıllardır Sudan yönetimine karşı ayrılıkçı eylemlerde bulunan Grang yönetimindeki Hristiyanlar neden terörist sayılmamaktadır? İngilizler'e karşı savaşıran IRA ile İspanya'ya karşı savaşıran ETA'ya, her nedense hiç kimse Hristiyan teröristler demiyor. Geçtiğimiz yıl Endonezya'da ayaklanan 100 bin civarındaki Doğu Timurlu Hristiyan'ın imdadına neden Amerika, Batı Avrupa ülkeleri ve hatta BM koşarak, bağımsız bir yönetim kurmalarına yardımcı oldular?!

Kıbrıs'ta Rumlar'la din, dil, kültür, gelenek ve coğrafya gibi hiçbir ortak bağları bulunmayan Türkler, neden aynı devlet içinde Rumlar'la birlikte yaşamak için zorlanmaktadır?!

1974 Kıbrıs çıkarmasında Türkiye'ye yardım eden tek Arap ülkesi olan Libya'nın lideri Kaddafi'yi daha sonra cezalandıran (Nisan 1996'da evini bombalayarak) Amerika, KKTC'yi tanımaya kalkışan Pakistan ve Bangladeş'i (daha sonra bazı Arap ülkelerini) neden tehdit etti?!

ABD, Kıbrıs çıkarmasının kararını alan Ecevit-Erbakan hükümetinden kısa bir süre sonra nasıl kurtuldu?

1979'da Ecevit hükümeti TÜSIAD'ın ilanları ile düşürülürken, Amerika'nın rolü ile ilgili olarak Türk basınında çok şey yazıldı. Aynı basın son-

raki yıllarda ABD'nin, birçok ülkenin ve dolayısıyla Türkiye'nin içişlerine nasıl karıştığını ve ne gibi sorunlar yarattığını hep yazdı, yazıyor.

Ama nedense bazıları bu yazılanları, hatta kendileri tarafından yaşananları unutmuşa benziyor. Bu kişiler daha birçok şeyi unutuyor ve başkalarının da aynı şeyleri unutmasını istiyor. Onlara göre “hafıza-i beşer nisyan ile maluldur” ve insanlar başlarına gelenleri unutmalıdır. Çünkü bu insanlar yalnız kendilerinin başlarına gelenleri değil, aynı zamanda kim olduklarını da unutmuşa benziyorlar.

Bazıları ise birçok şeyi unutmadı, ama bunları ne kendisi hatırlamak istiyor, ne de başkasının kendisine bunları hatırlatmasını.

Onlara göre doğruyu söylemenin ağır bir bedeli var ve kendileri bu bedeli ödeyecek kadar dürüst değiller.

Bazıları ise yeterince bedel ödedi!

Peki ne olacak şimdi?

Aslında çok da fazla bir şey olmayacaktır.

Tarih, imparatorlukların kurulup doruğa ulaşma hikâyelerini anlattığı gibi, uygarlıkların yok oluşunu anlatan hikâyelerle de doludur.

Hiç kimsenin karmaşık detaylarla başkalarının kafasını karıştırmaya, hele hele moralini bozmaya hakkı yoktur.

Müslüman halkların bugün yaşadığı koşulların çok daha beterini Batı toplumları ortaçağda yaşamışlardı.

Araplar ve Türkler İslam adına güneyden İspanya'ya, kuzeyden de Avusturya'ya kadar gittiklerinde Avrupalılar birbirini boğazlıyordu.

Ulusların ve ülkelerin tarihi kısa zaman dilimleri ile yargılanamaz. Bugün yaşanan “geri kalmışlık” ise sonsuza kadar Müslümanlar'ın kaderi olmayacaktır.

Hiç kimsenin, hele hele içimizden olanların moralimizi bozmaya hakkı yoktur. Biz Arap, Türk, Acem, Kürt diğer Müslüman halkların diğer uluslardan geri hiçbir tarafımız yoktur. Bugün Batı'da yaşayan ve çok önemli konumlarda olan insanlarımız bunun en somut kanıtıdır.

Hiç kimse durup dururken Amerika'dan veya Batı'dan nefret etmiyor. Amerika ve Batı, Müslüman halkların haklarına saygı gösterdiği sürece bu halkların sevgisini, saygısını, beğenisini, takdirini ve birlikte yaşama arzusuunu görecektir.

Bunun yegâne kanıtlanma yolu vardır, o da Amerika'nın kendisinden istenilen ve beklenenleri bir kez olsun yerine getirmesidir.

Hiç kimsenin aşağılık kompleksi olmamalıdır.

Birey ve ulus olarak kimsenin kendine olan güveni sarsılmamalıdır. Bunu başarabildiğimiz sürece ulaşamadığımız hiçbir amaç kalmayacaktır.

Öncelikli ve önemli olan, hep birlikte gerçeği görmemizdir. Doğru (hak) tektir ve hepimize gereklidir.

Bugün artık tüm Arap ve Müslüman ülkelerdeki devlet, hükümet, sivil örgüt ve bireyler her şeyi yeniden gözden geçirmek zorundadır.

Bazılarının dediği gibi dünyada hiçbir şey 11 Eylül öncesi gibi olmayacaktır!

Olmayacaktır, ama daha önemlisi Arap ve Müslüman ülkelerde de hiçbir şey 11 Eylül öncesi gibi olmayabilir. Önemli olan Arap ve Müslüman ülkelerin bunu ne kadar istediği ve bunun için çaba harcamaya ne kadar hazır olduğudur. Yoksa 11 Eylül'ün hiçbir anlamı olmayacağı gibi, bu yazının da hiçbir değeri kalmayacaktır.

Her şey, bu yazıyı okuyanların yazıdan neyi anladığına bağlıdır!

Günlük yazılara başlama

İki yazı dizisinden sonra *Yeni Şafak* okurları artık beni daha yakından tanımıştı.

'Ortadoğu Uzmanı' Cengiz Çandar'ın gazeteden ayrılması sonrasında Sadıkoğlu, bu kez çok daha ısrarlı olarak günlük yazı yazmamı istemeye başladı. Bu isteğe yaklaşık altı ay direndim. Ancak yaklaşan Irak işgali ve Türkiye'yi savaşa bulaştırmaya çalışanların hırçınlığı beni yazı yazmaya itti.

Üstelik söken şafağın gerçeklerini anlatmam için *Yeni Şafak*'tan daha ilginç ve uygun bir gazete olamazdı.

Çünkü iktidar olan AK Partililer, ağırlıklı olarak bu gazeteyi okuyordu. Üstelik AK Parti ve hükümete yakın olarak algılanan bu gazete içte ve dışta, ilgili tüm çevreler tarafından yakından izleniyordu! Ama doğrusunu söylemek gerekirse yazma kararımda biraz da inatlaşma vardı.

Yani 'Ya ben, ya Amerika ve İsrail yanlıları' gibi bir yaklaşım içindeydim ve kazanacağımdan emin olduğum için Türk halkına bunu kanıtlamak istiyordum.

İşte böylesi bir ortamda, 24 Şubat'ta Sadıkoğlu'na 'evet' dedim ve 1 Mart tezkerecilerinin karşısına çıktım.

***Yeni Şafak* yolculuğum işte böyle başladı**

Şimdi sizlerden tüm bu yazılarımı satır aralarındaki anlamları ile birlikte çok dikkatli okumanızı, okuduklarınızı bilinçli olarak düşünmenizi, buradaki tespit ve analizlerle son dört yıllık gelişmeleri yan yana koyarak değerlendirme yapıp sonuçlar çıkarmanızı rica ediyorum.

Çünkü ancak böylesi bir yaklaşımla bundan sonraki doğruları göreceksiniz ve doğruları gördükten sonra nelerin yapılması gerektiğine karar vereceksiniz.

Ben falcı değilim; yalnızca bir gazeteci olarak gördüklerimi, bu coğrafyanın insanı olarak yaşadıklarımı ve yüzde yüz doğru olduğuna inandığım gerçekleri yazdım.

Ben kendimi bildim bileli inandığım bu gerçekleri savundum.

Üç-dört yıl sonra bu doğruların kanıtlanması beni ne kadar sevindirdiyse, bu gerçeklerin insanlar tarafından görülmesi, gerçekler adına beni o kadar mutlu etmiştir.

Yeni Şafak yazılarımı şimdi kitaplaştırmamın nedeni işte budur.

Gazeteden ayrıldıktan sonra yüzlerce, belki de binlerce kişi benim hem gazetede hem de radyo ve televizyonlarda yazıp söylediğim her şeyin doğru çıktığını belirterek *Yeni Şafak* yazılarımı mutlaka kitaplaştırmamı istedi.

Son olarak değerli dostum işadama Zeynel Abidin Erdem, Lübnan olayları başladığında “Dediğin her şey doğru çıktı, ne olur *Yeni Şafak* yazılarını kitaplaştı” dedi.

Sayın Erdem ve daha birçok dostumun bu ricası, belki de bu kitabın elinizde olmasında en önemli rolü oynadı.

Tabii İsrail, Amerika ve genel olarak tüm Batı’nın küstahlığını ve onların yandaşlarının kişiliksizliğini de unutmamak gerekir!

Bu kitapta neler var?

Bu kitapta iki yıl süreyle *Yeni Şafak*’ta yazdığım birçok makaleyi bulacaksınız.

Bu makalelerin bazıları genel yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu’nun isteği üzerine yumuşatılmış, bazıları da çok sert olduğu için yayımlanmamıştı.

İnanıyorum ki, sayıları 5-6 civarında olan bu makalelerin hangileri olduğunu siz bulacaksınız.

Bu kitapta üç ayrı türde makale bulacaksınız.

Bu makalelerin bir bölümü günlük olayların yorumlanması ile ilgilidir. Buradaki amaç kamuoyu oluşturmak ve karar alıcıların önüne yararlanaabilecekleri sağlıklı ve doğru bilgiler koymaktır.

Bu makalelerde günlük olaylar farklı bir açıdan değerlendiriliyor ve okuyucuların bu olayları yorumlaması için önlerine değişik perspektifler açılıyor.

Tabii her makalede olduğu gibi, bu tür güncel makalelerde de mutlaka bilgi veriliyor.

İkinci tür makaleler ise daha çok stratejik analizler içeriyor ve geleceğe dönük perspektifler çiziyor.

Bu nedenle bu makaleler daha dikkatli okunmalı ve burada söylenenlerin sonraki gelişmelerin ışığında ne kadar doğru olup olmadığına bakılmalıdır.

Üçüncü tür makalelerde ise yalnızca bilgi veriliyor ve bu bilgilerle var olan yanlış önyargıların düzeltilmesi amaçlanıyor. Çünkü medyadaki bazı çevreler Türk halkına hep yalan söylüyor.

Yalanların karşısında olmak ve onların nasıl bir yalan olduğunu halka doğru bilgilerle anlatmak herkesin sorumluluğudur.

Ben bu sorumluluğu televizyon ve radyolardaki konuşmalarında çok daha iyi yerine getirdiğime inanıyorum. Çünkü bu tür programlarda canlı olarak insanlara çok şey söyleme olanağını buluyordum.

Bu, bir gazetenin köşesinde daha sınırlı olarak gerçekleşebiliyor.

Keşke daha önce bu konuyu düşünüp, sayıları belki de şimdiye dek 3-4 bini bulan tüm televizyon ve radyo konuşmalarımı da toplayabilseydim.

Ama yapamadım ve yapmadım. Çünkü o günkü koşullarda buna gerek duymuyordum ve söylediklerimin hedefine vardığına inanıyordum, aslında hâlâ öyle düşünüyorum.

Şimdi sizlerden ricam, tüm makaleleri derinlemesine okumanız ve okurken son dört yılda yaşanan olayları hatırlamanızdır. Makalelerde yer alan bilgilerle yaşanan olaylar arasındaki bağı kurarak geleceğe dönük analizlerinizi yapın ve gerçekleri görün.

Kitabın son bölümünde *Yeni Şafak* yazılarımin bir değerlendirmesinin yanı sıra, geleceğe yönelik bazı tespitleri de bulacaksınız.

Tabii bu arada *Yeni Şafak*'taki yazılarıma neden ve nasıl son verildiğini de anlatacağım.

İki ayı aşkın bir süredir Türkiye, Amerikan taleplerine (yani baskı, şantaj ve tehditlerine) karşı direndi, direniyor. Türkiye’ye karşı birçok (askeri, ekonomik ve siyasal) kartı olduğunu bilen ya da öyle olduğunu sanan Washington, Gül hükümetini sıkıştırmak için her yola başvurdu, vuruyor. Sayın Gül’ün bölgesel girişimini başarısız kılmak ise, Amerikalılar’ın başvurduğu yollardan biriydi.

Türkiye’nin, bölgesinde güçlü ve güvenilir olmasından tedirgin olan Washington, kendisine sadık (bağımlı) Arap yönetimlerini kullanarak Ankara’nın bölgesel manevra hareketini kısıtladı. Benzer şekilde Türkiye adına NATO’ya başvurarak, Ankara’nın savaş karşıtı Almanya ve Fransa ile birlikte hareket etmesini önledi.

Ancak birçok alanda etkili olan “güçleri”ni harekete geçiren Washington, bir türlü Türk kamuoyunu etkileyemedi. Hâlâ halkın yüzde 94’ü (geri kalan yüzde 6 acaba neden savaş istiyor) ve onu temsil eden CHP vekilleri Amerika’nın olası Irak saldırısına (işgaline) karşı.

AK Parti ve onun TBMM’deki vekilleri kamuoyunun bu baskısını en çok hissedenlerdir. Bu vekiller yalnız siyasal değil, aynı zamanda toplumsal ve kültürel yapıları gereği Amerika ve savaş “yanlısı” olamazlar ve öyle görünmekten bile çekinirler.

Elbette Türkiye’nin ulusal menfaatlerini en iyi bilen hükümetin Meclis’e söyleyeceğini dinleyecek olan vekiller, aynı zamanda kendi vicdanî sorumluluklarının gerektirdiği biçimde davranacaklardır. Çünkü onların alacağı karar, Sayın Erdoğan’ın da söylediği gibi yalnız Türkiye’nin değil, tüm bölgenin geleceğini belirleyecek tarihi bir karar olacaktır.

İşte bu nedenle Amerikan taleplerine “evet” diyecek olan vekiller, baskın neye “evet” demiş olacaklardır:

1- Amerikalılar’ın deneyeceği yeni türden bombalar altında yüz binlerce Iraklı çocuk, kadın, yaşlı ölecek.

2- Amerikan askerleri Türkiye’ye gelecek, problem yaratacak ve ne zaman gidecekleri belli olmayacak (Çekiç Güç’te olduğu gibi).

3- Vekiller kararları ile, Amerika’nın Irak ve bölgeye yönelik tüm planlarına katkıda bulunmuş olacaklar.

Yani Irak’ın parçalanması, Irak’ta iç savaşın çıkması (Kürtler, Araplar, Türkmenler, Şiiler, Sünniler) ve olası bir Kürt devletinin kurulmasına yardımcı olacaklar.

4- Vekiller, Amerika’nın Irak ve tüm bölge petrollerini ele geçirmesini ve daha önemlisi tüm bu olup bitenlerin en önemli hedefi olan İsrail’in

bölgedeki üstünlüğünü sağlayacaklar ve belki de (Brejinsky'nin dediği gibi) İsrail'in sonsuza dek bölgeye (Bağdat'ta birleşen Fırat ve Dicle'nin Türkiye'deki kaynakları dahil) egemen olmasına yardımcı olacaklar.

5- Vekiller, tüm bu ve benzeri olasılıkların aynı zamanda Türkiye'ye getireceği büyük risk ve tehlikelerin sorumluluğunu ebediyen taşıyacaklar.

Üstelik karşılığında hiçbir şey almaksızın. Çünkü 1991'de olduğu gibi Washington hiçbir taahhüdünü yerine getirmeyecek ve Türkiye'yi çok zor ve karmaşık (ekonomik, siyasi, askeri ve güvenlik) sorunlarla karşı karşıya bırakacaktır. Bazılarını sevindiren "mali yardımlar" ise hiçbir işe yaramayacaktır. Türkiye bu yardımların çok fazlasını kaybetmekle karşı karşıya bırakılacaktır!

Ve herkes görecektir ki, Amerikalılar'm söylediği hiçbir şey doğru değildir.

Peki vekiller "hayır" derse ne olur:

Bazılarının propaganda yaptığı gibi Türkiye, Amerika'nın tehditleri ile karşı karşıya kalmayacaktır. Uluslararası politikada zor durumda kalan Washington stratejik öneme sahip olan Türkiye'den böyle kolay vazgeçmeyecektir. Yani Amerika'nın B planı yoktur.

IMF ise, Türkiye'den vazgeçmesinin, kendisinin sonu olacağını çok iyi bilmektedir.

Önemli olan Türkler'in kendi ülkelerinin ne denli önemli olduğunu bilmeleri ve buna uygun olarak davranmalarıdır. Türkiye Sayın Gül'ün dediği gibi herhangi bir Arap şeyhliği veya prensliği değildir!

1- Vekiller hayır derse, yukarıda sayılan tüm olumsuzluk ve risklere ortak olmayacaklardır. Çünkü Kuzey cephesi olmadan Amerikalılar savaştan vazgeçmek zorunda kalabilirler. Yani Türkiye olmadan Amerikalılar savaşı göze almayabilirler.

2- Vekiller hayır derse, geceleri yatağa girerken ne Irak'ta, ne Filistin'de, ne de yarın öbür gün Türkiye'de (inşallah olmaz) yaşanacak acıların vicdan azabını duymayacak ve aileleri ile birlikte huzurlu uyuyabileceklerdir.

3- Amerikan taleplerine "hayır" diyecek olan vekiller bunu yalnız kendilerine oy veren seçmenler ya da tüm Türkiye adına yapmayacaklardır. Bunu aynı zamanda tüm Arap ve Müslüman, hatta başta Avrupa ve Amerika'daki savaş karşıtı halklar adına da yapacaklardır.

Antidemokratik yönetimler altında yaşayan Arap halkları Türk vekillerin "hayır"ında belki de kendi hayırlarını ve kurtuluşlarını göreceklerdir. Türkiye, ancak böylesi onurlu bir davranış ile Ortadoğu'da (her konuda) bir model olabilir. Unutulmamalıdır ki zor ve kötü günlerin dostlukları hep daha güçlü olmuştur, olacaktır.

AK Parti'nin yönetici ve vekilleri de bu gerçeği en çok bilen ve gereğini yerine getirenlerdir!

Vekiller, hiçbir meşruluğu olmayan bir savaşa hayır demekle bu gerçeği bir kez daha kanıtlayacaklardır.

Amerika'ya kim inanır?

27-02-2003

1991'de Irak Kuveyt'i işgal ettiğinde, Amerika bilinen savaş kararını almıştı. Ancak gerekçesi haklı olmasına rağmen, Amerikan yanlısı Arap yönetimleri, kendi halklarından korktukları için Washington'ın "birlikte savaşalım" taleplerine kolay kolay evet diyemediler.

Bunun üzerine Washington, bazılarını (Mısır, Suriye, Lübnan, Ürdün) para (ama peşin), bazılarını da tehditle yanına çekmeyi başardı.

Ama yine de tüm Arap ülkelerinin Başkan Bush'tan ortak bir talebi vardı: Ortadoğu ve Filistin sorununu çöz!..

Arap liderlerine Dışişleri Bakanı Baker'ı gönderen Bush, yazılı bir taahhüt vererek Ortadoğu ve Filistin sorununu çözeceğine ve Filistin devletinin kurulacağına söz verdi.

Savaşı Arap ülkelerinin parası (zoraki alınan yaklaşık 600 milyar dolar) ve askeri desteği ile zaferle sonuçlandıran Bush, kısa bir süre sonra sözlü ve yazılı tüm vaatlerini unuttu.

Ondan sonra gelen yönetimler de, Amerika'nın geleneksel politikalarını sürdürdüler; Şaron dahil, İsrail'in tüm terör politikalarına sahip çıktılar ve son Cenin katliamları hariç, her gün 10-15 Filistinli'nin ölümüne katkıda bulundular, bulunuyorlar.

Aynı sıralarda Washington, Türkiye'nin önemini biliyordu.

Başkan Bush, rahmetli Turgut Özal ile olan dostluğuna da güvenerek kısa bir süre içinde Türkiye'nin desteğini sağladı.

Amerikan uçakları Türkiye'den kalkıp Irak'ı bombaladı. Amerika'nın kışkırtması sonucu Türkiye sınırına yığılan yüz binlerce Kürt göçmenini bahane eden Washington, Türkiye'ye 'Çekiç Güç'ünü (yalnız 3 aylığına!) gönderdi.

O güç, o gün bu gün Türkiye'de bulunuyor ve 36. paralelin kuzeyindeki Kürtler'i korumakla meşgul!

Yani bugünlerde bağımsız devlet kuracaklarından endişe edilen Kürtler'i!

Tabii, bu arada Amerikalılar'la PKK arasındaki işbirliği (Türk basınına da yansıdı) ve daha sonra bölgede yaşanan problemler herkesin bildiği konulardır.

Başkan Bush ise rahmetli Özal'a verdiği hiçbir sözü (siyasi, askeri ve ekonomik) yerine getirmedi. Kuveyt Emiri, bir Türk firmasına havaalanı inşaatını vermek istediğinde bile Bush müdahale ederek bunu engelledi.

Şimdi de babasının intikamını Irak'tan almaya kalkışan oğul Bush, babasının yolunda giderek aynı talep ve sözlerle Ankara ile pazarlık yapıyor.

Gül hükümeti ise, geçmişin hatalarına düşmemek için oğul Bush'tan yazılı taahhütlerde bulunmasını istiyor.

Oysa Ankara'ya "Irak'ta federal sistem olmayacak" taahhüdünde bulunan Amerikalılar, 17 Aralık'ta Londra'da düzenledikleri Irak muhalefet toplantısında Irak'ın federal sistemle yönetileceğini ve Türkmenler'in bir azınlık olarak kabul edileceğini herkese onaylattı. Başka bir deyişle, Amerikalılar geleneksel politikalarını sürdürerek Ankara'ya başka, Irak'taki Kürtler'e (ve diğer Sünni ve Şii gruplara) başka şeyler söylüyor ve taahhütlerde bulunuyorlar.

İşte bu nedenle Amerikalılar Ankara'ya verdikleri hiçbir sözü yerine getirmeyeceklerdir!

Nitekim Başkan Bush Ankara'ya verecekleri taahhütlerin Kongre tarafından onaylanmasının istenmesi durumunda, bunun için 6-8 haftalık bir süre gerektiğini söylüyor.

Savaşın 3 hafta süreceğini ilan eden Bush, demek ki Türkiye'den istediği her şeyi alacak ve Kongre onay vermediğinde de "ne yapabilirim" diyecek ve hiçbir taahhüdünü yerine getirmeyecektir.

Kongre onaylasa da durum değişmeyecek!

Tabii bu arada Amerikalılar Irak ve bölge ile ilgili tüm planlarını uygulamaya başlamış olacak ve Türkiye beklemediği, çok karmaşık ve zor durumlarla karşı karşıya bırakılacaktır.

Oysa herkes görüyor ki Amerikalılar kendi yarattıkları kurum ve kavramlara bile (BM, NATO, globalleşme) artık saygı göstermemektedirler.

Amerikalılar kendi çıkarları ile çelişen her türlü yazılı ve sözlü uluslararası kavramı hiçe sayarak yeni türden bir anlayışı herkese kabul ettirmek peşindeler:

"Amerika'ya boyun eğen kazanır."

Yani "Amerika'ya güven, gerisini merak etme sen."

Bush ise; Türkler'e, Araplar'a, Kürtler'e, İranlılar'a diyor ki:

"Amerika, kanınızın son damlasına kadar savaşıacaktır!" Tabii o kan hâlâ suya dönüşmemiş ise!

Amerika'nın olası Irak saldırısı ve işgali ve buna bağlı olarak Türkiye'nin tavrı ile ilgili olarak haftalardır çok şey yazıldı ve söylendi. Konu ile ilgili olarak, bu yazıda da çok farklı bir şey söylemeyeceğim, ama Amerikan kaynaklı bazı tespitlere dikkat çekerek, olaylara kısa vadeli siyasal, ekonomik ve askeri hesapların ötesinde, uzun vadeli ve derinlemesine bakılmasına katkıda bulunmak istiyorum.

1- "Sovyetler Birliği'ni Yeşil Kuşak, yani İslam ile çökertme" teorisinin sahibi ve Başkan Carter döneminin Ulusal Güvenlik Müsteşarı Brejinsky, geçenlerde bir makale yayımladı.

Brejinsky, 11 Eylül sonrasında Amerika'nın stratejik plan ve hedeflerindeki revizyonlara dikkat çekiyor ve şöyle diyor:

"Komünizmin çöküşünden sonra bize bir düşman gerekiyordu. Radikal İslam işte bizim yeni hedefimizdir. Bir zamanlar İsrail'i tehdit eden Arap milliyetçiliğine büyük darbe vuran Amerika, şimdi hem kendisi hem de tarihsel müttefikleri İsrail için büyük tehlike oluşturan İslam'a karşı topyekûn bir savaş başlatmalıdır.

Ortadoğu'da sonsuza kadar yaşaması gereken ve bizim çıkarlarımız için bölgeye mutlak egemen olması hayati öneme sahip olan İsrail'in geleceğini garanti etmemiz için yapmamız gereken tek bir şey vardır: O da; bölgede etnik ve mezhep çatışma ve savaşlarını körüklemektir.

Irak savaşı, işte bizim bu hedeflerimize hizmet edecektir."

2- Amerika'nın ünlü romancılarından Norman Mailer geçenlerde bir makale yayımladı. Mailer, bu makalesinde; Bush yönetiminin emperyal kültürlü savaş politikalarını yerden yere vurduktan sonra bakın ne diyor:

"Irak savaşı ile birlikte, ABD yalnız Ortadoğu petrollerini kendi denetimi altına almakla yetinmeyecek, aynı zamanda bölgenin en önemli su kaynakları olan Dicle ve Fırat'ı da kontrol edecektir."

Savaş sırasında Güneydoğu bölgesine gelecek olan 62 bin (daha fazlası da bekleniyor) kişilik Amerikan ordusunun Fırat ve Dicle havzasına da yerleşeceğini ima eden Mailer, belki de bu iki ırmağın Basra'da birleştiğini gözden kaçırmıştır.

Başka bir deyimle; Amerikalılar Dicle ve Fırat'ın yalnız Türkiye'deki kaynaklarını değil, aynı zamanda bu iki ırmağın kucaklaştığı ve değerlerinin petrole eşit olacağı yeri de, yani Basra Körfezi'ni de kontrol edeceklerdir!

Peki bu ne anlama geliyor?

1947'de Müslüman Filistin toprağı üzerinde siyonist Yahudi devletini,

yani İsrail'i kurduran ABD, o günden beri bu devletin yarattığı terör sayesinde bölgeyi ve dolayısıyla petrolü kontrol edebilmektedir.

“Vefalı” Amerikalılar da bu iyiliğin altında ezilmemek (!) için, Yahudi devletinin çıkarları neyi gerektiriyorsa yaptılar, yapıyorlar.

İşte bu nedenle İsrail'in elinde bulunan ve her an tüm Arap ve Müslüman başkent ve şehirlerini vurabilecek durumda olan 500'ü aşkın nükleer, biyolojik ve kimyasal bombayı görmezlikten gelen ABD, Irak'ın hayali silahlarının peşine düşmüştür ve gerçek hedefini saklamaya çalışmaktadır.

Petrol ve İsrail.

Kendisinin petrole, Yahudiler'in de Büyük İsrail Devleti hedefini gerçekleştirmek için suya ihtiyacı var.

Peki bu söylemin kanıtı nedir?

Bugün Amerika'yı yöneten (Baba Bush dahil) 20 kişiden 18'i (Başkan Bush ve Bakan Powell hariç) şimdiki görevlerine gelmeden önce petrol ve silah tekellerinin yönetim kurulu başkanlığı veya üyeliğini yapıyorlardı.

Benzer şekilde bugün Amerika'yı yöneten, tepedeki 100 kişiden 32'si siyonist Yahudi'dir ve Irak'a savaşı en çok onlar savunmaktadırlar.

Bunlar arasında en çok göze çarpanlar ise, Savunma ve Dışişleri'nin en önemli dört ismi, yani beyin takımı:

Douglas Feith, Richard Perle, Paul Wolfowitz ve Mark Grossman.

Bunlardan ilk ikisi daha çok petrol ve silah işlerine bakarken, diğer ikisi özel olarak Türkiye'yi ikna etmekle görevlendirildi.

Üstelik Grossman eski Ankara büyükelçisi idi ve Wolfowitz gibi Fırat ve Dicle bölgesini çok iyi biliyor.

Türk uzmanı ve dostu olarak da ortaya çıkan bu ikili, son aylarda onlarca kez Türkiye'ye gelerek savaş lobiciliği yaptılar.

Ama hiç kimseye de Fırat ve Dicle hakkında ne düşündüklerini anlatmadılar. Belki kimse de onlara bu soruyu sormadı!

Düşünüyorum da acaba TEZKERE'ye evet diyecek olan vekiller Grossman ve Wolfowitz'e bir telefon edip (telefon numaraları birçok kişide var) savaşın gerçek nedenlerini bir sorsalar da biz de öğrensek!

Nasıl olsa onlar da, Sultan Abdülhamit'e tam 100 yıl önce gelip Filistin'i isteyen büyük ataları siyonist Hertzl gibi doğruyu söylemeyeceklerdir.

Çünkü onların Türkiye'ye yönelik bakış açılarında ve yaklaşımlarında son 100 yılda değişen hiçbir şey olmadı ve belki de bir 100 yıl daha olmayacaktır.

Hele hele petrol ve suya kavuşurlarsa!

Haydi “HAYIR” lısı!

Herkese hayırlı olsun!

02-03-2003

Amerika'nın bütün baskı, şantaj ve tehditlerine rağmen TBMM onurlu bir davranış sergileyerek Amerika'ya 'hayır' dedi.

Hükümet tezkeresine "evet" diyen 251 milletvekilinin büyük bölümünün de bu 'evet' lerini çok zor koşullarda dediklerini varsayarsak, bu kararın tüm Türk halkının iradesini yansıttığını söyleyebiliriz.

AK Parti yönetiminin, Amerikan baskılarının ve tehditlerinin altında TBMM'ye getirmek zorunda kaldığı tezkerenin reddi, yalnız Türk halkı ve Türkiye açısından değil, tüm bölge ve belki de dünyanın geleceği açısından çok önemlidir. TBMM'nin kararı Amerikan küstahlığına 'hayır' diyen milyarlarca insanın sesini yansıtmıştır. Türkiye ve TBMM bununla gurur ve onur duymalıdır. Tarih bu kararı, Türkiye'nin bölge ve dünya barışına katkıları içinde değerlendirecektir. AK Parti'ye düşen görev ise, karar ile ilgili tartışmalara son vererek, tezkereyi geri çekmektir.

Eğer Türkiye bir demokratik ülke ise herkes bu karara saygı göstermek zorundadır. Bu karara tepki gösterecek olan Amerikalılar'a, Bush'un nasıl az bir farkla (biraz da hileli) seçildiğini hatırlatmak yeterli olacaktır. Türk halkı da Meclis'in aldığı karara daha coşkulu bir şekilde sahip çıkarak, desteğini ve savaşa karşı direncini daha sıcak ve aktif bir şekilde göstermeye devam etmelidir. Böyle bir tavır yalnız Meclis'in kararına değil, aynı zamanda bundan sonraki süreçte hükümete de moral ve destek verecektir. Hükümet halktan alacağı bu destekle tavrını gözden geçirecek ve giderek artan riskleri görerek Amerika'nın taleplerine daha cesurca karşı koyacaktır. İnaniyoruz ki bu son karardan sonra tezkereye 'evet' diyenlerin birçoğu da yeni bir oylamada daha açık bir şekilde tezkereye 'hayır' diyeceklerdir. Türk halkının ve TBMM'nin iradesinden şüphe edenler, Amerika'nın Türkiye'ye tehditlerini ciddiye alanlar ve bu tehditlerle Türk halkını, AK Parti ve hükümeti korkutmaya çalışanların bu son kararla gereken yanıtı almış olduklarını umuyoruz. Türkiye'nin hiçbir çıkarının olmadığı bir savaşta Amerika ile birlikte gözükmesi bile Türk halkının onurlu tarihine yakışmayacaktır.

Türkiye'yi böyle bir savaşın içine sürüklemek isteyenler, sanıyorum kendilerinden şu anda utanıyorlardır. TBMM'nin kararı Türk halkının iradesini yansıttığına göre herkes bu kararı kabul etmek ve saygı göstermek durumundadır. Bu, aynı zamanda Türk halkının demokrasiye olan bağlılığını ve inancını da göstermektedir.

Umarız Irak'a ve bölgeye demokrasi getireceğini söyleyen Sayın Bush da Türkiye'nin bu demokratik kararma saygı gösterir ve hiçbir uluslararası

meşruiyeti olmayan saldırı ve savaş politikalarından vazgeçer. Dileriz TBMM'nin kararı, başta Amerikan Kongresi olmak üzere Amerikan yanlısı ülkelerin meclislerine de onurlu bir örnek teşkil eder.

Herkese “HAYIR”lı olsun!

Türkiye Pakistan değil!

03-03-2003

Halkın vekilleri suç mu işlediler! Tezkereye “hayır” diyen vekiller çeşitli çevrelerin saldırısına uğradılar. Birçok kişi vekilleri Türkiye'nin başına geleceklerden peşinen sorumlu ilan etti. Bazıları da hükümete karşı bir güvensizlikten ve partinin parçalanabileceğinden söz etti.

Ama herkes unuttu ki vekiller yalnızca, halkın yüzde 94'ünün “hayır” dediği savaşa “HAYIR” dedi.

Bu bir suç ise, o zaman halkın temsilcisi TBMM “hayır” diyen vekilleri Yüce Divan'a göndersin!

Nasıl olsa bu vekiller halkın vicdanında beraat ettiler ve yalnız Türkiye'nin değil, tüm insanlığın en üstün hizmet ve onur nişanını hak ettiler!

Emin olun, tarih bunu böyle yazacaktır.

“Kıbrıs Barış Harekatı'ndan sonra Amerikalılar'ın Türkiye'ye ne çeşit kötülükler yaptığını gördüm.

Son gelişmelerde Amerikalılar bizden yapamayacağımız şeyleri istemeliydi.

Amerikalılar Kuzey cephesinin açılması yönünde zorlamalarda bulunmamalıydı.”

Bunlar 9. Cumhurbaşkanı Sayın S. Demirel'in dün *CNN Türk*'te katıldığı bir programda söylediklerinden bazı bölümler.

TBMM'nin kararını değerlendiren Sayın Demirel kendi üslubu içinde farklı yorumlarda bulundu.

Ama Sayın Demirel Amerika'nın olası tepki ve tehditlerine atıfta bulunarak en önemli vurgusunu “Türkiye'nin hiç kimsenin sayesinde var olmadığını” söyleyerek yaptı.

.....

Önceki akşam Meclis'in kararını değerlendirenler çeşitli televizyonlara çıkıp Türkiye'nin başına gelecek felaketleri ballandıra ballandıra anlattılar.

“Borsa çökecek, dolar fırlayacak, IMF ilişkilerini kesecek, Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulacak, Kıbrıs'ta Türkiye'nin başına belalar açılacak ve Ermeniler ile PKK'lılar Türkiye aleyhine ayaklandırılacak.”

Ben ise bunların hiçbirinin olmayacağını düşünüyorum.

Ama yine de dünya haritasını karşısına alıp Türkiye'nin yerine bir bakanlar, yukarıda sayılanlardan birinin veya tümünün olmasıyla Türkiye'nin ve Türk halkının yok olmayacağını görebilirler!

Bazılarının söylediği gibi "tuzu kuru bir Arap" olarak Türkiye'nin sonuza kadar, şu andaki yerinde, komşuları ile birlikte daha da onurlu bir şekilde yaşayacağına inanıyorum.

İnanmayanlara da kendi tarihlerini bir kez daha ama ulusalcı bir gözle okumalarını salık veririm.

.....

Afganistan olayları sırasında darbeci Müşerref'e yalnızca 1.1 milyar ve diktacılıkta ondan geri kalmayan Kerimov'a 300 milyon dolar veren Washington, Pakistan ve Özbekistan'ı yanına alarak bilinen savaşını yaptı.

Ancak Usame Bin Ladin'i ve Molla Ömer'i unutup, Afganistan'dan nasıl kaçacağını hesaplayan Amerikalılar, şimdi de Türkiye üzerinden Irak'a saldırmaya hazırlanıyorlar.

Ama Özbekistan ve Pakistan'da olmayan DEMOKRASİ, Türkiye'de onlara en azından şimdiye kadar dur dedi.

Bu HAYIR'ı sürekli kılmakta hepimizin sorumluluğu vardır.

Herkes bu konuda ne yapabileceğini hemen düşünmeli ve harekete geçmelidir.

Unutulmamalıdır ki savaşseverler durmaksızın çalışıyor!

Irak'a ve bölgeye demokrasiyi getireceğini söyleyen Bush ve onun Türkiye'deki destekçileri acaba neden TBMM'nin DEMOKRATİK kararından rahatsız oldular!..

Yoksa onlar Müşerref benzeri bir demokrasiyi mi arzuluyorlar?

Eğer öyle ise Saddam'ı değiştirmelerine ne gerek var?

....

TBMM tezkereyi oylarken 22 Arap ülkesinin lideri de Kahire'de Amerika'nın olası Irak saldırısını tartışıyorlardı.

Geleneksel olarak kendi aralarında anlaşmamak konusunda her zaman anlaşmaya varan Arap liderler, Amerika'nın ağır baskı ve tehditleri altında çok farklı bir tavır sergileyemediler. Ama yine halklarının giderek yükselen nefretinden korkan liderler, hiçbir Arap ülkesinin Amerika'nın yanında Irak'a karşı savaşmayacağını ilan ettiler.

Arap liderler bu kararı alırken, TBMM henüz tezkereye hayır dememişti.

Keşke tezkere daha önce çıksaydı da halklarından kopuk Arap liderlerinin büyük bölümü, demokrasinin ne anlama geldiğini görselerdi ve TBMM ile Türk halkının onurlu gününü birlikte yaşayıp kendi halklarına da yaşatsalardı.

“Meclis hayır derse Türkiye mahvolur. Borsa çöker. Dolar 3 milyon olur” diyenlerin sevinci (!) kursağında kaldı. Türkiye mahvolmadı, dolar 1.650.000’i geçemedi ve borsa bir hafta önce hayali olarak şişirildiği oranda düştü.

Buna karşın Türkiye dünyanın dört bir yanında, hayal edilemeyecek kadar prestij kazandı. ABD ve Avrupa basınında çıkan karikatürlere bakanlar bunu net olarak görebilir.

20. yüzyılın başlarında Anadolu’yu işgal eden emperyalist güçlere ve mandacılığı savunan Amerikan hayranlarına direnen Atatürk, Kurtuluş Savaşı’nı kazandı. Türk halkı ve onun gerçek temsilcisi olan ilk TBMM’nin bu inanılmaz zaferi tüm mázlum halklar için bir esin ve güç kaynağı olmuştu. Türk halkı bu zaferi kolay elde etmemişti ve bedelini de çok ağır ödemişti.

Ama yine de onurlu ve mutlu idi.

Türk halkı bir kez daha tarih yazmıştır. Ve bedelini de ödemeye hazırdır.

Dünyanın dört bir yanındaki tüm halklar, neredeyse 60 yıldır Amerikan müttefiği olan Türkiye’nin “HAYIR” demesini konuşuyor.

Her ne kadar bazı iç ve dış çevreler olayın parasal pazarlık boyutunu ön plana çıkarmaya çalışsalar da, artık herkes biliyor Türkler’in neden HAYIR dediğini.

Türkler, Amerika bile olsa, hiç kimsenin gururları ile oynamasına izin vermediler.

Türkler, Amerika’nın baskı, şantaj ve tehdit yöntemlerine her zaman boyun eğilmeyeceğini gösterdiler.

Türkler, kendi onurlarının Amerikalılar tarafından ayaklar altına alınmayacağını ve bazılarının sandığı gibi bir avuç doların her şeyi yapamayacağını cümle âleme gösterdiler.

“Himalaya’daki uçan sineklerden bile kendilerini sorumlu” kabul eden Amerikalılar işte bu nedenle çıldırmış durumda. Son yıllarda kimsenin onlara yapmadığını Türkler yaptı.

Ama yine de ders almışa benzemiyorlar.

Baskı, şantaj ve tehditlerle istediklerini elde edemeyen Amerikalılar şimdi de provokasyona başvuruyorlar.

Iraklı Kürt liderler Mesut Barzani ve Celal Talabani’yi Türkiye’ye karşı kışkırtan Amerikalılar, bununla da yetinmeyerek Kürtler’i sokaklara dök-

tüleri ve Türk bayraklarını yaktırdılar. Oysa aynı Iraklı Kürtler, bugün sokaklarda özgürce yürüyüş yapıp Türk bayrağını yakabiliyorlarsa, bunu Türkiye'ye borçlu olduklarını da biliyorlar.

Amerikan provokasyonları ile 1991'de Türk sınırına yığılan 500 bin Kürt'e o zaman yalnız Türkler el uzatmıştı. Bugün bile Incirlik'ten kalkan Amerikan ve İngiliz uçakları olmasaydı ve Türkiye buna izin vermeseydi, Irak ordusu şimdi Erbil ve Süleymaniye sokaklarında dolaşıyor olacaktı.

Zaman zaman Talabani'ye, zaman zaman da Barzani'ye yardım eden Türkler, PKK'dan dolayı Kuzey Irak'taki denklemlerin bir parçası durumuna geldi. Türkiye olmadan bugün ne Talabani, ne de Barzani şu andaki zenginliklerine sahip olamayacaklardı.

Habur'dan geçen binlerce kamyon, TIR ve tanker Kuzey Irak'a zenginlikler getirmiştir.

Barzani ve Talabani bugün yaşıyorlarsa bunu Türkiye'ye borçludurlar!

Her zaman Türkiye'de izzet ve ikram gören bu ikili, akıllarını bir an önce başlarına toplayarak Amerikalılar'ın (bazen de İran'ın) oyununa gelmemelidir. Amerika bugün vardır, ama yarın olmayacaktır. Ve onlar yine eninde sonunda Türkiye'ye muhtaç kalacaklardır.

Önce İngiliz ve Fransızlar'ın, daha sonra Sovyetler'in ve en son da Amerikalılar'ın kazığını yiyen Kürtler tarihten ders almamışa benziyor.

TBMM'nin kararını yanlış anlamışa benzeyen Barzani ve Talabani, Ankara'yı ve özellikle Abdullah Gül hükümetini zor durumda bırakabileceklerini sanıyorlarsa (kendi ve başkaları adına) yanıılıyorlar, yanıldıklarını da çok kısa süre içinde görecektirler.

Ama o zaman da iş işten geçmiş olacak ve hiç kimse onlara Türkler'in davrandığı gibi davranmayacaktır. Şimdiki davranışlarına bir gerekçe arıyorlarsa bunu kendilerinde aramalıdır. Türk ordusunun Kuzey Irak'ta neden bulunduğunu herkesten daha iyi onlar bilmektedir.

Bu ordu orada olmasa da Türkiye yalnız Kuzey Irak'ta değil, aynı zamanda Barzani ve Talabani'nin kafalarında olacaktır. Bundan hiç kimsenin endişesi olmasın.

Şimdi de provokasyonları bahane ederek, Türkiye'ye yeniden Amerika ile birlikte Kuzey Irak'a ve dolayısıyla Irak'a girmeyi salık verenlere, yani İKİNCİ TEZKERE'den söz edenlere gelelim.

Daha TBMM kararını vermeden Amerikalılar provokasyona başlamıştı bile.

Karardan bir gün önce Amerikalılar Erbil'de toplanan Kürtler'le anlaşarak Irak'ın federal olmasını kabul etti. Bu federal yapıda Türkmenler azınlık sayılacak ve İran destekli Şiiler'e fazlasıyla hak tanınacak.

Dolayısıyla tezkere sonrası ve öncesinde Amerikalılar'ın tavrında değişen bir şey olmadı. Tezkere öncesinde Kürtler'i Süleymaniye'de yürüten Amerikalılar, tezkere sonrasında da Erbil'de Türk bayrağını yaktırdılar. Amerikalılar olmasaydı Kürtler bunu akıllarının ucundan bile geçiremezdi!

Tezkereye evet çıksaydı da Amerikalılar yine aynı Amerikalılar olarak kalacaklardı!

Tezkereye evet çıksaydı, belki de Türk ordusunun işi daha zor olacaktı. Çünkü varılan anlaşmaya göre, Türk askerleri Amerikalılar'ın onaylamadığı herhangi bir hareketi gerçekleştiremeyecekti.

Amerikalı koordinatör Zalmay Halilzad, Kürt liderlere bu yönde kesin garantiler vermişti. Belki de onların bugünkü davranışlarının nedeni budur!

Eğer Amerikalılar kafalarına bir şeyi koymuşlarsa, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan bunu yapacaklardır.

Onların bu alışkanlıklarına dur diyebilenler; teslimiyetçi değil, onurlu politikalar ortaya koyanlardır. Onurun ise hiçbir bedeli yoktur. Onur, borsada dolarla satılan bir hisse senedi değildir.

Onur, gelecek vergilerin korkusu ile Amerikan pazarlarında satışa çıkarılacak bir nesne de değildir. Çünkü o tür eskici pazarlarında böylesi değerli bir nesneyi bulamazsınız. Bunu yalnızca TBMM'nin CHP'li ve AKP'li tüm yürekli vekillerinde, Türk halkının yüzde 99'unda ve bu halkın duruşunda kendi geleceğini gören tüm mazlum halkların umutlarında bulabilirsiniz.

Tarih denilen şey de bu olsa gerek!

Tarih bir kez yazılır ve silgilerle tashih edilmez. Çünkü oradaki mürekkep KAN'dır!

Kuzey Irak gerçekleri ve İkinci tezkere (1)

09-03-2003

Tezkerenin TBMM'de reddedilmesinden hemen sonra Iraklı Kürtler sokaklara dökülerek Türk bayraklarını yaktılar. Savaş yanlısı çevreler bu gösterileri bahane ederek hemen ikinci tezkerenin Meclis'e getirilmesi için hükümete, vekillere ve kamuoyuna baskı yapmaya başladılar.

Piyasanın (!) çökme ihtimalinden medet uman ve bu olmayınca çaresiz kalan çevrelerin yardımına Kürtler yetişti. Bu çevrelere göre Meclis hemen ikinci tezkereyi kabul etmeli ve Türkiye Amerika ile birlikte Kuzey Irak'a girmelidir.

O zaman gelin hep birlikte Kuzey Irak gerçeklerine bakalım:

1- Kürtler 75 yılı aşkın bir süredir Kuzey Irak'ta savaşıyorlar.

Başta İngilizler tarafından ayaklandırılan ve sonra da yüzüstü bırakılan Kürtler bir ara Sovyetler tarafından, daha sonra İranlılar ve en sonunda da Amerikalılar tarafından kullanıldı ve bir kenara atıldı.

2- 1974'te Saddam yönetimi Kürtler'e özerklik vererek şu andaki konumlarına kavuşmalarına yardımcı oldu. Bu durum Amerika ve Batı tarafından Irak'ın içişleri olarak kabul edildi.

3- İran savaşı ile meşgul olan Bağdat yönetimi, 1987'de Ankara ile imzaladığı anlaşma ile Türk ordusunun Kuzey Irak'a girerek PKK'lıları takip etmesine izin verdi. Nitekim 1987-1991 döneminde bu bölgeden Türkiye'ye karşı ciddi eylemler olmadı.

4- 1991'de Amerikalılar'm kışkırtması sonucu binlerce Kürt Türkiye sınırına doğru itildi. Bunu bahane olarak kullanan Amerikalılar Ankara'ya Çekiç Güç teklifi ile geldi.

Üç aylığına gelen Çekiç Güç, on bir yıldır Incirlik'ten kalkıyor ve Kuzey Irak'taki Kürtler'i sözde Irak saldırısından koruyor. Çekiç Güç olmasaydı Kuzey Irak şu andaki durumunda olmazdı!

5- Kürtler'i Saddam'dan koruyan Amerikalılar PKK'nın Irak ordusunun silahlarına el koymasına yardımcı oldu. Amerikalılar bununla yetinmeyecek zaman zaman PKK'ya askeri yardımda bulundu.

6- PKK, 1991-1995 döneminde Türkiye'ye karşı askeri eylemlerini artırdı.

7- 1993'te birleşen iki Kürt grubu, yani Mesut Barzani ve Celal Talabani bir yıl sonra birbirleriyle savaşmaya başladı. Bu arada Irak muhalefet güçleri de Kuzey Irak'ta örgütleniyordu.

8- Ağustos 1996'da Saddam'm ordusu yasak bölgeye geçti ve Talabani'nin kontrolündeki Erbil'e girerek şehri Barzani'ye teslim etti.

9- Bölgede bulunan Çekiç Güç, yani Amerikalılar Saddam'ın ordusuna müdahale etmedi ve Erbil'de bulunan muhalefet güçlerini dağıtmasına göz yumdu. Bu arada aralarında Türkmenler'in de bulunduğu yüzlerce muhalefet temsilcisi Iraklı askerler tarafından ya yakalandı ya da öldürüldü. Geri kalanlar Irak dışına kaçtı.

10- İran sınırına kadar kaçmak zorunda kalan Talabani, kısa bir süre sonra yine İranlılar'm desteği ile (Çekiç Güç seyretti) Barzani'nin karargâhına kadar dayandı. Türk ordusu müdahale etmeseydi bugün belki de Barzani olmayacaktı.

11- Türkiye ise bu süre içinde Barzani ile birlikte PKK'ya karşı işbirliği yapıyordu. Talabani ise buna yanaşmıyordu.

12- Amerika ve İngiltere, 1996 sonunda Türkiye ile birlikte Ankara sürecini başlattı. Bu sürecin amacı Barzani ile Talabani'yi barıştırmaktı. 2002 başlarında amacına ulaşan bu süreç ile hem Barzani hem de Talabani Türkiye ile yoğun ilişki kurdu ve bu ilişkilerle ekonomik, askeri ve siyasi konumlarını güçlendirerek bugünkü konuma geldiler. Tüm bu süre içinde Amerikalılar hep devredeydi.

13- Eylül 2002'de Washington'da yapılan bir toplantıda Amerikalılar Kerkük meselesini Kürtler'in kafasına soktu. Kürtler yıllarca süren sessizlikten sonra Kerkük'ün bir Kürt şehri olduğunu söylemeye başladı.

14- Daha sonra yapılan tüm toplantılarda Amerikalılar hep kışkırtıcı tavırlar alarak Kürtler'i yanlarına çekmeye özen gösterdi.

15- 17 Aralık'ta Amerikalılar'ın Londra'da topladığı Irak muhalefet konferansında da Amerikalılar Kürtler'in tüm istemlerini destekledi ve Irak'ta federal bir sistem kurulması, bu sistemde Türkmenler'in azınlık olarak kabul edilmesini ve İran destekli Şiiler'in daha fazla söz sahibi olması yönünde telkinlerde bulundu. Bunlar ise bütünüyle Türkiye'nin beklentilerine ters düşüyordu.

16- Türkiye'den üs ve limanları isteyen Amerikalılar tüm görüşmeler sırasında Ankara'ya başka, Kürtler'e bambaşka şeyler söylüyorlardı.

17- Nitekim daha tezkere oylanmadan önce bile Irak muhalefetini Erbil'de toplayan Amerikalılar, gelecekte Irak'ın federal bir yapıda olacağını ve bu yapı içinde Türkmenler'in azınlık sayılacağını kabul etti.

18- Bundan cesaret alan Kürtler Türkmenler'e karşı baskıyı artırdı ve Türk bayraklarını yakmaya başladılar.

Yarın bu konuya devam edelim ve gerçekleri görelim.

Kuzey Irak gerçekleri ve İkinci tezkere (2)

10-03-2003

Dünkü yazımızda Kuzey Irak ile ilgili olarak bazı tespitlerde bulunmuş-tuk. Bugün de bu tespitlere bağlı olarak son bir haftalık gelişmelere bir göz atıp ikinci tezkere ile ilişkili olup olamayacağına bakalım:

1- Amerikalılar olmadan Kürtler hiçbir şekilde Türkiye aleyhine yürüyüş yapamazlar ve Türk bayrağını yakamazlardı.

2- Tezkere Meclise gelmeden önce Kürtler'i bu hale getirenler Amerikalılar'ın ta kendisidir. Yoksa Amerikalılar tezkerenin geçmesini istemiyorlar mıydı?

3- Türkiye'yi dost ve müttefik kabul eden Amerika, acaba neden böyle davrandı? Yoksa Amerikalılar Türkler'i Kürtlerle savaşmaya mı getirecekti Kuzey Irak'a?

4- Önceki gün Kürtler'i Türkler'den koruyacaklarını söyleyen İngiliz Başbakanı Blair her nedense Kürtler'i 11 yıldır koruyan Çekiç Güç'ün Türkiye'de bulunduğunu unutmuşa benziyor. Yoksa Blair, Kuzey Irak'ı olduğu gibi, Türkiye'yi de mi işgal etmeyi hayal ediyor?

5- Irak'a yönelik askeri operasyonun komutanı Tomy Franks acaba neden Türklerle Kürtler'in çatışma olasılıklarından söz etmeye başladı?

6- Türk ordusunun 1996'dan beri Kuzey Irak'ta bulunduğunu bilen Amerikalılar acaba neden şimdi bu varlığa karşı çıkıyor? Yoksa tek başlarına Irak'ı işgal edip Kuzey'i Kürtler'e mi verecekler?

İkinci tezkerenin bunu önleyeceğini sananlar işte burada yanılıyorlar. Çünkü:

1- Afganistan olayında Amerikalılar'a her türlü askeri kolaylığı sağlayan ve askeri destek veren Türkiye, karşılığında hiçbir şey elde edemedi.

2- Bir yılı aşkın bir süredir Kürtler'le flört eden Amerikalılar güvenilir olduklarını kanıtladılar.

3- Şiiler'le de flörtlere başlayan Amerikalılar İran'ı Türkiye'ye tercih edeceklerinin işaretini çok önceden verdiler. Amerikalılar PKK'ya desteğini sürdüren İranlılar'a (Şu anda İran-Irak sınırında 5 bin PKK'lı var) hiçbir şey söylemiyor!

4- Amerikan Dışişleri Bakan yardımcısı Grossman, önceki gün ikinci tezkere olmadan Türk ordusunun Kuzey Irak'a girişine izin vermeyeceklerini söyledi. Grossman, Türkiye olmadan Amerikalılar'ın da Kuzey Irak'a zor gireceğini unutmuşa benziyor.

5- Türkiye'den Kuzey Irak'a geçişlerine izin verilecek olan ve lojistik desteği de garantileyecek olan Amerikalılar'ı o zaman hiç kimse durduramayacak. Belki de üç aylığına gelip de on bir yıldır Türkiye'de bulunan Çekiç Güç gibi, 62 bin Amerikan askeri de bölgeden ayrılmayacak.

6- Amerika'nın Irak ve Kuzey Irak planlarına karşı koymaya kalkışan Türk ordusu Kürtler'le (15'i aşkın silahlı Kürt grubu var) karşı karşıya getirilecek. O da yetmezse Amerikalılar Türk ordusunu İran destekli Şii milislerle karşı karşıya getirebilir. Türkmenler'e karşı yapılacak herhangi bir provokasyon bu iki riskin gerçekleşmesini sağlar.

Peki Türkiye bu durumda ne yapacaktır?

1- Türk ordusu Amerikan ordusu ile birlikte Irak'a girip savaşır ve Bağdat'ta söz sahibi olur! Amerikalılar'ın ve tabii ki İngilizler'in bunu istemeyeceğini herkes bilir. Iraklılar da hiçbir şekilde bunu kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

2- Amerikalılar Irak'ta kontrolü ele geçiremezlerse İran veya Arap destekli Şiiler, Kürtler ve diğer gruplar Türk ordusuna karşı savaşılabılır.

3- Türkiye tezkereye “evet” diyerek Kuzey Irak’ta kendi başına ve Amerikalılar’dan bağımsız olarak taraf olabilir. Amerikan destekli Kürtler ve Irak muhalefet güçleri bunu istemediklerini söylüyorlar.

4- Türkiye Amerikan taleplerine ‘hayır’ der ve Irak’ta hiçbir planın tarafı olmaz. Türk ordusu da şu andaki konumunu korur ve bölgeye istikrar gelinceye kadar caydırıcı bir güç olarak orada kalır. Kimse de Türk ordusuna bir şey diyemez ve yapamaz. Bunu da en iyi Iraklı Kürtler bilir!

Bu durumda Amerikalılar Irak savaşını gözden geçirmek zorunda kalabilir. Savaş olsa bile Amerikalılar Irak’ı istedikleri gibi kontrol edemeyeceklerdir. Buna inanmayanlar yalnız Vietnam’ı, Somali’yi, Lübnan’ı değil, aynı zamanda Afganistan’ı da hatırlayabilirler. 50 yıldır teorik olarak ‘Kahrolsun Amerika’ diye bağırarak Arap halkları ilk kez işgalci Amerikalılarla karşı karşıya gelecekler. Amerika’nın mutlak desteğine sahip İsrail, 55 yıldır Filistin halkını yok edememiştir.

Bu durumda başlangıçta Saddam ve yanlıları yok edilebilir. Ama Amerikalılar bu ülkeye egemen olamazlar. Ülkede iç savaş çıkabilir ve Amerikalılar’ın istediği gibi tüm bölge kargaşaya sürüklenir.

5- Kuzey’de Amerikalılar’ın güçlü olmadığını gören Kürtler kendilerini riske etmezler ve savaşa katılmayabilirler.

6- Kürtler Amerikalılar istese bile, Türkiye, Suriye ve İran tarafından kabul görmeyecek bağımsız bir devleti ilan edemeyeceklerdir. Unutulmalıdır ki Kerkük petrolü Ceyhan’a gelmektedir.

Diğer bölgesel ve uluslararası faktörleri (örneğin İsrail) burada anlatmadan bile, Irak konusunun nasıl karmaşık bir hal alarak iki tarafı değil, tümü kirli olan bir değneğe benzediğini görüyoruz. En iyisi hiç bulaşmamaktır.

Pislikle uğraşanlar, kokunun üzerlerine sineceğini de bilmelidirler!

Tarih, onur ve vicdan!

16-03-2003

Bundan 100 yıl önce siyonist lider Hertzl, Sultan Abdulhamit’ten Filistin’i istediğinde beklemediği bir yanıtla karşılaşmıştı.

100 yıl sonra bugün de başta Filistinliler ve Müslümanlar olmak üzere tüm dünya Sultan Abdülhamit’in bu yanıtını unutmamıştır!

Tarih boyunca Türkler bu yanıtın onur ve kıvanç duymuşlardır ve duyacaklardır.

Sultan Abdülhamit’in yanıtından hoşlanmayan siyonistler hem Abdülhamit’ten, hem de Osmanlı Devleti’nden kurtulmak ve intikam almak için her yola başvurarak amaçlarına ulaştı.

Tüm bu süre içinde İngilizler hep siyonistlerin yanındaydı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında İngilizler'in yerini bu kez Amerikalılar aldı ve Müslüman Filistin toprağında siyonist bir İsrail devletinin kurulması için tüm olanaklarını seferber ettiler.

Dünyanın dört bir yanından Yahudiler'i toplayarak Filistin'e getiren Amerikalılar bunlara bir 'devlet' oluşturmak için her yola başvurdu.

Yani uluslararası bir meşruiyet aradılar!

26 Kasım 1947'de BM Genel Kurulu'nu toplayan Amerikalılar bir Yahudi devletinin kurulması için oylama istedi.

Yani başkalarının toprağını başkalarına vermek için başkalarının onayını istediler.

Birinci oylamada çoğunluğu sağlayamayan Amerikalılar, ertesi gün için ikinci oylama istediler. Ancak her türlü rüşvet, baskı, şantaj, tehdit yöntemlerine başvurdukları halde, yine de gerekli çoğunluğu bulamadılar.

Bir gün ara veren Amerikalılar, Latin Amerika ülkesi olan üye ülkelere inanılmayacak düzeyde baskı ve tehdit uygulayarak 29 Kasım'da tüzüğe aykırı olarak üçüncü oylama yaptırdılar ve gerekli çoğunluğu 1 oy farkla sağladılar. Böylece Filistin toprağı üzerinde siyonist bir İsrail devletinin kurulmasını sağladılar.

Kurulduğu günden itibaren Amerikalılar'ın her türlü desteğine sahip olan 'meşru' İsrail devleti kendi aleyhinde BM Genel Kurulu'nda ve BM Güvenlik Konseyi'nde kabul edilen 200'ü aşkın karardan hiçbirini uygulamadı. Amerikalılar da en az 60 kez veto hakkını kullanarak kendi kurdurdukları 'meşru' siyonist İsrail devletini korudular.

55 yıl önce kurulan bu 'meşru' İsrail devleti şimdiye kadar beş kez Araplar'la savaşa girişti (1948-1956-1967-1974-1982) ve bölgede ne kadar sorun varsa hepsinin müsebbibi oldu.

Tüm bu savaşlarda arkasında Amerikalılar'ı bulan 'meşru' İsrail devleti, yüz binlerce Müslüman ve Hristiyan Filistinli ve Arap'ın ölümüne neden oldu.

Bölgede, hatta dünyada ne kadar bela yaşandıysa arkasında Amerikalılar'ın BM'de tehdit ve şantajlarla kurdurduğu 'meşru' İsrail devletini bulabilirsiniz!!

Bu tespit Irak sorunu için de geçerlidir!!

Şimdi de aynı Amerikalılar, benzer bir süreçle, 55 yıl önce İsrail olayında olduğu gibi Irak'ı da şekillendirmek istiyorlar.

BM Güvenlik Konseyi'nde Fransa, Rusya ve Çin'in veto tehdidi ile karşılaşan Amerika, bu kez Konsey'in 15 üyesinin 9'unun oyunu alarak meşru olmayan savaşlarına göreceli bir 'meşruiyet' sağlamaya çalışıyor.

Ancak tüm rüşvet, baskı, şantaj ve tehditlere rağmen Amerikalılar bu amaçlarına ulaşamıyorlar.

Amerikalılar, Danimarka'yı kolay ikna etmelerine ve Bulgaristan'ı da 25-30 milyon dolara satın almalarına rağmen diğer üyeler Almanya'yı, Suriye'yi, kendilerinin işbaşına getirdiği Müşerref'i (Pakistan), faşist bir darbe ile liderini öldürttüğü Şili'yi, Baba Bush'un petrol şirketi Chevron'un sömürdüğü Meksika'yı, daha geçen yıla kadar solcu yönetimini devirmeye çalıştıkları Angola'yı, yıllardır iç savaşa sürükledikleri (Müslüman-Hıristiyan) Nijerya'yı, futbol ve 35 milyonluk turizm yatırımlarıyla uyutmaya çalıştıkları Kamerun'u bir türlü ikna edemiyorlar. Bunun üzerine İngiliz hükümeti karışıyor ve Amerika'da da savaş karşıtlarının sesi giderek yükseliyor. Bush ve Blair köşeye sıkışmış durumda. Sıkıştıkça da Irak ile ilgili oynamayı erteliyorlar ve tehditlerine devam ediyorlar. Bu da yetmeyince Bush ve Blair çıkıp Filistin halkına devlet verilmesi gerektiğinden söz etmeye başlıyorlar. Amaçları ise Arap ve Müslüman ülkeleri kandırmak.

Sanki her gün 10-15 Filistinli'yi öldüren Sharon'a destek verenler onlar değilmiş gibi!!

Şimdi tüm bunlar olurken hâlâ bazıları çıkıp ikinci tezkereden söz edebiliyor.

Oysa tüm dünya Türkiye'den söz ediyor.

Türkiye 'hayır' demeseydi savaş çoktan çıkmıştı.

Türkiye'nin 'hayır'ından güç alan ülkeler Amerikalılar'ın baskı ve tehditlerine direnmiyor.

Amerikalılar'ın 'meşruiyet' palavralarına direnen Türkler bugün tüm dünyada örnek gösteriliyorlar.

Erdoğan, Gül, Baykal ve onların vekilleri bununla ne kadar övünseler haklarıdır.

Bu tavırlarını devam ettirip vicdanlarının sesine kulak verdikleri süreç tarih onları 'savaşı durduran onurlu insanlar' olarak anacaktır.

Filistin denince Sultan Abdülhamit'i andığı gibi!

AKP ve Çanakkale

19-03-2003

Dün Çanakkale direnişinin 88. yıldönümü idi. Çanakkale'de yüz binlerce gönüllü Arap, Atatürk ve arkadaşlarının komutasındaki yüz binlerce Türk savaşçıyla birlikte, başını İngilizler'in çektiği emperyalist güçleri yenilgiye uğrattı. Bugün Çanakkale Şehitliği'nde ve o dağların her karışında Türk ve Arap şehitler gönülleri rahat ve onurlu olarak yan yana yatıyorlar.

Dün Bush, bir kez daha Saddam Hüseyin'i tehdit ederek 48 saat mühlet tanıdı.

Aynı sıralarda Dışişleri Bakanı Powell, Gül'ü arayarak tezkerenin çıkarılması için 48 saat süre tanıdı.

Başka bir deyişle Amerikalılar, Saddam'a nasıl davranıyorlarsa, aynısını Türkiye'ye de layık görüyorlar.

Oysa Amerikalılar bırakın Güvenlik Konseyi'ni, kendi müttefiklerinden bile yandaş bulamadılar.

Müslüman Endülüs uygarlığının altında ezilen Haçlı İspanyollar'ın dışında kendisine savaş ortağı bulamayan Amerikalılar, yine kendileri gibi Kızılderişiler'in katili olan İspanyol ve İngilizler'le birlikte şimdi de Irak halkını katletmeye hazırlanıyor.

Bu karar, İngiliz hükümetinde ve parlamentosunda bile tepki ile karşılandı ve savaş kararının çıkarılmasını zorlaştırdı.

Yani, Bush'u halk iradesi adına destekleyen yalnızca Amerikan Kongresi bulunmaktadır.

İşte bu nedenle Bush TBMM'nin peşine düşmüştür.

Kongre dışında hiçbir parlamento, savaş onaylamamıştır.

Dünya halklarının tümü (Amerikan halkının yüzde 50'si dahil) savaşa hayır diyor.

Bu durumda tezkereye evet diyecek olan TBMM, aynı zamanda savaşa da evet diyecek olan ilk Meclis olacaktır.

Üstelik o, bir Müslüman ülkenin Meclisi'dir.

Tarih bunu hiçbir zaman affetmeyecektir.

Amerikalılar ise bunu çok iyi kullanacaklardır.

Çünkü tezkere onları, 'Müslüman bir ülkeye saldıran Haçlı-Siyonist İttifakı' suçlamasından da kurtaracaktır.

Başka bir deyişle TEZKERE Amerikalılar açısından yalnızca kuzey cephesinin açılması için değil, aynı zamanda Türkler aleyhine tarihe hiç silinmeyecek bir not düşmek için de gereklidir!

Yüzde 96'sı Amerika'nın Irak saldırısına karşı olan bir milletin temsilcisi olan vekiller, gerekçeleri ne olursa olsun Amerikalılar'ın suç ortağı olmazlar ve olmamalıdır.

Çünkü bu suçun vicdan azabının altından, vicdanı olan hiç kimse kalamayacaktır.

Çünkü Amerikalılar'ın herkese ve Türkiye'ye yalan söylediği çok kısa sürede ortaya çıkacaktır. Ama iş işten geçmiş olacak ve Amerikalılar'ın sözde göndereceği 6 milyar dolarlık para bile vekilleri cinayet suçuna ortak olmaktan kurtaramayacaktır.

Üstelik aylardır Amerikan medyasında yazılıp çizilen her şey de doğrulanmış olacaktır:

‘Türkler’in direnmelerine bakmayın. Onlar er ya da geç ve çaresizce kendilerini satacaklardır. Pazarlıklar ise daha iyi bir fiyat koparmak içindir.’

Bunun doğru olmadığını TBMM tezkereye “hayır” diyerek kanıtladı.

Şimdi eğer aynı TBMM, kendi reddettiği tezkereye evet derse o zaman Amerikan ve Batı medyasında yayımlanacak yazı ve karikatürleri şimdiden görür gibi olabilirler.

Bunu istemiyorlarsa tezkereye hayır desinler ve Türkiye’yi tüm dünya ve özellikle bölge ülke ve halklarına onurlu bir örnek olarak tarihe geçirsinler.

Hani Türkiye demokratik-laik ve Müslüman yapısı ile tüm bölge için bir örnek olacaktı!

Yoksa Amerikalılar Türkiye’yi Pakistan’a mı benzetmek istiyorlar?

Unutmayalım, İran Şah’ı da Amerikalılar’ın tanımında demokratik ve laik idi.

Ama Şah ülkesinden kaçtığı anda Amerikalılar ona vize bile vermediler. Kendisi gibi Amerikan yandaşı olan Enver Sedat olmasaydı, Şah gömülecek yer bile bulamayacaktı.

Amerikalılar’a 30 yıl hizmet eden Filipinler diktatörü Markos’un durumu da Şah’tan farklı değildi.

10 yıl süre ile Türkiye’yi Amerikalılar’ın emrine veren rahmetli Menderes idam edildiğinde ise, Amerikalılar seyirci kalmayı tercih etmişlerdi. Onlar için önemli olan Türkiye’nin nerede ve nasıl kullanılacağıdır. Amerikalılar’a hizmet edenler ise gelip geçicidir ve yaşadıkları sürece önemlidirler!

Tarih ise Amerikalılar’a hizmet edenleri bağlılıkları oranında hatırlamaktadır.

Ama Amerikalılar kendilerine hürmette ve hizmette kusur etmeyenleri hep unutmuştur.

CHP’nin ulusalcı tavrını peşinen bildiğimiz için, tezkereye evet diyen veya diyecek olan AK Parti vekillerine ve onların yöneticilerine tavsiyemiz şudur; olaya bir de bu açıdan baksınlar.

Nasıl olsa Amerikalılar’ın kendilerine söylediği her şeyin yalan olduğunu pek yakında hep birlikte göreceğiz.

Önceleri kitle imha silahlarını bahane eden Amerikalılar, şimdi de Saddam kendi halkını öldüren bir diktatör olduğu için ondan kurtulmak istediklerini söylüyorlar.

Peki Amerikalılar, elinde İstanbul ve Ankara dahil olmak üzere tüm

bölge şehirlerini her an vurabilecek kadar nükleer, kimyasal ve biyolojik silaha (yaklaşık olarak 450 bomba) sahip olan İsrail'e neden bir şey söylemiyorlar?

Acaba Amerikalılar neden 30 yıl süre ile yüz binlerce vatandaşını işkencelerle öldüren İran Şahı'na, Filipinler diktatörü Markos'a, demokratik olarak seçilen Başkan Allende'yi öldürerek on binlerce Şilili yurtseveri kurşuna dizen faşist Pinochet'ye, her gün onlarca Filistinli masumu tanklarla ezen terörist Şaron'a, kendilerinin iktidara getirdiği diktatör Müşerref'e ve bugün kendi dümen suyunda kalmaya özen gösteren faşist diktacı ve gerici Arap yönetimlerine arka çıkıp destek veriyorlar?

Yoksa Amerikalılar'ın bir zamanlar İran devrimine karşı kullanmak için her türlü nükleer, kimyasal ve biyolojik silah verdikleri Saddam diktasının yerine, bizim bilmediğimiz yeni türden bir demokrasi mi getirecekler?

Bunun için mi acaba TBMM'ye 48 saat mühlet tanıdılar?

Pokerci olan Amerikalılar blöf yapmaya da alışkınlar.

Pokerde ise blöfü zaman zaman kendini güçlü hissedenler veya öyle olduklarını sananlar ile hep kaybedenler yapar.

Blöfü görenler ise her zaman kendine güvenenlerdir.

Kendine güvenmeyenler ise hiç poker oynamasınlar.

Hele kovboy Amerikalılar'la asla!

Çünkü kovboy barlarında kaybedilenler, yalnız dolarlar değil, aynı zamanda onurdur.

Bu barların arkasında ise hep cenazeciler bulunur!

Tezkere ve pikniğe giden Amerikan uçakları!

20-03-2003

Amerika'nın baskı, şantaj ve tehditlerine dayanamayan AKP hükümeti, tezkerenin yeniden TBMM'ye gönderilmesine karar verdi. Hükümet, tezkerenin bu kez geçeceğine inanıyor!

Gerekçesi de şu: Amerikalılar Türk toprağına inmeyecek ve yalnızca Türk hava sahasını kullanarak Irak'a geçecek.

Kıbrıs'tan, Akdeniz'deki uçak gemilerinden ve Bulgaristan'daki üslerden kalkacak olan Amerikan uçakları Türkiye'nin tüm hava sahasını (9 hava koridoru istiyorlar) kullanarak Irak'a geçecek.

Peki bu uçaklar neden Irak'a gidecek?

Herhalde Kuzey Irak yaylalarında veya Dicle kenarında piknik yapmaya gitmeyeceklerdir!

Bu uçaklar binlerce ton bombayı yüklenererek tüm Irak şehirlerini, köylerini, tarlalarını yok etmek üzere bombalayacak ve her gün binlerce Irak-

lı'yı öldürecek.

Unutmayalım ki bu insanlar Amerikan filmlerindeki figüranlar değil, hepimizin kardeşleridir.

Bu uçaklar binlerce Amerikan askerini Kuzey Irak'a indirerek bu ülkenin işgal edilmesine yardımcı olacaktır.

Yani Türk toprağından geçemeyen Amerikalı askerler Türk semalarından geçmiş olacaktırlar!

Sanki gökyüzünde uçacak çirkin Amerikan uçaklarının gölgesi Anadolu toprağına düşmeyecek!

Giderek Irak'a yerleşecek olan Amerikalılar, süreç içinde Türkiye'ye baskı yapacak ve yeni tezkerelerle Türk toprağında da yerleşmeye çalışarak tüm bölgeyi karıştıracaktır.

Peki bunun karşılığında Amerikalılar Türkiye'ye ne verecek?

Türk ordusunun Kuzey Irak'a geçişine teorik olarak yeşil ışık yakan Amerikalılar, bu ordunun hiçbir şekilde kendi başına hareket etmesine izin vermeyecektir.

Amerikalılar, Iraklı muhaliflere bu yönde yazılı bir taahhüt vermiş durumda.

Türkmenler'in haklarını savunacağı yönünde Ankara'ya söz veren Amerikalılar Iraklı Kürtler ve diğer muhalefet grupları ile farklı anlaşmalar yapmaktadır.

Farklı söylemlerine rağmen Amerikalılar Irak'ta federal bir sistem oluşturacak ve bu sistemde Türkiye'nin beklentileri karşılanmayacaktır.

Tüm bunları ve daha ilginç olan bilgileri kendi yorumum olarak değil, üç gün süre ile Ankara'da sohbet ettiğim Amerikalılar ve tüm Irak muhalefet temsilcilerinin söylediklerinden çıkarıyorum.

Peki söz verilen milyarlarca dolarlık yardımlara ne oldu?

Dışişleri Bakanı Powell'ın söylediğine göre 1. tezkereyi reddeden Türkler, bundan böyle yardımı hak etmiyorlar.

Powell'a göre Amerikalılar belki önümüzdeki dönemde Türkiye için bazı yardımları düşünebilirler. Tabii Türkler uslu durup müttefik olduklarını kanıtlarlarsa!

1950'li yıllarda Amerikan Kongresi'nde, Marshall Planı çerçevesinde bazı üyeler, komünizme karşı direnen Türkiye'ye yapılan yardımların artırılmasını ısrarla istiyorlardı.

Bunları dinleyen dönemin Dışişleri Bakanı John Foster Dallas, üyelere hiçbir şey anlamadıklarını söyleyip bir örnek veriyordu:

"Bir kişi nehre balık avlamaya giderken oltasına bir yem koyar.

Oltaya takılan balığa yeniden yem vermenin anlamı yoktur.

Eğer balık oltadan kurtulmak isterse siz de çubuğu sallayarak balığın hem kurtulmasını önlersiniz hem de boğazının parçalanmasına yardımcı olursunuz.

Yok eğer balık uslu durup size problem yaratmıyorsa siz de yaşaması için arada bir yem verebilirsiniz.

İşte Türkiye bizim için oltaya takılan bir balıktır.

Sürekli yem vermeye gerek yoktur.

Türkiye bizden kurtulmak isterse olta ile boğazının parçalanmasını sağlarız. Yok eğer uslu durursa biz de ona yaşaması için gerekli olduğu ölçüde ve bizim çıkarlarımıza hizmet edecek şekilde yardımcı oluruz.”

Kıssadan hisse çıkaracakları ve balığı oltadan kurtarabilecekleri dilek ve inancıyla bugün TEZKERE’ye ‘hayır’ veya ‘evet’ diyecek TBMM’nin değerli ve onurlu tüm üyelerine arz olunur!

Hoşgeldiniz ‘Bush’lar!

23-03-2003

Perşembe sabahı 04.30’da Bush Beyaz Saray’da konuşmaya hazırlanıyordu. BBC televizyonu bu hazırlıkları ansızın yayımlamaya başladı. Bu sırada Bush’a makyaj yapılıyordu ve söyleyeceği 3-5 cümle ezberletiliyordu!

Birkaç dakika sonra masum bir halkın üzerine ölüm bombalarının yağdırılması emrini verecek olan Bush garip bir şekilde sırtıyordu!

Bir dakika sonra canlı yayında konuşmaya başlayan Bush saldırıyı başlattıklarını bildirerek Irak halkının geleneklerine ve dinine saygı göstereceklerini söylüyordu.

Aynı sıralarda Amerikan uçakları Bağdat’ı bombalarken minarelerden ezan sesi duyuluyordu!

Bush ise uyku haplarını aldıktan sonra, 12 saat süre ile rahatsız edilmesini emrederek mışıl mışıl uyumaya gidiyordu!

Bu arada Amerikan yanlısı bazı Türkler (!) bombalanan o güzelim Bağdat’ı seyretmek için televizyonlarının başına geçmiş, sadist duygularla zevkten dört köşe olmuşlardı. Ama bunların sevinci yarıda kalmıştı, çünkü Türkiye’yi savaşa katamamışlardı.

Onlara göre Türkiye’yi Amerikalılar’a peşkeş çekmeyen ve ülkeyi savaşın dışında tutan Erdoğan ve ondan önce Gül ve danışmanları büyük bir suç işlemişlerdi.

Suçları ise kayıtsız şartsız küstah Amerikalılar’a teslim olmamak, Amerika’dan gelecek olan kanlı dolarlara hayır demek ve komşu bir halka yapılan saldırıya karşı çıkmak.

Eğer bu bir suç ise, ben de Erdoğan, Gül ve özellikle danışmanlarının

suçuna ortak olmak istiyorum!

Nasıl olsa bazıları 'Türkiye savaşa katılmazsa ve kuzey cephesi açılmazsa Amerikalılar Irak'a saldırmakta tereddüt edecekler,' dediğimiz için bizi de suçlular listesine koymuşlardı.

Oysa bu arkadaşlarımızın ya dünyadan haberleri yoktu, ya da gönülleri savaştan yana olduğu için savaş karşıtı söylemlerimizden hoşlanmamışlardı.

.....

Amerikalılar saldırıyı, TBMM hava sahasının açılması kararını aldıktan sonra başlattılar.

Amerikalılar bu saldırıyı başlatarak Ankara üzerinde psikolojik baskı kuracaklarını düşündüler ve bunda bir ölçüde başarılı da oldular. Saldırıdan sonra Amerikalı yetkililerin Türkiye ile ilgili tehditvari demeçlerine bakılırsa bu net olarak görülür.

Amerikalılar hava sahasının açılması ile kuzey cephesinin açılması hesaplarını yapıyorlardı.

Türkiye'ye 62 bin askerini gönderemeyen Amerika, şimdi de Türk hava sahasını kullanarak havadan indirme yapmayı planlıyor. Buna izin verilip verilmediğini henüz bilmiyoruz.

Ama şunu çok iyi biliyoruz ki kuzey cephesinde kara harekâtını sağlayamayan Amerikalılar savaşı pek kolay kazanamayabilirler.

Savaşın bitiş tarihi geciktikçe Amerikalılar'ın kaybetme günü daha erken olur!

.....

İşte bunu bilen Amerika, yoğun olarak bir propoganda savaşı başlattı. Güney Irak'ta şu ya da bu kasabayı işgal ettiğini ilan eden Amerika, kısa bir süre sonra kendi kendisini yalanlamak zorunda kalıyor.

Iraklı muhalif generallerle cep telefonu ve e-mail yoluyla bağlantı kurduklarını söyleyen Amerikalı liderler, her nedense Irak'ta cep telefonu ve internet olmadığını unutmuşa benziyor!

Elbette 65 ülke tarafından 1991'de yenilgiye uğratılan ve daha sonra 12 yıl süre ile ambargo altında yaşamak zorunda bırakılan bir Irak'ın, dünyanın en gelişmiş silah teknolojilerine sahip olan Amerika ve İngiltere'ye karşı uzun süre direnmesi beklenemez.

Olaylara dar bir açıdan ve kısa vadeli hesaplar çerçevesinde bakanlar olup bitenleri bu şekilde değerlendirebilirler.

Ama onların bilmesi gereken bir tek şey vardır:

Irak halkı kendi toprağı üzerinde dalgalandırılan Amerikan bayrağını yırtıp atacaktır.

Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın!

Kuşkusu olanlara da tarihe bakmalarını tavsiye ederiz.

Tarihi algılamak ve anlamakta güçlük çekenler ise, 55 yıldır Şaron gibi katillere karşı direnen Filistin halkının mücadelesine baksınlar.

Ulusların ve halkların mücadelesinde 3-5 yıllık sürelerin hiçbir önemi yoktur.

Bu tür süreler, yalnızca egoist ve sadist kişi, grup ve devletler için önemlidir.

Tarih ise bu türden olanları hatırlamamaktadır bile!

Irak, Türkiye ve bazı gerçekler

24-03-2003

Saldırının 4. gününde Amerikan ve İngiliz birlikleri hiç beklemedikleri bir direnişle karşılaştılar. Her türlü hava, kara ve deniz desteğine sahip olan bu birlikler Kuveyt sınırındaki küçük bir kasaba olan Um Kasr'ı bir türlü ele geçiremediler.

Irak Cumhurbaşkanı yardımcısı Taha Yasin Ramadan'ı öldürdüklerini söyleyen Amerikalılar'a yanıtı ise, Ramadan'ın kendisi Bağdat'ta basın önüne çıkarak verdi.

Bu arada Basra'da çok şiddetli çatışmalar yaşanıyordu.

Oysa Amerikalılar şehrin Komutanı General Haşimi'nin teslim olduğunu ve Şii ağırlıklı kentin direnmeden teslim olacağını söylüyorlardı.

.....

Dün *Hürriyet*'te meslektaşımız Murat Bardakçı, Basra ile ilgili güncel ve tarihi bazı bilgileri aktarmıştı.

Önemli olduğu için konuya değinmek istedim.

Dostumuz Bardakçı sözde Basra şehrine giren Amerikalı askerlerin halk tarafından kurtarıcı olarak, sevinçle karşılandıklarını söylüyor ve tarihten bir bilgi veriyor.

Bardakçı'ya göre Arap ve Müslüman Basra halkı 1914 yılında da işgalci İngiliz askerlerini 'Bizi Türkler'den kurtarın' sloganları ile aynı sevinçle karşılamışlardı.

.....

Oysa teslim olduğu söylenen General Haşimi, dün Basra merkezinde basına bilgi verdi ve Basra halkı da ne dün ne de 1914 yılında hiç kimseyi sevinçle karşılamamıştı.

Eğer üç beş satılmış bunu yaptıysa, bunu tüm Basra halkı için genelleştiremeyiz. Çünkü satılmışlar her çağda ve her yerde olmuştur ve olacaktır!

1912 yılından itibaren Kuveyt ve Irak'taki Arap aşiretleri İttihat ve Terakki hükümetine haber göndererek İngilizler'in bölgedeki komplolarına karşı tedbir alınmasını istiyorlardı.

Ancak İttihatçılar oralı değildi!

20 Kasım 1914'te şiddetli çatışmalar sonunda Basra'ya girebilen İngiliz komutanlardan biri olan Cox, halka 'sizi zalim Türkler'den kurtarmaya geldik,' diyordu.

Yani Basralılar, dostumuz Bardakçı'nın söylediği gibi kolay teslim olmamıştı ve 'Hoş geldiniz. Bizi Türkler'den kurtarın' diye bağırمامışlardı.

Nitekim İngilizler Basra'yı aylarca süren çatışmalardan sonra kontrol altına alabildiler ve Amara'da uğradıkları büyük yenilgiden sonra ancak Mart 1917 yılında Bağdat'a girebildiler.

İngiliz işgal yönetimine karşı direnen Irak halkı 1932 yılında bağımsızlığına kavuştu.

Kral Faysal başta olmak üzere, Saddam Hüseyin dahil tüm Irak yönetimleri Türkiye ile hep iyi ilişkiler içinde olmuşlardır.

Bunu bilmeyenler devlet arşivlerinden yararlanabilirler.

Bunu en iyi yapacak olan biri varsa, o da değerli dostumuz Bardakçı'dır!!

Irak halkının çok zor günler yaşadığı ve bazılarının Türkiye'yi Irak savaşına bulaştırma çabalarının sürdüğü bugünlerde hepimizin daha dikkatli ve daha duyarlı olması gerekiyor.

Irak'taki yönetimi sevmeyebiliriz. Sevmemekte haklı da olabiliriz.

Irak halkı da Türkiye yönetiminden hoşlanmayabilir.

Amerikalılar da daha önce İngilizler'in yaptığı gibi Irak'ı işgal edebilir.

Ama İngilizler'in başına gelenler Amerikalılar'ın başına da er ya da geç gelecektir. Amerikalılar geldikleri gibi geri gideceklerdir.

Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın!

Unutulmamalıdır ki Türkiye Amerika'nın değil, Irak'ın komşusudur!

Kuzey cephesi ve Türkiye

26-03-2003

TBMM'nin 6 Şubat'ta onayladığı tezkere ile Amerika Iskenderun limanına ve bazı havaalanlarına tonlarca askeri malzeme indirdi. Bu malzemelerin büyük bölümü daha sonra Suriye ve Irak sınırına yakın bölgelere taşındı.

İkinci tezkerenin Mart başında TBMM tarafından reddedilmesi ile Amerika zor durumda kaldı. Çünkü Amerika Kuzey Irak'a girerek savaşı bir an önce başlatmak istiyordu. Ankara üzerinde baskı, şantaj ve tehditlerini

sürdüren Amerika, 18 Mart günü TBMM'nin onayı ile Türk hava sahalarını kullanmaya başladı.

Son beş günde Kerkük ve Musul'u bombalayarak yüzlerce masum Iraklı sivili öldüren veya yaralayan Amerikan uçakları, Türkiye hava sahalarından geçiyor.

Bununla yetinmeyen Amerika yeniden Ankara'ya baskı yapmaya başladı.

'Reddedilen tezkereyi yeniden kabul edin ya da havadan acilen ve yoğun olarak kara birliklerimizi Kuzey Irak'a indirmemize izin verin. Yoksa ordunuzu Kuzey Irak'tan çekin.'

Peki Kuzey Irak neden önemlidir Amerikalılar için?

1- Amerika, kuzey cephesi olmadan savaşı kolay kazanamayacağını biliyor.

2- Amerika, Kuzey Irak'taki 60-70 bin silahlı Kürt militanı yanına alarak Kerkük ve Musul'a saldıracak.

3- Amerika, daha önce Irak ordusundan kaçan bazı subayları da Kürtler'e katarak, Kerkük ve Musul'daki Irak birliklerini teslim almaya çalışacak.

4- Amerika'ya göre Kerkük ve Musul'daki Irak birlikleri karşılarında kendi arkadaşlarını ve Kürtler'i görünce savaşmayacak ve kolayca teslim olacak.

5- Amerika teslim olan Irak birliklerini yeniden düzenleyerek Kürtler'le birlikte Bağdat'a yürüyecek.

6- Amerikalılar'a göre Iraklı askerler ve Kürt milisleri karşısında gören Bağdat'taki Irak ordusu fazla direnmeyecek. Çünkü Irak ordusunun komuta kademesindeki subaylarının büyük bölümü Musul kökenlidir ve bunlar karşılarında kendi akrabalarını gördüklerinde savaşmayacaklardır.

7- Kerkük ve Musul kentlerini ele geçirecek olan Amerika, bu iki kentin yanı başında bulunan üç barajı da kontrol edecektir. Bağdat ve diğer kentlerin su ihtiyacını karşılayan bu iki barajın havaya uçurulması durumunda tüm ovalar ve Kerkük petrol sahaları su altında kalacak.

8- Amerika tüm bu hedeflerini gerçekleştirmek için mutlak olarak Iraklı Kürtler'e ihtiyaç duymaktadır.

9- Kürtler de Amerika'ya yardım etmek için onları fiilen ve güçlü olarak bölgede görmek istiyorlar.

10- Amerika ise bölgeye gitmek için Türkiye'ye ihtiyaç duymaktadır. Yoksa neden savaşı B planı ile başlatan Amerika kuzey cephesini açması için hâlâ Türkiye'ye baskı yaparak tehdit ediyor?

11- Güneyden kuzeydeki Kürt bölgesine az sayıda asker indiren Amerika kuzey cephesinin hazırlıklarını yapıyor.

12- Amerika şimdi de Türk hava sahasını kullanarak kuzeye asker indirmeye başlıyor. Ancak zor ve yavaş işleyen bu süreç Amerika'nın işine gelmiyor.

Amerika 'Türkiye bir an önce kuzey cephesini açmalıdır' diyor.

Yani dönüp dolaşıp başlangıçtaki noktaya geliyoruz.

"Türkiye bizimle birlikte dolaylı ya da dolaysız savaşa taraf olmalıdır. Türkiye bir Müslüman ülke olarak Haçlı seferlerini başlatmakla suçlanan İngiliz-Amerikan saldırısına ortak olmalıdır."

Böyle bir suç ortaklığını kabul edecek olan Türkiye bakın nelere yol açabilir:

1- Türkiye günlerdir izlediğimiz Amerikan-İngiliz cinayetlerine ortak olur ve Irak halkının katili damgasını yer.

2- Amerika'nın kuzeye geçişine izin veren Türkiye, Kürtler'in Irak'taki konumunu güçlendirecek. Çünkü emperyalist ve sömürgeci güçler olarak karşımıza çıkan Amerikalılar ve İngilizler, kaderin cilvesi sonucu şimdi de halkların kurtarıcısı olarak karşımıza çıkıyorlar.

3- Kürtler'in askeri ve moral desteğini alan Amerika, onlara Bağdat'ta da söz hakkı tanıma taahhüdünde bulundu. Yani Kürtler Bağdat'ta kurulacak federal sistem içinde merkezi hükümette söz sahibi olacak ve aynı zamanda da kendi bölgelerinde tam anlamı ile egemen olacaklardır.

4- Amerikalılar'la işbirliği yaparak Bağdat'ın düşmesine katkıda bulunacak olan Kürtler, Araplar'ın tepkisini mutlaka toplayacaktır. Gelecekte Kürtler'le Araplar arasında yeni çatışmalar kaçınılmaz olacaktır!

5- Pusuda bekleyen ve İran destekli olarak bilinen Arap Şiiler'in ise olması bir çatışmada ne yapacakları henüz belli değil.

6- İran destekli Şiiler ile Arap milliyetçisi Şiiler arasında her an bir çatışma ihtimali olacaktır.

7- Türkmenler'in haklarının korunmasından söz eden Ankara, günü geldiğinde Tahran ile karşı karşıya getirilecek. Çünkü yaklaşık yarısı Şii olan Türkmenler'e İran da sahip çıkmaktadır. Son Ankara toplantısında bu net olarak görüldü.

Türkiye üzerinden açılması muhtemel kuzey cephesi yukarıda sayılanlara ve daha birçok tehlikeye yol açacaktır.

Peki Türkiye olmadan kuzey cephesi açılmaz mı?

1- Açılır, ama Türkiye uluslararası hiçbir meşruluğu olmayan bir saldırı ve cinayete suç ortağı olmaz. Bu da gelecekte Bağdat yönetimine kim gelirse gelsin takdirle karşılanır.

2- Açılır, ama Amerika tüm planlarını gerçekleştiremez ve Bağdat'ı ele geçirmekte gecikir.

3- Savaş (bu bir savaş değil, saldırıdır) uzadıkça durdurulma şansı artacaktır. Bu ise yukarıda saydığımız tüm planların suya düşmesi demektir.

Amerika'nın her başarısızlığı Türkiye'nin (tabii tüm bölgenin de) hayrına olacaktır.

Saddam'ın şimdiye kadar Türkiye'ye zararı değil, yararı (askeri, güvenlik, siyasi ve ekonomik) olmuştur.

Ama yukarıda anlattığım çerçevede Amerika'nın ne tür zararlarının dokunacağını hep birlikte göreceğiz.

Ankara, TBMM Başkanı Sayın Bülent Arınç'm söylemi ile cinayetlerden ve İngiliz-Amerikan ortak saldırılarından yana olamaz.

Arınç'a göre Türkiye yalnız ve yalnız vicdanı ve acıma duygusu olan insanlarla birlikte BARIŞ'tan yana olmalıdır.

BARIŞ ise hiçbir şekilde Amerika'nın yanında olmamayı gerektirir!

Bülent Arınç!

27-03-2003

TBMM Başkanı Sayın Bülent Arınç, önceki akşam NTV'de sevgili dostumuz Murat Akgün ile uzun bir söyleşi yaptı.

Her kelimesi inanılmaz düzeyde anlamlı olan bu söyleşinin bazı önemli bölümlerini izninizle burada aktarmak istiyorum.

Bakın Sayın Arınç ne diyor:

“Bir defa ben şu anda vuku bulan savaşı, yani oraya bombalar yağdırılmasını, şu ya da bu güçlerle Irak'ta masum insanların can vermesine yol açan bu olayı tasvip etmiyorum. Ve bunun dayanağının bulunmadığını söylüyorum. Bu Amerika tarafından bireysel olarak verilmiş bir karardır. Arkasında BM yoktur. Güvenlik Konseyi yoktur. Uluslararası hukuk kuralları yoktur. Ahlaki yapısı yoktur.

Irak dediğin ülke on yıldan beri ambargo altında bulunan bir ülkedir. Elllerinde, tüfekten başka silah olmadığını biliyorum. Silah denetçileri ellerindeki üç beş füzeyi de imha ettiler. Şimdi eli kolu bağlı bir ülkeye tonlarca bomba yağdırılmasını, akıllı akılsız füzelerle şuralardan buralardan atılan bombalarla şehirlerin, kasabaların bombalanmasını çok yanlış buluyorum.

Bir başka kelime ile bunu ifade edemediğim için de çok üzgünüm.

Dolayısıyla bu şuna benziyor: Kalecinin ellerini, ayaklarını kale direğine sımsıkı bağlamışsınız, ama karşısındaki rakip futbolcuya penaltı attırıyorsunuz.

Bu eşitlik değil. Ahlaki değil.”

TBMM tarafından reddedilen tezkereye de değinen Arınç:

“Tezkere çıksaydı bu çok doğru bir karar olmayacaktı. Çünkü Türkiye’nin açtığı yoldan bu saldırılar olsaydı bu beni çok üzerdi” diyerek Saddam’dan şikâyet edenlerin de buna hakkı olmadığını belirtiyordu.

“Saddam’ı o hale getirenler aynı zamanda demokrasinin Irak’a gelmesi için uğraşanlardır. Bunların Saddam’ın diktatörlüğünden hiçbir şekilde şikâyet hakları yoktur.”

Basının bir kısmındaki yazar ve çizerlerin ‘Pentagon ağzı’ ile konuştuklarını söyleyen Arınç “Bugün Irak’ın karşısında kullanılan bu güç, bir gün gelip başka şekilde kullanılınca o zaman bu kişiler ne diyecekler?” diye soruyordu.

Hükümeti Amerikan ağzı ile eleştirenlere de seslenen Arınç, ‘bugün Irak’ta yükselen feryatlarda bu çığırtkanların da çok büyük payı olduğunu’ söylüyordu.

Amerika’nın Türkiye ile pazarlıklarına da değinen Arınç ‘Türkiye’nin bundan sonra dış politikasını, dış politikasındaki temel hedeflerini ve bugüne kadar sürdürülen ve bundan sonra sürdürülecek olan politikalarını son tecrübelerin ışığında tekrar gözden geçireceğine’ vurgu yapıyordu.

Ama Sayın Arınç’ın en önemli cümlesi:

“Keşke Meclis başkanı olmasaydım da şöyle gümbür gümbür konuşsaydım” idi.

.....

Sayın Arınç’ı yıllardır bir gazeteci olarak tanırım. Ama Arınç’ı Fazilet Partisi’nin 14 Mayıs 2000 tarihindeki kongre konuşmasında çok daha fazla tanıma fırsatı buldum. O kongrede Arınç olağanüstü duygu ve bilinç yüklü bir konuşma yaparak delegelerin A. Gül’e oy vermesini sağladı.

Daha sonraki dönemlerde Sayın Arınç’ı hep izlemeye özen gösterdim ve her dediğini yalnız bir gazeteci olarak değil, bilinç ve duygularıyla da dinledim.

İşte son konuşmasını da aynı şekilde izledim ve sizleri de bu yorumlara ortak etmek istedim.

İnanıyorum ki Sayın Arınç Türk halkının vicdanında esasen var olan duygu ve inançların sesidir.

Sayın Arınç’ı, aslında yalnızca Türk halkının gerçek ve samimi tepkisi olarak değil, aynı zamanda bunu dile getiremeyen tüm bölge halklarının sesi olarak algılıyorum.

Türkiye eğer bir gün bazılarının istediği gibi bölge ülke ve halklarına örnek olacaksa, inanın bana bu, Sayın Arınç’ın ve onun gibi düşünen ve düşündüklerini inançları ile birlikte çekinmeden söyleyip uygulayabilen insanlar sayesinde olacaktır.

Bunların sayısı arttıkça, Pentagon ağız ile konuşanların sesi kısılacak ve mazlum halkların daha özgür, onurlu ve mutlu bir şekilde yaşama şansı artacaktır.

Sayın Arınç'ın söylemlerini yalnızca bu açıdan değerlendirerek bir Arap insanı olarak ona teşekkür ediyorum.

Ne oldu bize?

31-03-2003

Dün sizlere ne yazayım diye düşünürken, haber televizyonları yayımlarını keserek, heyecanla İsrail'de bir intihar eyleminin haberini verdiler. Eylemde 20 kadar İsrailli 'masum' yaralanmıştı. Oysa yalnız son bir ay içinde İsrailliler, günde 10-15 Filistinli'yi öldürüyordu ve bunlarla ilgili haberler ne bu televizyonlarda ne de benzeri gazetelerde yer almıyordu.

Oysa bu televizyon ve gazeteler günlerdir bizlere Irak savaşı ile ilgili görüntülerin yanı sıra Amerikan silahlarının üstünlüklerini en ince detayları ile yansıtıyorlar.

Belki bazılarımız gidip bunlardan birkaç tanesini alıp evinde sergileyebilir!

Amerika'nın altı büyük silah tekeli, son iki yılda Amerikan devletine toplam 132 milyar dolarlık satış yapmış. Pentagon şimdi en son teknolojilerle geliştirilmiş olan bu silahları Irak halkı üzerinde deniyor.

Şu anda Amerika ve İngiltere'nin Irak saldırısı için bölgeye yığdığı asker sayısı 230 bin civarında. Bu askerler yaklaşık 2.000 savaş uçağı, 6.000 tank ile zırhlı araç, 1.200 adet çeşitli boyutlarda top kullanmaktadır.

Amerikalı General Stanley Mc Chrystal saldırının ilk haftasında (Perşembe'ye kadar) başta Bağdat olmak üzere tüm Irak şehirlerine 4.300 lazer güdümlü bomba ve 600 Tomahawk füzesi attıklarını söylüyor.

Buna rağmen başarısız kalan Amerikalı ve İngilizler, belki de kasıtlı olarak cuma günü saldırılarını yoğunlaştırdılar. Cuma ve cumartesi günleri Amerika, 6.000 bomba ve 675 füze attı. Dün, pazar günü ise, (saat 17.00'ye kadar) tüm Irak şehirlerine 163 füze ve 2.200 bomba atıldı.

Üzerimizden geçen bir helikopterin çıkardığı sestene ne kadar rahatsız olduğumuzu hatırlarsak, tepelerinde günlük olarak 350 savaş uçağı dolaşan Iraklılar'm neler çektiğini hayal etmenizi rica ediyorum. Üstelik bu uçaklar gösteri için değil, bomba atmak için oralarda dolaşıyor. Bu uçaklardan atılan bombaların yıktığı evler ve bu evlerin altında kalan yüzlerce insanın feryadı, ölümü bekleyen tüm Iraklılar'ın ruhunu parçalamaktadır.

Peki biz ne yapıyoruz?

Gördüğümüz her vahşet sahnesinin ardından Amerikalı ve İngilizler'e

lanet okuyoruz, sonra da hiçbir şey görmemiş veya duymamış gibi normal yaşamımıza devam ediyoruz.

Borsa yarın ne olacak?.. Dolar yükselecek mi yoksa düşecek mi?..

Oysa olup bitenlerde hepimizin şu ya da bu şekilde payı vardır. Amerikan cinayetlerine seyirci kalan herkes, gün gelir bu cinayetlerin hedefi olur. Unutmayalım ki tepemizden uçan Amerikan uçakları ve füzeleri her gün Kerkük ve Musul'da onlarca evi yıkarak yüzlerce Iraklı'nın ölümüne neden olmaktadır.

Buğday siloları ile su tesislerini ve devletin gıda depolarını hedef alan Amerikalılar, utanmadan bazı Iraklılar'a su ve yemek verirlerkenki görüntüleri tüm dünyaya gösteriyorlar.

Ama Amerikalılar kendi öldürdükleri binlerce Iraklı'nın çoktan bayatlamış bu Amerikan yemeklerini de yiyemeyeceklerini unutuyorlar!

.....

CNN Türk'te dün *Cafe Siyaset* programında konuşan Sayın Cemil Çiçek Amerikan saldırısı ve Amerikan-Türk ilişkileri hakkında tümüyle katıldığım, oldukça ilginç şeyler söyledi.

Ancak Sayın Çiçek 'Osmanlı'yı arkadan vuran Araplar'ın Allah'ın belasını hak ettiklerini' söyleyerek bugün yaşanan olaylarla bağlantı kurdu.

Hükümetin sözcüsü durumunda olan Sayın Çiçek'in bu yaklaşımı beni hayretlere düşürdü. Bilgili ve deneyimli bir politikacı olarak tanıdığım ve bildiğim Sayın Çiçek'in tarihsel olayları sonuçları itibarı ile değil de, süreçleri ile birlikte değerlendirmesi gerekirdi.

Araplar'ın Osmanlı'yı arkadan vurdukları yönündeki yorum da çok yüzeysel olsa gerek...

Çünkü 'Araplar' daha Osmanlı'yı arkadan vurmadan, Jön Türkler ile İttihat ve Terakkiciler bunu çok önceden yapmıştı.

Sayın Çiçek'in bunu çok iyi bildiğini sanıyorum.

Üstelik bir belediye başkanı pozisyonundan öteye gitmeyen Şerif Hüseyin'i, nasıl oluyor da tüm Araplar olarak gösterebiliyoruz? Filistin'deki Osmanlı ordularına karşı ayaklananlar Araplar değil, 5 bin siyonist militandır.

Peki neden acaba Yahudiler Türkler'i arkadan vurmamış oluyor da, Araplar vurmuş oluyor?

Unutulmamalıdır ki şu anda Amerikan uçakları Türkiye üzerinden uçarak Irak halkına bombalar yağdırıyor.

Ama biz çıkıp da Türkler biz Araplar'ı arkadan vurduruyor ve bunun için de Allah belalarını versin demiyoruz ve diyebilecek olanlara da karşı çıkıyoruz!

Önceki gün üst düzey bir Arap yönetici ile telefonda sohbet ediyordum. Konu dönüp dolaşıp Türkiye'ye geldi.

'Türkiye'nin Amerika'ya nasıl kafa tuttuğunu' hayretler içinde anlatan Arap dostumuz 'Türkiye'nin bölgede ve dünyada büyük prestij kazandığını' söylüyordu. Arap dostumuza göre 'Erdoğan-Gül ikilisinin bu tavrı Amerikan yanlısı birçok Arap liderini zor durumda bıraktı. Arap ülkelerinde seçim olsa AK Parti oyların tümünü alır'.

Ben de 'Erdoğan ve Gül bu hali ile Arap ülkelerini ne yapsın,' deyince gülerek 'belki adam ederler' cevabını verip telefonu kapattı.

Tam bu sırada televizyonlar Amerikan Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın bugün Ankara'ya geleceği haberini veriyordu!

Bir gün önce aynı Powell bir Yahudi toplantısında Suriye ve İran'ı tehdit ediyordu.

Bu tehdit, İran Dışişleri Bakanı Harrazi Sayın Gül'e "birlikte hareket edelim" dedikten bir gün sonra geliyordu.

Aynı sıralarda Ankara, bölge ülkeleri, özellikle Suriye ve İran ile yeni bir diyalog başlatma kararı alıyordu.

Sayın Gül'ün bölge ülkelere yaptığı geziden ve Ankara'nın barış girişimlerinden sürekli tedirgin olan Amerika, TBMM'nin tezkereye hayır demesiyle zaten çılgına dönmüştü. Tezkere öncesinde ve sonrasında Türkiye ve Türkler'e her türlü hakareti yapan Amerika, hava sahasının açılması ile ilgili ikinci tezkerenin çıkması ile biraz olsun rahatlamıştı.

Ancak hava sahasının yeterli olmadığını hemen anlayan Amerikalı asker ve sivil liderler bu kez birbirlerine düştüler.

'Kuzey cephesi olmadan savaşı başlatmamalıydık.'

İşte Powell bugün bu cephe için yeniden AK Parti'nin kapılarını çalacak!

Başka bir deyimle AK Parti vekillerini bir kez daha test edecek.

Radikal Gazetes'nin Ankara temsilcisi, değerli meslektaşımız Murat Yetkin ise dün Türkiye ve Amerika'daki Yahudi lobisinin Türk-Amerikan ilişkilerini 'tamir' etmeye çalıştığından söz ediyordu.

.....

Peki bu tamir ne anlama geliyor?

'Türkiye savaşa taraf olacak ve Amerikalılar da karşılığını ödeyecek.'

Yani Türkiye şimdiye kadar kazandığı tüm onurlu mevzilerden vazgeçecek ve Amerika'nın kanlı isteklerini yerine getirecek.

Amerika'ya göre:

-Türkiye, Amerikan kara birliklerinin geçişine izin vermeli.

-Türkiye, hava sahasını daha geniş bir şekilde Amerikan uçak ve füze-lerine açmalı.

-Türkiye, zaman zaman kendi köylerine düşen füzelere ses çıkarmamalı.

-Türkiye, Kerkük ve Musul'u bombaladıktan sonra dönüş yolunda arı-zalanan veya yakıtı biten Amerikan uçaklarına iniş izni vermeli.

-Türkiye kendi hava sahasını kullanan Amerikan uçaklarının, yoğun olarak kara birliklerini Kuzey Irak'a taşımasına izin vermeli.

-Türkiye ve bir zamanlar 'Kerkük ve Musul bizimdir' diyen bazı çevre-ler bu kara birliklerinin Kürtler'i destekleyerek Kerkük ve Musul'a girme-lerine ve buraları Kürdistan başkenti olarak ilan etmelerine ve belki de ora-da çıkacak iç savaşa ses çıkartmamalı.

-Türkiye ve 'Kerkük ile Musul'u alalım' diyen bazı çevreler kendi tepe-lerinden geçen Amerikan uçaklarının bombaladığı Kerkük ve Musul şehir-lerinde öldürülen veya yaralanan ve aralarında Türkmenlerin de bulundu-ğu yüzlerce sivil Iraklı'yı görmezlikten gelmeli.

-Türkiye, Saddam'ı alt edeceğini düşünen Amerika'nın Bağdat'ta federal bir sistem kurmasına ve Kuzey Irak'ta tam egemen bir Kürt bölgesine iti-raz etmemeli.

-Türkiye, Saddam gitse de gitmese de Amerikalılar'ın Kuzey Irak'ta kal-masına ve orada Kürtler'e bir devlet oluşturmaya ses çıkartmamalı.

Sizce Türkiye bu saydığımız ve daha sayamadığımız buna benzer istek-leri yerine getirir ise, Amerika'dan avuç dolusu dolar alabilir mi?

Türkler'e 'dilenci' diyen Amerikalılar, acaba masum Irak halkının kanı ile bulanacak dolarları verir mi?

Bir gün olup da bu dolarları alabilecek olan Türkler acaba bunlarla ne yapacak!

Kendi düşen ağlamaz!

05-04-2003

Önceki gün Suriye televizyonunda katıldığım bir canlı yayın progra-mında Türkiye'nin tavrı tartışılıyordu.

Lübnan Enformasyon Bakanı Gazi Aridi bu tavrın birçok Arap ülkesi yönetiminin tavrından çok daha onurlu olduğunu söyleyerek bunun de-vam etmesi dileğinde bulundu.

Bakan Aridi bunları söylerken ajanslar Powell'ın Türkiye'den yeni ko-laylıklar sağladığı haberini geçiyordu.

Ajanslar, Türkiye'nin Kuzey Irak'taki Amerikan birliklerine 'insani yar-dım' sağlayacağını, buna karşın da Powell'ın Türk ordusunun Kuzey Irak'a

girmesine itirazının devam ettiğini belirtiyordu. Aynı sıralarda televizyonlarda Habur'dan geçerek Kuzey Irak'a giden onlarca Türk plakalı TIR görölüyordu.

TIR'lar Kuzey Irak'taki Amerikalılar'a askeri Hummer cipleri taşıyordu.

Genelkurmay Başkanlığı'nın açıklamasında ise 'ciplerin silah ve muharebe malzemesi taşımadığı' belirtildi.

Oysa 'Amerikalılar'a insani yardım sağlayacağını' ve 'koalisyonun bir parçası olduğunu' ilan eden Türkiye bakın nelere ortak oluyor ve olacak:

1- Şu anda hava sahasını Amerikan uçak ve füzelerine açan Türkiye, Kerkük ve Musul'da öldürülen Arap, Kürt, Türkmen ve diğer sivillerin katledilmesine ortak olmaktadır.

2- Türkiye, Irak bombardımanına giden ve dönen Amerikan uçaklarına kendi havaalanlarına çeşitli neden ve gerekçelerle iniş izni vererek saldırılara katkıda bulunmaktadır.

3- Türkiye, 'insani nedenlerle' Amerikan uçaklarının taşıdığı Amerikalı ve İngiliz yaralılarına yardım ederken, Irak'ta öldürülen ve yaralanan yüzlerce dindaşı ve soydaşı ile komşu ülkelerin insanlarına hiçbir 'insani yardım' yapmadığı gibi, onların ölüm ve yaralanmalarına katkıda bulunmaktadır.

4- Türkiye, şimdi de Kuzey Irak'taki Amerikalılar'a 'insani yardım' adı altında yeni kolaylıklar sağlayacaktır. Yani Türkiye, Arap'ıyla, Kürt'üyle, Türkmen'iyile tüm Irak halkını öldürmeyi sürdürebilmesi için Amerikalıların uçak, tank ve araçlarına benzin sağlayacaktır. Sözde kurtarma ve insani amaçla Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a geçişine izin verilecek helikopterler, daha fazla Iraklı'nın öldürülmesinde kullanılacaktır.

5- Habur'dan geçerek Kuzey Irak'a götürülen ve Kürtler'e verilecek olan cipler Kerkük'ün Kürtler tarafından ele geçirilmesinde kullanılacaktır.

6- Mersin'e getirilen Patriot füzelerinin Kürtler'i korumak için Kuzey Irak'a götürülmesinden söz edilmektedir.

7- Herkes bilir ki, Hummer ciplerine tanksavarlar dahil her türlü ağır silah monte edilebilir. Ve bu silahlar Kürtler tarafından Kerkük'ün ele geçirilmesinde kesin olarak kullanılacaktır ve kullanılmaktadır. Bunun tersi yönünde Amerika tarafından Ankara'ya verilen söz ve taahhütlerin hiçbirinin yerine getirilmeyeceğini hep birlikte göreceğiz. Çünkü Amerikalılar Türkiye'yi değil Kürtler'i tercih etmiştir!

8- Bu gidişat ile Amerikalılar istedikleri her şeyi Türkiye'den elde edecekler, ama Türkiye'ye hiçbir şey vermeyeceklerdir. Bu da yetmeyecek; çünkü Türkiye bilerek veya bilmeyerek saldıran tarafın yanında olmaya başlamıştır.

Eğer hâlâ Türkiye bu gerçekleri görmüyorsa, 1991 olayları sırasında ve

sonrasında olup bitenlerden ders almıyorsa, o zaman söylenecek tek bir atasözümüz kalıyor, o da; 'kendi düşen ağlamaz'!

.....

İran, 1980-1988 yıllarında Irak ile kanlı bir savaşa tutuşmuştu.

Amerika'nın kışkırtması ile Saddam'ın başlattığı bu savaşta yüz binlerce insan şehadet getirerek can verdi.

Daha sonraki yıllarda da duygusal olarak İran'daki ideolojiye sıcak bakan Iraklı Şiiler, Amerika tarafından aldatılarak ayaklandırıldı ve yüzüstü bırakılarak Saddam'ın hışmına uğratıldı.

Yine daha sonraki yıllarda İran tarafından desteklenen ve Iraklı Şiiler'i temsil ettiği söylenen İslam Devrimi Yüksek Konseyi örgütü Irak muhalefatinin en önemli güçlerinden biri oldu.

Amerika ise bu muhalefeti sık sık bir araya getirerek, Saddam'a karşı bildik planlarını yaparak şimdiki saldırısını başlattı.

Oysa Kürtler hariç Irak halkını temsil ettiğini söyleyen ve aralarında Türkmen Cephesi'nin de bulunduğu hiçbir muhalefet grubu Amerika ile birlikte hareket etmedi.

Yani nefret etmelerine rağmen hiç kimse Saddam yönetimine karşı ayaklanmadı.

Irak halkı, diktatör Saddam'ı işgalci emperyalistlere tercih etti!

Ama bizi burada ilgilendiren İran'ın tavrıdır.

Tahran, 'Büyük Şeytan' olarak gördüğü Amerika ile birlikte, yüzde 97'si Müslüman ve yarısı Şii olan Irak'a ve yüz binlerce İranlı'nın ölümüne neden olan Saddam'a karşı savaşmayı reddetmiştir.

İranlı din adamları Amerika'ya karşı savaşmaları için Iraklı Şiiler'e cihat çağrısı yapıyor.

Düşmanca tavır alması için birçok nedeni olan İran, komşusu olan bir ülkeye saldırının yanında olmak istememektedir.

Bu ise Irak ve tüm bölge halkları tarafından takdirle karşılanan ve İran devleti ile halkı adına tarihe geçecek bir ilkesel tavrıdır.

Şah döneminde Irak ve tüm Arap halklarına karşı affedilmeyen kötülükler yapan Tahran, şimdi Irak'taki Müslüman halka karşı, kendi halkının da düşmanı olan Amerikan-İngiliz saldırısının yanında olmamaya özen göstermektedir.

Peki cumhuriyet tarihi boyunca Irak'la hep iyi ilişkiler içinde olan ve bu ülkeden kötülük değil de hep iyilik gören Türkiye acaba ne yapmaktadır?

Umarım bunun farkına varıldığında iş işten geçmemiş olur!

Saddam, Bush ve diktatörlük...

09-04-2003

İktidara geldiği günden itibaren Başkan Bush, Saddam Hüseyin'e karşı amansız bir saldırı başlattı.

Bush'a göre Saddam kimyasal silaha sahip ve bunlarla Amerika ve bölgeyi (yani İsrail'i) tehdit etmektedir.

Aylarca süren aramalardan sonra BM denetçileri bu tür silahları bulamadı.

Bunun üzerine Amerika, bu kez Saddam'ın diktatörlüğünden söz etmeye başladı. Amerikan yanlısı Türk meslektaşlarımız da bu gerekçeyi daha mantıklı bulmuşa benziyorlar ki, tüm yorumlarında bu konu üzerinde duruyorlar. Onlara göre Amerika'nın saldırı ve işgal eylemi süresince işlediği tüm insanlık dışı davranışların sebebi de Saddam'dır.

Yani Saddam diktatör olmasaydı, Irak halkı şu anda yaşadığı durumlarla karşılaşmayacaktı. Bu söylem bir ara Filistin halkı için de kullanılmak istenmişti. Yani Arafat yönetimi yolsuzluklara müptela olmasaydı, Şaron, Filistin halkına karşı uyguladığı terörü uygulamayacaktı!

Meğer siyonist İsrailliler ile Kızıldere'li'lerin katili beyaz Amerikalılar ve ruhlarını onlara satan bazı 'zenciler' ne kadar insafli ve insancılarmış da, bizim haberimiz yokmuş!

Televizyonlarda görüntüleri izledikçe çıldırası geliyor insanın.

Dünya nasıl olur da bütün bu olup bitenlere karşı ilgisiz kalabiliyor? Nasıl oluyor da bazıları bu olup bitenlere gerekçe bulmaya çalışabiliyor?

Diktatörlüğünü bahane ederek Saddam'a saldıran (ama gerçekte Irak halkını yok etmeye çalışan) Bush, bu kez ulusal boyutlu diktatörlüğe evrensel bir boyut kazandırmıştır.

Saddam, diktatörlüğünü Irak sınırları içinde uygularken Bush bu huyunu tüm dünya çapında kanıtlıyordu.

Son 100 yılda 100'ü aşkın ülkeye (dolaylı-dolaysız) askeri müdahalede bulunan Amerika, Avrupa dışındaki tüm ülkelerde (Türkiye ve Yunanistan askeri darbeleri hariç) hep diktatörlükleri tercih etmiştir. Dünyanın neresinde olursa olsun tüm darbelerin arkasında hep Washington olmuştur. Saddam dahil Ortadoğu'daki tüm diktatörlükler dolaylı veya dolaysız olarak Amerika'nın onay ve desteğine nail olmuşlardır.

Durum böyle iken Saddam kurbanı Iraklılar'a daha insancıl davranması gereken Amerikalı ve İngilizler acaba neden tersini yapıyorlar?

Acaba askerler neden evlere baskın yaparak erkekleri ailelerinin gözü önünde yerlere yatırıyor, kafalarına poşet geçiriyor, eşlerinin, annelerinin üstlerini arıyorlar, yerlerde sürüklüyorlar, diz çöktürüp yalvarmalarını is-

tiyorlar?

Bu sorunun tek bir yanıtı var.

Haçlılar'ın torunları olan İngiliz ve Amerikalılar, İslam âleminin önemli bir parçası olan Irak halkından intikam almak istiyor. Haçlılar, bir zamanlar günümüz bilimlerinin temelini atan Bağdat medeniyetinden intikam almak istiyorlar.

Haçlılar, (bunu yalnızca dinsel anlamda kullanmıyorum) bugün Irak halkını yok etmekte kullandıkları tüm silahların temeli olan cebir ve geometri biliminin, Bağdatlılar'ın icadı olmasını hazmedemiyorlar.

1918'de Şam'a giren Fransız kuvvetlerinin komutanı General Gorua, Selahaddin Eyyubi'nin mezarına giderek bakın ne diyordu: 'Ey Selahaddin kalk da gör... 600 yıl önce biz Haçlılar'ı kovduğunu söylemiştin. Oysa bak, biz yine buradayız, ama sen toprağın altında bir hiçsin, biz de bu toprağı ayaklarımızla ezeceğiz.'

İşte bütün olup bitenleri bu kelimelerin içeriğinde bulabilirsiniz.

55 yıldır Filistin halkının mücadelesine, azim ve inancını yenemeyen Haçlı-Siyonist ittifakı şimdi de benzer bir saldırıyı Irak halkına yönelik olarak başlatmışa benziyor.

Haçlı-Siyonist ittifakı kendilerinin işbaşına getirdiği yönetimlerin tüm ihanetlerine rağmen bölge insanının ruhunu ele geçiremiyor.

Zaman zaman da emperyalist veya kapitalist olarak adlandırılan Haçlı-Siyonist ittifakının tüm yaptıklarına rağmen, bölge insanının yaşama umudu yok edilememiştir.

Satılan yönetimler ve 'işbirlikçi-çıkarıcı çevreler'in moral bozucu tüm çabalarına rağmen bölge insanının umudu giderek yükseliyor.

Umut, yaşanan acılarla birlikte nefret ve kine dönüşüyor.

Er ya da geç haklı olan bu kin ve nefret bir güce dönüşecektir.

Gecenin en zifiri karanlığı, şafağa en yakın olan anıdır!

Önemli olan ruhumuzun ve yüreğimizin aydın olmasıdır!

O zaman hiçbir karanlık bizi korkutamaz!

Eşkiya dünyaya hükümdar olamaz!

Irak İşgali, İsrail ve Gül...

16-04-2003

'Amerika'nın Irak'a yönelik saldırısının gerçek amacı İsrail'i bölgede sonsuza dek egemen kılmaktır.'

Bu cümleyi sanıyorum binlerce kez okudunuz veya duydunuz.

Oysa bu cümle artık teorik olmaktan çıkıp çok daha somut bir anlam taşımaya başladı.

Irak'ı işgal eden Amerika, daha bu işgali tamamlamadan Suriye'yi tehdit etmeye başladı.

Gerekçe aynı: Suriye kimyasal silaha sahip.

Oysa aynı gerekçe ile Irak'ı işgal eden Amerika, bu tür silahları bulamayınca Saddam'ın diktatörlüğünden dem vurmaya başladı. Oysa aynı Amerika, artık Saddam'ın adını ağzına almıyor. Nasıl olsa Saddam artık yok ve nerede olduğu da çok önemli değil.

Önemli olan Saddam'ın Amerika'nın Irak'ı işgal etmesi için iyi bir gerekçe olması idi.

Peki Beşar Esat benzer bir gerekçe olabilir mi?

Ülkesinin bir bölümü 35 yıldır İsrail işgali altında olan Esat, babasından devraldığı anti-demokratik bir mirastan kurtulmaya çalışıyor. İngiltere'de eğitim gören oğul Esat, demokratikleşme yolunda yeterli olmayan, ama çok önemli adımlar attı ve atıyor.

Ama tüm bunlar Amerika için hiç önemli değil.

Amerika, Washington'daki siyonist lobilerin hazırladığı planları gerçekleştirecektir.

Bu planların amacı, yazının girişinde söylediğimiz gibi, 'İsrail'i sonsuza dek bölgede egemen kılmaktır'.

Birçoğuna göre bu söylem abartılı, gayri ciddi ve duygusaldır.

Oysa 1897'de İsviçre'nin Basel kentinde toplanan 1. Siyonist Kongresi 50 yıl içinde Filistin toprağı üzerinde Yahudiler'e bir devlet kurmak için her şeyin seferber edilmesi kararını aldı. Kongre sonrasında Osmanlı Devleti'nin çökertilmesi için her türlü yola başvuran siyonistler, Amerika'nın inanılmaz desteğı ile 1947 yılında, yani Basel Kongresi'nden 50 yıl sonra İsrail devletini kurdular. Filistin toprağı üzerinde bir araya gelen siyonistler bu kez İsrail devletinin yeni hedefini açıkladılar:

'Nil'den Fırat'a kadar uzanacak ve tüm dünya Yahudilerini barındıracak Büyük İsrail Devleti'ni 100 yıl içinde kurmak.'

İsrail devleti kurulalı 55 yıl oldu.

Bu süre içinde dört büyük savaş yaşandı ve şimdi İsrail'in GAP'ta olduğu kadar Manavgat'ta da gözü var. Bunun da bir tek nedeni var:

Büyük İsrail Devleti'nde toplanacak ve bölgeye egemen olması amaçlanan 15 milyon Yahudi'ye su gerekiyor.

Bu su ise Türkiye'de var.

Ankara'ya gelen İsrailli bakan Silvan Şalom (soyadının anlamı barış), barıştan başka her şeyden söz ediyor. Şalom, konuşmalarının büyük bölümünü diplomatik teamüllere aykırı olarak Suriye'ye ayırdı.

Şalom, bu tehditlerini savurmak için Ankara'yı özel olarak seçti.

Çünkü TBMM'nin tavrı ile bölgede prestij kazanan Türkiye, İsrail'i rahatsız etti. Türkiye'nin bu onurlu tavrı İsrail'in ve tabii ki Amerika'nın planlarını bozuyor. Abdullah Gül başbakan iken bölge ülkelerine yaptığı gezi İsrail'in hiç hoşuna gitmemişti. İsrail, Türkiye ve Amerika'daki lobilerini harekete geçirerek Türkiye'yi ve AK Parti'yi yeni yolundan alıkoymak için özel çaba harcıyor. Ankara'nın Arap ülkeleri ve komşusu Suriye ile ilişkiler geliştirmesi ve Gül'ün bu ülkenin yöneticileri ile kişisel dostluklar kurması İsrail'i rahatsız ediyordu.

İsrail bunu önlemek için harekete geçti. Amerika da onlara yardımcı oluyor.

Amerika'nın Suriye'ye yönelik tehditleri ve İsrailli bakanın bu ülkeye yönelik suçlamalarını gündeme getirmesi için Ankara'yı seçmesi işte bundandır.

Umarım Ankara, TBMM'nin tavrını sürdürür ve Haçlı-Siyonist ittifakının Türkiye için de tehlikeli olan oyununa gelmez.

Suriye'yi kimyasal silah üretmekle suçlayan Tel Aviv ve Washington, her nedense tüm Arap ve Müslüman şehirlerini anında vurabilecek 500 kadar nükleer kimyasal ve biyolojik başlıklı İsrail füzesinden söz etmiyor.

Beşar Esat'ı 'diktatörlük'le suçlayamayacağını bilen Amerika, bu kez Şam'ı 'terör örgütlerini' desteklemekle suçlamaya başladı. Terör örgütü dedikleri ise Filistin halkının kurtuluşu için mücadele eden İslamcı Hamas, Cihad ve Hizbullah ile sol söylemli Filistin Halk ve Filistin Demokratik Cephe'dir.

Oysa bu örgütler Filistin halkı adına Amerikan destekli siyonist işgale karşı mücadele vermektedirler. İsrail her gün 10-15 Filistinli'yi öldürürken terör olmuyor da, Filistinli örgütler son çare olarak intihar eyleminde bulununca terör oluyor. Bu terörün sorumlusu ise Suriye olarak görülüyor. Çünkü bu örgütlerin büroları Şam'da bulunuyor ve Suriye bunlara her türlü maddi ve manevi desteği veriyor. Suriye, Haçlı-Siyonist ittifakın Ortadoğu planlarına karşı koymayı sürdüren tek Arap ülkesidir.

İşte bu nedenle Suriye hedef seçilmiştir.

Bu gerçeğin farkında olan Ankara ve onun Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, İsrailli bakanı dinlerken suratı asılıyordu.

Hatırlıyorum da, Sayın Gül'ün suratı bundan yedi yıl önce de benzer bir durumda asılmıştı. Nisan 1996'da Gül, dönemin başbakanı Sayın Erbakan ile birlikte İsrailli Dışişleri Bakanı David Levi'yi başbakanlıkta karşılamak durumunda kalmıştı. O zaman da, Levi Şalom gibi muzaffer bir eda ile Osmanlı toprağında ve Osmanlı'nın duygusal mirasına sahip çıkan insanlarla yan yana olmanın hazzını yaşıyordu! Bu hazzı ne sayın Erbakan'ın ne de

Sayın Erdoğan ve Gül'ün duyduğunu sanmıyorum.

Bunun farkında olan İsraili bakan Şalom, ev sahibi Gül'ü sıkıştırmaktan zevk alıyordu. Nasıl olsa Amerika ve Türkiye ile Amerika'daki Yahudi lobiler ona bu küstahlık hakkını vermişti.

Nitekim dün de Brüksel'de basın toplantısı düzenleyen Gül'e yabancı gazeteciler tarafından sorulan soruların büyük bölümü, sanki Şalom tarafından hazırlanmıştı. Türkiye-AB ilişkileri konusunda konuşmak üzere toplantıya gelen Gül, İsraili ve yandaşı gazetecilerin oyununa gelmedi ve onların istediği gibi Suriye düşmanlığı anlamına gelen hiçbir şey söylemedi. Gül, Suriye'nin kimyasal silaha sahip olduğu yönündeki iddialarla ilgili olarak kendilerinde hiçbir kanıt olmadığını söyleyerek, tüm bölgenin (öncelikle İsrail demek istiyor) bu silahlardan arındırılması gerektiğini belirtti ve Suriye ile Türkiye arasındaki iyi dostluk ilişkilerine dikkat çekti.

Gül'ün ve onun hükümetinin bu tavrı devam ettiği sürece Ankara kazanacaktır. Tezkerenin reddedilmesinde olduğu gibi!

Biraz da Kıbrıs!

21-04-2003

Geçtiğimiz çarşamba günü Atina'da yapılan Avrupa Zirvesi'nde Kıbrıs Cumhuriyeti Avrupa Birliği üyesi oldu. Kıbrıs Cumhuriyeti'ni ise Rumlar, yani Güney Kıbrıs temsil edecek.

KKTC ise bu denklemin dışında kaldığı gibi Türkiye'nin AB ile ilişkileri daha da zorlaştı. Çünkü bundan böyle Yunanistan ile birlikte Rumlar'ın da veto hakkı olacak. Kıbrıs'ta istenilen tavizleri vermeyen ve Ege'de çözüme yanaşmayan bir Türkiye'nin AB'ye girişi giderek zorlaşacak, belki de imkânsızlaşacak.

Sanıyorum bu doğruları ve onlarla ilgili bir sürü olumsuz detayı bilmeyen yoktur.

Yok olmasına yoktur, ama yine de medyadaki o ünlü meslektaşlarımız bizleri bir kez daha şaşırttı.

Yıllardır Kıbrıs konusunda kahramanlık söylemlerini dillerinden ve köşelerinden eksik etmeyen ve Kıbrıs'ta hiçbir şekilde taviz verilmemesi gerektiğini savunan bu meslektaşlarımız, her ne oldu ise birdenbire 'verelim kurtulalım' demeye başladılar...

O da yetmedi, bu meslektaşlarımıza göre AK Parti'nin Kıbrıs politikası yanlıştı. Sanki AK Parti 40 yıldır iktidarda...

Oysa AK Parti iktidarının daha ilk günlerinde aynı köşe yazarları Kıbrıs'ta çözümün gereğinden söz etmeye başlamış ve Erdoğan'ı Kıbrıs'ı satmakla suçlamışlardı.

Daha sonra AK Parti devletin geleneksel politikasının etkisinde kalarak söylemlerinden vazgeçince, bu kez aynı yazarlar Erdoğan'ı ciddiyetsizlikle suçlamaya başladılar. Bu yazarlara göre Rumlar'ın AB'ye girişinin neredeyse tek suçlusu AK Parti ve onun 'politika bilmeyen' yöneticileridir.

Oysa 40 yıldır Türkiye'yi yönetenler hep yanlış yapmışlardır.

1974'teki Barış Harekâtı hariç, hep taktik politikalar uygulanmıştır. Bu tür politikaların er ya da geç Türkiye'yi, yalnız Kıbrıs konusunda değil, aynı zamanda AB konusunda da çıkışı olmayan bir yola sürükleyeceğini herkes bilmekteydi.

Çünkü 1974 sonrasında Türkiye'ye ambargo uygulayan müttefik Amerika, KKTC'nin tanınmaması için tüm tedbirleri almıştır.

Amerika KKTC'yi tanımaya yeltenen bazı Müslüman ülkeleri tehdit etmiş ve diğer ülkelerin de KKTC'yi tanımaması için BM Güvenlik Konseyi'nden karar çıkartmıştır.

İsrail ile birlikte BM kararlarına uymamayı bir gelenek haline getiren ABD, Kıbrıs ile ilgili kararı uygulamamaya yeltenen ülkeleri tehdit etmiştir. Bununla da yetinmeyerek, 35 yıl boyunca Türkiye'ye baskı uygulamış ama zaman zaman da Kıbrıs konusunu Yunanistan ile Türkiye arasında bir kart olarak kullanmaktan geri kalmamıştır. Başka deyişle Kıbrıs sorununun çözülmemesi Amerika'nın işine geliyordu. Yoksa Bosna gibi karmaşık bir sorunu çözen ve Afganistan ile Irak'ı işgal eden Amerika, nasıl oluyor da Kıbrıs gibi çok kolay bir sorunu çözemiyordu?

Yoksa 'Türkiye dostu' Yahudi lobileri Rumlar'dan yana mı tavır almıştı? Belki de aynı lobiler BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a (eşi Yahudi'dir) da baskı yaparak Türkler'i haksız göstermesini mi istemişlerdi?

Yoksa Kıbrıs'taki Müslüman Türkler'in haklarını görmezlikten gelen Annan, nasıl oluyor da Doğu Timor'daki Hristiyan azınlığa bağımsız bir devlet kurduruyordu?

Yoksa bazılarının gücünü göklere çıkarttığı Yahudi lobisi Türkiye lehine değil de aleyhine mi çalışıyordu?

Türkiye'yi AB'ye sokamayan ve Kıbrıs'ta haklı bir çözümü Amerika ve Avrupa'ya kabul ettiremeyen bir Yahudi lobisi ne işe yarar?

Oysa Türkiye'yi İsrail'in yanına koymak isteyenler hep bu lobinin yararlarından söz ediyorlardı. Yoksa yarar dedikleri şey günlük ve kişisel midir?

Eğer öyleyse, bu yolun da sonu Kıbrıs ve AB konusunda olduğu gibi çıkmazdır.

Kendi işadamını KKTC'de yatırım yapmak konusunda ikna edemeyen bir politika, dışarıda hiç kimseyi ikna edemez.

Elbette Kıbrıslı Türkler'in davasında haklı oldukları çok şey var. Ancak bu haklılığı uygun zaman ve mekânda, doğru bir şekilde savunamayan bir politika, bu hakların sağlanmasını hiçbir zaman gerçekleştiremez.

Uluslararası ilişkilerde kâr ve zarar hesaplarının birbirini karşılaması her zaman gerekli değildir. Önemli olan bu hesaplamanın ne tür denklemleri sıfırlayacağıdır! Sıfırlanmayan denklemler çoğaldıkça da eksilerin artıları yakalaması zorlaşır.

Türkiye'nin de sorunu bu olsa gerek...

Şimdiye kadar hep geçici çözümleri tercih eden Ankara, sonunda büyük ve zor kararı vermek zorunda kaldı. Çünkü sorun da giderek büyüdü.

Peki şimdi AK Parti ne yapacak?

Sanıyorum herkes sorunun ne kadar ciddi olduğunun farkında.

AK Parti siyasi irade olarak hiç gecikmeksizin gerekli değerlendirmeleri yaparak en uygun kararı derhal almalıdır.

Kalp krizi geçirmekte olan ve neredeyse tüm kalp damarları ve kapakçıkları parçalanmak üzere olan bir hastaya efor testi yapmanın hiçbir anlamı yoktur!

Kıbrıs sorunu çözülmezse, Türkiye'nin 80 yıllık AB (muasır medeniyet) sevdası son bulacaktır.

Bunun tersini düşünenler hâlâ varsa, çıkıp bunu Türk halkına anlatsınlar. 'Avrupa bizim umurumuzda değil' diyorlarsa o zaman durum değişir.

AB sevdası biten bir Türkiye'yi ise çok tehlikli süreçler bekler.

Yüzüne Avrupa kapıları kapanan bir Türkiye, şimdiki Ortadoğu'nun bir parçası olamaz. Türkiye bunu hak etmiyor.

Her şeye rağmen 50 yıllık bir demokrasi geleneği ile yaşayan Türkiye, olsa olsa Ortadoğu ülkelerine ideal bir örnek olabilir. Bölge ülkeleri Türkiye'den çok şey öğrenebilir.

Türkiye de onlarla ilişkilerinden önemli ekonomik avantajlar sağlayabilir, ileriye dönük stratejik birliktelikler yaratabilir.

Sorunlarını çözmüş ve bölge ülkeleri ile sağlıklı ilişkiler kurmuş bir Türkiye başkalarına karşı ilişkilerinde direnme gücü kazanır.

Çünkü AB'den uzak kalmış (veya bırakılmış) bir Türkiye kendini ABD'ye daha fazla yanaşmak zorunda hissedebilir.

Avrupa'dan kopmuş ve bölge ülkeleri ile dostu olmayan bir Türkiye'yi Amerika çok daha kolay etki altına alabilir.

Amerika ise böyle bir Türkiye'yi kendi bölgesel çıkarları için kullanmak isteyecektir. Bölgesel çıkarlar deyince de doğal olarak akla İsrail geliyor.

Yani Amerika, 1996'dan beri uğraştığı gibi Türkiye'yi İsrail'in yanında görmek istiyor.

Nereden nereye geldik...

Ne dersiniz, biraz daha tarihi hatırlayalım mı?

Hani şu Haçlı-Siyonist ittifakının tarihi!

Irak'taki İsrail!

23-04-2003

Irak'ı yönetmesi beklenen Jay Garner önceki gün Bağdat'a geldi. Garner 'sömürge valisi' olarak Irak'ı yönetecek.

Kendisine askeri işlerden sorumlu olarak General Tomy Franks yardımcı olacak. Garner, Irak'ı üç eyalete ayırarak her eyaletin başına bir Amerikalı (Bruce Moore-Buck Walters-Barbara Bodin) atayacak.

Irak'ı yeniden şekillendirme çabasında Garner'e 450-500 Amerikalı yardımcı olacak. Garner ve bu yardımcılarından Paul Wolfowitz ya da Richard Perle Washington'dan sorumlu olacak. Her ikisi Amerika'daki Yahudi lobilerinin en şahinlerindendir...

Irak'ın siyasal, ekonomik, sosyal ve hukuksal altyapısını oluşturacak olan 500 kişinin arasında bol miktarda Yahudi'nin olduğuna dikkat çekiliyor.

Jay Garner ise Yahudi örgütü JINSA ile çok yoğun ilişki içindedir ve Şaron'un sertlik yanlısı politikalarına hayran olan Amerikalı generallerden biridir.

Peki Garner ve 500 yardımcısı ne yapacak?

İki-üç yıllığına Irak'ı yönetmesi beklenen Garner ve ekibinde hukukçular, diplomatlar, emniyetçiler, eğitimciler, petrolcüler ve başkaları olacak. Bunlar Irak'ın yeni anayasası ile yeni yasalarını hazırlayacak ve Irak'ın tüm güvenlik sistemini CIA ve FBI'ı örnek alarak şekillendirecekler. Diplomatlar, Irak'ın yeni dış politika elemanlarını yetiştirecek.

Eğitimciler ise Irak'ın tüm yeni kitaplarını ve belki de din sistemini yeniden oluşturacak. Yeni sisteme göre 'Yahudiler ve kâfirler' düşman olarak gösterilmeyecek. Hristiyan misyonerlerin şimdiden Irak'a akın ettikleri haberleri geliyor.

CIA'in eski Başkanı James Woosley ise Irak'ın yeni enformasyon bakanlığını yönetecek. Yani savaş sırasında izlediğimiz o sempatik bakan El-Sahhaf'ın yerine!

Irak petrolleri ise Shell şirketinin eski müdürü Philip Carrol'un emrine verilecek. Carol, Irak petrollerini Amerikan şirketleri arasında paylaştıracak ve petrol gelirlerinin önemli bölümünü önce savaş tazminatı olarak Amerikan hazinesine yatıracak. Geri kalan petro-dolarları da Amerika'nın yıkıp yaktığı Irak'ı yeniden inşa edecek Amerikan ve belki de İngiliz firmalarına verecek.

Yaklaşık olarak 600 milyar dolar olarak hesaplanan bu masrafları karşılaması için Irak petrolü 30 yıl süre ile ipotek altına alınacak.

Ama daha önemlisi, Bağdat'ı yönetecek olan 'siyonistler' doğal olarak İsrail'i de unutmadılar.

Irak petrolünü Ürdün üzerinden İsrail'e pompalamak için planlar yapılıyor. Zamanı gelince bu konunun Kerkük-Ceyhan ve Bakü-Ceyhan boru hatları ile ilişkilerini de anlatacağız.

Irak'ta kurulacak dört Amerikan askeri üssü, İsrail'in korunmasında stratejik bir görev üstlenecek. Hiç kimse bundan böyle İsrail'e dokunamayacak. Bu üslerden kalkacak olan uçaklar İsrail'i rahatsız edecek olan herkesi vuracak.

Bağdat'ta yerleşecek olan CIA ve FBI, bölgede Amerika ve İsrail için tehlike oluşturması muhtemel tüm grup ve örgütlerin peşine düşecek.

Özetle Irak, yeni baştan Amerikanvari bir şekilde kurulacak ve belki de önümüzdeki 50 yıllık bir süre için Amerikanvari roller üstlenecek. Irak, küçük Amerika olacak!

Yani Irak, Şah döneminin İran'ı olacak.

Belki de Bağdat Paktı yeniden gündeme gelecek.

Yahudiler de Irak'a dönecek.

50'li yıllarda Irak'tan (bazıları Kürt) İsrail'e göç eden Yahudiler'in Irak'a dönerek mal ve mülklerini geri almaları da beklenmektedir.

Yahudiler'in Irak'a dönüşü siyonistler açısından çok önemlidir.

Nil'den Fırat'a kadar uzanacak Büyük İsrail Devleti'nin Mezopotamya'yı da içine alması siyonistlerin idealidir.

Kuzey ve Güney Türkiye'den yol alarak Irak topraklarına paralel giden Fırat ve Dicle siyonistlere göre kendi Yahudi ideolojilerini beslemektedir.

Çünkü Hazreti İbrahim (Yahudiler'e göre Abraham veya Abram, yani baba) Bağdat'ın 300 kilometre güneydoğusunda bulunan Ur'da doğmuştu ve oradan çıkarak Fırat'ı geçtikten sonra Harran (Urfa) üzerinden El-Halil'e (Filistin) gelmişti.

Yakup Peygamber ise Babil'den (Irak) yola çıkarak, Dicle'yi geçip Nusaybin'e (Türkiye) gelmiş, oradan da Filistin'e gitmiş ve Yesra-el, yani İsrail adını almıştı. Yesra-el ise İbranice 'tanrıyı yenen' demektir.

Abram ve Yesra-el'in Yahudiler açısından önemini anlamak için onların dinsel kaynaklarına bakmak yeterlidir.

O zaman da Irak'ın kendilerini 'gerçek Yahudiler' olarak takdim eden siyonistler için ne kadar önemli olduğunu anlarız.

İşte bu nedenle Amerika'daki siyonistler, Irak'ın işgalinde en önemli rolü oynamışlardır.

Elbette silah ve petrol tekelleri para kazanacak ve Amerika bölgeye ege-men olmaya çalışacaktır.

Bu arada Yahudiler'in de Büyük İsrail Devleti'ni kurma yolunda bazı avantajlar sağlamasının kime ne zararı dokunabilir?

Nasıl olsa Irak'ın tüm tarihi (aralarında Yahudiler'in birçok iddiasını çürütecek kalıntı ve belge var) talan edilmiş veya ettirilmiştir!

Yerine konulacak yeni tarihi eserlerde belki de Yahudiler'in Irak ve Fi-listin'deki haklarını kanıtlayacak bazı şeyler bulunur.

Böylece 'kutsal tapınağı' Kudüs'ün altında bulamayan Yahudiler, bu kez Abdal'ın Ur'daki evini bahane ederek orada ikinci bir İsrail devletini kurar-lar!

Olmaz, olamaz diyenler bir de siyonizmin tarihine baksınlar!

Tarih torunlarımıza masal olarak anlatılsın diye değil, okunup ders alınsın diye yazılır!

Şiiler!

27-04-2003

Günlerdir televizyonlarda ve gazetelerde Irak'taki Şiiler'in Kerbela'daki gösterilerini izliyoruz. Şiiler Saddam'a karşı oldukları kadar Amerikan iş-galine de karşı olduklarını haykırıyorlar. Şiiler İslami bir yönetim istedik-lerini söylüyorlar. Yani Kuzeyde Jay Garner'in yoluna gül döken Kürtler'in tersine, Şiiler Amerika'ya Irak'ta rahat uyku uyutmayacaklarını gösteriyor-lar. Nitekim Um Kasr ve Basra'daki direnişin arkasında da Şiiler vardı.

Amerika ise İran'ı, Şiiler'i kışkırtmakla suçlamaya başladı.

Peki Amerika kendisini rahatsız edecek olan Şiiler'in bu gövde gösteri-sine neden izin veriyor?

11 Eylül sonrasında Suudiler'e ağır suçlamada bulunan Amerika, başta Usame bin Ladin olmak üzere dünyadaki radikal İslamcı tüm örgütlerin Suudi destekli olduğunu söylemeye başladı. Şahin, yani siyonist Amerika-lılar'a göre Irak'tan sonra sıra Suudi Arabistan'a gelmelidir. Onlara göre Su-udi Arabistan'ı 'Sünni Vahhabiler'den temizlemek yalnız bölgeyi değil, tüm dünyayı rahatlatacaktır. Amerika, Suudiler'in neredeyse yüz yıldır kendisi tarafından kullanıldığını unutmuşa benziyor!

Ama yine de Amerika, 11 Eylül olaylarından sonra Şiiler'e ilgi duyma-ya başlamış ve savaş öncesinde bu ilgiyi artırmıştı. Savaş sonrasında da Amerika, Londra ve Washington'da bulunan kendi yandaşı Şiiler'i apar to-par Irak'a gönderdi. Bunlardan Abdulmecit El-Hoi Necef'te öldürüldü.

Yine Şii olan ve Irak'ın başına getirilmesi planlanan Ahmet Çelebi ise Bağdat'ta ancak özel korumalarla dolaşabiliyor.

Yani Amerika, en azından şimdiye kadar Şiiler içinde kendisine hizmet edebilecek adamı bulmakta zorlanıyor.

Peki Şiiliği, Sünni Vahhabiliğe alternatif olarak gören Amerika bu durumda ne yapacak?

Kuşkusuz Saddam gibi bir adamdan ve onun dikta rejiminden kurtulmayı başaran Amerika kolay kolay pes etmeyecektir. Başka bir deyişle Amerika önce Şiiler'i kazanmaya çalışacak. Bunu da başaramaz ise onları birbirine düşürecektir.

Amerika bu planlarını hayata geçirmek için iki yol izleyecektir.

1- Amerika el altından İran ile diyalog kurarak Tahran'ı Iraklı Şiiler'den uzak tutmaya çalışabilir. Bu arada Şiiler'e İslam âleminde yeni şanslar yaratmayı planlayabilir. Ve bunun karşılığında Tahran ile bir anlaşmaya gidebilir.

2- Amerika daha önce Saddam ile işbirliği yapmış bazı aşiretleri kullanarak Irak Şiileri'ni birbirine düşürebilir.

Tüm bu planlar sonuç vermez ise, Amerika bu kez Arap-Farisi Şiiliği tartışmalarını başlatabilir. Nitekim bu tür söylemler Arap dînî çevrelerinde dile getirilmeye başlandı.

İran yanlısı Iraklı Şiiler Kum kentini ideolojik merkez olarak kabul ederken, Arap milliyetçisi Şiiler bu merkezin tartışmasız olarak Kerbela ve Necef olduğunu savunuyorlar.

Lübnan'daki İran destekli Hizbullah'ın ruhani lideri Fadlallah ile örgütün siyasi lideri Nasrallah arasındaki 'görüş ayrılığı' böyle bir gidişatın en somut örneğidir.

Böyle bir gidişat Amerika'ya bir taşla birden fazla kuş vurma şansı sağlayabilir.

1- Amerika, İran ve Arap yanlısı Şiiler arasında çatışma başlatarak Araplar'la İranlılar arasında etnik çatışmayı da körükleyebilir.

2- Bunu başaramaz ise, bu kez İran kontrolündeki Şiiler ile Arap Sünnileri'ni birbirine karşı kışkırtmaya çalışabilir.

3- Bu da yetmez ise bu kez Kürtler'le Araplar'ı veya Türkmenler'i karşı karşıya getirebilir.

Özet olarak Amerika Irak'ı kontrol etmeye çalışırken her şeyin kendi çıkarları doğrultusunda gelişmesini isteyecekler. Bunun için de gerekli tüm tedbirleri alacaktır.

Amerika böyle bir Irak'ı sağlayamayacağını anladığı andan itibaren Irak'ı ve dolayısıyla bölgeyi kana bulamaktan çekinmeyecektir.

İşte tüm bu tehlikeleri gören, ister Şiiler (İran yanlısı veya Arap milliyetçisi Şiiler) ister Sünniler olsun, herkes birlik çağrısı yapmaktadır. Kerbe-

la'daki büyük buluşmada ve cuma namazlarında atılan tek slogan 'Sünniler Şiiler el ele, Saddam ve Amerika'ya karşı'dır.

Bu slogana bağlı kalındığı sürece Irak halkı özgürlüğüne kolayca kavuşabilir ve ülkesini Amerikan-İngiliz işgalinden kurtarabilir.

Aksi takdirde herkes kaybeder.

Ve şimdiye kadar olduğu gibi yine yalnızca Haçlı-Siyonist ittifakı kazanır!

Bunu önlemek için herkes üzerine düşeni hemen yapmalıdır!

Gül Şam'a gidiyor!

28-04-2003

Dışişleri Bakam Abdullah Gül yarın Şam'a gidiyor. Kerkük'te gelişen olaylar nedeniyle 13 Nisan'daki ziyaretini ertelemek zorunda kalan Gül bu arada İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom'u Ankara'da misafir etti. Bazı köşe yazarları Şam ziyaretinin ertelenmesinin arkasında Amerika'nın olduğunu yazdılar. Gül ise bunu yalanladı ve Suriyeli meslektaş Faruk Şara ile geçen hafta Riyad'da bir araya geldi.

Böyle bir buluşma ve Gül'ün Şam'ı ziyaret edeceği yönündeki açıklamaları aynı köşe yazarlarını memnun etmedi.

Bu yazarlara göre Ankara, Amerika'nın yeni hedefi haline gelen Suriye'nin yanında gözükmemelidir. Yine onlara göre 'yıllarca PKK'yı destekleyen Suriye düşman olarak kalmalıdır'... Üstelik 'Suriye, Hamas, Cihat ve Hizbullah gibi terörist örgütleri destekleyerek Ortadoğu barışını da engellemektedir'.

Sanki Filistin halkı gidip İsrail topraklarını işgal etmiş de, bu yazarlar İsrailliler'e acıyor... Sanki Suriye gidip İsrail'in toprağını işgal etmiş de, Ortadoğu'da barışı Şam engellemektedir.

Bu yazar dostlarımız dünyanın dört bir yanından gelip Filistin toprağını işgal eden ve İsrail devletini kuranların Yahudiler olduğunu her nedense Türk halkına anlatmıyorlar.

Bu yazar dostlarımız acaba neden İsrail'in, Suriye'nin Golan bölgesini 36 yıldır işgal altında tuttuğunu ve tüm BM kararlarına rağmen buradan çekilmediğini yine Türk halkına hatırlatmıyorlar?

Yine bu yazarlar, İsrail'in günlük olarak beş on Filistinli'yi öldürmesini haber yapmazken, acaba neden bir intihar eyleminde ölen İsrailliler'i manşete çekiyorlar?

Acaba bu yazar dostlarımız neden Yahudiler'e bu denli acıyorlar?

Suriye'ye gelince...

Bağdat'ın düşmesinin ardından Amerika Suriye'yi, Saddam ve yanlıları-

nı saklamakla suçladı. Ardından Irak'ın kimyasal silahlarını Suriye'de sakladığını söylemeye başladı.

Her iki suçlamayı da sert bir dille reddeden Şam bir öneride bulundu: 'Gelin, tüm Ortadoğu'yu her türlü kimyasal, nükleer ve biyolojik silahtan arındıralım.'

Bölgede yalnız İsrail'de yüzlerce nükleer, kimyasal ve biyolojik başlık bulunduğunu bilen Amerika, Suriye'ye yönelik suçlamalarından vazgeçti.

Amerikalı Bakan Colin Powell önümüzdeki hafta Şam'a gidiyor. Ama dostumuz yazarlara göre Gül gitmemelidir. Yani kraldan fazla kralcı dedikleri, bu yazarlar olsa gerek!

Elbette Hafız Esat'ın PKK'ya verdiği destek kabul edilemezdi. Ancak Ekim 1998'de imzalanan Adana anlaşması sonrasında Şam Ankara'dan özür dilemiş ve iki ülke arasında çok boyutlu ve inandırıcı bir işbirliği süreci başlamıştı.

Bugün Suriye, Hatay ve su sorununa rağmen Ankara'nın çok yakın ilişkisi içinde olduğu bölge ülkelerinin başında gelmektedir. Bu nedenle Gül başbakan olarak çıktığı Ortadoğu turunda Suriye'yi ilk durak olarak seçmiş ve beklediğinin çok ötesinde bir ilgi ile karşılaşmıştı.

Ama yine de yazar dostlarımız bir türlü ikna olmuyorlar. Onlara göre Türkiye'nin tüm eski ve yeni düşmanları 'cici', ama Suriye 'kaka' olarak kalmalı. Çünkü birileri böyle istiyor!

Peki Suriye'den (halktan mı, devletten mi, yoksa Esat'tan mı) bu denli nefret eden bu yazarlar (çevreler) acaba neden Anadolu'yu işgal eden İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunanlılar'ı bu denli seviyorlar?

Acaba onların deyimi ile 'kahpe Yunan'a ya da 'komünist Moskof'a ne oldu?

Suriye, Hafız Esat döneminde PKK'ya destek verirken bugün yazarlarımızın dostlukları ile övündükleri birçok ülke aynı şeyi, belki de fazlası ile yapıyordu.

PKK kampları Yunanistan'dan Rusya'ya kadar birçok Avrupa ülkesinde bulunuyordu. PKK tüm parasal kaynağını Avrupa ülkelerindeki faaliyetlerinden sağlıyordu ve hâlâ sağlıyor.

Amerika'nın ise Çekiç Güç aracılığı ile Kuzey Irak ve Güneydoğu dağlarında PKK'ya malzeme attığını bilmeyen kalmadı.

CIA'nın Mossad ile birlikte Öcalan'ı Kenya'dan kaçırıp idam edilmemek koşulu ile Ankara'ya teslim etmesi ise ayrı bir konudur. Zamanı gelince bununla ilgili gerçekler de yazılacaktır!!

Ayrıca 1998'den bu yana Türkiye ile yoğun bir güvenlik, siyasi ve ekonomik işbirliği içinde olan Suriye'nin tersine, bugün bile birçok Avrupa ül-

kesi PKK-KADEK ile işbirliğini sürdürmektedir. Medya TV dahil PKK'nın birçok basın-yayın organı AB ve NATO başkenti olan Brüksel'den yayın yapmaktadır.

PKK-KADEK'in bugün bile Avrupa ülkelerinde 300'ü aşkın değişik kurumu bulunmaktadır.

Irak'taki son gelişmelerin ardından Kuzey Irak'taki KADEK yöneticilerinin Amerikalılarla diyalog kurdukları herkesin malumudur.

Peki bu gerçekler ortadayken neden bazı çevreler yalnızca Suriye'yi hedef olarak göstermektedirler? Çünkü onlar biliyorlar ki, Suriye ile ilişkiler kuran bir Türkiye, diğer Arap ülkelerine daha rahat açılabilir.

Suriye ve dolayısıyla Arap ülkeleri ve hatta İran ile iyi ilişkileri olan bir Türkiye, AB ile ilişkilerinde kendini daha güçlü hisseder. Komşuları ile barışık ve onlarla ekonomik ilişkileri iyi olan Türkiye, Amerikan baskılarına daha fazla direnebilir ve gün gelir 'Yahudi lobileri'ne muhtaç kalmaz!

İşte tüm bu gerçekleri bilen bazı çevreler, Türkiye'nin Suriye ve dolayısıyla bölge ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmesini istemiyorlar.

AK Parti'nin böyle bir hedefi gerçekleştirmesi ise bu çevreleri daha da korkutmaktadır!!!

Gül, çiçek ve dikenler...

11-05-2003

Çok konuşulup tartışılmasına rağmen ben de bugün Wolfowitz, Grossman ve Pearl'in açıklamaları ile ilgili bir değerlendirme yapmak istedim. Amerikalı ünlü üçlü (Yahudi lobisinin önemli üçlüsü) iki değerli meslektaşımız Cengiz Çandar ve M.Ali Birand'ı Washington'a 'çağırarak' kendilerine önemli açıklamalarda bulundular.

Yani kapalı kapılar arkasında ve diplomatik bir dille Türk hükümetine ve Genelkurmay'a söylenmesi gereken şeyler Çandar, Birand ve medya aracılığıyla Türk kamuoyuna ve dolayısıyla tüm dünyaya söylendi.

Yani deyim yerinde ise 'ibret olsun diye'.

Wolfowitz, Grossman ve Pearl'in söylediklerini burada tekrarlamak istemiyorum. Ama bu üçlünün ne demek istediğini hatırlatmak istiyorum:

"Türkler (hükümet ve ordu) büyük patron Amerika'nın istek ve emirlerini yerine getirmemekle suç işlemiştir.

Bu suçlarını itiraf edip özür dilesinler ve bir daha bu suçu işlemeyeceklerine dair tüm dünyanın önünde yemin etsinler ki, herkes Amerika'ya kafa tutulamayacağını öğrensın."

Oysa başta hükümet olmak üzere herkes biliyordu ki, esas suçu Amerika Türkiye'ye karşı işledi.

Hiç kimse Türkiye ve Türkler'i aşağılayan o karikatürleri unutmadı.

'IMF parayı verdi, biz Türkiye'yi satın aldık' diyen Amerikalılar'ı herkes hatırlıyordur.

Dışişleri Bakanı Gül geçenlerde 'tezkere çıksaydı bile Amerika Türk ordusunun Kuzey Irak'a girişine izin vermeyecekti' diyordu.

Ankara'da yapılan görüşmelerde Amerikalılar, Türk tarafına nasıl davrandıklarını övünerek anlatıyorlar.

Savaşta yaklaşık olarak üç hafta önce *CNN-Türk*'te katıldığım bir programda telefonla Grossman'a soru soruluyordu. Ben de kendisine 'Irak sorununa bağlı olarak eğer tercih yapmak zorunda kalınırsa, Türkiye'yi mi yoksa Iraklı Kürtler'i mi tercih edersiniz?' diye sormuştum.

Grossman yanıt vermekten kaçınarak Kürtler'in kendileri için önemli olduğunu söylemişti. Ben de o programda Amerika'nın Barzani ve Talabani ile anlaşma yaptığını ve Kürtler'in yalnız Kuzey'de değil tüm Irak'ta söz sahibi olmalarını sağlayacağını söylemiştim.

Bağdat'ın düşmesinden sonra Barzani ve Talabani'nin neler yaptıklarını ve Jay Garner'in ilk basın toplantısını Erbil'de yaparak, Kerkük'ün bir Kürt şehri olduğunu nasıl söylediğini hep birlikte izledik, izliyoruz.

Gelelim üçlünün söylemlerine karşı tepkilere.

Bu denli ağır ve neredeyse bir 'müstemleke mantığı' ile söylenen sözlerle çok farklı tepkiler gösterildi.

Bu lafları başka biri söyleseydi emin olun kıyamet koparılırdı. Ama konuşan Amerikalı ve hele Yahudi lobisinin şahinleri ise durum değişiyor ve akan kanlar damarlarda donuyor!

Başbakan olarak Ortadoğu ülkelerine giden, daha sonra Suriye ve İran ile ilişkileri geliştiren ve dolayısıyla üçlünün hedefi durumunda olan Dışişleri Bakanı Sayın Abdullah Gül ilk tepki olarak bakın ne dedi:

"Konuşmanın tamamını okudum. Bunlar samimi, pragmatik, geleceğe yönelik perspektifler ortaya çıkaran sözler. Bu sözler, Türkiye-Amerika ilişkilerinin geliştirilmesine yönelik olumlu mesajlardır. Bu sözler yapılacak çok şeyin olduğunu ve Türkiye'nin önemini vurguluyor."

Adalet Bakanı ve hükümet sözcüsü Sayın Cemil Çiçek'in söylemleri ise biraz daha farklıydı:

"Türkiye, ABD ile ilişkilerinde karşılıklılık ilkesine her zaman riayet etmiş ve bunu ispatlamıştır.

Irak ile ilgili tezkerenin kabul edilmemesinde Wolfowitz'in daha önceki olumsuz açıklamalarının etkisi var. Birinci Körfez krizinde Türkiye'ye verilen sözlerin yerine getirilmemesi bunda rol oynamıştır. Asıl ABD 'biz nerede hata yaptık' diye kendi kendine sormalıdır!"

Medyada ise çok farklı yorumlar ve değerlendirmeler yapıldı. Ancak burada yalnız *Hürriyet* Genel Yayın Yönetmeni Sayın Ertuğrul Özkök'ün bir değerlendirmesine değinmek istiyorum.

Sayın Özkök, çarşamba günkü yazısının bir bölümünde bakın ne diyor: "Şimdi biz Irak savaşında tezkereye neden hayır demiştik?

Bir kısmımız 'Irak halkına destek vermek' için dememiş miydi? Bir başka bölümümüz de 'Müslüman Müslüman'ı vurur mu' diye kampanya yapmamış mıydı?

Buyurun ABD Savunma Bakan Yardımcısı'nın ağzından dinleyin: 'Iraklılar Türkiye'nin orada olmasını' pek istemiyorlar.

Yani bizim yardım etmeye çalıştığımız, uğruna 6 milyar dolar nakit hibeyi, 35 milyar dolar kredi imkânını elimizin tersiyle ittiğimiz, Saddam'ın ülkesinin halkı bizimkilerden çok nefret ederlermiş."

Sayın Özkök'ün aktardığı bu değerlendirme Wolfowitz'in uzun konuşmasının bir cümlesidir. Ve cümle aynen şöyle:

"Kendi deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Eğer Iraklılar'la konuşursanız Türkiye de dahil bütün komşularına yönelik olarak her zaman olumlu bir yaklaşıma sahip değiller."

Birand tekrar soruyor: Yani Türkler'i istemiyorlar mı?

"Hayır, bu çok sert bir ifade olur. Ben biraz daha yumuşak, sadece diplomatik olarak değil, biraz daha sakin ve yumuşak bir biçimde durumu ifade etmeye çalışıyorum. Şunu hatırlıyorum. 1992 yılından başlayarak ve 1996'ye kadar insanlar şunu söylediler: 'Burada Türk barış kuvvetlerini, Bosna'da olduğu gibi istemiyoruz. Çünkü tarihte yaşanmış belli olaylar var.'"

Şimdi Sayın Özkök izin verirse kendisine bir tavsiyede bulunmak istiyorum.

Sayın Özkök gibi değerli bir meslektaşımız değerlendirmesini yaparak kendi kaynaklarını kullanabilirdi. Yani şu anda Bağdat'ta bulunan meslektaşlarına, örneğin Hasan Cemal'e Iraklılar'ın Türkler'i sevip sevmediklerini sorabilirdi.

Doğal olarak Wolfowitz, Iraklılar'ı Türkler'e ve Türkler'i de Iraklılar'a düşman olarak gösterecektir.

Ama en önemlisi Wolfowitz'in konuşmasında sözünü ettiği Iraklılar, Kuzey Irak'taki Kürtler'dir.

Sayın Özkök bunu Wolfowitz'den öğrenebilir.

Çünkü 1992-1996 döneminde sözü edilen Barış Gücü, Barzani-Talabani arasındaki savaş durdurmak için Kuzey Irak'a gönderilecekti, ama bu güç ancak 1997 sonunda gönderildi.

Barzani ve Talabani ise Wolfowitz'in son açıklamalarından bir gün sonra Türkmenlerin de içinde bulunduğu bu Barış Gücü'nü artık istemediklerini söylediler!

Ne olacak Irak'ın hali!

21-05-2003

Irak'ta savaş başlayalı iki ay, Bağdat düşeli ise 40 gün oldu. Savaşın 20. gününde ölen Amerikalı sayısı 114 asker. Bağdat düştükten sonra ölenlerin sayısı ise 33 asker. Yani ortalama her gün bir Amerikalı asker, Iraklılar tarafından bomba, tabanca, bıçak veya dürbünlü tüfekle öldürüldü.

Yine tüm bu süre içinde, hemen hemen her gün, başta Bağdat olmak üzere birçok Irak kentinde Amerika'ya karşı yürüyüşler yapıldı. Ancak yine de Amerikan hayranlarının (yani dolarcılar) az olmadığını da söylemek gerekiyor.

Bunlar işgalden siyasi ve maddi yarar sağlayanlardır. Barzani ve Talabani bunların başında geliyor.

Her iki Kürt lider Kerkük ve Musul'dan sonra Bağdat'a gelmiş ve başkentin en önemli binalarını ele geçirmişler.

Her iki lidere bağlı milisler Irak'ta anlatılan birçok soygun ve hırsızlık olayından sorumlu tutuluyor.

12 yıldır Kuzey'de Amerikan koruması ile özgür yaşamının sağladığı tüm avantajları kullanan Barzani ve Talabani, bugün Bağdat'ın en örgütlü ve güçlü ikilisidir. Bunu bilen Amerikalılar da tüm hesaplarını bu ikili üzerine kurmuşlar!

40 gündür Irak halkına ve özellikle Bağdatlılar'a hiçbir ciddi bir hizmet sağlamayan Amerikalılar, sözde özgürlük ortamı ile Iraklılar arasında her türlü siyasi, etnik ve mezhepsel ayrımcılığı körüklüyorlar. Yalnız Bağdat'ta kurulan parti, örgüt ve dernek sayısı 140'ı buldu.

Amerika ise Dışişleri ile Savunma Bakanlıkları arasındaki anlaşmazlıklar nedeniyle Irak'ı ne yapacağını bilmiyor.

Ya da biliyor da bunu henüz uygulama sürecine sokamıyor. Bunun için de işgalin ne kadar süreceğini hiç kimse kestiremiyor.

General Jay Garner'ı görevden alarak yerine Paul Bremer'i atayan Amerikan yönetimi, yeni Irak'ın toplumsal, siyasi, kültürel ve ekonomik alt yapısını kurma çalışmalarını sürdürüyor. Yüzlerce Amerikalı Bağdat'ta harıl harıl çalışıyor. Örneğin bir ekip Irak'ın eğitim sistemini yeniden düzenliyor. Yani tüm Irak okullarında okutulacak kitaplar yeniden ve Amerikalılar'ın gözetiminde yazılacak.

Bu kitaplarda hiçbir şekilde 'emperyalizme, sömürgeciliğe, kapitalizme,

siyonizme, İsrail'e ve genel olarak kâfirlere karşı hiçbir kötü şey söylenmeyecek' ve 'Allah, din ve vatan uğruna mücadele veya cihat'tan söz edilmeyecek.

Bu ve buna benzer söylemlere sıcak bakan her Iraklı, ister Arap, ister Kürt, ister Türkmen, ister Şii, ister Sünni olsun, Amerikalılar tarafından kabul görecektir ve yönetime taşınacak. Başka bir ifade ile 'koltuk ve dolar' uğruna ruhunu Amerikalılar'a satanlar yeni Irak'ın yöneticileri olacak. İşte asıl tehlike de o zaman başlayacak!

Çünkü ruhunu satarak her şeylerini kaybeden bu insanların kendi halklarına verecekleri hiçbir şeyleri olmayacak ve halkın her şeyini alacaklardır!

Amerika da şu anda bunları arıyor.

Yapılan değerlendirmelere göre Amerika üç bölgeye ayıracağı Federal Irak'ı yönetmek için Sünni, Şii ve Kürtler'den oluşan üç kişilik bir başkanlık konseyi kuracak.

Bu üyeler rotasyon sistemi ile altı aylık süreler içinde Irak'ı yönetecekler. 20 kişiden oluşması beklenen yeni Irak hükümetinin başbakanı Şii olacak, ancak kabinede Sünniler'den, Şiiler'den ve Kürtler'den 6'şar bakan olacak. Türkmenler ve Asuriler ise birer bakanla temsil edilecek.

Bu hükümet, çerçevesi Amerika tarafından oluşturulan yeni anayasayı hazırlayacak ve yaklaşık olarak 3-4 yıllık bir süre için (bu süre içinde Amerika tüm savaş masraflarını Irak petrolünden çıkarmış olacak) Amerikan işgali gözetiminde Irak'ı yönetecek.

Washington'da yapılan tüm bu hesapların alev alev yanan Irak çöllerinde ne kadar geçerli olacağını yakında hep birlikte göreceğiz. Ancak günde bir Amerikalı'nın öldürüldüğü ve sokaklarında Amerika ve İsrail'e karşı yürüyüşlerin kesilmediği bir Irak'ın kolay kolay teslim olmayacağını herkes görebiliyor.

Asıl tehlike de bu olsa gerek.

Çünkü o zaman Amerika, 'benim olmayan bir Irak'ın canı ceheneme' deyip korkulan senaryolarını uygulamaya başlar.

Yani Irak'ı etnik ve mezhepsel çatışmaların içine sürüklemek...

Kerkük'te zaman zaman yaşanan çatışmalar bizlere bu işaretleri vermektedir. Bağdat'tan gelen haberlere bakılırsa, tüm gruplar böyle bir olasılığı hiçbir şekilde gözardı etmiyor ve ona göre de kendini hazırlıyor.

Tüm bu senaryolara karşı direnecek insanların olduğunu da söylemek gerekiyor. Bunların sayısı çoğaldıkça senaryoların hayata geçirilme şansı giderek azalır.

30 yıl süre ile Saddam diktatörlüğüne karşı direnen Irak halkının Ame-

rikan-İsrail işgaline evet diyeceğini sananlar yanıldılar, yanılacaklardır.

Amerikan dolarlarının satın alamayacağı yüz binlerce, milyonlarca Iraklı hep var olacaktır.

Onlar Amerika'nın kışkırtıp desteklediği İran-Irak savaşı ve Kuveyt işgalinden önce bir Dinar'ın 3,6 dolar olduğunu hâlâ hatırlıyorlar!

Demokratik Irak, kanlı Ortadoğu!

25-05-2003

Değerli meslektaşımız Hasan Cemal işgal sonrası durumu gözlemlemek amacıyla geçenlerde Irak'a gitti. Sayın Cemal oradaki izlenimlerini günlerce kendi gazetesi *Milliyet*'te çok detaylı bir şekilde anlattı. Ancak Sayın Cemal geçtiğimiz perşembe günü kendi köşesinde bence en önemli tespiti yapıyordu.

Önemli olduğu ve tümüyle katıldığım için yazının büyük bölümünü aktarıyorum.

Amerika Saddam'ı savaşıla niçin yıktı, Irak'ı niye işgal etti?

Bu soruyu iki hafta boyunca Irak'ta birçok kez sordum. Yanıtların özeti genellikle aynıydı:

Birincisi, petrolün üstüne oturmak için.

Bağdat'ta yağmaya dur demeyen Amerikalılar'ın ilk iş olarak Petrol Bakanlığı'nı korumaya almasını düşünün.

İkinci olarak da İsrail'in güvenliği için Irak'ı işgal etti Amerika. Demokrasi falan değil dertleri. Jeopolitik haritayı kendi petrol çıkarlarıyla İsrail'in askeri güvenliğini sağlamak için değiştirmek istiyor Amerika.

Petrol ve İsrail!

Amerika ve savaş deyince, yalnız sokaktaki adam değil, üniversitedeki öğretim üyesinden öğrencisine, işadamından devlet memuruna kadar birçok Iraklı'nın aklına petrole İsrail geliyor.

Tersine dönebilir mi bu?

Amerika değiştirebilir mi bunu?

Saddamlı yıllar boyunca savaşa, silahlanmaya harcanan olağanüstü petrol zenginliğinin bundan sonra Irak'ın kalkınması ve yaraların sarılması için harcanacağını öncelikle göstermesi gerekiyor Amerika'nın...

Bu belki daha kolay...

Güç olana gelince...

İsrail ve Yahudi konusu...

Amerika eğer Filistin sorununun çözümü için bastırmaz, Filistin'le İsrail arasındaki iki devletli çözüme açılan yolda Şaronizmi geriletmezse, Irak'ta da, Ortadoğu'da da istikrar ve demokratik değişim hayal olur.

Yeni Ortadoğu Kaf Dağı'nın arkasında olur.

Şöyle denebilir:

Irak'taki İsrail ve Yahudi düşmanlığı insanların iliklerine işlemiş. Bu konudaki duygu ve düşünceleri, ne yazık ki güzel bir Bağdat sabahında, bir bahçenin yemyeşil çimenleri üstünde ve beyaz gardenya çiçeklerinin iç bayıltıcı kokuları arasında dinledim:

Bir Filistin kökenli Iraklı dedi ki:

Ben Bağdat'ta doğdum. Filistin'i görmedim. Annem ve babam Hayfa'da doğmuşlar. 1948 savaşı (bu yılda Amerikalılar İsrail devletini Filistin toprağı üzerinde kurdurarak Filistin halkını kovdular. H.M) ile birlikte Irak'a göç etmişler. Bir gün İsrail askerleri gelmiş evlerine, en çok 8 saatte terk edin gidin buraları demişler. Annem ve ailesi altınlarını bahçenin bir köşesine gömmüş. Bir gün Hayfa'ya evimize gidersen, orayı kazıp altınları bul demeyi unutmaz hâlâ.

Abu Mazen Filistin'in yeni başbakanı. Onu İsrail ve Amerika destekliyor, güvenmem. Barıştan umudum yok.

Yazın bir kenara: Filistin'de olsam hiç düşünmem, intihar komandosu olurdum.

Genç bir Iraklı Türkmen:

Düne kadar Galatasaraylı idim. Ama Revivo'yu transfer ettiler, ben de Galatasaray'ı bıraktım. Bir Yahudi görsem öldürürüm.

Genç bir Şii Arap:

Bir değil on Yahudi'yi görsem öldürürüm.

Yaşlı Türkmen:

Biz böyle yetiştirildik! Yahudi ve İsrail düşmanlığı içimize işledi.

Kafalardaki duvarlar böyle.

Herhalde bu yalnız Irak'ta değil, bütün Arap dünyasında böyle. 2000 yılı Temmuz ayında Şam-Beyrut-Güney Lübnan-Amman-Kudüs turumda olduğu gibi, bu kez de Araplar'daki Yahudi ve İsrail düşmanlığının ne kadar derinlere gittiğine tanık oldum.

Bunun değişmesi zaman alır.

Kafalardaki duvarlar kolay yıkılmaz.

İsrail ve Yahudi düşmanlığının değişebilmesinin ön koşuluna gelince... Filistin sorununun çözülmesi ve İsrail'in yanında bir Filistin devletinin kurulmasıdır.

İlk adım budur.

Bu ilk adım atılmazsa, demin belirttiğim gibi, yeni Irak da, yeni Irak'tan bölgeye esecek değişim rüzgârları da, Ortadoğu'da yeni düzen de Amerika'nın hayal hanesinde kalır!

.....

Değerli meslektaşım Hasan Cemal'ın bu çok önemli tespitlerine eklenecek hiçbir şey yok.

11 Eylül sonrasında, İsrail'in geçen yıl Cenin'de yaptığı katliamlar sırasında ve en son Amerika'nın Irak'ı işgal etme öncesinde hep bunları söyledik.

Buna karşın Başkan Bush, 11 Eylül sonrasında Müslümanlar'a karşı Haçlı Seferi'ni ilan ediyor ve İsrail'e mutlak desteğini artırıyordu.

İngiliz Başbakan Tony Blair ise bir hafta sonra 'Tüm sorunların temelinde Filistin halkının yaşadığı dram' olduğunu itiraf edecekti. Ama tüm bu süre içinde bu dramı sona erdirmek için ne Blair ne de Bush hiçbir şey yapmayacaktı.

Aynı Blair bununla da yetinmeyerek, Amerika ile birlikte Irak'ı işgal edecekti.

Ne kadar dürüst ve samimi bir ikili: Bush ve Blair...

Bunlara bir de Şaron'u ekleyin.

Bunlar mı Ortadoğu'ya barış ve demokrasiyi getirecek?!

Kimse kimseyi aldatmasın!

Bunlar yalnız ve yalnız kin ve nefretten anlarlar.

Unutulmasın ki rüzgâr eken, bir gün mutlaka fırtına biçer.

Halkların kabaran öfkesini hiç kimse küçümsemesin!

Ne demişler:

Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste!

Sıra İran'da mı?

26-05-2003

11 Eylül sonrasında ve Afganistan'ın işgali sürecinde Amerika İran ile diyalogu hiç ihmal etmedi.

Bazı Amerikalılar'a göre mollalara karşı reformcu Hatemi'nin desteklenmesi Amerika'nın bölgesel çıkarlarına hizmet edebilir ve belki de İran'ı Şah dönemindeki konumuna geri getirebilir. Böyle bir hesap çeşitli nedenlerle Amerika için çok önemlidir!

Sünniliği ve özellikle Vahabiliği terörün kaynağı olarak gören bazı Amerikalılar (özellikle İsrail yanlıları) ise Şiiliğin desteklenmesi ile bölgede yeni dengeler oluşturulabileceğini savundular. Üstelik Farisi (Acem) ve köken olarak Kürtler'e daha yakın bir etnik grup olarak Sünni olan Araplar'a ve gerektiğinde (!) Türkler'e karşı kullanılabilirdi!

Irak'ı işgal eden Amerika bu ülke ve bölge ile ilgili hesaplarını yaparken biraz da bu yaklaşımla davrandı. Bu nedenle de Sünniler'in en ufak bir gös-

terisine (Musul'da olduğu gibi) ateşle karşı koyan Amerika, milyonlarca Şii'nin Necefte bir araya gelmesine sesini çıkarmadı.

Ancak aynı Amerika farklı hesapları da ihmal etmedi. Tahran ve Iraklı Şiiler'le her türlü diyalog kanalını açık tutan Amerika, İran yönetimine karşı mücadele eden ve kampları Irak'ta bulunan Halkın Mücahitleri Örgütü ile anlaşmalar imzalıyordu. Bu anlaşmalara göre örgüt, kamplarını boşaltacak ve silahlarını Amerika'ya teslim edecek. Ancak örgütün yaklaşık 15 bin civarında olan militanı şimdilik Irak'ta kalacak!

Başka bir ifade ile Amerika, gerektiğinde bunları İran ile pazarlıklarında bir kart olarak kullanabilecek!

Aynı durum Kuzey Irak'taki PKK'lılar için de geçerli gibi gözüküyor!

Irak'ı kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmeye çalışan Amerika, Şiiler ve İran ile ilgili farklı hesaplar yapmaktadır.

Kendisinden yana veya en azından kendisini 'Büyük Şeytan' olarak görmeyen bir Şii yönetimini Bağdat'ta görmek isteyen Washington, Tahran'a da gözdağı vermeyi ihmal etmiyor. Pentagon'dan sızan veya sızdırılan haberlere bakılırsa Suriye değil İran, yakın gelecekte Amerika'nın yeni hedefi olacak.

Üstelik Irak'ı işgal ederek İran'a komşu olan Amerika'nın işi bu kez daha kolay.

Kitlesel imha silahları var diye Irak'ı işgal eden Amerikalılar aynı söylemi şimdi de İran için tekrarlamaya hazırlanıyor. Üstelik bu kez ellerinde somut bir veri var.

O da İran'ın nükleer reaktörü.

1982'de İsrail için büyük tehlike olarak görülen Irak'ın nükleer reaktörünün İsrail uçakları tarafından bombalandığını hatırlarsak, İran'daki reaktörün de yakın gelecekte bu kez Amerikan veya İsrail uçaklarının veya füzellerinin hedefi olması kaçınılmazdır. Üstelik Irak'ı işgal eden Amerika ve müttefiği İsrail, bu kez İran'a çok daha yakındırlar!

Bu olasılığı göz ardı etmeyen Amerika, İran'a karşı birçok plan üzerinde çalışmaktadır. 'Radikal İslamcı örgütlere ve PKK'ya verdiği desteği' hatırlatarak Ankara'yı da yanında görmek isteyecek olan Washington, Türkler'e 'Irak'ta İran yanlısı Şii bir yönetimin Türkiye'nin çıkarlarına uygun olmayacağını' sık sık söyleyecektir.

Bununla da yetinmeyebilecek olan Amerika, belki İran'ın kuzeybatısında yaşayan ve aslen Türk olan 15 milyon Azeri'yi de Tahran'a karşı ayaklandırmaya çalışacaktır. Daha sonra sıra bu ülkede yaşayan 3 milyon Arap kökenli ve o civardaki Beluciler'e gelebilecek.

Amerika, Irak'taki ve bölgedeki Arap Şiiler'i İran Şiileri'ne karşı kışkır-

tacak ve Tahran'ı sıkıştırmak için tüm yollara başvurabileceğini gösterecektir.

Amerika, ne pahasına olursa olsun İran'ı, kendisinin ve İsrail'in ortak çıkarlarına karşı bir tehlike olarak görmek istiyor.

Bunu da sağlamak için gereken her şeyi yapacak gibi gözüküyor. Hamas, Cihad ve Hizbullah gibi örgütlere verdiği destek ile İsrail'in güvenliğini tehdit eden bir İran, ya bu tavrından vazgeçirilmeli (o zaman da İslam devriminin bir anlamı kalmayacak!) ya da cezalandırılmalı.

Amerika ve tabii ki müttefiği İsrail, bu cezalandırmanın biçimini kendi hesaplarına uygun olarak, uygun bir zaman ve süreç içinde belirleyeceklerdir.

Ne yazık ki Irak ve bölgede var olan koşullar, onlara bu olanağı en azından şimdilik sağlıyor.

1994'te Azerbaycan'ın merhum Cumhurbaşkanı Elçibey ile Keleki'deki evinde yaptığımız o uzun sohbetleri hatırladım. O sohbette rahmetli Elçibey, Amerika'nın İran'ı mutlaka Yugoslavya gibi parçalayacağını söylüyordu.

Dokuz yıl sonra bugün yaşanan olaylar bana Elçibey'in söylemlerini hatırlattı. O zaman da Irak'ın işgal edilme olasılığını ve İsrail'in bölgeye egemen olma planlarını değerlendiriyorduk.

O gün konuştuklarımızın hemen hemen tümü gerçekleşti veya gerçekleşme sürecine girmiş gibi gözüküyor. Umarım bugün söylediklerimiz de benzer şekilde dokuz yıl sonra gerçekleşmez!

Yoksa bizler hiçbir şeyden ders almıyor muyuz?!

Gül ve İslam demokrasisi!

4-6-2003

"İslam ülkelerinin bugünkü durumlarının nedeni bu ülkelerin rejimleridir. Sorun kapalı, şeffaf olmayan, çoğunlukla diktaya dayanan yönetim tarzlarıdır. Bugün İslam ülkelerinin geri kalmışlığının nedeni rejimlerdir. Krallık, emirlik gibi kapalı ve diktaya dayalı rejimler İslam ülkelerinin gelişmelerinin önündeki gerçek engellerdir. Bu gerçeği o ülkeleri yöneten liderlerin de görmesi gerekir."

Bu sözler Dışişleri Bakanı Sayın Abdullah Gül'ün, önceki gün *Milliyet*'te Fikret Bila'ya söylediklerinin bir bölümü. Buna benzer şeyleri geçtiğimiz çarşamba günü Tahran'da toplanan İslam Konferansı bakanlar toplantısında da dillendiren Sayın Gül, Türkiye'yi İslam ülkelerine örnek gösteriyor:

"Elbette Türkiye bu ülkelerle kıyas kabul etmez. Demokrasisiyle, ulaştığı düzeyle örnek bile olabilir. Ama bizim sorunlarımız yok mu? Var elbette. Biz de hâlâ şeffaf olmamaktan, yolsuzluklardan şikâyet etmiyor mu-

yuz? Bizim de atmamız gereken çok adım var.”

Sayın Gül, Tahran'daki konuşmasını yaparken ben de Şam ve Beyrut'taydım. Gül'ün konuşması bu iki başkentte siyasal ve entelektüel çevrelerde yankı buldu. Hiç kimse 'Bu Türkler ne diyor' demedi. Elbette 'Türk demokrasisinin' sorunları tartışılıyordu.

Elbette Sayın Gül'ün sözleri ile, 'Arap âlemine demokrasiyi getireceğiz' diyen Amerika'nın söylemleri arasında paralellik aramaya kalkışanlar oldu.

Elbette Türkiye'nin Amerika ile stratejik ittifak ilişkileri ve bu ilişkilerin Türkiye'ye yüklediği bazı bölgesel politikalar ve roller gündeme geliyordu.

Ama genel olarak Gül'ün söylemlerine sert bir tepki gözlenmiyordu. Bunun ise bence iki temel nedeni vardı:

1- TBMM'nin tezkereyi reddetmesi.

2- Bölgeyi gezen Sayın Gül'ün kişiliği ve Ankara'nın Irak savaşı öncesinde ve sonrasındaki politikaları.

İşte bu iki nedenden dolayı Arap kamuoyu Türkiye'ye ve Türkler'in söylemlerine yeni bir bakış açısı ile yaklaşmaktadır. Arap kamuoyu, Türkler'in söylemleri ile Amerikalılar'ın söylemleri arasındaki farkı görmektedir.

Çünkü Sayın Gül'ün 'demokrasi düşmanı' olarak ilan ettiği 'kral, emir ve diktatörler'le (Mısır, Bahreyn, Ürdün, Katar, Suudi Arabistan ve Fas) Başkan Bush, dün Mısır'ın Şarm El-Şeyh kasabasında bir araya geliyordu. Bush'un amacı ise, Filistin halkının direnişini yok etmek, İsrail'i bölgede egemen kılmak ve Amerikan çıkarlarını sonsuza dek garantilemek.

Yani Arap âlemine demokrasiyi getireceğini söyleyen Bush, bölgede kendi yandaşı yönetimlerin gerici, anti-demokratik ve diktacı yapısını görmezlikten geliyor ve onları onurlandırıyor!

Çünkü onları işbaşına getiren, bugüne kadar işbaşında tutan ve onlardan her fırsatta yararlanan yine Amerika'nın ta kendisidir!

Amerika, bunun doğru olmadığını söylüyor ise buyursun Irak'ta demokratik seçimler yapsın!

Başka bir ifade ile Amerika geleneksel olarak uyguladığı çifte standartlı tavırlarını yaptıklarıyla bir kez daha kanıtlıyor.

Bölgeye demokrasiyi getireceğini söyleyen Amerika, TBMM'nin tezkere kararına tahammül bile edemedi...

Gerektiğinde 'Türk demokrasisini, İsrail demokrasisi ile birlikte' bölge ülkelerine örnek olarak gösteren Amerika, her nedense bölgenin en gerici-faşist yönetimleriyle işbirliğini tercih ediyor.

Amerika, hele Haçlı zihniyetli Bush yönetimi, hiçbir zaman bir İslam

ülkesinin (hele bu ülke Türkiye gibi İslam âleminin en önemli ülkesi ise) demokratik-müreffeh ve mutlu olmasını istemez.

Amerika'ya göre bölgede örnek demokratik ve laik sistem yalnızca İsrail'de vardır.

Oysa İsrail sistemi tümüyle 'şeriatçıdır'. İsrail'in yasalarının büyük bölümü din kökenlidir ve İsrail'i yöneten partilerin tümü din kökenli-ırkçı partilerdir.

İsrail demokrasisi ise siyonist ideolojilerle beslenen totaliter kültürlü bir demokrasidir. İsrail'i yöneten hemen hemen tüm cumhurbaşkanları ve başbakanlar ya ordu, ya da istihbarat kökenlidir ve tümü Filistin halkının katliamlarında doğrudan rol oynamışlardır.

Unutulmamalıdır ki, Hitler de Almanya'da demokratik seçimlerle ve ezici çoğunlukla iktidara gelmiştir!

İşte tüm bunlardan dolayı Sayın Gül'ün söylemlerini önemsiyorum. Ancak Sayın Gül ve Ankara bu söylemlerine sahip çıkmalı, çerçevesini net çizmeli ve içini doğru olarak doldurmalıdır.

Sayın Gül'ün önerdiği demokrasi hiçbir şekilde Amerikan dokular taşımamalıdır. İsrail demokrasisi ile, ne şekilde ne de içerikte kesinlikle bir paralellik veya benzerlik taşımamalıdır.

Çünkü böyle bir yaklaşım Arap ve Müslüman halklara bir hakaret olacağı gibi, bin yıllık geçmişi olan bir tarihin mirasçıları olan Türkler'e de haksızlık olur.

Amerikan yeşil ışığı ile dört askeri darbe ve müdahale yaşayan bir Türkiye'nin ne Amerikan demokrasinin çifte standartlarına, ne de İsrail'in askersel-ırkçı demokrasisine ihtiyacı yoktur.

Evresel değerleri ile AB standartlarını yakalayacak bir Türkiye bunu kısa bir süre sonra herkese kanıtlayacaktır.

İşte bu nedenle ne Amerika, ne İsrail, ne de Amerika'daki Yahudi lobisi Türkiye'nin AB'ye katılımını istemez.

AB üyesi bir Türkiye, Sayın Gül'ün söylemlerini çevresine çok daha kolay ve samimi olarak kabul ettirebilir.

Önemli olan Sayın Gül'ün ve Ankara'nın bu söylemlere sahip çıkması ve gereğini içte ve dışta yapmasıdır.

Sayın Gül, inandığı düşüncelerini içini de doldurarak aralıksız olarak Arap ve Müslüman ülke kamuoylarına anlatmalıdır.

Yoksa bu söylemler iç politika pazarında satışa çıkarılan bir slogandan öteye gitmeyecektir!

Ben, böyle olmadığına inanıyorum.

Sayın Gül'ün daha zor olan görevi ise, başkalarını da inandırmaktır!

Zor görevlerin adamı olan Sayın Gül, bunu başardığı zaman yalnız kendisi değil, AK Parti, Türkiye ve seslendiği tüm Müslüman ülkeler ve halklar kazanacaktır.

Kimlerin kaybedeceğini ise herkesten daha çok Sayın Gül bilmektedir!

Türkiye-İsrail ve AKP!

11-06-2003

Hafta sonu Amerikan Yahudi Konseyi'nden bir heyet Ankara'daydı. Amerika'daki Yahudi lobi örgütlerinin en önemlilerinden biri olan heyet üyeleri Cumhurbaşkanı Sezer, Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül ve Genelkurmay yetkilileri ile görüştüler.

Bir gün sonra da Başbakan Erdoğan İsrail Başbakanı Şaron'u telefon ile arayarak, iki ülke ilişkilerinin geliştirilmesini görüştü.

Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül'ün önümüzdeki günlerde İsrail'e gideceğinden, İsrail Cumhurbaşkanı Katsav'ın da yakında Türkiye'ye geleceğinden söz etti ve kendisinin de İsrail'e ve bölge ülkelere gideceğini söyledi. Gazete haberlerine bakılırsa Başbakan Erdoğan, Yol Haritası'nı desteklediğini ve Filistinli intihar eylemlerinden üzüntü duyduğunu Şaron'a (kendisi Sabra ve Şatilla'da binlerce Filistinli'yi öldürmüştü. HM) bildirmiş.

Bu heyetin Ankara'ya gelişinden kısa bir süre önce de TÜSIAD heyeti Amerika'ya giderek oradaki Yahudi lobi örgütleri ile görüşmelerde bulunmuştu. Amaç, bozulan Türk-Amerikan ilişkilerini yeniden rayına oturtmak!

Sanki bu ilişkileri Türkler bozmuş gibi!

Ancak lobi örgütlerinin bir tavsiyesi(!) vardı:

“Türkiye, önce İsrail ile ilişkilerini geliştirmeli ve Suriye ile İran'dan kesin olarak uzak durmalıdır.”

Çünkü İsrail, AKP'nin seçim zaferinden ve AKP'nin iktidara gelişinden tedirgin olmuştu. O sıralardaki İsrail gazetelerinde bu yönde birçok haber ve yorum yayımlanmıştı.

Bu haber ve yorumlarda AK Parti yöneticilerinin ve kadrolarının İslami geçmiş(!) hatırlatılıyor ve Ankara'nın İsrail'den uzaklaşabileceği endişesinden söz ediliyordu.

Kısa bir süre için bu tedirginliği yaşayan İsrail, Amerika'daki Yahudi lobilerin de araya girmesi ile Ankara yolunu açtı.

İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom Nisan'da, Savunma Bakanı Şaol Mofaz da (geçen yıl Cenin Katliamı'nın sorumlusu) Mayıs'ta Ankara'ya geldiler. Her iki bakan İsrail ile ilişkilerin her alanda geliştirilmesi gerektiğini, Ankara'nın İsrail ve Amerika ile birlikte Suriye ve İran'a karşı hareket et-

mesi gerektiğini vurguladılar.

Aynı şeyleri son bir ay içinde Amerikan Yahudi lobilerinin en önemli üç ismi tekrarlayıp durdu.

Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz, Dışişleri Bakan Yardımcısı Grossman ve Savunma Bakanlığı Müsteşarı Perle.

Bütün bunları izlerken aklıma Sayın Erbakan'ın iktidar dönemi geldi.

Başbakan Erbakan da hemen hemen aynı koşullarda İsrail ile ilişkilere 'evet' demiş ve Askeri İşbirliği Anlaşması'nı onaylamak zorunda bırakılmıştı. Hatırlıyorum da, o sırada İsrail Dışişleri Bakanı Levi'yi karşılamak zorunda kalan Erbakan'ın yanında Devlet Bakam Abdullah Gül de vardı. Tokalaşma sahnesini izlememiz istenmemiş ve bunun için içeriye geç alınmıştı.

İçeriye girdiğimizde de hem Erbakan, hem de Gül'ün yüz ifadeleri çok kötü idi. İsraili bakan Levi'nin yüzü ise 'Müslüman bir lider' karşısında bir zafer kazanmanın hem gururunu, hem de küstahlığını yansıtıyordu.

Erbakan ise, 28 Şubat olayından kurtulamamış ve İslam âlemindeki tüm prestijini kaybetmişti!

Umarım ve dilerim aynı şeyler bu kez Erdoğan ve Gül'ün başına gelmez. Üstelik tam da Türkiye'nin tüm Arap ve İslam âleminde prestijinin hızla yükseldiği bir sırada.

Kaldı ki, İsrail ile içli dışlı olan bir Türkiye'nin demokrasi söylemlerine acaba kim inanır?..

Elbette Türkiye'nin İsrail ile ilişkilerine kimsenin itiraz edeceği yok ve olamaz. Ancak yalnızca İsrail'in beklentilerini karşılayacak bir ilişki türü, kaçınılmaz olarak Türkiye'nin çıkarları ile er ya da geç çelişecektir.

İsrail'in tarihine kısaca bakmak bence yeterlidir!

Şimdi bazıları çıkıp yine o klasik söylemi tekrarlayabilir.

"E, ne yapalım, Araplar da bizi arkadan vurdu!"

Olayı bu düzeyde görenlerin ufkunun ne kadar sığ ve sınırlı olduğunu yakın tarih göstermiştir!

Ama yine de ben onlara İttihat ve Terakki olayının dışında, 5000 Yahudi gönüllünün İngiliz birlikleri ile beraber Türkler'e ve on binlerce Arap ve Müslüman gönüllüye karşı Çanakkale'de, yani Şerif Hüseyin'in Osmanlı'ya karşı ayaklanmasından iki yıl önce savaştığını hatırlattıktan sonra bir İsrail kaynağından kısa bir paragraf aktarmak istiyorum.

Bu paragraf İsrail Enformasyon Merkezi'nin 1997'de Türkçe olarak bastırıldığı ve propaganda amacıyla ve çekinmeden Türkiye'de dağıttığı *İsrail'in Gerçekleri* kitabından:

"19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başında siyonist ideolojiden ilham

alınması suretiyle, Doğu Avrupa'dan iki büyük Musevi akımı yaşanmıştır. Anavatan toprakları (Filistin demek istiyor. HM) üzerinde çalışarak yenisinden kurmaya kararlı olan öncüler, kıraç tarlaları yeniden yeşertmiş, yeni yerleşim mekânları kurmuş ve başarılı bir tarıma dayalı ekonominin ilk temellerini atmışlardır. Yeni gelenler oldukça zor koşullarla karşılaşmıştır. Osmanlı yönetiminin yaklaşımı düşmanca ve baskıcı, iletişim ve taşımacılık güvensiz ve ilkel, bataklıklar ölümcül sıtma yuvası, toprak ise yüzyıllardır süregelen boşvermişliğin kurbanı olmuştur. Arazi satın alma işlemleri kısıtlanmış ve inşaat İstanbul'dan verilecek özel izin dışında yasaklanmıştır. Birinci Dünya Savaşı patladığında (1914) ülkede (Filistin demek istiyor. HM), 1500'lü yıllarda 5000 olan Musevi nüfusu 85.000'e çıkmıştır. 1917'nin Aralık ayında İngiliz kuvvetleri General Allenby'nin yönetiminde Kudüs'e girmiş ve 400 yıllık Osmanlı egemenliğine son vermiştir. Binlerce Musevi gönüllüden oluşan üç taburu içeren Musevi alayı (İngiliz belgelerinde bu gönüllülerin Osmanlı ordusunu sık sık pusuya düşürdüğü ve Hicaz Demiryolu'nu havaya uçurarak askeri yardımların gelmesini önlediği detaylı olarak anlatılmaktadır. HM) İngiliz ordusunun bir parçası olarak görev almıştır.”

Şimdi soruyorum: Acaba Türkler'i kim arkadan vurmuş?

Amerikan işgali ve Kuzey Irak!

18-06-2003

Amerika'nın Irak'ı işgalinden bu yana Kürt konusunda yazmayı ertelemiştim. Ancak önceki gün *Radikal*'de İsrail gazetesi *The Jerusalem Post*'tan bir çeviri yayımlandı.

Gazetenin, hükümetin sözcüsü durumunda olmasından dolayı yazıyı önemsedim.

Bu yazıda Irak'taki Kürtler'in durumu anlatılmakta ve özetle şöyle denmektedir:

“Irak'ta daha az baskıcı bir politik kültüre doğru giden en bariz yol, kuzeydeki Kürtler'in kendi kaderlerini tayin etme hakkını kabul etmektir. Nasıl Filistinliler'in İsrail egemenliği altında yaşamama hakları varsa, Kuzey Irak'taki Kürtler'in de dilerlerse, Arap egemenliği altında yaşamama hakları vardır. Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması kutsal, dokunulmaz bir kural değil. Kürtler'in kendi kaderlerini tayin etme haklarının önünde duran tek engel, real politik: Kendi azınlığına baskıcı politikalar uygulayan Türkiye, Kuzey Irak'tan bir Kürt devleti çıkarılmasına hoşgörü göstermeyecektir. Ancak nasıl İsrailliler'in iddiaları Filistinliler'in kendi kaderini tayin etme haklarını gölgelemiyorsa, Türk iddialarının da Kuzey

Irak Kürtleri'nin haklarını gölgelemesine izin verilmemeli. Zaten Irak savaşında oynadığı belirsiz rolden sonra, Türkiye'nin ABD gözünde eski ağırlığı da kalmadı. Neredeyse tüm dünyada Filistinliler'in hakkı olarak görülen şey, Irak'taki Kürtler için de geçerli olmalıdır.”

Aslında İsrail medyasında buna benzer çok yazı ve yorum yayımlanmaktadır. Ancak bu yazıda gözden kaçmaması gereken iki vurgu çok önemlidir. Birincisi, gazete, Kürtler'in durumunu Filistinliler'in durumu ile aynı olarak göstermeye çalışmaktadır. Yani İsrail nasıl Filistin'i işgal etmiş ise, Araplar da Kuzey Irak'ı işgal etmiş...

Oysa Irak'taki Araplar, yine Irak'taki Kürtler gibi binlerce yıldır o ülkenin sahipleridir. Kürtler'in Saddam'dan çektiği ile Araplar'ın ve diğer etnik grupların çektikleri arasında hiçbir fark yoktur. Oysa Filistinliler binlerce yıldır Filistin toprağında yaşıyorlardı, İsrailliler ise 1948'de bu toprakları işgal ederek kendi devletlerini kurdular. 55 yıl geçmesine rağmen bugün İsrail'de yaşayanların yüzde 60'tan fazlası bu ülke doğumlu değildir. Yani dünyanın dört bir yanından getirilerek Filistin toprağına yerleştirilmiştir.

İkincisi, İsrail, Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasını savunmakta ve bunun önünde tek engel olarak Türkiye'yi görmektedir. Türkiye ise, yine İsrail'e göre önemini kaybetmiştir. Oysa son günlerde Türkiye'ye gelen İsrailli bakanlar ve Amerika'daki Yahudi lobisi liderleri tersini söylüyorlardı!

İsrail gazetesi, yani devleti böyle bir yaklaşım sergilerken İngiliz gazetesi *The Times* ise Kuzey Irak'a farklı bir açıdan yaklaşmaktadır. Gazete, Kuzey Irak'taki Yezidiler'in durumunu anlatmakta ve özetle şöyle demektedir:

“Toplam nüfusları 700 bin olarak söylenen Yezidiler, Irak'taki en ilginç etnik ve mezhepsel gruptur. Yezidiler Saddam'ın düşürülmesinden dolayı en çok sevinenlerdir. Yezidiler'in büyük bölümü Kuzey Irak'ta yaşamaktadır ve ağırlıklı olarak Kürtler'dendir. Yezidiler şeytana tapmadıklarını, şeytanın bile tövbe ederek Tavus'a dönüştüğünü söylemektedirler.

Yezidiler günde iki kez namaz kılmakta, ancak şarap içip domuz eti yemektirler. Yezidiler maruldan nefret etmektedirler, çünkü onlara göre şeytanın aslı maruldur. Yezidiler; Suriye, Türkiye, Rusya, Ermenistan ve Gürcistan'da da yaşamaktadırlar ve toplam olarak nüfusları 1,5 milyon civarındadır. Yezidiler, Amerikan ve İngiliz birliklerini kurtarıcı olarak görmekte ve işgalin devam etmesini savunmaktadırlar.”

İsrail ve İngiliz basını bunları yazıyor, peki Amerika Kuzey Irak'ta ne yapıyor?

Henüz Irak'ı tam olarak işgal etmeyen Amerikan birlikleri kuzeyden başlayarak tüm ülkeye yayılma planlarını uygulamaya başladı. Kuzeyden başlamasının nedeni ise, Kürtler'in kendisine karşı koymamasıdır.

Gelen bilgilere bakılırsa şu anda Kuzey Irak'ta 15 bin Amerikan askeri bulunmaktadır. Bu sayının yıl sonundan önce 50 bin olması hedeflenmektedir. Amerikalılar bu askerleri Türkiye, Suriye ve İran sınırlarına yığacaklardır. İşte o zaman Amerikalılar bu üç ülkeye karşı planlarını uygulamaya başlayacaktır. PKK'lıları Türkiye'ye, Halkın Mücahitleri militanları ile bazı Kürt grupları İran'a ve gerektirdiğinde benzer grupları Suriye'ye karşı...

Tabii bu arada Amerika gerekli tedbirleri de almaya başladı. Kürtler'in Kerkük'ü ele geçirmesine göz yuman Amerika, yeni Irak ordusunu kuzeyde kurmaya başladı. Yani Amerika, Kürt peşmergeleri ve daha önce Irak ordusundan kaçıp kuzeye sığınan bazı Arap subayları bir araya getirerek yeni orduyu oluşturuyor.

Şu anda Amerika Kuzey Irak'ta dört üssü kullanmaktadır. Erbil yakınındaki Harir, Süleymaniye kuzeyindeki Ranya ve Kerkük ile Musul havaalanlarını aktif olarak kullanmaktadır. Suriye ve Türkiye'ye yakın olan Musul ile İran'a yakın olan Ranya üsleri çok önemlidir. Amerika, şu anda Türk ordusunun kontrolündeki Bamerni üssüne de yerleşme çalışmalarına başlamıştır.

Peki bütün bunlar olurken Kuzey Irak'taki Kürtler ne yapıyor?

Amerika'nın bu bölgede yaptırdığı yoklamalarda Kürtler'in yüzde 83'ü işgalin devam etmesini desteklemektedir. Yani Kuzey Irak'taki Kürtler'in büyük bölümü Amerikalılar'ın Irak'ta kalmasından yana.

Umarım ve inanıyorum ki bu bilgiler doğru değildir.

Çünkü yalnız Irak'taki değil, bölgedeki tüm Kürtler önceleri İngilizler'den, daha sonra Amerikalılar'dan nasıl kazık yediklerini çok iyi hatırlamaktadır ya da hatırlamalıdır. Yoksa İsrail gazetesinin söylemi ile 'Arap işgali'nden kurtulan Kürtler, bu kez Amerikan işgali altında yaşayacaklardır.

Tarih boyunca çok işgaller yaşayan Kürtler, Amerikan işgalinin, bunların en beteri olacağını çok yakında görecektir.

Çünkü bu işgal İsrail tarafından destekleniyor!

İsrail'in Filistin halkına yaptıklarını gün gelecek Amerika Kürtler'e yapacaktır.

Kürt halkı içinde bu gerçeği bilenlerin var olduğuna inanıyorum. Mesut Barzani'nin son günlerdeki çabaları bunu kanıtlamaktadır!

En az Filistin halkı kadar Kürt halkı da işgale layık değildir. Arap, Türk

ve Acem halkları (ulusları) kadar Kürt halkının (ulusunun) da var olan sınırlar veya yeni oluşumlar içinde özgürce yaşama hakkı vardır.

Buna biz gazeteciler değil, hükümetler kendi halkları adına biçim verirler.

Bu kararların alınmasının zamanı gelmiştir.

Eğer bizler bu kararları almazsak ve alamazsak, birileri gelip hepimiz adına başka kararlar alacaktır.

Tarihte hep böyle olmamış mıdır!

Rakamların dili ve Filistin - 1

22-06-2003

İsrail devleti, Filistin toprağı üzerinde Amerika'nın desteğı ile kurulduğundan bu yana 55 yıl geçti. Tüm bu uzun süre içinde ve tabii ki İngilizler'in desteğı ile 1917'den itibaren Filistin halkı inanılmaz acı günler ve anlar yaşadı. Ve yine bu süre içinde her birimiz önceleri siyonist çetelerin, daha sonra da İsrail devletinin Filistin halkına karşı uyguladığı terör ile ilgili çok şeyler okuduk, seyrettik, duyduk ve dinledik. Ben ise bunların bir kısmını, örneğın Beyrut'un işgalini ve Şaron'un sorumlu olduğu Sabra ve Şatilla katliamlarını gördüm ve yaşadım.

Şimdi sizlere sıralayacağım rakamlar ise İsrail devletinin Filistin halkına yaptıklarının en son ve acımasız örneklerini yansıtmaktadır.

Bu sayılar önceki gün Adalet ve Barış İçin Filistin Konseyi tarafından açıklandı.

Bu rakamlar 32 aylık süreyi kapsamaktadır.

Yani Şaron'un 28 Eylül 2000 yılında El-Aksa Camii'ne yaptığı kışkırtıcı ziyaretinden sonra başlayan, Filistin halkının İntifada'sından sonraki dönemle ilgilidir.

Bu süre içinde, yani 28 Eylül 2000-31 Mayıs 2003 arasında bakın neler olmuş, onurlu Filistin halkının kutsal topraklarında!

Şimdi lütfen, tüm duygularınızla, bu rakamları canlı olarak en ince detayları ile hayal edin.

İsrailliler 2.287 Filistinli'yi hunharca öldürdü.

Bunların 607'si bebek, 316'sı okul öğrencisi, 118'i kadın.

Bunlardan her biri her birimizin bebeğı, çocuğı, bacısı veya annesi olabilirdi.

Aslında da öyledir!

Yine bu ölenlerden 37'si Rusya'dan getirilerek Filistin toprağına yerleştirilen Yahudiler tarafından pusuya düşürülerek öldürüldü. 264 Filistinli ise İsrail askerlerinin ve MOSSAD elemanlarının suikastı sonucu ölmüştür.

Yine aynı süre içinde, 44.270 Filistinli yaralanmıştır.

Bunlardan 12.174'ü bebek ve çocuk, 2.170'i kadın.

Yaralıların 5.730'u sakat kalmıştır.

Tutuklanan Filistinliler'in sayısı ise 8000'dir. Bunların 350'si çocuktur ve birçoğu işkence görmüştür.

İsrailliler aynı süre içinde 2.106 Filistinli'nin (intihar eylemcisi olduğu için veya bu şüphe ile) evini tamamen yıkmıştır. Değişik oranlarda zarar gören evlerin sayısı ise 39.225'tir.

İsrailliler aynı süre içinde 744.741 narenciye, zeytin ve çeşitli meyve ağacını kökünden sökmüş veya yakmıştır. Buna paralel olarak, devletten destek alan Rusya ve benzeri ülke Yahudileri 108.979 dönüm araziye ele geçirdiler ve buraların sahibi 8.000 Filistinli köylü ve çiftçiye silah zoru ile kovdular.

850 okulu kapatan İsrailliler, 8 okulu kışlaya dönüştürdüler.

11 okul tamamen yıkılırken, İsrailliler 30 cami ile 13 kiliseyi tahrip ettiler.

Tabii bu arada araçlar da İsrail teröründen payını aldı.

Aynı süre içinde İsrailliler toplam 38.415 Filistinli'nin aracına zarar verdi. Bunlardan 37'si ise ambulanstır.

Bu ambulanslarda ayrıca 23 doktor öldürülmüş, hastaneye kaldırılan 58 hamile kadın polis kontrolünde bekletilerek düşük yaptırılmış ve 101 hasta bu kontrollerde can vermiştir.

Yıkılan ve zarar gören işletmelerin (fabrika, atölye, dükkân vs) sayısı ise 1.179'dur.

Şimdi herkese soruyorum:

55 yıldır Filistin topraklarını işgal eden ve yalnız son 32 ayda Filistin halkına yukarıda saydıklarımı yapan İsrail'in barış yapmak istediğine inanıyor musunuz?

85 yıldır siyonistlerin terörü ve 55 yıldır İsrail işgali altında yaşamak zorunda bırakılan bir halkın tepkisi ne olmalıdır?

Daha açık olarak, eğer birileri gelip, Türkiye'yi işgal eder ve İsrailliler'in Filistinliler'e yaptıklarının aynısını Türkler'e yaparsa, acaba o zaman ne yapmanız gerekirdi?

Başınıza böyle bir şey gelmediğine ve gelmesini istemediğinize göre, o zaman Filistinliler'in dramını yalnız ve yalnız insanlık adına anlamanız gerekir.

Anlamanız da yetmez, acısını hissedip dayanışma içinde olmanız gerekir.

Dayanışmanın ise çok çeşidi vardır.

Bunların başında ise İsrail'i lanetlemek ve İsrailliler'in terör politikalarına destek verecek herhangi bir davranışın karşısında durmak gelir.

Ama en önemlisi, sakın ama sakın acıyı yüreğinizden eksik etmeyin ki, gerektiğinde hesap sorabilesiniz!

Rakamların dili ve Irak - 2

23-6-2003

Amerika'nın işgali ile ilgili olarak her gün gazetelerde ve televizyonlarda birçok haber okuyor ve izliyoruz.

Kural olarak Amerika'nın söylediği hiçbir şeye inanmamak ve güvenmemek gerekir.

Çünkü Amerikalı Bush ve tabii ki yandaşı İngiliz Blair, yalnız bizlere değil, kendi halklarına da yalan söylediler ve söylemektedirler. Kitle imha silahı var diye Irak'ı işgal eden bu ikili şimdi aynı yalanlarla İran'a yüklenmektedirler.

Oysa bölgede yalnız ve yalnız İsrail'in nükleer, kimyasal, biyolojik ve belki de daha bilinmeyen birçok silahı var.

Ama Amerikalılar bu gerçeği her nedense görmek istemez, görenleri de hoş karşılamaz. Bu nedenle de zaman zaman Ortadoğu'nun tüm kitle imha silahlarından arındırılması gerektiğini söyleyen Dışişleri Bakanı Gül, yakında meslektaşı Powell'dan uyarılar alabilir!

Çünkü Amerikalılar birçok şeye tahammül edebilir, ama İsrail'i rahatsız edecek hiçbir şeyi kabul etmezler.

Yani Amerikalılar için her şey İsrail'e feda olsun!

Zaten bu gerçeği bilmeyen de yoktur.

El-Cezire televizyonunun internet sitesinde yapılan ve 30 bini aşkın insanın katıldığı bir kamuoyu yoklamasında bu gerçek bir kez daha kanıtlandı.

Bu yoklamada "Amerika'nın Irak'ı işgali ve bölgedeki gelişmeler kimlere yarar sağlamıştır" diye soru sorulmuş.

Gelen yanıtlara göre, yoklamaya katılanların yüzde 76'sı "İsrail" demiş.

Yüzde 11,7'si ise olup bitenlerden yalnız Amerika'nın kârlı çıktığını söylemiş. Geric-i-ışbirlikçi Arap yönetimlerinin de olup bitenlerden yararlanacağını söyleyenlerin oranı ise yüzde 3,5'tur.

Kamuoyu yoklamasının bir de çok ilginç bir sonucu var:

Katılanların yüzde 7,6'sı olup bitenlerden Arap halklarının kârlı çıkacağını, çünkü Amerikan işgaline karşı direnmenin Arap halklarına çok şey öğretebileceğini ve kendi başlarındaki işbirlikçi yönetimlerden kurtulabilme şansı verebileceğini söyleledi.

El-Cezire televizyonu bu kamuoyu araştırmasının sonuçlarını açıkladıktan bir gün sonra, başka bir araştırma merkezi Irak'ta bir kamuoyu yoklaması daha yaptı. Bu yoklamanın sonuçları ise şöyleydi:

Halkın yüzde 65'i Amerika'nın Saddam'dan kurtulmak veya kitle imha silahlarını bulmak için değil, doğrudan Irak'ı işgal etmek için geldiklerine inanıyor.

Bu işgalin yalnız İsrail'e yarayacağını söyleyenlerin oranı ise yüzde 78.

Halkın yüzde 94'ü Amerikalılar'ın Irak'ta güvenliği sağlayamayacağına ve Irak'ı yeniden inşa edemeyeceğine inanıyor.

Ama yine de halkın yüzde 51,8'i Amerikan birliklerinin yeni merkezi yönetim oluşuncaya kadar Irak'ta kalmasını savunuyor. İşgale karşı direnmenin hemen başlaması gerektiğini savunanların oranı ise yüzde 19 civarında kaldı.

Yoklamanın en ilginç sonucunu ise halkın yüzde 85'i belirledi. Bunlar şu anda var olan ve sayıları 130'u geçen siyasi parti veya gruplardan hiçbirini desteklemediğini söylüyor.

Böyle bir durumun Amerika'nın işini kolaylaştıracağı söylenmektedir.

Irak'ta bunlar olurken, Amerika İran'ı ihmal etmiyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca Tahran'da öğrenci olayları yaşandı. Tabii bu arada Amerikan ve Batı medyası İran'a yüklendi. Gerekçe ise aynı: "İran'da nükleer silah olabilir!"

İşte böyle bir suçlamanın yapıldığı sıralarda başka bir araştırma kurumu internet üzerinden bir kamuoyu araştırması düzenledi. Araştırmaya katılan 29 bin kişiden yüzde 71,9'u, Tahran'da olup bitenlerde Amerika'nın ve dış güçlerin parmağı olduğuna inandığını söyledi. Öğrenci gösterilerini haklı bulan ve İran'da değişimin kaçınılmaz olduğunu ve gösterilerin de bunun kanıtı olduğunu söyleyenlerin oranı ise yüzde 24,4 idi. İran'da olup bitenlerden kimlerin kârlı çıkacağı yönündeki soruya gelen yanıtlarda geleneksel olarak yine İsrail baş sıradaydı.

Oran ise yüzde 77...

"Amerika İran'ı vuracak mı?" sorusuna evet diyenlerin oranı yüzde 46 civarında kalırken, hayır diyenlerin oranı yüzde 23 olmuştur.

İran'da yönetimin değişme ihtimali olup olmadığı sorulduğunda, bu kez oranlar ters olmuş, yüzde 26 evet cevabına karşın yüzde 53 hayır cevabı çıkmış.

Sonuç olarak Arap ve İslam dünyasında olup biten her şeyin neden ve sonucu olarak hep İsrail görülmektedir. Yine Arap âleminde Amerika'ya karşı nefretin yüzde 100'lere (en düşük oran Kuveyt'te, yüzde 46) varmasının da nedeni yine bu ülkenin İsrail'e verdiği büyük destektir.

Şimdi tüm bu açık ve net gerçekler varken Amerikalılar, Ankara'dan kendileri ile birlikte Irak, Suriye ve İran'a karşı birlikte hareket etmesini istemektedir.

Bunun bir diğer anlamı da şudur: "Ankara, İsrail'in yanında olmalıdır."

Olmalı mı, olmamalı mı sorusunun yanıtını ise gün gelir bir araştırma ile öğrenebiliriz.

Ancak inanıyorum ki yukarıdaki rakamları gören her Türk insanı yine yukarıdaki soruya hiç tereddüt etmeden hayır diyecektir.

Aklı, yüreği ve vicdanı olan bir insan 'Türkiye, İsrail'in yanında olmalıdır' diyemez.

Tersini düşünenler lütfen tarihe baksın!

Tarihe bakıp da gerçekleri görmeyen ve anlamayanları ise tarih bile hatırlamamaktadırlar!

Araplar ve demokrasi!

25-06-2003

Önceki gün (pazartesi) meslektaşımız Hasan Cemal *Milliyet*'teki köşesinde 'Arap dünyası, değişim, demokrasi' başlıklı bir gözlem yazısı yazmıştı. Hasan Cemal bu yazısını Dünya Ekonomik Forumu'nun yapıldığı Ürdün'ün Lut Gölü kenarındaki bir kasabadan yazmıştı.

Bu yazısında Hasan Cemal Arap dünyasındaki değişim rüzgârlarından umutla söz ediyor ve sonuç olarak bakın ne diyor:

'Yoksulluk ve siyasal azgelişmişlik Arap dünyasına damgasını vurmuş durumda. Arap dünyası adaletsizlik ve eşitsizlik içinde yüzüyor. Yozlaşma ve yolsuzluğun alıp başını gittiği rejimler çoğunlukta.

Ekonomik ve siyasal liberalleşmeye karşı olmak, yeniliğe kapıları sım-sıkı kapalı tutmak, Batı'ya kızmak, Amerika'yı eleştirmek, İsrail'e lanet yağdırmak yıllardır çözmedi Arap dünyasının sorunlarını, başarıyı getirmedi.'

Yazının birinci pragrafındaki tespitler neredeyse Türkiye'ye de uyuyor. Adaletsizlik, eşitsizlik, yozlaşma, yolsuzluk...

Onun için bu konuda fazla bir şey söyleme gereğini duymuyorum. Beni asıl rahatsız eden ikinci paragraftır.

Bölge tarihini de çok iyi bildiğine inandığım Hasan Cemal, Arap dünyasında var olan bir sorunu çok iyi tespit ediyor.

Ama Hasan Cemal'in yapması gereken bundan ibaret olmamalıydı.

Mademki sorunu net ve doğru olarak ortaya koyuyor, o zaman sorunun nedenini de anlatmalıydı.

Yani neden ve süreci dikkate almaksızın bizlere yalnız sonucu gösteriyor.

Yani çok ağır hasta olduğunuzu söyleyip de, bu hastalığın neden olduğunu anlatmayan doktor misali!

Hasan Cemal 'Araplar'ın sürekli olarak Batı'ya kızdıklarını, Amerika'yı eleştirdiklerini, İsrail'i lanetlediklerini, ancak sorunlarını çözemediklerini söylüyor.

Oysa Hasan Cemal Araplar'ın neden Batı'ya kızdıklarını, Amerika'dan nefret ettiklerini ve İsrail'i lanetlediklerini anlatmıyor.

Araplar 400 yıl (yani 8 kuşak) boyunca Osmanlı egemenliği altında yaşadıkten sonra 1916'da ayrılmaya kalkıştılar. Ayrılmamanın nasıl ve neden geliştiğini tarih çok iyi anlatmaktadır.

Tabii ki 'Araplar bizi arkadan vurdu' gibi yüzeysel, kasıtlı ve ciddiyetten uzak bir söylem ile değil!

Çünkü Hasan Cemal tarihin bu bölümünü ey iyi bilenlerdendir.

Çünkü onun dedesi Cemal Paşa'dır ve o sıralarda Şam Valisi'dir.

İttihat ve Terakki'nin en önemli üç liderinden biri olan Cemal Paşa, 5-6 Mayıs 1916'da Suriye ve Lübnan'ın aydınlarını toplayarak idam etmiştir. O aydınlar kalsaydı, belki Suriye ve Lübnan bugün Türkiye kadar demokratik olabilirdi!

İngiliz Lawrence anılarında der ki: 'Cemal Paşa'nın idamları olmasaydı Şerif Hüseyin'i ayaklandırmak çok zor olacaktı.'

Tarih sayfaları ise Cemal Paşa'nın o idamlarını, İttihat ve Terakki'nin Masonlar ve siyonistler ile ilişkilerini, Osmanlı'yı yıkma ve Araplar'ı ayaklandırma çabalarını en ince detaylarıyla anlatmaktadır.

Konumuz bu olmadığı için şimdilik bunları anlatmak istemiyorum.

Ancak yine de konumuz Şerif Hüseyin'in ayaklanması.

Dikkat edin, Araplar'ın ayaklanması demiyorum. Çünkü Şerif Hüseyin yalnız ve yalnız Mekke Emiri idi ve söylendiği gibi Osmanlı'ya karşı ayaklanacak gücü yoktu. İngiliz Allenbi'nin komutasında Osmanlı'ya karşı savaşan İngiliz birliklerinin içinde bazı aldatılmış Arap aşiretlerinin yanı sıra en ağırlıklı ve aktif olarak görev alanlar Yahudi çeteleridir.

Yani Osmanlı'yı arkadan vuran Araplar değil Yahudi çeteleridir. Tabii ondan önce Mason ve siyonist destekli İttihat ve Terakki'dir!

Osmanlı'nın bölgeden ayrılmasından sonra bakın neler oldu:

İngilizler ve Fransızlar bölgeyi paylaştı. Mekke Emiri olan ve doğal olarak Suudi Krallığı'na getirilmesi gereken Şerif Hüseyin Ürdün'e gönderildi (o zaman bu ülke yoktu) ve kral ilan edildi. Oğullarından biri Suriye'ye, diğeri Irak'a kral tayin edildi. Daha sonra Fransızlar Suriye'yi işgal edince, Şerif Hüseyin Ürdün'de, oğlu Faysal Irak'ta kral olarak kaldı.

Bu arada İngilizler Filistin'i Yahudiler'e vermek için hazırlıklara başladı.

Ürdün o gün bugün önce İngiliz, daha sonra da Amerikan yandaşı politika izlemektedir. Körfez bölgesinde yaratılan emirlikler, krallıklar, şeyhliklerin durumu bundan farklı değil.

Irak halkı Kral Faysal'dan 1958'de kurtuldu.

İngiliz ve Fransızlar'ın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bölgeden ayrılmasından sonra bu kez Amerika devreye girdi.

1948'de Amerika Arap dünyasının tam ortasında, yani Filistin'de İsrail devletini kurdu ve Arap dünyasını coğrafi olarak da ikiye ayırdı.

İsrail devletinin kurulmasından sonra bölgede birçok savaş yaşandı. Tüm bu savaşlarda Amerika tüm ağırlığı ile İsrail'in yanında yer aldı. Arap ülkeleri sürekli yenildi. Yenilginin bir tek nedeni vardı, o da işbirlikçi Arap yönetimlerinin ihaneti.

Şimdi Hasan Cemal sorabilir.

Neden Arap halkları bu yönetimlerden kurtulmuyor.

Aslında Hasan Cemal bu sorunun yanıtını da bilir.

İngilizler'in yarattığı bu yönetimleri Amerika tüm gücü ile korumakta ve iktidarda kalmaları için gereken her şeyi yapmaktadır.

Yani Arap dünyasında değişim, reform ve demokrasiyi engelleyen bu yönetimlerin arkasında hep Amerika vardır.

Çünkü bu yönetimler yalnız Arap dünyasında değil, tüm dünyadaki Amerikan çıkarlarına hizmet etmişlerdir.

Amerikan dostu bu yönetimlerin bir tek düşmanı vardır, o da kendi halklarıdır.

Onun için özgürlük, değişim ve demokrasi isteyen kendi halklarını hep sindirmişlerdir. Tüm bu sindirmelerde, Amerika ve İngiltere ve zaman zaman da İsrail'in rolü olmuştur.

Örneğin Ürdün Kralı Hüseyin'e yapılan onlarca suikast girişimi Amerikan, İngiliz ve İsrail istihbaratı tarafından önlenmiştir. Aynı durumlar işbirlikçi diğer Arap yönetimleri için de geçerlidir.

Lübnan'da olduğu gibi zaman zaman demokratikleşme süreçleri yaşandığında da, aynı güçler bunu engellemek için her türlü yola başvurdular. Amerika'nın bu ülkeyi iki (1958 ve 1981) kez, İsrail'in de bir kez işgal etmesini Hasan Cemal kadar herkes hatırlamaktadır.

Bu arada Nasır gibi bazı yurtsever ve anti-emperyalist liderler çıktığında da aynı güçler harekete geçiyordu. Nasır'ın Arap ulusunu toparlama girişimleri bu güçler tarafından engellendi.

Mısır, Lübnan ve Suriye, 1948'de İsrail kurulduğundan bu yana milli gelirlerinin büyük bölümünü askersel harcamalara ayırmak zorunda bıraktı. Toprağı işgal edilmiş, sürekli iç ve dış tehditlerle karşı karşıya bıraktı.

kılan bir ülkenin ve halkının reform, değişim ve demokratikleşme müca-
delesini yapması beklenemezdi. Hele hele Saddam gibi liderler de işbaşına
getirilip uzun yıllar bu görevde kalmaları sağlanıyorsa...

Yine Hasan Cemal burada da sorabilir, neden Irak halkı Saddam'dan
kurtulamadı?

Kurtulmaya çalışmasına çalıştı, ama Amerikan destekli Saddam yalnız
kendi halkına değil, aynı zamanda İran halkına karşı da saldırtıldı. Saddam
milyonlarca Iraklı ile İranlı'yı öldürttü. Amerika ise hiçbir zaman Saddam'a
"diktatörsün" veya "insan haklarını ihlal ediyorsun" demedi. Hasan Cemal
son 30 yıllık arşivlere bakabilir.

Şimdi umarım Hasan Cemal Araplar'ın neden Batı'ya kızdığını, Ameri-
ka'yı eleştirdiğini (eleştiri hafif kaçıyor) ve İsrail'i lanetlediğini anlamıştır.

Yine umarım ki Hasan Cemal, yoksulluğun ve siyasal azgelişmişliğin
Arap dünyasına damgasını neden vurduğunu ve Arap dünyasının adalet-
sizlik, eşitsizlik, yozlaşma ve yolsuzluk içinde yüzdüğünü anlamıştır.

Bugün dünyanın dört bir yanında çok farklı düzeylerde görev alan
Araplar'ın geri zekâlı, beceriksiz, geri kalmış, çağdışı ve demokrasiden an-
lamaz olduklarını herhalde ve umarım Hasan Cemal de düşünmüyordur!

Hasan Cemal Araplar'm Türkler'den farklı olmadıklarını söylemeliydi.
Ne de olsa 400 yıl birlikte yaşamışlardı!

Kıbrıs, Türkiye ve İsrail...

29-06-2003

Geçtiğimiz Salı günü Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi (AKPM),
onayladığı bir raporda Kıbrıs'ın demografik yapısını bozmakla suçladığı
Türkiye'yi 'sömürgeci' ülke olarak ilan etti. Daha önceleri Türkiye'yi 'işgal-
ci' olarak niteleyen AKPM, Ankara'yı Kıbrıs'a sürekli göçmen göndererek
oradaki dengeyi bozmakla suçladı.

Oysa ne AKPM, ne Avrupa Parlementosu, ne de AB, örnekler farklı ol-
masına karşın, aynı suçlamaları hiçbir zaman İsrail için yapmamıştı.

Oysa Müslümanlar ilk kez 648 yılında Kıbrıs adasını fethetmişti.

Bu tarihten tam 543 yıl sonra Haçlılar adayı ele geçirdi.

1424 yılında Müslüman orduları bir kez daha adaya yerleşti.

1475 yılında Haçlılar, Osmanlılar'ın gelişine kadar adayı bir kez daha
kontrol ettiler.

1879 yılında İngilizler, Osmanlı Devleti'nin başı Ruslar'la beladayken
Kıbrıs'ı ele geçirdiler. O sırada adada 60 bin Türk ve 20 bin Rum vardı. İn-
gilizler daha adaya çıktıkları ilk günden itibaren Türk nüfusunun azaltıl-
masına yönelik çalışmalara başladılar.

Kıbrıs 1960 yılında bağımsızlığına kavuştuğunda adada yaklaşık 80 bin Türk'e karşı 350 bin Rum vardı.

1974 yılında faşist Sampson darbesine karşı Türk ordusu adaya çıktığında, Türkler'in sayısının 120, Rumlar'ın da 450 bin civarında olduğu hesaplanıyordu.

Buna karşın 7-8 bin yıllık tarihi olan Filistin'de Yahudiler çok kısa bir süre için ve sınırlı bir toprakta devlet kurmuşlardır.

Yahudiler'i Filistin'den kovanlar ise Müslümanlar değil, Romalılar'dır, Haçlılar'dır. Yani Avrupalılar.

Filistin ülkesi neredeyse 1400 yıldır Müslüman toprağıdır.

Yahudiler ise İngilizler'in yardımı ile 1917'den itibaren Filistin'e yerleşmeye başladılar. O tarihte Yahudi nüfusu 50 bin civarındadır, Müslüman nüfus ise 750 bin.

1948 yılında Amerika'nın desteğı ile Filistin'de bir İsrail devleti kurulduğunda dünyanın dört bir yanından gelenlerle Yahudi sayısı 600 bini bulmuştu.

Yani Amerika ve Avrupa destekli Yahudiler Filistin'deki demografik yapıyı bozmuşlardı.

Oysa ne o zaman ne de başka bir zaman, ne Avrupa, ne de Amerika İsrail'i bundan dolayı suçlamadılar. Üstelik İsrail demografik yapıyı yalnız dünyadaki Yahudiler'i Filistin'e getirerek değil, aynı zamanda Filistin halkını topyekûn öldürerek yapıyordu.

Ama yine de, insan haklarını savunduğunu söyleyen Batı, her nedense Filistin için sesini çıkarmıyordu.

Nasıl olsa yapan İsraili, kurban da Müslüman Filistinli...

Yani bildiğimiz ve aşına olduğumuz o klasik çifte standart!

Oysa Kıbrıs bir Türk adasıdır. Önce Haçlılar, daha sonra da İngilizler adadaki Türkler'i sürekli olarak azaltmayı hedef edinmişlerdir. Ama ne Arap Müslümanlar, ne de Türk Osmanlılar hiçbir zaman Hıristiyanlar'a ve Rumlar'a benzer bir muamelede bulunmadılar.

1974 sonrasında adaya giden veya götürülen Türkiyeli Türkler de Kıbrıs'ın demografik yapısını etkilemek için değil, Kuzey Kıbrıs'taki Kıbrıslı Türkler'e destek olmak için oradalar.

Yani Kıbrıslı Rumlar'la Kıbrıslı Türkler arasındaki herhangi bir dengeyi bozmak için değil.

Kaldı ki Kıbrıs sorununun çözümüne yönelik olarak ortaya atılan Annan Planı da adada iki bölgeyi bir federasyondan söz etmektedir.

Bu durumda Kuzey'deki Türkler, AKPM'yi ilgilendirmemeliydi.

Yani Türkiye'den giden Türkler ile Kıbrıslı Türkler arasında bir denge

bozukluğu veya herhangi bir sorun söz konusu ise, bu AKPM'yi değil, yalnız ve yalnız şu anda KKTC vatandaşı olan insanları ilgilendirmektedir.

Ayrıca unutulmamalıdır ki, bugün Kıbrıs'ta var olan durumun sorumlusu yine Avrupalılar'dır. Avrupalılar, 1960 sonrasında Rumlar'ın terör politikalarına destek çıkmasaydı ve Kuzey Kıbrıs'a ambargo uygulamasaydı, Kıbrıslı Türkler sıkıntı çekmeyecek ve yurtdışına göç etmek zorunda kalmayacaklardı. Bugün başta İngiltere olmak üzere Avrupa'da, Avustralya'da ve tabii Türkiye'de yaklaşık olarak 200 bin Kıbrıslı yaşamaktadır.

Yoksa Avrupalılar, tüm Kıbrıslılar'ın adadan göçmesini mi bekliyorlardı da Türkiyeli Türkler'in adaya gelmesinden rahatsız oldular?

.....

Yine geçtiğimiz salı günü, *Cumhuriyet*'te değerli meslektaşımız Mustafa Balbay kendi köşesinde 'ABD-Irak-İsrail!' başlıklı ilginç bir yazı yazmıştı.

Yazıyı, AKPM'nin sözünü ettiği 'demografik dengenin bozulması' ile ilgisi olduğu için hatırladım.

Balbay, Türk-Amerikan ilişkilerinin geleceğini ve koşullarını değerlendirdikten sonra konuyu Amerikan-Irak-Türkiye üçgenine getiriyor ve bakın ne diyor:

"İsrail-Irak hattına ilişkin haberler, önümüzdeki dönemde bu hattın yoğunluktan fenalık geçirebileceğini gösteriyor.

Kesin olmayan, ama perde gerisinde tartışılmakta olan bilgileri sıralayalım:

1- Irak'ın kuzeyinde yaşayan Yahudi kökenli Kürtler 1991'den sonra (1948'de İsrail devleti kurulduğunda da binlerce Iraklı, Yahudi siyonist propagandanın etkisi ile Filistin topraklarına göçmüştü. HM) İsrail'e göç etmenin yollarını aramış, çoğu da göçmüştü. Bunların 150 bininin yeniden aynı bölgeye taşınması planlanıyor.

2- İsrail, bu göçün altyapısını hazırlamak üzere Irak'tan büyük ölçüde toprak almayı kararlaştırdı. Harekete geçtiği bile söyleniyor.

3- Bu adımlar doğal olarak ABD'nin bilgisi altında atılıyor. ABD ile İsrail arasında çerçevesi belli bir uzlaşma sağlandı.

4- İsrail genel yapının yanında, salt Yahudi kökenlilerin yaşadığı, sınırları belli bir bölge oluşturmayı hedefliyor. Bu bölge zaman-zemin içinde Irak'ta ayrı bir devlete dönüşebilir.

5- Türkiye'yi karşısına almamaya özen gösteren İsrail, atacağı adımların bu yanına özel bir önem veriyor, ayrıca politika üretmeye çalışıyor.

6- Irak petrolünün İsrail üzerinden Batı'ya ulaştırılması için yıllar önce yapılmış olan hattı canlandırmak için zemin yokluyor.

İster misiniz, yakında Irak grupları ile İsrail üzerinden haberleşelim!"

Merak ediyorum da, Kıbrıs'ta kıyameti koparan bu Avrupalılar, hem Filistin'de, hem de Irak'ta demografik dengeyi bozan Yahudiler'e ve İsrail'e acaba neden bir şey söylemiyor?

Çirkin Amerikalı!

06-07-2003

Aslında bugün Kuzey Irak'taki olay olmasaydı sizlere başka bir konuyu yazmak istiyordum. Umarım bunu yarın yapabilirim.

Kuzey Irak'ta Amerikalı askerler Süleymaniye kentinde bulunan Türk İrtibat Bürosu'nu basarak 11 Türk askerini tutukladı. Gerekçe ise, bu askerlerin Kerkük'ün Kürt kökenli valisine suikast düzenleme hazırlıkları yapması...

Oysa bu İrtibat Bürosu 1998 yılından itibaren Kürt lider Talabani'nin onayı ile orada bulunuyor. Ayrıca bu büro doğal olarak yine Talabani'nin adamlarının sürekli kontrolü ve tabii ki izlenmesi altındadır. Benzer bürolar Erbil, Köysancak ve Duhok'da da var. Tüm bu bürolar Ankara ile Kürt liderler arasında varılan anlaşmalar çerçevesinde faaliyetlerini sürdürüyorlardı. Ayrıca Türk irtibat subaylarının bir diğer görevi de, iki Kürt grup arasında 1997'de varılan ateşkesi kontrol etmek ve Barzani ile Talabani güçleri arasında alışlagelen çatışmaları önlemek idi.

Tabii bu arada Türk irtibat subaylarının ve yine Kuzey Irak'ın bazı bölgelerinde bulunan Türk birliklerinin bir diğer görevi de, o bölgede bulunan PKK elemanlarına karşı mücadele etmektir. Bu da Barzani ve Talabani ile anlaşmalı olarak yapılıyordu. Barzani ve Talabani, karşılığında Türkiye'den yeterince maddi ve manevi yardım almışlardır.

Olayın bu boyutunu bir yana bırakarak, Amerikan askerlerinin yaptıklarına gelelim.

Aptalca bir gerekçe ile yapılan bu eylem, hiç kuşkusuz Iraklı Kürtler'in kışkırtması sonucu gerçekleştirilmiştir.

Iraklı Kürtler bu tür kışkırtmalarla Amerika'nın Türkiye ile ilişkilerini zorlamakta ve dolayısıyla bundan yararlanarak Türk ordusunun bölgeden ayrılmasını amaçlamaktadırlar.

Şimdi bazıları çıkıp diyebilir ki, tezkere çıksaydı tüm bunlar olmayacaktı. Nitekim dün televizyonları izlerken buna benzer söylemler dikkatimizi çekti. Amerika'nın tezkere çıksa bile Türk askerlerini bölgede istemediğini daha önce (tezkere oylamasından önce ve sonra) birkaç kez anlettik. Sayın Gül de buna benzer açıklamalarda bulunmuştu. Çünkü Amerika, daha tezkere olayı olmadan çok önce (Ocak başlarında) Iraklı Kürtler'le anlaşmıştı bile.

Ancak dünkü televizyon programlarında beni en çok Őaşırtan olay, gazeteci Altemur Kılıç'ın söylemleri oldu. Sayın Kılıç, Haber Türk'e konuşurken inanılmayacak kadar sinirliydi ve Amerika'ya verdi veriştirdi. Kılıç mutlaka Amerika'dan intikam alınmasını ve Türkiye'deki Amerikalılar'ın kovulmasını, gerektiğinde de benzer Şekilde Amerikalılar'ın tutuklanmasını istiyordu.

Oysa Irak savaşı öncesinde 'Amerika'ya hiçbir zaman güvenilmeyeceğini' söylediğimizde Sayın Kılıç (ve benzerleri) hep sert bir Şekilde bize karşı saldırıya geçiyorlardı. Sayın Kılıç, o sıralarda katıldığı tüm televizyon programlarında Amerika'yı en büyük ve en güvenilir müttefik olarak ilan ediyor ve Türkiye'nin her Şeyi ile Amerika'nın yanında olması gerektiğini ısrarla ve en hamasi Şekilde tekrarlıyordu.

Oysa nceki günün olayları, Amerikalılar'ın Sayın Erdoğan'ın deyimi ile ne kadar çirkin olduklarını kanıtladı. Kaldı ki Wolfowitz'in bundan önceki söylemleri de bu işaretleri veriyordu.

Yani Amerika demokratik bir tercih ile Türk parlamentosunun adil ve meşru olmayan bir savaşa hayır demesini içine sindirememişti.

Çünkü Amerika, kayıtsız-şartsız teslim olan bir Türkiye istiyordu.

Bu olmayınca da bilinç ve inançlarının derinliklerinde Türkiye'ye karşı var olan düşmanlığını açığa vurmaya başladı.

Yoksa olup bitenleri başka türlü açıklamak zor olur.

Düşünün ki 50 yılı aşkın bir süredir Amerika'nın sadık müttefik olduğunu her vesile ile kanıtlayan Türkiye, çok haklı olduğu bir davranıştan dolayı Amerika tarafından cezalandırılmaktaydı.

Kuzey Irak'ta Türk askerlerine karşı bu kışkırtıcı eylemi yapan Amerika, yakında soykırım yasasını gündeme getirerek Türkiye'yi Ermeni iddiaları konusunda da rahatsız etmek istiyor. Belki de PKK, Kıbrıs, IMF ve benzeri kartları da kullanma planları yapan Amerika, alışageldiği bir Türkiye'yi görmek istiyor.

Yani gerektiğinde İran'a veya Suriye'ye karşı kullanılacak ve her zaman İsrail yanında olacak bir Türkiye.

Yani Irak'ta Türkiye'ye rol düşünmeyen (şimdi değil çok önceleri) Amerika, Ankara'ya yeni görevler yüklemek istiyor. Çünkü Amerika, İsrail'den sonra Kürtler'i bölgede yeni müttefikleri olarak görmek istiyor.

Türkler Amerika'nın bağımsızlık gününü Ankara'da bir kokteyle katılarak kutlarken, binlerce Kürt Erbil'de bu günü çok heyecanlı bir Şekilde kutluyordu. Barzani ve birçok Kürt liderin ve Amerikan bayrağı taşıyan binlerce Kürtün katıldığı bu kutlamalarda Kürtler, Amerikalı ve İngiliz komutanların huzurunda Amerika'ya, Türkler'den daha fazla dost ve mt-

tefik olduklarını kanıtlamak istiyorlardı.

Tam bu sıralarda Amerikalı askerler, Süleymaniye'deki Türk askerlerinin kafasına çuval geçiriyordu!

Kaş aldırmak!

07-07-2003

Kuzey Irak'taki Türk askerlerinin durumu nedeniyle dün yazmayı düşünüp de yazamadığım yazıyı bugün yazıyorum.

11 Eylül sonrasında Amerika-Suudi Arabistan ilişkilerinde çok ciddi gelişmeler yaşandı. Bunun nedeni ise Usame Bin Ladin ve yandaşlarının büyük bölümünün Suudi Arabistan'lı olmasıdır.

11 Eylül sonrasında ise Amerika'nın, Suudi Arabistan'a ve genel olarak tüm Arap ve Müslüman ülkelere yönelik politikaları, Suudi Arabistan toplumunda çok ciddi tepkilere yol açtı.

Son bir yıl içinde bu ülkede Amerika'ya karşı çok ciddi eylemler meydana geldi. Bunların sonuncusu da Mayıs ayında meydana gelen, yabancıların kaldığı bir siteyi hedef alan ve onlarca kişinin öldüğü eylemdi.

Ancak tüm bunlara rağmen Amerika, bölgedeki en önemli müttefiki olan Suudi Arabistan'a karşı bir davranışta bulunmak istemiyor ve istemeyecektir.

Çünkü Suudi Arabistan, dünyanın en zengin petrol ülkesidir.

Ve yine Suudi Arabistan, dünyada Amerika'ya sadık olan en önemli ülkedir. Suudi Arabistan yönetimi bunu 100 yıldır kanıtlamaktadır.

Suudiler, Amerika'nın yalnız Ortadoğu'da, İslam âleminde değil, dünyadaki tüm plan, komplo ve darbelerini finanse etmişlerdir.

Yani 11 Eylül'ü gerçekleştiren Usame Bin Ladin'i Usame Bin Ladin yapan ve Taliban'ı Afganistan'da iktidara getiren yine Suudi finansmandır.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı Amerika, her zaman iç ve dış tehlikelere karşı koruduğu Suudi yönetimine dokunmak istemiyor. Ancak aynı Amerika, bu ülkede bulunan, kendi ve daha önemlisi stratejik müttefiki olan İsrail için tehlike oluşturduğuna inandığı 'radikal İslamcılar'a karşı da bir şeyler yapma gereğini hissediyor.

İşte bu çerçevede Amerika, Suudi yönetimi ile anlaşarak bu ülkedeki din adamlarının eğitilmesi için özel programlar hazırladı. Bu program çerçevesinde geçtiğimiz hafta içinde yaklaşık iki bin hatip, imam ve cami hocası görevlerinden alınarak özel 'beyin yıkama' programlarına tabi tutuldu. Bu programlarının ülkedeki tüm din adamlarını kapsayacak şekilde devam edeceği bildirilmektedir.

İşte bu çerçevede Suudi din adamları kendi ülkelerindeki ve İslam âle-

mindeki tüm dramatik sorunları görmeyerek, ilginç konuları işlemek durumunda bırakılıyorlar.

Geçtiğimiz cuma günü Mekke'den canlı olarak yayımlanan namazı televizyonlardan izlerken buna şahit oldum.

Cami imamı tüm ülkede zorunlu olarak okutulan hutbeyi okurken inanılmayacak kadar ilginç konuları anlatıyordu.

Ama bunların en ilginç 'kadınların kaşları' ile ilgiliydi.

Hocaya göre 'İslam dini kaşların yolunmasını ve alınmasını hoş karşılamaktadır'!

Olayın dini tartışmasını bir yana bırakarak devam edelim.

Görüldüğü gibi Suudi yönetimi, ülkedeki ve tüm Arap ve İslam âlemindeki acıları unutarak böylesi bir konuyu tercih etmişti. Yani Suudi vatan-daşlar bundan böyle kendi ülkelerinde, Filistin'de, Afganistan'da, Çeçenistan'da ve tüm İslam âleminde yaşanan bunca acılar yerine, oturup eşlerinin, bacılarının ve kızlarının kaşları ile ilgilenmelidirler!

Yani Suudi Arabistan'a ve tüm bölgeye reform, aydınlık, demokrasi ve özgürlük getirmek istediğini söyleyen Amerikan yönetimi, 'kadınların kaşlarının' daha önemli olduğunu tespit etmiş benziyor.

Yani yüz yıldır Suudi Arabistan'da her türlü dini safsatanın kasıtlı ve bilinçli olarak arkasında olan Amerika (daha önce İngiltere) bildiği yoldan şaşmıyor.

Ne de olsa kaş olayı Amerika için oldukça önemliydi.

Çünkü Amerika, önce Afganistan'da, sonra da Irak'ta olduğu gibi herkese 'gözünün üzerinde kaşın var' diyerek tüm Arap ve Müslüman ülkelere müdahale etmeyi kafasına koymuştu.

Kitle imha silahları var diye Irak'ı işgal eden Amerika, benzer bir suçlama ile şimdi de İran'a sataşıyor. Amerika, toprağı İsrail işgali altında bulunan Suriye'yi ise 'Filistinli örgütleri desteklemekle 'suçluyor' ve daha demokratik olmasını istiyor. Sanki her tarafı Amerikan üsleri ile dolu Suudi Arabistan ya da Kuveyt ya da Katar ya da Bahreyn çok daha demokratik!

'Besledikleri karganın (Bin Ladin) gözünü oymasına rağmen' Amerika, Irak'ta olduğu gibi 'kaş yaparken göz çıkarmaktan' da çekinmiyor. Amerika ne Suudiler'in ne de başka Arap ve Müslüman halkların gözyaşına da bakmıyor ve bakmayacaktır.

Amerika'nın Kuzey Irak'ta Türk askerlerine yaptıkları ise bunun son kanıtıdır.

Ama Amerika'nın unuttuğu, buna karşılık bölge insanının çok iyi bildiği bir gerçek daha var:

'Sakınan göze mutlaka bir gün çöp batar!'

Ankara'da bir İranlı!

09-07-2003

İsrail Devlet Başkanı Moşe Katsav dün Ankara'ya geldi. Katsav, Türk yetkililerle ikili ilişkilerin her alanda geliştirilmesi yönünde görüşmelerde bulunacak ve İsrail'in, başta Irak olmak üzere bölgesel politikalarını onlara anlatacak.

Bu çerçevede Katsav, Türkiye'nin İsrail ve Amerika ile birlikte Suriye ve İran'a karşı cephe almasını isteyecek.

Yani Katsav, Türkler'i, ilk vatanı olan İran'a karşı savaş açmaları için ikna edecek. Üstelik halen İran'da 30-40 bin civarında Yahudi yaşamaktadır. Bunların bazıları Katsav'ın akrabaları bile olabilir.

1945 yılında İran'ın Yazdi kasabasında doğan Moşe Kassap, İsrail devletinin 1948'de kurulmasından sonra 1951'de Filistin'e göç eder. Kiryat Malachi kampında ilk siyonist beyin yıkama kurslarından geçirilen Moşe'nin yeni soyadı Katsav olur.

Tabii Moşe ile birlikte yedi kardeşi ve ebevenyleri de Filistin'e göç etmiştir. Amaç ise 'Filistin'deki demografik yapıyı' Yahudiler'in lehine çevirmektir. Tabii bu arada siyonist örgütler dünyanın dört bir yanında binlerce yıldır yaşamakta olan Yahudiler'i Filistin'e göç etmeleri için ikna ediyor ya da zorluyordu.

Düşünün ki Kassap ailesi gibi binlerce yıldır İran'da yaşayan birileri, zaman içinde Yahudi dinine bağlanıyorlar, daha sonra da ırkçı bir ideoloji uğruna kendi vatanlarını terk edip başkalarının binlerce yıldır yaşadığı bir toprağa gidip oraları ele geçiriyorlar.

Benzer şey Türkiye'deki Yahudiler için de geçerli olmuştur.

1492'de İspanya'da Haçlılar'ın hışmına uğramak üzereyken Sultan Beyazıt tarafından kurtarılan ve başta Selanik, İstanbul ve İzmir olmak üzere Osmanlı şehirlerine yerleştirilen ve kendilerine her türlü maddi ve manevi destek sağlanan İspanyol Yahudilerinin büyük bir bölümü, Osmanlı ülkesinde yaklaşık 460 yıl yaşadıktan sonra İsrail'e göç eder. Az da olsa bir kısmı Türkler'in kendilerine gösterdiği iyilikleri unutmayarak halen Türkiye'de, Türkler'le birlikte ve Türk gibi yaşamaktadırlar.

Doğrusu da bu olmalıdır.

Yoksa yüzlerce veya binlerce yıldır, örneğin Rusya'da veya İran'da veya Romanya'da veya Habeşistan'da veya Hindistan'da yaşayan bir Yahudi'yi, nasıl olup da binlerce yıldır Filistinliler'in yaşadığı bir toprağa getirip yerleştirebilirsiniz?

Siyonist ideolojinin savunduğu gibi 'eğer Kudüs dünyadaki 15 milyon Yahudi için kutsal' ise, aynı şehir Müslüman ve Hristiyanlar için de kut-

saldır.

O zaman dünyadaki 1,2 milyar Müslüman ya da 2 milyar civarında Hıristiyan, Filistin'e gelip 'Muhammedi ya da İsevi' bir devlet kurma hakkına sahiptirler.

İşin siyasal ve ideolojik boyutunu bir yana bırakalım; bence konunun bir de sosyolojik yanı var.

Düşünün ki Türkiye ile İsrail arasında bir savaş çıktı.

Bu durumda Türkiye'den göç eden ve hâlâ Türkiye'yi sevdiklerini ve özlediklerini her fırsatta TV programlarında söyleyen Türkiye Yahudileri acaba ne yapacak?

Gerçekten zor bir durum.

Ancak Başkan Kassap, Katsav soyadını da aldığına ve devlet başkanlığına getirildiğine göre bu sorunu çözmüşe benziyor.

Yani Kassap, yalnız ikinci vatani İsrail'in, birinci vatani İran'a karşı düşmanlığına sahip çıkmıyor, aynı zamanda birinci vatani olan İran'ın komşusu ve dindaşı olan Türkiye'yi de bu ülkeye karşı kışkırtıyor.

Bence çok ilginç. Ama konu İsrail olunca normal.

Bir zamanlar aynı şey Amerika için de geçerliydi.

11 Eylül sonrasında ve Afganistan ile Irak'ın işgal edilmeleri sürecinde Amerika'yı tüm benlikleri ile destekleyenler üç gündür Amerika'ya, tabii ki haklı olarak, en ağır suçlamalarda ve hakaretlerde bulunuyorlar.

Oysa bizler TV programlarında Amerika'nın gerçek yüzünü ve bölgenin en önemli İslam ülkesi olan Türkiye'ye karşı gerçek duygu ve hesaplarını anlattığımızda, aynı insanlar bize saldırıyor ve bizleri 'tuzu kuru Arap milliyetçisi' olmakla suçluyorlardı!

Ama 'hafızayı beşer, nisyan ile maluldür'...

Yani bir zamanlar 'kendi ülkeleri olan Türkiye'yi neredeyse Amerika'ya feda edecek kadar heyecanlananlar' her nedense şimdilerde Amerika'yı yerin dibine batırıyor...

Eski âdetlerine dönmemeleri koşulu ile bence bu da olumlu bir aşamadır.

En azından bu insanlar Kassap (Katsav) gibi birinci vatanlarını ikinci vatanları uğruna kolay kolay feda etmeyeceklerini kanıtladılar!!!

Bir 'Arap' olarak tebrik ediyorum ve 'tezkere'nin reddinde hissettiğim gurur ve onuru hissediyorum.

Sayın Demirel'in deyimi ile, 'kendim için bir şey istiyorsam namerdim'!

Önemli olan, acı ve üzücü de olsa gerçeklerin herkes tarafından tüm çıplaklığı ile görülmesidir.

Harry Truman, Amerika'nın 33. başkam. 1944 seçimlerinde Roosevelt'in yardımcılığına seçildi. Üç ay sonra da Roosevelt ölünce başkan oldu...

Truman, İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombalarının atılması emrini verdi.

1947'de komünizmin Avrupa'ya yayılmasını önlemek amacıyla ünlü 'Truman Doktrini'ni açıkladı.

Doktrin gereğince Türkiye ve Yunanistan'a acil ekonomik yardım sağlandı.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Amerikan ekonomisini canlandırmak ve refahı tüm halka yaymak üzere 1948'de 'Adil Düzen' adını verdiği reform programını açıkladı.

Truman 1949'da NATO'yu kurdu ve 1950'de Kore'ye savaş ilan etti.

1953'te görevinden ayrılan Truman 1972'de öldü.

Başkan Truman dünya Yahudileri için ise çok önemlidir.

Truman İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'daki Yahudilerin Filistin'e götürülmesi için özel çaba harcadı.

Aynı Truman Filistin'de bir İsrail devleti kurulması için Amerika'nın tüm gücünü kullandı.

BM, Truman'ın baskı, şantaj ve tehditleri sonucu İsrail devletinin kurulmasını 29 Kasım 1947'de onayladı.

Dünya Yahudileri Truman'a minnettarlıklarını ilan ettiler.

Ancak aynı Yahudiler şimdilerde Truman'ı lanetliyorlardır.

Bakın Truman, Yahudiler hakkında neler diyor: 'Yahudiler inanılmayacak kadar egoisttirler. Siyasi veya mali bir gücü ellerine geçirdiklerinde, başkalarına karşı davranışlarında Hitler ve Mussolini'den farkları kalmaz. Onlar için yüzlerce Estonyalı, Yugoslav, Yunan, Polonyalı veya Finlandiyalı'nın öldürülmesi veya kötü muamele görmesi hiç önemli değildir.

Yahudiler için önemli olan kendilerinin özel bir muameleye tabi tutulmalarıdır. Yahudiler her türlü duygudan ve başkaları ile uyumdan yoksundurlar. Yaşadıkları ülkelerde kendilerine iyi davranılıyorsa, Yahudiler, başka halklardan ne kadar insanın öldürüldüğünü umursamazlar. Yahudiler çok çıkarıcıdır.

Truman, bunları 21 Temmuz 1947'de, yani İsrail devletini kurdurmadan dört ay önce not etmiş.

Bu ve benzeri notlar geçtiğimiz cuma günü Truman'ın internet sitesinde yayımlandı. Üstelik Truman'ın el yazısı ile...

Truman'ın bu söylemleri çok tartışma yaratacağı benziyor.

Merak ediyorum, Truman'ı göklere çıkaran dünya Yahudileri ve tabii İsrail şimdi nasıl bir tepki gösterecek?..

Tabii 'Atı alan Üsküdar'ı geçti'.

Yahudiler, Truman'ın söylemlerini kanıtlayacak yöntemlerle Filistin topraklarını ele geçirip İsrail devletini kurdular.

Ama yine de tarih, tarihtir.

İsrail hayranlarının ve İsrail ile ilişkilerin geliştirilmesini savunanların bilgi ve dikkatine sunulur!

.....

Belçika'nın yeni liberal-sosyalist hükümetinin başbakanı Hofschtaat iş başına geldiği gün (cumartesi) çok önemli bir karar aldı. Başbakan, Savaş Suçluları Yasası'nı iptal etti.

Oysa yanılmıyorsam altı yıl önce çıkarılan bu yasa, tüm dünyada tartışma ve heyecan yaratmıştı.

Amaç ise insanlığa karşı suç işleyenlerin Belçika mahkemelerinde yargılanabilmesiydi. Bu, uluslararası hukukta yeni bir çığır açmıştı.

Sabra ve Şatilla katliamlarının mağduru Filistinliler, Belçika mahkemelerine başvurarak, katliamların sorumlusu İsrail Başbakanı Şaron hakkında dava açmışlardı.

Dava çok iyi geliyordu ve Şaron tutuklanma korkusu ile Belçika ve bazı Avrupa ülkelerine gidemiyordu.

İsrail, son üç yıl süresince Belçika'ya tehditler savurdu.

Mossad ise davada tanık olabilecek birçok Lübnanlı'yı (katliamları İsrail ordusu ile birlikte gerçekleştirenler) öldürdü.

Sonunda Belçika hükümeti bundan dört ay önce Şaron'un 'diplomatik dokunulmazlığı'nı bahane ederek davayı kapattı.

Tam bu sırada bazı Iraklılar, Amerikalı Komutan Tomy Franks, Başkan Bush ve İngiliz Başbakanı Blair aleyhinde davalar açmaya başladılar.

Bu ise Amerikalılar'ı çılgına çevirmişti.

Uluslararası Ceza Mahkemesi konusunda Belçika ile zaten zıtlaşan Amerika, hiç gecikmeden Brüksel'i tehdit etmeye başladı. Klasik olarak her türlü baskı ve şantaj yollarına başvuran Amerika sonunda emeline kavuştu.

Bundan böyle Belçika mahkemeleri ne Şaron'u, ne de Bush ve Blair'i yargılayamayacak.

Amerika, belki de başkanları Truman gibi 55 yıl sonra gerçeği görecek, ama iş işten geçmiş olacak.

Ama yine tarih, tarihtir!

.....

Irak savaşı öncesinde Türkiye’de birçok köşe yazarı, eski diplomat, emekli general ve uluslararası ilişkiler ve Ortadoğu uzmanı olduklarını iddia edenler, Saddam’ın kitle imha silahlarına sahip olduğunu ve bu silahlarla İstanbul ve Ankara’nın yanı sıra Türkiye’nin barajlarını ve stratejik hedeflerini vurabileceğini ısrarla söylüyor ve Türkiye’nin Amerika ile birlikte Irak’a savaş ilan etmesini histerik bir şekilde istiyorlardı.

Tüm bunların palavra ve Amerikan-İsrail yalanları olduğunu söylediğimizde ise aynı kişiler bizleri Saddamcı olmakla suçluyorlardı.

Şimdi ise bu yalanlardan dolayı Bush ve Blair’in başları kendi hükümetleri, parlamentoları ve tabii ki halkları önünde belada...

Mutlaka yalanlarının hesabını vereceklerdir.

İnanıyorum ki, gün gelip Türkiye’deki yalancılar da hesap verecektir.

Ne demişler, ‘yalancının mumu yatsıya kadar yanar’...

Tabii Süleymaniye olayından sonra bu yalancıların hâlâ mumu kaldıysa!

.....

Merak edenler için Truman’ın internet sitesinin adresi:

www.trumanlibrary.org/diary

Kalleşler!

21-07-2003

Irak Savaşı’nın üçüncü haftasında Bağdat Havaalanı sürpriz bir şekilde Amerikan askerlerinin (7 Nisan) eline geçti. İki gün sonra da on kadar tank 5 milyon insanın yaşadığı Bağdat şehrini ele geçirdi.

Her iki olayla ilgili olarak çok şey söylendi, söylenecek.

Yok Saddam memleketi sattı, yok Amerikalılar Saddam’ın generallerini satın aldı.

Ama şimdi sizlere anlatacaklarım olaya farklı bir boyut getiriyor.

Geçenlerde bir Bulgar gazetesinin internet sitesinde gezinirken ilginç bir yazıya rastladım. Yazıda Sırbistan ile Amerikalılar arasındaki ilişkiler anlatılmaktaydı. Yazı ilgimi çekince başka kaynakları araştırmaya başladım. Çünkü Sırp subaylar ile Saddam arasındaki ilişkileri biliyordum.

Bu araştırmanın sonucunu geçmiş olaylarla bağlayarak özetliyorum.

Yugoslavya’nın dağılma sürecinde Hırvatlar ve Slovenler ayrılınca hiç kimse sesini çıkarmadı. Müslüman Bosnalılar ayrılmaya kalkışınca kıyamet koptu. Sırplar, başta Amerikalılar ve Avrupalılar olmak üzere herkesin gözü önünde Bosna halkını darmadağın etti. Yüzbinlerce Müslüman Bosnalı öldürüldü, sakat kaldı ve evini terk etmek zorunda bırakıldı.

Sırplar aynı şeyi Kosova'da yapmaya kalkıştığında, bu kez NATO 1999'da müdahale etti ve Yugoslavya üç hafta süre ile bombalandı.

Daha sonraki süreçte seçimler yaptırıldı ve Zoran Cinciç başkan seçildi. Yapılan pazarlıklar sonucunda Miloseviç Uluslararası Savaş Mahkemesi'ne teslim edildi (2000).

Sırp subaylar Amerika'dan intikam almak üzere Saddam ile var olan işbirliğini yoğunlaştırdılar. NATO bombardımanına karşı kazandıkları deneyimleri ve bilgileri Saddam'a verdiler. Zaten Saddam'ın tüm gizli askeri tesislerini, başta Ora şirketi olmak üzere, Sırp şirketler yapıyordu.

12 Mart 2003'te, yani Amerika'nın Irak'ı bombalamasından dokuz gün önce Sırp Başkan Cinciç öldürüldü. Olay büyütülmeden örtbas edildi. Bazı üst düzey subaylar tutuklandı ve ardından Sırp Savunma Bakanlığı'nda ve Genelkurmay Başkanlığı'nda önemli değişiklikler gerçekleştirildi. Başka bir ifade ile Belgrad'da sessiz bir darbe gerçekleşmişti. Aynı hafta içinde Belgrad'dan Washington'a çok önemli iki dosya gitti.

Dosyaların birincisinde Sırplar'ın Irak'ta inşa ettiği tüm gizli askeri tesislerin planları, ikincisinde ise Sırplar'ın Saddam'a verdiği silahlarla ilgili bilgiler vardı. Her iki dosyada da Sırplar'ın irtibat içinde olduğu üst düzey Iraklı generallerin adları ve özel telefonları bulunuyordu. Bunlar arasında Saddam'ı sattığı söylenen Bağdat Havaalanı Komutanı, havaalanı ile cumhurbaşkanlığı arasındaki gizli tünelin komutanı ve Bağdat'ın savunmasından sorumlu Cumhuriyet Muhafızları Komutanı... Ve tabii ki başkaları vardı.

Sonraki hikâyeyi zaten herkes biliyor.

Amerika havadan Irak'ın tüm hedeflerini vurdu ve savaşın üçüncü haftasında Bağdat düştü.

Ama Amerikalılar, Sırplar'ı ödüllendirmeyi unutmadı.

Bulgar gazetesi *Danas*'ın haberine göre, Amerika Sırp firması Yogo Export'a tekrar Irak'ta ofis açma izni verdi. Ayrıca Yogo ve diğer Sırp firmalarına 600 milyon dolarlık iş kontratı imzaladı. Bu rakamın yakında bir milyara çıkması bekleniyor.

Bu arada Sırp hükümeti, diğer Balkan ülkeleri olan Bulgaristan, Arnavutluk ve Makedonya ile birlikte Avrupa Birliği'nin tavrına ters olarak Uluslararası Ceza Mahkemesi olayında Amerika'nın yanında tavır aldı. Bu ülkeler savaş suçu işleyen Amerikalılar'ı gerektiğinde bu mahkemeye vermeyeceklerini taahhüt ettiler.

Bilmem başka bir şey anlatmaya gerek var mı?..

Elbette burada Sırplar'a (elbette tüm Sırp halkını kastetmiyorum) kalles demek çok kolay. Ama asıl kalles Saddam'dır.

, Çünkü tüm tarihleri kanla dolu ve milyonlarca Müslüman Bosnalı'ya yapmadığını bırakmayan Sırplar'la işbirliği yapmıştı.

Belki Saddam 'düşmanımın düşmanı benim dostumdur' diyerek böyle bir işbirliğine gitmiştir.

Ama Saddam'ın bilmesi gereken daha önemli bir kural vardı:

Kalleşlere (bireyler ve ülkeler) asla güvenilmez.

Önemli olan kıssadan hisse çıkarmaktır!

Her şeyin bir bedeli var... İhanetin de!

27-07-2003

Bağdat'ın düşüşünün 105. gününde Saddam'ın iki oğlu öldürüldü. Kusay ve Uday'ı ihbar eden ise onları evinde saklayan bir akraba. Amerikalılar Uday ve Kusay'ı sağ ele geçirmek yerine evi basarak her ikisini de öldürdü.

Oysa Amerikalılar isteseydi ev sahibi, Uday ve Kusay'ın yemek veya içeceklerine uyuşturucu koyabilirdi. Benzer şekilde, ateş etmeden önce göz yaşartıcı veya uyutucu bombalar atabilirdi. Ama Amerikalılar bunu yapmadı ve her ikisini ölü olarak ele geçirmeyi tercih etti.

Oysa sağ olarak yakalansaydılar, belki de 'sakladıkları kitle imha silahlarının yerini veya bir zamanlar Amerika'ya nasıl uşaklık ettiklerini' anlatabilirlerdi!

Ancak önemli olan şuydu: Uday ve Kusay nasıl oluyor da Kürtler ve Amerikan askerleri ile kaynayan bir şehirde böyle rahat kalıyorlardı? Üstelik cadde üzerinde, her tarafı açık ve herkesin gözünün üzerinde olduğu muhteşem bir villada.

Tüm bunlar bana Amerikalılar'ın Uday ve Kusay'ın bu villadaki varlığından haberdar olduğunu göstermektedir.

Uday ve Kusay da Amerikalılar'ın yerlerini bildiğinden haberdarlardı ki, bu denli rahat olarak bu villada, iki haftadır, üstelik birlikte kalıyorlardı.

Tüm bunlardan ben şunu anlıyorum.

Amerikalılar Uday ve Kusay'dan kurtulma zamanının geldiğine karar vererek onları öldürdü. Eğer bu tespit doğru ise Saddam'ın da pek yakında ele geçirilmesi kaçınılmaz gibi gözüküyor. Kaldı ki Irak olayı, başından beri çok bilinmeyenli bir denkleme benziyor. Özellikle Saddam'ın fiilen işbaşına geldiği yetmişli yılların sonundan itibaren. Nitekim Amerika ve Batı ülkeleri İran'a saldıran Saddam'a her türlü desteği verdiler. Aynı Amerika, Saddam'ı Kuveyt'e girmesi için teşvik etti. Irak ordusunu Kuveyt'ten çıkaran Amerika, 11 yıl süre ile Saddam'ın işbaşında kalmasına göz yumdu.

Saddam ise, sağcı-solcu, Sünni-Şii, Kürt-Arap ve Türkmen'leri keserken

Amerika hep seyirci kaldı. Hatta Halepçe'de kimyasal bomba kullanırken bile!

Son olaylar ve Amerika'nın Irak'ı işgal etmesi ise Amerikalılar'ın artık Saddam'a ihtiyaçlarının kalmadığını kanıtlıyordu. Saddam 25 yıllık iktidarı süresince halkına ihanet ederek, Amerika'ya bilerek veya bilmeyerek, doğrudan veya dolaylı olarak hizmet etti.

Bu hizmetlerinin en sonuncusu ise, ülkesini Amerika'ya peşkeş çekmek ve tüm bölgeyi büyük bir bela ile karşı karşıya bırakmak oldu.

Iran-Irak savaşında bir milyon insan öldü. 8 yıl süren bu savaş her iki ülkenin bütçesinden 260 milyar doları alıp götürdü.

Saddam'ın Kuveyt'i işgal etmesi ve bunun sonucu olarak çıkan savaşın maliyeti ise 600 milyar doları aşmıştı. Tüm bunlar Körfez ülkelerinin bütçelerinden ödenmiştir. 1991-2001 yılları arasında bölge ülkelerinin silahlanmaya yatırdıkları para ise 320 milyar dolardır.

Özetle Saddam'ın Irak ve bölge ülkelerine maliyeti, öldürülen ve işkence gören milyonlarca insan ile Amerikan ve Batı silah tekellerinin kasalarına giden milyarlarca dolar...

Ama yine de Amerika Saddam'dan kurtulma zamanının geldiğine karar vermişti.

Nasıl olsa başkası da bulunabilir!

İşte Uday ve Kusay bu nedenle vuruldular. Yarın ya da öbür gün Saddam da yakalanacak veya öldürülecektir. Üstelik yakalananların da bir kısmı serbest bırakılıyor.

Örneğin Enformasyon Bakanı El-Sahhaf, sözde hiçbir şey yapmamış ki Amerika onu serbest bıraktı.

Oysa Sahhaf, uzun bir süre Irak'ın Dışişleri ile Enformasyon Bakanlığı görevlerini yürüttü. Ayrıca savaş süresince Bush'a ağza alınmayacak küfürler ediyordu. En azından Başkan'a hakaretten üç ay yatırılmalıydı! Ama olmadı. Üstelik televizyonlara çıkışına da izin verildi, ama o hiçbir şey söylemedi. Belki de anlaşma böyleydi!

Özetle, tümü düzmece olan bir oyunu seyrediyor gibiyiz...

Saddam ve benzerleri iktidarda kalma uğruna ruhlarını şeytana sattılar. Ruhlarını şeytana satanların ise gerçek siyaset pazarında hiç şansları olmaz, olmamıştır.

Onların sonu ara sokaklarda kurulan pazarlarda sona kalan ezik-büzük sebze ve meyvelerden farklı olmaz. Gece yarısı gelen çöp kamyonları onları alıp götürürken, kokmasın ve iz bırakmasın diye yerleri de tazyikli ve ilaçlı sularla yıkarlar.

Saddam yalnız halkına değil, Arap ve İslam ulusuna ihanet etmiştir.

Ama acı olan, Saddam'a bu bedeli kendi halkının değil, hizmette kusur etmediği Amerika'nın ödetmiş olmasıdır.

Saddam yanı başında bulunan İran Şah'ının başına gelenlerden ders almamıştır.

Amerika, 30 yıl süre ile kendisine hizmet eden Şah Pehlevi'ye, İran'dan kaçmak zorunda kaldığında vize bile vermedi. Kendisi gibi Amerikan işbirlikçisi olan Enver Sedat olmasaydı, Şah gömülecek yer bile bulamayacaktı.

Amerika için bu genel bir kural idi.

Kullanabildiğin kadar kullan, zamanı geldiğinde de at gitsin!

Amerika için vefa denilen bir duygu yoktur ve hiçbir zaman olmayacaktır.

Türkiye'yi NATO'ya sokan, Kore'ye asker yollayan, ülkenin her tarafını Amerikan üsleri ile donatan ve Amerika'nın her istediğine içte ve dışta evet diyen Menderes'e darbe yapıldığında ve daha sonra da asıldığında, Amerika hiç sesini çıkarmamıştı...

Türkiye'nin yakın tarihinde Amerika'nın bu özelliklerini kanıtlayacak onlarca olay yaşandı...

Süleymaniye Vakası ise bunların en sonuncusudur. Amerikalılar, 1946'dan bu yana müttefik olarak kabul ettikleri Türk askerinin kafasına torba ve çuval geçirirken aslında çok önemli bir de mesaj vermek istiyorlardı: 'Bizim sizlere yaptıklarımızı görmeyeceksiniz'!

Merak ediyorum da, bu torbalar başka kimlerin kafasına geçirildi!

Türk-Arap sentezi!

28-07-2003

17 yıl aradan sonra yarın ilk kez bir Suriye başbakanı Türkiye'ye geliyor. Halep valisi iken sık sık Türkiye'ye gelen Muhammed Mustafa Miro, bu kez başbakan olarak misafirmiz!

Bir anlamda kaderi de Başbakan Erdoğan'a benziyor.

Çünkü Suriye sisteminde vali aynı zamanda belediye başkanıdır.

Ancak Sayın Erdoğan İstanbul belediye başkanı iken Suriye'ye gitmek istemiş, zamanın İçişleri bakanı buna izin vermemişti!

Suriyeliler ve tabii ki Ankara, Miro'nun ziyaretini çok önemsiyorlar. Çünkü Başkan Beşar Esad'ın ziyaretine hazırlık niteliği taşımaktadır.

Abdullah Öcalan'ın 9 Ekim'de Suriye'den ayrılmasından sonra 20 Ekim'de iki ülke arasında Güvenlik İşbirliği Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma ile iki ülke arasında çok hızlı ve olumlu bir süreç başladı. Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Hafız Esad'ın cenaze törenine katılması, Suriye hal-

kını ve yönetimini derinden etkiledi. Yeni Başkan Beşar Esad, Türkiye ile ilişkilerin her alanda hızla geliştirilmesi için kesin talimat verdi. Bu süreçte 40'ı aşkın bakan karşılıklı ziyaretlerde bulundu.

İki ülke arasındaki ticaret hacmi bir milyar doları aştı.

İmzalanacak yeni anlaşmalar ve atılacak somut adımlarla bu rakamın 2 milyar dolara ulaştırılması amaçlanmaktadır.

İki ülke arasında neredeyse hiçbir sorun kalmadı. Güvenlik konusunda çok yoğun bir işbirliği var. Su meselesi ise karşılıklı güvene dayalı ve olumlu diyaloglar çerçevesinde tartışılmakta ve çözüm yoluna sokulmaktadır.

İnanıyorum ki Hatay konusu da bu güven ve diyalog çerçevesinde çözülecektir.

Türkiye ile 900 kilometre sınırı olan Suriye'nin bu ülke ile ilişkilerine çok özel ve yoğun ilgi duyduğunu biliyorum.

Türkiye'nin de Suriye ile ilişkilerine yeni ve çok olumlu bir bakış açısı içinde yaklaştığını da biliyorum.

Nitekim Sayın Gül'ün başbakan iken çıktığı Ortadoğu turunda ilk durak olarak Suriye'yi seçmesi de bunun kanıtıdır. Sayın Gül, dış baskılara rağmen bakan olarak da Şam'a gitmekten çekinmemiştir. Suriyeliler de Sayın Gül'e gösterdikleri olağanüstü ilgiyle bu davranışa ne kadar değer biçtiklerini kanıtladılar. Sayın Gül ile Sayın Esad ve Suriyeli yöneticiler arasında karşılıklı güven ve dostluğa dayalı çok güçlü kişisel ilişkiler kuruldu. İnanıyorum ki, bu ilişkiler çok şeyi çözecek ve birçok zorluğun üstesinden gelecektir!

Elbette geçmişin izlerini silmek pek kolay olmuyor. Ama bu mutlaka gereklidir. Tarihte birbirlerinin boğazına sarılan devletler ve halklar bugün birlikte yaşamının maddi ve manevi yararlarını paylaşmaktadırlar.

Fransa, İngiltere, İtalya ve Yunanistan'a karşı Kurtuluş Savaşı veren Türkiye, bugün bu ülkelerin oluşturduğu Avrupa Birliği'ne katılmak için bu ülkelerin tüm istek ve şartlarını yerine getiriyor.

Oysa Türkler ile Araplar ve tabii ki Suriyeliler 400 yıl birlikte yaşadılar ve yine birlikte Haçlılar'a ve siyonistlere karşı savaştılar.

Birilerinin tarihin belli bir döneminde başkalarına karşı işlediği suç, bir halk veya ulusun üzerine yıkmak pek mantıklı olmasa gerek.

Örnek mi istiyorsunuz?

İşte ben.

Lise öğrenimimi Suriye'de tamamladıktan sonra, Türkiye'ye geldim. Bu ülkenin üniversitelerinde eğitimimi tamamladıktan sonra burada kaldım ve bir Türk bayan ile evlendim.

Türkiye, Suriye ve Araplar'a karşı yanlış bir davranışta bulunduğunda,

bizimkiler bana takılır ve ‘seninkiler bak ne yapıyor,’ derler.

Benzer şekilde Türkiye’deki dostlarım da ‘senin bu Araplar ne yapıyor yahu’ diyerek takılmaktan geri kalmıyorlar.

Ama ben ister Türk, ister Arap, ister yabancı televizyon ve gazetede olsun, tüm konuşmalarım da hep iki tarafın iyiliği ve esenliği için çaba gösterdim ve göstereceğim.

Şimdi soruyorum: Ben bir Suriye vatandaşı olarak bir Suriyeli ya da Arap mıyım, yoksa Türkiyeli miyim? Doğrusunu isterseniz ben de bu sorunun cevabını bilmiyorum. Pek de önemli değil diye düşünüyorum ayrıca.

Çünkü ben kendimi Türk-Arap sentezinin bir ürünü olarak algılıyorum ve öyle yaşıyorum.

Ben Türkiye insanlarının mutlu olmasını istediğim kadar Suriyeliler’in ve tüm Araplar’ın da (tabii ki barış ve dostluktan yana tüm insanların da) Türkler’le dost olmalarını istiyorum ve bunun için çalışıyorum.

Çünkü inanıyorum ki, ancak ve ancak bu dostluklarla Türkiye tüm sorunlarını çözebilir. Türkiye, Suriye ile diğer Arap ve Müslüman ülkelere yakınlaştıkça hep kârlı çıkacaktır.

Hiç kimse bu yakınlaşma ve dostluklara farklı anlamlar yüklemesin.

Araplar’la ilişkiler hiçbir zaman AB’ye alternatif olmadığı gibi, Amerika’ya karşı bir blok çabası da değildir.

Suriye ve Araplar’la ilişkiler ise hiçbir şekilde ‘laik ve demokratik sisteme karşı’ bir eylem içermemektedir.

Tersine Türkiye, ancak ve ancak dürüst, samimi ve doğrudan ilişkilerle kendi demokratik laik sistemini bölge ülkelerine yansıtabilir ve bu ülkelerin ve halklarının tepkileriyle kendi deneyimini zenginleştirebilir.

Böyle bir Türkiye’nin AB’deki şansı daha fazla olur.

Son yıllarda Suriye’ye giden Türkler, bu ülkenin her şeyi ile Türkiye’ye ne kadar benzediğini hayretler içinde gördüler.

Şimdi amaç, bu benzerliklerin ortak çıkarlar uğruna kullanılmasını sağlamaktır.

Son 50 yıldır tüm komşuları ile gergin ilişkiler içinde olan Türkiye’nin ne kadar zararlı çıktığı ortadadır.

Bu gerginliklerin kimin suçu olduğunu tartışmak, bundan böyle hiç kimseye yarar sağlamayacaktır.

Uluslararası ve bölgesel ilişkilerde meydana gelen yeni oluşum ve dengeler ışığında Türkiye de eski alışkanlıklarından vazgeçmektedir.

AK Parti hükümeti ise bunun için büyük bir şanstır.

Suriye ve tüm bölge halkları AK Parti hükümetine böyle bakmakta ve

bu hükümetin, partinin ve kadrolarının kendilerini mahcup etmeyeceğine inanmaktadırlar!

Mithat Paşa, Erdoğan ve Irak!

04-08-2003

Türk askerinin Irak'ta polis görevi görmesi için tartışmaların sürdüğü bu sıralarda, Irak valiliği yapmış Mithat Paşa kişiliği ve yaptıkları ile daha da önem kazandı.

1822 yılında doğan Mithat Paşa, bundan 134 yıl önce Bağdat valiliğine atandı.

Mithat Paşa'nın Osmanlı tarihindeki tartışmalı yaşamını bir yana bırakarak yaşamının Irak ile ilgili bölümlerine bir göz atalım.

Mithat Paşa üç yıl süre ile Irak'ta kaldı.

Paris'te eğitim gören ve Batı'da esen özgürlük ve toplumsal gelişme sürecinden etkilenen Mithat Paşa, bu yönleri ile Irak'ta çok şeyler yaptı.

Paşa işe ilk olarak, Irak halkının şikâyet ettiği vergileri kaldırmakla başladı. Ardından Kürt, Çeçen ve Çerkez asıllılardan oluşan bir yerel inzibat (polis) gücü oluşturarak çapulcu ve isyancı aşiret liderlerini hizaya getirdi.

Dicle ve Fırat'ta vapur seferlerini başlattı ve her iki nehir üzerinde köprüler inşa ettirdi.

Mithat Paşa, Irak'ın idari yapısında da değişiklikler yaparak Basra'yı modern bir liman kentine dönüştürdü ve Kuveyt kasabasını buraya kattı. Bununla yetinmeyen Mithat Paşa, Nasiriye ve Ramadi kentlerini çağdaş standartlarda kurdu ve Irak'ın her yerinde okullar açtırdı.

Irak'ta ilk Arapça-Osmanlıca gazeteyi (*El-Zevraa*) de yayın hayatına sokan Mithat Paşa, fabrikalar ve ticarethanelerin açılmasına da özel ilgi gösterdi.

Ancak bunca iyi işlerine rağmen Mithat Paşa affedilmeyecek bir hata işlemişti!

Hanakin-Bakuba bölgesinde bulduğu petrolü çıkarmaya ve işlemeye yeltendi. Bunun için de Amerika'dan makineler ithal etmeye kalkıştı.

O zamanın emperyalist ülkesi olan İngiltere Babiâli üzerinde var olan gücünü ve baskısını kullanarak Mithat Paşa'nın görevden alınmasını istedi.

Sultan Abdülhamit ile başka nedenlerden dolayı da yolları ayrılan Paşa, görevden alınarak önce Girit, daha sonra da Şam valiliğine atandı. Daha sonra da çeşitli dedikodular nedeniyle İstanbul'a çağırılan Mithat Paşa idama mahkûm oldu ve affedilerek Taife (Suudi Arabistan) sürgüne gönderildi.

Mithat Paşa, 8 Mayıs 1884'te Abdülhamit'in gönderdiği adamlar tarafından boğdurularak öldürüldü.

Mithat Paşa'nın yaşam serüveninde Irak'ta yaptıklarının ne kadar olumlu veya olumsuz etki yaptığı ayrı bir tartışma konusudur.

Ancak burada dört önemli konu ön plana çıkmaktadır:

1- İngilizler'in tüm engellemelerine rağmen Kuveyt'i Irak'a kattı.

2- Irak'ta kısa bir süre içinde istikrarı sağladı ve yaşam standartlarını yükseltti.

3- Şu anda Amerikalılar'a karşı en çok direnmenin yaşandığı Ramadi ile işgal sürecinde Amerikalılar'a en çok direnen Nasiriye kentlerini inşa etti.

4- Petrolü buldu ve emperyalist ülkelerin bölgeye olan ilgisini başlattı ve bunu hayatı ile ödedi. Çünkü İngilizler, onun Kuveyt'i Irak'a katma ve petrolü işleme girişimlerini affetmedi.

Tüm bunları neden anlatıyorum diye sorabilirsiniz.

Ancak bana göre, bugün bile Irak'ta olup bitenlerin büyük bölümü Mithat Paşa'nın, yani Osmanlı'nın o ülkedeki varlığı ve izleri ile ilgilidir.

Belki kaderin bir cilvesidir, ama Mithat Paşa Irak Valiliği'ne 1 Mart 1869 yılında atandı. Yani TBMM'nin Amerikan tezkeresini reddettiği günden tam 134 yıl önce.

İşte bu nedenle Türk askerinin Irak'a gönderilmesinden söz edenlerin Mithat Paşa'nın Irak tarihini iyi okuyup anlamalarını tavsiye ederim.

Mithat Paşa Osmanlı Valisi olmasına rağmen Irak'ta istikrarı sağlamak için kendi gücünü kullanmamış, o ülkenin insanları ile birlikte bunu yapmaya çabalamıştı. Amerikalılar ise dışarıdan ithal etmeye çalıştıkları askerlerle Irak halkını kontrol edeceklerini hesaplıyorlar.

Peki, bundan 134 yıl önce Mithat Paşa'nın yapmadığını acaba Başbakan Erdoğan yapar mı?

Bunun yanıtını vermek için acele etmemek gerekir.

Ancak inancım odur ki, Başbakan Erdoğan hükümeti böyle bir hatayı asla işlemeyecektir.

134 yıl önce polis görevini kendine layık görmeyen bir Osmanlı gibi, o günlerin anılarıyla övünen bir Erdoğan da aynı şeyi yapacaktır.

Son bir not ise Amerikalılar'ın talebinin mutlaka yerine getirilmesini savunanlara.

Bunlara göre, şimdiye kadar otuz ülke Amerika'nın Irak'a asker gönderme talebini onaylamış ve Türkiye geç kalırsa çok şey kaybedermiş:

İtalya ve İspanya (bu iki ülkede yapılan son belediye seçimlerinde iktidar partileri kaybetti) hariç, otuz ülke arasında önemli hiçbir ülke yok. Bunların tümü Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılmasından do-

ğan ve Amerika'nın doğrudan kontrolünde olan Latin Amerika ülkeleridir. Üstelik gönderecekleri asker sayısı da 300-1000 arasındadır. Türkiye'den istenen asker sayısı ise 15 bin civarındadır.

NATO, BM veya Geçici Konsey'in talebine icabeten Irak'a gidelim diyenlere de bir sözümüz var:

Almanya ve Fransa'nın tavrını hatırlarsak NATO'dan Irak ile ilgili bir karar çıkması hemen hemen imkânsız.

BM konusuna ise Amerika sıcak bakmıyor.

Çünkü o zaman birçok ülke işin içine girecek ve Amerika'nın Irak'ın geleceği ile ilgili söz hakkı elinden alınacaktır. Ayrıca BM şemsiyesi altında Irak'a asker gönderecek olan ülkeler bir anlamda Amerikan işgal kuvvetlerinin ahlaki ve hukuki sorumluluğunu da paylaşmış olacaklardır.

Çünkü BM'nin 1483 sayılı son kararı Amerikan işgal kuvvetlerini Irak'ın fiili ve hukuki otoritesi olarak tanımıştır.

Yani 1483'e göre Bağdat'taki Geçici Konsey'in Türk askerlerini çağırma yetkisi yoktur.

Boşuna kimse heveslenmesin!

Azerbaycan krallığı!

06-08-2003

Azerbaycan Devlet Başkanı Haydar Aliyev Ankara'da yoğun bakımda. Bazılarına göre de ölmüş olabilir.

Aliyev bulunduğu hasta veya ölüm yatağında oğlu İlham'ı başbakanlığa atadı. Atama yazısını nasıl imzaladığı ise bilinmez!

İstifa ettiği ile ilgili hiçbir bilgi olmamasına karşın eski başbakana ne olduğunu bilen yok. Muhalefeti temsil eden Musavat (eşitlik) Partisi lideri İsa Kamber ise tüm bu olup bitenleri yasa ve hukuk dışı olarak niteledi.

Bu gelişmelerle ilgili haberleri izlerken Azerbaycan'da geçirdiğim günleri hatırladım.

1991'de bağımsızlığına kavuşan Azerbaycan bir yıl sonra kendini Karabağ Savaşı ile karşı karşıya buldu.

Azerbaycan'ın tam ortasında bulunan Karabağ'da yaşayan Ermeniler, ayaklanarak Karabağ'ın yanı sıra Azerbaycan toprağının bir bölümünü daha işgal ettiler. Karabağ savaşını izleyen çok az sayıdaki gazeteciden biri de bendim.

Hem Ermenistan, hem de Azerbaycan tarafından. Tabii Nahçıvan'dan da.

Bu savaşta Azerbaycan komutanlarının savaşmadan kendi topraklarını bırakıp kaçtıklarına şahit oldum. Birçok subay, utanmadan Ermeniler'e, savaş sırasında bile benzin satıyordu.

Petrol zengini ve toplam 7-8 milyon nüfusu olan Azerbaycan, hiçbir ekonomik gücü olmayan 2 milyonluk Ermenistan'a yenilmişti. Toprakları işgal edilen bir milyon civarında Azeri ise şu anda göçmen olarak, çok sefil bir durumda yaşamaktadır.

Savaş öncesinde ve sonrasında eski cumhurbaşkanı rahmetli Elçibey ile şu andaki Başkan Haydar Aliyev ile ikişer kez görüştüm. Her ikisi de değerli iki lider.

Bu arada Ermenistan'ın eski (Ter Petrosyan) ve yeni (Koçaryan) başkanları ile de uzun uzun sohbet etme fırsatlarını buldum.

Tabii 1991-2001 arasında her iki ülkeye birkaç kez gittim ve her iki ülkenin siyasi kadroları ve toplumsal liderleri ile görüştüm.

Özetlemek gerekirse, Ermeniler'in siyasi, ekonomik ve toplumsal alanlarda gerçekleştirdiği önemli atılımları Azeriler her nedense yapamadılar.

Ermeniler demokratikleşme sürecinde de önemli adımlar atıldılar.

Azeriler ise, tüm petrol zenginliklerine rağmen hiçbir ciddi adım atamadılar. Siyasal, ekonomik ve toplumsal yolsuzluklar Azerbaycan'ın temel özelliğini yansıtıyordu.

Yolsuzluklarla ilgili tüm söylentilerin üç adresi vardı:

Başkan Aliyev'in kardeşi, kızı ve oğlu.

Işın daha da garip tarafı ise bugün Azerbaycan'da herkes (yabancılar dahil) bu yolsuzlukları en ince detayları ile bilmekte ve anlatmaktadır.

Ancak muhalefet, Aliyev'in çıkarttığı anti-demokratik yasalar yüzünden hiçbir şey yapamamaktadır.

Bu da yetmedi, Başkan Aliyev, oğlu İlham'ı siyasi vâris olarak ilan etti ve gerekli altyapıyı son bir yılda hazırladı.

Merak ediyorum da, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile ortaya çıkan devletlerin birçoğu demokratikleşirken, acaba neden yalnız Müslüman olanlar (Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Azerbaycan, Türkmenistan, Tacikistan) tersini yapıyor!

Neden Aliyev, Letonya veya Estonya gibi değil de Irak gibi olmayı tercih ediyor?

Neden İlham, Uday gibi Azerbaycan Milli Komitesi'nin başına getiriliyor?

Neden İlham, Hüsnü Mübarek'in oğlu Cemal gibi önce parti yönetimine, sonra da parlamentoya atanıyor?

Neden İlham, Kaddafi'nin oğlu Seyf El-İslam gibi politikaya doğru olmayan yollardan giriyor?

Neden Haydar Aliyev, Ermenistan liderleri kadar olamıyor?

Ve neden Iraklı Saddam Hüseyin, Suriyeli Hafız Esad, Mısırlı Hüsnü Mübarek, Yemenli Ali Salih ve Libyalı Kaddafi gibi Arap cumhurbaşkanlarına veya diğer kral ve emirlerine benzemek istiyor? Neden Haydar Aliyev Türkiye'ye özenmiyor?

Neden oğlunu kendi halkına sevdirecek Baba Bush gibi, oğlu İlham'ı demokratik yollarla başkanlığa veya bakanlığa seçtirmiyor?

Nasıl olsa İlham, Azerbaycan Petrol Şirketi'nin başındaydı ve dünyadaki tüm petrol tekellerinin desteğine de sahipti.

Yani oğul Bush'un yaptığı gibi oyları satın alabilirdi ve o da yetmez ise, o zaman Teksas'ta olduğu gibi sandıklarda dalavere çevirebilirdi.

Üstelik oğul Bush, Amerikan halkının yalnızca yüzde 25'ni temsil ediyordu. Çünkü oy kullananların oranı yüzde 50 civarındaydı ve Bush bunların yarısının oyunu almıştı.

İlham da aynı şeyi yapabiliirdi ve sözde demokrasiyi tüm dünyaya getirmek isteyen Amerikalılar da buna ses çıkartmazdı. Bu, onların geleneksel huyudur.

Nasıl olsa 1991'de Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmak için dünyayı ayağa kaldıran Amerika, aynı yıl Azerbaycan topraklarını işgal eden Ermeniler'e hiç ses çıkarmamıştı..

Umarım ve dilerim Haydar Aliyev gittiği yanlış yoldan geri döner ve ülkesinin ve halkının geleceği için son bir kez olarak doğru kararı verir.

Doğru karar ise, Azerbaycan'ın demokratikleştirilmesidir. Yoksa petrol zengini Azerbaycan'ın sonu Irak'tan pek farklı olmaz.

Sayın Demirel'in söylediği gibi 'Ortadoğu'nun İsrail'i varsa, Kafkaslar'ın da Ermenistan'ı var'!

Azerbaycan ülkesi ve halkı tüm bunları hak etmiyor.

Nasıl ki Irak ülkesi ve halkı şu an olup bitenleri hak etmiyorsa!

Gitmek mi zor, kalmak mı zor!

10-08-2003

Türk askerinin Irak'a gönderilmesi ile ilgili olarak günlerdir tartışmalar devam edip gidiyor. Bazılarına göre, 'dost ve müttefik Amerika küstürülmemeli'.

Diğerleri ise, 1 Mart'ta olduğu gibi Amerika'ya 'hayır' denmelidir, diyor.

Amerikalılar'ı korumak amacıyla Irak'a çağırılan Türk askerlerinin Süleymaniye'de yine Amerikalılar tarafından kafalarına torba geçirilmesi olayı ise 'hayır'cılarının konumunu daha da güçlendirmişe benziyor.

Sonuç olarak durum henüz ortada.

Çünkü Meclis tatilde ve AK Parti hükümeti de ne yapacağını henüz

kestiremiyor.

‘Gidersek ne olur, gitmezsek ne yaparız’ diye hesaplıyor.

Oysa hükümetin sorması gereken daha önemli bir soru var:

‘Gitmek mi zor, kalmak mı zor’!

Çünkü Irak’a asker gönderme kararı alacak hükümetin, bu askerin orada ne kadar kalacağını hesaplaması daha da önemlidir bana kalırsa.

Çünkü hiç kimse Amerika’nın Irak’ta ne kadar kalacağını ve ne yapacağını bilmiyor. Kaldı ki, Amerika’nın Irak’ta güvenliği sağlayıp sağlayamayacağı da bilinmemektedir.

Amerika Savunma Bakanlığı Başdanışmanı ve Paul Wolfowitz ile birlikte savaşı kararının en önemli isimlerinden biri olan Richard Perle geçen hafta Moskova Uluslararası İlişkiler Enstitüsü’nde bir konuşma yaptı. Perle’ye göre şu anda Irak’ta yaklaşık olarak 30 bin civarında anti-Amerikan- cı silahlı militan var.

‘Bunların yok edilmesi ve Saddam’ın kitlesel imha silahlarının bulunması için umarım Irak’ta 200 yıl kalmayız,’ diyor Perle.

Bu durumda Irak’a asker gönderilsin diyenler, bu misyonun Kore’de olduğu gibi bir iki yılda biteceğini sanmasınlar.

Yani Irak’a gidecek olan Türk askeri, dayandığı sürece Amerika’nın tüm cinayetlerine ortak olmaya hazır olmalıdır.

Filistin dramını hiç kimse unutmamalıdır.

Amerika, Filistin toprağı üzerinde 1948’de bir İsrail devleti kurdururken de güvenlik ve istikrarı kısa bir sürede sağlayacağını söylüyordu.

Oysa bugün İsrail devleti kurulalı 55 yıl oldu ve bölgede beş büyük savaş yaşandı.

Bu savaşlarda yüz binlerce Filistinli, Suriyeli, Mısırlı, Lübnanlı öldü...

Irak-Iran savaşı, Irak’ın Kuveyt’i işgal etmesi ve bunlara bağlı olarak bölgede yaşanan tüm sorunlar Amerika’nın yarattığı İsrail yüzündendir!

Amerika’nın Irak işgali de İsrail içindir.

Bunu ben değil, Amerikalı yetkililer açıkça söylüyorlar.

Amerikan Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, İsrail’in geleceğinin ve güvenliğinin kendileri için her şeyden daha önemli olduğunu söylüyor.

İşte bu nedenle Irak’a gidecek olan Türk askeri aynı zamanda İsrail’in güvenliğini de korumakla yükümlü olacaktır.

Çünkü Irak halkı Amerikan işgaline direnmekle meşgul olurken, İsrail kendi konumunu daha da güçlendirecektir.

Bu arada işbirlikçi liderlerin yönetimindeki birçok Arap ülkesi de hem Amerika’nın, hem de İsrail’in işini kolaylaştıracaktır.

Ama, öbür taraftan da Amerika ve Israil'e karşı giderek yükselen ve derinleşen bir nefretle Irak, Arap ve bölge halkları da direnişlerini yükselteceklerdir. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. Bıçak kemiğe çoktan dayandı!

Irak'ta her gün iki üç Amerikalı öldürülmekte, beş onu da yaralanmaktadır.

Kendileri için şu anda var olan tüm olumlu koşullara karşın Amerikalılar küstahlıklarının bedelini ödeyeceklerdir.

Amerika ile birlikte olan herkes de aynı kaderi paylaşacaktır.

Stalin'in dediği gibi, 'Amerikalılar ateşteki kestanelerini almak için birilerini arıyorlar'.

İşte bu birileri asla Türk askeri olmamalıdır.

Çünkü bu sıcak kestanelere gerekli ve yeterli tedbirleri almadan dokunanlar, bu kestanelerden bir türlü kurtulamayacaklardır!

Afganistan ve Pakistan'a ne oldu!

11-8-2003

11 Eylül'ün intikamını almak isteyen Amerika, Kasım 2000'de Afganistan'a saldırdı. İki ay süren yoğun bombardıman sonrasında Amerikan ordusu başkent Kabil'i ele geçirdi. Üçüncü yılında olan işgale rağmen Amerika, Afganistan'da kontrolü ele geçiremedi. Bugün çoğunluğu Kabil'de bulunan yaklaşık 9 bin Amerikan askeri bu ülkede bulunuyor. Afganistan'ı Taliban'dan kurtarmak, Molla Ömer ile Usame Bin Ladin'i ele geçirmek ve Afgan halkına özgürlük, demokrasi ve kalkınma getirmek üzere bu ülkeye giden Amerika, şu ana kadar bu hedeflerinden hiçbirini gerçekleştiremedi. Amerika, yakında Afgan halkını kendi kaderi ile baş başa bırakarak bu ülkeden kaçacaktır...

Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın!

Afganistan'dan gelen haberlere bakılırsa, Kabil dışında güvenlik ve idare boşluğu Taliban güçleri tarafından yeniden doldurmaya başlamış. Çünkü Amerikalılar'ın işbaşına getirdiği Karzai ve ekibi ne bir ordu kurabildi ne de halkın diğer beklentilerini karşılayabildi. Amerika ve Batı basınının satır aralarında bu ekibin halka karşı işlediği günlük suçlardan söz ediliyor.

Uluslararası insan hakları örgütleri ise Karzai güçlerini soygunculuk, kız kaçırma, tecavüz, siyasi muhalifleri öldürme ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmakla suçluyorlar.

Afgan yetkililer ise, her şeyin düzene girmesi ve Taliban'ın yeniden geri dönmesini engellemek için 20-25 milyar dolarlık dış yardım gerektiğini söylüyorlar. Böyle bir paranın ne Amerikalılar, ne de başkaları tarafından

verilmeyeceğini ise herkes bilmektedir.

Çünkü Afganistan'da petrol yok ve Afgan halkı da bu paraya değmez!

Bu ise Afgan halkının Taliban'a olan özlemini artırmaktadır. Amerikalı ve Avrupalı gözlemciler göre, Karzai yönetiminin hataları, Taliban'a olan ilgiyi artırmaktadır. Afgan halkı 'Taliban döneminde ülke genelinde bir düzen ve istikrar vardı' demeye başladı bile.

Peki bu durumda Amerika ne yapacak?

Yukarıda da belirttiğim gibi Amerika er ya da geç kaçacaktır Afganistan'dan. Ancak Amerika bu ülkeyi kolay bir lokma olarak başkalarına da (Rusya, İran ve Pakistan) terk etmeyecektir.

Amerika Afganistan'ı bahane ederek, Pakistan'ı istediği gibi şekillendirerek, hem bu ülkeyi, hem İran'ı, hem de Afganistan ve Orta Asya bölgesini kontrol edebileceğini hesaplamaktadır.

Keşmir sorunu nedeniyle Hindistan ile sorunlar yaşayan Pakistan ise zor seçeneklerle karşı karşıya bulunmaktadır.

Afganistan'dan gelen haberlere bakılırsa Hindistan ve İsrail'in siyasi ve istihbaratı varlığı giderek bu ülkede güçlenmektedir. İşbaşına getirilmeden önce Hindistan'da yaşayan Karzai, kendi ülkesinde Pakistan'a karşı eylemleri kışkırtmaktadır.

Amerikan darbesi ile işbaşına gelen General Müşerref şimdi en zor günlerini yaşamaktadır. Çünkü Amerika'nın talepleri kabul edilebilir türden değildir.

1- Afganistan ve Bin Ladin konusunda daha fazla işbirliği yap!

2- Irak'a asker gönder!

3- İsrail'i tehdit edebilecek nükleer silah edinme programlarından vazgeç!

4- İsrail'i tanı ve onunla ilişkilerini geliştir! Çünkü yalnız ve yalnız İsrail sana yardımcı olabilir.

Nitekim Amerika'nın bu çok zor taleplerini yerine getirmekte tereddüt eden Müşerref, Amerika'daki Yahudi lobisi tarafından sıkıştırılmaya başlandı. Yahudi lobisinin en önemli iki üyesi olan Carry Carman ve Tom Lantos Kongre'den Pakistan'a verilmesi önerilen 3 milyar dolarlık yardımın durdurulmasını istedi. Şaron ise 9 Eylül'de ilk İsrail başbakanı olarak Hindistan'a gideceğini açıkladı. Herkes İsrail'in nükleer silah edinme konusunda Hindistan'a yardım ettiğini bilmektedir. Hindistan'ın Dışişleri Bakanı Sinha'nın geçtiğimiz hafta Ankara ziyaretini değerlendiren Amerikalı gözlemciler, Hindistan-İsrail-Türkiye üçgeninden söz etmeye başladılar.

Tüm bunlar Amerika'nın bölgesel hesaplarında yer alırken İran ve Rusya da bir şeyler yapma gereğini hissetmektedirler.

Bu iki ülkenin bölgedeki politik, ekonomik ve askeri planlarından ise başka bir yazıda söz edeceğiz.

Afganistan olayı, Amerika'nın girdiği yerlerde tüm dengeleri nasıl allak bullak ettiğini bir kez daha herkese kanıtlamıştır.

Orta Asya'daki petrol ve doğalgaz hesaplarını dolaylı bir şekilde etkileyen Afganistan'da bunca kargaşa yaratan Amerika, dünyanın petrol merkezi olan Irak ve Ortadoğu'da neler yapmaz acaba!

Üç yıl aradan sonra Afganistan'da her şey ortadayken, Irak'ta istikrarın sağlanacağına acaba kimler inanır?

Ayrıca unutulmamalı ki Irak, Afganistan'a çok benzemektedir.

Her iki ülkede de çok karmaşık etnik ve mezhepsel yapılar bulunmaktadır. Ve yine her iki ülkenin etrafı karmaşık bölgesel dengelerle çevrilmiştir.

Ama her şeyden daha önemlisi, İsrail'in her iki ülkeye olan ilgisidir!

Irak'ta Hz. İbrahim'in doğup yaşadığı Ur ile Yakup'un yaşadığı Babil kentleri var.

Afganistan'da ise bu ülkeyi Pakistan'dan ayıran Hayber bölgesi ve geçidi var.

Bu isim ise Yahudiler'e, İslam ordusu karşısında aldıkları ilk yenilgiyi çağrıştırmaktadır. Yani Hayber Savaşı'nı.

Kendini dünya Yahudileri'nin devleti olarak ilan eden İsrail, belki de hâlâ Hayber'deki yenilginin ezikliğini yaşamaktadır ve bunun intikamını almakla meşguldür!

Hadi İsrail'in bu doğal kin ve nefretini anladık diyelim...

Peki ama Amerika'ya ne oluyor acaba?

Eminim ki, eğer derin düşünürseniz Amerika'nın da bizlere karşı kin ve nefretinin nedenlerini anlayacaksınızdır!

Yorumsuz bir İran yazısı!

13-08-2003

Amerika'nın Irak'a yönelik tehditlerine ve daha sonraki süreçteki saldırı ve işgaline karşın, Türkiye'nin tersine İran hep sessiz kalmıştır. Oysa İran, Saddam ile 8 yıl savaşmış ve bu anlamda Irak'a düşman bir ülke idi.

Yani Amerika'nın, Irak'a saldırısı İranlılar'ı sevindirmeliydi!

Ancak Irak'ın işgali sonrasında Amerika sıranın yakında İran'a geleceğini seslendirmeye başlamıştı.

Oysa savaş ve işgal öncesinde aynı Amerika, Tahran destekli Şiiler'le ittifak kurmuş ve işgal sonrasında Bağdat'ta oluşturulan Yönetim Konseyi'nde onlara ağırlıklı yer vermişti.

Bununla yetinmeyen Amerika, PKK'nın tersine, İran muhalifi grubun

(Halkın Mücahitleri) Irak'taki kamplarını hemen kuşatarak tüm elemanlarını silahsızlandırmış, birçok yönetim kadrosunu Irak'tan atmış ve bu grubun silahlı militanlarını Irak-İran sınırından uzaklaştırmıştı.

Irak'taki Şiiler'e her türlü yeşil ışığı yakan Amerika, aynı şekilde Necef ve Kerbela'yı ziyaret etmek isteyen İranlı hacılara ve ideolojik propaganda yapan Mollalara da tüm kolaylığı göstermektedirler.

Amerika da işgal karşıtı bazı Şii gruplara (Muktada Sadr grubu) yumuşak davranarak, Şii İran yönetimine (ve bölgedeki tüm Şiiler'e) şirin gözükmeğe özen gösteriyorlar.

Amerikan yönetimi ve medyası artık İran'ı suçlamaktan ve tehdit etmekten de vazgeçti.

Peki İran buna karşı ne yapıyor?

Amerika ile gizliden gizliye bir diyaloga giren Tahran, Uluslararası Atom Enerjisi müfettişlerinin İran'a gelişine izin vererek olumlu bir işbirliğine girdi.

Tahran yönetimi, ülkesinde bulunan El-Kaide elemanlarını yakalayarak vatandaşı oldukları ülkelere teslim edeceğini veya yargılayacağını ilan etti.

Bununla yetinmeyen Tahran, hiçbir Arap ve bölge ülkesinin tanımadığı Geçici Yönetim Konseyi ile temas kurarak, bir ilke imza attı. İran Dışişleri Bakan Yardımcısı Muhammed Sadiki geçtiğimiz hafta Bağdat'a giderek Konsey'in yirmi beş üyesi ile tek tek görüştü. Tabii ki Amerikalı sömürge valisi Bremer'in onay ve koruması ile!

Irak'ta bunları yapan Tahran, Afganistan'da da Amerikan işgaline karşı sert tavrından vazgeçmeye başladı.

Tahran, Lübnan'daki Hizbullah ve Filistinli Hamas ve Cihad gruplarına karşı da mesafeli durmayı planlıyor.

Tabii ABD ve İsrail'den gelecek sinyallere göre!

Ama en önemlisi torun Humeyni'nin açıklamaları oldu.

Hüseyin Humeyni, bir bölümü Türk medyasına da yansıyan demeçlerinde Amerika'nın Irak'ı işgalini onaylıyor ve gerektiğinde de Amerika'nın kendi ülkesi İran'ı da işgal etmesinin yararlarından söz ediyordu. Yani torun Humeyni'ye göre 'Amerika ve İsrail artık büyük şeytan değil, tam tersine demokrasi, özgürlük ve kalkınma alanlarında yararlanılması gereken ülkelerdir'.

Tüm bunlara karşın İran'da farklı sesler de duyuluyor.

İran Devrim Muhafızları Komutanı General Yahya Rahim Safavi, Amerika'ya karşı mücadelenin her alanda devam edeceğini söylüyor. Hafta sonu 14 bin muhafıza (Pasiç) hitap eden General Safavi, 'bundan böyle hatı müdafaa değil, sathı müdafaa var' diyordu. General Safavi, Irak işgali

sonrasında İran'ın da savunma konseptlerini değiştirdiğini ve buna göre devrim muhafızlarına yeni görevler düştüğünü söylüyor. General Safavi muhafızların yeniden örgütlenerek, İran'ın her karışında var olmalarını sağlayacak yeni bir düzenlemeden söz ediyordu.

Tüm bunlar olurken bölge gözlemcileri, Irak işgali sonrasında İran'ın müstakbel politikaları ile ilgili çok farklı ve detaylı değerlendirmeler yapıyorlardı.

İşin en garip tarafı ise şu olsa gerek; Türkiye'de buna benzer hiçbir değerlendirmeye, ne medyada, ne de akademik ve başka çevrelerde rastlanmaması.

Oysa Irak'a asker göndermeyi tartışan bir Türkiye'nin, Irak'ın komşusu ve o ülkede çok önemli etkisi olan İran'ı çok yakından takip etmesi gerekiyordu!!

'Irak'a asker gönderelim' diyenler acaba İran'da ne olup bittiğini biliyorlar mı?

Bu kişiler İran'ın, Irak'taki hem şiiler, hem de radikal İslamcı gruplar ve Kürtler üzerinde ne kadar etkin olduğunu biliyorlar mı?

Zaman zaman karşımıza 'Ortadoğu ve uluslararası ilişkiler uzmanı' diye çıkan bu kişiler ve bu kişilerin görüşlerini dikkate alan bazı çevreler İran'ın bu detaylı etkinliği ve Tahran'ın Washington ile çok gizliden diyalogu hakkında bilgileri olmadan nasıl olur da Türk askerini Irak'a gönderelim derler?

'Dar bakış açısı' dedikleri bu olsa gerek!

Irak ve bölge ile ilgili olarak bu bakış açısı ve sonuçlarının Türkiye'yi nerelere götürdüğünü herkes görmektedir. Ama o kişi ve çevreler, hatalarından vazgeçmek yerine, bu hatalarında ısrar etmektedirler.

Ne yazık ki bu hataların bedelini şimdiye kadar onlar değil, hep Türkiye demiştir.

Umarım ve dilerim bu böyle devam etmez! Çünkü bundan sonraki hataların faturası çok ağır olacaktır!

Süleymaniye'de Türk askerinin kafasına geçirilen torbalar bunun işareti olsa gerek!

Amerikalılar, Türkler'i çok mu sever!

18-08-2003

'Kosova'da, Bosna'da ve Afganistan'da yaptığım incelemelerde Türk askerinin halka götürdüğü hizmeti görünce şaşırdım. Türk askerinin halkla bütünleşmesine büyük hayranlık duydum. Türk askeri, halka ihtiyaç duyduğu hizmeti götürünce halk tarafından çok seviliyor. Aynı atmosferi

Irak'ta yaratmanız lazım. Türkiye ile Irak'ın komşu olması nedeniyle, Türk askerinin Irak'ta da halkla bütünleşmede, halka hizmet götürmede başarılı olacağından hiçbir şüphem yok. Bizim yapmakta zorlandığımızı Türk askerinin rahatlıkla yapacağına inanıyorum.'

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, bu sözleri son Amerika gezisi sırasında Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'den dinlemiş.

Gül bunları son Çankaya zirvesinde anlatmış ve Sayın Cumhurbaşkanı'nın da bu sözlerden etkilenerek Irak'a asker gönderme konusundaki görüşünü değiştirdiğini *Milliyet*'te Fikret Bila'ya anlatmıştı.

Ertesi gün Sayın Cumhurbaşkanı uluslararası meşruiyet konusundaki fikrini değiştirmedeğini resmen açıklamıştı.

Kim bilir, belki de Sayın Cumhurbaşkanı Wolfowitz'in kim olduğunu ve onun söylemlerine güvenilemeyeceğini hatırlamıştı.

Çünkü Wolfowitz, Yahudi lobisinin en önemli adamlarından biri olduğu gibi, Afganistan ve Irak savaşlarının da en önemli ideologlarından.

Türk kamuoyu ise Wolfowitz'i Çandar ve Birand'a verdiği demeçle daha fazla tanımıştı. Wolfowitz bu demecinde Türk halkına, Meclisi'ne, hükümetine ve ordusuna hakaretler yağdırarak Amerika'dan özür dilemelerini istiyordu.

Özür dilenecek hata ise, Wolfowitz'e göre tezkerenin reddedilmesidir...

Bununla da yetinmeyen Wolfowitz, Süleymaniye'de Türk askerinin kafasına geçirilen torbaların da baş sorumlusudur. Çünkü torba geçirme olayı Pentagon'dan verilen emirle gerçekleştirilmiştir.

Peki nasıl oluyor da böyle bir Wolfowitz, şimdi de Türk askerini göklere çıkartmaktadır?

Bu işin altında mutlaka bir bityeniği olmalıdır ve vardır da! Wolfowitz'in söylediklerine iyice bakarsak bunu anlarız. Wolfowitz 'Amerikalılar'ın yapmakta zorlandığı şeyleri Türk askeri rahatlıkla yapar' diyor.

Peki Amerikalılar'ın zorlandığı şeyler nelerdir?

Elektrik, su ve diğer belediye hizmetlerinin sağlanması.

Irak devlet organlarının çalıştırılması ve Irak halkına sözünü verdikleri özgürlük ve demokrasinin getirilmesi.

Oysa Amerikalılar isteseydi tüm bunları çok kolay yapabilirlerdi.

Nasıl mı?

1- Demokratik ve özgür bir seçimi hemen yaptırarak.

2- Tüm Irak halkını adil bir şekilde temsil edecek bir hükümeti kurduarak.

3- Tüm sorunların çözülmesi için bu hükümete her türlü yardımı sağlayarak.

4- İşgal kuvvetlerinin Irak halkına karşı sürdürdüğü çirkin davranışlara son vererek ve bir an önce Irak'ı Iraklılar'a bırakarak.

Bunların hiçbirini yapmayan Amerikalılar, acaba neden Türk askerinden yardım istiyor?

Türk askeri gidip seçim yaptıramayacak, hükümetin kurulmasına yardımcı olamayacak, Irak devlet kurumlarını işletemeyecek ve son olarak Amerikalılar'ın engellediği belediye hizmetlerini sağlayamayacaktır.

Peki Türk askeri ne yapacak?

Türk askeri Amerikalılar'ın zorlandığı bölgelerde ortak veya yedek işgalci güç olarak bulunacak.

Kuzey'de Kürtler, Güney'de de Şiiler'le ittifak kuran Amerikalılar, ortada Sünni Arap Iraklılar'ı Sünni Türkler'le karşı karşıya getirmek istiyor. .

Wolfowitz 'Amerikalılar'ın yapamadığını Türk askerleri yapar,' demekle bunu kastediyor.

Yoksa 150 bin askerle Irak'ta bulunan Amerika kendisinin kasıtlı olarak havaya uçurduğu su ve elektrik altyapısını, istese bir haftada yenileyebilir.

Ama istemiyor ve bu nedenle de bunu yapmıyor.

Çünkü Amerika Irak'ta istikrar ve esenlik istemiyor.

Kendisinin istemediği bir şeyi başkasına da yaptırmaz.

Yani, Türkler'in Irak halkına insani hizmet götürmesine izin vermez. Verir gibi gözükse de, bunu başka yollarla engeller. Bu yollar ise herkesin bildiği gibi çok kolay bulunur ve çok risklidir.

Bedelini başkaları ödediği sürece de Amerika riskleri çok sever.

Süleymaniye'de Türk askerinin kafasına geçirilen torbalar da bu riskleri görmemek içindir.

İşte bu nedenle de Wolfowitz 'bizim yapmakta zorlandığımız şeyleri Türk askeri rahatlıkla yapar,' diyor.

Wolfowitz, Amerikalılar'ın sindiremediği ve yok edemediği Iraklılar'ı Türk askerine havale etmek istiyor.

Wolfowitz, bunu Süleymaniye'deki torba olayından önce yapsaydı belki daha inandırıcı olabilirdi. Wolfowitz'in Türkler'e ve Türkiye'ye karşı olan büyük aşkıdan, başta onun İstanbul ve Ankara'daki dostları olmak üzere hiç kimse şüphe etmiyor!

Üstelik Wolfowitz'in aşkı, karşı tarafı öldürmeyip de sürdüren türdendir!

Neyse ki bu aşk karşılıksız ve tek taraflıdır!

Geçen hafta son YAŞ toplantısında emekliye ayrılan Org. Çetin Doğan Irak'a asker gönderilmesi ile ilgili olarak bir değerlendirme yaptı ve 'Mehmetçik'in kanını Galiçya'da, Yemen'de akıttık. Niçin akıttığımızı hâlâ soruyoruz,' dedi. Sayın Doğan'ın bu sözleri bir haftadır Türk medyasında tartışılmaktadır. Bu tartışmalarda taraf olmak istemediğim için konu ile ilgili herhangi bir şey yazmak istemedim.

Ancak *Radikal*'de değerli dostum Avni Özgürel'in yazısını görünce konuyu araştırma gereğini duydum. Özgürel'in yazısı ve kendi araştırmamın sonuçlarını sizlerle yorumsuz paylaşmak istedim.

Darbe ile Sultan Abdulhamid'i deviren İttihatçılar Osmanlı Devleti'ni, sonucu belli olan bir macera savaşına sürüklediler.

O sıralarda Suriye cephesinde bulunan Mustafa Kemal, Enver Paşa'ya Arabistan, Kafkasya ve Balkanlar'daki askerin derhal Anadolu'ya çekilip ordunun vatan savunmasına hazırlanmasını istiyordu. Enver Paşa ve İttihatçılar Mustafa Kemal'in bu tavsiyelerini ciddiye almayarak kendi bildiklerini okuyorlardı.

Cemal Paşa ise Mısır'ı fethetmek hayali peşinde Suriye-Filistin Cephesi Kumandanlığı'na giderken kendi hatıratında bakın ne yazıyordu:

'Yapacak çok işlerim var. Sıradan tedbirlerle bu işlerin görülmesi mümkün değil. En şiddetli, merhametsiz ve nezaketsiz damarlarımı ayağa kaldırmalıyım. Tembellik ve ihmalkârlığa karşı en şiddetli darbeleri indirmekten çekinmemeliyim.'

Şam'da ilk karargâhını kuran Cemal Paşa kiraladığı adamlara 'Allah cemildir, Cemal'i sever' diye slogan attırıyordu.

Bununla da yetinmeyen Cemal Paşa Mısır'da da aynı yönteme başvurarak 'yallanasır, yallanasır, Cemal Paşa udhul Masr' diye bağırıyordu sokaktaki insanları.

Yani 'haydi zafere, haydi zafere, Cemal Paşa gir Mısır'a...

Ancak Cemal Paşa'nın bu propaganda zekâsı, kendisine ne Suriye ne de Mısır cephelerinde zafer getirmeye yetmişti.

Cemal Paşa bunun intikamını Suriye ve Lübnan'da aydınları darağaçlarında sallandırarak aldı ve o büyük zekâsı ile Araplar'ı Osmanlı'ya karşı ayaklandırmayı başardı.

Cemal Paşa Arap tarihine 'Kasap Cemal' olarak geçti.

Bu sıralarda Osmanlı orduları, Sarıkamış'ta ve Balkanlar'da hezimet üzerine hezimete uğruyorlardı.

Durum giderek kötüleşiyordu. İttihatçılar tahttan indirdikleri Abdülha-

mid'in kapısına dayanarak kendisinden medet umdular ve ne tavsiye ettiğini öğrenmek istediler.

Abdülhamid, 'Benim sizlere verebileceğim hiçbir fikir ve tavsiye kalmamıştır. Çünkü bu zavallı devlet, Harb-ı Umumiye'ye sürüklendiği gün zaten bitmiştir. Sizi bana gönderenler (Enver, Talat ve Cemal Paşalar) bu çılgınlığı yapmadan önce göndermeliydi. Almanya ve Avusturya ile birlikte ateşe atılmak tarihin kaydettiği en büyük ahmaklıktır.'

Abdülhamid, bunları söylerken Arabistan'daki Osmanlı askerinin halini Yemen türkûleri çok acılı bir şekilde anlatıyordu.

Osmanlı askerinin gittiği yerden ailesine mektup gönderirken, zarfa bölgenin çiçeğini koyduğu biliniyordu. Yemen'den gönderecek çiçek bulamayan erlerin bunun yerine çimen koydukları söylenmektedir. Yemen türküsündeki 'gülü çemendir' ifadesinde anlatılan bu acılı dram, bilmem bazıları için hâlâ bir şey ifade ediyor mu!

Çünkü 1950'li yıllarda bazıları için hiçbir şey ifade etmemiş olacak ki, Ankara askerlerini Kore'ye gönderiyordu.

Üstelik orada akan kanın niçin akıtıldığını hâlâ kimse anlamış değil. Bazıları ise, bu kan 'Türkiye'yi NATO'ya sokmuş ve Ankara'yı Amerika'nın stratejik müttefiği haline getirmiştir' diye sevinmektedirler. 55 yıl sonra müttefik Amerika'nın Kore'ye giden askerlerin torunlarının kafalarına Kuzey Irak'ta çuval geçirmesini ise her nedense birçokları anlamıyor ya da anlamak istemiyor.

Yoksa hangi akliselim Türk askerini Irak'a göndermek ister?

İsteyenlerin ise ya aklından ya da vicdanından şüphe etmek gerekir. Ünlü ressam İbrahim Çallı'nın deyiimi ile 'bu kadar cehalet ancak tahsil ile mümkündür'.

Araplar da 'en tehlikeli cahiller, her şeyi bildiklerini sananlardır,' der.

Mehmet Akif ise:

'Tarihi tekerrür diye tarif ediyorlar. Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi', diye uyarıyor.

Ne dersiniz, Mehmet Akif'i sevenler tarihin tekerrür etmesine izin verecekler midir?

Ben sanmıyorum, ancak inanmak istiyorum!

Kim yaptı!

31-08-2003

Son bir ayda üç büyük olay... Ürdün Büyükelçiliği, BM binası ve Şii lider El-Hakim...

Üç olay birbirine benziyor. Çok güçlü patlayıcılar kullanılmış.

Ürdün, Amerika ile işbirliği yaptı diye elçiliği havaya uçuruldu.

BM, Amerika'nın işgalini onayladı diye binası yerle bir edildi.

Peki El-Hakim neden ve kim tarafından öldürüldü?

Geçtiğimiz hafta evinin önüne konan bomba ile üç koruması ölen ve ailesinden yedi kişinin yaralandığı eylemden sonra, acaba El-Hakim nasıl ve neden gerekli önlemleri almadı?

El-Hakim'in bu tür önlemleri almadığını görenler onu kolaylıkla öldürdüler. Mayıs başında Şii liderlerden Huii'yi de öldürdükleri gibi.

El-Hakim'in sözcüleri, Saddam yanlılarını suçluyorlar.

Biraz da Amerikalılar'ı. Güvenliği sağlamadıkları için.

Oysa sözcüler sorunun özünü görmezlikten geliyorlardı:

Yani işgali.

İşgal altında bir ülkede bu tür eylemlerin bekleneceğini herkes bilmektedir. Hele hele bu ülke, Irak gibi çok karmaşık bir etnik ve mezhepsel yapıya sahip ise.

Muhammed Bakır El-Hakim aynı ailenin 43. şehididir.

Yirmili yıllarla birlikte İngiliz işgaline karşı başlayan mücadelede bu aile bireyleri hep ön saflarda mücadele etmişlerdir. Son 30 yıldır aile bireyleri ise, Saddam yönetimine karşı direnmişlerdir.

Ancak bu direnmenin sonucundan umudunu kesen El-Hakim ailesi, sonunda Amerika'dan medet umar oldu. Oysa El-Hakim Tahran'da yaşamaktaydı ve İranlı mollalar Amerika'yı 'Büyük Şeytan' olarak tanımlıyorlardı. Washington ise, İran İslam devrimini tüm dünyaya terör ihraç etmekle suçluyordu.

Böyle bir çelişkide Amerikalılar El-Hakim ile işbirliği yapmakta sakınca görmüyor ve El-Hakim'in liderliğini yaptığı İslam Yüksek Devrim Konseyi grubuna imtiyazlı davranıyorlardı.

El-Hakim ise, yandaşlarına ve genel olarak Irak Şiileri'ne işgale karşı direnmemelerini tavsiye ediyordu.

Aynı şeyi kuzeydeki Kürtler yapıyordu.

Irak'tan gelen haberler, Şiiler ile Kürtler arasında içten içte gelişen bir çekişme ve yarışmadan söz ediyordu.

Amaç ise, Amerika'nın gözüne daha fazla girmek ve Irak pastasında daha büyük pay kapmak.

Bu durumdan rahatsız olan başkaları da vardı elbette.

Sünni Araplar, Türkmenler ve farklı düşünen Şiiler.

Ama bunların hiçbirinin El-Hakim olayı ile ilgisi yoktur diye düşünüyorum. Saddam'ın artıkları ve El-Kaide yandaşları ise bu çapta bir eylemi yapacak güçte olsaydılar bunu Amerika'ya karşı yaparlardı!

Peki kim ve neden yaptı bu eylemi?

Irak gibi kargaşanın yaşandığı bir ülkede, bugün hemen hemen tüm ülkelerin istihbarat örgütleri faaliyet göstermektedir.

Mossad'ın Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak bu köşede çok şey yazıldı. Henüz Mossad yaptı diyemiyorum. Ama sonuçları itibariyle bu eylem en çok İsrail'e yarayacağı için Mossad'ın yapma ihtimali bu aşamada çok büyüktür.

Çünkü bu ve beklenen benzeri eylemler kurnazca kullanıldığı anda bakan nelere yol açabilir:

1- İran destekli Şiiler ile Arap milliyetçisi Şiiler karşı karşıya gelebilir.

2- Amerika'nın destek vereceği bir taraf, diğer tarafa karşı üstünlük sağlayarak, yalnız Irak'ta değil aynı zamanda tüm bölgede egemenlik kurabilir.

3- Böylece İran destekli Şiiler güçlenirse, başta Suudi Arabistan olmak üzere Körfez bölgesindeki Arap yönetimler yıkılabilir ve yerine Şii ağırlıklı, ama Amerikan yanlısı iktidarlar işbaşına gelebilir. Bunun kanlı olması da İsrail'in işine yarar.

4- Arap milliyetçisi Şiiler ön plana çıkarsa, bu kez Necef mi, Kum mu tartışması başlatılır ve İran devriminin ideolojik gücü yok edilebilir. İdeolojik bir merkezi olmayan İran İslam Devrimi ve Cumhuriyeti varlık nedenini kaybeder.

5- Şiiler ile Sünniler arasında yeni türden bir çatışma körüklenebilir ve bölge yeniden bir Kerbela Vakası yaşayabilir. Böyle bir çatışma Irak-İran savaşında kışkırtılan Arap-Acem düşmanlığını körükleyebilir.

6- Şiiler ile Kürtler ve Kürtler ile Türkmenler arasında çatışmalar kışkırtılabilir.

7- Şii-Sünni Türkmen diyerek Türkmenler arasında düşmanlıklar kışkırtılabilir ve bu da yetmez ise Türk-Acem çatışması tetiklenebilir.

8- Tüm bunlar yetmezse Asuriler, Kildaniler ve Süryaniler'e yönelik kışkırtmalar yapılarak, 'Haçlılar'ın Irak ilgisi artırılabilir.

9- Tüm bunlar yapılırken İsrail, Irak'taki tarihsel emellerini gerçekleştirme yollarını arayabilir ve sessizce gerçekleştirebilir.

İşte El-Hakim'in öldürülmesi ve buna bağlı gelişmeler tüm bu risklerle yol açabilir.

Bunu önlemenin tek bir yolu vardır.

Irak'taki tüm gruplar bir an önce gerçeği görmelidir.

Irak'ta bir işgal var ve bu işgalci güçle hiç kimse işbirliği yapmamalıdır.

Çünkü yalnız böyle bir durumda işgal bir an önce son bulabilir.

İşbirliği yapacak kimse bulamayan Amerika, sözünü verdiği 'özgürlük ve demokrasi'yi uygulayarak yönetimi Iraklılar'a devreder ve çekip gider.

Iraklılar da ‘ulusal çıkarlar’ ortak paydasında anlaşarak ülkelerini en demokratik biçimde yöneteceklerini herkese kanıtlamak zorundalar.

Eğer bunu yapamazlarsa, o zaman Saddam’ı hak ettikleri gibi, İngiliz-Amerikan işgalini de hak etmişler demektir.

O zaman da olay çok farklı bir yola sürüklenecektir.

Böyle bir durumda da Türk askerinin Irak’a gitmesinin ne kadar riskli olduğunu söylemeye gerek yoktur diye düşünüyorum.

Bunun yerine Ankara, acilen Suriye ve İran ile işbirliği yapmalıdır. Irak’ta her şeyi önleyecek yegâne yol budur.

İşte bu nedenle bunu bilen Amerika ve Washington’daki Yahudi lobisi Türkler’e: ‘Sakin Şam ve Tahran’a yaklaşmayın,’ diyorlar.

Bir de şu ‘çuval geçirme olayını’ unutup, bizi Saddam’ın artıklarından koruyacak asker gönderirseniz 8,5 milyar dolarlık krediyi de kaparsınız!

Üstelik bir milyarı da orada akacak kanın karşılığı olarak hibedir!

Oyun başlıyor mu?

01-09-2003

Dünkü yazımda El-Hakim’in öldürülmesinin ne gibi sonuçları beraberinde getirebileceğini sıralamıştım. Bu sonuçlardan birisi de Şii-Sünni çatışmasının kışkırtılmasıdır.

El-Hakim’in yandaşları suikasttan hemen sonra yaptıkları açıklamalarda Saddam yanlılarını suçluyorlardı. Aynı zamanda güvenliği sağlamadıkları için işgalci Amerikan birliklerini de olaydan sorumlu tutuyorlardı.

Ancak dün Neceft’den gelen haberlere bakılırsa bu kez Usame Bin Ladin’in El-Kaide grubu ön plana çıkartılıyordu.

Necef Valisi Haydar Mehdi’nin açıklamalarında yakalanan 13 kişiden söz ediliyor ve bunların Suudi, Ürdünlü ve Filistinli oldukları söyleniyor. Ancak açıklamanın en can alıcı bölümü, bu kişilerin ‘Vahabi’ olduklarına dikkat çeken bölümdür.

Peki buna neden gerek duyuldu?

Hatırlanacağı üzere 11 Eylül sonrasında Amerika, Suudi Arabistan yönetimini dolaylı da olsa olup bitenlerden sorumlu ilan etti. Bu suçlama Suudi-Amerikan ilişkilerinde gerginliğe yol açtı. Bu gerginlik Amerika’nın ve özellikle Yahudi lobilerinin Vahabi mezhebini hedef almalarıyla daha da tırmanıyor.

Amerika’ya göre bu mezhep ve mezhebin sahipleri ‘dünyadaki tüm radikal-terörist İslamcı gruplara’ destek veriyorlar. Ama her nedense aynı Amerika’yı son 50 yılda Vahabiler’le neler yaptığını hatırlamak bile istemez. Usame Bin Ladin ve Taliban’ı Afganistan’da iktidara getiren bu ikili-

nin, dünyadaki anti-komünist ve Amerikan çıkarlarına zarar verebilecek tüm ülke ve yönetimlere karşı ne tür komplolar düzenlediklerini herkes bilmektedir.

70-90'lı yıllarda bu ikilinin desteklediği tüm legal ve illegal örgütlerin ofisleri Washington ve Londra'daydı.

Bununla yetinmeyen bu ikili İslam âlemi ile de sınırlı kalmayarak Şili'de Allende'ye karşı yapılan faşist darbeye ve Nikaragua'daki devrimci güçlere karşı mücadele eden Kontralar'a da her türlü yardımı yapıyordu.

Oysa tam o sıralarda Saddam Kuveyt'i işgal etmişti.

Ve 'Bırakın beni, Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarayım' diyen Bin Ladin, Amerika'nın 'hayır', cevabı ile karşılaşılıyordu.

Çünkü o sıralarda Amerika henüz Saddam'dan yeterince yararlanmamıştı.

Ve işte bu 'hayır' Usame Bin Ladin'i Amerika'nın niyetinden şüphe etmeye itmişti!!

Dönelim konumuza.

Vahabiler'i suçlamak öncelikli olarak Amerika'nın Irak ve bölgeye yönelik hedeflerine hizmet edecektir. İkinci aşamada bu suçlama Şiiler ile Sünniler arasındaki düşmanlığın ilk tohumlarını da ekmektedir.

Çünkü Vahabiler sonuçta Sünni'dir ve Necef ile Kerbela'ya karşın Mekke ve Medine'yi yönetmektedirler!

Kaldı ki, suikastların devamı da nasıl olsa gelecektir!

Eylemin Şiiler arasında var olan iktidar mücadelesi sonucu bir Şii grubu tarafından gerçekleştirilmiş olması yönündeki yorumlara ise şimdilik katılmıyorum. Şiiler'i, Sünniler'i ve tüm Iraklılar'ı ve Müslümanlar'ı sevmeyenler, eylemi böyle göstermek isteyebilirler ya da bizzat eylemi yapabilirler. Oysa hiçbir gerçek Şii, tüm Şiiler için kutsal olan Hazreti Ali Camii'ne zarar getiren ve cami duvarlarını kana bulayan bu eylemi yapmaz, yapamaz!

Amerika'nın bu eylemden nasıl bir yarar sağlayacağı ile ilgili yorumlara gelince...

Vahabiler'i suçlamanın getireceği yararları bir tarafa bırakırsak, Amerikalılar bu olaydan yine de kazançlı çıkmaktadır.

El-Hakim, kişiliği ve mücadele yöntemleri itibariyle dinin politik mücadelede bir araç olarak kullanılması gerektiğine inanır. Bu da doğal olarak Irak'ta laik ve İran etkisinden uzak bir yönetim isteyen Amerika'yı tedirgin ediyordu.

El-Hakim, işgale karşı taktik nedenlerden dolayı aktif bir eylem içinde değildi, ama herkes bilir ki işgali de benimsemiyordu.

İşte bu nederle El-Hakim'in ölümü Amerika'nın işine gelmiş olabilir. Kendisi öldürmemiş olabilir, ancak ölümüne çok üzüldüğünü hiç sanmıyorum.

Neden mi?

Çünkü El-Hakim'in yerine geçmesi muhtemel El-Sistani, dinin politika karıştırılmaması gerektiğine inanıyor ve dinin bir tasavvuf çerçevesi içinde algılanması gerektiğini savunuyor.

El-Sistani, ibadetlerin de bu anlayış içinde yerine getirilmesini istemektedir. Bu ise, Amerika'nın hoşlanacağı bir yaklaşımdır ve sonuçları itibarı ile Ahmet Çelebi gibilerinin, yani laiklerin ön plana çıkarılmasına hizmet edecektir.

Görüldüğü gibi El-Hakim'in öldürülüşünün birinci gününde bile olaylar hızla gelişiyor ve yorumlar da ona göre yön alıyor.

İşte bu nedenle, bu olayın sonuçları itibarıyla çok tehlikeli ve riskli gelişmeleri beraberinde getireceğini söylüyoruz.

Böyle riskli ve tehlikeli bir oyunda Türk askeri de Amerikalılar'ı korumak adına rol almak istiyorsa o zaman söylenecek tek bir şey kalıyor:

'Hoş geldiniz Amerikan cehennemine'.

Üstelik bu cehennem Amerikan filmlerindekine benzemez, gerçek bir cehennemdir!

Çünkü Müslüman olan Türk askerleri, 'Müslüman olmayanların' hizmetinde, hem de Müslümanlar'a karşı olacaktır!

Amerikalılar dalga geçiyor!

07-09-2003

Savaş öncesinde yapılan ve günlerce, hatta haftalarca süren görüşmelerde Amerika, 60 bin askerinin gelip Türkiye'de yerleşmesini isterken Türk askerinin Irak'a girişine izin vermediler.

Amerika'nın bu tavrından dolayı TBMM tezkereyi reddetti.

Şimdi de aynı şeyler yaşanıyor.

Irak'ta sıkışan Amerika, Türk askerinin gelip kendisini korumasını istiyor. Ancak aynı Amerika savaş öncesinde sergilediği tavrın benzerini, şimdi farklı versiyonlarda ortaya koyuyor.

Önce Hazine Bakan Yardımcısı çıkıp '8,5 milyar kredi Irak'a asker gönderme şartına bağlı' dedi. Açıklama düzeltilmesine rağmen bu şartın geçerli olduğunu herkes bilmektedir.

Kimse kimseyi kandırmasın!

Washington'da bunlar olurken, bu kez Irak'ın yeni Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari karşımıza çıkıp 'Türk askerini istemiyoruz' dedi. Zebari bu-

nu söylerken hükümetteki diğer grupların ve tabii ki kendisini oraya atayan Amerika'nın da eğilimini yansıtıyordu. Amerikan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Boucher ise bu açıklamayı değerlendirirken 'Yeni hükümet ile koordinasyonlu olarak çalışıyoruz. Ankara karar verirse, Türk askeri konusunda onları ikna etmeye çalışacağız,' diyordu.

Irak'taki Müttefik Kuvvetler Komutanı General Ricardo Sanchez ise 'Türk birliklerinin kendi komutası altında olması gerektiğini' söylüyordu.

Tam bu sıralarda Amerika, BM Güvenlik Konseyi'nde Almanya, Fransa, Rusya ve Suriye engelini aşamıyordu.

Peki, bu durumda Türkiye'nin asker gönderme ile ilgili şartları ne olacak?

Yani, BM veya NATO kararı, Irak hükümetinden davet, bağımsız hareket etme imkânı, Türkmenler'in haklarına saygı ve PKK'ya karşı acil önlem alınması vs. İlk dört şartın yerine getirilmediği ve getirilemeyeceği ortadadır.

Peki PKK konusunda Amerika ne yapıyor?

Bence işin özü burada!

Eğer Amerika, Türkiye ile diyalogunda samimi ise, o zaman PKK konusunu Ankara ile pazarlık konusu yapmazdı. Yani Amerika, 'askerinizi gönderin, PKK'ya karşı ne yapabileceğimize bakalım,' demek yerine, PKK'ya karşı harekete geçseydi daha inandırıcı olabilirdi diye düşünüyorum.

Iran Halkın Mücahitleri grubuna karşı daha ilk günden harekete geçen Amerika, her nedense aynı şeyi PKK'ya karşı yapmıyor. Üstelik PKK Amerika'ya göre 'terörist ' bir örgüt.

Peki Amerika neden PKK'ya karşı harekete geçmiyor? Amerika PKK'yı bir yandan Türkiye'ye karşı baskı unsuru olarak kullanırken, öbür yandan Iraklı Kürtler'i de küstürmek istemiyor. Iraklı Kürt liderler de 'gerektiğinde Türkiye'ye karşı kullanınız' diye PKK ile iyi ilişkiler içinde.

Dönelim Zebari'nin açıklamalarına.

Zebari, Türk askerini istemiyoruz, diyor.

Zebari işgal öncesinde ve sonrasında Amerika'nın Irak'ta güvendiği kişilerin başında geliyor. Yoksa Dışişleri Bakanlığı'm ona teslim etmezlerdi.

Bu durumda Zebari ve diğer hükümet üyelerinin 'gelmesin' dedikleri Türk askerini acaba Amerikalılar neden istiyor? Bu isteklerinde Amerikalılar acaba ne kadar samimidirler?

Samimi olduklarına ben inanmıyorum.

Her zaman Amerika'nın Türkiye ile bölge ülke ve halklarına karşı politikalarına şüpheyle bakan biri olarak ben, Amerika'nın Türkiye ile dalga geçtiğini düşünüyorum.

Yoksa çuvalı Türk askerinin kafasına geçirmezlerdi Süleymaniye'de.

Neden bazıları ve özellikle Amerikan hayranları bu gerçeği anlamak istemiyor! Amerika, 'Türkiye'yi tam olarak teslim almadan' Türkiye'nin hiçbir şartını kabul etmeyecektir.

Kabul eder gibi gözükse de bunu 'taktiksel nedenlerle' yapacaktır. Amerika, Irak ile ilgili olarak Türkiye için iyi şeyler düşünmüyor, düşünmeyecektir.

Askeri istese de bunu 'Türkiye'yi bataklığa sürüklemek' için yapacaktır.

Gelelim basına yansıdığı kadarı ile Sayın Turhan Çömez'in demeçlerine... İyi niyetine mutlak olarak inandığım değerli dostum Çömez 'Irak halkına konser verilmesini' teklif ediyor. Çömez'e göre 'Tatlises, Sibel Can ve Hülya Avşar'ın' katılacağı bir konser ile Iraklılar kazanılacaktır...

Tabii diğer insani tedbirlerle birlikte.

Yalnız, dostum Çömez, çok önemli bir gerçeği unutmuşa benziyor.

Şu anda Irak'ta bir işgal var.

Irak halkı, Sayın Çömez'in de gördüğü gibi en acı ve sefil günlerini yaşıyor.

Bu durumda Irak halkına eğlence ve karnaval düzenleme yerine üzüntüsüne ortak olmak gerekir.

Bu ise asker göndererek, yani işgalin kalıcılığına katkıda bulunarak değil, tam tersine işgalin sona erdirilmesini sağlayacak her çabaya destek vermekle olur.

Ha, ille de Irak halkını kazanalım deniyorsa o zaman bu, Amerikan baskılarına direnen TBBM'nin onurlu tavrına ve ününe layık bir şekilde yapılmalıdır. Belki de dünya üçüncüsü olan Türk Milli Takımı'nı oraya götürerek...

Böylece Iraklı oyuncular da Uday korkusu olmadan ilk maçlarını yapmış olacaklardır. Maçın sonucuna bakarak Iraklılar'ın Türk askerini ne kadar isteyip istemediklerine de karar verebiliriz.

Yeter ki hakemler Amerikalı olmasın!

Türk askeri, Amerikan vatandaşı mı!

08-09-2003

150 bin Amerikan, 12 bin İngiliz ve 3-4 bin değişik ülke askerleri Irak'ta güvenliği sağlayamıyor. Güvenlik denince Irak halkının değil, işgal kuvvetlerinin güvenliği kastediliyor.

Oysa bu sorunun çözümü oldukça kolay.

Yani işgalci kuvvetler olmasaydı, Iraklılar vuracakları Amerikalı veya İngiliz bulamayacaklardı. Çünkü işgalden sonra, Iraklılar'ın Iraklılar'a kar-

şı herhangi bir eylemde bulundukları yönünde bir bilgi yok. Yani Iraklılar en azından şimdilik Iraklılar'ı değil, işgalci Amerikalı ve İngilizler'i öldürüyor ya da yaralıyorlar.

Bu durumda Irak'a çağırılan Türk askeri de Iraklılar'ı Iraklılar'dan değil, Amerikalılar'ı Iraklılar'dan korumaya gidecek.

Örneğin Amerikalılar, Ramadi veya Felluce'den çekilse ve Irak halkının kendi yöneticilerini özgürce seçmesine izin verse, bu iki şehirde ve tabii ki tüm Irak'ta güvenlik sorunu kalmayacak ve Türk askerinin oralara kadar gitmesine de gerek kalmayacak...

Ama Amerikalılar şimdilik bunu yapmayacak.

Çünkü giderek bataklığa saplanan Bush, seçim yaklaştıkça daha da hırçınlaşacak, Irak ise giderek daha da karışacak, karıştırılacak.

Nasıl olsa orada ölen askerlerin büyük bölümü gerçek Amerikalı değil!

Bu sonuç Amerikan Asker Anneleri Örgütü'nün yaptığı bir araştırmada ortaya çıktı.

Bu araştırmaya göre şu anda Irak'ta görev yapan Amerikan askerlerinden 37.400'ü Amerikan vatandaşı değil. Yine bu araştırmaya göre Yeşil Kart hamili olan bu kişiler vatandaş olma umudu ile savaşa katılmış ve ölümü göze almış. Çünkü vatandaş olabilmeleri için Irak'ta en az altı ay kalmaları ve sağ olarak dönmeleri gerekiyor. Yani vatandaşlık hakkı veraseten intikal etmiyor ve dönüşten altı ay sonra ancak kazanılabiliyor. Irak'ta görev yapan bu kişiler vatandaşlıkla birlikte ayrıca hemen bir iş bulma ve 50 bin dolara kadar eğitim ve meslek edinme kredisi kazanma şansını da elde ediyor.

İşte çoğunluğu Latin Amerikalı veya Güneydoğu Asyalı olan 40 bin genç, 11 Eylül sonrasında zor kazanılan vatandaşlık hakkını elde edebilmek uğruna hiç tanımadıkları veya belki de adını bile duymadıkları bir ülkeyi işgal etmeye gidiyor ve tereddüt etmeden o ülkenin insanlarını öldürüyor.

Amerikan sistemi de hiç tereddütsüz, öldürmeye gönüllü olan bu gençleri savaşın ön saflarında kullanmaktan çekinmiyor. Yine Asker Anneleri Örgütü'nün rakamlarına dönelim: Irak'ta savaş sırasında ve sonrasında ölen veya öldürülen yaklaşık 300 askerin yüzde 63'ü Yeşil Kart hamili olanlardandır. Benzer şekilde sayıları 4 bini aşan yaralıların da yüzde 60'ı yine aynı gruptanmış.

Tabii bu arada Amerikan sistemi zencileri de ihmal etmemiş. Yapılan araştırmada Amerikan nüfusunun yaklaşık yüzde 15'ini oluşturan zenciler her nedense Amerikan ordusunun yüzde 40'nı oluşturuyor. Buna paralel olarak da Irak'taki Amerikan askerlerinin yüzde 32'si zencilerden. Bu du-

rumda Irak'taki Amerikan ordusu içinde Latin Amerikalı, Güneydoğu Asyalı ve Afrikalı zencilerin oranı neredeyse yüzde 80'i geçmektedir.

Geri kalan yüzde 20 ise beyaz Amerikalı.

Çünkü Amerika'nın gerçek sahipleri olan Kızılderililer'den artık numunelik de olsa pek kimse kalmadı. Milyonlarca Kızılderili, Avrupa'dan göç ederek Amerika'yı ele geçiren beyazlar tarafından filmlere konu olacak şekilde katledildi. Şimdi de işte bu Kızılderili katili Amerikalılar, Irak halkını yok etmek amacıyla kendilerine yardımcı aramaktadırlar.

Çünkü Irak halkının az da olsa bazı kesimleri, Kızılderililer'in yapamadığını yapmaktadır, yani Amerikan askerlerine rahat uyku uyutmamaktadır.

İşte bu nedenle Latin Amerikalı, Güneydoğu Asyalı ve zencileri cephenin ön saflarına gönderen Beyaz Amerikalılar, şimdi de Müslümanlar'ı kullanmayı amaçlıyorlar. Bu nedenle de Amerika, Türkiye ve Pakistan'dan asker istiyor.

Belki de giden askerlere Amerikan vatandaşlığını verirler de, bu askerler Avrupalı olmadan Amerikalı olurlar! Amerikalılar'ın işbaşına getirdiği Pakistanlı General Müşerref, onların her dediklerine 'evet' demek zorunda kalabilir. Ama Türk halkının oyları ile seçilen Erdoğan ve AK Parti hükümeti böyle bir zorunluluk olmadığına göre kendini daha rahat hissetmelidir! Üstelik halkın büyük bölümü hâlâ bu hükümetin yanında ve Amerika'nın 'çuval geçirme' olayını henüz unutmuş değil!

Ayrıca Amerika, Avrupa Birliği üyesi olmadığı için Schengen vizesi ile dolaşamamaktadır ve ileride serbest dolaşım hakkı elde edildiğinde de giremeyecek bir ülkedir!

Talabani: Türkler'i istemiyoruz.

Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari'den sonra, Kürdistan Yurtsevler Birliği lideri Celal Talabani de Türk askerlerini istemediklerini söyledi. Irak Geçici Yönetim Konseyi üyesi olan ve önümüzdeki ay Konsey Başkanlığı'nı üstlenecek olan Talabani, Türkiye ile birlikte hiçbir komşu ülkenin askerini istemediklerini söyleyerek 'Diğer Arap ve Müslüman ülkelerin askerleri gelebilir' dedi.

BAE'de yayımlanan *El-Halij* gazetesinin haberine göre Talabani, Türkiye'nin Irak'ın içişlerine karışmaya kalkışmasını anlamadıklarını söyledi ve 'Türkiye Türkmenler'i bahane ederek bizim içişlerimize karışıyor. O zaman Arap ülkeleri de Hatay'da yaşamakta olan Araplar'dan dolayı, Kürtler de Diyarbakır'daki Kürtler'den dolayı Türkiye'nin içişlerine karışır,' dedi.

Bölgedeki tüm ülkelerin sınırlarının belli olduğunu söyleyen Talabani, 'herkes bu sınırlara ve bu sınırlar içinde yaşayan insanların egemenlik hak-

larına ve kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkına saygılı olmalıdır' dedi.

Erdoğan, terör ve Amerika

14-09-2003

Önceki akşam Türk-Amerikan İşadamları Derneği'nin Çırağan'daki toplantısına katıldım. Amacım, toplantıda konuşacak olan Başbakan Erdoğan'ın direkt olarak Amerikalılar'a hitap şeklini görmektir. Büyük ölçüde de amacıma ulaştım. Dernek başkanı değerli dostum Zeynel Abidin Erdem'in kısa konuşmasından sonra kürsüye gelen Erdoğan, oldukça ilginç tespitlerde bulunarak Amerikalılar'a söylenmesi gerekenleri açık, net ve dolaysız olarak söyledi.

'Hem terörün karşısında olacaksınız, hem de buna yönelik adım atmayacaksınız. Ama bakıyoruz, hâlâ bu konuda (PKK) atılan bir adım yok. Ortadoğu'da terörü durdurabiliyor muyuz? Niye durduramıyoruz? ABD'li dostlarıma acı, ama samimi bir ifadede bulunmak istiyorum. Terör sadece kuleler vurulduğu zaman mı terördü? Farklı ülkelerdeki kuleler vurulduğu zaman terör değil mi?'

Salondaki Amerikalı işadamları ve diplomatlarının gözünün içine bakarak söylenen ve büyük alkış toplayan bu sözlerin çok önemli olmasına karşın, ben Sayın Erdoğan'ın bunları söylerken daha çok yüz ifadesini, mimiklerini ve heyecanını önemsedim. O ifadelerde ben 15 yıldır tanıdığım aynı Erdoğan'ı gördüğümünden ve o bu sözleri Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak söylediğinden dolayı çok mutlu oldum.

Çünkü ben 11 Eylül günü çıktığım tüm televizyon programlarında aynı şeyleri söylemiştim.

O zaman da Amerikan dostları, benim bu yaklaşımı hayretlerle ve tabii ki tepki ile karşılamışlardı.

Oysa o gün ben bir tek şeyi söylüyordum.

'Dünyadaki ve özellikle Ortadoğu'daki tüm terörden Amerika sorumludur. Kuleler yıkılmasaydı Amerika bu terörü desteklemeyi sürdürecekti...'

Nitekim Başkan Bush, bir gün sonra 'Bu bir Haçlı seferidir,' deyip İslam'a karşı savaşını ilan etmişti.

Tüm dünya bu gerçeği gördü. Türk halkı ise Bush'un bu söylemine somut bir yanıt vererek kasım seçimlerinde 'İslami değerleri ön plana' çıkaran AK Parti'yi iktidara getirdi.

Ama yine de bazı çevreler bu gerçekleri anlamak istemedi. Bunlardan biri de 'İslam ve Ortadoğu uzmanı' Bernard Lewis.

Lewis'in tespitlerine *Milliyet*'teki kendi köşesinde sık sık yer veren Sa-

yın Taha Akyol dün de aynı şeyi yaptı:

‘Amerika, terör ve İslam’ başlıklı yazısında Akyol, Lewis’in İslam’a ve Müslümanlar’a karşı olan geleneksel suçlamalarına yer veriyordu.

Bernard’a göre ‘İRA, terörizmi Katolik mezhebi adına yapmıyor. Din adına terörü yapanlar İslam dünyasından çıkıyor.’

Akyol’un büyük ölçüde katılarak aktardığı Lewis’in bu yaklaşımı, herkesçe bilinmesine rağmen zamanlaması açısından önemliydi.

Bir sefer tüm dünya İrlanda’daki çatışmanın Katolikler’le Protestanlar arasında olduğunu söylerken, nasıl oluyor da Lewis bize tersini kanıtlamaya çalışıyor?

Yok eğer Lewis ve Akyol orada “siyasal içerikli bir bağımsızlık hareketi var” diyeceklerse, o zaman bu hakkı neden Filistinliler’e tanımıyorlar?

Neden Hamas ve Cihad, ‘İslamî söylemlerle’ Filistin’i işgal eden siyonist İsrail’e karşı mücadele ederken terörist oluyor?

Neden ‘İslam’ bağımsızlık hareketlerinin dinamosu olurken terör oluyor da, ‘Hristiyanlık’ mücadelenin esin kaynağı olunca terör olmuyor?

Neden Hristiyan Amerikalılar bugün bile Iraklı ve Afganistanlı Müslümanlar’ı bombalamaya çıkmadan önce kutsanırken ya da haç çıkarırken terörist olmuyorlar da, Müslümanlar ‘Allahu ekber deyip dua ederken’ terörist oluyorlar?

Bernard Lewis ve benzerleri bizimle ilgili yanlış doğrularını bizlere kabul ettiremezler...

Bugün Amerika’yı yöneten ‘aşırı sağ ekip’ ile Sayın Akyol’un söylemi, aşırı dinsel yorumlar taşımaktadır. Bunu ben değil, Amerika’daki binlerce demokrat aydın ve politikacı söylemektedir. Bush yönetimindeki Amerika, emperyalist bir ülke olarak, Müslümanlar’a karşı topyekûn bir savaş ilan etmiştir. Müslümanlar da (yani Müslüman ülkelerin tüm insanları) kendilerini savunma hakkına sahiptirler. Amerika, ‘bu bir Haçlı seferi’ derken Müslümanlar ‘Hayır, bu bir langırt oyunu’ mu diyeceklerdi!!

Bush ve onun Wolfowitz gibi danışmanları bu savaşta ‘Yahudiliğin ve Ortodoks Hristiyanlığın’ en bağınaz söylemlerini kullanarak politika uygulamaktadırlar.

Amerika son 50 yıllık hatalarından hiç ders almamaktadır. Afganistan ve Irak’ta Müslümanlar’a karşı en acımasız terör eylemlerini sürdüren Amerika, bunu salt ‘kapitalizm’ adına yapmıyor. Hadi öyle olduğunu bir an için kabul edelim, peki tüm yasalarını Tevrat ve benzeri dinî kaynaklardan şekillendiren İsrail, neden Filistinliler’i yok etmek istiyor?

Siyonist ideolojinin kaynağı, yoksa dinsel değil mi?

Merak ediyorum da saygıdeğer Lewis, acaba neden İsrailliler’e de ‘terö-

rist Yahudiler' demiyor?

Bunu yapamayacağını biliyoruz, ama en azından kendisinin İkiz Kuleler'e verdiği değer kadar bizim de El-Aksa Camii'ne verdiğimiz değeri anlayışla karşılasın.

Sayın Erdoğan'ın söylemi ile 'Terör sadece New York'taki İkiz Kuleler vurulduğu zaman mı terördür? Farklı ülkelerdeki kuleler (ki ben bunları El-Aksa Camii olarak kabul ettim) vurulduğu zaman terör değil mi?

Çok önemli ve tarihsel değeri olan bu söyleminden dolayı Sayın Başbakan'a teşekkür ediyorum.

Önce doğru, sonra yalan!

15-09-2003

11 Eylül sonrasında asabi bir hale bürünen Başkan Bush 'Bu bir Haçlı seferidir' diyerek herkesi ve öncelikle Müslümanlar'ı tehdit etti!

Bu söylemin tehlikeli olabileceği kendisine anlatılınca Başkan Bush, Yahudi lobisinin şahinlerinden Wolfowitz tarafından kendisine tavsiye edilen bu cümlesini düzeltme gereğini duydu ve 'sürçülisan' eylediğini söyledi.

Ancak Bush, kendisine gösterilen yoldan geri dönmeyerek 'Haçlı seferine' çıktı. Bu seferde şimdiye kadar Afganistan'da, Irak'ta ve Filistin'de 40 bin civarında Müslüman öldürüldü.

11 Eylül'de ölen 1800 Amerikalı'ya karşın 40 bin Müslüman.

Yine de çok kötü değil!

Çünkü Amerikalılar Pearl Harbour'da ölen 1980 askere karşın Hiroşima ve Nagazaki'de 360 bin sivil Japon'u, hem de nükleer bombalarla yakarak öldürmüşlerdi.

Gelelim ikinci konuya.

Bundan bir süre önce Amerikan Hazine Bakan Yardımcısı 'Türkiye'ye vereceğimiz 8,5 milyar dolarlık kredi Irak'a asker gönderme şartına bağlı' dedi. Ankara tepki gösterince Amerikan Büyükelçisi Edelman düzeltti. Sonra da Amerikan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Boucher 'olur mu böyle şey' dedi.

Ankara rahatlamıştı.

Geçtiğimiz salı günü ise Kongre, Bush yönetiminin isteği üzerine 8,5 milyar dolarlık krediyi onayladı ve şartlarını sıraladı.

Buna göre Türkiye ekonomik reformlara devam edecek, IMF reçetelerini uygulamayı sürdürecektir ve dilim dilim alacağı krediyi yalnız Amerika, IMF ve Dünya Bankası'na olan borçlarının geri ödemedede kullanacak. Ama en önemli şart 'Ankara, Irak'ta Amerika'nın isteklerini yerine getirecek'.

Bakan Babacan kredi anlaşmasının yakında imzalanacağı müjdesini Washington'dan verdi. Borsa coştı, insanlar zafer kazanmış gibi mutlu oldu.

Ama hiç kimse öne sürülen şartları bu kez gurur meselesi yapmadı ve gelecek olan dolarların üzerindeki kanları görmedi!

Kanlı dolarlar diyorum, çünkü bunlar Kongre tarafından onaylanan Irak bütçesinin bir parçasıdır. Bu bütçenin amacı ise Irak'taki Amerikan işgalini pekiştirmektir.

Bunun da bedeli kan ve gözyaşı olacaktır.

Dönelim bir kez daha Bush'a...

Başkan Bush 10 Eylül konuşmasında Irak olayını anlatırken birdenbire yeni müttefiklerini, yani Kürtler'i hatırladı. Aslında şahin danışmanları olmasaydı, belki de Bush bu Kürtler'in kim ve nasıl bir şey olduklarını bile bilmeyecekti. Ancak Wolfowitz ve Grossman gibileri istedi diye, Bush 'Irak'ın kuzeyi genellikle istikrarlıdır ve yeniden imara, kendi kendisini yönetmeye doğru ilerliyor' deyiverdi...

Bir kez daha Ankara'da kıyamet koptu. Amerika Irak'ta bağımsız Kürt devleti kurduruyor diye... Başbakan Erdoğan Bush'u 'duygusallıkla' suçladı. Bakan Gül Amerikalılar'dan açıklama istedi.

Washington gecikmedi, 'Bush bunu kastetmedi' diye açıklama yaptı.

Süleymaniye'deki çuval olayında olduğu gibi herkes bir kez daha olup bitenleri unuttu.

Haçlı seferleri, asker şartına bağlı krediler ve Kuzey Irak'ta Amerikan destekli Kürt devleti...

Aslında Amerika tüm bunların ipuçlarını uzun süredir veriyordu, ama bazıları bunları görmek istemiyordu.

Yani Amerikalılar önce doğru, tepki görünce de yalan söylüyorlar!.. İşin tuhafı ise, birileri doğrulara değil, yalanlara inanmak istiyor.

Bu ise Amerikalılar'ın işini kolaylaştırıyor.

Yani Amerikalılar yalanlarla avunmak isteyenlere kendi koşullarını kolayca kabul ettiriyor.

Haçlı savaşlarına katılmak, şartlı kredileri kabul etmek, Washington'un PKK ile flörtünü görmezlikten gelmek, Irak'ta Kürt bir dışişleri bakanına muhatap olmak, Türkmenler'in haklarına sahip çıkamamak ve en önemlisi kafalara geçirilen çuvaları klimalı ve bol ışıklı birer koruyucu olarak algılamak...

Tüm bunları yapan ve daha fazlasını da kabul etmeye hazır olduğunu karşı tarafa sezdirenen çevreler, doğal olarak Amerika ve onun bölgedeki müttefikleri tarafından kolayca ve hiç kimsenin aklına gelmeyen yerlerde kullanılmak istenecektir.

Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Önemli olan iş işten geçmeden bunu anlamak ve önlemek için gerekli tedbirleri almaktır.

AK Parti hükümeti bunu yapabilir!

Nasıl mı?

Çarşambaya anlatırım...

Amerika, Türk askerini niçin istiyor?

17-09-2003

Önceki günkü yazımda Amerikalılar'ın söylemi ile eylemi arasındaki farka dikkat çekerek, herkesin buna karşı dikkatli olması gerektiğini söyledim ve dedim ki, 'AK Parti hükümeti bunun farkında olarak gerekli tedbirleri almalıdır.'

Şimdi de isterseniz Irak'la ilgili olarak bazı tespitleri ortaya koyalım:

150 bin askerle Irak'ta güvenliği sağlayamayan Amerika acaba 10 bin Türk askerini ne amaçla istemektedir?

Türk askerini Türkmenler'in de yaşadığı Kuzey'de değil de, Irak'ın Suriye sınırında görevlendirmek isteyen Amerika, acaba bununla neyi amaçlıyor?

Şimdiye kadar Ankara'nın Türkmenler, Iraklı Kürtler ve PKK ile ilgili hassasiyetlerini göz ardı eden Amerika, acaba neden şimdi bu hevesle Türk askerlerini istiyor?

Iraklı bakanlara 'Türk askerini istemiyoruz ve Ankara ile Fırat ve Dicle sorunlarımız var,' dedirten Amerika, acaba neden Türk askerinin Irak'taki çalışması ile ilgili olarak, inanılmayacak kadar karmaşık şartlar ileri sürüyor?

Üstelik Türk askerini onlar istiyor!

Elbette bu tür soruları çoğaltabiliriz...

Ancak ben burada Amerika'nın gerçek amaçlarına dikkat çekmek istiyorum.

Ocak başında dönemin başbakanı Abdullah Gül bölge ülkelere tura çıktığında Amerika bu çabanın önüne geçmek ve engellemek için elinden geleni yaptı. Irak'a karşı Amerikan savaşını önlemeyi amaçlayan Gül, bir taraftan doğrudan Amerika'nın, diğer taraftan da Amerikan yanlısı bazı Arap yöneticilerin engellemeleri ile karşılaştı.

Savaş sonrasında Suriye ve İran ile diyalogunu sürdüren Gül, bir kez daha Amerika'nın ve İsrail'in uyarı ve tehditleri ile karşı karşıya kalıyordu.

Amerika ve İsrail, Ankara'nın Şam ve Tahran ile diyaloglarından bile rahatsız olmuştu.

Suriye Başbakanı Miro'nun Ankara ziyareti ise hem Washington hem de Tel Aviv'i çılgına çevirmişti.

İşte böyle bir tepki ile Ankara'yı cezalandırmak isteyen Amerikalılar, önce 4 Temmuz günü Süleymaniye'deki çuval olayını gerçekleştirdiler.

Yani Miro'nun başarılı ziyaretinden iki gün sonra...

Bununla yetinmeyen Amerika, hemen ardından Kuzey Irak'taki Kürtler ve oradaki PKK yöneticileri ile diyalogunu yoğunlaştırdı.

Ama bütün bunları yapan Amerika, bana göre başka ve daha önemli bir amacın peşinde koşuyordu!

Amerika, Ankara'yı son dönemde iyi ilişkiler geliştirdiği iki komşusu Suriye ve İran ile karşı karşıya getirmenin peşindedir. *Milliyet*'in dünkü haberine göre, Amerika ve İsrail şimdi de Erdoğan'ın İran gezisini iptal ettirmeye çalışıyorlar.

Türk askerini Suriye sınırına yakın bölgelerde yerleştirmeyi hesaplayan Amerika, provokasyonlarla bu askerleri Suriyeli askerlerle çatıştırmayı amaçlayabilirler. Aynı şekilde Arap ülkesi olarak Suriye'nin Sünni ve Şii Arap aşiretlerle ilişkisini bilen Amerika, Türk askerini bu aşiretlerle de karşı karşıya getirerek gerektiğinde Suriye-Türkiye gerginliğini kışkırtabileceğini hesaplıyor.

İran-Türkiye gerginliği ise, Amerika açısından çok daha kolay yaratılabilecektir. Çünkü Amerika, İran destekli Şiiler ile çok iyi ilişkiler geliştirirken, Türkiye'nin ilgilendiği Türkmenler'e ise soğuk bakmaktadır. Amerika gerektiğinde Sünni-Şii-Türkmen ayrılığını da kullanmaktan geri kalmayarak Türkiye-İran çatışması için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Amerika, komşuları ile ilişkileri bozulan bir Ankara'yı çok daha rahat olarak istediği platforma çekebileceğini ve bir kez daha 1 Mart şokunun tekrarlanmasını önleyebileceğini hesaplıyorlar.

Bence Amerika'nın gerçek amacı budur.

Oysa bunun farkında olması gereken Türkiye, Prof. Dr. Ali İhsan Bağış'ın söylemi ile 'bölgesel dönüşümlerde söz sahibi olmalı ve başarabilmek için de yeni ve etkin bölgesel örgütlenmelerin oluşturulmasında öncü rol oynamalıdır. Komşularıyla ittifak içinde olmayan bir Türkiye'nin başarılı olma şansı bulunmamaktadır. Türkiye aynı zamanda (yani AK Parti yönetiminde) tarihsel ve coğrafik nedenlerle sahip olduğu sosyal ve kültürel bağlarını da, yeniden tanımlanacak jeo-kültürel politikalarla canlandırmak ve bunları merkez ülke olarak uluslararası sistemle entegre etmek zorundadır'.

Şimdi eğer Amerikalılar, Hüsnü yanılıyor diyeceklerse, o zaman gelin ne yapmaları gerektiğini onlara söyleyelim.

1- Amerika, Wolfowitz'in Türk Meclisi'ne, Hükümeti'ne ve Ordusu'na ettiği hakaretler ve Süleymaniye'deki çuval olayından dolayı, Ankara'dan resmen özür dilemeli.

2- Kürtler'e Yönetim Konseyi ve hükümette 5'er sandalye veren Amerika, Türkmenler'e de en az 2'şer sandalye vermelidirler. Gerçek oranları bulmak için de Amerikalılar bir günde sayım yapabilirler.

3- Amerika, kendi atadığı Irak hükümetinden 'Türk askeri gelsin' çağrısını yaptırmalıdır..

4- Irak halkının en az yüzde 80'inin kabul etmeyeceği federal sistemi Iraklılar'a zorla kabul ettirmemeli ve Irak'ta bağımsız bir Kürt devletine karşı olduğunu resmen deklare etmelidir.

5- Amerika, İran Halkın Mücahitleri grubuna nasıl davrandıysa, PKK'ya da, aynı şekilde davranmalıdır.

6- Türk askerini Irak'a çağırarak Amerika, yeni anayasa, seçim ve işgali sona erdirmeye ile ilgili olarak kesin bir tarih açıklamalıdır.

7- Amerika, Irak'a gidecek Türk askerinin istediği yerlerde bulunmasına ve Irak halkına yardım etme yöntemlerini kendisinin belirlemesine izin vermelidir.

8- Ve son olarak Amerika, eğer gerçekten samimi ise ve Türkiye'yi Irak bataklığına sürüklemek istemiyorsa, o zaman yalnız güvenliği değil, Irak'ın tüm sorunlarını Irak'a komşu ülkelerden (İran, Suudi Arabistan, Kuveyt, Ürdün, Suriye ve Türkiye) gelecek sivil-asker güce devretsın ve bu gücün komutasını Türkler'le birlikte yine kendisi üstlensin.

Ne dersiniz, AK Parti hükümeti böyle bir taleple masaya oturursa acaba Amerikalılar ne yapar?!

Yahudi İsrail ve Müslüman AK Parti!

22-09-2003

Bütün dünya Şaron'un Arafat'a yönelik tehditlerini konuşurken, beş Türk gazeteci İsrail'e gidip bu ülkenin ne kadar 'barışsever ve Türk dostu' olduğunu görüp bunu Türk kamuoyuna anlatmak istedi. Bu arkadaşlar cumartesi günü kendi gazetelerinde İsrail Cumhurbaşkanı Katsav ile yaptıkları söyleşiyi yayımladılar.

Bu söyleşinin içeriğine bakmadan önce, *Hürriyet*'in manşetine değinmek istiyorum.

Hürriyet, Katsav'ın ağızından 'Gelin dünyaya ders verelim' cümlesini manşete çıkarmış ve hemen alt spotta bu cümleyi 'İslami bir parti ile Yahudi bir devletin dost olabileceğini dünyaya gösterelim' diye açıklamış.

1- Demek Katsav, AK Parti'yi bir İslami parti olarak görüyor.

2- AK Parti ile dost olmak isteyen Katsav, her nedense Hamas ve Cihad gibi İslamcı gruplarla dost olamıyor!

3- Bir zamanlar 'Ortadoğu'nun iki laik ve demokratik ülkesi olarak takdim edilen İsrail ve Türkiye' demek ki artık iki din devleti olarak algılanıyor Katsav tarafından.

4- Yine bir zamanlar 'din devleti' suçlamalarını reddeden İsrailli yöneticiler artık bir Yahudi devleti olduklarını saklamıyorlar. Nasıl olsa Başkan Bush, 'İsrail'in bir Yahudi devleti olarak sonsuza dek yaşaması için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını' söylüyor.

5- Bir zamanlar 'İslami söylemleri ' nedeniyle Erdoğan ve arkadaşlarına yüklenen, Amerika-İsrail sevdalısı bazı çevreler, şimdi acaba Katsav'ın tek-lifine ne diyecekler?

6- Unutulmasın ki, 28 Şubat'ın en önemli gerekçelerinden biri de Sin-can'daki Kudüs Gecesi ve oradaki anti-İsrail sloganlardır.

Katsav'ın söylemlerini şimdi manşete taşıyan gazeteler, o günlerde Sin-can olayını da manşete taşıyarak bir İslami ayaklanmadan söz ediyorlardı!

Dönelim Katsav'ın diğer söylemlerine ve Türk gazetecilerinin bunları kendi okuyucularına pazarlama yöntemlerine.

Manşetlere taşman Katsav'm söylediklerine bakılırsa, İsrail Cumhurbaşkanı Sezer ve Başbakan Erdoğan'ın ziyaretlerini dört gözle beklemektedir.

Katsav 'Yahudilik ile İslam'ın çatışmadığını göstermek için Türkiye mü-kemmel bir ülke,' diyerek bakın ne inciler sıralıyor:

"Aynı değerleri paylaşan iki demokratik ülke olarak Türkiye ve İsrail, bölgedeki insanların yaşam standardını yükseltmek için birlikte çalışabi-lir!"

Gazeteciler bununla da yetinmeyerek, İsrail'in haklı olduğunu Kat-sav'm söylemleri ile kanıtlamaya çabaladılar. Bu da yetmedi, Revivo'nun Türkiye'ye selamlarını ve özlem duygularını da taşımayı unutmadılar.

Aslen İranlı ve gerçek adının Kassap olduğu bilinen Katsav'ın Müslü-manlar'ı bu kadar sevmiş ve Türk gazetecilerinin de buna inanmış olması gerçekten ilginç...

Ama giden gazetecilerin hepsinin de Galatasaylı olduğu hatırlanırsa, Revivo'yu bu kadar sevmeleri ise daha da ilginç...

Çünkü, Revivo'yu Fener'den alan Galatasaray da Fener gibi iflah olma-mıştı!

Dönelim *Hürriyet* ve diğer gazetelerin manşetine. Ne diyorlardı, 'Müs-lüman bir parti ve Yahudi bir devlet el ele verip dünyaya örnek olacaklar'.

Oysa biraz gerilere gittiğimizde, İsrailli yöneticilerin AK Parti zaferin-

den nasıl korktuklarını hep birlikte hatırlayabiliriz.

İsraililer Erdoğan, Gül ve AK Parti yöneticilerine ve danışmanlarına çengel atmak için bin bir yolu denediler. Bunların hepsini biliyoruz ve zamanı gelince de anlatırız.

Bununla yetinmeyen İsraililer, Amerika'daki Yahudi lobisini ve tabii ki Amerikan yönetimini devreye sokarak Ankara'yı kontrol altında tutmaya çaba gösterdiler.

Yahudi lobisinin ve Amerikan yönetiminin şahinlerinden Wolfowitz ve Grossman'ın Ankara'ya kızması yalnızca tezkerenin reddedilmesinden değil, aynı zamanda Gül'ün Başbakan olarak Arap ülkelerine açılma çabalarındandır. İsrail, Gül ve AK Parti'nin Arap ve Müslüman kamuoyunda kazandığı prestijden çok rahatsız olmuştu ve yine AK Parti'nin kendi söylemleri ile 'İslami bir parti' olduğu için, İsrail ve Yahudiler'le iyi ilişkiler kurmaya yanaşmayacağı endişesini taşıyordu.

Cumhurbaşkanı Katsav, Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı ve daha bir sürü gizli ya da açık heyetin Türkiye ziyaretleri ile İçişleri Bakanı Aksu'nun geçen hafta İsrail'e yaptığı ziyaret İsrail'in bu endişelerini gidermeye yetmemiştir ve yetmeyecektir.

Kendini bir Yahudi devleti olarak hiç çekinmeden ilan eden bir İsrail, hiçbir şekilde Müslüman bir ülke ile stratejik dost ve müttefik olamaz. Hele kendi söylemleri ile Müslüman bir parti ile bunu hiç mi hiç yapamazlar!

Neden olduğunu merak edenler, lütfen açıp Tevrat'a ve Yahudiler'in Mişna ve Tekvin gibi diğer dinsel kaynaklarına ve tabii bu arada siyonizm belgelerine baksınlar!!

Ayrıca unutulmasın ki, şu anda İsrail'i yöneten partilerin tümü aşırı dinci ve ırkçı partilerdir

Merak ediyorum da, kendini 'Müslüman değil, muhafazakâr ve demokrat bir parti olarak tanımlayan AK Parti acaba hangi ortak noktalarda Likud ya da aşırı dinci Şas Partisi ile buluşabilir? Ve buluşursa da acaba bunu niçin ve kime karşı yapar?

'Bu kredi riskli'

28-09-2003

Dünkü *Milliyet*'in birinci sayfasında 'Bu kredi anlaşması riskli' başlıklı bir haber vardı. Gazeteye göre bu cümleyi Bakan Ali Babacan söylemiş ve eklemiş; 'Türk askeri Kuzey Irak'a geçerse kredi askıya alınacak.'

Oysa *Milliyet* ve tabii ki *Hürriyet* ve diğerleri günlerdir bu kredinin ne kadar 'iyi' olduğunu anlatıyorlardı kendi okuyucularına.

Aynı *Hürriyet* ve *Milliyet* yine günlerdir reddedilen tezkere ile ilgili ola-

rak Amerika ve Türkiye arasında yapılan görüşmelerin detaylarını anlatıyor ve hükümeti, gerçekleri milletvekillerinden ve kamuoyundan saklamakla suçluyorlardı.

Her iki gazeteye göre, dönemin başbakanı ve sonra dışişleri bakanı olan Abdullah Gül, elde edilen ‘bunca’ kazanıma rağmen tezkerenin geçmesi için çaba harcamamış ve neredeyse milli çıkarları görmezlikten gelmiş!

Milliyet, günlerce Gül’e yüklendi, hatta neredeyse ‘vatan haini’ olarak ilan edecekti!

Oysa *Hürriyet* ve *Milliyet*’in ‘ele geçirdiklerini’ söyledikleri anlaşma metinlerinin satır aralarına doğru bakıldığında her şeyin Türkiye’nin değil, Amerika’nın istediği gibi geliştiği görülecektir.

Örneğin *Hürriyet*’in yazdıklarına bakılırsa, Kerkük ve Musul’da Kürtler’in bir olay çıkartması durumunda Amerika müdahale edecek ve bu olayları önleyemeyeceği kanaatine(!) varırsa, Türkiye’den önlem talebinde bulunacak.

Benzer tavır, yine *Hürriyet*’e bakılırsa, PKK konusunda görülmektedir. Amerikan tarafı, Türk ordusunun Kuzey Irak’a girip PKK’ya karşı operasyona girişmesine izin vermiyor. Ancak PKK’lılar saldırıya geçerse veya Türk askerine karşı herhangi bir engellemede bulunursa o zaman Türk askeri kendini savunabilir!!

Peki, mademki PKK-KADEK bir terör örgütüdür, o zaman Amerikalılar neden Türkiye ile bu konuda pazarlık yapma gereğini hissediyor? Türk hükümetinin yalnız bu tavrından dolayı Amerika’dan şüphe etme hakkı yok muydu?

Üç aylığına gelen ve 12 yıl süreyle Türkiye’den gönderilemeyen Çekiç Güç hikâyesini bilen AK Parti hükümetinin, Türkiye’ye gelecek 65 bin Amerikan askerinden endişe duyması doğal değil midir?

Tüm bunları bir yana bıraksak bile, Amerika Türk askerinin kendi başına Kuzey Irak’ın derinliklerine girmesine izin vermemiştir. Amerika, *Hürriyet* ve *Milliyet*’in bir yerlerden ‘ele geçirdikleri’ belgelerde yansıtılmak istediği gibi her şeye evet dememiştir ve nihai anlaşmayı imzalamamıştır.

Yoksa Gül, çıkıp da ‘Amerika Türk ordusunun Irak’a girişine karşı çıkıyor’ demezdi.

TBMM Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı Sayın Mehmet Dülger’in dediği gibi, ‘Son 50 yılda hep ittifak çıkarları ile dış politika uygulayan Türkiye, ilk kez bu denli ulusalcı bir politika izlemiştir.’

Anlaşılan ‘ulusalcı olmayan’ çevreler AK Parti hükümetinin bu tavrından memnun değildir.

Onlara göre Türkiye, kayıtsız-şartsız Amerika ile birlikte olmalıdır. He-

le Amerika bunun karşılığını da veriyorsa bu çok daha gereklidir.

İşte bu nedenle bu çevreler 8,5 milyar dolarlık 'şartlı' krediyi göklere çıkartılar.

Fakat 'Irak'a asker gönderme' şartı içermediğini söyledikleri bu kredinin foyası ortaya çıktı.

Bakan Ali Babacan sonunda bu kredi anlaşmasının riskli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Babacan'a göre 'Türk askeri Kuzey Irak'a girerse, kredi askıya alınır'.

Peki hani *Hürriyet* ve *Milliyet*'te göre Amerika, Türk askerinin Kuzey Irak'a girmesine izin vermişti!

Hani bu kredi hiçbir siyasi şart içermiyordu?

İşte bu nedenle AK Parti hükümeti şimdi çok daha büyük ve önemli bir sınav ile karşı karşıyadır.

AK Parti hükümeti bu kredi karşılığında Türk askerini Irak'a gönderirse, şu anda hükümete saldıran çevrelerin ve arkalarındaki dış güçlerin istediğini yapmış olacaktır.

Çünkü iş, asker gönderme ile kalmayacaktır.

Kredi şartı ne diyor: 'Türkiye her kredi dilimini istediğinde Dışişleri Bakanlığı ve Pentagon, Ankara'nın Irak konusunda Amerika'yla ne kadar işbirliği yaptığına bakacak ve ona göre evet veya hayır diyecek'.

Yani Türkiye, Irak konusunda Amerika'nın istediği her şeyi yaparsa (Bu Amerikan Kongresi'nin şartıdır) parayı alacak.

Peki asker gönderip göndermemek bir şart olmadığına göre, Ankara 'Irak konusunda' Amerika'ya nasıl ve nerede yardım edecek?

İşte bu nedenle son günlerde Türk-İsrail ve Türk-Amerikan ilişkileri ile ilgili olarak basma yansıyanlar çok önemli.

Çünkü 'Irak konusu' denince, Amerika'nın tüm Ortadoğu politikasını anlamamız gerekiyor.

Bunun içinde, gerektiğinde Suriye ve İran'a saldırmak ve İsrail devletini sonsuza dek bölgeye egemen kılmak isteyen Amerika'ya yardım etmek de vardır!

İşte bu nedenle AK Parti hükümetinin işi bir kat daha zorlaşmaktadır.

Erdoğan, Gül, Arınç ve AK Parti yönetimi, bu zoru da göğüslemek ve Türkiye'nin ulusal çıkarlarının ve coğrafyasının tüm maddi ve manevi gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Çünkü bu AK Parti olmanın da gereğidir!

Yine mi tezkere!

5-10-2003

Bu köşede ilk yazımı 26 Şubat 2003'te yazmıştım. Bu yazımın başlığı "Türkiye 'hayır' derse" idi...

Bu yazıda tezkerenin çıkması durumunda Türkiye'nin ne tür belalarla karşı karşıya kalacağını anlattıktan sonra, vekillerin tezkereye 'hayır' demeleri durumunda nelerin olabileceğini bakın nasıl özetlemişim:

1- Vekiller 'Hayır' derse, bazılarının propaganda yaptığı gibi, Türkiye Amerika'nın tehditleri ile karşı karşıya kalmayacaktır. Uluslararası politika zor durumda kalan Washington stratejik öneme sahip olan Türkiye'den böyle kolay vazgeçemeyecektir.

Yani Amerika'nın Türkiye ile ilgili B planı yoktur.

İMF ise, Türkiye'den vazgeçmesinin kendisinin sonu olacağını çok iyi bilmektedir. Türk ekonomisine hiçbir şey olmayacaktır.

Önemli olan Türkler'in, kendi ülkelerinin ne denli önemli olduğunu bilmeleri ve buna uygun davranmalarıdır. Türkiye, Sayın Gül'ün dediği gibi herhangi bir Arap şeyhliği veya prensliği değildir.

2- Vekiller 'hayır' derse, yukarıda sayılan tüm olumsuzluk ve risklere ortak olmayacaklardır. Çünkü Kuzey cephesi olmadan, Amerika savaştan vazgeçmek zorunda kalabilir. (Amerika'nın savaştan neden vazgeçmediğini 28 Nisan'daki yazımda anlatmıştım)

3- Vekiller 'hayır' derse, geceleri yatağa girerken ne Irak'ta ne Filistin'de, ne de yarın öbür gün Türkiye'de (İnşallah olmaz) yaşanacak acıların vicdan azabını duymayacak ve aileleri ile birlikte huzurlu uyuyabileceklerdir.

4- Amerikan taleplerine 'hayır' diyecek olan vekiller, bunu yalnız kendilerine oy veren seçmenleri ya da tüm Türkiye adına yapmayacaklardır. Bunu aynı zamanda tüm Arap ve Müslüman, hatta başta Avrupa ve Amerika'daki savaş karşıtı tüm dünya halkları adına yapacaklardır.

Anti-demokratik yönetimler altında yaşayan Arap halkları, Türk vekillerin 'hayır'ında belki de kendi hayırlarını ve kurtuluşlarını göreceklerdir. Türkiye, ancak böylesi onurlu bir davranış ile Ortadoğu'da (her konuda) bir model olabilir. Unutulmamalıdır ki zor ve kötü günlerin dostlukları hep daha güçlü olmuştur ve olacaktır.

AK Parti'nin yönetici ve vekilleri de bu gerçeği en çok bilen ve gereğini yerine getirenlerdir. Vekiller, hiçbir meşruluğu olmayan bir savaşa 'hayır' demekle bu gerçeği bir kez daha kanıtlayacaklardır.

Ben bu yazıyı yazdığım da, başkaları kıyamet tellahlığı yapıyordu. Yani Türkiye'nin her şeyi ile perişan olacağını ballandıra ballandıra anlatıyorlardı.

Oysa vekiller vicdanlarının sesini dinleyerek 'hayır' dediler ve Türkiye felaket tellalarının beklediği gibi perişan olmadı.

Tersine Türkiye, tüm dünyada inanılmayacak kadar prestij ve onur kazandı. Ama en önemlisi Türkiye hem işgalci olmadı, hem de işgalciye cinayetlerinde ortak olmadı.

Yani eğer bugün Irak ve tüm Arap halkı Türkiye'ye saygı duyuyorsa bu, vekillerin 1 Mart tezkeresine 'hayır' demesinden dolayıdır.

Yani eğer vekiller 'evet' deseydi, bugün Türkiye, Irak, Arap ve tüm dünya halkları gözünde işgalci bir ülke olacaktı.

Ama daha da önemlisi, bugün Amerikan halkı gibi, Türk halkı da Irak'tan gelecek olan cenazelerin acısını yaşıyacaktı. Üstelik bir hiç uğruna!

İşte bu nedenle 26 Şubat yazımı bugün bir kez daha siz değerli okuyucuların ve tabii ki vekillerin huzuruna getirmek istedim.

Bilinmeli ki, eğer bugün bu vekiller ve onlarla birlikte tüm Türk halkı, son altı ayda onurlu, gururlu ve hepsinden daha da önemli vicdanı rahat bir şekilde yaşıdıysa, bunu tezkereye 'hayır' dediği için yapabilmiştir.

Şimdi eğer vekiller, tüm bu onur, gurur ve vicdan rahatlığından sıkıldı iseler o zaman onlara söylenecek fazla bir sözümüz kalmıyor.

Ama ben inanıyorum ki, 1 Mart'ta tezkereye 'hayır' diyenler, başka hiçbir tezkereye 'evet' demeyeceklerdir.

Hatta 1 Mart tezkeresine 'evet' diyenler, 'hayırcı' arkadaşlarının ne kadar doğru karar verdiklerini görecek ve bu kez onlar da 'hayır' diyeceklerdir.

Unutulmamalıdır ki, tarih hep en kötüler ile en iyileri hatırlar.

Vekiller, belki de hayatlarının en önemli kararlarını alarak ya en iyi ya da en kötü olarak tarihe geçeceklerdir.

Inanıyorum ki, iyi olabilmek için çok fazla çaba harcamalarına gerek olmayacaktır.

Çünkü vekiller kendilerini ve Türk halkını savaşa, ölüme ve acıya ortak etmemek için 'hayır' diyecekleridir. Yok eğer vekiller şu ya da bu nedenle kötü olmak zorunda kalırlar veya bırakılırlar ise, o zaman kötü olmak için çok fazla çaba harcamaları gerekecek.

Çünkü TBMM'nin açılışında karşılaştığım CHP ve AKP'li vekillerin hiçbirinin yüzünde kötü olmaya yatkın bir ifadeye rastlamadım!

Aynı şeyi seçmen de görmüş olacak ki, bu vekilleri kendi adına 'Savaşa hayır' desin diye Meclise göndermişti!

Halkın beklentilerine ters olarak, Amerika'nın isteklerini yerine getirenler bunun bedelini çok ağır öderler!

Kanıt isteyenler varsa yarınki yazıyı okusunlar!

Not: Bağdat'taki Amerikalı Komutan Sanchez, Irak'ta işlerin giderek kötüye gittiğini belirterek asker gönderecek olan ülkelerin ölümüne hazırlıklı olmaları gerektiği müjdesini verdi!

İnanın Amerika için değmez!

06-10-2003

Geçenlerde İngiliz *The Guardian* gazetesinde bir haber yayımlandı. Habere göre, 1957'de dönemin Başbakanı MacMillan ve Amerikan Başkanı Eisenhower Suriye'yi işgal etmek için bir plan hazırlamışlar. Plana göre, Irak-Suriye sınırında olay çıkartılacak ve Suriye içinde birtakım suikastlar düzenlenecekti. Bu arada İngiliz-Amerikan destekli Irak ordusu Türk ordusu ile birlikte Suriye'ye saldıracaktı.

Bu hikâye tam 56 yıl önce planlanmış, ancak Sovyetler Birliği'nin sert tepkisi ve diğer faktörler nedeniyle hayata geçirilememiştir.

Hikâye bugün yaşanan ortama benzediği için ben de o dönemin olaylarını şöyle bir hatırlatayım diye arşive daldım.

Elde ettiğim bilgileri belli bir sıraya koyarak sizlere aktarmak istedim. Buradaki amacım Mehmet Akif'in o meşhur deyimini bir kez daha kanıtlamaktır: "Tarihi tekerrür diye tarif ediyorlar. Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi."

Şimdi gelin, belirli bir kronolojik sıraya koyduğum ve yalnız dış politikayı ilgilendiren olaylara birlikte bakalım.

- İkinci Dünya Savaşı sonrasında Amerika komünizme karşı koymanın planlarını yapmaya başladı.

- 1 Ocak 1946'da dini söylemleri ön plana çıkartan Celal Bayar-Adnan Menderes ikilisi DP'yi kurdu.

- 5 Nisan 1946'da Amerikan Missiouri Zırhlısı İstanbul'a geldi.

Japonlar İkinci Dünya Savaşı'nda teslim olma anlaşmasını Missouri'de imzalamıştı. Missouri ile birlikte Amerika'nın Türkiye ilgisi de başlamıştı.

- 21 Temmuz 1946'da yapılan seçimlerde DP, 465 sandalyenin yalnızca 66'sını kazandı.

- Kasım 1946'da Amerika Marshall planını açıkladı. Plana göre, komünizme karşı durabilmesi için Türkiye'ye bol miktarda 'siyasi şartlı' ekonomik yardım yapılacaktı.

- Mart 1947'de Amerikan Başkanı Truman ünlü doktrinini açıkladı. Buna göre Ortadoğu'ya açılmak isteyen Amerika, Türkiye'ye özel ilgi göstermeye başladı.

- Mart 1949'da Türkiye ilk ve tek Müslüman ülkesi olarak İsrail'i resmen tanıdı.

- 14 Nisan 1949'da NATO kuruldu.
- 14 Mayıs 1950'deki seçimlerde DP iktidara geldi. Menderes Türkiye'yi Küçük Amerika yapacağını söyledi.
- Türkiye, NATO'ya girmek ve Amerika'nın güvenini kazanmak için Kore'ye asker gönderdi . 26 Kasım 1950'de Kore'nin Pusan limanına varan ve hemen Kunuri bölgesine gönderilen Türk askerlerini Amerikalılar cephenin ön saflarına sürdü.
- İlk 4 günde 1000 kadar Türk asker ve subayı hayatını kaybetti. Türk ordusu Kore'de 1953'e kadar kaldı ve yüzlerce asker ve subayını daha kaybetti.
- Şubat 1951'de Türkiye; ABD, Fransa ve İngiltere'nin kurduğu Ortadoğu Komutanlığı örgütüne katıldı.
- Şubat 1952'de Türkiye NATO'ya kabul edildi.
- 23 Temmuz'da Nasır, İngiliz-Amerikan yanlısı Kral Faruk'u devirerek Mısır'da yönetimi ele geçirdi.
- Aynı sıralarda Musaddak İran'da Şah'ı iktidardan uzaklaştırmış ve ilk ş olarak petrolü millileştirme kararı almıştı. Amerika bir CIA darbesi ile Şah'ı tekrar ve kısa bir süre sonra iktidara getirdi.
- Mayıs 1953'te Amerikan Dışişleri Bakanı Dallas Ortadoğu turuna çıkarak Amerika'nın bölgeye egemen olabilmesi için gerekli temaslarda bulundu.
- Nisan 1954'te Türkiye, Pakistan ile bir askeri işbirliği anlaşması imzaladı.
- 19 Mayıs 1954'te Amerika, benzer bir anlaşmayı Pakistan ile imzaladı.
- 31 Ocak 1955'te Başbakan Menderes Bağdat'a giderek Amerikan-İngiliz yanlısı Nuri Said ile bir pakt imzaladı. Bu, Bağdat Paktı olarak tarihe geçti. Paktın amacı Mısır ve Suriye'de yükselen anti-Amerikancı eğilimleri önlemektir.
- 4 Nisan 1955'te İngiltere, 23 Eylül'de Pakistan ve 3 Kasım'da İran, Bağdat Paktı'na katıldı.
- Nisan 1955'te Bandung'ta toplanan ilk Bağlantısızlar Konferansı'nda Mısır lideri Nasır, Türkiye'yi Amerika'nın bölgedeki jandarması olmakla suçladı ve Menderes-Bayar ikilisine yüklendi.
- Ekim 1955'te Mısır, Suriye ile savunma işbirliği anlaşması imzaladı. Her iki ülke Sovyetler Birliği ve Çekoslovakya'dan silah alma anlaşması imzaladı.
- Mart 1955'te Moskova, Türkiye'ye bir muhtıra vererek Suriye'ye dokunulmamasını istedi.

- Ekim 1956'da Fransa, İsrail ve İngiltere Mısır'a saldırdı. Türkiye ise saldırıyı yumuşak eleştirmekle birlikte, müttefiği İngiltere ve Fransa'nın yanında yer aldı...

- 5 Ocak 1957'de Amerikan Başkanı Eisenhower ünlü doktrinini açıkladı. Bu doktrine göre, Amerika, İngiltere ve Fransa'dan boşalacak yerleri dolduracaktı ve bu planda Türkiye'ye büyük rol veriyordu. Amerika, bu noktadan sonra Ortadoğu'nun patronu olmaya adım atmaya başladı.

- Mart 1957'de Amerika bölgedeki kendi karşıt olan yönetimlerinden kurtulma çabasını girişti.

- Nisan 1957'de Mısır'da başarısız bir darbe girişimi oldu.

Aynı sıralarda Türk ordusu, Suriye sınırında yığınak yapıyordu. Amaç Irak'tan girilecek saldırıya destek vermektir.

- Temmuz 1957'de İsrail Başbakanı Ben-Gurion gizlice Ankara'ya gelecek Menderes ile birlikte Suriye ve Araplar'a karşı ortak işbirliği olanaklarını araştırdı.

- 2 Aralık 1957'de Türkiye, BM'de yapılan oylamada Fransa'nın yanında Cezayir halkının bağımsızlığına karşı oy kullandı.

- 23 Şubat 1958'de Mısır ve Suriye birleşti.

- 14 Temmuz 1958'de Irak'ta bir darbe oldu. Amerikan-İngiliz yanlısı Kral Faysal ve Başbakanı Nuri Said öldürüldü.

- Türkiye, Amerika'nın kışkırtması ile Irak ve Suriye sınırına asker yığıldı. Yükselen halk ve ordu muhalefeti sonucu hükümet müdahale etmekten vazgeçti. Ancak hükümet, Incirlik üssünün Amerikalılar tarafından kullanılmasına izin verdi.

15 Temmuz'da üstten kalkan uçaklar Lübnan ve Ürdün'e indirme yaparak oradaki işbirlikçi yönetimleri korudu.

- Irak, Mart 1959'da Bağdat Pakti'nden ayrıldı. Bağdat Pakti CENTO adını aldı.

- Menderes hükümeti, Amerika ile olan işbirliğini giderek daha da artırdı. 1958 sonunda Türkiye'den kalkan U-2 casus uçağı Sovyetler Birliği üzerinde düşürüldü.

- Tüm bu gelişmeler ve iç politika ile ilgili diğer faktörler giderek halk muhalefetini artırıyordu.

- 27 Mayıs 1960'ta asker müdahale ederek DP'yi iktidardan uzaklaştırdı.

- Amerika ise, 10 yıl süre ile kendisine inanılmaz düzeyde hizmet eden Menderes-Bayar ikilisinin sonunu seyretmekten başka bir şey yapmadı.

Askerler Menderes ve dış politikasından sorumlu Fatin Rüştü Zorlu ve Amerika ile para alışverişinden sorumlu Maliye Bakanı Polatkan'ı idam etti. Amerika ise buna yalnızca seyirci kalmakla yetinmedi, aynı zamanda ye-

şil ışık da yaktı.

10 yıl süre ile Amerika'ya inanılmayacak kadar hizmet eden, onlarca Amerikan ve NATO üssünün açılmasına izin veren ve Türkiye'yi Ortadoğu'da Amerika ve İsrail'in yanına yerleştiren Menderes ve arkadaşları ne yazık ki, Amerikalılar'm duygularını bile harekete geçirememişlerdi...

Bu da doğal. Çünkü Amerikalılar vefa duygusu diye bir duyguyu tanımazlar, tanıyanları da pek sevmezler.

Buna inanmayanlar, lütfen yukarıda sıraladığım olayların bir de detaylarına baksınlar. Tabii iş işten geçmeden.

Ne demiş Mehmet Akif, 'hiç ibret alınsaydı tarih tekerrür eder miydi' ve biz hep ağır bedeller öder miydik?

Her şey bitti (mi)!

12-10-2003

Geçtiğimiz Salı günü TBMM Irak'a asker gönderme konusunda hükümete yetki verdi. Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Gül, hükümetin bu konuda henüz karar almadığını, Amerika'yla görüşmelerin devam edeceğini söylüyorlar.

Oysa Washington'dan gelen haberler, her şeyin bittiğini ve Ankara'nın bu konuda Amerika ile her konuda önceden anlaştığını göstermektedir.

O hep söylenen 'güvenilir kaynaklara' göre Ankara, askerleri Amerika'nın istediği şartlarda gönderecek.

Umarım gelişmeler 'güvenilir kaynakların' güvenilmez olduğunu kanıtlar!

Çünkü aksi takdirde olup bitenlerin içte ve dışta açıklanması ve anlatılması çok zor olacaktır ve o zaman AK Parti çok şey kaybedecektir!

Yani Türk askeri, Amerika'nın istediği bölgelere gidecek ve onun istediği şekilde görev yapacaktır. Bu ise Erdoğan ve Gül tarafından söylenenlerle tümüyle çelişiyor.

Başka bir deyişle, Türk askeri Amerika istiyor diye Irak'a gidecek ve bu anlamda haksız, gerekçesiz ve ahlaksız bir işgale ortak olacaktır.

Bazılarının söylediği gibi, 'Türkiye Irak'ın geleceğinde söz sahibi olacak' söylemi de bu anlamda aldatıcı bir söylemin ötesine geçmeyecek ve daha başlangıçta hiçbir şartını kabul ettiremeyen bir Ankara için yapılacak hiçbir şey kalmayacaktır.

Unutulmamalıdır ki, Irak'taki istikrarsızlığın ve bundan dolayı Ankara'yı tedirgin eden tüm gelişmelerin nedeni Amerika'nın Irak'a saldırması ve bu ülkeyi işgal etmesidir.

Saddam'ın elinde kitle imha silahları olmadığına ve yine Saddam'ın El-

Kaide ile hiçbir ilişkisi bulunmadığına göre, Saddam'ın gitmeden önce başta Türkiye olmak üzere hiç kimse için bir tehlike oluşturmadığı anlaşılmıştır. Oysa bugün Irak'taki durum, önce Irak halkı, daha sonra da tüm bölge ülkeleri için bir tehlike arz ediyor.

Önce istikrara bakalım.

İstikrarsızlık dediğiniz şey Amerika'nın işgali sona erdirmesi ile son bulacaktır. Tabii Amerika, böyle bir istikrarsızlıktan yararlanmak istemiyor ise!

Bakın, Amerika Irak'ta federal bir yapıdan söz ediyorlar.

Türkiye ve bölge ülkeleri, Kürtler'in bu yapıdan yararlanarak daha sonraki bir aşamada bağımsız devlet kurabilecekleri endişesini taşıyorlar.

Oysa Irak'ta federal sistemi Irak halkı oylayacak ise, o zaman federal sistem olmayacak demektir. Çünkü federal sisteme en sıcak bakanlar Kürtler'dir ve onların oranı da yüzde 20 civarındadır.

İşte bunu ve yalnız Kürtler'le federal sistemi kabul ettiremeyeceğini bilen Amerika, Şii'ler'e de göz kırptıyor. Yani Amerika, bir yandan Kürtler'i Irak'tan ve daha sonra bölge ülkelerinden ayırmak için onları kışkırtırken, öbür yandan da Şii'leri de benzer dürtülerle harekete geçirmek istiyor. Bunun için de Amerika, gerektiğinde İran ile diyalogu, zaman zaman da Suudi Arabistan ile göreceli gerginliği ihmal etmiyor.

PKK-KADEK konusu ise, Amerika'nın yalnız Türkiye değil, tüm bölge ülkeleri ile ilgili olarak kullanmak isteği başka bir unsurdur.

İsrail'in Suriye ve Lübnan'a saldırıları ve şimdilik İran'a sataşması Amerika'nın Irak ve bölgeye yönelik plan ve projelerinin başka bir boyutudur.

Şimdi sorulması gereken soru şudur:

Irak'a asker gönderme kararı aldığına göre acaba Türkiye tüm bu plan ve projelerin neresindedir ve bunu ne karşılığında yapacaktır?

Yani Türkiye eğer bilerek ve isteyerek bu planlarda yer alıyorsa, o zaman sorunu başka bir boyut içinde tartışmalıyız.

Şimdilik ise bu boyutun ne kadar anlamsız ve inanılmayacak kadar tehlikeli olduğunu söylemekle yetinelim.

Yok eğer Ankara, Amerika'nın tüm bu plan ve projelerinin içinde bir rol üstlenerek bunların bir kısmını önleyebileceğini sanıyorsa o zaman durum değişir.

Umarım Erdoğan, Gül ve danışmanları böyle düşünerek ve önlerini görerek karar alıyorlardır.

Eğer durum öyle ise, o zaman onlardan Türk ve tüm bölge halkları adına şunu isteyebiliriz.

1- Irak'a asker göndermeden önce, mutlaka PKK-KADEK konusunda

Amerika ile anlaşın ve bunu resmi bir belge ile herkese ilan edin. Buradaki anlaşma sözcüğü ille de Kuzey Irak'ta bulunan 5-6 bin PKK-KADEK militanını öldürmek veya yok etmek anlamı çıkartılmamalıdır. PKK-KADEK ve Kürt sorununun çözümünü Amerika'ya bırakmak yerine bölge ülkeleri ile bir şeyler yapmak tercih edilmelidir. Unutulmamalıdır ki, bu sorunu yaratanlar ve son 90 yılda çözümünü dolaylı veya dolaysız engelleyenler hep emperyalist ülkeler olmuştur!

2- Türk askeri, Amerika'nın istediği yerlerde değil, Ankara'nın uygun bulduğu yerlerde yerleştirilmelidir.

3- Yapılacak adil ve dürüst bir sayım ile sayıları belirlenecek Türkmenler'in haklarının korunması için Amerika'dan resmen ve yazılı teminat alınmalıdır.

4- Birinci Körfez krizinde olduğu gibi, verilen sözlerin yerine getirilmesini önlemek amacıyla, Amerika Türkiye ve Türk işadamlarına vereceği ekonomik payı önceden açıklamalı ve bunları resmen imzalı bir belge ile teyit etmelidir.

5- Ankara, Irak'taki gelişmelere paralel olarak Amerika'nın veya İsrail'in Suriye ve İran ile yaşanacak gerginliklere hiçbir şekilde taraf olmayacağını önceden deklare etmelidir.

6- Amerika, Irak'a gidecek askerlerin masraflarını karşılamalı ve bu askerlerin yalnız güvenlik değil, diğer tüm insani çabalarına destek vermeli-dir.

Şimdi eğer hükümet yukarıda saydığım ve daha çoğaltabileceğimiz benzeri koşulları yerine getirebileceğine inanıyorsa ve bunların garantisini Türk ve bölge halklarına verebiliyorsa o zaman buyursun, askeri belirlenen koşul ve zaman içinde göndersin ve tüm artı ve eksileri ile sorumluluğu alsın.

Yok eğer tüm bu söylediklerimizin hiçbir garantisi yok ise, ki ben olmadığına inanıyorum, o zaman gerçekten Ankara'nın işi çok zor.

Çünkü Ankara, Irak'a gidip orada var olarak bir şeyler yapacağını düşünüyorsa yanılıyor.

Çünkü gerekli garantileri almadan Irak'a gidecek olan askerler karşılaşacakları belalarla baş etmek için, istikrarı sağlama işine bakamayacaklardır. Ve Türkiye o zaman bunca kolay gireceği bataklıktan, aynı kolaylıkla belki de hiç çıkamayacaktır.

Çünkü o zaman 1 Mart tezkeresinin intikamını almak için Türkiye'yi bu bataklığa sürükleyen (Süleymaniye'deki çuval olayını hatırlayın) Amerika ve bölgedeki yandaşları Türk askerlerinin ve dolayısıyla Ankara'nın başına gelenleri seyrederek zevk alacaklardır.

Yoksa Amerikalılar sapık davranışlarını itiraf eden ve tüm filmlerinde her türlü sadist duyguları kamçılayan Arnold Schwarzenegger'i California'ya vali seçerler miydi?

Elbette bu bir demokrasidir.

Dilerim Amerikalılar aynı demokrasiyi, Iraklılar'a çok görmezler ve özgürlüğü seçecek olan Irak halkının kararına saygı göstererek çekip giderler.

O zaman Türk askeri de oraya gitmek zorunda bırakılmaz!

Çuval ve torba!

15-10-2003

TBMM'nin 6 Ekim kararından sonra Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, bu kararın gerekçelerini ve hükümetin olası Irak politikalarını Arap kamuoyuna anlatmak üzere bana ve Ankara'da bulunan bazı Arap gazetecilerine demeçler verdi.

Sayın Gül'ün söylemleri ile ikna olmamamıza rağmen mesleğimiz gereği tüm söylediklerini çalıştığımız basın-yayın kuruluşlarına aktardık. Bu kuruluşlar da bize güvendikleri için Gül'ün bu söylemlerini haber bültenlerinin ilk sıralarında ve gazetelerin baş sayfalarında yansıttılar.

Tümü de bizim ricamız üzerine, bu söylemleri yorumsuz ve Türk-Arap ilişkilerine zarar getirmeyecek şekilde vermeye özen gösterdiler.

Ancak tüm Arap medyasını biz kontrol etmiyoruz.

Nitekim bazı basın-yayın kuruluşları TBMM'nin kararı sonrasında Türkiye ve AK Parti hükümeti ile ilgili birçok yorum yapmaya başladı. Henüz tehlikeli bir boyuta ulaşmayan bu kampanyanın malzemesini Iraklı yöneticilerin demeçleri oluşturuyor. Bu demeçlerde Iraklı yöneticiler Türk askerinin kendi ülkelerine gelmesine karşı olduklarını ısrarla söylüyor ve zaman zaman da Ankara'yı tehdit ediyorlar.

Ancak Irak Yönetim Konseyi üyesi Mesut Barzani'nin Kahire gezisi sonrasında Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'nın ve daha sonra Suudi Arabistan yönetiminin Türk askerlerinin gidişine karşı olan demeçleri sürece yeni bir yön verdi.

Arap medyasında Türkiye'ye karşı kampanya giderek yükselmeye başladı.

Türkiye, Amerika ve İsrail ile birlikte Irak'ı parçalamak ve bir bölümünü işgal etmekle suçlanıyor.

Ancak bu kampanyada ilginç olan bir taraf vardı.

Türkiye'nin Irak'a asker göndermesinden en çok etkilenmesi gereken iki ülke, yani Suriye ve İran sert tepki göstermemeye özen gösterdiler ve

gösteriyorlar. Çünkü bu iki ülke yöneticileri, bu tür bir tepkinin yalnız kendi ülkelerinin ve halklarının Türkiye ve Türkler'le ilişkilerini bozmayacağını, aynı zamanda bölgede yaşayan tüm halklar arasında düşmanlığı körükleyeceğini biliyorlardı.

İşte bu nedenle Şam ve Tahran, tepki ve eleştirilerinde daha dikkatli davranıyordu. Hatta Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad ve Başbakan İtri, AK Parti kongresi münasebetiyle Erdoğan'a dostluk mesajları gönderiyorlardı. Oysa herkes bilir ki, Irak'a komşu Şam ve Tahran (ki aralarında iyi bir diyalog var) Türk askerinin Irak'a gidişine en çok kızan iki başkenttir. Bunun nedenini ise başta Sayın Gül olmak üzere hükümet çok iyi bilmektedir!

Şimdi esas konuya gelelim. Yani çuval ve torba'ya! Yukarıda açıklamaya çalıştığım 'yumuşak' anti-Türkiye kampanyasına rağmen, geçtiğimiz cumartesi günü Prag'tan yayın yapan Hür Irak Radyosu'nda bir program yayımlandı. Bu programda Türkiye'nin Irak'a asker gönderme konusu tartışılıyordu. Programa Iraklı birçok vatandaş ve yetkili katılmıştı. Ama herkes Türkiye'ye saldırıyordu. Ancak Iraklı iki vatandaşın söyledikleri çok ilginçti.

Birincisi 'anlaşılan Türkler Süleymaniye'deki çuval olayından ders almamışlar. Şimdi de Amerikalılar, kendilerini korumak amacıyla Türk askerlerini kum torbaları olarak kullanmak istiyor,' dedi...

İkincisi ise daha sinirli olarak: 'Bundan sonra Türk televizyonları yayımlarını sık sık keserek, Irak'ta bir Amerikalı ve 10 Türk askerinin öldürüldüğü haberini vermek zorunda kalacaklar,' diyordu.

Hem de Özgür Irak Radyosu'nda.

Yani CIA'nın, Saddam'ı devirmek için dört yıl önce kurduğu radyoda. Yani CIA, yalnız Iraklılar'ı Türk askerine karşı kışkırtmakla kalmıyor, aynı zamanda Türk-Arap ve Kürt-Türk düşmanlığını da alevlendirmek istiyor. Benzer bir programı pazar günü İngiliz BBC radyosu yaptı. Bilmem başka bir şey söylemeye gerek var mı? Dost ve müttefik Amerikalı ve İngilizler, tüm etnik ve mezhep kesimleri ile Iraklılar'ı ve genel olarak Araplar'ı Türkiye'ye karşı kışkırtmaktadır! Nitekim her iki radyonun bu programlarından sonra bölgede Amerikan yanlısı Arap ülkelerinin radyo ve televizyonları da Türk askerinin Irak'a gidişi ile ilgili olarak bol miktarda haber ve program yayımlanmaya başladı. Buna paralel olarak başta Amerikan yanlısı ülkeler (Ürdün ve Suudi Arabistan) olmak üzere birçok Arap ülkesi Türkiye'ye karşı sesini yükseltmeye başladı. 3-5 günlük bu kampanya ile Türkiye'ye karşı ciddi bir hava estirildi. Askerin gönderilmesi ile ilgili olarak Ankara'dan çıkan her haber ile bu hava giderek ağırlaşıyor. Ama yine

de Arap kamuoyu henüz kesin kararını vermiş değil. Çünkü birçokları (ben dahil) AK Parti hükümetinin gelişen tepkileri ve giderek artan riskleri görerek asker gönderme kararı almaktan vazgeçebileceğine inanıyor. Karşı tarafta olanlar ise, AKP'nin diğer partilerden farklı olmadığını ve Türkiye'yi geleneksel Amerikan (bazıları İsrail'i de katıyor) çizgisinden uzaklaştırma niyeti içinde olamayacağını savunuyorlar. Arap kamuoyunda süregelen bu çok ciddi ve tehlikeli tartışmaya son noktayı yalnızca Başbakan Erdoğan ve AK Parti hükümeti koyacaktır. Erdoğan 'tarihe geçecek bir lider' olmak istiyor ise, kendisine gösterilmek istenen fotoğrafın bir bölümünü değil de, tümünü görmek zorundadır. Çünkü fotoğrafın detaylarında, Türkiye'nin ve bölgenin geleceğinin ipuçları vardır. Önemli olan bu detaylara başkalarının karanlık gözlükleri ile değil, Türk ve bölge halklarının yüreği kadar tertemiz ve bembeyaz bir gözlükle bakmak ve onları yalnızca politikanın matematiksel rakamları ile değil de insani değerleri de içeren adil bir vicdan ile görmektir. Partisini Türkiye'nin Adalet ve Kalkınması için kuran ve bu yüzden halkın oyunu kazanan Erdoğan, aynı şeyi bölgede de yapabilir. Unutulmamalıdır ki, Irak'ta yanlış yapan ve kaybeden bir Erdoğan yalnız Arap ve Müslüman halklarını değil, aynı zamanda Türk halkını da kaybeder. Benim bildiğim kadarıyla Erdoğan, Arınç, Gül ve tüm arkadaşları bilinen iç ve dış düşmanlara karşı verdikleri ve yıllarca süren mücadelelerini böyle bir sonuca varmak için yapmamışlardır!

Azerbaycan ve demokratik seçim!

19-10-2003

Bundan dört yıl önce Irak'ta bir parlamento seçimi yapılmıştı. Bu seçimlerde Saddam'ın oğlu Uday da aday idi. Uday kendi bölgesindeki oyların yüzde 99,99'unu almıştı. Uday kendisine oy vermeyen o bir kişinin araştırılıp bulunmasını ve derhal idam edilmesini istedi.

Araştırmalar sonucu, Uday'a oy vermeyen kişinin kendisi olduğu anlaşıldı!

Çarşamba günü Azerbaycan'da seçim yapılırken, biraz da fıkraya benzeyen bu olayı hatırladım.

Ertesi gün seçim sonuçlarını protesto etmek için Bakû sokaklarına dökülen halka askerler, polis, özel OMON birlikleri ve Aliyev yandaşları ateş etti.

Keşke, on iki yıldır Azerbaycan topraklarını işgal etmiş olan Ermeni birliklerine de halka karşı davrandıkları gibi davranabilselerdi.

Azerbeycan'da seçim ve demokrasi acı bir komedidir.

Yaklaşık olarak sekiz yıldır Azerbaycan'ı yöneten Haydar Aliyev, bun-

dan üç ay önce Ankara'da ölüm döşeginde iken, oğlu İlham Aliyev'i başbakan olarak atadı. Oğlu da demokrasi ile hiç ilgisi olmayan bir seçim yaparak kendini Başkan seçti.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konseyi'nin (AGİK) tüm gözlemcileri seçimlere inanılmaz boyutta usulsüzlük, yolsuzluk ve hile karıştırıldığını tespit edip açıkladı. Seçimleri izleyen meslektaşlarımızın büyük bölümü de aynı şeyi söylüyor.

Azerbeycan'da bunlar olup biterken, Amerikan Başkanı Bush gecikmeksizin İlham Aliyev'i kutladı.

Yani demokrasiyi getirmek gerekçesiyle Irak'ı işgal eden Amerika, Aliyev türü demokrasiye her nedense destek vermeyi tercih ediyor.

Amerika bunu hep yapıyor.

Yıllar önce ölüm döşeginde iken Kral Hüseyin'i Washington'dan uçağa bindirip Amman'a gönderen Amerika, otuz yıldır veliaht olan Prens Hasan'ı görevden aldırdı ve yerine oğul Abdullah'ın atanmasını sağladı. Çünkü Prens Hasan 'aklı başında' bir devlet adamıydı ve zamanla belki de Amerika problem yaratabilirdi!

Aynı Amerika, bugün Ortadoğu'da ve Arap âleminde tüm anti-demokratik yönetimlerin arkasındadır.

Babalarına darbe yapan prenslerin, iktidarı oğullarına devreden ve edecek olan cumhurbaşkanı ve kralların ve arada düzmece seçimler yapan tüm yönetimlerin arkasında hep Amerika var.

Arap ülkelerin, büyük bölümünde parlamentolar var, ama bu parlamentoların büyük bölümü ne hükümetlere, ne de kral ve cumhurbaşkanlarına hesap sorabilir!

Tıpkı Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bağımsızlığına kavuşan ve aralarında Azerbaycan'ın da bulunduğu Müslüman ülkeler gibi!

Hepsinde, liderler yüzde 99,9 ile seçiliyor.

Oysa yine Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ortaya çıkan diğer (Hristiyan) ülkelerde ve Doğu Avrupa cumhuriyetlerinde çok ciddi demokratik süreçler yaşanmaktadır.

Bu ülkelerin hemen hemen hepsi Avrupa Birliği'nin baskıları sonucu bu yolu seçmiş benziyor.

Diktatörlüğü seçenler ise kendilerini daha çok Amerika'ya yakın buluyor, Amerika da onlara sahip çıkıyor.

Tıpkı Azerbaycan'da olduğu gibi!

Ermenistan'da demokrasi ve özgürlüğü teşvik eden Amerika her nedense, Azerbaycan halkına diktatörlüğü layık görüyor.

Ermeniler tarafından işgal altında tutulan Azerbaycan topraklarının

kurtarılması için hiçbir çaba harcamayan 'dost ve müttefik' Amerika, yalnız ve yalnız Azeri petrolü ile ilgileniyor. Tabii bu arada Kuzey İran'da yaşamakta olan milyonlarca Azeri kökenlilerle de. Çünkü Amerika ve tabii İsrail zamanı geldiğinde Azerileri kullanarak İran'ı karıştırmak istiyor.

Bugün Azerbeycan'ın politik kararlarında İngiliz BP ve Amerikan petrol tekellerinin ağırlığı bilinmektedir.

Halkın büyük bölümü ise yolsuzluk, rüşvet, yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaktadır. Ermeniler'in işgal ettiği topraklardan kaçmak zorunda kalan yaklaşık bir milyon Azeri (nüfus 7 milyon civarında) çok kötü koşullarda yaşıyor.

Bakü yönetimi işgal altındaki toprakları unuttuğu gibi bu insanları da unutmuşa benziyor.

Bağımsızlığından bu yana Azerbeycan'a dört kez giden, başta Haydar Aliyev ve rahmetli Elçibey olmak üzere hemen hemen tüm yöneticilerle oturup konuşan ve tabii bu arada Ermenistan'a giderek oranın liderleri ile de görüşen ve Karabağ savaşında Azeri komutanların ihanetlerini gören biri olarak, olup bitenlerden gerçekten çok üzüntü duyuyorum.

Azerbeycan halkı, tıpkı diğer Arap ve Müslüman ülkelerdeki halklar gibi bunu hak etmiyor..

Neden Azerbeycan yöneticileri petrol zengini Arap ülkelerin başına gelenlerden ders almıyorlar?

Neden Saddam gibi, gerçek demokrasiyi kendi halklarına fazla görüyorlar?

Neden kendi halklarına değil de Amerika'ya güveniyorlar?

Unutmasınlar ki, halk kendisine inanan ve hizmet eden yöneticileri hiç unutmaz.

Ama aynı halk kendisine saygı göstermeyen, aldatan ve acı çektirenlerden kanlı veya kansız, ama er ya da geç hesap sorar.

Tıpkı Türkiye'de son seçimlerde olduğu gibi.

Merak ettiğim konu ise şu; bu demokratik seçimin galibi Erdoğan neden anti-demokratik seçimin galibi Aliyev'i hemen kutladı?

Dört akıllı adam!

20-10-2003

Geçtiğimiz hafta Amerikan Temsilciler Meclisi 'Suriye'yi cezalandırma yasasını' onayladı. Yasa 4'e karşı 398 oyla kabul edildi. Yasanın tartışılması sırasında Yahudi lobisi baş rolü üstlenmişti. Üyelerin büyük bölümü histerik bir şekilde bağırıp çağırıyor ve derhal Suriye'nin işgal edilmesini istiyorlardı.

Dört akıllı adam ise, Suriye hakkında ileri sürülen iddiaların hiçbirinin gerçekçi ve mantıklı olmadığını savundular, ama nafile...

Çünkü Haçlı-Siyonist ittifak bir kez kafasına takmıştı Suriye'yi. Peki Suriye ne yapmıştı da Amerikalılar'ı bu denli kızdırmıştı?.

1- Suriye, İsrail ile barışı kabul etmiyor.

2- Suriye, Filistinli terörist grupları destekliyor.

3- Suriye, Irak'taki teröristlere destek veriyor ve kendi sınırından bu teröristlerin Irak'a geçişine göz yumuyor.

4- Suriye, Lübnan'ı işgal ediyor.

5- Suriye, Araplar'ı Amerika'ya karşı kışkırtıyor.

Peki bu iddialar acaba ne kadar gerçekçi?

1- Savaş öncesinde Irak'ta kitle imha silahları var deyip bu ülkeyi işgal eden Amerika yalancı çıktı.

2- Savaş öncesinde, Saddam'ın El-Kaide ile ilişkisi var diyen Amerika doğru söylemediğini kabul etti.

3- Savaşın ilk günlerinde Saddam, ailesi ve tüm yardımcılarını Suriye'ye kaçtı diyen Amerika, Saddam hariç herkesi yakaladı.

4- Savaş sırasında Saddam, kitle imha silahlarını Suriye'ye kaçırdı diyen Amerika, bunun mümkün olmadığını sonra itiraf etti.

5- Irak'ta zor durumda olan Amerika, direnişçilerin Suriye sınırından sızdıklarını söylüyor. Oysa herkes bilir ki, Amerika, ordusunun 60 binini Suriye sınırında tutuyor ve bu sınırdan hiçbir sızma olmamaktadır. Amerikan teknolojisi de tüm bunları tespit edecek ve kanıtlayacak kadar gelişmiştir.

6- Amerika, Suriye'yi barışa yanaşmamakla suçluyor. Oysa Amerika'nın istediği barış İsrail'e teslim olmaktır. Amerika İsrail'in, Suriye'nin Golan bölgesini 35 yıldır işgal altında tuttuğunu her nedense unutuyor ve bu gerçeğin dünya tarafından görülmemesini de istiyor.

7- Amerika, 55 yıldır İsrail işgaline direnen Filistin halkını terörist olarak görüyor. Filistin halkına destek veren Suriye de bu nedenle terörist bir ülke olarak tanımlanıyor.

8- Buna rağmen Suriye, Mayıs başında Şam'ı ziyaret eden Colin Powell'a söz verdiği gibi Hamas ve Cihad'ın yanı sıra birçok örgütün faaliyetine kendi toprağında son verdirdi. Amaç "Yol Haritası" denilen Amerikan çabasına şans tanımaktı. Suriye yönetimi, her ne pahasına olursa olsun Filistin halkına verdiği desteği sürdüreceğini söylüyor ve bunu yapacaktır.

9- Suriye, 1975'te İsrail ve Amerika'nın kışkırtması sonucu patlak veren iç savaşı durdurmak amacıyla ordusunu Lübnan'a göndermiştir. Suriye bunu Arap Birliği'nin kararı ile yapmıştır. Suriye ordusu, 1982 yılında Güney

Lübnan'ı işgal eden İsrail'e karşı direnen Lübnan halkına destek vermiştir. Suriye ordusu, Lübnan hükümetlerinin isteği üzerine bu ülkede bulunmaktadır ve son üç yılda büyük ölçüde bu ülkeden çekilmiştir.

10- Suriye'yi, komşusu olan bir Arap ülkesini işgal etmekle suçlayan Amerika, her nedense kendisinin binlerce mil uzaktan gelerek başka bir Arap ülkesini işgal ettiğini unutmaktadır. İsrail'in tüm Filistin topraklarını ve Suriye'nin Golan bölgesini işgal etmesini ise Amerika ne hatırlamakta, ne de başkalarının hatırlamasına izin vermektedir.

11- Amerika, iki hafta önce Şam yakınında bir Filistin göçmen bölgesini bombalayan İsrail'e sahip çıkmakta ve İsrail'i eleştiren BM karar tasarsına bile tahammül edememektedir.

Peki Washington, söylemlerinin bu denli yalan olduğu ortada iken, neden Suriye'ye karşı böyle bir kampanyayı başlattı?

1- Amerika, geleneksel olarak, İsrail'in istediği her şeyi yapmaktadır.

2- Irak'ta zor durumda kalan Amerikan yönetimi, kendi prestijini kurtarmak için yeni hedefler bulmak zorunda olduğunu bilmektedir. Amerika'da seçim yaklaştıkça Amerikan yönetimi sağa sola saldıracaktır.

3- Amerikan yönetimi şu anda Arap âleminde kendisine ve tabii İsrail'e karşı direnen tek ülkenin Suriye olduğunu bilmektedir. Suriye direnişinin kırılması ile Amerika Ortadoğu'da daha rahat bir nefes alacak, İsrail ise Filistinliler'i daha kolay yok edecektir.

4- Amerika ve tabii İsrail, Türkiye ile Suriye arasında son dönemlerde gelişen karşılıklı güven ve dostluk ilişkilerine tahammül edememektedir.

5- Ortadoğu'ya demokrasiyi getireceğini söyleyen Amerika, Arap ülkelerindeki anti-demokratik yönetimlere sahip çıkarken, Suriye'deki demokratikleşme ve özgürleşme çabalarını görmezlikten geliyor, iç ve dış güçlere destek vererek bu süreci engellemeye çalışıyor.

Peki Amerika bu hedefine varacak mı?

Ben şahsen sanmıyorum. Çünkü:

1- Amerika'nın Suriye'yi ambargo ile tehdit etmesi hiçbir işe yaramayacaktır. Suriye'nin Amerika ile ticaret hacmi toplam 430 milyon dolardır.

2- Suriye'nin Amerika ile siyasi, ekonomik ve sosyal ilişkileri de oldukça sınırlıdır.

3- Suriye, ne Amerika ne de IMF'den bir kuruş borç almamıştır.

4- Birçok Arap yönetiminin ihanetine rağmen Suriye, Amerikan ve İsrail politikalarına karşı direnmektedir. Suriye'nin bu direnişi, başta Filistin olmak üzere tüm Arap halklarının moralini yükseltmekte ve işbirlikçi Arap yönetimlerini daha ileri gitmekten alıkoymaktadır.

5- Suriye'nin son yıllarda Türkiye ile karşılıklı güvene dayalı dostluk

biten her şeyi gözetmekte ve Mossad'a gelen istihbaratlardan emin olmak istemektedirler.

Bu istihbarata göre, 'radikal İslamcı gruplar' Habur'u kullanarak Kuzey Irak'a sızacak ve Amerikan varlığına karşı terörist eylemlerde bulunacaklar. Bahane bu.

Ama gerçek amacın ne olduğunu herkes kolayca anlayabilir!

Belki de Türk askerine karşı gelen, Türkmenler'e saldıran ve Türk işadamlarına 'Irak'tan çıkarken 10 bin dolardan fazla para taşıyamazsınız' diyenler de bu Mossad ve CIA peşmergeleridir.

Ne dersiniz!

Afgan güzeli ve propaganda!

29-10-2003

Geçtiğimiz hafta sonu dünyada olduğu gibi Türkiye'de de büyük gazeteler ve televizyonlar Afgan güzeli Vida Samadzai'nin boy boy bikinili fotoğraf ve görüntülerini yayımladı. Konu ile ilgili haberlerde 'Afgan kadının özgürlük mücadelesine' vurgu yapılarak 'burkadan kurtulduğuna' işaret ediliyordu. Vida'ya ilk tepki, Amerika'nın atadığı Afgan hükümetinde Kadın İşlerinden Sorumlu Bakan Habibe Surabi'den geldi. Surabi, Vida'nın din, örf ve geleneklere aykırı bu görüntüsü ile Afganistan kadınıni temsil etmediğini söyledi.

Ama hiç kimse Bakan Surabi'nin açıklamasını vermedi.

Oysa bakın, gerçek neydi:

Vida Samadzai, 1996 başlarında, yani Taliban iktidara gelmeden önce ailesi ile birlikte Amerika'ya kaçmış.

Bazı Afgan kaynaklarına göre, Vida'nın babası CIA ile çalışıyordu. Vida, Amerika'ya gider gitmez bu ülkenin vatandaşlığına alındı.

O gün bugün 26 yaşındaki Vida Amerikan vatandaşı ve 9 yıldır Afganistan'a uğramamış...

Afganistan'da çıkmazda olan Amerikan yönetimi, Vida'yı kullanarak kendi kamuoyunda ve dünyada zafer kazanmış gibi davranmak istedi. Vida, Afganistan'ı temsilen Dünya Güzellik Yarışması'na davet ettirildi. Vida bu davetin kendisine, Afganistan'ın Washington'daki elçiliği aracılığıyla yapıldığını söyledi.

Tarihinde ilk ve tek bir kez (1972'de) güzellik yarışmalarına katılan Afganistan, şimdi de Amerikan propagandasında bir figür olarak kullanılmak isteniyor. Washington'da dolaşan dedikodulara bakılırsa ve oyun tutarsa, 9 Kasım'da yapılacak yarışmada Vida'nın "Dünya Güzeli" seçileceği veya ilk üçe gireceği söylenmektedir.

Böylece Amerikan yönetimi hedefini gerçekleştirecek!

Afganistan halkını sefaletle sürükleyen Amerika, Vida'yı özgürleştirmiş olacak!

Afgan halkı buna tepkili. Irak'ta olduğu gibi Amerikalılar, Afgan halkının geleneklerini bilmediklerini veya bilseler de bunlara saygı göstermediklerini kanıtlıyorlar. Amerikalılar'dan farklı bir tavır da beklenemezdi.

Çünkü Amerikan sistemi tümüyle yalan ve propagandaya dayalıdır.

Başkan Bush, 11 Eylül Araştırma Komisyonu'nun önceki gün kendisinden istediği gizli bilgileri vermeyeceğini söyledi.

11 Eylül ile ilgili tüm bilgileri kendi kamuoyundan ve dünyadan saklayan Bush ve ekibi, Malezya Başbakanı Mahatir Muhammed'e ve dolayısıyla Müslümanlar'a saldırmayı sürdürüyor.

Geçen Pazar günü Amerika'nın 16 bin kilisesinde 'İsrail ve Yahudiler'le' dayanışma ayinleri yapıldı. Bu ayinlere yaklaşık olarak 7 milyon Amerikalı katıldı ve birçok yerel televizyon bu ayinleri canlı olarak yayımladı. Merkezi New York'ta bulunan Uluslararası Hristiyan ve Yahudi Arkadaşlığı Örgütü tarafından düzenlenen bu kampanyada 'radikal İslam ve bu İslam'ın dünya uygarlığı için ne denli tehlike oluşturduğuna' dikkat çekildi ve Hristiyan-Yahudi ittifakının bu tehlikeye karşı birlikte mücadele etmesi gereğinden söz edildi. Bu amaçla tüm dünya Hristiyanları'nın İsrail'in ve Yahudiler'in yanında durması ve onları desteklemesi istendi.

Amerika'da İsrail yanlısı bu propaganda yapılırken Türk medyasında iki ilginç yazı yayımlandı.

İsrail'i çok iyi tanıdığını bildiğim Ayşe Karabat *Radikal*'deki köşesinde cumartesi günkü yazısında İsrail toplumunun kadını nasıl aşağıladığını anlatıyordu:

'Ayn belli günlerinde karısına dokunması din gereği yasak olduğu için ayrı yataklarda uyuyorlardı. Adam, sabah erkenden uyandı. Dua şalını üzerine geçirdi ve Allah'a şükretmeye başladı, verdiği nimetler için, onu doğru yola sevk ettiği için. Sonlara doğru şunlar döküldü dudaklarından: 'Allahım beni kadın yaratmadığın için sana şükürler olsun'.

Cinsiyetinden memnun olduğu için tam tersi yönde dua eden ben, sinema perdesinde bu sahneyi gördüğümde ister istemez gülümsedim. Ama sonra öğrendim ki, Yahudiler her sabah dua ederken bu cümleyi tekrarlıyorlarmış..

Pazar günü, Filistin İntifadası'nın üçüncü yılına iki sayfasını ayıran ve İsrail gerçeğini tüm çıplaklığı ile kendi okuyucusuna anlatan *Sabah*'ta bir değerlendirme yazısı yazan Umur Talu, bakın İsrail'in başka bir gerçeğini nasıl anlatıyordu:

tehdit' oluşturmak anlamına geleceğini herkes ve özellikle AK Parti hükümeti bilmelidir.

Belki de Avrupa vatandaşlarının zaman zaman Türkiye'nin üyeliğine karşı çıkmasının temel nedeni budur.

Yani Avrupalılar, iki belalı ülke olarak Amerika ve İsrail ile işbirliği yapan Müslüman bir Türkiye'yi kendi aralarında görmek istemiyorlar, istemezler.

Böyle bir görüntü ve imajdan çabuk kurtulan bir Türkiye'nin 2004 öncesinde üyelik görüşmelerinde daha fazla bir şans yakalayacağına inanıyorum.

Belalı oldukları Avrupalılar tarafından resmen tescil edilen İsrail ve Amerika'dan uzak durmayı hedefleyen bir yıllık bir politika, Türkiye'ye çok şey kazandırabilir, ama hiçbir şey kaybettirmez.

Ne dersiniz, denemeye değmez mi?

Olacağı buydu!

09-11-2003

Savaştan iki ay önce *CNN-Türk*'te bir programa katılmıştım. Programda bir grup gazeteci, Washington'da bulunan Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Mark Grossman'a soru soruyorduk. Orada bulunan meslektaşlarımızın çoğu Amerikan hayranı oldukları için, sorularını Grossman'ı rahatsız etmeyecek şekilde soruyorlardı!

Ben de kendisine şöyle bir soru sormuştum: 'Sayın Grossman, diyelim Irak konusunda bazı tercihler yapmak zorunda kaldınız. Bu durumda 50 yıllık müttefik Türkiye'yi mi, yoksa Kuzey Irak'taki Kürtler'i mi seçersiniz?'

Amerikalıların Kürtler'i tercih ettiklerini önceden bilmeme rağmen, bunu Grossman'dan duymak istemişim. Ancak Grossman yuvarlak ifadelerle, hem Türkiye'nin hem de Kürtler'in kendileri için önemli olduklarını belirterek kimi tercih edeceklerini söylemedi.

Daha sonra katıldığım tüm televizyon programlarında, Amerika'nın, Türkiye'yi değil de Kürtler'i tercih ettiğini ısrarla vurguladım ve AK Parti hükümetinin de ona göre davranması gerektiğini söyledim.

Belki de TBMM, bu doğrulardan dolayı 1 Mart tezkeresine 'Hayır' dedi. Ancak yine de Amerikan hayranı köşe yazarları ve sözde Ortadoğu uzmanları bildik yalanlarla Türkiye'yi Amerika'nın peşine takmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya devam ettiler.

Biz ise, Amerika'ya güvenilmemesi gerektiğini ısrarla söyledik ve AK Parti hükümetini, Amerikan-İsrail oyununa gelmemesi için sürekli uyar-

dık. Ve 23 Ağustos ile 6 Eylül tarihlerinde bu köşede yazdığımız iki makalede, Amerika'nın Türkiye ile dalga geçtiğini ve hiçbir şekilde Türk askerini Irak'ta istemediğini ısrarla ve inandırıcı somut verilerle anlatmaya çalıştık.

Ancak biz tüm bunları söylerken, Amerikan hayranları yine bildikleri yolda devam ederek, AK Parti hükümetini baskı altında tutmaya çalıştılar; hem de 4 Temmuz'da Türk askerinin kafasına çuval geçirme olayına rağmen!

Hükümet ise, belki bu baskıların sonucu olarak 7 Ekim tezkeresini TBMM'den geçirtti. Biz ise, ısrarla bu tezkerenin geçmemesi gerektiğini söyledik ve Amerika'nın hiçbir şekilde Türk askerini istemediğini tekrar tekrar hatırlattık. Aynı söylemleri 29 Eylül'de Avrasya Stratejik Araştırma Merkezi ASAM'da katıldığım bir konferansta özellikle vurguladım. Bu konferansa Çevik Bir Paşa ile Türkiye'nin eski Washington büyükelçisi Nüzhet Kandemir de konuşmacı olarak katılmışlardı.

Birçok emekli general, diplomat ve hatta bazı CHP ve AKP'li milletvekillerinin de izlediği bu konferansta, yine ısrarla Amerika'nın Türk askerini istemeyeceğini ve yakında Kuzey Irak'ta bulunan Türk birliklerinin çekilmesini isteyeceğini söyledim. Bu söylediklerime ne sayın Bir, ne de başkaları katılmıştı.

Ancak AK Parti hükümeti 'gördüğü lüzum üzerine' 7 Ekim tezkeresini TBMM'den geçirdi ve Amerika ile pazarlığı beklemeye koyuldu. Oysa bu arada Amerikalı askerler, Genelkurmay ile yaptıkları görüşmelerde Türk askeri meselesini yeterince yokuşa sürmüşlerdi. Başka bir deyim ile Amerikalılar, Türk tarafının hiçbir istek ve koşulunu kabul etmiyordu. Bununla da yetinmediler ve bu kez Irak Geçici Konsey üyelerini ve özellikle Kürtler'i Türkiye aleyhine kışkırtmaya başladılar. Bremer'in 'Türkler sömürgecidir' demesi ise, Amerika'nın gerçek niyetini ortaya koymaya yetmişti.

Ancak tüm bunlar olup biterken, yine bilinen köşe yazarları bu kez başka bir tartışmayı başlattılar:

Acaba hükümet asker gönderme işinden kendisi mi vazgeçmişti, yoksa Amerika mı istememişti?

İşin ilginç yanı, sanki bu hükümet bu köşe yazarlarının değil de başka bir ülkenin hükümeti. Yoksa bu yazarlar ve uzmanlar, hükümeti Amerika karşısında aşağılamak için bu denli çaba harcamazlardı.

Oysa olaya çok farklı bir açıdan bakabilirlerdi.

AK Parti hükümeti 'gördüğü lüzum üzerine' tezkereyi 7 Ekim'de çıkarttı. Biz de o zaman hükümetin bu tutumuna karşı en sert tepkiyi koymuştuk. Ancak 'lüzum' dediğiniz şeyi, elbette ne bizler, ne de o malum köşe

da yorum ve değerlendirmelerini dinlediğiniz kişi, birkaç gün sonra tümüyle farklı şeyler yazıp söylüyor.

Bana göre bu bireysel bir sorun olmaktan çok daha tehlikelidir. nl ressam İbrahim allı'nın söylediği gibi 'bu kadar cehalet, ancak tahsil ile mümkündür'.

Gerçekten müthiş bir tespit.

Eğer kasıtlı değilse bu yaptıkları, o zaman Türkiye gerçekten ciddi bir sorunla karşı karşıyadır.

Yıllardır bu kişiler bulundukları konumları itibariyle Türk insanlarını etkiliyor ve bir yerlere doğru stklemeye çalışıyorlar. Onların bu cehaleti ve ilkesizliği, kim ne derse desin toplumu etkilemektedir. Türkiye'de son 30-40 yıldır yaşanan tüm sosyal, psikolojik ve dolayısıyla siyasal alanlardaki olumsuz olaylarda bu kişilerin rolü vardır.

Türkiye bugün birtakım sorunlar yaşıyorsa, sözde aydın geçinen bu kişilerin bunda büyük payı vardır.

Tıpkı son aylarda yaşanan olaylarda olduğu gibi.

Seçim ncesinde Erdoğan ve AK Parti'ye söylemediklerini bırakmayanlar, bugün her konuda hükümetin yanında olmaya zen gösteriyor.

Irak konusunda ise, durum daha farklı.

Çünkü işin içinde büyük patron Amerika var. Ve Amerika'nın söylediklerini Türkiye'ye ve Türkler'e kabul ettirmek bu kişilere düşmüştü. Çok zor bir görev idi. Ancak yine de bu kişiler canla başla çalıştılar, ama mal kötü olduğu için müşteri bulamadılar. Sonuçta söyledikleri (belki de kendileri de inanmamıştı) hiçbir şey doğru çıkmadı ve Türkiye onların kurmak istediği tuzağa düşmedi.

Türkiye savaşta taraf olmadı. Olmadı da ne oldu:

1- Türkiye sonsuza kadar komşusu olarak kalacak bir ülkeyi işgal etmedi ve komşusu bir halkın insanlarını öldürmedi.

2- Türkiye, bugün Amerika'nın içinde çırpındığı bataklığa srklenmedi.

3- Türkiye, şu anda Amerikalılar'ın her gün karşılaştığı asker cenazeleleriyle karşılaşmıyor.

4- Türkiye, Amerika'nın Iraklıları birbirine kırdırma planlarının bir parçası olmadı.

5- Türkiye ve AK Parti hükümeti Amerika'nın emir kulu olmadığını cümle âleme kanıtladı.

6- Türkiye ve AK Parti bu tavrı ile dünyanın her tarafında çok büyük bir onur ve prestij kazandı.

7- Bazıları için pek önemli olmayan bu prestij ve onuru, Türkiye'ye hiçbir şey kaybettirmedi.

8- Hiç kimse merak etmesin, Amerika hiçbir zaman Türkiye'den vazgeçmeyecektir. Yani bizim köşe yazarları patronsuz kalmayacaklardır, ama son aylardaki başarısızlıkları nedeniyle biraz olsun gözden düşebilirler ya da ikramiyeleri azalabilir.

9- Amerika 10 veya 20 yıl da sürse, işgali sona erdirip Irak'tan çekip gitmek zorunda kalacaktır. Türkiye ise Kürt'üyle, Arap'ıyla, Türkmen'iyile Irak'ın komşusu olarak sonsuza dek kalacaktır. Şu andaki doğru politika-sıyla herkes, yani Kürtler, Şiiler, Sünniler ve diğerleri Türkiye'ye saygı du-yacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Yaşayan görecektir.

10- Ekonomik olarak da Türkiye kazanacaktır. Başta Kuzey olmak üze-re Türk firmaları tüm Irak'ta hep şanslı olacaktır. Hiçbir ülke, Irak'a kom-şu olan Türkiye'nin mal ve fiyatları ile rekabet edemez. Bugün olduğu gi-bi bin yıl sonra da kendisiyle ve komşularıyla barışık bir Türkiye, bu coğ-rafyada kalacak ve yalnız Irak'ta değil, tüm bölgede en şanslı ülke olacaktır.

Unutulmamalıdır ki, ülkelerin ve ulusların kaderi 1-2 aylık olayların sonuçlarıyla değerlendirilmez. Politika dediğiniz şey uzun vadeli ve sabır isteyen bir uğraştır. Devlet ve hükümetler ay sonu maaşını bekleyen me-murlar gibi davranamaz.

Yeter ki, Türkiye'yi yönetenler ve yönetmeye talip olan gençler bundan böyle bildik köşe yazarlarının ve sözde uzmanların söyledikleri şeylerin tam tersine inanıp aksini yapsınlar!!!

Kürtler ne yapıyor?

12-11-2003

Önceki gün Kuzey Irak'ta KADEK militanları ile Barzani'ye bağlı peş-mergeler arasında bir çatışma yaşandı. Çatışma sonunda yaralananlar ve karşılıklı esir alınanlar oldu. Amerika ise çatışmanın büyümemesi için özel çaba harcadı ve esirlerin karşılıklı mübadelesini sağladı.

Bir gün sonra, yani dün, KADEK kendini feshettiğini ilan etti. Nisan 2002'de PKK yerine kurulan KADEK, bu kez Demokratik Kurtuluş Partisi (DKP) veya Demokratik Halk Kongresi (DHK) adını alacak.

Yeni örgütün görevi ise Kürt hareketini bu kez yalnız Türkiye'de değil, Kürtler'in yaşadığı tüm bölgede yeniden örgütlemek. Yeni örgütün silahlı militanları olmayacak ve AB standartlarında demokratik bir mücadele ve-recek.

KADEK'in bu son kararı Amerika'nın Irak'ı işgal etmesinden sonra her an bekleniyordu. Çünkü KADEK, Öcalan'ın İmralı'dan verdiği direktifler-le, kendini yeni koşullara adapte etmek zorunda hissediyordu. Ancak kü-çük bir sorun vardı...

Bu ise, Türkiye ile AB arasındaki hemen hemen tüm sorunların çözümünü sağlayacak ve Ankara beklediği görüşme tarihini alacak. Çünkü mayısta AB üyesi olacak olan Kıbrıs (yani Rumlar) ve Yunanistan, Türkiye konusunda veto hakkını kullanmayacak ve Türkiye, AB konusunda en önemli engelini aşmış olacak. Bu da yetmeyecek, çünkü Kıbrıs konusunda çözümden yana tavır sergileyen Türkiye, AB başkentlerinin güvenini kazanacak, bu da AB'nin Türkiye'ye karşı geleneksel olumsuz bakışını değiştirmesini sağlayacak. Bu ise ister istemez Yunanistan ile yumuşamayı hızlandıracak ve Ege sorununun çözümünü kolaylaştıracak.

Bunun tersi olursa, yani Kıbrıs'ta çözüm olmazsa Türkiye ile AB ilişkileri tıkanacak ve Ankara 2004 sonunda beklediği görüşme tarihini alamayacak. Yani Türkiye bir anlamda AB sevdasından vazgeçmek zorunda kalacak.

Bunun başka hiçbir alternatifi yoktur.

Avrupalılar, 1999 sonunda Helsinki'de Türkiye'yi aday ülke ilan ederken, 2004'e kadar Kıbrıs ve Ege sorunlarının çözümünü şart koşmuşlardı. Daha sonra sözlü olarak verilen tüm taahhütlerin hiçbir anlamı yoktur. Helsinki kararlarını kabul eden bir Ankara, AB'ye girmek için Kıbrıs'ı çözmek zorundadır. Zorundadır diyorum, çünkü bunun başka hiçbir alternatifi yoktur. Kimse kimseyi kandırmasın!

Kıbrıs'ta elbette, yüzde yüz Türkler haklıdır. Aralarında din, dil, kültür, gelenek ve benzeri hiçbir bağ bulunmayan Türkler'le Rumlar'ı birleştirmenin hiçbir anlamı yoktur.

Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın parçalandığı bir dönemde Batılılar her nedense kafayı Kıbrıs'a takmış durumdalar. Kaldı ki, bu adada 29 yıldır 'bölge ve dünya barışını tehdit eden' hiçbir gelişme yaşanmamıştır.

Ama başta ABD olmak üzere Batı istedi mi bunu tartışmak bile yasak!

Nasıl olsa İngilizler'in adada iki askeri üssü var ve Amerika, BM Güvenlik Konseyi'nde istediğini yaptırabiliyor. AB ise kapısını mayısta Kıbrıslı Rumlar'a açıyor.

Peki bu durumda Kıbrıslı Türkler ile Ankara ne yapabilir?.

1974 sonrasında adanın Kuzeyini yönetmeye başlayan ekip, 29 yıl sonra Kıbrıslı Türkler'in sorunlarını çözemedi. Kırk kadar kumarhane ise belki birçoğunun kara parasını akladı, ama Kıbrıslı Türkler'e mutluluk getirmedi. 29 yıldır adada bulunan 35 bin Türk askeri ise, belki Kıbrıslılar'ın güvenliğini sağladı, ama çözüme yönelik bir katkıda bulunmadı. Ankara'daki hükümetlerin çelişkili tutum ve politikaları ise Türkiye'yi Kıbrıs konusunda bugünkü duruma getirdi. 29 yıldır KKTC'nin ekonomi ve maliyesini finanse eden Ankara, her nedense yatırıma yönelik hiçbir ciddi

adım atmadı. Aynı şeyi Kıbrıs konusunda sürekli hamaset yapan çevreler de yapmadı!

Bugün ise varılan noktadan geriye dönüş olamaz. Ankara ve Kıbrıslı Türkler ya sorunu çözecekler, ya da kendilerine yeni konumlar arayacaklar.

AB'ye Rumlar'la birlikte katılamayan Kıbrıslı Türkler, Türkiye'den başka yaşayacakları kimse bulamayacaklardır.

Kıbrıs sorununu çözmeyen bir Türkiye ise, AB'ye hiçbir şekilde giremeyecektir. AB'ye girmeyen bir Türkiye'nin başka hiçbir alternatifi yoktur. Çünkü, böyle bir Türkiye var olan siyasal ve ekonomik yapısı gereği Amerika'ya yaşamak zorunda kalacaktır veya bırakılacaktır. Böyle zayıf ve dirençsiz bir Türkiye'yi ise, Amerika kendi çıkarlarına hizmet etmek amacıyla gecikmeksizin İsrail'in kucağına itecektir. İsrail ise, böyle bir Türkiye'yi görme umudu ile yaşıyor ve bunun için çalışıyor. Avrupa ve Amerika'daki Yahudi lobileri, Türkiye'nin AB'ye girişini engellemek için gizliden gizliye ellerinden geleni yapıyorlar.

Amerika ve İsrail'e muhtaç bırakılan bir Türkiye'nin bölgesel maceralara sürüklenmesi ise çok kolay olacaktır. Bu da Türkiye'nin geleceğini karartacaktır. Karartmanın engellenmesi ve yalnız Türkiye için değil, tüm bölge geleceğinin aydınlık olması için tek bir yol vardır; o da, bir an önce Kıbrıs sorununu çözmektir. Nasıl mı?

Bence Annan Planı, bazı değişikliklerle ciddi bir çözümü içermektedir. İki egemen bölgeli federatif bir yapı Kıbrıslı Türkler'in haklarını AB standartlarında ve Ortak Avrupa hukuku çerçevesinde garanti altına alabilir. Bugünkü bölgesel ve uluslararası ortamda ve dengelerde Kıbrıslı Türkler'in ve Ankara'nın başka bir seçeneği yoktur. Var gibi gözüken diğer seçenekler de çok kötü ve tehlikeli sonuçları beraberinde taşımaktadır.

Ankara var olan tüm komplekslerinden bir an önce vazgeçebilmelidir.

Ankara, 'Ver kurtul' veya 'Al kazan' demek yerine, yeni türden politikalar üretip uygulamak zorundadır. Bunu ise, şimdiye kadar bu soruna bulaşmamış AK Partililer yapabilir.

Elbette, AK Partililer başka bir gezegenden gelmediler ve bu toplumun tüm kültürel, siyasal, hatta psikolojik ve genetik izlerini taşıyorlar. Ancak Türkiye'yi değiştirmeye talip olan bir AK Parti işe Kıbrıs ile başlarsa, yolun yarısına gelmiş olur!

Dört akıllı adam!

19-11-2003

Bu başlığı yaklaşık olarak bir ay önce kullanmıştım. O zaman Amerikan Temsilciler Meclisi'nde dört üye 'Suriye'yi cezalandırma' yasasına hayır de-

mişti. 398 üye ise Yahudi lobisinin de kışkırtması sonucu yasayı desteklemişti.

Geçtiğimiz hafta başında bu kez yasa Amerikan Senatosu'nda oylandı. Belki de kaderin bir cilvesi olarak bu kez de dört üye yasaya karşı oy kullandı. 89 senatör ise histerik bir şekilde Suriye'nin cezalandırılmasını istedi. Bu oylama yapılırken de İsrail Savunma Bakanı Mofaz, Senato binasına yakın bir yerde Suriye'ye karşı askeri bir operasyonun gerekliliğini anlatıyordu Amerikalı dostlarına. Mofaz'a göre Suriye, Filistin ve Ortadoğu barışını engelliyor ve Amerika'nın Irak'taki egemenliğini geciktiriyor. Mofaz, Irak'ta eylem yapanların büyük bölümünün Suriye sınırından sızdıklarını da söyleyerek, Amerikan ordusunun gerektiğinde Suriye topraklarına girmesi gerektiğini de belirtiyordu. Mofaz'a göre, Amerikan ordusu bunu yapamayacak durumda ise, İsrail ordusu bu görevi üstlenebilir. Yani İsrail ordusu Suriye'ye girebilir ve gerektiğinde 1967'den bu yana işgal altında bulunan bölgeye ek olarak yeni topraklar işgal edebilir.

Böylesi hamasi nutuklardan sonra Amerika, dünyanın en gelişmiş F-16 A uçaklarından birkaç uçağı vefakâr ve fedakâr (!) İsrailli dostlarına hediye olarak vermeye karar verdi.

İsrail ise bu uçakları gerektiğinde Suriye ve özellikle İran'daki nükleer santrallara karşı kullanacak.

Bana göre İsrail önümüzdeki aylarda İran'daki nükleer tesisleri vurma ve peşinden de ordusunu Suriye'ye veya Lübnan'a saldırtma planları yapmaktadır. Suriye veya Lübnan'a saldırma zamanı Irak'taki olayların gelişimine bağlı olacaktır. Yani eğer Amerika, Irak'ta giderek zor durumlarla karşılaşır ve bu durum Başkan Bush'un tekrar seçilme şansını azaltırsa, o zaman İsrail kaçınılmaz olarak bu saldırıyı yapacaktır.

İsrail bu saldırı ile birden çok hedefini gerçekleştirmeyi hesaplamaktadır.

1- İsrail bu saldırı sırasında Suriye'de bulunan Filistin kamplarını da vurarak bu kamplarda yaşamakta olan yaklaşık 400 bin Filistinli'ye de gözdağı verecektir.

2- Lübnan'a saldırması durumunda İsrail buradaki İran destekli Hizbullah gücünü yok etmeyi amaçlamaktadır.

3- Suriye ve Lübnan'da yeni topraklar işgal etmeyi hesaplayan İsrail, bu topraklardan çekilme karşılığında halen işgal altında tuttuğu Golan'daki su kaynaklarını isteyecektir.

4- Suriye ve Lübnan'ı işgal edecek olan İsrail kendi kamuoyunun moralini yükseltecek ve Amerika'dan sağladığı mutlak desteği kat kat artıracaktır.

5- Arap âleminin içinde bulunduğu karmaşayı da fırsat bilen İsrail, Amerika'dan da alacağı destek ile Filistinliler'e kendi istediği barışı kabul ettirecektir. Çünkü bugünkü koşullarda, Filistin halkının direnişine dayalı veya dolaysız olarak sahip çıkan tek ülke olarak Suriye kalmıştır. Amerika'nın Irak işgaline ve bu ülkeye, bölgeye yönelik tüm tehlikeli planlarına da Suriye, Türkiye ile birlikte karşı çıkmaktadır.

6- Suriye'ye saldıracak olan İsrail bu saldırısı ile Türkiye'nin bölgesel çaba ve açılımlarını da durdurmayı amaçlamaktadır. Yani, Türkiye'nin Suriye ile dostluğundan tedirgin olan İsrail, Suriye'ye saldırarak Türkiye'yi yeni bir dosttan yoksun bırakmayı hedeflemektedir.

7- Aynı şeyi İran konusunda, bu ülkedeki nükleer tesisleri vurarak yapmayı amaçlayan İsrail; Suriye, Lübnan ve İran saldırıları ile bölgenin tek hâkimi olabileceğini hesaplamaktadır.

8- Kurulduğu 1948 yılından bu yana Filistin halkını terörle kontrol ve yok etmeyi deneyen İsrail, benzer politikalarla tüm bölgeyi kendi egemenliği altına alabileceğini hesaplamaktadır. Başka bir ifade ile Şaron 'Büyük İsrail'in kurulma' provasını yapmayı düşünmektedir. Bu ise Irak'ın işgali ile başlayan Amerika'nın bölgeye yönelik yeni planının temel hedefidir.

Peki buna karşı neler yapılabilir veya yapılmalıdır?

1- Hiç kimse beni ilgilendirmez diyemez. Irak'ın işgali Türkiye'yi nasıl etkiliyor ve etkileyecek ise, İsrail'in Suriye, İran ve Lübnan'a olası saldırıları da Türkiye'yi daha fazla etkileyecektir.

2- Başta Suriye ve İran olmak üzere tüm bölge ülkeleriyle geliştirdiği son dostluklardan yoksun veya zor durumda bırakılacak bir Türkiye, dış politikalarında yeni, karmaşık ve inanılmayacak kadar riskli sorunlarla karşı karşıya kalacaktır.

İşte bu nedenle kim yapmış olursa olsun sinagoglara yapılan ve tüm süreçlerinde birçok soru işareti bulunan saldırıları, ben hep yukarıda anlattığım çerçevede değerlendiriyorum!

Unutmayalım ki, başta El-Kaide olmak üzere bölgemizde bulunan hemen hemen tüm 'radikal İslamcı' grupların kurulmasında, beslenmesinde ve gerektiğinde kullanılmasında Amerika önemli rol oynamıştır.

Sonradan yolların ayrılması ile olay bitmiyor!

Eşinden ayrılan bir erkek, iyilik veya kötülükle, ona nafaka ödemek zorundadır.

Yoksa!

Son bir haftadır yaşanan olaylarla ilgili herkes bir şeyler söyledi, söylüyor. Bu söylenenler ve yazılanlar da doğal olarak kamuoyu denilen şeyi oluşturmaktadır. Yani insanları doğru veya yanlış olarak etkilemektedir.

Zaten propagandanın amacı da budur.

Şimdi gelin, hep birlikte olup bitenlere bakalım ve bunları beş gün süreyle derli-toplu olarak değerlendirelim.

Yani var olan sorunu teşhis edelim ve yine hep birlikte tedavi yöntemlerini tespit edelim. Bu yapılmadığı sürece hep aynı tartışmalar devam edecek ve birileri gerçeği sizlerden hep saklamaya devam edecek.

O olup bitenleri iki versiyonlu bir film olarak da görebiliriz. Siyah beyaz olan birinci versiyon, Osmanlı'nın nasıl, hangi koşullarda ve niçin çöktüğü ile ilgilidir. Bu versiyonun en önemli bölümü ise siyonistlerin, Filistin'i ele geçirme çabalarını anlatan bölümdür. Bu bölümde, bölge insanları ve dünya ilk kez farklı bir terör ile tanıştılar. Siyonistler 1917-1947 yıllarında yalnız binlerce Müslüman ve Hristiyan Filistin insanını değil, aynı zamanda Filistin'de büyük bir İsrail devletine karşı çıktı diye BM Genel Sekreter Yardımcısı Kont Bernadot'u bile öldürecek kadar terörize olmuşlardı.

Renkli olan ikinci versiyon ise, çok daha heyecanlı ve kanlıdır. Bu versiyon, siyonistlerin Amerikan desteği ile Filistin'i ele geçirmesi ve 1948'de İsrail devletini ilan etmesi ile başlar.

Bundan önce hiç kimse 'radikal İslam' tanımını ne duymuştu, ne biliyordu, ne de kullanıyordu.

1950'li yıllarda yaşanan olaylar ise, bir sonraki gelişmelerin ipuçlarını veriyordu.

Çünkü artık bir soğuk savaş vardı ve Ortadoğu'da büyük güçler karşı karşıya gelmeye başlamıştı.

Bir yanda Sovyetler ve onun sosyalist ideolojisi, öbür yanda siyonist İsrail'in hamisi ve ona özgürlük vaat eden emperyalist bir Amerika ve onun kapitalist ideolojisi.

Petrol ise her iki tarafın iştahını yeterince kabartmıştı.

Sovyetler, başta Mısır olmak üzere bazı Arap ülkeleri ile geliştirdiği ilişkileri kullanarak bölgeye yerleşmek isterken, Amerika ve onun Batı'daki ve bölgedeki müttefikleri (İsrail) kontrolü kaybetmemek amacıyla her yola başvuruyordu. Ama savaşların, darbelerin, iç savaşların, suikastların ve benzeri tüm yöntemlerin yetmediğini gören Amerika ve İsrail başka silahlar aramaya koyuldu.

İşte o zaman 'İslam ve İslamcılar' ortaya çıktı veya çıkarıldı.

İlk kullanma alanı ise bölgede yükselen ve başını Nasır'ın çektiği sol söylemli Arap milliyetçiliğine karşıydı.

1960'lı yıllarda Arap aydınları hep milliyetçilik-din ilişkisini tartışıyorlardı.

Milliyetçi cephenin başını Nasır ve bölgedeki diğer sol-devrimci güçler çekiyordu. Diğer cephenin başına Suudi Arabistan getirilmiş ve bu ülkenin petro-dolarları 'Allah yolunda dinsiz komünistlere karşı' harcanmak üzere seferber edilmişti.

Vahabi ideolojisi ise, Amerikalılar için bulunmaz en etkili silah idi. Bu silah yalnız Arap ülkelerinde değil, bölgedeki tüm anti-Amerikan ve anti-İsrail güçlere karşı inanılmayacak kadar etkili bir şekilde kullanıldı. Ama işin daha da tuhaf tarafı Suudi Arabistan petro-dolarları, Nikaragua'daki komünist Sandinista'ya karşı mücadele eden karşı devrimci güçlerin cebine kadar yetiştiriyordu. Bu sürede Ortadoğu'da üç büyük savaş ve bir dizi karmaşık olay yaşandı. Amerika ise, Arap ülkelerinde kendi yandaşı anti-demokratik diktacı ve faşist yönetimlerin işbaşına getirilmesini ve iktidarlarının sürdürülmesini, her türlü yola başvurarak başarıyordu. 1979'a gelindiğinde durum artık değişmeye başlayacaktı.

Sovyetler, Afganistan'ı işgal etmiş ve İran'da İslami bir devrim olmuştu. Ama bu Şii bir İslam'dı ve 30 yıl süre ile Washington'a hizmet eden Şah'ı ortadan kaldırarak Amerika'yı 'Büyük Şeytan' ilan etmişti.

Humeyni, Amerika'nın İslam âleminde kullandığı yöntemleri bildiğinden bu tanıımı özellikle kullanmıştı.

Ama 'Şeytan' Amerika'da çare tükenmezdi. Komünist Sovyetler'e karşı İslam ideolojisi ile savaşanların bir kısmı Afganistan'a gönderilecekti.

Diğerleri ise en az 'komünizm kadar tehlikeli' olan Şii devrimine ve ideolojisine karşı zamanı geldiğinde savaşmalıydı.

İşte bunun için Saddam İran'a saldırtıldı. Saddam'ın 8 yıl süren tüm savaş masraflarını doğal olarak Amerika'nın emir kulu Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleri yönetimleri ödüyordu.

Çünkü, Amerika onları da korkutmuştu:

"İran devrimi bastırılmaz ise, yarın sizin için de tehlike oluşturacak. Unutmayın ki, sizin ülkelerinizde de yoğun bir Şii nüfus yaşamakta ve İranlılar zamanı geldiğinde bunları size karşı kullanacaktır."

Afganistan'da ise durum çok daha farklıydı.

Bunu da yarın konuşmaya devam edeceğiz.

Dün Amerika'nın İslam ve Müslümanlar'ı kendi çıkarları doğrultusunda nasıl kullanmaya çalıştığını veya kullandığını anlatmıştık. Bu konuda çok şey yazılabilir. Ama biz İstanbul'daki son olaylarla ilgisi olduğu ölçüde çok fazla detaylara girmeksizin ana çerçeveyi belirlemeye çalıştık.

Afganistan ise bu çerçevenin en önemli figürlerinden biridir.

Nisan 1978'de komünistler bir darbe ile iktidarı ele geçirdiler.

Darbe ile birlikte ülke hızla bir kargaşaya doğru sürüklendi.

Aralık 1979'da bu kargaşayı bahane eden Sovyet ordusu Afganistan'ı işgal etti.

Tam bu sırada Amerika'nın ünlü stratejisti Brezensky, Sovyetler Birliği'nin çökertilmesi için güneyden bir yeşil kuşağın oluşturulmasını öneriyordu.

1980'de Sovyet işgaline karşı İslami direniş başladı. Türkiye'de Amerika'nın desteklediği bir darbe oldu. İran'da anti-Amerikancı olmasına rağmen 'komünizmi düşman olarak kabul eden' İslami bir yönetim vardı ve üstelik Irak ile savaşıyordu.

Amerika, Sovyet işgaline karşı direnen gruplara yardıma koştu. Silah Washington'dan, paralar ise Suudi Arabistan ve Körfez'deki Arap ülkelelerinden.

Eğitim ve teknik destek ise Pakistan, İsrail ve bir sürü bölge ve dünya ülkesinden!

Afganistan kısa bir sürede inanılmaz bir okul haline dönüştürülmüştü. Yapılan propaganda ile binlerce Müslüman genç, 'komünistlere karşı mücadele etmek için' akın akın buraya geliyordu. Bu ise Amerika ve başkaları için bulunmaz bir fırsattı.

Bir taşla birden fazla kuş vurabileceklerdi:

1- Sovyet ordusu Afganistan bataklığına saplanacak ve Moskova, uluslararası arenada ve Amerika ile pazarlıklarında zayıf bir duruma düşecekti.

2- Afganistan'da bir araya gelen binlerce insan İslami ideolojilerle beslendikten sonra, Amerika'nın bölgesel planlarında rol alabilecekti. Aynı insanlar ve onların ideolojileri, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmasında da kullanılabilecekti.

3- Genel olarak Sünni ve özel olarak Vahabi destekli bu insanlar ve onların ideolojileri, anti-Amerikancı Şii İran devriminin önlenmesinde de kullanılabilecekti.

Amerika hemen hemen tüm hedeflerini gerçekleştirdi.

Ancak bu arada İran da boş durmadı.

Kendi doğu sınırlarında Amerikan tehlikesini gören İran mollaları, başta komşu ülkeler olmak üzere tüm İslam ülkelerine kendi devrim ideolojisini ihraç etmeye başladı. Mollalar bu çabalarında daha çok 'Amerika ve İsrail'e karşı' mücadeleyi bayrak edinerek Sünniler'i de kazanmayı başardı. Binlerce Müslüman genç İran devriminin deneyimlerini görmek ve yaşamak üzere bu ülkeye gitti ve orada ideolojik ve askeri eğitim aldı. Ama İran devriminin en büyük zaferi Lübnan'da gerçekleşti.

Bu ülkede kurulan Hizbullah örgütü, İsrail işgaline karşı verdiği mücadele ile çok büyük prestij kazandı. Bu ise Amerika'nın 'İslam ile ilgili' planlarına indirilen ilk büyük darbeyi oluşturuyordu. Üstelik İsrail istihbaratının kurulmasında önyak olduğu veya yeşil ışık yaktığı söylenen Hamas örgütü, giderek Hizbullah'a yanaşıyor ve Cihad ile birlikte Filistin halkının mücadelesine önderlik ediyorlardı. Tabii bu arada, Amerika'nın kontrol edemediği bazı İslamcı gruplar, bazı Arap ve Müslüman ülkelerinde güçlenmeye başlamıştı. Enver Sedat'ın Ekim 1981'de öldürölmesi Amerikan planlarına vurulan ikinci darbeyi oluşturmuştu.

Ama Amerika yine de umutsuzluğa kapılmıyordu.

Nasıl olsa İslam âleminin en önemli ülkesi olan Suudi Arabistan hâlâ yanlarındaydı ve Afganistan'da Sovyetler'in durumu giderek kötüleşiyordu.

İşte tam da bu sırada Usame Bin Ladin ortaya çıkıyordu.

Çok net olmamakla birlikte Bin Ladin, 1988 yılında bir grup arkadaşı ile birlikte İslami bir örgüt kurma kararı alıyordu.

CIA, Suudi Arabistan ve Pakistan istihbarat örgütlerinin ortaklaşa bir planı ile Bin Ladin, arkadaşları ile birlikte Afganistan'a gidiyor ve orada Ruslar'a karşı mücadele etmeye başlıyordu. Ancak Afgan mücahit gruplarının içinde bulundukları kargaşa ve çekişmeler Bin Ladin'i daha farklı düşünmeye itiyordu.

Amerika ise Bin Ladin'e her türlü desteği vererek ona yol gösteriyordu.

Suudi Arabistan'a dönen Bin Ladin, Saddam'ın 1990'da Kuveyt'i işgal etmesiyle yeniden ortaya çıkıyordu.

'Bin Ladin'in ' Bırakın Saddam'a karşı İslami bir ordu kurayım ve onu Kuveyt'ten çıkarayım' teklifi Amerika tarafından kabul görmedi. Bu ise Bin Ladin'in, Amerika'dan kuşkulanasına yetmişti. Bin Ladin'e göre, Amerika İslam'a ve Müslümanlar'a kendi çıkarları için sahip çıkıyor ve destekliyordu. Bin Ladin aldatıldığını anlamış ve Amerika'dan intikam almayı kafasına koymuştu.

Üstelik İslam'ın düşmanı Sovyetler Birliği ve komünizm de artık yoktu.

İşte 1993'te Uluslararası Ticaret Merkezi önünde patlayan bomba bu intikamın ilk işareti olacaktı.

Ama Bin Ladin yine de Amerika'ya karşı topyekûn bir savaş ilan etmek istemiyordu, çünkü o da dolarları seviyordu.

Tam da bu sırada Pakistan'da Molla Ömer'in başını çektiği bir grup Taliban'ı kuruyordu. Taliban'ın Pakistan'daki ideolojik okulları, CIA ve Pakistan İstihbarat Örgütü tarafından her türlü desteği görüyordu. Bin Ladin'in ise Molla Ömer ile iyi ilişkileri vardı.

Sovyetler'in çekilmesinden sonra Afgan mücahit grupları arasında kanlı çatışmalardan bezen Amerika, Pakistan-Suudi-Birleşik Arap Emirlikleri İstihbarat patentli Taliban'ı her alanda desteklemekten geri kalmadı. Üstelik bu örgüt çok daha radikal olduğu için Şii İran'a karşı daha kolay kullanılabilirdi.

Nisan 1996'da Taliban Afganistan'da iktidara geldi.

Bir süredir Sudan'da bulunan ve el altından Molla Ömer'e hem para, hem de silahlı eleman yardımında bulunan Bin Ladin hemen Kabil'e gelerek iktidara ortak oldu. Kısa sürede 47 ülkeden 25 bin genç Bin Ladin kamplarına katılarak ideoloji ve silah eğitimi gördü.

Amerika ile bir kez daha ilişkiye ve pazarlıklara giren Bin Ladin, Amerika'nın dürüstlüğüne test etmek istedi. Amerika kendisine, Müslüman ülkelere ve halklarına karşı daha adil davranacağı, Filistin halkının tüm sorunlarını çözeceği ve Arap ülkelerinde İslami demokratik sistemlerin yerleştirileceği sözünü vermişti.

Ama Bin Ladin Amerika'nın geleneksel politikalarından vazgeçmeyeceğini çok geçmeden bir kez daha anlayacaktı. Üstelik Amerika, İsrail'e verdiği destek ve anti-Arap, anti-İslam politikaları ile Bin Ladin'i daha da kızdırıyor, belki de kışkırtıyordu.

Bin Ladin ise, binlerce Müslüman genç gibi 'kullanılıp bir kenara atılacak' cinsten olduğunu kanıtlayacak kadar inatçıydı.

Ya da öyle görünüyordu!!

Üstelik Amerika'nın kendisinden kurtulma plan ve hazırlıkları yaptığını da öğrenmişti.

Bin Ladin, karşılık vermekte gecikmedi.

Ağustos 1998'de 360 kişi, Kenya'da, Amerikan elçiliğinin havaya uçurulması olayında can verdi.

Bin Ladin ile Amerika arasında köprüler artık atılmıştı.

11 Eylül sabahına kadar bu köprülerin altından çok sular akacaktı...

Yarın bu suların nasıl ve nerelere aktığına bakarız...

Ağustos 1998'de Kenya'nın başkenti Nairobi'deki elçiliğin havaya uçurulması sonucu Bin Ladin ile Amerika artık düşman olmuşlardı!

Amerika Bin Ladin'den kurtulmayı, Bin Ladin de kendisini kullanıp aldatan Amerika'dan intikam almayı kafasına koymuştu. 1998-2000 yılları karşılıklı hamlelerle geçti. Ekim 1999'da Amerikan destekli General Müşerref'in Pakistan'da askeri bir darbe ile iktidara getirilmesi ise, Washington'un Bin Ladin'den kurtulma kararlığının ilk ciddi işareti idi. Bu işareti iyi anlayan Bin Ladin 11 Eylül'ün hazırlıklarına başladı!

CIA ve daha birçok istihbarat örgütünden çok şey öğrenen ve zeki oldukları söylenen Bin Ladin ve yardımcıları dünya terör tarihine geçecek eylemlerini başarıyla gerçekleştirdi!

Bu eylemlerle ilgili olarak çok şey söylendi ve söylenecek... Söylenenlerin hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu tarih yazacak. Belki de bunları hiç kimse öğrenemeyecek...

Ancak 11 Eylül öncesi ve sonrasında yaşanan gelişmelere bakılarak bazı tespitler yapılabilir.

Bunu yapmadan da ne teşhisi ne de tedaviyi doğru olarak yapamayız.

1- Amerika, 11 Eylül sonrasında yaptıklarının planlarını 11 Eylül'den çok önce hazırlamıştı..

2- Amerikalılar, Bin Ladin'i kullanmak isteyip bunu başaramayınca, anlaşılan yine kullanmayı becermişti!

Bin Ladin ile yollarını ayıran Amerika, onu ve yandaşlarını kendisine karşı kışkırtarak hedefine varmayı başaramadı.

3- Amerika, İsrail yanlısı ve İslam düşmanı geleneksel politikalarını daha belirgin bir hale getirerek Bin Ladin ve benzeri kişi ve grupları kendine karşı sürekli kışkırttı.

4- Bin Ladin ise, bilerek veya bilmeyerek oyuna geldi ve Amerika'nın planlarına hizmet etti. 11 Eylül ile Amerika büyük bir darbe yedi, ama Bin Ladin, yandaşları ve tüm dünya Müslümanları büyük zarar gördü. Afganistan ve Irak'ın işgali bu zararların şimdilik görünen bölümleridir.

Unutulmamalıdır ki, devletlerin ve ulusların tarihi üç-beş yıllık dönemlerin olayları ile yazılmaz...

Başkan Bush'un söylemi ile Haçlı Savaşı daha yeni başlıyor.

Bir zamanlar kendi desteklediği 'radikal İslamcı' örgütlerden, kendi çıkarları için kullanacağını düşündüğü miktarda, fason olarak ürettirdiği 'terörist'leri bahane eden Amerika ve tabii İsrail, artık tüm İslam âlemine ve Müslümanlar'a karşı topyekûn bir savaş ilan etmişti.

Kendisine hizmet eden Arap ve İslam ülkelerinin yönetimlerinin tersine, Arap ve Müslüman halkların kendisinden nefret ettiğini gören Amerika, şimdi artık farklı bir silah aramaktadır.

Bir zamanlar İslam'ı ve İslamcı örgütleri komünist Sovyetler Birliği'ne karşı kullanan Amerika, gerektiğinde bu örgütleri hem kendisinin, hem de müttefiki İsrail'in çıkarlarına hizmet edecek şekilde motive edip kullandı. Cezayir ise buna son örnek olarak gösterilebilir. 1992'den sonra Afganistan'dan dönen İslamcı gençlere her türlü desteği veren Amerika, bu insanları ülkedeki Fransız çıkarlarına karşı kullandı. Ancak bu tür kullanmalar zaman zaman başka ülkelerde de sürmesine rağmen, Amerika bu kez iki farklı alanı denemeye hazırlanıyor.

İşte bu nedenle Afganistan ve Irak işgal edildi.

Afganistan'da fason olarak üretilen 'radikal İslamcı' grup ve kişiler dünyanın dört bir yanına dağıldı.

Amerika'nın da katkılarıyla 'ölüm makinelerine' dönüştürülen bu kişiler, daha sonra Bin Ladin'in kendilerine öğrettiği gibi artık Amerika'dan nefret ediyorlar.

Amerika da bu insanların ve başkalarının kendisinden daha fazla nefret etmeleri için elinden geleni yapıyor. Arap ve Müslüman ülkelerdeki anti-demokratik halk düşmanı yönetimler desteklenmekte, İsrail'in Filistin halkına yönelik terörüne alabildiğine yardım edilmekte ve başta Amerika'da yaşayanlar olmak üzere tüm dünyadaki Müslümanlar aşağılanmakta.

Afganistan ve Filistin ile yetinmeyen Amerika, Arap ve Müslümanlar'ı daha fazla aşağılamak için bu kez Irak'ı işgal etti.

Irak'ın işgal edilmesi ise yalnız bu amaçla gerçekleştirilmedi. Yıllarca radikal ve radikal olmayan İslam'ı her vesile ile kendi çıkarları doğrultusunda başarıyla kullanan Amerika, son 50 yıllık alışkanlıklarından kurtulmayı ve kendi kriterlerinde bir İslam yaratmayı amaçlıyor. Bu da olmaz ise İslam'ı topyekûn ortadan kaldırma hesapları yapıyor!

Amerika bunu da, Irak işgali ile gerçekleştirebileceğini sanıyor.

Ama bu kez Şii-Sünni çatışması ile.

Şii lider El-Hekim'in öldürülmesini hatırlayın.

Suudi Arabistan'daki Vahabiler'den yeterince yararlandığını düşünen Amerika, bunları ve Körfez ülkelerindeki diğer yandaşlarını tam olarak teslim alamayacağını düşündüğü anda, onları İran destekli Şiiler'le karşı karşıya getirmeyi planlamaktadır.

Böyle bir plan, İsrail ve Amerika tarafından yedekte tutulan Kürt devleti kartından çok daha tehlikelidir.

Bu planın tutup tutmayacağını elbette zaman gösterecektir. Ancak böl-

gede herkes artık, Amerika'nın ne tür oyunlar oynadığının farkında.

Hiç kimse Bin Ladin'den hoşlanmasa da, onun Amerika ile ilişkisinden birtakım dersler çıkartıyor olmalı. Kullanılıp bir kenara atılmanın (İran Şahı da bu sonucu yaşadı) ne kadar onur kırıcı ve aşağılayıcı olduğunu artık herkes anlamaktadır. Önemli olan insanların yalnızca kendilerini kullan-dırmaması değil, aynı zamanda kullanılıp bir kenara atıldıktan sonra da kendilerini bilerek veya bilmeyerek tekrar kullandırmamasıdır. Yani tüm Müslümanlar'ın aptal, kişiliksiz ve satılık olmadıklarını kanıtlamalarıdır.

Bunun da zor olduğunu sanmıyorum.

Yeter ki, başkaları adına değil, içten (yürek ve akıl) geldiği gibi gerçek Müslüman olunsun!

Önümüzdeki yazıda bu konuya devam edeceğiz.

Teşhis ve tedavi - 4

30-11-2003

Daha önceki üç yazımda, Amerika'nın İslam ve Müslümanlar'a, hatta tüm coğrafyamıza yönelik politikaları ve bu politikaların sonuçları ile ilgili bazı değerlendirme ve tespitler yapmaya çalıştım.

Aslında bu konularda yüzlerce makale yazılabilir.

Ama biz İstanbul olaylarına dönmek zorundayız.

Bu olaylarla da ilgili çok şey yazıldı ve yazılacak. Ama bu yazıların en ilginç ne yazık ki, Amerikan *Washington Post* gazetesindeydi. Gazetenin İstanbul muhabiri Karl Vick Bingöl'e giderek eylemcileri araştırmış. Vick'e göre bunlar Hizbullahçı, daha önce gözaltına alınmış, depremden sonra İstanbul'a gelmişler ve kamyonet alacak paraları yokmuş...

Oysa eylemcilerle ilgili çok şey yazılıp söylendi Türk medyasında. Yayın yasağı olduğu için biz de bu aşamada fazla bir şey söylemek istemiyoruz. Ancak daha önce yaptığımız genel tespitlerimize devam ederek bu kez Türkiye özelinde konuşacağız. Bir kez daha söylemek durumundayım: Bu tür eylemlerde kimin eli kimin cebinde, hiç belli olmaz. Yapanlar yakalan-sa ve itiraf etseler bile bu kural yine geçerlidir.

Bu, temel bir kuraldır.

Terörist olarak adlandırılan veya gerçekten öyle olan örgütlerin, dolay-lı veya dolaysız olarak istihbarat teşkilatlarıyla ilişkileri vardır. Bu örgütler bilerek veya bilmeyerek bu teşkilatların işine yarayacak işler yapar veya yaptırılırlar.

Daha önce Bin Ladin'in hangi koşullarda var olduğunu anlattık.

Hizbullah'ın Türkiye'deki serüvenini bilmeyen yok!

Peki bu durumda İstanbul eylemlerini kim yaptı?

Yine bir tespit yapmak durumundayız.

Bu tür durumlarda eylemin kimler tarafından yapıldığı pek önemli değildir. Önemli olan eylemin kimler tarafından ve niçin yaptırıldığıdır. Bu durumda eylemcilerin, yani ölüme gidenlerin eylem hedefleri ile eylemleri yaptıranların hedefleri her zaman aynı olmaz. Yani eylemciler kendi mantıkları içinde, belli bir inanç uğruna eylemlerini yapmış olabilirler. Ancak olayın tüm sırlarını çözmek için bu inancın kullanılıp kullanılmadığı veya kimler tarafından ve hangi amaçla kullanıldığını tespit etmek gerekiyor. İşte bu nedenle bu eylemlerin ne işe yaradığına bakmak lazım.

1- Eylemciler açısından bakıldığında, Amerikan işbirlikçileri İsrail ve İngiltere'ye büyük bir darbe indirilmiş ve Müslümanlar'ın morali yükseltilmiştir. Bazılarına göre de 'Amerika ve İsrail ile işbirliği yapan' ve 'İslamdan sapan' AK Parti'ye mesaj verilmiştir.

Buna karşın, ben dahil birçok insan fotoğrafın görünmeyen tarafına bakmayı tercih ettik.

Buna göre bakın eylemler ne işe yaradı:

1- Sinagogları hedef alan eylemlerle, İsrail kendisi ve Yahudiler için duygusal bir dayanışma fırsatı yakaladı. Başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada nefret edilen İsrail, Yahudiler'i hedef alan İstanbul eylemleri ile mazlumlara oynamaya başladı. Şaron, dünyadaki tüm Yahudileri İsrail'e göç etmeye çağırdı. İsrail son iki yıldır dışarıdan hiç göç alamıyordu.

2- İngiliz kurumlarını hedef alan eylemler ise, Bush'un Londra'yı ziyaret ettiği güne rastladı. Bush ve Blair kendi halkları önünde en kötü dönemlerini yaşıyorlardı. Her ikisi çıktı ve 'bakın işte terör devam ediyor' dediler ve daha büyük tepkiden kurtuldular.

3- Eylemler, Irak işgali sonrasında giderek soğuyan 'anti-islam' dalgasını yeniden alevlendirdi. Bu ise Amerika'daki muhafazakâr Hristiyan ile Yahudi lobisi için çok gerekli ve önemliydi.

4- Türkiye'nin son bir yıllık politikaları göz önünde bulundurulduğunda, eylemcilerin Türkiye'yi hedef almaları için hiçbir neden yok. Bazılarının, bu eylemlerin 'Türkiye'yi AB'den uzaklaştırmak veya Kıbrıs'ta sıkıştırmak' için yapıldığını söylemesi ise anlamsız olmakla birlikte çok ilginçti. Bu eylemlerin, eğer kendi çapında Hizbullah'ın intikam eylemleri değil ise, tek bir hedefi vardır; o da Türkiye'yi güvenlik, siyaset ve ekonomi alanlarında sarsarak Ankara'yı AB'den uzaklaştırmak ve İsrail ile Amerika'ya daha fazla yaklaştırmaktır. Bunun farkında olan Başbakan Erdoğan gerekli yanıtları verdi.

Dönelim eylemlere.

1- Bazı köşe yazarları ve uzmanlar bir münecim edasıyla, '11 Eylül

sonrasında Kaide'nin Türkiye'yi hedef alacağını biliyorduk,' dediler. Kaide'nin bu eylemlerle ilgisi olup olmadığını henüz kimse bilmezken ve güvenlik güçleri bu bilgiye ulaşamamışken acaba bu kişiler nasıl emin olabiliyorlardı?

2- Güvenlik güçleri biliyor ise, o zaman neden önlem almadı?

3- Daha Kaide adını hiç kimse duymamış iken Türkiye'de Hizbullah örgütü vardı ve ondan önce ve sonra da başka bir dizi bilinen ve bilinmeyen 'radikal İslamcı' grup ve örgüt oldu.

4- Unutulmamalıdır ki, Emniyet Müdürü Gaffar Okan'ın Diyarbakır gibi bir yerde öldürülmesi de güvenlik mantığı açısından hiç küçümsenmeyecek kadar ciddi bir olay idi.

5- Söylendiği gibi ve net olmamakla birlikte İran'da eğitim gören eylemcilerin El-Kaideci olması beklenemez. Çünkü her iki taraf ideolojik olarak birbirine ters. Yani daha önceleri açıklandığı gibi İran'da eğitim gören Hizbullahçılar El-Kaideci olamaz ve Pakistan'da bulunan aynı Hizbullahçılar İran yanlısı olamaz. Ama kullanılma söz konusu ise her şey olabilir!

6- Ses kasetini bile El-Cezire televizyonuna ancak bir ayda ulaştırabilen Bin Ladin'i İstanbul eylemleri ile ilişkilendirenler acaba hangi bilgi ve bulgulara dayanıyorlar?

7- Ben dahil, birtakım gerçeklere dikkat çeken bazı meslektaşımız kuşkusuz Bin Ladin'i onaylamıyoruz. Daha önce de birçok kez söyledim: "Bin Ladin'in Arap ülkelerindeki sempatisi yalnız ve yalnız Amerika'ya kafa tutmasındandır.' Elbette, ideolojik olarak Bin Ladin gibi düşünen insanlar, Türkiye dahil her yerde vardır ve olacaktır. Ancak Bin Ladin'in kim ve ideolojisinin ne olduğunu bilenler kat kat daha fazladır. Kimse merak etmesin, rahmetli Bayar'ın beklediği gibi ne bu kış, ne de başka bir kış Bin Ladin gelmeyecektir! 70 yılı aşkın bir süredir, Müslümanlar'ı komünizm ile korkutan ve bizlere (yöneticilerimize) her şeyi yaptıran Haçlı zihniyetli Batılılar ve onların müttefiği siyonistler, şimdi bizden kendimize düşman olmamızı istiyorlar. Başka bir ifade ile kendi kendimizden nefret etmemizi istiyorlar.

Ama ne müthiş bir plan!

Teşhis ve tedavi-5

01-12-2003

Son dört makalemizde İstanbul eylemleri ile ilgili olarak birtakım tespitleri yapmaya çalıştık. Tıp deyimi ile sorunu teşhis etmeye uğraştık. Bunu yaparken öncelikli olarak bir bölge insanı olmanın avantajlarını kullandık. Ayrıca, yıllarca bu bölgede yaptığımız gazetecilik mesleğinin getirile-

rini de işin içine katarak tespitlerimizi zenginleştirmeye çalıştık.

Hiçbir şekilde duygusal davranmadık ve birilerini razı etmek için bir kelime bile yazmadık.

Başka bir ifade ile yazdıklarımızın tümü, masa başında değil, gerçek yaşamın subjektif ve objektif verilerinden ortaya çıkmıştır.

İşte bu nedenle bazılarından farklı olarak ve onların anlayamadığı ve kabul etmediği şeyleri söylüyoruz.

Teşhis olarak söylediklerimizin tümünü şöyle özetleyebiliriz.

Amerika laboratuvar ortamında ürettiği çeşit çeşit virüsleri bol miktarda bölgemize saldırlar. İsrail virüsü, işbirlikçi yönetim virüsleri, radikal İslam virüsleri ve daha başkaları.

Bazı virüsleri hâlâ kontrol edebilen Amerika, diğer virüslerin antikoru- nu üretmeyi unutmuş. Şimdi bu virüsler, yerküre yuvarlak olduğuna göre dönüp dolaşıp onu bulmaya başladı. Ancak tek tek bu virüslere karşı koymaya başlayan Amerika, bu virüslerin bölgeyi bir bataklıkla çevirdiğini unutmuşa benziyor. Üstelik bu bataklık artık çeşit çeşit virüs üretmeye başlamış durumda.

Belki biraz karmaşık va kaba bir benzetme oldu, ama bölgemizdeki gerçek durum budur.

Bunun da reçetesini aklı başında her doktor yazabilir.

İlacı ise hemen hemen her eczanede var.

Yeter ki, hasta olanlar hoşlanmayacakları bu ilacı almayı kabul etsinler.

Peki bu reçetede neler var?

1- Amerika İsrail'e verdiği mutlak destekten hemen vazgeçmeli.

2- Amerika, BM tarafından alınan tüm kararlar ışığında İsrail'i, işgal ettiği tüm Arap ve Filistin topraklarından çekilmesi için zorlamalı.

3- Amerika, altına herkesin imza attığı tüm anlaşmalar gereği bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını sağlamalı ve Filistin halkının dramına hemen son verdirmeli.

4- Amerika, Afganistan ve Irak işgallerini hemen sona erdirmeli ve özgürlük ve demokrasi vaadiyle geldiği bu iki ülkede siyasal ve ekonomik istikrarın sağlanmasına yardımcı olmalı.

5- Amerika, 50 yıldır sürdürdüğü anti-Arap ve anti-İslam politikalarından ve İslam ile Müslümanlar'ı aşağılamaktan vazgeçmeli ve İslam dininin kendi toprakları ve Avrupa'da yayılmasından korkmamalı. Unutulmamalıdır ki İslam, Amerika istediği için bu kapkara çerçevenin içine yerleştirilmektedir.

6- Amerika, Arap ve İslam ülkelerindeki anti-demokratik ve diktacı yönetimlere değil, demokratik halk hareketlerine sahip çıkmalı ve bölge ül-

ke ve halklarının özgürleştirilmesine destek vermeli.

7- Amerika, yalnız Arap ve Müslümanlar'a karşı değil tüm insanlığa karşı işlediği suçlardan dolayı herkesten özür dilemeli.

Bunlar yapılmadığı sürece, bölgede hiçbir şekilde barış, güvenlik ve istikrar olmayacaktır. Kimse kimseyi kandırmasın.

Bunun tersini savunanlar, ne olur bir kez olsun onur ve yüreklerinin sesine kulak vererek dolarların ipoteğinden kurtulsunlar ve gerçeği görerek herkese anlatsınlar!

Çünkü söylediklerimizin hep tersini yapan bir Amerika, Arap ve Müslüman insanların düşmanı olduğunu kanıtlamaktadır.

Buna karşın Arap ve Müslüman insanlardan dostluk beklemesi anlamsızdır.

Kaldı ki, bugün için Amerika'nın böyle bir beklenti içinde olmadığı ortadadır. Tam tersine Amerika, Arap ve Müslümanlar'ın dostluğunu her zaman geri çevirmiştir.

Çünkü böyle bir dostluk bölgeye barış ve istikrarı getireceği için İsrail'e ve onun siyonist ideolojisine ters düşmektedir.

Bölgenin son 100 yıllık tarihine baktığınızda, bu tespitin ne kadar gerçek olduğunu göreceksiniz.

Elbette, bu gerçeğin görülmesini istemeyenler olmuştur ve hep olacaktır. Ruhlarını Büyük Şeytan Amerika'ya satan işbirlikçi yönetimler, Amerikalılar'ın bizler için biçtiği ve tertemiz insanlarımızın kanları ile lekelediği elbiseyi zorla giymemizi istiyor.

Başkaları da bir avuç dolar için onlara yardımcı oluyor!

Amerika'nın bugün için güçlü olması, her zaman haklı olduğu veya olacağı anlamına gelmez ve gelmemelidir.

Türkiye'de durum ise, bölgedekinden pek farklı değil.

İşlerine geldiği gibi İslam'ı ve Müslümanlar'ı kullananlar ve kullanmak isteyenler 'İslam terörü' tartışması yapmak yerine, nerede ve ne tür hatalar yaptıklarına baksınlar ve unutmasınlar ki, dinler terör nedeni olan zulüm ve adaletsizliği gidermek için gelmiştir. Ama eğer insanlar 'iflah olmuyorsa' dinin yapacağı bir şey yoktur.

Müslümanlar, din adına teröre ilk başvuranlar değildir. Haçlılar'ın ve kiliselerin din adına nasıl terör uyguladığını tarih bol bol anlatmaktadır. Siyonist ideolojinin özü dinseldir. İsa'yı çarmıha gerenler ise Müslümanlar değildir!

Sonuç olarak, kavram kargaşalarına bir an önce son veremezsek ve kendi gerçeklerimizi yalnız kendi yürek ve gözlerimizle göremezsek, hiçbir sorunumuzu çözemeyeceğiz.

Bilinmelidir ki, güncel sorunların çizdiği sınırların ötesinde ve bu sorunların gerçek nedenlerini araştırmayan hiçbir söylem ve çaba stratejik olarak sonuç getirmeyecektir.

Batman, Bingöl ve daha nice şehirde (Türkiye veya herhangi bir Arap ve Müslüman ülkesinde) yaşanmakta olan insanlık dramını bilmeyen, yaşamayan ve içlerinde hisetmeyenler ne Türkiye'nin, ne de bölgenin hiçbir sorununa doğru bir teşhis ve sağlıklı bir tedavi öneremezler ve böyle bir hakları da yoktur.

Ne olur sanki, birileri çıkıp bizlere şu Hizbullah hikâyesini tam olarak anlatsa, veya şu efsanevi El-Kaide serüvenini bir de Bin Ladin'den dinlesek de herkes rahatlasa.

Bin Ladin, gerçekten Amerika'dan nefret ediyor ve intikam almak istiyorsa, lütfen çıkıp Amerika ile ilişkisini anlatsın.

İşte o zaman gerçek bir kahraman olur.

Hem de kendisinin, benzerlerinin ve yandaşlarının inandığı ve uğruna mücadele ettiklerini söyledikleri gerçek İslam adına!

Bir kez olsun bu cesareti gösterecekler, çok şey değişebilir!

Tabii böyle bir değişime inanıyor ve istiyorlar ise!

Din ve afyon!

03-12-2003

Karl Marks'ın çok bilinen bir deyişi vardır: Din halkların afyonudur. Marks'a göre; din halkların yaşadığı acıları dindirir, ancak kesin olarak tedavi etmez.

Ancak Marks bunu tüm dinler için söylemişken, bu deyim her nedense bazılarınca yalnız İslam için kullanılmak istenmiş. Nitekim ideolojik olarak komünist Marks'ın düşmanı olması gereken kapitalist Amerika, bölge politikalarında en çok bu deyimden yararlanarak Arap ve Müslüman halkları kendi çıkarları uğruna kullanmak istemiştir...

Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgaline karşı İslam'ı çok iyi kullanan Amerikalılar bir taşla birden çok kuş vurmaya amaçlamıştır. Başka bir deyimle İslam'ı çok etkili bir silah olarak Afganlılar'ın eline veren Amerika, İslam'a radikal bir içerik kazandırarak bu kez İslam'ın kendisine zarar vermek istedi. Yani Amerika İslam'ı Sovyet işgaline karşı bir uyanış aracı olarak kullanırken, aynı İslam'dan Afgan ve bölge halklarını uyutmak ve karıştırmak amacıyla yararlandı. Oysa aynı Amerika, İslam'ı bir direniş gücü olarak kullanan Filistinliler'i terörist olarak kabul ediyor.

Ama Amerika bunlarla da yetinmiyor.

Çünkü Amerika, Sovyet işgaline karşı direnen Afganlılar'a bu savaşta

afyondan nasıl yararlanmaları gerektiğini de öğretti. Afgan gruplar ve aşiretler savaş giderlerini karşılamak amacıyla, afyon ticaretine özel önem vermeye başlamışlardı.

Üstelik Afganistan'da üretilen afyonun büyük bölümü Avrupa'ya, oradan da Amerika'ya taşınıyordu. Bu ise çok önemli değildi Amerikan yönetimleri açısından. Yani Ankara'ya her türlü baskıyı yaparak afyon yasağını koyduran Amerikan yönetimleri, her nedense komünist Sovyetler'e karşı savaşan Müslüman Afganlar'ın afyondan milyarlarca dolar kâr etmesine göz yumuyordu.

Bu arada birkaç yüz Amerikalı'nın eroinden ölmesi çok önemli değildi!

İşte bu nedenle 1980-1990 döneminde Afganistan'da afyon üretimi rekor düzeye çıkmıştı. Sovyet işgalinden sonra Kabil'de iş başına gelen İslamcı gruplar alışkanlıklarından vazgeçmeyerek afyon ekimine hiçbir sınırlandırma getirmediler ve anti-komünist mücadeleye katkısı olan herkes istediği kadar afyon ekebileceğini söylediler.

1990-1996 döneminde kesin rakamlar olmamakla birlikte, Afganistan'da yaklaşık olarak 3 milyon dönüm araziye afyon ekiliyordu. Bu afyondan üretilen baz morfin ve saf eroinin Amerikan piyasasında değeri 150 milyar doları aşıyordu. Yapılan hesaplamalarda, tarlada kilosu 100 dolar civarında olan afyonun baz morfin veya saf eroin olarak işlenmiş hale geldiğinde New York piyasalarında değeri 600 bin dolara ulaşlıyordu. Elbette kaç kilo afyondan ne kadar baz morfin üretildiğini bilmiyoruz, ama Afganistan üzerinden Pakistan'a, oradan da İran, Türkiye ve Avrupa ülkelerine taşınan bu değerli malzeme, sahiplerine inanılmayacak kadar büyük kârlar getiriyordu. Bu paralar uğruna da bu kişiler ve arkasındaki terör örgütleri, istihbarat teşkilatları, silah tüccarları ve derin devletler her şeyi yapacak kadar çılgınlaşıyorlardı.

Nisan 1996'da iktidarı ele geçiren Taliban kendi inançları doğrultusunda afyon ekimini yasakladı.

2000 yılına gelindiğinde afyon ekilen alanlar 42 bin dönüme kadar gerilemişti. Kontrollü olarak üretilen afyon da yaklaşık olarak 185 ton civarındaydı.

11 Eylül sonrasında Amerika, Afganistan'ı işgal etti.

Amerikan kontrollü yeni yönetim afyon yasağını kaldırmadı, ancak afyon eken aşiretlere Taliban'a karşı savaşmak koşulu ile göz yumdu.

2002 yılında afyon ekilen alanlar 770 bin dönüme, üretilen afyon miktarı da 2500 tona ulaşmıştı.

Tabii benzer şekilde baz morfin ve saf eroine dönüştürülen bu afyon mafya çeteleri aracılığıyla yine Amerikan piyasalarına taşınıyordu.

Eski bir alkolik ve tutucu bir Hıristiyan olan Bush ve arkadaşları bu durumdan rahatsız olmaya başlamıştı.

Bunun üzerine Karzai yönetimi afyon eken, ancak bu ekiminden vazgeçen her Afganlı'ya dönüm başına 350 dolar vereceğini açıkladı. Yasağa uymayan bazı kişiler ve etkili olmayan aşiretlerin yaklaşık 160 bin dönümlük tarlaları yakıldı. Ama tüm bu önlemlere rağmen 2003 yılında afyon ekilen alan bir milyon 520 bin dönümü geçti. Burada üretilen afyon ise 5000 tonu aşmıştı.

Amerikalılar için içinden çıkılmaz bir durum var artık. Ya afyon eken, ama Taliban'a karşı olan bu aşiretlere göz yumacak, ya da bunların tarlalarını yakarak bu aşiretleri tekrar Taliban'ın yanına itecek.

Afganistan halkı ise olup biten her şeyi yakından izlemektedir. Bu ülkeden gelen BM raporlarına bakılırsa Taliban giderek güçlenmekte ve halkın giderek artan bölümü Taliban dönemini arar duruma gelmektedir.

Tabii yalnız afyon meselesinden değil!

Son olarak, yukarıda aktardığım bütün rakamlar Beyaz Saray Ulusal Politika Ofisi'nin son raporundan alınmıştır. Yorum ve değerlendirmeler ise bana aittir.

Bu yazıyı, Afganistan'da Amerikan işgalini savunanların ve bu işgal ile bu ülkenin özgürleşip zenginleşeceğini savunanların dikkatine sunmak istedim.

Tabii bu arada NATO tarafından Afganistan'a Sivil Yönetici olarak atanan eski Dışişleri Bakanı Sayın Hikmet Çetin'in de bilgisine!

Neden Suriye?

07-12-2003

22 Ekim 1998'de imzalanan Adana Anlaşması sonrasında Türkiye ile Suriye arasında güvenlik alanında geniş kapsamlı bir işbirliği süreci başladı. Bu süre içinde yalnız PKK meselesinde değil, güvenliği ilgilendiren her konuda işbirliği yapıldı. Bu anlaşma gereği Genelkurmay ve MIT'in birer temsilcisi Şam'da görev yapmaktadır. Bu iki görevlinin istediği ve Türkiye'yi ilgilendiren hemen her bilgi Suriye güvenlik birimleri tarafından kendilerine verilmektedir. Ayrıca dönemsel olarak toplanan komiteler ve bir araya gelen bakanlar da bu alandaki işbirliğini sürekli takip etmekte ve yeni işbirliği alanları üzerinde anlaşmaktadırlar.

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu önceki gün Taha Akyol ile sohbetinde Suriye ile var olan güvenlik işbirliğini ideal olarak niteledi ve bundan da çok mutlu olduğunu söyledi. Durum böyle iken neden bazı 'büyük gazeteler' geleneksel tavırlarına dönerek Suriye'yi son olaylara bulaştırmak iste-

diler.

Acaba gerçek neydi?

Yalnız Türkiye’den değil, başta ABD, İngiltere, Fransa olmak üzere dünyanın 90 ülkesinden vatandaşlar Suriye’ye gelerek bu ülkede Arapça ğreniyor.

Amaçları ne olursa olsun, acaba bu insanlar neden Suriye’yi tercih ediyor?

1- Suriye, doğası ve iklimi itibariyle yaşanacak bir lke.

2- Suriye’de yerleşen bir yabancı gezmek için bir saat yoldan sonra Lb-nan, üç saat sonra Ürdün ve dört saat sonra da Türkiye sınırında olabilir.

3- Müslüman Kardeşler deneyimini yaşayan Suriye, Beşar Esad ile birlikte bu olaydan dersler çıkartarak Müslümanlar’la ilişkilerini yumuşatmaya alışıyor. Yönetim, siyasal ve örgütsel bir içeriği olmadığı sürece her şeye izin veriyor. Suriye devlet dairelerinde ve parlamentosunda türbanlı ve kapalı kadınlar bulunmaktadır. Üniversitelerde ise tam arşaflılar bile okumaktadır.

4- İşte böyle bir ortam, başta Türkler olmak üzere herkesin ilgisini çekiyor. Türkiye’de okuyamayan türbanlı kızlar Suriye’ye gitmeye başladı.

5- Özellikle nc Dünya ülkelerinden gelenlerin Suriye’yi seçmelerinin bir diğer önemli nedeni var. O da ucuzluk. Suriye’de niversiteler cretsiz, Arapça kursları ise sembolik ücretler karşılığında verilmektedir. Kiralar ve günlük harcamalar da inanılmayacak kadar ucuz.

6- Gelelim kurslara. Bu kurslarda bazı gazetelerin söylediği gibi hiçbir şekilde dinsel konular ğretilmemektedir. İlahiyat Fakülteleri’ne giden erkek veya kızların okuyacağı dersler ise doğal olarak dinle ilgili olacaktır. Bu, Türkiye’de de böyledir.

7- Türkler’in Suriye’yi tercih etmelerinin bir diğer nedeni de toplumsal geleneklerin benzerliği ve bu ülkenin yakın olmasıdır. İstanbul’dan günlük olarak kalkan otobüsler, 30 milyon liraya öğrencileri şam’a götürmektedir.

8- Yukarıda sayılan tüm avantajları bir yana bırakırsak, Suriye’ye giden ve orada okumaya başlayan tüm öğrenciler sınır kapılarından normal pasaportlarla geçiş yapmaktadırlar. Yani Türk güvenlik güçlerinin kontrolünden sonra. Ayrıca bu ğrenciler Suriye’de ikamet alabilmek için Türk elçiliğinde kayıt yaptırmak zorundalar. Yani elçilik ve konsolosluk Suriye’de bulunan Türk vatandaşların tümünün ismini bilmektedir.

9- Son olaylarla ilgili olarak Türk tarafı, Suriye’den 22 kişiye istediğinde Suriye istihbaratı bunları (anlaşma gereği) hemen topladı ve kısa bir sorgulamadan sonra Türkiye’ye teslim etti.

10- Teslim edilen 22 kişinin 21’i serbest bırakıldı. şu anda Suriye’de

yüzlerce Türk bulunmaktadır. Onlara hiç kimse hiçbir şey söylememektedir. Bu 22 kişinin dışında sahte pasaportlarla Suriye'ye giden ve oradan da başka bir ülkeye geçenlerle ilgili olarak araştırmalar sürdürülmektedir.

11- Türkiye'den Arapça öğrenmek veya üniversitelerde okumak için Suriye'ye giden Türkler'e karşın, Suriyeliler de yoğun bir şekilde Türkçe öğrenmeye başladılar. Türk Elçiliği'nin Kültür Merkezi'nde, Şam Üniversitesi'nde ve açılan özel kurslarda yüzlerce Suriyeli etekli, pantolonlu, türbanlı, çarşafli genç kızlar ve erkekler Türkçe öğreniyor. Son 30 yıl içinde Türkiye üniversitelerinden mezun olan Suriyeli mühendis, doktor, hukukçu ve benzeri uzmanlar bugün Suriye'nin her yerinde çalışmaktadır. Halen Türkiye üniversitelerinde yüzlerce Suriyeli genç eğitimini sürdürüyor. Bunların iki ülke arasındaki dostluğa büyük katkısı oluyor ve olacaktır.

Peki neden Suriye yeniden hedef seçilmek isteniyor?

1- 1998 Adana Anlaşması'ndan sonra Suriye ile Türkiye arasında çok hızlı ve ideal bir işbirliği süreci gelişti. Güvenlik alanında başlayan bu işbirliği tüm alanları kapsadı. Son üç yıl içinde 40'tan fazla bakan karşılıklı ziyaretlerde bulundu. Abdullah Gül Başbakan ve Bakan olarak iki kez Şam'a gitti. Suriye Başbakanı Miro Türkiye'ye geldi. İki ülke arasındaki ticaret hacmi bir milyar doları buldu. Cumhurbaşkanı Beşar Esad ocak ayında Ankara'ya geliyor. İlk kez bir Suriye lideri Türkiye'yi ziyaret ediyor. Bu ziyaret ile iki ülke arasında stratejik işbirliği yolu açılabilir. Bugün Suriye, bölgede Türkiye ile tam anlamı ile anlaşılan belki de tek ülke!

2- Elbette tüm bunlar, başta Amerika ve İsrail olmak üzere bazı ülke ve güçleri ve onların Türkiye'deki yandaşlarını rahatsız ediyor ve edecektir. Bu güçler iki ülke arasındaki dostluğun önüne geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. İşte bu nedenle ben son olayları önemsiyorum.

3- Türbanlı ve çarşafli binlerce genç kız bugün Avrupa'nın çeşitli kentlerinde okumaya gidiyor. Benzer şekilde yine binlerce Müslüman ailenin çocukları, başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşıyor. Yine bu ülkelerin hemen hemen hepsinde Müslümanlar'ın kendi örgütleri bulunmaktadır.

4- Ama bunlara hiç kimse bir şey söylemezken, her nedense Suriye'ye giden Türkler 'şeriat ve terör' için gitmiş oluyor!

5- Her şeyi bir yana bıraksak bile, bana göre bu olup bitenlerin başka bir amacı daha olabilir:

İstanbul eylemlerini gerçekleştirenler, onların arkasında bulunanlar, Şam'dan istenen 22 kişi konusunu kullanmak isteyenler yalnız Türkiye'yi değil, aynı zamanda Suriye'yi de hedef seçmişlerdir. Hamas olaylarından sonra İslam ile barışan Suriye yönetimi, bu olayların içine süreklenmek is-

teniyor. Demokratikleşme ve liberalleşme yolunda yavaş da olsa önemli adımlar atan Şam yönetiminin önü kesilmek ve ülke yeniden bir toplumsal gerginliğe sürüklenmek isteniyor.

Tam anlamı ile laik olan Suriye'deki yapı belki de bazılarını rahatsız ediyor. Anlaşılan Suriye'deki bu LAİK sistem ile başında AK Parti'nin bulunduğu DEMOKRATİK Türkiye yapısının beraberliği birilerini korkutuyor.

Bu nedenle Suriye'deki laik yapı engellenmeli ve Türkiye'deki demokratikleşmenin önü kesilmeli!

Kıbrıs'taki Türkiye seçimleri!

14-12-2003

İki gündür Kıbrıs'tayım. Sık sık geldiğim bu adada ilk kez böyle bir heyecan görüyorum. Kime sorarsanız bu seçimlerin yalnız Kıbrıs için değil, aynı zamanda Türkiye için de çok önemli olduğunu söylüyor.

Belki de bu önemden dolayıdır ki, birçok Türkiyeli adaya gelmiş. Bazıları muhalefetten yana, ama çoğunluk, var olan iktidardan, yani Erdoğan'ın deyimi ile statükodan yana.

Bunların amacı Annan Planını bir çözüm zemini olarak kabul eden muhalefet partilerinin zaferini engellemek.

Muhalefete göre de bunların gerçek amacı Türkiye'deki konumlarını kaybetmemek. Yani bunlar yalnız Kıbrıs'taki statükoyu kırmayı değil, aynı zamanda Türkiye'deki statükonun devamını savunuyorlar.

İşte bu nedenle Erdoğan'ın söylediği her cümle burada çok önemseniyor. Hatta AK Parti'nin seçim propagandasını üstlenen Erol Olçak'ın UBP seçim kampanyasını yürütmesi bile bir tavır olarak algılanmakta. Bu, bazılarını şaşırtmaktadır.

Çünkü Erdoğan, daha başbakan olmadan önce bile Kıbrıs sorununun Annan Planı çerçevesinde çözülmesinden yana olduğunu söylemişti. Daha sonra Dışişleri Bakanı olan Abdullah Gül de bu yönde birçok demeç verdi.

Ancak ne olduysa daha sonraki günlerde oldu, Erdoğan farklı bir tavır sergilemeye başladı.

Bir yandan statükodan yana olmadığını söylüyor, öbür yandan da 'ver kurtul'cu olmayacaklarını vurguluyor.

Oysa ne Annan Planı ne de AB 'ver kurtul' demiyor. Söylenen şey 'gelin bu sorunu birlikte çözelim'. Yani Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs'taki Türk ve Rumlar. Ve bu arada eski garantör ülke İngiltere. Peki nasıl çözülecek bu sorun?

Elbette konu ile ilgili birçok detay var. Ancak Annan Planı'na göre ada-

da yeni bir federal devlet kurulacak ve bu devlet birleşik olarak Avrupa Birliği'ne girecek. Bunun için de hem Kıbrıslı Rumlar, hem de Kıbrıslı Türkler tavizler verecek.

Seçim kampanyası sırasında tüm partilerin söylediklerinin abartılı olduğunu belirterek bu seçimlerin gerçekten kader seçimi olduğunu hatırlatalım. Çünkü bu seçimlerin sonuçları yalnız Kıbrıs sorununu etkilemeyecek, aynı zamanda Türkiye'nin AB yolunu ya açacak, ya da tümüyle tıkayacaktır.

Başka bir deyimle, seçimde muhalefet kazanırsa Ankara'nın manevra ve pazarlık olanakları artacaktır. Yok, eğer var olan partiler iktidarlarını sürdürürlerse, Türkiye kendi içinde olan güçlerin de baskısıyla çözüm yönünde ciddi bir adım atamayacaktır. Bu ise Erdoğan'ın yalnız AB hesaplarını değil, aynı zamanda ülke içindeki bazı dengelerini de etkileyecektir.

Çünkü Kıbrıs sorunu çözülmeden AB kesinlikle Türkiye ile üyelik görüşmelerine başlamayacaktır. Kimse kimseyi oyalamasın ve kandırmasın.

AB'den uzak kalan bir Türkiye ise kendi içindeki geleneksel güç merkezlerinin de etkisi ile Amerika'ya daha fazla yanaşmak zorunda kalacaktır. AB'den koparılmış ve bölge ülkeleriyle stratejik ilişkiler geliştirememiş bir Türkiye'yi Amerika çok daha kolay ve istediği şekilde kullanabilecektir.

Bu ise, Türkiye'nin tüm geleceğini riske edecektir.

Peki Erdoğan ne yapmalı?

Elbette Kıbrıs Türk halkı kendi özgür iradesiyle, kendi yöneticilerini seçecektir ve seçmelidir. Hiç kimse, gerekçesi ne olursa olsun, halkın iradesine ipotek koymamalı ve Kıbrıs Türk halkının sağduyusuna güvenmelidir.

Unutulmamalıdır ki, çözüm olsa da olmasa da orada hep Kıbrıslılar yaşayacaktır.

Kıbrıslı Türkler bugün sandıklara giderek ne istediklerini söyleyeceklerdir.

Ya var olan durumdan memnun olduklarını söyleyip bunun devamından yana oy kullanacaklar, ya da yeni bir yaşam için yeni heyecanlar arayacaklardır.

Elbette her iki seçenekte de risk ve sürprizler vardır ve olacaktır.

Ancak topraklarında 40'ı aşkın kumarhane barındıran Kıbrıslılar, bu kez son kumarlarını oynayacaklardır!

Çünkü çözümden yana oy kullanıp KKTC'yi AB'ye sokarlarsa, o zaman kumarhaneler de kapanacaktır!

Siz bu yazıyı okurken büyük olasılıkla birinci sayfada da Kıbrıs'taki seçim sonuçlarını göreceksiniz. Çünkü biz bu yazıyı erken yazmak durumundaydık ve o sırada seçmenler hâlâ oylarını kullanıyordu. Üstelik Saddam'ın yakalandığı haberi gelmişti ve Kıbrıslılar kendi seçimlerinin haber önemini kaybedeceğini de biliyorlardı.

Çok yoğun ve sert bir seçim kampanyasından sonra Kıbrıslı Türkler dün gün boyunca oy kullandılar. Seçime çok büyük bir ilgi vardı. Tahmin ediyorum katılım oranı yüzde 95 civarındadır.

Bu da Kıbrıslıların bu seçimi ne kadar önemsediklerini gösteriyor.

Üstelik parti liderleri birbirlerine karşı sert olmalarına rağmen Kıbrıslı seçmenler alabildiğine rahat ve toleranslı.

Çünkü herkes gerginliğin ve düşmanlığın hiç kimseye yarar sağlamayacağını biliyor. Sonuçta kim kazanırsa kazansın, elbette Kıbrıslı Türkler'in ve Türkiye'nin çıkarlarını gözetecek ve savunacaktır. Hiç kimse durduk yere kendini ve halkını başkalarının çıkarı uğruna feda etmeyecektir. Çünkü bugün Kıbrıs'ta var olan durumun geriye dönüşü yoktur ve olamaz.

Elbette Kıbrıslı Türkler'in egemenlik ve bağımsızlık hakları göz ardı edilmemeli. Hiç kimse Kıbrıslı Türkler'i dilleri, dinleri, gelenekleri ve kültürleri farklı olan Kıbrıslı Rumlar'la yan yana yaşamaya zorlamamalı. Ancak hiç kimse de var olan durumu görmezlikten gelemes.

Kıbrıslı Türkler bugün içinde yaşadıkları durumu koruyarak ayakta kalabileceklerine inanıyorlar ise, o zaman hiçbir sorun yok demektir. Ancak Güney'deki Rumlar AB'ye girerken Kuzeydeki Türkler ne yapabilir! Üstelik AB'ye girecek olan Rumlar 1 Mayıs'tan sonra Yunanistan ile birlikte veto hakkına sahip olacaklar ve Türkiye'nin AB yolunu sonsuza dek kapayacaklardır.

İşte dün yapılan seçimlerde kim kazanırsa kazansın, bu gerçek ışığında ve Kıbrıslı Türkler ile Türkiye'nin çıkarlarını gözeterek yeni politikalar üretip uygulayacaktır.

Benim sandık başında yaptığım küçük çaplı araştırma, seçmenin de bunu istediğini gösteriyor. Bu araştırmaya göre seçmenler bir yandan CTP'yi birinci parti yaparak (çok büyük bir sürpriz olmazsa) bu eğilimlerini gösterirken, UBP'yi ikinci parti yapmayı da ihmal etmiyorlar. Sonuçta bu partinin de KKTC'nin geldiği durumda büyük rolü ve katkısı vardır.

İşte bu nedenle ister CTP, ister UBP birinci parti olsun veya hükümeti kursun, artık herkes bir yerden başlayarak halkın beklentilerine yanıt vermek durumundadır. Bana göre bugünkü bölgesel ve uluslararası politika-

nın gerçekleri ışığında Annan Planı kaçırılmaması gereken büyük bir fırsattır.

Kıbrıslı Türkler bu seçimlerin sonuçlarını bir milat olarak kabul edip yeni bir KKTC ile ortaya çıkmalıdır ve herkese çözümden yana olduklarını kanıtlamalıdır.

Unutulmamalıdır ki, Kıbrıslı Rumlar da bu planı olduğu gibi kabul etmiyorlar. Türk tarafı Mayıs'a kadar yapılacak görüşmelerde mutlaka kendi tezini ortaya koymalı ve plan üzerinde istediği değişiklikleri başta AB olmak üzere herkese anlatmalıdır. Örneğin Kuzey'de yerleştirilmek istenen Rumlar'la ilgili madde, Annan Planı'nın ilk taslağında çok daha rahatsız edici idi ve itirazlar üzerine çok daha farklı bir şekil aldı.

Sanıyorum bu konuda istediğini yapabilen bir Kıbrıs Türk tarafı ve Ankara büyük bir başarı kazanmış olacaktır. Yine unutulmamalıdır ki, bugün hâlâ uluslararası hukuk Türkiye'yi Kıbrıs'ta işgalci saymakta ve Kıbrıslı Rumlar'ı Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yasal temsilcisi olarak kabul etmektedir.

Bazıları bu gerçeği umursamayabilir ve 30 yıldır olduğu gibi bildiğini okuyabilir. Bunda doğruluk payı da olabilir.

Ancak bir kez daha tekrarlamakta yarar vardır.

Türkiye AB'ye girmek istiyor ise Kıbrıs sorununu çözmek zorundadır. Annan Planı ise bu çözüm için ideal bir zemin yaratmaktadır. Annan Planı'nı kabul etmeyenler 1 Mayıs'tan sonra başlarına neler geleceğini bilmezler ve bunu hem Kıbrıslı Türkler'e, hem de Türk halkına açıkça anlatmak zorundadırlar. Çünkü ilk kez Türkiye ve Kıbrıslı Türkler tüm geleceklerini ilgilendiren tarihi bir karar almak durumundadırlar.

Artık herkes eski alışkanlık ve komplekslerinden vazgeçmeli, var olan ve olacak durumların alternatiflerini sunmalıdır.

Gönül isterdi ki Kıbrıslı Türkler bütün haklarına kavuşsunlar. Ancak bugünün koşullarında Annan'ın sağladığı haklardan daha fazlasını hiç kimse vermeyecektir. Annan'ı ikna edip daha fazla şeyler almak ise, bugün seçimden zaferle çıkmış olanların becerisine kalmıştır.

Tabii ki bu arada Ankara'nın diplomasisine de.

Nasıl olsa hâlâ garantör ülke olarak kabul edilen Türkiye, henüz bu konuda son sözünü söylemiş değil.

Dün yapılan seçimlerden sonra AK Parti hükümeti için bu çok daha kolay olacaktır!

Tabii gerçekten AB'ye girip ABD'nin 50 yıllık geleneksel etkisinden kurtulmak istiyorsa!

Yanılmıyorsam ekim ayının başıydı. Ankara'da *Yeni Şafak* bürosunda sohbet ediyorduk. Kıbrıs konusu açıldığında, biri seçimlerde CTP'nin şansının hiç olmadığını söyledi.

Bunu nasıl anladığını sorduğumda, adaya giderek ciddi bir kamuoyu araştırması yaptığını ve bu araştırmanın sonucunu da Başbakan Erdoğan'a ilettiğini söyledi. Bu dostumuza göre CTP seçimlerden üçüncü parti olarak çıkacak, UBP ve Serdar Denктаş'ın liderliğini yaptığı DP birincilik için yarışacaktı.

Ben ve Mustafa Karaailoğlu dostumuzun bu değerlendirmesinin yanlış olduğunu söyledik ve yeni bir araştırma yapmasını, yeni sonuçları Başbakan'a iletmesini rica ettik.

O gün de ben CTP'nin yüzde 34-36 oy oranı ile birinci parti olarak seçimlerden çıkacağını söylemiştim. Çünkü ben bu sohbetten iki hafta önce Kıbrıs'taydım ve herkesle görüşerek bu sonuca varmıştım.

Pazar günü yapılan seçimler beni ve Karaali'yi haklı çıkartmıştı.

CTP yüzde 35,2 ile birinci, UBP yüzde 33 ile ikinci ve DP yüzde 12,60 ile dördüncü parti olarak çıkmışlardı seçimlerden. Barış ve Demokrasi Hareketi ise yüzde 14 ile üçüncü parti olmuştu.

Ben bu sonuçların ne anlama geldiğini değerlendirmek istemiyorum. Ancak seçim süreci ve sonuçları ile ilgili olarak bazı notları ve izlenimlerimi aktarmak istiyorum.

1- Daha Başbakan olmadan önce Kıbrıs'ta çözümden yana tavır alan Sayın Erdoğan, ne olduysa daha sonra bu tavrından aşamalı olarak vazgeçer gibi oldu.

2- Türkiye'de statükodan çekmediği kalmayan Erdoğan, anlaşılmaz bir şekilde Kıbrıslıların statüko olarak tanımladıkları yapıya arka çıktı.

3- Başbakan yardımcısı Şener'in Kıbrıs ziyaretleri bu anlayış içinde algılandı ve Türkiye'de değişimi savunan bir Erdoğan'ın Kıbrıs'ta tersini yapması ilgiyle izlendi. Türkiye ve doğal olarak hükümet, KKTC'de varolan statükodan yana olarak görüldü.

4- Bu arada Türkiye'den çok farklı siyasal ve ideolojik yapıları temsilen çok kişi adaya gelerek UBP-DP ikilisine ve doğal olarak Sayın Denктаş'a arka çıktı ve destek verdi.

5- Seçim bir referandum niteliği taşıdı. Seçime katılan partilerin 'Annan'cı ya da 'Annan'a karşı olmalarına rağmen, hiç kimse Annan Planı'nın gerçek detaylarını Kıbrıslılar'a anlatmadı veya o demagojik ortam içinde anlatamadı. Ama seçmenler oylarını kullanırken AB'ye evet veya hayır ola-

rak oy kullandılar.

6- Bu referandumda 'evet'çilerin oranı yüzde 51 çıktı, ancak Meclis'te sandalyeler 25-25 paylaşıldı.

Bu düğümü ise Ankara çözecek.

Umarım bu kez birileri Sayın Başbakanı yanıltmaz!

Kıbrıs halkının büyük çoğunluğu çözümden yana.

Ne Mehmet Ali Talat, ne Akıncı, ne de başkaları vatan haini değildir ve olamaz. İnaniyorum ki, hiç kimse sahip olduğu haklardan hiçbir şey karşılığında vaz geçmeyecektir.

Elbette gönül isterdi ki, Kıbrıs Türk halkı Doğu Timor kadar bağımsız ve özgür olsun. Ancak gerçekçi olmak zorunluluğu vardır. Eğer KKTC'nin ve Türkiye'nin gücü bunu sağlayacak durumdaysa, zaten o zaman hiçbir şeyi konuşmanın gereği yoktur.

Ama ortada bir gerçek var.

O da Türkiye-AB ilişkileri.

Elbette Kıbrıs Türk halkının hakları Türkiye'nin AB'ye girişinin bedeli olmayacaktır. Hiç kimsenin bunu böyle düşündüğünü sanmıyorum.

Ama Kıbrıs sorunu, Türkiye'nin önünü tıkamaktadır.

Elbette Kıbrıs ile ilgili olarak yapılan görüşmelerde binlerce detay vardır. Ancak KKTC seçimlerinin doğru bir şekilde algılanması, değerlendirilmesi ve AB ile pazarlıklarda güçlü bir koz olarak kullanılması hem Türkiye'nin önünü açacak hem de adadaki Kıbrıslı Türkler'in mutlu geleceğini sağlayacaktır.

CTP ve BDH'ye oy verenlerin çoğunluğunun gençlerden oluşması bunun net kanıtıdır.

Benzer şekilde Türkiye'deki gençler AK Parti'yi iktidara taşımışlardı.

Şimdi AK Parti ve Erdoğan'a düşen görev bu gençlerin sesine kulak vermektir.

Sayın Başbakan dünkü grup konuşmasında bunun işaretini vermiştir.

Bu mesajın adada olduğu kadar, AB çevrelerinde ve doğal olarak Türkiye'de doğru bir şekilde algılanması ve gereğinin yapılması durumunda çok şey değişecektir.

Kıbrıs gibi zor bir sorunu çözme gücünü kanıtlayacak bir Erdoğan, haklı olarak AB yolunda daha kararlı ve güvenli adımlarla yürüyecektir.

AB hedefini gerçekleştiren bir Erdoğan, kendi siyasal mücadelesinde yolun yarısını geçmiş olacaktır!

Saddam gerçeği!

21-12-2003

13 Aralık'ta Amerikan televizyonları, Saddam'ın ele geçirildiğini ilan ederek 30 saniyelik bir Saddam görüntüsü yayımladılar.

Daha sonra da Saddam'ın nerede ve nasıl yakalandığı ile ilgili olan başka görüntüleri hep birlikte izledik.

Bu konuda herkes bir şeyler söyledi, söylüyor.

Oysa çok karmaşık olduğuna inandığım bu konuda konuşmanın henüz çok erken olduğunu sanıyorum.

Çünkü Saddam'ın nerede, ne zaman ve hangi koşullarda yakalandığı konusunda bizlere sunulan bilgi ve görüntüler yeterli değildir. Bizlere gösterilen 30 saniyelik görüntü belki de saatlerce çekilen görüntülerden özenle seçilmiş bir bölümdü. Amerikalılar psikolojik propaganda konusunda oldukça uzmandırlar.

Savaşın başlangıcında esir düşen kendi askerlerine bir iki soru soruldu diye kıyameti koparan Amerika, Saddam'm kafasında bit aramakta ve atların ağızlarını inceler gibi Saddam'ın ağzının içini bizlere göstermekte hiçbir sakınca görmüyor.

Oysa Cenevre Sözleşmesi bu yapılanların hiçbirine izin vermiyor.

Ama yapan Amerika ve kurban Müslüman (Saddam'm kişiliğinde tüm Müslümanlar ve İslam) olunca her şey serbest.

Zamanla tüm gerçekler ortaya çıkacaktır.

Hele bir Saddam'ı mahkemeye çıkartırlarsa!

İşte Saddam ile ilgili temel tartışma bu olmalıdır.

Bu konuda bundan sonra çok şey yazılıp çizilecek.

Ben kişisel olarak Amerikalılar'ın Saddam'ı açık bir mahkemede yargılayabileceklerini sanmıyorum.

Bunu yapabilirlerse bu mahkeme büyük bir şenliğe dönüşür.

Yüzlerce Arap avukat Saddam'ı savunacaklarını daha şimdiden açıkladılar. Arap televizyonlarının mahkemeyi canlı olarak yayımlamalarına izin verilmesi durumunda müthiş bir anti-Amerikancı dalga yayılacaktır Arap ve İslam âleminde.

İşte bu nedenle Amerikalılar veya onların yandaşı olan geçici Irak yönetimi, Saddam'ı halka açık bir mahkemede yargılayamayacaklardır.

Tıpkı Noriega, Pinochet, Miloseviç ve Şaron'a yaptıkları gibi.

Manuel Noriega, Amerika'nın darbe ile iş başına getirdiği bir general. Noriega yıllarca Amerika'nın Latin Amerika'daki çıkarlarına hizmet etti. Daha sonra Amerikalılar'ın hem kendi halkını, hem de Latin Amerika halklarını nasıl sömürdüğünü ve yok ettiğini gören Noriega, Küba lideri

Castro'ya göz kırpmaya başladı. Bunu farkedenden CIA ve Pentagon 22 Aralık 1989'da Panama'ya bir operasyon düzenleyerek Noriega'yı eroin mafyası ile ilişki kurmakla suçladı ve onu alıp Amerika'ya götürdüler. Noriega'nın, Amerika'nın tüm pisliklerini anlatabileceğini bilen Amerikan yönetimi Panamalı diktatörü gizli bir mahkemede ömür boyu hapse mahkûm ederek dosyayı kapattı. Şimdi ise hiç kimse, bir zamanların Amerika'ya hizmet eden ve halkına zulmeden diktatör Noriega'yı hatırlamıyor.

Augusto Pinochet ise, halkın oyu ile seçilen Salvador Allende'ye karşı bir darbe düzenleyerek onu öldürmüş ve yıllarca Şili halkına kan kusturmuş faşist bir general idi. CIA ise her aşamada Pinochet'ye yardımcı oluyordu. Binlerce insan öldürüldü, binlercesi kayboldu, on binlercesi işkencelerde sakat bırakıldı. Pinochet'nin yaptıkları Amerikan filmlerine bile konu oldu.

Ancak Pinochet, bir İspanyol savcının talebi üzerine İngiltere'de yakalanınca Amerika kıyameti kopardı ve her türlü yola başvurarak Pinochet'yi Şili'ye kaçırdı. Pinochet, Londra'da yargılansaydı neler neler anlatacaktı!

Miloseviç ise, on binlerce Bosnalı Müslüman'ın katilidir. Üstelik başta Amerika olmak üzere tüm dünyanın gözü önünde ve rızası ile. Miloseviç, Saddam ile işbirliği yapınca işler değişiyor.

Bosna halkının katliamına ses çıkarmayan Amerika, Kosova hedef alınca Yugoslavya'yı bombaladı. 1 Nisan 2001'de Yugoslav hükümeti Miloseviç'i bir milyar dolara Amerika'ya sattı. Uluslararası özel bir mahkemeye çıkarılan Miloseviç, Amerikan medyasında haber bile olmuyor artık. Nasıl olsa öldürdüğü on binlerce insan Müslüman idi.

Şaron'a gelince; o da Sabra ve Şatilla'da ünlenen bir katildir. Belçika yasaları ve savcıları onu arıyordu. Şaron da korkusundan ne bu ülkeye, ne de herhangi bir AB ülkesine gidemiyordu. Görev ABD'ye düşmüştü.

Belçika hükümetine her türlü baskı, şantaj ve tehdidi uygulayan Başkan Bush, geçtiğimiz yaz başlarında Şaron ile ilgili Belçika yasalarını değiştirtti. Böylece Şaron rahatladı ve öldürdüğü ve her gün öldürmekte olduğu binlerce Filistinli insanın hesabını hukuk önünde vermekten kurtuldu.

Şaron tarafsız bir mahkemede sorgulanıp yargılansaydı, belki de işlediği tüm cinayetlerin Amerika tarafından nasıl desteklendiğini ve siyonizm ile Amerikan emperyalizmi arasındaki kan bağıını tüm detay ve incelikleriyle anlatacaktı.

Ama olmadı.

Umarım Saddam Hüseyin açık bir mahkemede yargılanır ve bildiklerini anlatır.

Saddam'da birazcık yurtseverlik varsa (veya kaldıysa) bunu yapar.

Bunu da beceremeyecek kadar korkak veya kendini satmış ise, o zaman ondan çeşit çeşit sürprizler bekleyin!

Bakarsınız gelir Popstar yarışmasına bile katılır!

Bizim de kendisine o zaman bir çift sözümüz olacak!

Satılık kişiler!

22-12-2003

Irak işgal operasyonu dün 9. ayını doldurdu. Bu süre içinde 20 bini aşkın Iraklı öldürüldü, bir o kadarı da yaralandı. Uluslararası insan hakları örgütlerine göre 200 bini aşkın Iraklı tutuklanarak sorgulandı. Halen kamplarda ve cezaevlerinde 12 bin Iraklı bulunmaktadır. Bunlara çeşit çeşit işkence yapılıyor.

Gün gelir bunlar da ortaya çıkar.

Tüm bu süre içinde ülkede istikrar sağlanamadı ve kanlı olaylar sürüp gitti.

Başta Bağdat olmak üzere, ülkenin hemen hemen tüm kentlerinde su ve elektrik problemi devam ediyor.

Kız kaçırma, cinayet, hırsızlık ve benzeri adi suçlarda inanılmayacak düzeyde artış var.

Hepsinin nedeni işsizlik, yoksulluk ve umutsuzluk.

Şu anda Irak'ta fiili bir yabancı işgali var.

Bu işgal nedeniyle devletin tüm kurumları ortadan kaldırılmış durumda. Irak'ta şu anda 9 milyonu aşkın işsiz bulunmaktadır.

Amerika en çok bu işsizlerden yararlanmaktadır!

Amerika, bu işsizler arasında kendisine hizmet edecek bol miktarda işbirlikçi bulmaktadırlar. İşin içine bir de işgal psikolojisini de katarsak Amerika'nın işi çok da kolaylaşıyor.

Üstelik birçok parti, grup ve örgüt Amerika'ya hizmet etmeyi peşinen kabul etmiş.

Bu durumda Amerika'nın işi daha kolay.

İşte böyle bir ortamda Amerika, bol miktarda ihbarcı buluyor. Amerika'nın Şiiler'e, Kürtler'e ve diğer gruplara fazla yanaştığını gören eski Baasçılar bu kez 'kraldan fazla kralcı olarak' Amerika'ya hizmet etmek için yarışmaya başlıyorlar. Amerika da onların bu hizmetlerini karşılıksız bırakmıyor.

İşte böyle bir oluşumda Amerikalılar, önce Saddam'm 40 yandaşını ele geçiriyor daha sonra iki oğlu ve torununu öldürüyor. 13 Aralık'ta da Saddam bütün bunların sonucu olarak ele geçiriliyor.

Amerika, eski Irak ordusu ve istihbarat elemanlarının büyük bölümü-

ne yeniden işbaşı yaptırmaya başladı. Aynı şekilde eski polisleri topluyor. Bunlara 50-100 dolar arasında maaş vererek her şeyi yaptırıyor.

CIA, Mossad'dan da yardım alarak giderek artan sayıyla Irak'ta yayılıyor.

Amerika sık sık topladıkları aşiret reisleri ile din adamlarına 'Amerikan demokrasisi'nin yararlarını anlatıyor. Tabii bu arada gelenlerin ceplerine bir miktar harçlık bırakmayı da ihmal etmiyor!

Amerika yozlaştıracığı bir Irak toplumu ile istediğini yapabileceğini hesaplıyor.

Ancak bunun da kolay olmadığını da görüyor.

Amerika'nın oluşturduğu yeni Irak ordusu ve polis örgütüne katılanların yüzde 60-70'i işi bırakıp kaçıyor. Kaçış nedenlerini ise Amerikalılar'ın küstahlığı, Amerikalılarla karşılaştırıldığında ücretlerinin azlığı, işgalcilerin yanında kendi halkına ateş etme ve işbirlikçi olmanın cezasını bulma korkusu diye sıralayabiliriz.

Bazıları da vatana ihanet etmenin ezikliğini yaşıyor!

Böyle bir durum, Irak'ı çok kolay kontrol edebileceğini hesaplayan Amerika'yı ve onun işbirlikçilerini tedirgin ediyor.

Gün geçmiyor ki, bir veya daha fazla Amerikalı asker öldürülmesin.

Amerika'nın yaptığı hesaplara göre şu anda Irak'ta 30 bini aşkın direnişçi bulunmaktadır.

Tabii bunların içinde şu anda işgal güçleri ile işbirliği yapan ve Geçici Konsey'de yer alan parti ve grupların yandaşları henüz yer almamaktadır. Çünkü herkes bilir ki bu grupların büyük bölümü işgali kabul edecek durumda değil, uygun zaman ve mekânda bu işgale başkaldıracaktır.

Tüm bunları bilen Amerika da, karşı önlemleri almayı ihmal etmiyor.

Amerika giderek Saddam'ın eski elemanlarına, yani Sünniler'e yanaşıyor. Bununla, Şiiler ve Kürtler'i de dengelemeyi amaçlıyor.

Emperyalizmin bildik yöntemleri; yani böl, düşman kıl ve yönet.

Amerika ileride Şiiler'i ve Kürtler'i kendi hesapları doğrultusunda kullanamadığı zaman hiç tereddüt etmeden Saddam yanlısı Sünniler'i bunlara karşı kullanmaktan çekinmeyecekler. Nasıl olsa daha önce de Saddam'ı kullanmıştı ve onun Şiiler ile Kürtler'e karşı tüm yaptıklarına seyirci kalmış ve ona destek vermişti.

Tarih tekerrürden ibaret olduğuna göre, bir kez daha aynı şeyi yapmanın bir zararı olmaz.

Üstelik aynı şeyi bu konuda "abi" durumunda olan İngiltere de 20. yüzyılın başında yapmıştı.

Ama her şeye rağmen Amerika bu hesaplarında hedefe varamazlar ise,

hiç tereddütsüz Iraklılar'ı birbirine kırdıracaktır.

Bu ise çok zor olmayacaktır.

Çünkü satılmış insanlara bir şeyi yaptırmak çok kolaydır. İşte bu nedenle Amerika'nın işi hep kolay olmaktadır.

Şu aramızdaki işbirlikçiler ve satılmışlar olmasaydı, inanın bana Amerika'nın işi çok daha zor olacaktı.

Amerikalı ünlü radyo programcısı Pual Harvy 2 Aralık günü kendi toplumunun korku ve nefretini bakın nasıl dile getiriyor:

“Iraklılar her bir Amerikan askerini öldürdüklerinde biz de sokağa çıkıp gördüğümüz ilk beş Müslüman'ı öldürelim...”

Harvy'nin İslam'ı ve Müslümanlar'ı aşağılayan bu konuşması o gün 1600 yerel ve ulusal radyo kanalında yayımlandı ve 24 milyon Amerikalı tarafından dinlendi. Neyse ki, o gün Irak'ta bir Amerikalı öldürülmemişti!

Bilmem Amerikan sevdalılarına (!) daha başka bir şey söylemeye gerek var mı!

Arabulucu Türkiye!

28-12-2003

“İsrail, Türkiye'den Ortadoğu barış sürecine katkı vermesi için Suriye'yi ikna etmesini istiyor...”

Bu sözler değerli dostum Murat Yetkin'in *Radikal*'deki cuma yazısının giriş cümlesidir.

Yetkin, Türkiye'yi ziyaret eden İsrail İçişleri Bakanı Hanegbi ve İsrail'in Ankara Büyükelçisi Avivi'nin sözlerini aktararak onların ağzından ‘Suriye'nin yalnız İsrail'e karşı saldırı düzenleyen Filistinli teröristlere değil, aynı zamanda İstanbul saldırılarına katılanlara da destek verdiğini’ söylüyor ve Şam'ın barış sürecine çekilmesi gerektiğinden söz ediyor.

Dostumuz Yetkin'in Dışişleri'nden edindiği bilgi ve izlenime göre de, Ankara bu arabuluculuk teklifine sıcak bakıyor ve bunu Türkiye'yi ziyaret edecek olan Başkan Beşar Esad'a iletecekmiş.

Oysa dış politikayı oldukça iyi takip ettiğine inandığım değerli dostum Yetkin, İsrailli yetkililerin söylemlerini aktarırken bunların gerçekte ne kadar bağdaştığına da bakabilirdi.

Örneğin Sayın Esad'ın Ankara gezisinin engellenmesi için İsrailliler'in ve tabii Amerikalılar'ın ne kadar çaba harcadıklarına bakabilirdi. Bu konu ile ilgili olarak Barçın Yinanç'ın haberi üç gün önce *CNN-Türk*'te yayımlanmıştı.

Benzer şekilde Yetkin, İstanbul'daki eylemlere karışanlara Suriye'nin desteği ile ilgili İsrail suçlamalarını, İçişleri Bakanı Sayın Aksu'ya sorabilirdi.

Barış sürecine gelince, dostum Yetkin İsrailli yetkililere 35 yıldır işgal altında tuttukları Suriye topraklarından (Golan bölgesinden) neden çekilmediklerini sorabilirdi.

Ayrıca Yetkin'in terörist olarak ilan ettiği Filistinliler'in neden ve kime karşı mücadele ettiklerini ve neden 'terörist' olduklarını da İsrailliler'e ayrıca sorması gerekirdi.

Nasıl olsa onlar yine yalan söyleyeceklerdi.

Oysa ortada tek bir gerçek vardır.

Tüm uluslararası hukuka aykırı olarak, 1948'de Filistin toprağı üzerinde kurulan İsrail, bununla yetinmeyerek 1967'de geri kalan Filistin toprağını işgal etmiştir. Yani 1948 olayını unutsak bile, İsrailliler 35 yıldır Filistin toprağını (Batı Şeria ve Gazze) işgal etmektedir.

Şimdi İsrailliler işgale son vermeyeceklerine göre acaba dostum Yetkin, Filistinliler'e ne gibi bir tavsiyede bulunacaktır?

Gelelim Suriye'nin sahip olduğu iddia edilen kimyasal silahlara.

Aynı iddialar Saddam için de geçerliydi. Ancak Irak'ın hiçbir şekilde ne kimyasal, ne de nükleer silahının olmadığı anlaşılmıştır. Libya ve İran ise her türlü denetimlere açık olduklarını ilan ettiler.

Ama İsrail'den hiç kimse söz etmiyor.

Dostum Yetkin'e kendi gazetesinde bir gün önce yayımlanan bir makaleyi hatırlatmak isterim.

Bir İngiliz gazetesi olan *The Guardian*'da yayımlanan bu makalede İsrail'in bölge barışı için ne kadar tehlikeli olduğundan söz ediliyor ve bu ülkenin en az 200 nükleer başlıklı füzenin yanı sıra her türlü kimyasal, biyolojik ve daha bilinmeyen çok sayıda kitle imha silahına sahip olduğundan söz ediliyor.

Hadi ben, Araplar ve genel olarak Müslümanlar İsrail'i sevmediğimiz veya ondan nefret ettiğimiz için taraflı konuşuyoruz diyelim!

Peki AB üyesi 15 ülkede yapılan kamuoyu araştırmasının sonuçlarına ne demeli!

Hristiyan olan bu ülke vatandaşlarının ortalama yüzde 60'ı (bazı ülkelerde bu oran yüzde 80 civarında) İsrail'i dünyanın en tehlikeli ülkesi olarak görüyor. Onlardan hiçbiri Filistinliler'i terörist olarak tanımlamamış ve Amerika'nın dünya barışını tehdit eden üçüncü ülke olarak yer aldığı bu araştırmada Suriye listeye girmemişti bile.

Dostum Yetkin'den İsrailli muhataplarına bu gerçekleri hatırlatmasını beklerdim.

Yine dostum Yetkin, Suriye'nin 1980 yılında Müslüman Kardeşler'le savaşırken İsrail'in Ürdün üzerinden bu konuya nasıl ve niçin taraf olduğu-

nu ve Mossad'ın şu anda Irak ve özellikle Kuzey Irak'ta, Türkiye'nin ulusal çıkarlarına karşı ne gibi davranış ve eylemlerde bulunduğunu sorabilir-
di.

Şimdi gelelim Ankara'nın sıcak baktığı söylenen arabuluculuk konusuna.

Diyelim ki, Sayın Sezer veya Sayın Erdoğan, Başkan Esad'a böyle bir teklifi götürdüler.

Yani, İsrailliler'in isteklerini ona iletiler.

Ve diyelim ki, Sayın Esad da, "İsrail, BM kararlarını uygulasin, işgal ettiği tüm Filistin, Suriye ve Lübnan topraklarından çekilsin, başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletini tanısin, Ortadoğu'nun her türlü kit-
le imha silahından arındırılması anlaşmasına imza atsın ve var olan sınırları (1967) içinde kalacağını taahhüt ettiğini açıklasın, biz de onunla barış yapmaya hazırız" derse, o zaman Sayın Sezer ve Sayın Erdoğan acaba ne yapacak?

55 yıldır hiçbir BM kararını uygulamayan ve Amerika dahil hiç kimseyi dinlemeyen İsrail, acaba bu kez Ankara'nın sözünü dinler mi?

Ben hiç sanmıyorum.

Dostum Yetkin, Şaron'un bundan önce kaç kez Sayın Ecevit'in arabuluculuk teklifini reddettiğini çok iyi bilir.

Kimse kimseyi kandırmasın.

İsrail ve ondan önce siyonistler hep ve herkese yalan söylediler ve söylüyorlar.

Onlara inanan olduğu sürece, yalnız yalanlarına değil, aynı zamanda saldırganlıklarına da devam edeceklerdir.

Murat Yetkin gibi değerli bir meslektaşımın İsrail yalanlarının kurbanı olmasını bir türlü içime sindiremedim.

Kusura bakmasın dostum Murat!

Kürt federasyonu!

29-12-2003

Günlerdir yine herkes Kürtler'i konuşuyor. Tartışma, Barzani ve Talabani'nin ortak bir Kürt yönetimi oluşturmaya çalışması ve Irak'ta federal bir yönetim biçimi istemesiyle başladı. Oysa hatırlayanlar bilir ki, Barzani ve Talabani 1996-1997'de birbirleriyle savaşıırken onları Ankara barıştırmıştı. Sağlanan ateşkesi de Türk askerleri denetliyordu.

Federal sistem meselesine gelince, bu da yeni bir konu değil.

Daha savaş öncesinde bile Washington, Londra ve en son Ankara'da yapılan tüm toplantılarda Irak'taki yeni sistemin federal olacağı kararlaştırılmıştı.

Amerika'nın Bağdat'ta oluşturduğu Geçici Yönetim Konseyi'nin yapısına bakanlar, yeni Irak'ın federal olacağını zaten net olarak görebilirler. Son altı ay içinde federal yapının niteliği ile ilgili çok farklı formüllerden söz edildi.

Amerika, önce 6, daha sonra da 12 eyaletli bir federal Irak'tan söz ederken, İsrail destekli teorisyenler etnik temele dayalı bir federal yapının Irak'ın koşullarına daha uygun olacağını savunuyorlardı.

Bu sorunun demokratik olarak, halkoyu ile çözülmesi ise imkânsız. Çünkü Irak nüfusunun yüzde 60-65'i Şiiler'den oluşuyor. Sünni Kürtler ise, 25 milyonluk Irak toplumunda 4 milyonluk bir topluluğu oluşturuyorlar.

Gelelim Şiiler'in tutumuna.

Şiiler doğal olarak Irak'ın tümüne egemen olmak isterler ve eğer Amerika ile anlaşabilirler ise bu hedeflerine varabilmek amacıyla her yola başvurabilirler.

Amerika da Şiiler'i ve dolayısıyla İran'ı, Irak ve bölge ile ilgili olarak kendi planlarına hizmet edecek konuma getirebilirler ise (!) Şiiler'in bu çabalarına destek verebilirler.

Bu durumda fazla bir seçenek olmayacaktır.

Çünkü Amerika, İran'ı ve dolayısıyla Şiiler'i rahatsız edebilecek güçlü bir Kürt varlığına izin vermeyecektir. Çünkü İran'da da 7-8 milyon Kürt yaşamaktadır.

Amerika, Kürtler'le de anlaşarak federal bir Kürt yapısını Tahran'a yaklaştıracaktır.

Bu tabii biraz da Amerika'nın Türkiye ile ilişkilerini ve biraz da Suriye'nin geleceğini ilgilendirmektedir. Böyle bir ortamda halka "ne istiyorsunuz?" diye sorulmayacak ve önlerine bir formül konulacak. Yani tıpkı Lübnan'da olduğu gibi olacak.

Lübnan'da nasıl ki, devlet başkanı Hristiyan Maruni, başbakan Sünni Müslüman ve meclis başkanı Şii Müslüman ise, Irak'ta da devlet başkanı Şii, başbakan Sünni ve meclis başkanı Kürt olabilir. Geri kalan sivil ve askeri görevler benzer şekilde bu üç ana etnik grup arasında paylaştırılacak ve Türkmenler ile Asurilere de bazı pozisyonlar verilecek.

Yok, eğer Amerika Şiiler ve İran ile anlaşmaz ise, o zaman Kürtler ön plana çıkabilir. Bu ise Şiiler'in işine de gelebilir. Çünkü Irak nüfusunun yüzde 60'ını oluşturan Şiiler, Sünni olan Kürtler'in ayrılması durumunda Irak nüfusunun yüzde 80'ini oluşturacaklar ve Abbasiler'den bu yana hep rüyasını gördükleri devleti gerçekleştirecekler. Yani başkenti Necef veya Kerbela olacak bir Şii devletini ilan edecekler.

İşte Şiiler'in bu hesabının farkında olan Amerika, başka alternatifleri ihmal etmiyor. Bağdat'tan gelen haberlere bakılırsa, Amerika Saddam'ın tüm eski Sünni asker ve sivil adamlarını bulup kendi belirlediği görevlere getiriyorlar.

Amerika geleneksel emperyalist politika doğrultusunda gerektiğinde Sünni Saddamcılar, Şiiler'e karşı kullanmaktan geri kalmayacaktır.

Kürtler ise hep şimdiye kadar olduğu gibi yine yedekte tutulacaklardır.

Amerika bu planların hiçbirini beceremeyecek olursa o zaman hiç çekinmeden Kürtler'i, Araplar'ı, Türkmenler'i, Asuriler'i, Kildaniler'i, Şiiler'i, Sünniler'i, Yezidiler'i ve hatta ateşe tapanları birbirine kırdıracaktır.

İşte herkesin bilmesi ve özenle takip etmesi gereken temel tehlike budur.

Yoksa Kürtler'in Irak'ta federal sistem istemeleri değildir.

Unutulmamalıdır ki, Saddam bile Kürtler'e özerklik tanımıştı ve Türkiye 1991'den bu yana bu özerk bölgenin bağımsızlığa doğru ilerlemesi için elinden geleni yapmıştır.

Irak'ta nasıl bir siyasal sistem kurulacağı, yalnızca Irak halkının sorunudur.

Keşke buna yalnızca Irak halkı, hiçbir dış müdahale olmaksızın karar verebilse...

Çünkü inanıyorum ki, o zaman Irak halkını oluşturan insanlar binlerce yıldır birlikte yaşadıkları Irak ülkesine, toprağına ve vatanına sahip çıkacaklardır.

Tanıdığım ve bildiğim kadarıyla tüm Iraklılar'da bu bilinç vardır ve bunu kanıtlayacaklarıdır.

Yeter ki dış müdahale, baskı, kışkırtma, korkutma ve komplo olmasın ve Iraklılar da bu oyuna gelmesin...

Son olarak da naçizane bir tavsiyem olacak.

Kıbrıs'ta egemen ve bağımsız iki bölgesi ve toplumlu federal ya da konfederal bir yapıyı savunanlar, lütfen Irak'ta olup bitenlere bu denli gürültü koparmasınlar.

Unutulmasın ki, Kürtler de Araplar, Türkmenler, Asuriler ve Kildaniler kadar Irak toprağıının sahibidir.

Ne daha fazla, ne de daha eksik...

Önemli olan niyetler ve karşılıklı samimi yaklaşımlardır!!

04-01-2004

Suriye'nin genç cumhurbaşkanı Beşar Esad, salı günü Ankara'da olacak.

Esad, Türkiye'yi ziyaret edecek olan ilk Suriye Cumhurbaşkanı. Yani bağımsızlığına kavuştuğu 1946 yılından bu yana Suriye, komşusu olan Türkiye ile bu düzeyde bir temasta bulunmamıştı. Sayın Sezer ise, baba Esad'ın cenaze törenlerine katılarak Suriye'ye giden ilk Türk cumhurbaşkanı olmuştu.

Geçmiş süre içinde başbakanlar karşılıklı olarak gidip gelmişler, ancak iki ülke arasındaki sorunlara çözüm bulamamışlardı. 1998 yazında başlayan gerginlik ve onu izleyen günlerde Öcalan'ın Suriye'den ayrılması ile iki ülke ilişkilerinde çok farklı bir süreç başladı. Adana'da imzalanan anlaşma ile bu süreç iki ülkeyi hızlı bir şekilde birbirine yaklaştırdı.

Son dört yılda karşılıklı olarak, başbakanlar dahil olmak üzere 40'ı aşkın bakan Şam ve Ankara arasında gidip geldi. 150 milyon dolar civarında olan ticaret hacmi bu süre içinde bir milyar doları geçti. Bakan Kürşat Tüzmen bu rakamın bu yıl sonunda 2 milyar doları bulabileceğini söylüyor.

AK Parti'nin iktidara gelmesi ve Sayın Gül'ün başbakan olarak Şam'a gitmesi ikili ve bölgesel ilişkilerde yeni bir dönemin açılmasına yol açtı. Kim ne derse desin, bu süreç yalnız Suriye-Türkiye ilişkileri değil, aynı zamanda tüm bölgenin geleceği açısından çok önemlidir.

Bunun nedeni ise Şam ve Ankara arasında samimi ve karşılıklı güvene dayalı bir diyalogun doğmasıdır.

Bu ise ister istemez birilerini rahatsız etmektedir.

Amerika ve İsrail, Ankara ile tüm diyaloglarında Suriye'den uzak durulması gerektiği telkininde ve zaman zaman tehditlerinde bulunuyor.

AK Parti hükümeti şimdiye kadar tüm bu baskıları göğüsleyerek Şam ile ilişkilerini geliştirmekte ve Esad'ın ziyareti ile bu ilişkilere farklı bir boyut kazandırmaktadır.

Bu ise Türkiye içindeki bazı çevreleri rahatsız etmekte, ve edecektir. Bu çevreler son İstanbul olaylarında Şam'ın gösterdiği tüm işbirliğine rağmen Suriye'yi işin içindeymiş gibi göstermeye çalıştılar. Arapça ve İslam dinini öğrenmek için dünyanın dört bir yanından Şam'a gelenler neredeyse terörist olarak ilan edildi. Bu okullar ise 'şeriat medresleri' olarak Türk kamuoyuna yansıtılmak istendi.

Ancak bu yalanları uçuranlar kısa bir süre sonra kendi yalanları ile çeliştirler.

Bu çevrelerin bir sonraki malzemesi Suriye'nin geçmişte PKK'ya olan desteği olacaktır. Bu da yetmez ise Hatay konusu öne sürülecektir.

Daha önce de bu konuları yazmıştım.

Amaç Suriye-Türkiye dostluğunu bozmak olduğu için bir kez daha hatırlatmakta yarar vardır. Amacım hiçbir şekilde bu köşeyi kullanarak ülkem Suriye'yi savunmak değildir.

Beni tanıyanlar bunu asla yapmadığımı ve yapmayacağımı bilirler. Ancak bir gazeteci olarak da doğru bildiklerimi yazma sorumluluğum vardır.

80'li yılların başlarında Suriye'de barınan Öcalan ve PKK'lılar Türkiye için gerçekten büyük problem yaratmışlardı.

1987'de rahmetli Özal'ın baba Esad ile imzaladığı işbirliği protokolü ile iki ülkenin ilişkilerinde çok olumlu bir süreç başlamıştı. Bu tarihten sonra PKK'nın Suriye'deki faaliyetlerine sınırlandırma getirildi, Ankara ise Fırat'tan Suriye'ye saniyede 500 metre küp su bırakıyordu.

5 yıllık protokol süresince Suriye sınırından Türkiye'ye hemen hemen hiç sızma olmamıştı. 1991'de Irak savaşı ve sonrasında meydana gelen gelişmelerle PKK'lılar Kuzey Irak'a geçti ve Saddam'ın silahlarına el koyarak birdenbire güçlendi. Nitekim bu tarihten sonra PKK eylemleri çok hızlı bir şekilde tırmandı ve yoğunlaştı. Bu sırada Ankara'da bazı çevreler, Suriye'ye Fırat suyunun verilmemesi ve 'Araplar'ın petrolü varsa, bizim de suyumuz var' gibilerden söylemlerle Suriye ve Arap ülkelerini kışkırtıyordu. Bu arada Suriye'nin bazı bölgelerinde meydana gelen patlamalardan Ankara sorumlu tutuluyordu.

Ama yine de Suriye-Türkiye ilişkilerinde doğrudan bir gerginlik yaşanmıyordu. 1998 gerginliğini ise o dönemde Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerin gelişmesine bağlayabiliriz.

Hatırlayanlar bilir, bu gerginlik 28 Şubat olayı ve onu izleyen Erbakan hükümetinin istifasından iki ay sonra başlamıştı.

Fakat işin garip tarafı, o dönemlerde başta Amerika ve Avrupa ülkeleri olmak üzere hemen hemen herkes PKK'yı desteklemesine rağmen, her nedense Türkiye'deki bazı çevreler yalnızca Suriye'yi suçlamayı yeğliyorlardı. İşin daha da garip tarafı, Öcalan Şam'dan ayrıldıktan sonra Yunanistan, Rusya ve İtalya'ya gitmişti ve bugün bile PKK'nın tüm örgütleri, şirketleri ve medya kuruluşları AB ülkelerindedir.

PKK televizyonu ise AB ve NATO'nun başkenti Brüksel'den yayın yapmaktadır.

Ama hiç kimse Belçika'ya savaş açalım veya AB ve NATO'dan vazgeçelim demiyor. Hâlâ bazıları Suriye'nin PKK'ya verdiği desteği hatırlatmayı tercih ediyor. Üstelik Irak'ı işgal eden Amerikalılar, Kuzey Irak'ta bulunan 5 bin PKK'lı ile canciğer olmuş ve onlarla sık sık bir araya geliyorlar.

Şam'da dolaşırken bunları düşündüm ve sizlerle paylaşmak istedim.

Dün sizlere Türkiye-Suriye ilişkileri ile ilgili düşüncelerimi yazmıştım. Bu düşünceleri dün Şam'da bir grup Suriyeli meslektaş ile birlikte Mehmet Ali Birand ve Fehmi Kuru ile tartıştık. Her ikisi de yarın Ankara'da olacak olan Suriye'nin genç cumhurbaşkanı Beşar Esad ile görüştü. Birand ve Kuru'nun soruları ve izlenimleri ile Sayın Esad'ın yanıtlarını mutlaka takip edin. Her iki görüşmede de olduğum için gerektiğinde ben de bir değerlendirme yapacağım.

Ben kişisel olarak Esad'ın Türkiye gezisini çok önemsiyorum. Çünkü Suriyeli yöneticileri tanıdığım kadar, Ankara'dakileri de çok iyi tanıdığımı inanıyorum.

Bu gezi yalnızca iki ülke arasındaki ilişkilere artıdeğer sağlamayacaktır, aynı zamanda doğru bir şekilde değerlendirilirse bölgede çok şey etkilenir ve değişir.

Bu duygusal bir temenninin çok ötesinde, verileri olan gerçekçi ve stratejik bir yaklaşımdır. Bunun mümkün olduğunu bilenler işte bu nedenle Esad'ın ziyaretinden tedirgin olmaktadırlar. Bu gezinin engellenmesi için çabalarında başarılı olamayanlar, şimdi karşımıza çıkıp arabuluculuk konusunu pazarlamaya kalkışıyorlar. Onlar böylesi tarihi ve önemli bir ziyareti 'arabuluculuk tartışmalarının' içine sürükleyerek gölgelemek ve başarısız kılmak istiyorlar. İnanıyorum ki, Cumhurbaşkanı Sayın Sezer ve Başbakan Erdoğan olup bitenlerin farkındadırlar.

Daha önce de yazmıştım.

İsrail hiçbir zaman barış istememektedir. 35 yıldır Suriye'nin toprağını işgal eden, Filistin halkına yapmadığını bırakmayan ve tüm dünyayı karşısına alan bir İsrail ile yola çıkmak hiç kimseye yarar sağlamayacaktır. İsrail'in nasıl bir ülke olduğu gerçeği herkesin vicdanında net olarak yer etmiştir. Suriye'nin veya Arap ülkelerinin varsa geçmişteki hataları, İsrail'in bu gerçeğini değiştiremez ve değiştirmemelidir.

İsrail'in nasıl bir ülke olduğunu yakında herkes çok daha iyi görecek-tir.

Şimdiye kadar Avrupa ülkelerinin onlarca arabuluculuk teklifini geri çeviren İsrail, bundan önce de Başbakan Sayın Ecevit'in benzeri davetlerini terslemiştir.

Kaldı ki, konu bir arabuluculuğu gerektirecek kadar karışık ve zor değildir.

Çünkü İsrail, işgal ettiği Filistin, Suriye ve diğer Arap topraklarından çekilirse sorun kendiliğinden çözülür. Şimdiye kadar bunu yapmayan bir

İsrail'e ne Erdoğan'ın, ne de başkasının bir şey yaptırması mümkün değildir. Erdoğan da yakında bunu anlayacaktır.

Kimse kendini kandırmasın.

Kurulduğu günden beri hiçbir BM kararını uygulamayan bir İsrail'in, Ankara'nın söyleyeceklerini yerine getirmesinin hiçbir mantıklı nedeni yoktur. Üstelik Ankara'da, İsrail'in ne kadar saklarsa saklasın, hoşlanmadığı AK Parti iktidarı var. Daha açık söylemek gerekirse, İsrail hiçbir şekilde Türkiye'nin bölgede prestij kazanmasını, başta Suriye olmak üzere Arap ülkeleri ile dost olmasını ve onlara örnek olmasını istemez.

Bölgeyi kendi istediği biçimde şekillendirmek isteyen İsrail ve onun mutlak ve ebedi hamisi Amerika, 70 milyonluk bir Müslüman ülkenin Ortadoğu'da yıldızının parlamasına izin vermez.

Türkiye'nin 57 yıllık Amerikan ilişkilerine derinlemesine bakanlar bu gerçeği çok net olarak görürler. İşte bu nedenle ne Amerika ne İsrail, AK Partili bir Türkiye'nin siyasal, ekonomik ve psikolojik açıdan bölgesel bir güç olarak öne çıkmasına izin vermez. İşte bu nedenle bu iki ülke ve onların yandaşları böyle bir sonucu engelleyecek her yola başvuruyorlar ve vuracaklardır.

Ellerinde son bir koz olarak Hatay konusu kalmıştır. Oysa herkes bilir ki, Suriye-Türkiye ilişkileri karşılıklı güvene ve dostluğa dayalı olarak geliştikçe bu sorun mutlaka çözülecektir. Bu çözümün nasıl olacağını elbette politikacılar belirleyeceklerdir. Unutulmamalıdır ki, bu tür sınır sorunları birçok Arap ülkesinin yanı sıra birçok Avrupa ülkesi arasında olmuştur ve hâlâ devam etmektedir. Ama bu tür sorunlar var diye bu ülkeler kendi aralarındaki ilişkileri geliştirmekten vazgeçmemişlerdir. Daha somut olarak söylemek gerekirse, bugün Türkiye'nin Yunanistan ile ilişkilerine bakıldığında birden çok "sorunun" varlığı gözlenmektedir. İki ülke bir kaya parçası için (Kardak) neredeyse savaşıyordu. Bugün Ege'deki kıta sahanlığı, hava sahası ve milli sular ile ilgili sorunlar devam ederken, her iki ülke ikili ilişkileri geliştirmek yolunda çok önemli adımlar atıyorlar. Üstelik Kıbrıs, karşılıklı azınlıklar ve AB ile ilgili sorunlar devam ederken. Ama yine de hiç kimse çıkıp da "Yunanistan ile ilişkilerimizi niçin geliştiriyoruz" demiyor.

Özetle Başkan Esad'ın Türkiye ziyaretinin çok önemli fırsatları beraberinde getireceğine inanıyorum.

Bir kez daha söylemeliyim:

Ankara ve Şam'da karar alıcılar birbirlerine açık, samimi ve yürekten davranıp güvenirlerse çözülmeyecek sorun kalmayacaktır.

Elbette her ülke kendi ulusal çıkarını düşünerek adım atacaktır. Ancak

unutulmamalıdır ki, Amerika'nın her iki ülkeye komşu olduğu bir dönemde Suriye ve Türkiye'nin ulusal çıkarları birçok noktada buluşacaktır.

Sakin, önyargılardan uzak ve açık yüreklilikle düşünenler bunun böyle olduğunu çok net olarak görecektir.

Şam ve Ankara'da böyle düşünenlerin sayısının giderek arttığını görmek birilerini oldukça tedirgin etmektedir.

Bu ise beni umutlandırdığı kadar, her iki halk adına da sevindirmektedir!!

Jestler ve Türkiye-Suriye ilişkileri

07-01-2004

Suriye Cumhurbaşkanı Esad dün Ankara'ya geldi. Uydurma bir arabuluculuk söylemi ile ziyarete gölge düşürmek isteyen İsrail, önceki gün de Manavgat suyunu alacağını bildirdi.

Arabuluculuk konusunda yalan söyleyen İsrail, su konusunda daha da büyük bir yalan söyleyerek medyanın ilgisini Esad'dan uzak tutmayı amaçladı.

İsrail bugün ya da yarın başka bir yalanla karşımıza çıkabilir.

Türkiye'nin arabuluculuğunu hiçbir şekilde kabul etmeyecek olan İsrail, Manavgat suyunu da almayacaktır. Anlaşmayı onayladıkları haberleri tümüyle yalan. Çünkü bu suyu almak için İsrail hiçbir hazırlık yapmadı ve bu hazırlıklara hemen şimdi başlasa, ancak iki yıl sonra bu suyu alabilir. Depolar, borular ve taşıyacak tankerler yok. Üstelik fiyat konusunda henüz Ankara ile anlaşma sağlanmış değil.

İsrail'in bu sahtekârlığına karşın, Suriyeliler ve Türkler çok samimi duygularla birbirlerine jest yaparak ilişkilerin gelişmesine katkıda bulunuyorlar.

İlk jesti Sayın Sezer yapmıştı.

Baba Esad'ın cenaze törenine katılan Sayın Sezer, oğul Esad ve tüm Suriyeliler'e önemli bir mesaj vermişti.

"Türkiye, geçmişte olup biten her şeye rağmen komşusu Suriye ile iyi ilişkiler kurmak istiyor."

Suriye ve onun genç başkanı jestin ne anlama geldiğini anlamıştı. Ancak karşılık verebilmek için uygun zaman ve koşulları bekliyordu.

İkinci jesti ise Sayın Gül yaptı.

Amerika ve İsrail'in tüm engellemelerine rağmen Sayın Gül, başbakan olarak ilk açılışını Suriye'ye yapmıştı Ocak 2003'te.

Irak'a karşı Amerikan savaşının önlenmesi için bölge turuna çıkan Sayın Gül, kendine en yakın olarak Başkan Esad'ı görmüştü. Esad ise Gül'ün

samimiyetine güvenerek AK Parti yönetimindeki bir Türkiye'ye daha fazla güvenilebileceğine inandı. Nasıl olsa Sayın Sezer ve komutanların da güveni kazanılmıştı.

TBMM'nin 1 Mart tezkeresine 'Hayır' demesi de Esad'ın Türkiye'ye yaklaşımını daha netleştirdi.

Suriye'de ve Arap âleminde "Türkiye, Amerika'nın uşağıdır" diyenler kaybetmişti.

Bu nedenle Esad çok rahatlamıştı ve Türkiye'ye karşı çok daha sıcak yaklaşılmaya başlamıştı.

Ankara tarafından istenen 22 Türk'ün hemen verilmesi ve bu arada birçok PKK'lının Ankara'ya teslim edilmesi, Ankara'nın Suriye'ye yönelik güvenini kesinleştirmişti.

Ankara ve Şam arasında gidip gelen mesajlar yeterince açık ve samimi bir hal almıştı.

Ankara su konusunda Şam'ın beklentilerini karşılayacak tüm samimiyeti gösterirken, Başkan Esad da Hatay meselesinin en yakın zamanda ve en uygun formül ile çözüleceği mesajını veriyordu.

Ancak Esad bence en büyük jestini dün yaptı.

Esad, eşini, iki yaşındaki oğlunu ve iki aylık kızını alarak Ankara'ya geldi.

"Biz size ailece geldik" demek istiyor.

Türk ve Arap geleneklerinde bunun ne anlama geldiğini herkes biliyor.

Ama bunu en çok bilenler İsrailliler'dir.

Bundan dolayıdır ki, İsrailliler tüm bilinen ve bilinmeyen olanaklarını kullanarak Suriye'nin Türkiye ile kurmak istediği aile bağlarını koparmak istiyor.

İsrail ve onun Türkiye'deki yandaşları arabuluculuk, Manavgat suyu ve Suriyeli kızların kuma olmak için Türkiye'ye geldikleri haberleri ile Başkan Esad'ın Türkiye'de yükselen yıldızının ve buna karşın AK Parti'nin Suriye'de ve tüm Arap dünyasında giderek güçlenen prestijinin önüne geçmek istiyorlar.

Ankara ve Şam bu gerçeği görüp önlemini aldıkça İsrail yalnız bu konudaki çabalarında değil, tüm politikalarında başarısız olacaktır.

Böyle bir riski gören Şaron ve yandaşları giderek azgınlaşacak ve beklenmeyen çılgınlıklara kalkışacaklardır.

Duyarlı ve dikkatli olmak gerekir!

“Örs isen sabit dur. Çekiç isen zamanında vur.” İşte Türkiye’nin yakın süreçteki Suriye politikası.

BBC ve diğer büyük Batı yayın kuruluşlarına Türkiye’den servis yapan Suriyeli gazeteci Hüsnü Mahalli şöyle diyor:

BBC ve diğer Batı yayın kuruluşlarında Cumhurbaşkanı Sayın Sezer’in cenaze törenine katılma kararı şaşkınlık yarattı.

Şam’da ise büyük bir duygusallıkla karşılandı. Sayın Sezer, herhalde Fransa Cumhurbaşkanı Chirac’tan daha görkemli bir törenle ağırLANacak. Beşar Esad, Sayın Sezer’le bizzat ilgilenecek.

Bu vitrinin ötesinde, çok yakın gelecekte Suriye’den sürpriz karşılıklar gelebilir...’

Beklentiler.

Ne gibi karşılıklar?

‘Türkiye’nin, Suriye haritalarında Hatay’ı kendi topraklarında göstermesine tepkilerini hatırlayın.

O haritalar değişebilir.

Su sorunu da karşılıklı bir anlayış noktasına getirilebilir.

PKK’nın Suriye’deki izleri ve parasal olanakları tamamen kazınabilir. Daha güzel boyutlara ulaşılabilir.”

Belirtmeliyim ki; bunlar yıllardır Türkiye’de bulunan, ama Suriye’nin nabzını da iyi tutan meslektaşımızın kişisel beklentileri. Ama şu andaki sözleri yadsınmaz bir gerçek:

‘Devletin başına geçecek olan Beşar Esad’ın yönetimindekilerin ve Suriye halkının duygusal ve üzgün olduğu bir zamanda Türkiye tarafından yapılan değerli jestin bilincindeyiz.’

Ayrıca, Suriyeli meslektaşımız, bir de ‘iç istihbarat’ veriyor.

‘Hafız Esad daha hayattayken Türkiye ile politikasında kısa süre önce yörünge değiştirmişti. Arap ülkelerinin liderlerine ‘Biz Türkiye’ye 15 yıldır yanlış yapıyoruz. Türkiye’yi İsrail ile yakınlaşmaya biz ittik. Bu politikayı değiştirmeliyiz. Türkiye ile yakınlaşmalıyız,’ demişti.

Şam yönetiminde yer alan güçlü adamlara da Türkiye politikası için yeni yörüngeyi benimsetmişti.

Bu bakımdan Hafız Esad’ın yerine gelecek olan oğlu Beşar’ın Türkiye’ye yeni sayfa açmak için çok direnişle karşılaşmayacağı söylenebilir.’

İşte Türkiye’nin Şam’daki cenaze törenine cumhurbaşkanı düzeyinde katılmasının akılcılığı... Büyük kararları, ancak büyük devletler alabilir.

Türkiye, Suriye’ye Apo’un sınır dışına çıkarılması, aksi tutumunun sa-

vaş sebebi sayılacağı restiyle büyük devlet ağırlığını koymuştu.

Sonuç da almıştı.

Türkiye, kompleksiz bir kararla Esad'ın cenazesinde en üst düzeyde temsil edilerek, yörede tarihi değiştirecek büyük devlet tavrını gene ortaya koymakta."

Yukarıda okuduğunuz tüm satırlar, *Milliyet*'in başyazarı değerli meslektaşımız Güneri Civaoglu'nun 13 Haziran 2000 tarihli makalesinden alındı.

Bir gün önce Sayın Civaoglu, Sayın Sezer'in Şam'a gidişini değerlendirmemi istemişti.

O tarihte yaptığım değerlendirmenin bir bölümünü Sayın Civaoglu yukarıdaki satırlarla *Milliyet*'teki kendi köşesine yansıtmıştı.

Şimdi bu satırları sizlere yansıtmamın nedeni ise, söylediklerimin doğrulanması değil, Sayın Civaoglu'nun çarşamba günü *Kanal D*'deki yorumudur.

Sayın Civaoglu üç yıl aradan sonra hâlâ Suriye'ye verilen dersten söz ediyor ve Türkiye'den korkan Beşar'ın Ankara ile dost olmak istediğinden söz ediyordu.

Oysa o gün de söylemiştim.

Beşar'ın Türkiye'ye yönelmesinin temel nedeni duygusallık ve vefadır. Elbette Esad, Türkiye'nin önemini anlamış ve Suriye'nin çıkarının Türkiye ile birlikte davranmakta olduğunu kavramıştır.

Ancak genç Esad'ın Türkiye'ye yakınlaşmasını 'korkma' ile açıklamak sanıyorum haksızlık olur.

Eğer öyle olsaydı, Suriye hem şimdi, hem de baba Esad zamanında Amerika ve İsrail'in baskı ve tehditlerine boyun eğer ve onların her istediğini kabul ederdi.

Unutulmamalıdır ki, Suriye'nin Golan bölgesini işgal eden İsrail bile Şam'a kendi istediklerini kabul ettirememiştir.

Türkiye'nin İsrail ve Amerika'dan daha güçlü ve korkutucu olduğunu Sayın Civaoglu herhalde söyleyemez!

Üç yıl önce söylediğimi bugün de tekrarlıyorum.

Baba Esad'ın son döneminde olduğu kadar oğul Esad da samimi olarak Türkiye ile dostluğa inanmakta ve güvenmektedir. Baba Esad'ın tersine oğul Esad, Türkiye'ye karşı hiçbir yanlışlık yapmamıştır.

Üstelik babasından farklı olarak, Ankara ile diyaloglarında güvenebileceği politikacı seçiyor!

Bu politikacılar iktidarlarının daha ilk günlerinde kendisine ve Şam'a güvendiklerini kanıtladılar!

Ailece Türkiye'ye gelen ve şaşırtıcı bir şekilde Türk halkının gönlünde taht kuran genç Esad, bu güvene layık olduğunu kanıtlamıştır.

Kendi garip saplantılarından kurtulamayarak eskimiş defterleri karıştıranların, Türkiye-Suriye dostluğunda başka bir şey aramasının hiç kimseye yararı yoktur ve olmayacaktır!

Bu dostluk Amerika ve İsrail'i rahatsız etse de, iki ülkenin ve halkın çıkarına olduğu kadar tüm bölgenin barış, güvenlik ve esenliğine katkıda bulunacaktır.

Bunun kime ne zararı olur!

İsrail, Ermenistan ve Türkiye...

12-01-2004

Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad, İstanbul'da gazete ve televizyon yöneticileri ile bir araya geldi. O toplantıda kendisine Türkiye'nin arabuluculuğu ile ilgili sorular soruldu.

Başkan Esad, Ankara'nın böyle bir teklif yapmadığını, ancak kendilerinden İsrail'le barış konusundaki son tavırları ile ilgili bilgi istendiğini söyledi. Esad, görüşlerini Sayın Sezer ve Sayın Erdoğan'a anlattığını ve Şam'a döndükten sonra detaylarla ilgili tüm belgeleri göndereceklerini söyledi. Başkan Esad, 'İsrail'in Türkiye'nin arabuluculuğunu istemeyeceğini ve kabul etmeyeceğini' söylemekten de geri kalmadı.

Bu arabuluculuk konusunda daha önce de yazmıştım.

Özet olarak da böyle bir olayla bölgede büyük prestij kazanacak olan bir Türkiye'nin ne İsrail, ne de Amerika tarafından istenmeyeceğini söylemiştim.

Bugün ise olaya farklı bir açıdan yaklaşmak istedim.

Bunun nedeni ise Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Azerbaycan'da yaptığı görüşmeler ve orada verdiği demeçler. Sayın Gül Bakû'de yaptığı görüşmelerden sonra üçlü bir zirveden söz etti. Yani Türkiye, Ermenistan ve Azerbaycan.

Amaç ise Ermenistan ile Azerbaycan arasında 12 yıldır süregelen Karabağ sorununu çözmektir.

Ancak Sayın Gül, Ermeniler'in Azerbaycan topraklarından çekilmedikleri sürece bu ülke ile sınırlarını açmayacaklarını söyledi. Oysa Türkiye, 1992'de Sovyetler Birliği'nden ayrılan Ermenistan'ın bağımsızlığını tanımasına rağmen bu ülke ile diplomatik ilişki kurmamış ve kara sınırlarını kapalı tutmuştu. Bunun nedeni ise Ermenistan'ın yeni anayasasında, Türkiye'den toprak talebinde bulunulması ve 'Ermeni katliamları'ndan söz edilmesi, Ağrı Dağı'nın Ermeniler'in bastırdığı yeni banknotları süslemesidir.

Bu arada Ermenistan dışında yaşayan Ermeniler sürekli olarak 'katliam' konusunu gündeme getirerek çeşitli Avrupa ülke parlamentolarında (en son İsviçre) ve Amerikan eyalet meclislerinde (şimdiye kadar 27 mecliste) kendilerine destek buldular.

Elbette bütün bu sorunlara rağmen Türkiye, kendi bölgesinde, komşuları ile tüm sorunlarını çözme yönünde adım atmalı ve geçmişteki komplekslerinden kurtulmalıdır.

Ancak ben burada olayın başka bir yönüne dikkat çekmek istiyorum.

Bakan Gül'e göre Azerbaycan topraklarından çekilmediği sürece Türkiye, Ermenistan ile sınırlarını açmayacak ve normal ilişki kurmayacaktır.

Bana göre bu alınması gereken doğru bir karar.

Bu yalnız Azerbaycan'ın Türk asıllı bir ülke olmasından değil, aynı zamanda uluslararası hukukun ve hakkın da gereğidir.

Oysa Türkiye aynı şeyi İsrail ile ilişkisinde yapmıyor.

Yani Ermenistan ve Azerbaycan arasında arabuluculuk çabasında olan Türkiye, Erivan'a şartlar koşarken bunu İsrail'e yapmıyor.

Oysa İsrail de, komşu bir Arap ve Müslüman ülkenin toprağını işgal etmiş ve Türkler ile tüm Müslümanlar için kutsal olan Kudüs'ü kana bulaşmış ve her gün Filistin'de terör estiren bir ülkedir.

Ama yine de Türkiye, bu ülkeyi tanımış, onunla ilişkiler kurmuş ve son yıllarda alabildiğine bir işbirliğine girişmiştir.

İsrail ve siyonist ideolojinin, Güneydoğu Anadolu'ya olan ilgisini bir yana bıraksak bile, Türkiye'nin yukarıda saydığım nedenlerden dolayı Tel Aviv'e daha farklı yaklaşması gerektiğini inanıyorum.

Suriye'nin İsrail ile arasını bulmak isteyen Ankara, öncelikle İsrail'e baskı yaparak Golan bölgesinden çekilmesini sağlamalıdır.

İsrail ile ilişkilerini kesemeyeceğini bildiğimiz Türkiye'nin hiç olmazsa hak ve hukuktan yana olması gerektiğine inanıyoruz.

Hak ve hukuk ise mutlak olarak, toprakları işgal altında tutulan Suriye, Filistin ve Lübnan'dan yana.

Vicdanı olan hiç kimse İsrail'in 55 yıldır (İsrail devletinin kurulduğu 1948 yılından bu yana) Filistin halkına karşı işlediği insanlık dışı cinayetleri kabul edemez ve etmemelidir.

Bugün İsrail'in ve dünyadaki Yahudi lobilerinin güçlü olması ve süper güç Amerika'nın onlara mutlak destek vermesi bu yalın gerçeği değiştirmez ve değiştiremeyecektir.

Elbette uluslararası ilişkiler ve diplomasi zaman zaman farklı tavırların sergilenmesine neden olabilir.

Ancak hiçbir tavır ilkesiz olmamalıdır.

Suriye ile İsrail arasında arabulucu olmayı düşünen bir Türkiye öncelikle hak ve hukuktan yana olduğunu herkese göstermelidir.

Böyle bir Türkiye'nin arabuluculuğunu ise İsrail hiçbir zaman kabul etmeyecektir.

Tıpkı bu yönde büyük çaba harcayan Sayın Ecevit'in tüm çağrılarına katil Şaron'un 'hayır' dediği gibi!

Yine mi İncirlik!

14-01-2004

Son üç gündür İncirlik yine dünya medyasının gündeminde. Arap televizyon ve gazeteleri Amerikalılar'ın tekrar İncirlik üssüne döndüklerinden söz ediyor ve bu gelişmenin olası tehlikelerine dikkat çekiyorlar.

İncirlik üssü, kurulduğu 1953 yılından bu yana Amerika'nın bölge planlarında çok önemli rol üstlendi. Amerika bu üssü 50'li ve 60'lı yıllarda Suriye, Irak, Lübnan ve Ürdün'deki gelişmelere müdahale etmek için kullandı ve bu üsten İsrail'e bol miktarda yardım etti.

Bir zamanlar Amerika'nın Türkiye'deki askeri üs ve istasyon sayısı 60'ı geçmişti. Bunlar ise Türkiye'yi Amerika'nın Ortadoğu planlarında ön cephe ülkesi haline getirmişti.

Soğuk savaş döneminin sona ermesinden sonra Amerika, Türkiye'deki üslerinin büyük bölümünü kapattı, ancak İncirlik önemini sürdürdü.

1991 savaşından sonra İncirlik bir kez daha ön plana çıktı.

Amerikalılar o savaşta bu üssü Irak'a karşı kullandı ve savaş sonrasında Çekiç Güç'ünü burada yerleştirerek Kuzey Irak'taki Kürt varlığının güçlenmesine katkıda bulundu.

Üç aylığına Türkiye'ye gelen Çekiç Güç, son savaşa kadar burada kaldı ve Talabani ile Barzani'nin güçlenmesine katkıda bulunduğu gibi, Kuzey Irak'ta bulunan PKK'lıların da orada yerleşmesine yardımcı oldu.

TBMM'de reddedilen 1 Mart tezkeresi ile İncirlik yeniden gündeme geldi. Hükümet, Çekiç Güç'ün varlığına son verdi ve İncirlik'in Irak'a karşı kullanımına izin vermedi.

Daha sonra TBMM'nin hükümete verdiği yetkiden yararlanan Amerika, üssü 'insani amaçlar' için kullanmaya başladı. Irak'ta yaralanan askerlerin taşınması sırasında, uçakların gerektiğinde üsse inmesine izi verildi.

Bağdat'ın düşmesinden sonra İncirlik neredeyse tatile girmişti. Üste hiçbir ciddi faaliyet gözlenmiyordu.

Bu sessizlik geçen hafta bozuldu.

Hükümet, İncirlik üssünün kullanımına izin vermişti.

Ve üstelik bunu kamuoyundan saklamıştı.

Oysa bu konunun saklanacak hiçbir tarafı olamazdı.

Çünkü varılan anlaşma gereği Amerikalılar bu üssü dört ay süre ile kullanacak ve Irak'ta bulunan 60 bin askeri kendi ülkelerine taşıyarak yerlerine 60 bin askeri Amerika'dan getirecekler.

Yani günde ortalama dört uçak Incirlik üssüne inip kalkacak.

Aslında Amerika, bu işlemi savaş öncesinde yaptığı gibi yapabiliirdi. Yani askerleri Ürdün, Bahreyn, Katar ve Kuveyt üzerinden aktarabiliirdi. Ancak bunu yapmadı.

İşte bu nedenle Amerika'nın bu davranışı ister istemez bazı soruları beraberinde getiriyor. Çünkü zamanlaması açısından bu davranış önemli. Amerika son dönemde yabancı ülkelerdeki askeri üslerini yeniden gözden geçiriyor ve bu üslerin başta Ortadoğu olmak üzere Amerikan çıkarlarına hizmet edecek şekilde düzenlenmesini amaçlıyor.

İşte bu nedenle Incirlik tekrar gündeme geliyor. Washington'dan gelen haberlere bakılırsa Amerika Incirlik'ten en geniş şekilde yararlanmayı hedefliyor.

Amerikalılar bu üssü 'uluslararası ve bölgesel teröre karşı savaşım merkezi' olarak kullanmayı planlıyor.

Amerika'ya ve doğal olarak İsrail'e göre terörün ne anlama geldiğini herkes bilmektedir. Irak'ı işgal eden Amerika bir sonraki hedefinin Suriye ve İran olduğunu söylüyor.

Amerika bu iki ülkeyi, Irak'ın işgaline karşı direnenlere ve Filistin halkına destek vermekle suçluyor.

Daha net bir ifade ile Amerika, Incirlik üssünü bu iki ülkeye karşı kullanmayı hesaplıyor.

Oysa Amerika'nın askeri anlamda bu üssü kullanmaya da ihtiyacı yoktur. Çünkü İsrail'den, Irak'tan veya bölgedeki diğer üslerden kalkacak uçaklar her iki ülkeyi vurabilecek kapasitededir. Ancak Amerika böyle bir saldırıyı Türkiye'den gerçekleştirmeyi daha uygun bulabilir.

Çünkü Amerika son günlerde Türkiye'nin Suriye ve İran ile ilişkilerinden çok tedirgin olmuştur.

Amerika, Incirlik konusunu tekrar gündeme getirerek Şam ve Tahran'da Türkiye'ye karşı kuşkular uyandırmayı amaçlıyor. Aynı zamanda, böyle bir tartışma ile Türkiye'nin son dönemde bölgede kazandığı prestijini yok edilmesini de hedefliyor.

Bununla yetinmeyecek olan Amerika, Irak'taki olası etnik ve mezhep çatışmalarına paralel olarak, bölgede de benzer bir çatışmayı kışkırtabileceğini hesaplıyor.

Irak'ta olası bir federal sistemin kurulması ve bu sistemin yol açabilece-

ği bağımsız Kürt devletinin temel amacı, komşu üç ülke olan Suriye, İran ve Türkiye'yi bu soruna bulaştıracaktır.

Görüldüğü gibi Amerika, yeniden bölgeyi karıştırmak istiyor.

İncirlik üssü bu karıştırma operasyonu içinde ilk çıkış noktası olabilir.

AK Parti hükümeti bu konuda hem çok duyarlı, hem de çok dikkatli olmak zorundadır.

İncirlik üssünün 50 yıllık tarihine bakanlar bu tehlikeyi çok daha net olarak görebilirler!

Irak'ta federal sistem!

19-1-2004

Son bir haftadır Ankara'da en çok konuşulan konu, Irak'taki federal sistem. Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın Türkiye ziyareti ile tekrar kızışan Irak sorunu ile ilgili tartışmalar, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Tahran ziyareti ile daha da ilginçleşti.

Önce Başbakan Erdoğan, daha sonra Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ve son olarak Ege Ordu Komutanı Hurşit Tolon ve Dışişleri Bakanı Gül'ün konu ile ilgili giderek sertleşen demeçlerini hep birlikte izledik.

Üstelik tam da bu sırada Celal Talabani'nin sağ kolu olarak bilinen Berhem Salih Ankara'ya gelmişti.

Oysa federal sistem ile ilgili tartışmalarda yeni bir şey yoktu. Yeni olan tek şey, Türkiye, Suriye ve İran'ın belki de ilk kez bu netlikte Irak'ın parçalanma olasılığına karşı ortak ve kesin bir tavır ortaya koymalarıydı.

Bunu da Başbakan Erdoğan'ın demeçlerinde net olarak gördük.

Oysa daha önce de yazmıştım.

Irak'ta fiilen bir federal Kürt bölgesi vardır. Türkiye'nin son 10 yıllık politikaları, bu bölgenin siyasi, ekonomik ve askeri olarak güçlenmesine ve Kürtler'de daha ayrılıkçı eğilimlerin keskinleşmesine katkıda bulundu.

1991'de 7 yaşında olan Kuzey Iraklı bir Kürt, bugün 20 yaşında ve bir kelime Arapça bilmiyor ve Iraklı Arap veya Türkmen'le ortak hiçbir duyguyu paylaşmıyor. Belki de zaman zaman onlara karşı düşmanca duygular da besliyor!

Üstelik savaştan önce yapılan tüm Irak muhalefet toplantılarında, ki bu toplantıların sonuncusu Ankara'da yapılmıştı, Saddam sonrası sistemin federal olması konusunda hep anlaşma sağlanmıştı. Nitekim Bağdat'ın düşmesinden sonra Amerika'nın oluşturduğu Geçici Yönetim Konseyi'nin oluşumunda bu etnik ve mezhep temelindeki federal yapı göz önünde bulundurulmuş ve bu yapı geçici hükümete de yansıtılmıştı.

Bu arada Kürtler Amerikalılar'ın yeni müttefiği olmuş ve işgal kuvvetleri de Talabani yandaşlarının Kerkük'e girişlerine göz yummuştu.

11 Türk askerinin kafasına çuval geçirilmesinin bana göre tek bir amacı vardı, o da Kürtler'i cesaretlendirmektir. Nitekim o tarihten sonra Türkmenler'e karşı yapılan saldırılar ve Kerkük'e yönelik yoğun Kürt göçü hep kazanılan cesaret sonucu olmuştur.

Ama Kerkük ile ilgili olarak sürdürülen tartışmaların bana göre başka bir nedeni daha vardır.

O da Barzani ile Talabani arasındaki geleneksel rekabettir. Talabani'ye bağlı güçlerin ilk olarak Kerkük'e girmesini bir türlü içine sindiremeyen Barzani, son dönemde sık sık bu konuyu gündeme getirerek 'Kürt dünyası'nda kaybettiği prestiji tekrar kazanmak istiyor. Oysa Talabani bir avukat ve kurnaz bir politikacı olarak, başta Türkiye ve Suriye olmak üzere komşu ülkeleri kızdırmamak için şimdilik bu konuyu fazlaca tartışmak istemiyor.

Oysa bugün var olan koşullarda Kerkük ve federalizm başta olmak üzere, Irak'ta hiçbir konunun çözümü kolay olmayacaktır.

Şu anda Konsey'i oluşturan tüm gruplar arasında inanılmaz düzeyde farklılıklar, anlaşmazlıklar ve düşmanlıklar vardır. Herkes herkese karşı ve herkes herkesin kuyusunu kazıyor. Amerikalılar da bunların hepsini biliyor.

Ama bilmek yetmiyor.

Çünkü sorun Irak'ta federal bir sistemin kurulması ile çözülmeyecektir. Irk veya mezhep temelinde kurulması planlanan böyle bir federal sistemde hiçbir sorun çözülmez.

Tüm tarafların birbirine karşı güveninin olmadığı bir ortamda merkezi yönetimin sandalyelerini kim ve nasıl paylaşacaktır?

Kurulacak yeni Irak ordusunda yüzde 40 Şii, yüzde 30 Sünni, yüzde 25 Kürt ve yüzde 5 de Asuri ve Türkmenler olursa, acaba bu ordu ve benzer bir oranlama ile kurulacak polis gücü kimin çıkarını koruyacaktır? Hükümette ve oluşturulacak yeni devlet organlarında aynı oranlardaki paylaşımlar söz konusu olursa, kimlerin kimlere nasıl ve hangi oranda hizmet vereceğini kim belirleyecek ve kim kontrol edecek?

İçine Kerkük'ü alan bir bölgede federal bir yapının kurulmasından yana olan Kürtler merkezi hükümette istedikleri konumların karşılığında, Kuzey'de Araplar'a, Türkmenler'e ve diğer gruplara nasıl bir avantaj sağlayacaklardır? Merkezden kopmanın kendileri için nelere mal olacağını çok iyi bilen Kürtler, kışkırtılmadıkları sürece bana göre en azından şimdilik çok fazla ileri gitmeyeceklerdir.

Elbette bugün var olan durumdan yararlanarak bağımsızlığa doğru adımların atılmasını isteyen birçok Kürt milliyetçisi kişi ve grup vardır. Ancak buna karşın son yüzyılda Kürtler'in başına gelenlerden yeterince ders çıkaranlar da azımsanmayacak kadar çoktur. Üstelik bunlar tüm bu belaların gerçek nedeninin başlangıçta İngilizler, daha sonra da Amerikalılar olduğunu bilmektedirler. Elbette yaşadıkları ülkelerin yönetimlerinden de çok çeken Kürtler'in bu bölgede insanca ve onurlu bir şekilde yaşama hakları vardır. Herkesin bu hakka saygı duyması ve sahip çıkması gerekmektedir.

Ancak herkesin bilmesi gereken temel bir gerçek vardır.

O da, sorunlarımızı düşmanlıkla asla çözemeyeceğimizdir. Çözebileceklerini sananlar yalnız ve yalnız başkalarının hesaplarına hizmet ederler.

Elbette Irak halkı kendi başına nasıl bir sistem istediğine kendisi karar verecektir. Irak halkını bir arada tutabilecek tek güç kardeşlik ve Iraklı olma kimliğidir. Etnik veya mezhep özelliklerini, Iraklı olmanın önüne taşımak isteyenler arkalarında Amerika veya başka bir güç olsa da, sonunda mutlaka kaybedeceklerdir. Çünkü Amerika, bu coğrafyadan nefret etmekte ve bu coğrafyadaki hiçbir halkın mutlu olmasını istememektedir. Bu gerçeğin en çok Kürt kardeşlerimiz tarafından bilindiğine inanıyorum.

Dostça hatırlatmak istedim.

Irak'a komşu ülkeler de Kürtler'i tehdit etmekten vazgeçip onlara yardımcı olmalı ve birlikte, herkes için en ideal ortamda yaşamanın olanaklarını bulmalıdırlar. Hiçbirimiz geçmişin eskimiş yöntem ve kalıplarıyla düşünmek ve politikalar uygulamakla var olan sorunlarımızın yeni koşullarına çözüm bulamayız! İş işten geçmeden ve başımıza büyük belalar gelmeden bu gerçeği görmeliyiz ve gerekeni de yapmalıyız!

Müslümanlar neden geri?

21-01-2004

Başbakan Erdoğan Cidde Ekonomi Forumu'na katılarak önemli bir konuşma yaptı. Türk medyası bu konuşmanın bir cümlesini manşetlere taşıdı: "İslam dünyası geriye nedeni Müslümanlardır." Haberin içinde Başbakan Erdoğan, Malezya eski Başbakanı Mahatir Muhammed'in "İslam dünyası geriye bunun sebebi biziz. Müslümanların kendisidir," sözlerine katıldığını söylemiş ve "birbirimize güvenimiz yok, dayanışma yok. Bunlar olmadıktan sonra nasıl gelişeceğiz," diye eklemiş.

Konuşmanın tümünü ve söylenen cümlenin nasıl bir paragraftan alınıp kullanıldığını bilmediğim için yalnızca başlığa çıkarılan cümle ile ilgili olarak birkaç söz söylemek istedim.

Bu cümle Malezya eski başbakanı Mahatir Muhammed'in, kasımda toplanan İslam Konferansı toplantısı sırasında yaptığı konuşmaların birisinde yer aldı. Ancak bu cümlelerin sonrasında tüm dünyada tartışma yaratan birkaç cümle daha vardı.

Bu cümlelerde Sayın Muhammed Batı emperyaliziminin ve sömürgecilik dönemlerinin yalnız Müslümanlar'ı değil, neredeyse tüm dünya halklarını nasıl soyup soğana çevirdiğini ve bugünün dünyasında Yahudi lobilerinin dünyaya nasıl egemen olduğunu somut örnekler ile anlatmış ve Müslümanlar'ı da Yahudi lobilerinin çalışmalarından ders almaya çağırmıştı.

Mahatir Muhammed'in son iki cümlesi dünyayı ayağa kaldırmaya yetmişti.

Hiç kimse Müslümanlar'ın neden geri kaldıklarını umursamamıştı. Çünkü Müslümanlar'dan önce Batılılar bunun nedenini çok iyi biliyordu.

Batı ve özellikle Amerika için önemli olan 'Yahudilere dokunulmamasıdır'.

Oysa Muhammed, Yahudilere dokunmamıştı. Tam tersine, onları övmüştü! Dönelim konumuza. Yani, Müslümanlar neden geri?

Müslümanlar'ın geri kalmışlığında elbette Müslümanlar'ın payı vardır. Ama bu pay dolaylıdır.

Eğer Müslümanlığın din olarak bu geri kalmışlıkta payı varsa bu başka bir konudur. Çünkü gazete manşetlerinin ima etmek istediği şey buydu.

Oysa bu cümleyi söyleyen Mahatir Muhammed'in Müslüman ülkesi Malezya, ekonomik ve toplumsal gelişmede mucizeler yaratmıştı.

Sayın Başbakan Erdoğan'ın da gidip gördüğü Dubai ve genel olarak Birleşik Arap Emirlikleri de bir Müslüman ülke olarak inanılmaz bir gelişme sağlamıştır. Demek ki, Müslüman ülkeler de gelişebilir.

Dünyanın dört bir yanına dağılan Müslümanlar, kendi ülkelerinde gösteremedikleri becerilerini gittikleri ülkelerin olumlu ortamında inanılmaz düzeyde ve başarıyla kanıtlamaktadır.

Bugün yalnız İngiltere'de elektronik ve sağlık sektöründe en üst düzeyde çalışanların yüzde 34'ü Müslüman ülkelere giden insanlardır.

Demek ki, geri kalmışlığın nedeni ne Müslümanlıktır, ne de Müslüman olan insanlardır.

Unutulmamalıdır ki, Afrika, Latin Amerika ve Doğu Asya'daki onlarca ülke de geri kalmışlığın pençesinden henüz kurtulamamıştır.

Bu geri kalmışlığın ortak bir nedeni vardır.

O da, emperyalizm ve sömürgeciliktir.

Bu gerçeği kanıtlamak için tarihi yeniden yazmaya gerek yoktur.

Günümüze ve Müslüman dünyasının içinde yaşadığı duruma gelince...

Sayın Başbakan'ın "Birbirimize güvenimiz yok, dayanışma yok. Bunlar olmadıktan sonra nasıl geliştireceğiz," sözlerine katılmamak mümkün değil.

Ancak yine sormadan edemeyeceğim:

Acaba neden Müslüman ülkeler ve hükümetler birbirine güvenmiyor?

Müslümanlar neden dayanışma içinde değil?

Bence buna en iyi yanıtı, konumundan dolayı Sayın Başbakan verebilir!

Başta Türkiye olmak üzere, tüm Müslüman ülkelerin ne tür iç ve dış dengelerle, hangi ilişkilerle hareket kabiliyetlerinin sınırlandırıldığını yine en iyi bilenlerden biri Sayın Başbakan'dır.

Bu sınırlandırmaların dışına çıkmaya kalkışanların ne tür sorunlarla karşılaştıklarını yakın tarihimiz çok somut olarak anlatmaktadır. Bugün Arap ve Müslüman ülkelerin büyük bölümünde var olan anti-demokratik, diktatör ve faşist yönetimlerin arkasında hep Amerika vardır. Bu son 50 yıldır hep böyledir.

Bu iktidarlar halklarının gelişimini önlemek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadır. Amerika ise onlara bu çabalarında her türlü desteği vermektedir.

Şimdi bu gerçekler ışığında "Müslümanlar'ın veya Müslüman ülkelerin geri kalmışlığının nedeni Müslümanlardır" diyebilir miyiz, diye düşünüyorum.

Müslümanlar'ın (Müslüman ülkelerin vatandaşlarının) bu geri kalmışlıkta bir suçu varsa, o da, kendi başlarına musallat edilen iktidarlara karşı gerçek bir mücadele vermemeleridir.

Bunun kolay olmadığını herkesten daha çok Sayın Başbakan bilmektedir!!!

Ben şahsen Sayın Başbakan'ın, katıldığı Forum'da kendisinin ve AK Parti'nin mücadele tarihini anlatmasını tercih ederdim!

Kıbrıs çözülecek mi!

25-01-2004

MGK önceki günkü toplantısında Kıbrıs ile ilgili olarak oldukça önemli kararlar aldı. Bu kararları hepiniz gazetelerde okuyup televizyonlarda duymuşsunuzdur.

Ancak bu kararların önemli olduğunu kanıtlayan bir diğer gösterge benim telefonlarımın susmamasıdır.

Suriye'de olmama rağmen çalıştığım birçok radyo, gazete, dergi ve konuşmacı olarak programlarına katıldığım birçok televizyon MGK kararlarını birinci haber yapmışlardı ve benden de bu haberi yorumlamamı istiyorlardı.

Herkesin özel ve ortak olarak sorduğu soru şuydu: “Türkiye’de ne oldu da askerler Kıbrıs konusunda hükümetin dediğine geldi?”

Ben ise bu yorumun tümüyle doğru olmadığını, askerler ile hükümet arasında Kıbrıs konusunun detaylarında hâlâ bazı anlaşmazlıklar olduğunu ve bu anlaşmazlıkların ancak net bir Avrupa Birliği tavrı ile giderilebileceğini anlatıyordum.

Ancak benim bu yanıtım bir dizi soruyu daha yanıtlamamı gerektiriyordu. Çünkü sonuçta 3-4 dakikalık bir haber programında tüm detayları anlatma olanağı yoktu ve Kıbrıs sorunu bir şekilde çözüm yoluna girmişti.

Bu çözümün nasıl olacağını yakında hep birlikte göreceğiz. Ancak Kıbrıs ile ilgili olarak aralık ayında yazdığım yazılarda da belirttiğim gibi, AK Parti hükümeti bu sorunun çözülmesi gerektiğine inanmıştı.

Bu inancın ise iki temel nedeni vardı.

Birincisi; Kıbrıs sorunu çözülmeden AB, kapılarını hiçbir şekilde Türkler’e açmayacaktır. Bu mutlak ve hiçbir şekilde tartışma kabul etmeyen bir gerçektir.

İkincisi; Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğü nedeniyle AB dışında kalacak bir Türkiye’nin bugünkü koşullarda ve verilerde Amerika’dan başka hiçbir alternatifi yoktur ve olamaz.

Irak olayları ise bu alternatifin ne kadar tehlikeli olduğunu kanıtlamıştır. Oysa Türk halkı ve onun hükümeti bir hiç uğruna bu tehlikeleri taşıma eğilimi içinde değildi.

İşte bu temel iki gerçekten dolayı AK Parti hükümeti, AB ile ilişkileri zorlayarak, en hızlı bir şekilde ABD alternatifinden kurtulmaya çalıştı. Böyle bir kurtulma ise mutlak olarak AB standartlarında olmayı ve o standartlarda iç ve dış politikalar üretip uygulamayı gerektirmektedir.

AK Parti hükümeti her iki alanda da samimi ve başarılı olduğunu kanıtlamıştır.

Bazı iç ve dış çevrelerin tüm engellemelerine rağmen AK Parti hükümeti demokratik reformları yaşama geçirdi. Bu reformların içeriğinde Türk toplumunun geleceğini ilgilendiren çok önemli detaylar bulunmaktadır. Bu detaylar ile Türk toplumu önümüzdeki yıllarda çok daha demokratik, özgür ve rahat olacaktır. Bu ise Türkiye’nin ileriye dönük mücadelesinde yeni perspektifleri beraberinde getirecektir. Bir bölümü içe dönük olan bu perspektiflerin daha önemli olan bölümü dış politika ile ilgilidir. Çünkü AB, komşuları ile barış içinde olan bir Türkiye’ye kapılarını daha rahat ve isteyerek açacaktır.

AB, Suriye, İran, Yunanistan ve işgalden kurtulacak bir Irak ile iyi iliş-

kileri olan bir Türkiye'yi Ortadoğu açılımlarında çok daha fazla kullanmak isteyecektir.

Adı geçen ülkeler de (ki hepsi eski Osmanlı vilayetleridir) Türkiye ile kuracakları iyi ilişkiler ile etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmalarla ilgili tüm kötü anıları unuttuklarını kanıtlayarak, dinler ve kültürler arası diyalogların gerekliliğine olan inançlarını ortaya koyacaklardır.

Türkiye'nin Irak politikası, Suriye ile gelişen dostluk ilişkileri, Yunanistan ile Ege ve Kıbrıs'ta var olan sorunlarını çözme çabası karşı, tarafları cesaretlendirmektedir.

Böyle bir Türkiye, Avrupa'da giderek daha çok prestij kazanmaktadır. Prodi'nin Ankara'ya yaptığı ziyaret bunu yeterince kanıtlamaktadır. Türkiye tüm bölgesel çabalarında barış, istikrar ve dostluk istediğini kanıtlamıştır. Barış ve istikrar ise yalnız bölge ülkelerinin veya savaş karşıtı Avrupa ülkelerinin değil, aynı zamanda ABD'nin de çıkarıdır.

Suriye Dışişleri Bakanı Faruk Şara'nın söylediği gibi, "Amerika Irak'ta ve bölgede istikrar ve barış istiyorsa Türkiye'nin Suriye ile dostluk ilişkilerine destek vermelidir."

Bunun tersini yapan bir Amerika ancak İsrail'in dümen suyunda kalır ve kendi askerlerini Irak'ta kaybetmeye devam eder!

İşte tüm bu nedenlerle ben Kıbrıs'ı önemsiyorum ve adada çözümün yakın olmasını diliyorum.

Sonuçta uygarlıklar beşiği olan bu coğrafyada yaşayan Türk, Arap, Fars, Grek, hatta Kürt halkları barış ve dostluğun ne olduğunu yeterince bilmektedirler.

Uygarlık ve tarih fukarası Amerika ve onun beslemesi İsrail elbette bizleri kıskanacaktır!

İsrail propagandası ve Türkiye!

28-1-2004

Daha önce yazmıştım. İsrail hiçbir şekilde Türkiye'nin arabuluculuğunu kabul etmez.

Ancak son iki günde bazı basın yayın organları İsrail'i barışsever ve Erdoğan'ın teklifini kabul etmiş bir ülke olarak göstermek için özel çaba harcadılar.

Önceki gün *Hürriyet*, *Milliyet* ve *Radikal* ile *CNN-Türk*, İsrail Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Peled'in "Türkiye'nin arabuluculuk teklifini kabul ediyoruz" gibilerinden bir demecini büyük başlıklarla kendi okuyucu ve izleyicilerine yansıttılar.

Aynı şeyi başka gazete ve televizyonlar da yapmıştı.

Oysa Doğan Grubu'na bağlı basın yayın organlarının İsrail'de bir muhabiri vardı ve gerçeği çok daha kolay öğrenebilirlerdi.

Neyse ki bunu bir gün sonra yaptılar.

Dün bu gazeteler doğruyu yazmak zorunda kaldı:

“Erdoğan'ın arabuluculuk teklifini duyan Şaron şaşkına döndü ve az kaldı koltuktan düşüyordu!”

Doğan Haber Ajansı'nın Tel Aviv'deki muhabiri Burçun İmir'in bu konudaki haberini gelin beraber özetleyerek okuyalım:

“Başbakan Tayyip Erdoğan'ın geçen cumartesi Davos'taki basın toplantısında Türkiye'nin İsrail ile Suriye arasında arabuluculuk yapmaya hazır olduğunu açıklaması ve sanki İsrail, Türkiye'nin teklifini kabul etmişçesine tekrar etmesi, söz konusu ülkede şok yarattı. Erdoğan'ın basın toplantısını izleyen Şaron bu sözler karşısında çok şaşırdı ve neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

Şaron'un kurmayları, başbakanın Ankara'ya bu tür sinyalleri kimin verdiğinin tespit edilmesini istediğini belirtiyor. Zira Şaron geçen hafta İsrail Parlamentosu'nda yapılan toplantıda Suriye ile müzakere sürecinin başlamasının İsrail'e pahalıya mal olacağı, Suriye ile barış yapmanın Golan'dan vazgeçmek anlamına geleceği yorumunu yapmıştı. Bu arada Dışişleri Bakanı Silvan Şalom da İsrail Radyosu'na verdiği demeçte, Türkiye'nin arabuluculuk yaparak Suriye ile görüşme zemini hazırlamasına İsrail'in olumlu yaklaştığı fikrini nereden çıkardıklarını bilmediğini söyledi.”

Burçun İmir'in İsrail Yediot Ahranot gazetesinden aktardığı bu haberde bir iki detayı da ben aktarmak istiyorum.

Bu haberde Şaron: “Erdoğan'a bu görevi kim verdi acaba? Biz ondan arabulucu olmasını istemedik,” diyor.

Şimdi, İsrail'in hiçbir şekilde barış istemediğini, istemeyeceğini ve hep savaş peşinde olduğunu bilenler, acaba neden İsrail'i barışsever bir ülke olarak göstermek istiyor?! Üstelik tam da Başbakan Erdoğan'ın Amerika gezisi sırasında!..

Amerika'nın sözde baskılarını bile dinlemeyerek bildiğini yapan bir Şaron'un, Türkiye gibi bölgenin en önemli ülkesinin ve 'Müslüman geçmişi' olan bir Erdoğan'ın arabuluculuk teklifini kabul edeceğini sananlar ya Şaron ve İsrail'i tanımıyor, ya da şimdiye kadar yaptıkları gibi bilerek İsrail'in propagandasını yapıyorlar.

Barış tesisi eğilimi içinde olan bir İsrail, aslında hiç kimsenin arabuluculuğuna gereksinim duymaksızın BM kararlarını uygulasa, her şey kendiliğinden çözülmüş olacak.

Yani İsrail 1967 savaşında işgal ettiği Filistin, Suriye ve Lübnan toprak-

larından çekilse, başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasına izin verse, o zaman Arap ülkeleri kendisini tanıyacak ve bölgede barış olacak.

Oysa İsrail bunu hiçbir zaman yapmayacaktır.

İsrail barış eğilimi içinde olsaydı, kendisini işgal altında tuttuğu Filistin topraklarından ayıracak 360 kilometrelik duvarı inşa etmezdi. 2 milyar dolara mal olacak olan bu duvar için İsrail binlerce Filistinli'nin evini yıkmakta, topraklarına el koymakta, on binlerce zeytin ve narenciye ağacını kesmektedir.

Tüm dünyanın 'tepkisine' rağmen duvar inşaatına devam eden İsrail, aynı zamanda Filistin halkına karşı topyekûn terör eylemlerini de sürdürmektedir. Her gün onlarca Filistinli şehit edilmekte ve onlarcası tutuklanarak hapishanelere gönderilmektedir.

Böyle bir politika az da olsa bazı İsrailliler tarafından bile nefretle karşılanıyor.

İki gündür İstanbul'da bulunan İsrailli barış mücadelecisi Uri Avnery'nin konuşmalarına kulak verenler, İsrail gerçeğini çok daha iyi anlıyorlar. Oysa İsrail'in barış istediğini propaganda edenler, her nedense Avnery'nin konuşmalarını Türk kamuoyuna yansıtmak istemedi.

Avnery'nin konuşma ve yazılarını ilk kez ben, Cenin katliamlarının yapıldığı yıl, *Kanal 7*'de bir programda yansıtmıştım.

O gün olduğu gibi bugün de Avnery, İsrail'i devlet terörü uygulamakla suçluyor ve Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık hakkını savunuyor...

Avnery, İstanbul konuşmalarında Türkiye'nin bölgede daha aktif rol oynamasının gerekliliğini anlatıyor, ancak barış düşmanı Şaron'un böyle bir rolü ve misyonu kabul etmeyeceğini söylüyor.

İsrail'in propagandasını yapanların kulakları çınlasın!!!

Erdoğan ve Amerika gezisi

01-02-2004

Hatırlatmakta ve unutmamakta yarar var! Recep Tayyip Erdoğan AK Parti lideri olarak ilk Washington ziyaretini, yanılmıyorsa Ocak 2002'de gerçekleştirmişti.

Abdullah Gül ile ABD başkentine giden Erdoğan, o sıralarda Amerikan yönetiminden görüşecek adam bulamamıştı.

'Karanlıklar Prensi' olarak anılan Richard Perle ile bir araya gelebilen Erdoğan oldukça rahatsız edici soru ve uyarılarla karşılaşmıştı.

Kendisini ve partisini Amerikalılar'a ve özellikle lobicilere anlatmaya çalışan Erdoğan onları inandıramamıştı, ama kendisi başka bir şeye inan-

mıştı.

“Amerikan desteği olmadan da iktidara gelebileceğini onlara kanıtlamalıydı.”

Ve Erdoğan bunu yaptı.

Erdoğan ile görüşmeye yanaşmayan Amerikan yöneticileri bir gün gelip onu Türkiye’deki en büyük partinin lideri olarak karşılarında görecektlerdi. 10 Aralık 2003’te Başkan Bush ile yan yana oturan Erdoğan’ın içinden Allah bilir neler geçiyordu.

Ama oturuşunu ve rahatlığını hatırlayanlar onun o sırada şöyle düşündüğünü tahmin edebilirler: “Ben, size rağmen buradayım.”

Ve 1 Mart tezkeresi geçmedi.

Bu kez ‘bilinen çevreler’ Amerika’nın Türkiye’yi mahvedeceğini söyleyip durdu.

Bu çevreler Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz’in Mayıs 2003’te Birand ve Çandar’a yaptığı açıklamaları gündeme getirerek neredeyse Türkiye’nin sonunun geldiği müjdesini veriyorlardı!

Wolfowitz, “artık bundan sonra Erdoğan’ın telefonlarına hiç kimse çıkmaz” gibilerinden tehditlerde bulunarak Ankara’nın Amerika’dan özür dilemesini istiyordu.

Wolfowitz ile telefon görüşmelerine devam eden Türkiye’deki o ‘malum çevreler’, onun Türkiye’yi tehditlerinden haz alıyordu.

Biz de o sıralarda hep “Amerika’nın hiçbir halt yapamayacağını, Erdoğan ve AK Parti’nin giderek güçleneceğini, Türkiye’nin bölgesel ve uluslararası politikalarda öneminin hep artacağını ve Amerika’nın er ya da geç Ankara’ya muhtaç kalacağını” söylüyorduk.

İşte son görüşmeden bir yıl sonra Erdoğan bir kez daha Beyaz Saray’da. Üstelik bu kez AK Parti lideri olarak değil de, Türkiye Cumhuriyeti’nin Başbakanı olarak...

Merak ediyorum, “Erdoğan’ın telefonlarına artık hiç kimse çıkmaz” diyen Wolfowitz ve onun Türkiye’deki yandaşları acaba bundan böyle ne yapacaklar?

Aslında yapacakları şey belli. Bükemedikleri eli öpecekler. Nitekim de öyle yaptılar.

1 Mart’ta Erdoğan ve Ak Parti hükümetine söylemediğini bırakmayan o malum çevreler bu kez “Erdoğan istediğini aldı” gibilerinden yorum yapıyorlar.

Wolfowitz ise daha kötüsünü yapmak zorunda kalıyordu.

Ziyaret sonrasında yine Birand ve Çandar’a konuşan Wolfowitz, nasıl olduysa bu kez ‘sütten çıkmış ak kaşığa’ benziyordu.

Daha önceki konuşmasında söylediği her şeyi inkâr eden bu zat, ülkesi ile Türkiye arasındaki önemli ilişkilerden dem vuruyordu.

Oldum olası bu adama güvenmem. Tabii Amerikan yönetimlerinin tüm sözlerine de! Wolfowitz ve benzerleri sürekli yalan söylerler. Bu tür kişilerin ne yapacağı hiç belli olmaz! Bu nedenle Sayın Erdoğan hep dikkatli olmalıdır.

Çünkü Sayın Erdoğan ve Sayın Gül Amerikan muhatapları ile yaptıkları görüşmelerde, inandıklarını söyleyerek yine Amerikalılar'ı kızdırmışlardır.

Sayın Başbakan ve Sayın Dışişleri Bakanı Türkiye'nin Suriye ve İran ile ilişkilerini anlatarak bu iki komşu ülkenin gerçekten barış istediklerini savundular.

Bunu söyleyen Başbakan Erdoğan aynı zamanda, Şaron'a rağmen Türkiye'nin bölge barışı için elinden geleni yapacağını hatırlatıyordu.

Bu ise Amerika'da birçok çevreyi ve doğal olarak İsrail'i rahatsız eder.

Çünkü bunu Adalet ve Kalkınma gibi bir partinin ve Türkiye gibi bölgenin en önemli ülkesinin lideri yapıyor.

Erdoğan ve AK Parti hükümeti bugünkü politikalarına devam ettikleri sürece Amerika'daki bazı çevrelerin ve İsrail'in güvensizliği daha da artacaktır.

Çünkü böyle bir politika ile Türkiye bölgenin en önemli ülkesi olacaktır. Bu ise asla İsrail'in kabul edebileceği bir durum değildir.

Ama İsrail ve onun Amerika'daki lobileri yine de Erdoğan'ı kendi yanlarında göstererek Araplar'ı ondan ve genel olarak Türkiye'den uzak tutmayı hesaplamaktadır.

İsrail bunu hep yapıyor, Araplar da bunu yutuyordu.

Türkiye ile ilişkilerini hep abartarak medyaya yansıtan İsrail, Ankara'yı hep kendi müttefiği gibi göstermeyi başarıyordu. İsrail'in bu propagandasına kanan Arap ülkeleri de giderek Türkiye'den uzaklaşıyordu. Böylece herkes İsrail'in ve lobilerinin oyununa geliyor ve onların kurbanı oluyordu.

Arap liderler ile samimi ve güven verici ilişkiler kuran ve geliştiren Erdoğan-Gül ikilisinin bu oyunları bozacak cesaret ve beceriyi göstereceklerine güveniyorum.

O zaman da Beyaz Saray'dakiler Erdoğan'ın telefonundan kaçmaz, tersine onun telefonunu beklerler!

İsrail neden korkuyor!

04-02-2004

Kasım 1993'te Hikmet Çetin ilk Türk Dışışleri Bakanı olarak İsrail'i ziyaret etti. O günden sonra İsrail'in Türkiye ilgisi giderek arttı.

1996'da imzalanan askeri işbirliği anlaşması ile bu ilgi doruğa ulaştı.

Bu yıldan sonra İsrail binlerce Türk gazetecisini, akademisyenini, politikacısını, işadamını ve sivil toplum temsilcisini davet ederek onlara kendi propagandasını yaptı. Ancak birkaç kişi hariç bu propaganda hiç kimseyi etkilemedi. Çünkü Türk insanının sağduyusu 'İsrail gerçeğini' çok kolay görebildi.

Bu gerçek "çölü cennete çevirme" palavrasından çok daha önemli ve anlamlıydı.

İsrail "yalnız çölü değil, tüm Filistin toprağını Filistin halkının kanı ile sulamıştı..."

Aklı, mantığı ve insani değerleri henüz tükenmeyen hiç kimse İsrail propagandasını kabul edemez ve içine sindiremez.

Geçenlerde ünlü bir kadın yazar ile bir araya gelmiştim.

O da İsrail'e davet edilenlerdendi.

Ben hiçbir şey sormadan başladı izlenimini anlatmaya.

"İsrail devlet ve toplum olarak şeriatçı ve bağınazdır."

Yazar dostum, "Ben hep İsrail ve Türkiye'nin bölgede iki laik ve demokratik ülke olduklarını sanıyordum. Oysa İsrail laik olmadığı gibi, demokratik de değildir. Çünkü orada egemen olan siyonist ideoloji demokrasinin sınırlarını beyinlerde bile kısıtlamıştır," dedi.

Ancak bu gerçeğe rağmen İsrail propagandadan geri kalmıyordu. Özellikle medya İsrail için çok önemliydi.

İsrail'e sürekli davet edilen medyacılar özel önem ve ilgi gösterilmektedir!

Zaman zaman Türk medyasında etkili olabilen İsrail henüz tüm amaçlarını gerçekleştirememiştir.

Son 3-4 yılda televizyonları izleyenler İsrail Büyükelçisi ve elçilik çalışanlarının benim katıldığım programlarda nasıl zor durumda kaldıklarını hatırlarlar.

İsrailliler ve yandaşı gazeteciler, akademisyenler ve benzerleri, alışageldikleri yalanlarını artık Türk halkına yutturamıyorlar.

Son dönemde Türk halkının ve genel olarak hükümet ve devletin de gerçekleri daha net olarak görmesi İsrail'in işini daha da zorlaştırmaktadır.

Bunu iki örnekle anlatayım.

Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın Türkiye ziyareti sırasında İsrail el-

çiliği çalışanları, ilişkide oldukları 'dostları' aracılığıyla Esad'ın Ankara'da neler yaptığını öğrenmek için özel bir çaba harcadılar. Aynı görevliler başka 'dostları'na Suriye aleyhine yazılar yazdırdılar.

Sonuçta İsrailliler her iki çabada da başarısız oldu.

Ama İsrailliler'i en çok çılgına döndüren şey Esad ile Türk yetkililer arasında kurulan doğrudan ve samimi dostluk ilişkisidir.

Artık İsrail, Suriye ile ilgili yalanlarını Ankara'dakilere yutturamayacak.

Ankara'dakiler de Suriye ile ilgili duyacakları her şeyi dolaysız olarak Esad'a sorabilecek ve tüm doğruları ondan ve Şam yönetiminden öğrenebilecekler.

Suriye-Türkiye ilişkilerinde bence en önemli kazanım budur.

İsrailliler bir kez daha çaresiz kalacak.

Yüzlerce gazeteciye kendi ülkesine davet eden ve her türlü yalan propagandayı onlara yapan İsrail, her nedense Suriye'ye giden gazetecilere tahammül edememektedir.

İsrail'e giden yüzlerce gazeteciye karşın, son üç yılda yaklaşık 60 gazeteci Suriye'ye davet edilmiştir. Bu süre içinde 30 gazeteci de kendi başına bu ülkeyi ziyaret etmiştir.

Suriye'ye davet edilen meslektaşlarımızın hiçbirine hiçbir şekilde propaganda yapılmamıştır. Bu gazetecilerin hiçbirinden hiçbir şekilde, hiçbir şey istenmemiştir.

Bu gazetecilerin hiçbirine 'Şam şekerleri ve tatlıları' hariç hiçbir 'maddi çıkar' sağlanmamıştır.

Ama buna rağmen İsrailliler bu olaya tahammül edememektedir.

Suriye'ye giden ve döndüğünde gördüğü gerçekleri Türk halkına yanıtsan bu gazeteciler, İsrail için büyük bir tehlikedir.

Çünkü Ankara'daki yöneticilere palavralarını yutturamayacak olan İsrailliler, bundan böyle Suriye ile ilgili olarak Türk halkına da yalan söyleyemeyecektir.

İşte bu nedenle İsrail elçilik ve konsolosluk görevlileri son dönemde Suriye'ye davet edilen Türk gazetecilerine çengel atmaya başladı. Suriye'ye giden gazetecileri ziyaret eden elçilik ve konsolosluk görevlileri onlara gezileri ile ilgili her türlü 'istihbarati' sorular sormakta ve gördüklerine inanamamalarını istemektedirler. Bu görevliler meslektaşlarımızı İsrail'e davet ederek, olaya bir de 'İsrail gözlüğü' ile bakmaları için ikna etmeye çalışıyorlar.

İsrail boşuna uğraşıyor.

Elbette İsrail'in sahip olduğu imkânlar Suriye'de yoktur. Ama Suriye'de olan bir şey İsrail'de hiçbir zaman olmayacaktır.

O da haktır...

Hak üzerine kurulan dostluklar sağlamdır.

İsrailliler bunu asla anlamazlar!

Anlamak isteyen varsa siyonist ideolojiden vazgeçmelidir!!

Not: Dün bazı Türk gazeteleri ve televizyonları İsrail kaynaklı kasıtlı yalan haberi Türk kamuoyuna yansıttılar.

Haberde Kürt lider Celal Talabani Erbil'deki patlamalardan dolayı Türkiye'yi suçluyordu.

Telefonla ulaştığım Talabani, kesinlikle böyle bir demeci ve düşüncesi olmadığını söyledi. Washington'da bulunan Talabani'nin başbakanı Behram Salih ve Ankara temsilcisi Behroz Galali haberi yalanladılar.

İsrail çırpındıkça batağa saplanıyor.

Herkes dikkatli olmalıdır!

Kıbrıs'ta evet veya hayır...

09-02-2004

Kıbrıs ile ilgili son görüşmeler yarın New York'ta başlıyor. Bu görüşmeler 21 Nisan'da adanın her iki tarafında yapılacak referandum ile son bulacak ve ada 1 Mayıs'ta birleşik olarak Avrupa Birliği'ne katılacak. Dolayısıyla New York'taki görüşmelere katılanlar Annan'ın daha önce önerdiği çözüm planına ya "evet" ya da "hayır" diyeceklerdir.

Çünkü Kıbrıs'ın her iki tarafı plan ile ilgili olarak söylemek istediği her şeyi şimdiye kadar söylemişti. *Radikal* gazetesinde meslektaşımız Erdal Güven'in derlediği Kıbrıs dosyasında bu konu ile ilgili olarak ilginç rakamlar ve bilgiler var.

Buna göre son ikili görüşmelerin (Denktaş-Klerides) başladığı 3 Aralık 1999 ile Annan Planı'nın sunulduğu 11 Kasım 2002 arasında, Genel Sekreter Annan liderlerle 11 kez bir araya geldi. Yardımcısı Alvaro De Soto ise yine aynı liderlerle 54 kez buluştu. Klerides, Denktaş ve De Soto ise birlikte 72 toplantı yaptı. Bu süreç içinde De Soto liderlerle 100'den fazla telefon görüşmesi yaptı ve bu süre içinde 30 kez Atina ve Ankara'yı ziyaret etti.

Buradan çıkan sonuç; tarafların söylemek istedikleri her şeyi Annan'a söylemiş olduğudur. Nitekim planına 26 Şubat 2003'te son şeklini veren Annan, son kez 10 Mart 2003'te Denktaş ve Klerides ile bir araya geldi ve aralıksız olarak 19 saat süren yoğun görüşmelere rağmen onları ortak bir noktaya getiremedi. O zaman Annan başarısızlığını kabul ederek bu işten vazgeçtiğini söylemek zorunda kalmıştı.

Ancak Ankara'da Erdoğan'ın başbakan oluşu, Güney Kıbrıs'ta Tasos Papadopoulos'ın başkan seçilmesi, KKTC'de çözümden yana Mehmet Ali Talat'ın seçimleri kazanarak başbakan olması ve son olarak Başbakan Erdoğan'ın 24 Ocak'ta Annan ile Davos'ta buluşması konu ile ilgili gelişmelere yeni bir boyut kazandırdı. Üstelik Sayın Başbakan Annan'a planı çerçevesinde Kıbrıs'ta bir çözüme "evet" diyebileceğini söylemişti.

İşte şimdi bütün mesele Sayın Başbakan tarafından Davos'ta söylenen bu "evet" in, ilgili taraf olarak Kıbrıslılar tarafından da Annan'a New York'ta söylenmesidir. Çünkü AB ve Washington'un mutlak desteğini alan Annan, 'evet' veya 'hayır' dan başka hiçbir şey duymak istemeyecektir.

Nitekim Annan Ankara, Atina ve Lefkoşe'nin her iki kesimine gönderdiği mektuplarda bunu net olarak söylemişti.

Peki şimdi ne olacak?

Washington ve AB'nin desteğini alan Annan bu kez geri adım atmayaacaktır.

1 Mayıs'ta AB'ye girme garantisini elde etmiş olan Rumlar ise Denktaş ve Ankara'nın tüm taleplerine "hayır" diyerek Kıbrıslı Türkler'i AB dışında tutmaya ve AB kapılarını Türkiye'nin yüzüne kapamaya çalışacaklardır. Başka bir ifade ile Sayın Denktaş'ın herhangi bir konuda direnmesini fırsat bilecek olan Rumlar, kendileri de daha fazla katılacaklardır.

Tıkanan her konunun çözümü ise Annan'ın insafına kalacaktır.

Çünkü Annan, taraflara gönderdiği mektupta her şeyin sınırını o kadar net koymuştu ki, hiç kimse bu konulan çerçevenin dışına çıkamayacaktır.

- 16 Şubat'ta teknik komiteler anayasal ve federal yasalar üzerindeki son çalışmalarına Kıbrıs'ta başlayacaklardır.

- 28 Şubat'ta komite üyeleri birleşik Kıbrıs'ın milli marşını ve bayrağını seçecektir.

- 12 Mart'ta bayrak ve milli marş, onaylanması için liderlere sunulacak ve Annan'a federal çatıyı oluşturacak iki devletin anayasası verilecektir.

- 19 Mart'ta geçici Merkez Bankası ile geçici Yüksek Mahkeme üyeliğine adaylar belirlenecektir.

- 22 Mart'ta Türkiye ve Yunanistan güvenlik anlaşması üzerindeki görüşmeleri tamamlayacaklardır.

- 31 Mart'ta Plan üzerindeki tüm görüşmeler ve değişiklikler tamamlanacak. Annan, üzerinde anlaşma sağlanamayacak geri kalan tüm konular ile ilgili olarak kendisi son sözü söyleyecektir.

- 9 Nisan'da Türkiye, İngiltere ve Yunanistan yeni Kıbrıs Cumhuriyeti'ni güvence altına alan anlaşmayı onaylayacaklardır.

- 21 Nisan'da Kıbrıs'ın her iki kesiminde ayrı ayrı referandum yapılacaktır.

cak ve Birleşik Kıbrıs 1 Mayıs'ta resmen AB üyesi olacaktır.

İşte böyle bir çerçevede ve böyle bir anlayış ile herkes masaya oturacak.

Elbette taraflar kendi çıkarlarını kollayarak birtakım manevralar yapacaklardır. Ancak bu manevraların sınırlarının da çok kısıtlı olduğu ortadadır. Çünkü son dört yılda yapılan tüm görüşmelerde her şey en ince detayına kadar konuşulmuştur.

Örneğin Birleşik Kıbrıs'ın yeni milli marşı için 50 ülkeden 111 teklif alındı. Bayrak için ise 156 teklif incelendi. Yani şimdi taraflardan herhangi biri çıkıp da, "ben bu kadar tekliften hiçbirini beğenmedim" diyemeyecektir. Taraflar bu tekliflerden birine "evet" demek zorundadırlar.

"Hayır" diyen, o zaman çözümü kabul etmeyen taraf olarak ilan edilecektir.

Bu tarafın Denktaş olması durumunda Türkiye ve Kıbrıslı Türkler çok şey kaybedeceklerdir.

Ama dikkatli, zekice, bölgesel ve uluslararası koşulları çok iyi değerlendiren söylenecek bir "evet", Türkiye'ye ve Kıbrıslı Türkler'e belki de kırk yıldır bekledikleri her şeyi kazandıracaktır.

Mübarek niye geldi?

11-02-2004

Mısır'ın 23 yıllık Cumhurbaşkanı, adaşım Hüsnü Mübarek bugün Ankara'da.

Bir zamanlar her yıl bir kez Ankara'ya gelen ve 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ile kişisel dostluk ilişkileri kuran Mübarek, en son 1998 Ekim'inde gelmişti.

O sırada Ankara ile Şam arasında arabuluculuk yapıyordu!

1997'de ise Başbakan Erbakan'ın "Mısır'daki Müslümanlar'a biraz daha insaflı davranın" tavsiyesine(!), "İsterseniz hepsini Türkiye'ye göndereyim" diyerek yanıt veren Mübarek, yine Erbakan'ın D-8 projesine sıcak bakmamış ve İstanbul'da yapılan zirveye katılmamıştı.

Peki şimdi ne oldu da Mübarek Ankara'yı hatırladı?

'İslami kökeni' olan AK Parti'nin iktidara gelişi Kahire'yi tedirgin etmişti.

Abdullah Gül'ün başbakan olarak Ortadoğu'da barış girişimine sıcak bakmayan Mübarek, Ankara'nın son dönemdeki bölge açılımlarından da pek hoşnut olmamıştı.

Geleneksel olarak Türkiye ile rekabet içinde olan Mısır'ın bu tedirginliğinin kendine göre birçok nedeni de olabilir.

1- Son bir yıl içinde ve özellikle 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden

sonra Ankara ve AK Parti hükümeti bölgede ciddi bir prestij kazandı.

2- Irak'a komşu ülkelerin dışışleri bakanlarının bir araya geldiği toplantılarda Ankara, Şam ve Tahran ile daha yakın işbirliği yapıyor. Bu ise Kahire'nin bölgedeki geleneksel rolünü azaltmaktadır. Üstelik konu, yani Irak, daha çok Arap âlemini ilgilendirmektedir.

3- Ankara, son zamanlarda Şam ile Washington ve Tel Aviv'in yanı sıra Tahran ile Washington arasında arabuluculuk misyonu yüklenmek istiyor. Oysa bu görev de geleneksel olarak Kahire'nin görevidir. Benzer şey İsrail ve Filistin arasındaki arabuluculuk için de geçerlidir.

4- Türkiye'deki laik, demokratik ve ılımlı bir İslam deneyimi bir şekliyle Mısır'ı tedirgin etmektedir. Böyle bir Türkiye, Mısır'ın ABD nezdindeki önemini azaltmaktadır. Üstelik ABD son dönemlerde hem Libya, hem de Sudan'a çengel atarak Kahire'ye olan gereksinimini azaltmaya çalışmaktadır. ABD böyle bir açılımla AB'yi güneyden, yani Akdeniz tarafından kuşatmayı da planlamaktadır. Üstelik AB ülkeleri petrol gereksiniminin büyük bölümünü Libya'dan sağlıyor.

5- Büyük Ortadoğu Projesi'nden söz eden ve Kafkaslar ile Orta Asya bölgelerine ilgisini gizlemeyen Amerika, görünürde Mısır'a değil de Türkiye'ye birtakım misyonlar yüklemeye hazırlanıyor.

6- Bu projenin en önemli hedeflerinden biri olan İran ile ilişkilerini sürpriz bir şekilde iyileştiren Kahire, belki de Amerika'nın bu tercihlerine karşı önlem almayı hesaplamaktadır. Ama yine de Mısır, Şii bir İran'dan sonra Irak'ın da Şiileştirilmesine sıcak bakmayacaktır.

7- Ankara'ya gelmeden önce Suriye'nin genç lideri Beşar Esad ile telefon görüşmesi yapan ve dün Kahire'de Lübnan'ın Başbakanı Refik Hariri (Hariri geçen ay Erdoğan ile Cidde'de buluşmuştu) ile bir araya gelen Mübarek, anlaşılan onlardan Ankara'nın nabzını öğrenmeye çalışmaktadır. Üstelik Başbakan Erdoğan önceki pazar günü Suriye lideri ile bir telefon görüşmesi yapmış ve ona Amerika gezisinin sonuçlarını anlatmıştı. Cumhurbaşkanı Sayın Sezer ise bu ayın 19'unda Tahran'da yapılacak D-8 zirvesine katılarak Hatemi ile görüşecek.

Ama daha önce, yani cumartesi günü Kuveyt'te Irak'ın ve Irak'a komşu ülkelerin dışışleri bakanları (Mısır dahil) bir araya gelecek ve Irak ile bölgenin geleceğini ilgilendiren tüm konuları konuşacaklardır.

İşte özetlemeye çalıştığım bu başlıklar ile Mübarek bugün Sayın Sezer, Erdoğan, Gül ve Orgeneral Özkök ile görüşmeler yapmak üzere Ankara'ya geliyor.

Elbette bu görüşmelerde her iki tarafı ilgilendiren tüm konular ele alınacak ve karşılıklı olarak değerlendirmeler yapılacaktır.

Ama en önemlisi, her iki taraf birbirine olan güvenini test edecektir.

Mübarek AK Parti iktidarının ne kadar 'Müslüman' veya 'laik ve demokrat' olduğundan emin olmaya çalışacaktır.

Müslüman akımların ve eğilimlerin giderek güçlendiği ve şimdiye kadar hep kontrol altında tutulduğu Mısır'da bu deneyim çok önemlidir.

İşte bu nedenle Mübarek'in Ankara ziyareti çok önemlidir.

Bu ziyaretin sonuçları ile ülkesine dönecek olan Mübarek, hem kendi ülkesi, hem de bölge açısından çok önemli kararlar almak durumunda kalabilir.

Umarım Mübarek bu düşünce ve niyet ile Ankara'ya gelmiştir.

Ve dilerim ki mübarek (!) Mübarek'in kararları hepimiz için mübarek olur!

Abdullah Gül'ün başarısı!

15-02-2004

Geçtiğimiz aralık başında, Irak'a komşu ülkelerin dışişleri bakanları Şam'da toplanmıştı. Bu toplantıda Iraklı Bakan Hoşyar Zabari'nin katılımı ile ilgili ciddi bir problem yaşanmıştı.

Ancak yine de toplantıda Irak ile ilgili önemli görüşmeler yapılmış ve sonuçta ortak bir tavır belirlenmişti.

Herkes Irak'ta etnik veya mezhep temelinde bir federal sisteme karşıydı.

Giderek herkes tarafından kabul gören bu ortak görüş yalnız Irak'ın değil, tüm bölgenin geleceğini belirleyecektir.

Nitekim Amerika bile bölge ülkelerinin bu tavrı karşısında Kürtler'e verdiği destekten vazgeçer gibi oldu!

Ancak Şam'dan İstanbul'a döndüğüm gece *CNN-Türk*'te 'Ufuk Turu' programı vardı.

Dışişleri eski bakanlarından Emre Gönensay, Dışişleri Bakanlığı eski müsteşarı Özden Sanberk, MİT eski müsteşarı Köksal Sönmez ve meslektaşımız Cengiz Çandar'ın katıldığı bu programda Şam toplantısı küçümsenerek tartışılıyordu.

Sevgili Cengiz bu tür toplantıların anlamsızlığını anlatıyor ve başarısız Şam toplantısından sonra bakanların artık bir araya gelmeyeceklerini söylüyordu.

Cengiz bunu söylerken biraz da seviniyordu, çünkü, başından beri Sayın Gül'ün Ortadoğu açılımlarına karşıydı.

Oysa bugün bu yazıyı ben size Kuveyt'ten yazıyorum.

Burada bulunuşumun nedeni ise, Irak'a komşu ülkelerin ve Irak'ın dı-

şişleri bakanlarının toplantısını izlemek ve bu konu ile ilgili daha sağlıklı ve doğru bilgileri edinmek.

Belki yarın da bu konuyu yazarım.

Hatırlanacağı üzere Abdullah Gül, başbakan olarak ilk Ortadoğu turuna çıktığında birçok köşe yazarı ve dış politika 'uzmanı', Sayın Gül'ün bu çabasını küçümsemek amacıyla neler neler yazıp söylediler.

Bazılarına göre Sayın Gül hayal peşinde koşuyordu.

Çünkü Arap ve Müslüman ülkelerden Türkiye'ye hayır gelmez.

Diğerleri ise Gül'ü Erbakan'a benzeterek er ya da geç hezimete uğrayacağını ısrarla söylüyordu.

Ancak Sayın Gül, kendisinin, hükümetinin ve partisinin inandığı yolda yürüdü ve Irak'a komşu ülkeler inisiyatifini hayata geçirdi. Bu inisiyatif birçok iç ve dış gücün engellemesine rağmen, bugün artık herkesin kabul ettiği ve saygı duyduğu bir çaba olarak görülmektedir.

Gül bir şey kaybetmedi ve Türkiye çok şey kazandı.

BM Genel Sekreteri Annan bile bu girişimin Irak'ın geleceğini ilgilendiren tüm çabalara örnek oluşturabileceğini söyleyerek, Ankara'nın bölge politikalarına destek verdi.

Başlangıçta yalnız Suriye'nin sıcak ilgisi ile karşılanan bu girişim daha sonra İran'ın desteğine de sahip oldu ve Tahran, Şam ve Ankara gibi düşünmeye başladı.

Suriye-Türkiye ilişkilerinde yaşanan olağanüstü gelişmeler bu girişimin sonucu olarak bölgede çok şeyi değiştirecektir.

Başbakan Erdoğan'ın Cidde'de Lübnan Başbakanı Hariri ile görüşmesi ve Mısır lideri Mübarek'in aniden Ankara'ya gelmesi hep bu sürecin ne kadar başarılı bir şekilde geliştiğini kanıtlamaktadır.

Elbette 50-60 yıldır bozuk olan bölge ilişkilerinin bir yılda düzelmesini beklemek haksızlık ve insafsızlık olur.

Üstelik bu düzelme çabası, hem içte hem de dışta bir sürü engel ile karşılaşmaktadır.

AK Parti hükümeti ve Türk devleti son bir yılda dış politikada birilerinin alışageldiği tutumlardan farklı olarak önemli tavırlar sergilemektedir. Bu tavırlar yalnız dostlar değil, tüm düşmanlar tarafından bile artık önemsenmektedir.

Başta ABD olmak üzere herkes, Türkiye'nin son bir yılda bölgede sahip olduğu saygınlığın farkındadır ve ona göre de Ankara ile ilişkileri gözden geçirmektedir.

Sanıyorum Sayın Başbakan'ın son Amerika gezisi ve kendisine orada gösterilen ilgi bunun kanıtıdır!

Ancak hiçbir zaman unutulmaması gereken bir gerçeği de hatırlatmadan edemeyeceğim:

Her şey TBMM'nin 1 Mart tezkeresini reddetmesi sonucu gelişti.

Başlangıçta Sayın Gül'ün içten kişiliğine güvenenler 1 Mart sonrasında karşılarında yeni bir Türkiye gördüler.

O zaman da söyledim:

Sayın Gül'ün Ortadoğu girişimi AK Parti ve Türkiye'ye hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok şey kazandıracaktır.

Daha yolun başındayız.

Bundan böyle bakanlar bir araya gelse de gelmese de Türkiye bölgede önemli bir faktör.

Yeter ki Ankara aynı yolda, aynı kararlılıkta yürüsün ve birileri bu kazanımları kıskanmasın ve tabii çomak sokmasın!!!

Elbette bu tür toplantılardan hiç kimse mucize beklemiyor.

Ancak kim ne derse dersin, siyasal tercihleri ve dış ilişkileri farklı sekiz ülkenin dışişleri bakanlarının bir araya gelmesi ve yüz yüze samimi olarak konuşması bile kendi başına büyük bir olay.

Bunu başardığı için Sayın Gül'ü ve bu başarıda önemli payı olan Sayın Ahmet Davutoğlu'nu ve diğer danışmanları da kutlamak gerekiyor.

Çünkü bana göre başarılan iş gerçekten çok önemli.

Zaman geçtikçe bu önemi daha da fazla anlayacağız.

Kişilikli olmak!

16-02-2004

Dün sizlere Kuveyt'te yapılan, Irak'a komşu ülkeler dışişleri bakanlarının toplantısı ile ilgili olarak düşüncelerimi anlatmıştım.

Kuveyt'e giderken Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ile uçakta baş başa sohbet ederek birçok konuyu konuştuk.

Sayın Gül her şeyi içtenlikle anlattı.

Kaldı ki başbakan olarak Sayın Gül'ün ilk Şam gezisinde de beraber idik. O zaman da Sayın Gül'ün bu girişimine sahip çıkmıştım.

Şimdi ise daha fazla sahip çıkıyorum.

Kuveyt toplantısına dokuz ülkenin dışişleri bakanları katıldı. Bunlar Türkiye, Suriye, İran, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Bahreyn, Irak ve Kuveyt...

Katılan bakanların konuşmaları bizlere dağıtıldıkça gözüme çarpan ilk şey bu konuşmalardaki ciddi farklılıklar.

Kuveyt, Bahreyn, Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısırlı bakanların konuşmaları sanki tek kişi tarafından yazılmıştı!

Bir gazeteci olarak bu konuşmalardan bir iki cümlelik başlık çıkartmaya kalkıştığımda bile zorlandığımı itiraf edeyim.

Iraklı bakan Hoşyar Zabari ise biraz da Amerika'dan aldığı güçle hafif kafa tutar gibiydi.

“Komşu ülkeler içişlerimize karışmasın, terörist sızmalara karşı tedbir alsınlar,” diyordu. Zabari, ülkesinin Amerikan-İngiliz işgali altında olduğu gerçeğini bile toplantı sonuç bildirisine yazdırmamak için çok mücadele etti!

Kuveytli bakan ise “lütfedip geldiği için” Zabari'ye teşekkür ediyor ve bir daha toplanmanın gerekli olmadığını savunuyordu.

Bakan Gül ise gerçekten iyi hazırlanmış bir konuşma yaptı.

Sayın Gül yalnız Irak sorununa değil, aynı zamanda bölgenin içinde bulunduğu olumsuzluklara dikkat çekerek birlikte bu sorunlara çözüm aramanın gerekliliğini vurguluyordu. Başka bir deyimle konuşmada bir “kişilik” vardı.

Aynı şeyi Suriye ve İranlı bakanların konuşmalarında da görebildim. Türkiye, Suriye ve İran'ın bu olgunluğunun, inanıyorum ki çok yakında bölge politikalarında çok ciddi yansımaları olacaktır.

Büyük Ortadoğu Projesi'nden söz eden Amerika, eğer samimi ise ve gerçekten bu bölgenin demokratikleşmesini ve kalkınmasını istiyor ise, bu üç ülke ile çalışmayı tercih etmelidir.

İsrail istiyor diye Suriye ve İran'ı teröre destek vermekle suçlamak Amerika'nın bölge politikalarında samimi olmadığını gösterir. Bugün Amerikan “dostu” olarak bilinen ülkelerin bölge demokrasisine ve gelişimine hiçbir katkısı olamaz.

Kişiliği olmayan ülkelerin kendilerine bile hayırları olmaz. Bölge insanı olarak son Kuveyt ziyareti ile bu gerçeğe bir kez daha inandım.

Amerika, bölgede demokrasiyi değil, anti-demokratik sistem ve yapıları teşvik etmektedir.

Toplantının yapıldığı otelin dışı, içi, önü, arkası, üstü ve altı her türlü asker, polis ve istihbarat elemanları ile doldurulmuştu.

Koridorlarda köpekler bile dolaşıyordu!

Gazetecilerin bakanlara ulaşması her yola başvurularak engellenmişti. Yani gazetecilerin acı gerçekleri görmesi engellenmişti. Ve tüm bunlar Amerikan kontrolündeki Kuveyt'te oluyordu. Yani bölgeye demokrasi ve özgürlüğü getirmek amacıyla sürekli proje üreten Amerika, her nedense Kuveyt toplantısının başarısız kalması için elinden geleni yapıyordu.

Bunun için de Amerikalılar otele bile yerleşmişlerdi!

Ancak Amerika'nın ve Amerikan yanlısı ülkelerin tüm çabalarına rağmen

men Sayın Gül'ün başlattığı inisiyatif hedefine doğru adım adım ilerlemektedir. BM Genel Sekreteri Özel temsilcisi El-Ibrahimi'nin toplantıya katılması bunu kanıtlamaktadır.

Büyük Ortadoğu Projesi'nde Türkiye'ye önemli bir rol yüklemek isteyen Amerika, eğer samimi ise Gül'ün inisiyatifine sahip çıksın. Bu inisiyatif samimi, kişilikli ve doğru yoldadır.

Üç yıl aradan sonra Kuveyt'te bir günde gördüklerim ve duyduklarım bunu kanıtlıyor.

Bu nedenle bölgenin kendi dinamikleri ile demokratikleşmesinden ve kendi zengin olanakları ile gelişip kalkınmasından yana olanlar bu inisiyatifte sahip çıkmak zorundadırlar.

Kişi olarak ben AK Parti hükümetinin bu yolda önemli görevler üstleneceğine inanıyorum. Suriye ve İran'ın (daha sonra da Lübnan, Mısır ve diğerlerinin) Türkiye'ye bu yolda destek çıkmaları, Ankara'nın bölgesel ve uluslararası denklemlerde işini daha da kolaylaştıracaktır. Böyle bir Ankara hem kendi hem de dostu olacak ülkelerin çıkarlarına daha güçlü sahip çıkabilecek ve onları savunacaktır.

Yine böyle bir Ankara, İsrail ve Amerika'nın baskılarına karşı daha dik durabilecek ve kendi kişiliğine uygun olarak gerektiğinde bu ikiliye "hayır" diyebilecektir.

Böyle bir Ankara yalnız Türkiye için değil, tüm bölge için gereklidir.

Kuveyt toplantısı bunu bir kez daha kanıtladı.

Ankara, yani AK Parti hükümeti bu bilinçle ve kişilikle davrandığı sürece er ya da geç karşılığını fazlasıyla bulacaktır.

Doğru gidildiği sürece bu yolun geri dönüşü olmayacaktır.

Önümüzdeki Mısır toplantısında bu gerçek bir kere daha kanıtlanacaktır!

Ben buna inanıyorum.

Bush'un büyük yalanı!

18-02-2004

Pazar günü Başkan Bush Arap kamuoyuna hitaben bir konuşma yaptı. Konuştuğu yer ise 'El-Hurra' (anlamı 'özgür') televizyonu.

El-Hurra, Amerika'nın Araplar'a yönelik propagandasını yapacak yeni televizyon kanalı. Geçtiğimiz pazar günü yayma başlayan kanal, Başkan Bush ile yapılan bir söyleşiyi yayımladı.

Bir saatten fazla dinlemek zorunda kaldığım bu söyleşide not ettiğim üç beş cümleyi sizlerle paylaşmak istedim.

Başkan Bush; "Ortadoğu bölgesindeki liderlerle yaptığı konuşmalarda

bu liderlerin reform yanlısı(!) olduklarını anladığını, ancak bu reformların ön şartının da bu liderlerin Amerika ile birlikte uluslararası teröre karşı işbirliği yapmaları olduğunu kendilerine söylediğini” belirtiyor.

Başkan Bush; “Irak’a komşu ülkelerin de Irak’taki demokrasiyi kıskandıklarına dikkat çekerek bu demokrasiyi engellememelerini” istiyor ve sözü Türkiye’ye getiriyor.

Bush “Türkiye’nin kendi laik ve demokratik sistemine yönelik tüm tehditlere karşı direndiğini, ancak Türkler’in hâlâ İslam dinine saygılı, muhafazakâr olduklarını ve Pakistan’ın da demokratikleşme yolunda önemli adımlar attığını” söylüyordu.

Anladıysam Arap olayım!

Türk medyasına yansımayan bu konuşmanın ne anlama geldiğini anlamak için sanıyorum Amerikalı olmak lazım!

Çünkü Başkan Bush’un ağzından çıkan cümleler daha tamamlanmadan kendi içinde çelişiyordu.

Ama Bush için bu önemli değildi.

Nasıl olsa ‘Yüzüklerin Efendisi’ kendisiydi.

Başkan Bush o klasik sırtıması ile Araplar’a nasıl reformcu ve demokrat olmaları gerektiğini anlatıyor. Ama neden Arap âleminde hep gerici, anti-demokratik ve diktatör yönetimlerle işbirliği yaptığını açıklamıyordu. Başkan Bush, “Ortadoğu’da barıştan yana olduğunu, Filistin terörünün son bulması gerektiğini” söylüyor, ama tüm dünyanın katil olarak kabul ettiği Şaron’a neden desteğini sürdürdüğünü anlatmıyor.

Askeri bir darbe ile kendisinin iktidara getirdiği General Müşerref’i demokrat sayan Bush, şimdi büyük bir oyuna hazırlanıyor.

‘Büyük Ortadoğu’yu kurmak...

Amerikan şahinlerinin hazırladığı bu büyük haritada 22 Arap ülkesinin yanı sıra Pakistan, Afganistan, İran, Türkiye ve İsrail bulunmaktadır.

Raporları ile bu projeye ‘büyük katkısı’ olan Freedom House kuruluşu, 2003 yılı raporunda bölgede bir tek İsrail’i demokratik ülke olarak tanımıyor.

Bu nedenle Başkan Bush, yukarıda adı geçen ülkelerdeki yarı demokratik sistemleri geliştirmek ve olmayanlara da demokrasiyi getirmek için kolları sıvayacak.

Bush’un bu ‘yüce ve değerli’ çabasının temel amacı her şeyi dört dörtlük bir hale getirerek bölgeyi tümüyle Amerikan çıkarlarının bir alanı haline dönüştürmek.

Elbette Arap ve Müslüman ülkelerinin halkları, içinde bulundukları rezilet durumdan kurtulmalıdırlar.

Bunun zor olduğuna da inanmıyorum.

Bu halklar ne geri zekâlı ne de aptal...

Yeter ki, Amerika bu ülkelerin başında bulunan anti-demokratik, diktatör ve faşist yönetimlere destek vermesin.

Bush'un yalanlarına kimse inanmasın.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında da Amerika, Marshall Planı ve Eisenhower Doktrini ile benzer bir Büyük Ortadoğu'yu kurmak istemişti. Dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler'le Filistin toprağı üzerinde kurulan İsrail ile bölgede istediğı her şeyi yapabileceğini hesaplayan Amerika, Bağdat Paktı, CENTO ve benzeri oluşumları da bu amaçla kurdu ve ya kurdurttu.

Ama İsrail devletinin kurulduğundan bu yana 56 yıl geçmiş ve bölgede Amerikalılar'ın bir zamanlar herkesin diline doladığı Pax-Amerikana barışı gelmemiştir. Bunun tek bir nedeni vardır.

Amerikalılar böyle bir barışı asla istememişlerdi.

Bugün de Amerikalılar dillerine doladıkları demokrasiyi de asla istemiyorlar ve istemeyeceklerdir.

Düşünebiliyor musunuz, Suudi Arabistan'da demokrasi olacak ve halk milyarlarca dolarlık milli servetin Amerikan hazinesinde ve bankalarında niçin durduğunu Amerikan yanlısı kendi yönetimine soracak!

Kimse kimseyi kandırmasın.

Başkan Bush'un konuşmasının satır aralarına bakıldığında Washington'un derdi, Arap ve Müslümanlar'm özgürleşmesi veya demokratikleşmesi değildir. Onun derdi, kendisinin başımıza musallat ettiği terör bahanesi ile tüm bölgeyi siyasi, ekonomik ve düşünsel olarak kendi kontrolü altına almaktır.

Amerika'nın bu söylemlerinde samimi olup olmadıklarını anlayanın iki tane basit ve kolay ölçütü vardır.

1- İsrail'e baskı yaparak işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesini ve Filistin devletinin kurulmasını sağlamak.

2- Neredeyse yüz yıldır desteklediğı gerici, anti-demokratik ve diktacı yönetimlere sahip çıkmamak.

Bu iki koşulu yerine getirmeyen bir Amerika en azından benim için hiçbir zaman inandırıcı olamayacaktır.

Ama ille de Amerika'ya inanmak isteyen varsa, çok geçmeden nasıl bir yanılgı içinde olduğunu görecektir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında 'özgürlük ve demokrasi' söylemleri ile bölgeye yerleşmeye başlayan Amerika, o günden bu yana bölge insanlarına sekiz büyük savaş ve onlarca irili-ufaklı küçük savaş ve ikili çatışma ile

iç savaş yaşattı.

Hepsinin arkasında dolaylı-dolaysız Amerika vardı.

Şimdi de 11 Eylül bahanesi ile benzer projeleri gündeme getiren Amerika, iki Müslüman ülke olan Afganistan ve Irak'ı işgal etti, diğerlerini işgal etmek için İsrail ile hazırlıklar yapıyor.

Ancak Büyük Ortadoğu Projesi'ne ideolojik ve düşünsel bazda destekleyiciler bulan Amerika, yeni işgalleri gerçekleştirmek için yeterince asker bulamıyor. Amerika şimdi de kendilerine bu konuda yardımcı olacak aday ülkeler arıyor.

Amerika'nın 1 Mart tezkeresine bunca kızmasının nedeni budur.

Yoksa olmayan gururları incindi diye değil!

İran seçimleri - 1

22-02-2004

İran, geçtiğimiz hafta İslam Devrimi'nin 25. yılını kutladı. İmam Humeyni'nin Tahran'a dönüşü ile iktidarı ele geçiren mollalar 25 yıldır bu ülkeyi yönetiyor.

Devrimin o ilk günlerini hatırlayanlar İran'da ve bölgede yükselen heyecanı da hatırlarlar.

Anti-emperyalist ve anti-siyonist mücadelede İran Devrimi bir güç ve esin kaynağı olmuştu. Bazıları ise bu devrimin ihracından endişe duymaya başlamıştı.

Her iki konuda neler neler yazılıp çizildi ve ne acayip teoriler geliştirildi!

25 yıl sonra her iki beklenti ve endişenin ne kadar yersiz ve çizilen stratejilerin ne kadar anlamsız olduğu kanıtlandı.

Bunun bir tek nedeni var.

Devrim kendi halkına fazla bir şey veremedi ve dolayısıyla İran halkının büyük bölümü devrime kendi özgür iradesi ile sahip çıkmadı.

Gelişmiş propaganda yöntemleri ve duygusal motivasyonların etkisi ile insanların sekiz yıl süre ile Saddam saldırısına karşı direnmesini sağlayan milliyetçi-dinci mollalar, sonunda kendi sınıfsal çıkarlarının gereklerinin dışına çıkamadılar.

Bu ise kendilerine bağlanan umutların giderek azalmasına ve yok olmasına yol açtı.

Çünkü halk er ya da geç kendi sağduyusu ile tüm gerçekleri görüp öğrenecekti.

1997'de Hatemi'nin seçimlerde sürpriz bir şekilde yüzde 70'lik bir oy oranı ile cumhurbaşkanı seçilmesi bunun en somut kanıtı idi.

Ancak mollalar sınıfının ürünü olan Hatemi, kendisini iktidara getiren kitlelerin beklentilerini değil de, içinde yetiştiği devrim kültürünün gereklerini yerine getirdi.

Halkın onu ikinci kez ve aynı oranla seçmesi Hatemi'yi etkilememişe benziyor ki, son seçim döneminde kendi yandaşlarına değil, devletin ve devrimin yüce çıkarlarına sahip çıkmak durumunda kaldı.

Başta kardeşi Rıza Hatemi olmak üzere (ki Humeyni'nin torunu ile evli) reformcu milletvekillerinin daha demokratik seçim yaptırma çabaları, ne yazık ki Başkan Hatemi ve yandaşları tarafından destek görmedi. Bundan cesaret alan muhafazakârlar, yani din adamları, reformculardan kurtulma zamanının geldiğine karar verdiler.

Ama ne din adamlarının kararı, ne de Hatemi'nin kararsızlığı bu son gidişatta belirleyici olmamıştır.

Belirleyici olan, halkın ilgisizliğidir.

Din adamlarının boykotuna takılan reformcu milletvekilleri seçimleri boykot kararı aldıklarında ve parlamentoda açlık grevine başladıklarında halktan hiç kimse onlara destek vermedi. Ne bir yürüyüş, ne bir bildiri, ne de başka kitlesel bir eylem...

11 Şubat 1979'da sokaklara dökülen milyonlarca Tahranlı sanki buharlaşıp yok olmuştu.

11 Şubat sabahının o aydınlık güneşini artık gri bir bulut gölgeliyordu. Halk her şeye karşı ilgisiz idi ve tüm umudunu kaybetmişti.

Mollaların söylemlerine artık inanmadığını Hatemi'ye yüzde 70 oy vererek kanıtlayan insanlar, Hatemi ve yandaşlarının reformcu söylemlerinin boşa çıktığını görerek onlara sahip çıkmak istememiştir.

Sandığa gitmeyen İranlılar her iki tarafa da mesajını vermiştir.

Gidenlerin de büyük bölümünün taraflardan herhangi birine sahip çıktığı için değil de, âdet yerini bulsun diye sandığa gittiğine inanıyorum.

Var olan çıkar ilişkisinden pay alan İranlılar'ın dışında kalanların tümü bugün artık hiçbir beklenti içinde değildir.

Reformcuları tasfiye ederek meclisin çoğunluğunu ele geçiren mollalar, kontrol ettikleri devletin diğer kurumlarının gücü ile İslam ve devrim düşmanlarına karşı topyekûn bir savaş başlatacaklardır. Belki de Mao'nun Çin'de ve Pol Pot'un Kamboçya'da yaptıklarının benzerlerini mollalar İran'da yapabilir.

Umarım tüm bunlar olmaz.

Mollaların bilmesi gereken temel bir gerçek vardır.

Hiçbir devrim halksız olamaz. Halksız kalan devrimler ancak teorisyenlerinin giderek daralan ve karanlıklaşan beyinlerinde boğulur ve yok olur.

Umarım mollalar kendileri için başkaları tarafından çizilen yolda yürümezler.

Umarım mollalar kendilerinden beklenen hataları yapmazlar.

Umarım mollalar ne İran içinde, ne de İran dışında hayaller peşinde koşmazlar.

Ve umarım ve dilerim mollalar Saddam'ın ve Irak'ın şu andaki durumundan ders alırlar!

İran seçimleri - 2

23-2-2004

Beklenildiği gibi muhafazakârlar seçimi kazandı. İran'da artık Hattî'ye destek çıkacak reformcu milletvekilleri yok.

25. yılını sönük ve takatsiz kutlayan devrim, artık kendi dinamikleri ile kendi doğru bildiği yolda devam edecek.

İran halkının bundan böyle bu yolda devrimine ne kadar sahip çıkacağını hep birlikte göreceğiz.

Ancak bu olayda bazı gariplikler var.

Demokratik ve özgür Büyük Ortadoğu'dan söz eden Washington ve Batı'daki müttefik başkentler her nedense İran'da reformcuların saf dışı bırakılmasına seyirci kaldı.

Başka bir ifade ile Batı başkentleri İran'da yeniden muhafazakârların güçlenmesini ister gibiler!

Batılılar reformcuların arkasındaymış gibi görünerek muhafazakârlara önemli bir propaganda malzemesi verdi.

Muhafazakârlar reformcuları "Amerika'nın ajanı ve İslam ile devrim düşmanı" olmakla suçladılar.

Muhafazakârların, reformculara yönelik tüm tutum ve davranışlarına karşın, Batılılar her zaman yaptıkları gibi 'demokrasi ve özgürlük' sahip çıkmadılar, hatta olup bitenlere karşı seslerini çıkarmadılar.

Peki Batı ve özellikle Amerika neden bunu yaptı?

Pakistan'da Müşerrefi iktidara getiren ve daha sonra Afganistan ve Irak'ı işgal ederek İran'ı her taraftan kuşatan Amerika, her nedense Halkın Mücahitleri grubunun Irak'taki tüm kamplarını kapattı ve örgütün İran'a yönelik tüm eylemlerini yasakladı.

Amerika'nın Irak, İran ve genel olarak Şii'lerle ilgili hesapları konusunda daha önce bu köşede bazı tespitlerde bulunmuştum.

Amerika, Şii'liği bir siyasal güç olarak kullanan mollaların iktidarda kalması için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Amerika'yı Büyük Şeytan olarak kabul eden mollaların iktidarı, anlaş-

lan Amerika'yı tedirgin etmiyor.

Herkese kafa tutan Saddam da Amerika'yı korkutmamıştı.

Amerika, reformcuları bertaraf ederek güçlendiğini düşünecek olan mollaların mezhepsel ve belki de etnik radikalleşmelerini teşvik edecektir.

Dinsel ideolojinin giderek pompalanacağını düşünen Amerika, Irak'taki Şiiler'i kendi çizgisine çekebileceğini hesaplamaktadır. Tarih boyunca Şiiler'le iyi geçinen önce İngilizler, daha sonra da Amerikalılar, şimdi anlaşılan bu konuda daha da titiz, belki de zekice davranıyorlar.

Irak'ta mezhep çatışmalarının kokusunu alan Amerika, olası bir etnik (Kürtler, Araplar, Türkmenler) çatışmanın da hesaplarını ihmal etmiyor.

Tüm bu hesaplarda İran'ın etnik ve mezhepsel olarak önemi ve ağırlığı olacaktır.

İşte bu nedenle Amerika, Kum'daki mollaları rahatsız ve tedirgin edecek her türlü tavır ve eylemden kaçındı ve reformcuların yok edilmesine ses çıkarmadı.

Ve yine bu nedenle Amerika, Sistani'nin Irak ile ilgili söylemlerine tepki göstermiyor.

Amerika, belki de İran ve Irak'taki Şiiler'i kullanarak Büyük Ortadoğu Projesi'nde Şiiliğe önemli görevler yükleyecektir.

Bunu başaramazsa o zaman mollaları kışkırtarak ortamı gerginleştirebilir.

Benzer şekilde Saddam'ı İran'a saldırtan, Kuveyt'i işgal ettiren ve yıllarca kendi halkına karşı yaptığı her türlü zulmü görmezlikten gelen Amerika, sonunda Irak'ı işgal etti.

Şimdi Kum'daki mollaların önünde iki seçenek var: Ya kendi devrimlerinin en yüce amaçları arasında olan halkın mutluluğu ve esenliği için doğru tercihleri yaparlar, ya da Amerikalılar'm oyununa gelerek İran içinde ve dışında hatalar yaparlar.

Birinci olasılığı tecih ederlerse hem kendileri, hem İran halkı, hem de tüm bölge insanları kazanacaktır.

Yok eğer ikinci yolu seçerlerse, Saddam gibi herkesten önce kendileri yok olacaklardır.

Şiiliğin o tarihsel acı deneyim ve öğretileri ile yetişen ve böyle bir hatayı yapmayacak kadar zeki olan mollaların gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde olabileceklerine asla inanmak istemem.

Ama bir bölge insanı olarak yine de uyarımı yapma gereğini hissediyorum.

Çünkü mollaların bir hatası yalnız kardeş İran halkını değil, tüm bölge halkları olarak bizleri toptan perişan edecektir!

Şah'ın nasıl yarı yolda bırakıldığını hatırlayan mollalar, Amerikalılar'm
ne kadar güvenilmez olduklarını herkesten çok daha iyi bilirler.
Huylu huyundan vazgeçmez ve Büyük Şeytan asla melek olmaz!
Hele hele etrafında Şaron gibi birçok İblis varken!

Yeni Şafak yazılarıma başlarken gazetenin genel yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu'na "Çok baskı altında kalırsan söyle, ben bir veda yazısı yazar, ayrılırım" demiştim. Bir yıllık süre içinde bu uyarımı birkaç kez tekrarladım ancak her seferinde Sadıkoğlu yazılarıma devam etmemi istedi. Ancak Sadıkoğlu zaman zaman ve bana haber vermeden bazı yazılarımla yayımlamıyor, bazılarını da kısaltıyordu. Bu ise benim kabul edebileceğim bir şey değildi.

İşte böyle bir ortamda ayrılma kararı almış ve aşağıdaki yazıyı göndermiştim.

Ancak yazının yayımlanmasından sonra hem Sadıkoğlu hem de bazı 'dostlar' yazılarıma devam etmemi rica etti. Ben ise bir daha yazılarıma müdahale olduğu anda bırakacağımı söyleyerek ertesi günkü yazıyı yazıp gönderdim.

Bir yıl sonra!

29-02-2004

11 Eylül sonrasında katıldığım televizyon programlarında dünyada olup biten her şeyden Amerika'yı sorumlu tutuyordum.

Halen de öyleyim.

Bu programların birinde son 50 yıllık tarihimizden örnekler verirken, Amerika'nın Kyoto Protokolü'nü imzalamamakla dünyayı felakete sürüklediğini söylemiştim.

Program katılanların hemen tümü 'bunun 11 Eylül ile ilgisi olmadığını' belirterek geleneksel olarak Amerika'nın söylemlerini savunmayı sürdürdüler.

Geçtiğimiz pazartesi ise bu arkadaşların çalıştığı gazeteler Kyoto Protokolü'nü manşete çekmişti.

Bu gazetelere göre "Kyoto Protokolü'nü imzalamayı reddeden Amerika dünyayı bir felakete sürüklemektedir."

Habere göre "Başkan Bush, Mart 2001'de küresel ısınmaya yol açan gazların emisyonunun 10 yıl içinde yüzde 5,2 azaltılmasını öngören Kyoto Protokolü'nü imzalamayarak, bu gazların yüzde 36'sının emisyonundan

sorumlu ülkesinin ekonomik çıkarlarını dünyadaki çevre sorunlarının önünde tutmayı yeğlemiştir’.

Pentagon’nun raporundan özetler veren gazeteler önümüzdeki yirmi yılda küresel ısınma sonucu dünyada ciddi kuraklık, seller, açlık ve iklim değişikliklerinin meydana geleceğinden söz ediyordu.

Yani Bush’a göre “Amerikan çıkarları tüm dünyanın felaketinden daha önemlidir.”

Bush hayranları da ne yazık ki aynı şekilde düşünüyor!

Nitekim Irak’a saldırı hazırlıkları yapılırken bu kişiler Saddam’ın elinde olduğunu söyledikleri nükleer füzelerin, İstanbul ve Ankara’yı bile vuracak kapasitede olduğunu tekrarlayıp durdular. Çünkü patronları Amerika, Irak’ı işgal etmek için böyle bir söyleme destek istiyordu.

O zaman da söylemiştim...

Amerika yalan söylüyor ve bölgede kitle imha silahlarına sahip tek ülke İsrail’dir.

Bush ve Blair’in yalan söyledikleri bugün artık kanıtlanmıştır.

Geçen salı günü de *Washington Times* gazetesi Pentagon raporlarına dayanarak “İsrail’in 82 tane nükleer silaha sahip olduğunu” yazdı. Gazete ayrıca Irak (Saddam kalsaydı) ve İran’ın ancak 2020 yılında nükleer silaha sahip olabileceğini de yazarak İsrail’in sahip olduğu diğer kitle imha (kimyasal, biyolojik ve bakteriyel) silahlarından söz etmiyor.

Oysa daha önce *BBC*’nin de belirttiği gibi İsrail bu tür silahlarla donatılmış yaklaşık 300 füzeye sahiptir.

Bunca yalan ve dalavere ile yetinmeyen Bush ve Blair, bir de casusluğa kalkışmışlar. İngiliz İstihbaratı, BM Genel Sekreteri Annan’ın tüm telefonlarını dinlerken, CIA da Irak’ta silah denetçilerinin başkanı Hans Blix’in tüm görüşmelerini kaydediyordu.

Böyle bir rezilliği ancak İngiliz ve Amerikalılar yapabiliirdi. Tabii Mossad’ın da hakkını yememek gerekir!

Gelelim Kürt meselesine...

İşgal öncesinde ve sonrasında Amerikalılar’ın Irak’taki Kürtler’le ilişkileri konusunda her kafadan bir şeyler duyuyorduk.

O zaman da söylemiştim.

Amerika ve tabii İsrail eğer Irak’ı parçalamak, orada iç savaş çıkartmak ve tüm bölgeyi karıştırmak isterlerse Kürtler’i kullanacaklardır. İsrail Dışişleri Bakanlığı eski Müsteşarı Alon Liel, *Radikal*’de Murat Yetkin’e bakın ne diyordu iki gün önce:

“İsrail devletinin Kürt liderlerle resmi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Ancak basında Mossad elemanlarının Kuzey Irak’ta olduğuna dair

haberler var. Kürtler'le geçmişe dayanan bir ilişkimiz olduğu doğru. 1960'larda, 70'lerde Molla Mustafa Barzani'ye destek vermiştik. Ama şimdi Türkiye ile ilişkilerimiz bizim için o kadar önemli ve değerli ki, Kürtler'e bağımsızlık için destek vermek çılgınlıktır."

Buradan da şunu anlıyoruz, Türkiye'yi kendilerine yakın ve bağımlı gördükleri sürece Amerika ve İsrail, Irak Kürtleri'ni tereddütsüz satacaklardır.

Son bir ay içinde bu yönde birçok bilgi geldi.

CIA'nın başkanı George Tenet hafta başında Senato İstihbarat Komitesi'nde yaptığı konuşmada Kürtler'in Kuzey Irak'taki taleplerinin kabul edilebilir cinsten olmadığını söyledi. Tenet'e göre Kürtler'in Kerkük kompleksi Amerika'nın Irak hesap ve planlarını bozabilir.

Tarih tekerrürden ibaret olduğuna göre, Amerika Kürtler'i yarı yolda bırakmaya hazırlanıyor.

Çünkü Amerika şimdi de başka bir projenin peşinde.

Türkiye'ye de önemli rollerin verileceği hesaplanan Büyük Ortadoğu Projesi (B.O.P).

Yukarıdaki örneklerle umarım Amerikan yalanlarını kendi insanlarına pazarlamak isteyenler artık gerçeği görür ve Washington'daki dostlarının peşinden gitmekten vazgeçerler.

B.O.P'un Amerikalılar tarafından tartışmaya açıldığı bu sıralarda bu temenni çok daha fazla önem kazanıyor..

Bilinmelidir ki, bu proje ile Amerikalılar Büyük Ortadoğu 'Kekinde' en büyük parçanın peşindeler.

Yetiştirilirse belki bazıları (Avrupa ülkeleri) bu kekten bir şeyler kapabilirler..

Ama, Fehmi Kuru'nun deyimi ile 'Amerika'nın fetihçi serüvenine yazı ve yorumlarıyla katkıda bulunanların, alacakları madalyalarla göğsü kabanlar'ın payına hiçbir şey düşmeyecektir!

Bir yıl sonra birlikte göreceğiz!

İsa'nın Tutkusu!

01-03-2004

Son bir haftadır dünya neredeyse tek bir konuyu konuşuyor; Mel Gibson'un yönettiği 'İsa'nın Tutkusu' filmini..

Hazreti İsa'nın yaşamının son 12 saatini ve çarmıha gerilişini en ince ayrıntısına kadar ve oldukça dramatik bir şekilde irdeleyen film İsa'nın ölümünden Yahudiler'i de sorumlu tutuyor.

Bu ise Hristiyan inancının gereğidir.

Papalık bu filme onay vermişti..

Bu konu ile ilgili bir şey söylemek istemiyorum..

Ancak Amerika'da yaşayan değerli meslektaşım Güler Kömürcü'nün *Akşam* gazetesinde cuma günü yazdığı yazıdan bir paragraf aktararak olaya farklı bir açıdan bakmak gerekir diye düşünüyorum..

Kömürcü, Washington yönetiminin göze çarpan özelliğinin, Judea-Hıristiyanlar'dan oluşması olduğunu, Yahudi dünyasının Ortadoğu hedefine destek verenlerin de Evangalist Hıristiyanlar ile muhafazakâr Museviler olduklarını belirterek bakın ne diyor: *"Irak savaşıyla beraber yaşanan acılar, ABD'nin koyu Katolik çevrelerinde 'her şeyin sebebi olarak görülen Judea-Hıristiyan yönetime farklı bir tepkinin başlamasına neden oldu. Ve sivilce içinde bulunduğumuz bugünlerde çok farklı bir platformda patladı; sine-ma ve edebiyat dünyasında."*

Kömürcü ayrıca Mel Gibson'un babası Hutton Gibson'un WSNR radyo programına verdiği demecinden bir paragraf aktarıyor: "Museviler tek bir dünya dini ve tek bir dünya hükümeti yaratmaya çalışıyorlar. Bu işin içinde Yahudi bankerler ve ABD Merkez Bankası bulunmaktadır."

Kömürcü'nün tespitleri gerçekten çok önemli..

Önümüzdeki dönemde yaşanacak tartışmalara bir ışık tutuyor..

Bu nedenle de ben filmi tartışmak yerine, Gibson'u bu filmi yapmaya iten koşulları ve ortamı değerlendirmek istiyorum.

Çünkü herkes İsrail'in ve Yahudi lobilerinin Hollywood'da ne kadar etkili olduklarını bilir. Başka bir deyişle bu filmi yapmak gerçekten bir cesaret işidir. Ya da başka bir ifade ile bu cesaretin arkasında oldukça önemli nedenler ve dinamikler olmalıydı...

Hep birlikte hatırlayalım..

Nisan 2001'de İsrail tankları işgal altındaki Filistin şehirlerini yerle bir ederek Arafat'ın Ramallah'taki konutunu yıkmıştı.. Dünyanın sesi çıkmıyordu.. Bundan cesaret alan İsrail bu kez Hıristiyanlar için en kutsal yerlerden biri olan Beytlehem'deki Kıyamet Kilisesi'ni kuşattı. Kilisede sözde bazı aranan Filistinliler vardı. Papazlar Filistinliler'i teslim etmeyince İsrail tankları İsa'nın doğduğu kiliseyi topa tutmuştu..

Hıristiyan Avrupalılar ve Papalık bir kez daha Amerika'nın baskısı altında İsrail'e ses çıkartmamıştı..

Ama iki yıl sonra 15 AB üyesi ülkede yapılan kamuoyu araştırmasında, Hıristiyan Avrupalılar'ın yüzde 56'sı İsrail'i dünya için en büyük tehlike olarak ilan ediyordu. Bu oran bazı Avrupa ülkelerinde yüzde 80'e varıyordu.

Amerika ise yine Avrupalılar'a göre dünya barışını tehdit eden üçüncü

ülkeydi.. Aynı sıralarda yine Avrupa ülkelerinde yapılan başka bir araştırmada Avrupalılar'ın yüzde 63'ü "Hitler'in Yahudiler'e yönelik katliamları ile ilgili olarak söylemlerin abartılı olduğuna inandıklarını" söylüyordu.

İsrail'den dolayı Yahudiler'e karşı Avrupa'da giderek artan bir tepki gözleniyordu..

Hemen bu sıralarda BBC yayımladığı bir belgesel ile İsrail'in sahip olduğu kitle imha silahlarını dünya kamuoyuna yansıttı ve İsrail'i bölge ve dünya barışı için çok büyük bir tehlike olarak gösterdi.

Yahudi inançlarına dayanarak oluşturulan siyonist ideolojinin yarattığı İsrail'in Müslüman Filistin halkına yaptıklarını bir kenara bırakarak, Hristiyan Batı'nın tepkisini bu film ile yansıtmaları gerçekten çok ilginç, bir o kadar da önemlidir.

Hiç kimse dinsel olarak Yahudilerden nefret etmiyor.

Hele Müslümanlar, asla...

Hristiyanlar'ın, Yahudiler'le İsa'dan dolayı bir sorunları varsa o da onların sorunu..

Ancak burada tartışılması gereken temel konu İsrail politikalarıdır.. Dünyanın dört bir tarafında nefret uyandıran bu politikaların dünyayı nerele sürüklediğini Gibson'un filmi ile artık çok daha net görebiliriz.

Keşke Hristiyan Batı, filme gerek duymadan İsrail'e baskı yapabilseydi ve onu işgal ettiği Filistin ve Arap topraklarından çekilmeye zorlayabilseydi ve saldırganlığına dur diyebilseydi..

Ama olmadı ve İsrail de başka bir dili anlamak istemedi..

Ne Filistinliler, ne de genel olarak Araplar tarih boyunca Yahudiler'e acı çektirmediler. Tersine Yahudiler yaşamlarını en rahat olarak hep Arap ve Müslüman ülkelerde sürdürmüşlerdir.

Yahudiler'in çektiği acıların kaynağı hep Hristiyanlar olmuştur.

Yahudiler'den intikam almak ve kurtulmak isteyen Hristiyan Batı onlara Filistin'de bir devlet hediye etmiştir.

Yahudiler'in bir sorunu varsa, bunu öncelikle Hristiyanlar'la çözmelidirler..

Yani Roma ve Bizans torunları ile..

Bunlardan biri de Mel Gibson'dur..

Amerikan kalemşorları!

03-03-2004

Yarın Grossman Ankara'da olacak. Savaş öncesinde de Grossman ve Wolfowitz İstanbul ve Ankara'ya gelerek lobi faaliyetlerinde bulunuyorlardı.

İkili, Boğaz'ın sırtlarında dostları ile birlikte 'kırmızı' şaraplarını yudumlarken Türkiye'yi Amerika'nın yanında savaşa nasıl sürekeleyeceklerinin hesabını yapıyordu.

TBMM, 1 Mart'ta onlara gereken yanıtı verdi.

Şimdi de Grossman aynı misyon ile Ankara'ya geliyor.

Belki İstanbul'a uğrayamaz, ama merak etmesin, İstanbul'dakiler onu Ankara'da bulur!

1 Mart'ta verdikleri sözlerin yerine getirilememesinin ezikliği ile Grossman'm huzuruna çıkacak olan Amerikan kalemşorları, bu kez işi belki daha sıkı tutacaktır.

Son günlerin gazetelerine ve televizyon programlarına bakarsanız bunu çok net görürsünüz.

Herkeste bir tatlı heyecan var.

Türkiye, BOP'un (Büyük Ortadoğu Projesi) merkezi olacak.

Irak savaşı öncesinde de aynı heyecan vardı.

Amerika'nın peşine takılınsaydı 30 milyar dolar gelecekti.

Hani rahmetli Özal'ın o ünlü sözleri de vardı ya!

Bir koyup üç almak.

Amerikan kalemşorlarına söylenecek bir çift sözümüz olacak.

Fazla heyecanlanmasınlar ve bir kez olsun Grossman ve Wolfowitz'in değil, gerçeklerin sesine kulak versinler.

Gerçekleri de bilmiyorlarsa, o zaman Başbakan Erdoğan ile Dışişleri Bakanı Gül'ün söylemlerini çok iyi dinlesinler ve derinlemesine okusunlar.

Bakan Gül, pazar gecesi 'Teke Tek' programında Fatih Altaylı ile sohbetinde BOP ile ilgili olarak kendisinin ve Ankara'nın tavrını çok net olarak anlattı.

Gül'e göre "Türkiye hiçbir şekilde Amerika" projesinin ne aracı ne de taşıeronu olmayacaktır."

Yine'e Gül'e göre "Filistin sorunu çözülmeden BOP'un hiçbir şansı olmayacaktır."

Başbakan Erdoğan ise farklı bir açıdan olayı değerlendiriyor.

Erdoğan pazartesi akşamı 'İskele Sancak'ta Ahmet Hakan'a konuşurken BOP'un bir coğrafya olarak değil, bir kültürler ve medeniyetler projesi olarak algılanması gerektiğini söyleyerek bölge ülkelerinin onayını alamayacak bu projenin hiçbir şansının olmayacağını söylüyordu.

Gül gibi, Erdoğan da Filistin sorununa değinmeden edemedi:

"Duvarların yıkıldığı bir dünyada İsrail'in duvarlar inşa ettiğine" dikkat çeken Erdoğan, Türkiye olarak bu duvarı şiddetle kınadıklarını ve bunu bir UTANÇ DUVARI olarak tanımladıklarını söyledi.

Oysa Ankara'yı İsrail'in yanına daha fazla çekme hesabı yapan Yahudi lobileri, Başbakan'a son Amerika gezisi sırasında Cesaret Madalyası vermişlerdi.

Başbakan'ın bu madalyayı şimdi hak ettiğini düşünüyorum!

Washington'un Türkiye'yi, İsrail ile birlikte BOP'un en önemli unsuru olarak örgütleme çabalarına rağmen, Erdoğan ve Gül kendilerinden beklenen tavırlarını sürdürüyor.

AK Partililerin Filistin halkının acılarını görmezlikten geleceğini sananlar yanılıyor.

Ankara'nın, bu konuda birçok Arap yönetiminden daha onurlu bir tavır sergilediğini burada belirtmek istiyorum.

Başbakan Erdoğan'ın duvar ile ilgili sözleri bu nedenle bence çok önemlidir.

Tıpkı Başbakan Bülent Ecevit'in 2001'de Cenin katliamları sırasında İsrail'i Filistin halkına karşı soykırım yapmakla suçladığı sözleri gibi.

Amerika'nın destek verdiği ve Avrupalılar'ın görmezlikten geldiği duvarı, Başbakan Erdoğan'ın UTANÇ DUVARI olarak nitelendirmesi, Türkiye'nin bu bölgede ne kadar ciddi bir ülke olduğunu göstermektedir.

Gül'ün söylediği gibi, Türkiye hiç kimsenin taşeronu olmayacaktır.

AK Parti hükümeti ve Türkiye inandığı gerçekleri savunmak durumundadır.

Türkiye'nin Filistin'e ve Filistin halkına karşı bir sorumluluğu vardır. AK Parti'nin bu sorumluluğu daha da fazladır!

Ancak bu sorumluluğun bilincinde olan bir Türkiye BOP'ta önemli bir rol oynayabilir.

1 Mart tezkeresi ile bu yolda önemli bir yol alan Türkiye ve AK Parti, tezkerre iradesine uygun hareket ettiği sürece, kendi BOP'unda çok daha önder ve onurlu bir rol oynayacaktır.

Bunun farkında olan Amerika, onun için heyecanla Türkiye'yi kendi BOP'unda oynatmak istiyor.

Sizce o bildik kalemşorlar acaba hangi BOP'tan yana olacak?!

BOP mu, BİP mi!

07-03-2004

Son günlerin moda konusu Büyük Ortadoğu Projesi, yani BOP. Yine son günlerde hemen hemen herkes bu konuda yazıp çiziyor ve konuşuyor.

Birkaç Amerikan kalemşoru hariç hemen hemen herkes bu projeye endişe ile bakıyor ve Amerika'ya güvenilemeyeceğini söylüyor.

Henüz erken olduğu için bu konuda fazlaca detaya girmek istemiyorum.

rum. Zamanı gelince bu konuda çok şey söyleyeceğiz...

Ancak sevindirici olan şey şudur; Amerikan kalemşorları dahil olmak üzere hemen hemen herkes Filistin sorunu çözülmeden BOP'un uygulama şansının olamayacağını söylüyor.

Ancak bu konuda da zaman zaman kasıtlı ya da kasıtsız yanlış değerlendirmeler yapılıyor.

Bazıları Filistin sorunu yerine, Filistin-İsrail sorunu gibi tanım ve kavramlar kullanmaktadırlar.

Oysa böyle bir kavram yoktur ve bu konuda tek bir gerçek vardır.

İsrail denilen devlet, 1948 yılında Amerika tarafından Filistin toprağı üzerinde haksız, yasadışı ve kanlı bir şekilde kurulmuştur. Dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler (yalnız son on yılda çoğunluğu Rusya'dan olmak üzere yaklaşık bir milyon Yahudi Filistin'e göç ettirilmiştir) bu topraklara taşınırken 3 milyon kadar Filistinli göçe zorlanmıştır. Bunlar inanılmayacak kadar zor koşullarda komşu Arap ülkelerinde ve dünyanın dört bir yanında yaşamaktadırlar. Bunlara ilaveten bugün 4 milyon Filistinli de 1967'den beri İsrail işgali altında bulunan Batı Şeria ve Gazze'de yaşamaktadır. Bunların bir vatani ya da bağımsız bir devleti yoktur.

Yani birilerinin hep göstermek istedikleri gibi ortada bir Filistin devleti ve ülkesi yoktur. 1948'den alırsanız 56, 1967'den alırsanız 36 yıldır İsrail'in işgali altında ve insanlık dışı koşullarda yaşayan milyonlarca Filistinli insandan söz ediyoruz.

Dolayısıyla Filistin halkının en az 36 yıldır yaşadığı acılar ve İsrail terörü yerine Filistin-İsrail sorunundan söz etmek, eğer vicdansızlık değil ise insafsızlıktır..

Şimdi tüm bunlar yetmiyormuş gibi Amerika karşımıza çıkıp Büyük bir Ortadoğu'dan söz ediyor. Bu Büyük Ortadoğu'da 22 Arap ülkesinin yanı sıra Arap olmayan dört Müslüman ülke var; Türkiye, İran, Pakistan ve Afganistan.

Amerika'ya göre Türkiye Avrupa'nın değil Ortadoğu'nun bir parçasıdır ve BOP'ta 'rol' almalıdır.

Amerika tüm bu ülkeleri adam edecekmiş!

Ama işin daha ilginç tarafı, Amerika bu Büyük Ortadoğu coğrafyasında bir de Müslüman olmayan yabancı bir organ yerleştirmek istiyor.

Amerika'ya göre herkes, yani 26 Müslüman ülke kendini İsrail'e benzetmelidir.

Bölgede tek demokratik, laik, insan haklarına saygılı, barışsever ve çağdaş ülke!

Bush yönetimi herkesi kendisi gibi geri zekâlı sanıyor!

Bu konuda Umur Talu *Sabah*'ta son günlerde oldukça ilginç ve doğru tespitlerde bulunuyor.

Talu'ya göre "bugün Beyaz Saray'da egemen olan köktendinci (yani radikal Hristiyanlar H.M) yaklaşımın, yani Evanjelikler olarak tanımlanan yeni Hristiyanlık mezhebi; Mesih'in dönüşü ve İsa'nın bin yıllık hükümlerliği için İsrail'in her koşulda korunmasını, işgal ettiği topraklardan çıkmak bir yana yayılmasını, şeytanın güçleri (yani Müslümanlar H.M) ile büyük kapışmanın olacağını vaaz ediyor."

İşte Büyük Ortadoğu Projesinin gerçek amacı budur.

BOP'un amacı BİP'i gerçekleştirmektir..

Yani Büyük İsrail Projesi...

Bunu göremeyenlerin gözlerini lazer ile çizdirmelerini tavsiye ediyorum. Türk doktorlarına güvenmiyorlarsa, akıllarına yaptıkları gibi gözlerini de Amerikan doktorlarına emanet edebilirler!

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Truman ve Eisenhower doktrini ile Marshall planının gerçek hedefi İsrail devletini yaratmak ve o yıllarda kuruluş aşamasında olan bu devlete güç katmaktır.

Yoksa BM'de bu devletin kurulmasına hayır diyen bir Türkiye, ne olmuştu da dokuz ay sonra İsrail'i tanıyan ilk ve tek Müslüman ülke olmuştu?

Bir düşünün bakalım...

Cevabını bulanlar Amerika'nın BOP'ta Türkiye'ye neden önemli 'rol' vermek istediğini belki anlarlar!

BOP mu, KOP mu!

08-03-2004

Türkiye'de olduğu gibi, Arap ülkelerinde de BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) tartışılmaktadır. Hemen hemen herkes bu projeye karşı.

Herkes demokratikleşme ve reformların gereğine inanıyor, ama hiç kimse Amerika'ya güvenmiyor.

Amerika'nın iktidara getirdiği ve yıllarca iktidarda tuttuğu yönetimler bile...

Şimdilik ikisi hariç!

Ürdün Kralı Abdullah ve Katar Emiri Şeyh Hamed Al-Sani.

Ürdün Kralı Abdullah'ın hikâyesi bildik bir hikâye...

Büyük dedesi, İngilizler'in kışkırtması ile Osmanlı'ya karşı ayaklanan Mekke Emiri Şerif Hüseyin.

Ama Katar Emiri Hamed'in hikâyesi oldukça ilginç.

Emir hazretleri 1997 yılında veliaht olmasına rağmen hasta babasına darbe yaparak iktidarı ele geçirdi.

Belki bekleseydi adamcağız kendiliğinden ölecekti.

Ama olmadı, çünkü Amerika'nın acelesi vardı!

Amerika'nın desteği ile emir hazretleri ünlü *El-Cezire* televizyonunu Kasım 1998'de kurdurttu.

Arap kamuoyu daha başlangıçta, *El-Cezire*'ye kuşku ile bakmaya başlamıştı.

Araplar'a göre bu kanal Amerika ve İsrail'in kanalı idi.

Katar Emiri iktidara gelir gelmez İsrail ile ilişkiler kurdu.

İsraili yetkililer ilk kez bir Arap televizyonunda boy göstermeye başladı. ABD-Pakistan-Suudi Arabistan üçlüsünün desteği ile Nisan 1996'da Kabil'i ele geçiren Bin Ladin'li Taliban'ın tüm haberleri *El-Cezire*'de bol bol veriliyordu.

Ancak Afganistan ve Irak işgali sonrasında *El-Cezire*'nin Bin Ladin ve Saddam haberlerini vermesi BOP'ta basın özgürlüğünden söz eden Amerika'yı çok kızdırıyordu!

Bunlar ayrı ve zamanı gelince detayı ile yazılacak konular...

Biz dönelim konumuza.

Yani BOP'a.

Geçtiğimiz hafta Arap dışişleri bakanları Kahire'de bir araya gelerek, ay sonunda Tunus'ta toplanacak Arap liderler zirvesinin gündemini tartıştılar. Doğal olarak BOP, konuların başındaydı.

Herkesin kuşku ile baktığı ve karşı çıktığı bu projeye sıcak bakan iki bakan vardı!!

Emirin amcasının oğlu Katarlı Şeyh Hamed Bin Casim ile Ürdünlü Mervan Muaaşir.

Bu ikiliye göre proje Araplar tarafından ciddiye alınmalıydı.

Ben de aynı fikirdeyim!

Ama önce bu iki ülkede uygulanmalıdır.

Birinde emir, diğerinde kral var.

Her ikisinde demokrasinin esamesi okunmaz.

Ama Katar daha ilginç.

Yukarıda belirttiğim gibi emir babasına darbe yaparak iktidarı ele geçirmiş. Katar denilen petrol zengini ülke yaklaşık 11.300 kilometrekare.

Yani Bolu ili kadar.

Ancak dünya petrol rezervinin yüzde 40'ını kontrol eden Körfez'de çok önemli stratejik bir konumda...

Katar'da seçim, parlamento, demokrasi, insan hakları, siyasi partiler, sendikalar, örgütler, kadın-erkek eşitliği ve Amerika'nın BOP'ta olmasını istediği hiçbir şey yok.

Katar'da üniversitelerde bile kızlar ve erkekler ayrı ayrı binalarda eğitim görüyor. Katar'da hiçbir kadın örgütü yoktur ve daha geçen yıl yapılan anayasa oylamasında kadınlara oy kullanma hakkı tanındı.

Katar gibi bir ülkede ne işe yarayacaksa!

Ama her şeyden daha önemlisi Katar'ın alan olarak neredeyse yüzde 20'si Katarlı vatandaşlara yasak.

Çünkü buralar hep Amerikan üsleri ve Amerikalılar'a tahsis edilmiş bölgeler.

Amerika'nın Irak işgali sırasında oluşturduğu komuta merkezi bu ülkede. Ele geçirilen Saddam da bu ülkedeki Amerikan üslerinden birinde tutulmaktadır.

BOP'u incelemeye değer bulan Dışişleri Bakanı Şeyh Hamed ile ilgili olarak inanılmayacak kadar kirli hikâyeler anlatılır. Hepsinin bir ucu Amerikalılar'a, öbür ucu İsrailliler'e uzanıyor.

Amerika bu 'küçücük' ülke üzerinden kendi 'büyük' projesini gerçekleştirmeyi hesaplıyor.

Amerika BOP'ta bu ülkeyi es geçse de olur.

Amerika'nın bu ülkeyi demokratikleştireceğine inananların aklından şüphe etmek gerekir.

İşte bu nedenle Amerika, gerektiğinde ve işlerine geldiği şekilde BOP'u KOP (Küçük Ortadoğular Projesi) olarak düşünebilir.

Küçük olsun benim olsun misali.

Yaşayanlar görecekler!

BOP meraklılarına ve hayranlarına duyurulur!

Son dönemeç

10-03-2004

Son üç aydır Ankara herkesin ilgi odağı. Bu süre içinde kimler gelmedi Ankara'ya! Bölgeden Suriye, Pakistan ve Mısır liderleri.

Tabii birçok bakan.

Avrupa'dan AB Komisyon Başkanı Prodi, AP Başkanı Cox ve genişlemeden sorumlu komisyon üyesi Verheugen.

Avrupa ülkelerinden birçok başbakan ve bakan.

NATO'dan ise yeni Genel Sekreter Jaap Hoop.

Hepsi Türkiye'yi merak ediyor ve Ankara'da olup bitenleri öğrenmek için geldi.

Birinci gruptakiler, yani bölgeden gelenler, Türkiye'nin önemini kavrayarak bu ülke ile hem ikili, hem de çok taraflı ilişkilerin geliştirilmesi için geldiler.

Türkiye 1 Mart sonrasında ciddiye alınması ve saygı duyulması gereken ülke oldu.

Şam'da, Beyrut'ta, Amman'da ya da diğer bölge başkentlerinde dolaşırken bunu çok açık olarak görebiliyorsunuz.

Herkes Türkiye'de olup bitenleri izliyor, öğrenmek istiyor ve BOP'taki rolünü merak ediyor.

İkinci gruptakiler ise AK Parti hükümetinin sürprizlerinden dolayı şaşkınlıklarını gizlemiyorlar. Bunlar AKP gibi 'İslami söylemleri' olan bir partinin Avrupa ve AB'ye bu kadar sıcak yaklaşacağını beklemiyorlardı.

AK Parti onları şaşırttı.

Hem reformlar konusunda, hem de Kıbrıs konusunda.

Özellikle Kıbrıs konusunda Ankara'dan beklenen yumuşamayı gösteren AK Parti hükümeti, AB yolunda son dönemeci dönmek üzere. Bu dönemece bu hızla giren Ankara, düz yola geldiğinde kendini Avrupa evinin kilitli, zilsiz ve alarmsız kapılarının önünde bulacaktır.

Bu evin içinde ise kendisine saygı duyacak ve ona olan gereksinimi de gizlemeyecek olanlar var.

Avrupa adına Ankara'ya gelenler bunun böyle olacağını yansıttılar.

NATO'dan gelen Genel Sekreter Jaap Hoop ise hem Avrupa, hem de büyük patron Amerika adına gelmişti.

Nasıl olduysa bu BOP denilen mucize Amerikan ilacı, bazı Avrupalı doktorlar tarafından da hastalara tavsiye edilmeye başlandı.

Hastanın bu ilacı alıp alamayacağı veya bu ilacın hastanın hastalığına iyi gelip gelmeyeceği ise hiç önemli değil.

Ama işin garip tarafı Türkiye'nin hasta mı, yoksa doktor mu olduğunu kimse söylemiyor.

İşte bu nedenle bu son dönemec çok önemli.

Bu dönemeci kazasız belasız geçen bir Ankara, doktor olmaya çok daha yakın olacak. Aksi takdirde kendisini Amerika'nın BOP hastanesinde bulacaktır.

İşte bu nedenle Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün söylediği gibi "kendi sorunlarımızı görüp kendimiz çare aramazsak, birileri gelip bizlere kendi reçetelerini empoze edeceklerdir."

Nasıl olsa bu hastalıkların nedeni de onlar.

Bu biraz da bir insanı sigara, içki ve esrara alıştırmaya, kanser olunca da onu aspirin ile tedavi etmeye benziyor.

İşte böyle bir duruma düşmemek için Türkiye büyük bir şans yakaladı. Bu şansı iyi kullanabilecek bir AK Parti hükümeti hem kendisi, hem Türkiye, hem de bölge ülkeleri ve halkları için büyük bir iş yapmış olacaktır.

Bunun hazzı ise hiçbir şeye benzemez!

Hele işin içinde bir de 'Allah razı olsun' diyenler olursa!

Tehlikeli provokasyon

15-03-2004

Geçtiğimiz sah günü Şam'daydım. O gün bir grup Kürt, parlamentoya doğru yürüyordu. Hakları ile ilgili olarak bir dilekçe vereceklerdi. Yetkililer yürüyenlere dokunulmamasını söylemişlerdi. Parlamento önüne gelindiğinde tansiyon yükseldi.

Yürüyüşçüler birdenbire sloganlar atarak toplu halde binaya girmek istediler. Polis müdahale edince olaylar başladı.

100 kadar yürüyüşçünün yaklaşık 30'u tutuklandı. Bir de görüldü ki, tutuklananlar arasında Amerikan elçiliğinde çalışan bir görevli.

Anlayacağınız bir provokatör. Yani CIA ajanı!

Bu olaydan üç gün sonra, yani cuma günü bu kez Kamışlı'da olaylar patlak verdi. O gün şehirde bir futbol karşılaşması vardı.

Kamışlı'nın El-Cihad takımı ile Deyrezor'un El-Futuva yani Gençlik (Türk medyası Fetva diye yazdı) takımı arasında.

Maç başlamadan önce birdenbire 'bazı kişiler' Saddam lehine sloganlar atmaya başladı.

Karşı tribünler ise Barzani ve Talabani lehine tezahüratla karşılık verdi.

Çıkan kargaşada 3'ü çocuk 4 kişi ezilerek öldü.

Olayları yatıştırmak için devreye giren güvenlik güçleri havaya ateş ederek ortamı gerginleştirdi.

Ertesi gün artık şehir her şeye hazırды.

Sokağa dökülen Kürt vatandaşlar önceden hazırlandığı anlaşılan boy boy Kürdistan bayrakları (Irak'ta kullanılan bayrak) ile Barzani ve Talabani'nin posterlerini taşıyarak devlet binalarına saldırmaya başladılar. Bu arada internet siteleri ve cep telefonları ile Kürt gruplara gerekli talimatlar veriliyordu.

Olaylar giderek tırmanıyor ve kontrolden çıkıyordu.

Şehre giren askeri birlikler sokağa çıkma yasağını ilan ederek durumu kontrol altına aldı. Başkan Beşar Esad, özel bir komisyon kurdurarak şehre gönderdi ve olayların nasıl geliştiğine dair acil bir rapor hazırlamalarını istedi. Esad'ın doğru, objektif ve geçmişin alışkanlıklarından uzak hazırlanmasını istediği raporu halka açıklayacağına ve gereğini yapacağına inanıyorum.

Kamışlı, Kürtler'in, Araplar'ın, Ermeniler'in, Süryaniler'in ve Arap Hıristiyanlar'ın yaşadığı bir şehir.

Tam da Nusaybin'in karşısında.

Bu şehirde yaşayan Kürt ve Ermeniler'in büyük bölümü tehcir döneminde Türkiye'den gelmişlerdir.

Bölge genel olarak petrol ve doğalgaz yatağı.

Suriye'deki Kürtler'in nüfusu bir milyon civarında.

Yani genel nüfusun yüzde 8-9'u kadar.

Hafız Esad, PKK ile Saddam karşıtı Barzani ve Talabani'yi desteklerken Suriye'deki Kürtler Şam yönetiminden çok memnun idiler. Esad'ın bu desteği Suriye'deki Kürtler'in de örgütlenmesine ve milliyetçilik duygularının kabarmasına katkıda bulundu. Esad'ın Öcalan'ı Ekim 1998'de sınır dışı etmesi ile Şam ile Kürtler arasında dostluk bitti!

Her zaman söyledim ve yazdım.

Kürtler, Araplar, Türkler ve Acemler gibi bu bölgenin temel unsurlarından biridir. Kürtler'in bugün dört coğrafyada yaşamak zorunda bırakılmalarının nedeni bu bölgenin ülke ve ulusları değil, emperyalist ülkelerdir. Emperyalistler, Kürtler'in bu ülkelerde karşılaştıkları insanlık dışı muamelelerde de dolaylı veya dolaysız rol oynamışlardır.

Şu anda Kürtler'i bu ülkelere karşı kışkırtanlar da bu emperyalist ülke ve güçlerdir.

Tekerrür ettirilmek istenen bu tarih sahnelerinde Kürtler kendilerine verilen rolleri bir kez daha kabullenir gibi gözüküyorlar.

Amerika'nın Irak'ı işgal etmesini fırsat bilen Kürtler, yine emperyalist-siyonist ülke ve güçlerin desteği ile on gündür İran'da, bu hafta da Suriye'de provokasyonlara başladılar. Sıranın ne zaman Türkiye'ye geleceğini hep birlikte göreceğiz.

İşte bu nedenle Amerikalılar ve tabii ki Barzani ve Talabani Kuzey Irak'ta bulunan 5 bin PKK militanına dokunmuyor.

İşte bu nedenle Türkiye'deki barışçıl sürecin devam ettirilmesi hem Kürtler'in hem de Türk devletinin kaçınılmaz sorumluluğudur. Akıllı ve insanca olan bu sürecin önemi, önümüzdeki dönemde daha da artacaktır.

Herkes provokasyonlara dikkat etmelidir.

Yurtdışında veya Kuzey Irak'taki Kürt internet sitelerine göz atanlar bu provokasyonların ne kadar yakın olduğunu görürler.

Düşünün ki, Diyarbakır'da bir maçta birileri Apo'nun posterlerini taşı-sın, başkaları da birilerini onlara saldırsın.

Aynı şey Suriye'de veya İran'da her an olabilir.

Başta Kürtler olmak üzere herkes bilmelidir ki, oyun gerçekten çok büyük ve tehlikelidir. Tehlike aynı oranda herkes için geçerlidir.

Amerikan desteğini aldıklarını sanan Kürtler bu tehlikenin kendileri

için daha az olacağını sanıyorlarsa, yanılıyorlar.

100 yıllık tarihlerine bakarlarsa bunun böyle olmadığını göreceklerdir.

Bu bir 'tehdit' veya onların haklarının inkârı anlamına gelmemelidir. Bu dostça ve kardeşçe bir uyarıdır.

Ebette Kürtler de diğer uluslar gibi insanca yaşama hakkına sahip olmalıdırlar. Bunun nasıl olacağını, yaşadıkları ülkelerin hükümet ve halkları ile diyaloglarla bulmalıdırlar.

Bu ülkeler de geçmişin inkârcı ve sekte tutumlarından farklı olarak Kürtler'e ilişkin bakış açılarını değiştirmelidirler.

Herkes daha akıllı, ama daha insancıl olmak zorundadır.

Daha önce yazmıştım.

Amerika, Büyük Ortadoğu Projesi ile Ortadoğu'yu küçük devletlere ayırmak istemektedir.

Kamışlı olayları bunun provasıdır.

Olay çok ciddi ve bir o kadar tehlikelidir.

Herkes, ama en çok Kürt kardeşlerimiz dikkatli olmak zorundadırlar.

Kürtler!

17-03-2004

Suriye'deki son gelişmelerle ilgili olarak geçen pazartesi günü ilk yazımı yazmıştım. Bugünkü yazımı da Suriye'ye gidip dün akşam döndükten sonra yazdım.

Kamışlı'da başlayan ve bölgedeki bazı küçük yerleşim bölgelerine sıçrayan olaylarla ilgili olarak Şam'da birçok yetkili ile görüştüm.

Mesleğimin objektif kriterleri içinde söyleyebileceğim tek bir şey var:

Ortada kapsamlı, ciddi ve tehlikeli bir provokasyon var...

Bu provokasyonun boyutunu önümüzdeki günlerde ve haftalarda hep birlikte göreceğiz.

Zamanı gelince bu konuda söylenmesi gerekenleri en açık şekilde ve hiç kimseden çekinmeden söyleyeceğiz.

Ancak bugün de bazı tespitleri yapmak durumundayız..

1980 sonrasında PKK'ya destek veren Hafız Esad yönetimi, bir gün gelip kendisinin de Kürt sorunu ile karşı karşıya kalabileceğini hesaplayamamıştı.

Bu ise ileriye görememenin ta kendisidir.

Bu hataya düşmek istemeyen oğlu Beşar Esad, tüm içtenliğiyle Türkiye ile stratejik bir dostluk kurma çabası içindedir.

AK Parti hükümetinden ve Türkiye devletinden aynı duygularla karşılık bulan genç Esad, geçmişin hatalarına düşmenin hem kendi ülkesi, hem

Türkiye, hem de bölge için ne kadar tehlikeli olduğunun bilincindedir.-

1991'de ise Türkiye başka, ama benzer bir hatayı işliyordu.

PKK'yı destekliyor ve Öcalan'ı barındırıyor diye Suriye'ye savaş ilan edecek kadar kızan Ankara, Saddam açısından Öcalan kadar tehlikeli olan Barzani ve Talabani'ye kırmızı pasaport dahil her türlü yardımı yapıyordu!

Çekiç Güç'ü kendi toprağında barındıran Türkiye, 12 yıl süre ile Kürtler'in Kuzey Irak'ta kendi bağımsız varlıklarını kurmak ve güçlendirmek amacıyla onlara dolaylı-dolaysız her türlü yardımı yaptı. Bugün Kuzey Irak'taki Kürtler, tüm varlıklarını Türkiye'ye borçludurlar. Oysa aynı sırada Türkiye PKK'ya karşı mücadele ediyordu. PKK'nın Kuzey Irak'taki Kürt lider ve gruplarıyla günlük flörtünü de Ankara çok iyi biliyordu!.

1996'da Barzani ile Talabani güçleri birbirlerine savaşmaya başlayınca Ankara arabuluculuk yaptı ve kendi askerini barış gücü olarak Kuzey Irak'a gönderdi...

Iran'da durum ise daha farklıydı.

Bağdat yönetimlerine karşı sürekli ayaklanan Kürtler her sıkıştıklarında İran'a kaçıyorlardı. Amerikan destekli Şah yönetimi de Barzani ve Talabani'ye her zaman arka çıkıyordu..

1974'te Saddam, Şah ile anlaşınca, Tahran, Washington'un onayı ile Kürtler'i sattı.

Baba Barzani Amerika'ya kaçmak zorunda kaldı ve orada öldü.

Tahran'ın bu geleneksel desteği 8 yıl süren İran-İrak savaşı boyunca devam etti. Oysa aynı Tahran'ın, kendi Kürtleri ile başı belada idi!

İrak'taki Kürtler ise Tahran'a kızınca çekinmeden İranlı Kürtlere destek vermekten kaçınmıyorlardı. İran KDP ve Komala örgütünün ofis ve silahlı militanları Kuzey Irak'ta bulunmaktadır.

Günün dengelerine göre PKK ile sırayla dayanışma içine giren Barzani ve Talabani, son 20 yıl içinde Suriye yönetiminden de her türlü desteği alıyordu.

Bu arada İran, PKK ile ilişki kurarak günümüze dek gelen yardımlaşma sürecini başlattı. Kuzey Irak'ta bugün bulunan 5 bin PKK militanı, sıkıştığında İran topraklarına geçebiliyor.

Görüldüğü gibi bölge ülkelerinin kendi Kürtleri ile sorunlarını göz ardı etmek için, komşularının Kürtler'ine sahip çıkmaktan geri kalmamışlardır. Benzer şekilde bu ülkelerin Kürtleri de kendi aralarında savaşmaktan geri kalmamışlardır.

Tüm bu olup bitenlerin değerlendirilmesini siz değerli okuyuculara bırakıyorum.

Ancak söylenmesi ve kabul edilmesi gereken bir tek gerçek var:

Kendi ülkelerimizde ve bölgemizde yaşanan tüm olumsuzlukların belki de en büyük suçlusu bizleriz.

Durum böyle olunca doğal olarak ortak düşmanımız olan İsrail, Amerika ve Batılı ya da Doğulu ülke ve güçler, bizim bu yanlışlıklarımızdan yararlanıyorlar.

Bugün Irak'ta ve genel olarak bölgemizde yaşanan ve yaşanması muhtemel tüm tehlikeli süreçleri, yeni anlayışlarla algılayıp çözmek zorundayız.

Bunu başaramadığımız sürece hiçbir şeyden şikâyet etme hakkına sahip olamayız.

Çözüm ise, Kürtler'in başta yaşama hakkı olmak üzere, tüm haklarını yok saymakla sağlanamaz.

Çözüm, tüm bölge halklarının birlikte yan yana yaşayabilmelerinin koşullarını yaratmakla gerçekleşir.

Her zaman söyledim:

Herkes herkese saygı göstermelidir.

Türkiye, Suriye, İran ve yeni Irak geçmişin hatalarından ders alarak oyuna gelmemelidirler.

Kürt kardeşlerimiz ise herhangi bir provokasyonun aracı ve malzemesi olmamalıdır!

Çünkü yine en çok onlar acı çekecektir.

Ve o zaman da yanlarında, yaşasın dedikleri Bush ve İsrail'i değil, yine Türkler'i, Araplar'ı ve Acemler'i bulacaklardır.

Dün sabah, Şam'da Haçlılar'ı yenen Selahaddin Eyyubi'nin mezarı başında fatiha okurken bunlar geldi aklıma!

Bir yıl önce dün!

21-03-2004

Irak halkının acılarını bir kez daha hissetmek için bu yazıyı Bağdat'ın bombalanmaya başladığı saat 4.33'te yazmaya başladım. Bir yıl önce dün Irak halkı bir kez daha bu bombaların sesi ile uyanmıştı. 1991'de 44 gün süreyle bombaların sesine alışmaya çalışan Iraklılar, 12 yıl aradan sonra acı anılarını tazelemek zorunda bırakılıyorlardı.

Amerika Irak'a savaş başlatmıştı.

Gerekçe, bu ülkenin sahip olduğu kitle imha silahları ve Saddam'ın El-Kaide ve benzeri terör örgütlerine desteği.

Bir yıl sonra, Saddam ele geçirilmesine rağmen her iki iddianın yalan olduğu Bush tarafından bile kabul edildi.

Ama adamlar yüzsüz.

Tıpkı Türkiye'yi savaşa sürüklemeye çalışanlar gibi.

Bush'un uluslararası hukuku hiçe saymasını, bugün her nedense hiç kimse hatırlamak istemiyor.

Bush ve gölgesi Blair'in savaştan birkaç gün sonra "Filistin sorununu çözeceğiz" sözlerini kendileri bile hatırlamıyor.

Özetle: Amerika her zaman olduğu gibi herkese yalan söyledi.

Tıpkı Afganistan ve Irak'a barış, istikrar ve demokrasi'yi getireceğini söylediği gibi!

Bir yıl sonra Amerika'nın hiçbir söyleminin doğru olmadığı bir kez daha kanıtlandı.

Tıpkı Türkiye'deki Amerikan kalemşorlarının söylemi gibi.

Ama tüm bunlar ne Amerika, ne de Amerikan kalemşorları için önemli değil. Onlar sanıyorlar ki, insanlar aptal ve her şeyi unuttur.

Ama bir yıl sonra bunun böyle olmadığı ortada.

Tüm dünya Amerika'dan nefret ediyor.

İspanya seçimleri bunun en son somut kanıtıdır.

TBMM Başkan Bülent Arınç'ın dediği gibi, darısı Bush ve Blair'in başına.

Tabii Amerikan kalemşorlarının da...

Bir yıl sonra Amerika ve başta İngiltere olmak üzere tüm yandaşları, Irak'ta ne barışı ne de istikrarı sağlayabildiler.

Tüm askeri ve istihbarat varlığına ve milyonlarca dolar harcayarak satın aldığı işbirlikçilere rağmen gün geçmiyor ki iki üç Amerikan askeri ölmesin. Resmi rakamlarla ölü sayısı 600'ü, yaralı sayısı da 3250'yi buldu. Askerlerin yüzde 32'si psikolojik problem yaşıyor, 32'si de intihar etti.

Amerikalılar başlangıçta her sokakta devriye gezdirirken, şimdilerde korkudan neredeyse birkaç ana caddede dolaşabiliyorlar. Yalnız Bağdat'ta bulunan 40 civarındaki karakol sayısını 13'e düşürdüler. Zaman zaman da sivil devriyeler çıkarıyorlar.

Amerikalılar şimdi de 30 Haziran'da iktidarı Iraklılar'a devrederek bu ülkeden ayrılmayı planlıyorlar. Tabii kendi çıkarlarını sağlama aldıktan sonra.

Yani Bağdat'taki yeni yönetim Amerikan gölgesinde ülkeyi yönetecek ve Amerikan üslerinin korumasında varlığını sürdürecektir. Bu arada devreye NATO sokulacak ve Amerika böyle bir Irak üzerinden etkinliğini tüm bölgeye yayacak.

Peki demokrasi ne olacak?

Bunun yanıtını Amerikalılar bile veremiyor.

Nüfusunun yüzde 60'ının Şiiler'den oluşan Irak'ta demokratik bir seçim olduğunda doğal yüzde olarak Şiiler çoğunlukta olacak. Ancak zorla tüm

tarafllara kabul ettirilen geçici anayasa ile Irak'ı şekillendirmek isteyen Amerika, ne Şiiler'in ne de Sünniler'in tek başlarına Irak'a egemen olmalarına izin vermeyecek.

Tarafllar Amerika'nın bu hesabını bozmaya kalkıştırlarsa, o zaman Amerika da onların huzurunu bozacak.

Bunun pratikte anlamı ise herkesi herkese kırdırmaktır.

Bunun yolu ise provokasyonlardır.

Zaten bir yıl içinde bunun provalarını hep birlikte izledik.

Şii liderler, Sünni din adamları, Kürt yöneticiler ve Türkmen yetkililer hep bu provokasyonların hedefi ve kurbanı oldu.

Herkes herkesten kuşkulanıyor ve herkes herkese düşman edilmek isteniyor.

Olup bitenlerden yararlanan birileri varsa o da Amerika ve İsrail'dir.

Üstelik yıllar önce İsrail'e göç eden Iraklı Yahudiler, yeni anayasa gereği Irak'a dönebilecek ve vatandaşlığa tekrar alınabilecekler.

Yani aralarında eski savunma bakanı İsak Mordahay'ın da bulunduğu binlerce İsrailli Kürt Irak'a dönecek ve Irak pasaportu alarak istedikleri Arap ve İslam ülkelerine girebilecekler.

Müthiş bir plan!

Üstelik Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) için çok gerekli olan bir plan.

O nedenle biz BOP'u geçenlerde BİP (Büyük İsrail Projesi) olarak adlandırdık.

Üstelik bir yıl süreyle Irak'ta ve bölgede olup bitenler bu gerçeği tümüyle kanıtlamıyor mu?

Yok diyenlerin yalnız aklından değil, aynı zamanda vicdanından da şüphe etmek gerekir.

Çünkü onlar ceplerindeki dolarların sevinci ile Irak halkının bir yıllık acılarını asla hissedemezler.

16 bin l, 64 bin yaralı, 180 bin gözaltı ve tutuklama ve milyarlarca dolarlık maddi zarar ile çevrenin her türlü nükleer ve kimyasal kirlenmesi..

İşte Bush'un 'Haçlı Seferi'nin bir yıllık Irak bilançosu.

Arap-Kürt savaşı!

22-03-2004

Türkiye 15 yıl süreyle PKK ile savaştı.

Yabancı gazeteciler olarak bizler hiçbir zaman Türk-Kürt savaşından söz etmedik. Çünkü gerçekte de böyle bir şey yoktu.

Her Şeye rağmen Kürtler ve Türkler birlikte yaşıyorlardı ve birbirlerine düşman olmamışlardı.

Oysa *Hürriyet* ve *Milliyet* Kamışlı olaylarının ilk gününde bir ‘Arap-Kürt savaşını’ manşete taşıdılar.

Onlara göre böyle bir savaş başlamıştı veya öyle temenni ediyorlardı.

Oysa olaylar bir kışkırtma sonucu başlamış ve sokaklara dökülen Kürtler her tarafı yakıp yıktıktan sonra durum kontrol altına alınmıştı.

Olaylar sırasında gözaltına alınan yüzlerce Kürt serbest bırakıldı.

Ama *Milliyet*’e göre Suriye hedefte kalmalıydı.

Nitekim 17 Mart günü bu kez gazete, manşetinde, “Katillere parayı veren Suriyeli”başlığını kullanmıştı...

İçeride ise bu kez başlık “eylem parası Suriye’den” olarak değiştirilmişti.

‘zel’ olarak takdim edilen ve hiçbir gazetede olmayan habere göre Suriyeli bir kişi kasım ayında İstanbul’da meydana gelen intihar eylemlerini yapanlara para vermiş.

Milliyet gibi ciddi bir gazeteden ve kaynağından kuşku duymaksızın haberin doğru olduğunu kabul etsek bile, acaba Suriye nasıl suçlanabiliyordu?

Bugün Suriye dışında binlerce rejim karşıtı Suriyeli yaşıyor. Bunların bir kısmı da ‘radikal İslamcı’.

Diyelim ki bu kişilerden biri İstanbul eylemcilerine parasal yardımda bulunmuş.

Peki nasıl oluyor da Suriye suçlanıyor?

Üstelik şam yönetimi Arapęa öğrenmek için Suriye’de bulunan 22 kişi-yi hemen Türkiye’ye teslim etmişti.

Bugün El-Kaide içinde, aralarında Amerikalılar’ın, İngilizler’in ve Türkler’in de bulunduğu dünyanın dört bir yanından yüzlerce, belki binlerce kişi var.

Peki acaba *Milliyet* neden ‘kuleleri vuranların parası Amerika’dan’ demiyor.

Üstelik bunun geręek payı da var!

ęnk El-Kaide’yi yaratanlar Amerikalılar’ın ta kendisidir.

Tüm bu geręekleri göz ardı eden *Milliyet* bu kez 17 Mart’ta ASAM Başkanı mit zdağ’ın bir değerlendirmesini haber yapmıştı.

zdağ’a göre “Kürt isyanını Suriye istihbaratı örgütlemiş.”

Oysa Sayın zdağ son bir yıl içinde Suriye’de olup bitenleri izleyebilseydi, Kürtler’in bu provokasyonlara uzun süredir hazırlandıklarını görebilirdi.

Önemli olan Suriye'yi suçlamaktır.

Milliyet ve benzeri gazeteler Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün "Gazeteler ve medya Suriye olaylarını abartıyor," söylemini her nedense görmezlikten geliyor.

Bu gazeteler ve tabii ki bazı televizyonlar bir Kürt-Arap savaşından neredeyse haz duyacak kadar garipleştikleri için bu savaşın er ya da geç Türkiye'ye de sıçrayacağını farkında bile değiller.

Çünkü Suriye'deki olayların arkasında PKK vardı ve PKK Amerikan yönetimine kendisinin bölgede ne denli etkili olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

Tıpkı seçimlerden sonra Türkiye'de yapacağı gibi.

O zaman da merak ediyorum, *Milliyet* nasıl bir manşet atacak.

AK Parti hükümetinin ve Türk devletinin Suriye ile ilişkilerini geliştirmesi ve Türk halkının Beşar Esad ve ailesine sıcak ilgisi bazı çevreleri tedirgin etmiş olabilir.

Ancak bu tedirginliğin dışavurumu, zorlama manşet ve haberlerle Suriye'yi kötülemek biçiminde olmamalıydı.

Elbette Hafız Esad'ın Türkiye'ye yaptığı kötülükleri hiç kimse savunamaz. O dönemin tüm detaylarını tarih yazacaktır.

Ancak bugün Şam'da Türkiye ile dostluk ilişkilerini geliştirmek isteyen genç bir lider var. Bu lider Türkler'in dostluğuna güvenmekte, Ankara da onu samimi bulmaktadır.

Üstelik gidenler görmüşlerdir.

Bölgede Türkiye'ye en yakın ülke Suriye'dir.

Ve Beşar Esad tüm iç ve dış engellemelere rağmen demokratikleşme ve liberalleşme yönünde çok büyük ve önemli adımlar atmaktadır. Bunlar yavaş olabilir.

Ancak Büyük Ortadoğu Projesi'nde (BOP) demokrasi, insan hakları ve özgürlüklerden söz eden Amerika her nedense Suriye'nin bu yöndeki tüm çabalarını desteklemek yerine engellemek istiyor.

İstiyor, çünkü Amerika gerçekten Arap ülkelerinin ve halklarının özgürleşmesini istemiyor.

Özgür Arap halkları, başlarındaki Amerikan yanlısı işbirlikçi yönetimlerden kurtulacaklardır.

Oysa Arap âlemini kısmen kontrol eden Amerika, BOP ile bu bölgeyi tümüyle kendi denetimine almak istiyor.

Amerika'nın önünde neredeyse tek bir gerçek engel kaldı.

O da, Türkiye dostu Suriye.

Bu engelin ortadan kaldırılması için anlaşılan herkese bir görev düşmektedir!

Hep söyledim, İsrail terörist bir devlet. İsrail terörist politikalarına en büyük desteği Amerika'dan almaktadır. Çünkü İsrail'i 1948'de Filistin toprağı üzerinde kurduran Amerika'nın kendisidir. Ve aynı Amerika Filistin topraklarından geri kalan Batı Şeria ve Gazze bölgelerini işgal etmesi için 1967 yılında İsrail'e her türlü desteği verdi.

Dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler ile kurulan İsrail devleti, 1948 yılından bu yana Filistin halkına karşı inanılmaz yöntemlerle terör uygulamaktadır.

1948'den bu yana hepsi İsrail yüzünden olmak üzere bölgede sekiz büyük savaş yaşandı.

Bir kez daha hatırlatmakta yarar var:

Orada bir İsrail-Filistin savaşı veya çatışması diye bir şey yoktur.

Orada, uluslararası hukuka aykırı olarak Filistin toprağı üzerinde kurulan terörist bir ülke var. Bu terörist ülke işgal ettiği Filistin topraklarında Filistin halkına karşı terör uygulamaktadır.

Yani işgalci terörist bir güce karşı işgal altındaki bir halkın mücadelesi ve direnişi söz konusudur.

Dünyanın tüm yasaları işgal altındaki halklara ve uluslara her türlü yola başvurarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi verme hakkını tanımaktadır.

İsrail terörüne karşı hiçbir silahı olmayan Filistin halkının başvurduğu en son mücadele yöntemi intihar eylemleridir.

56 yıldır işgal altında yaşayan Filistinliler son dört beş yıldır, ve nadiyen bu yönetime başvurumaktadırlar.

Bunu da zevk ya da bazılarının zorla herkese kabul ettirmeye çalıştıkları gibi 'terörist' oldukları için yapmıyorlar.

Oysa İsrail kurulduğu günden itibaren, hatta kurulma aşamasında bile her türlü terör eylemine başvurumaktadır.

Yahudi terör çeteleri 1917'den itibaren başta İngilizler ve BM Genel Sekreter Yardımcısı Kont Bernadot olmak üzere herkese karşı terörist eylemlerde bulundular.

Herkesten rica ediyorum; lütfen İsrail devletinin kuruluş tarihine bakın. Hatta bunu İsrail kaynaklarından da yapabilirsiniz.

Çünkü İsrailliler yaptıkları terörle övünüyorlar.

Ahmed Yasin ise İsrail terörünün ne ilk ne son kurbanıdır. İsrailliler öldürmeye programlı oldukları için daha çok Filistinli'yi, Lübnanlı'yı, Suriyeli'yi öldürecekler.

Ancak Ahmed Yasin, İsrail devlet terörünün ilk resmi kurbanıdır. Çünkü Yasin, İsrail Bakanlar Kurulu'nun kararı ile öldürülmüştür.

İsrail bu devlet terörüne Amerika'dan onay ve mutlak destek almıştır. Bu nedenle Amerika, Büyük Ortadoğu Projesi'nde Müslüman ülkelere İsrail'i örnek almalarını tavsiye etmektedir!

Amerika'nın bu tavsiyesine uyararak İsrail'e hayran olanlar, ona sıcak bakanlar, onu eleştirmeye cesaret edemeyenler ve maaşlarını onun kanlı dolarları ile alanlar acaba şimdi ne yapacaklar?

Ya İsrail'in bu devlet terörüne destek vermeye devam edecek, ya da kalan vicdanlarının sesine kulak vererek gerçekleri artık halka söyleyecekler.

Gerçeği görmek ve söylemek, bir cesaret işidir. Ama ondan önce insanın hiç kimseye bir diyet borcu olmaması gerekir.

Yoksa İsrail gibi terörist bir devleti savunmak ve onun söylemlerini tekrarlamak pek kolay olmasa gerek...

Ama şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bunun kolayını bulanlar ve kılıfına uyduranlar olacaktır.

Ancak bilsinler ki, İsrail bununla yetinmeyecektir.

Sabra ve Şatilla katliamlarının baş sorumlusu Şaron gibi bir kişi tarafından yönetilen İsrail, Amerika'dan da aldığı destekle pek yakında Filistin halkına karşı topyekün bir katliam ve soykırıma girişecektir. Bununla da yetinmeyecek olan Şaron, Lübnan'a, İran'a ve Suriye'ye saldıracaktır.

İşte bu nedenle İsrail televizyonu Suriye'nin Kamışlı şehrinde meydana gelen olaylarda amatörce çekilen görüntüleri yayımladı. Görüntülerde alevler bir yerlerden yükseliyor, insanlar bağıırıyor ve bir polis bir yerlere ateş ediyor.

Ama İsrail televizyonundan görüntüleri alan bazı Türk televizyonları haberde "Suriye askerlerinin halka rasgele ateş ettiklerinden" söz ettiler.

Tam anlamıyla bir İsrail dili.

Merak ediyorum; haberi İsrail televizyonundan alan Türk televizyonları acaba askerinin halka ateş ettiğini nasıl anladılar?

Görüntülerde böyle bir şey yok.

Ama işin daha acı tarafı, görüntüyü yayımlayan televizyon bir İsrail televizyonu, ona inanan da Türk televizyonları!

Oysa İsrail, askerleriyle değil, tank ve uçakları ile 3-5 aylık bebeleri ve 4-5 yaşındaki çocukları öldürmekle ünlenmiştir.

Yani Suriye'deki askeri suçlayabilecek en son televizyon İsrail televizyonu olmalıydı ve Türk televizyonları da İsrail televizyonuna inanacak son televizyonlar olmalıydı.

Bir kez daha söylemek durumundayım: İsrail terörist bir ülke... Herkes

utanmadan ve çekinmeden bu gerçeği haykırmak durumunda olduğu gibi bu terörist ülkeye karşı bir şeyler yapmak zorundadır.

Yoksa gerçekten çok geç kalınacak!

O zaman da pişmanlık asla fayda etmeyecektir.

'Beyrut Kasabı'

28-03-2004

Önceki akşam *Show* televizyonunda Metin Uca'nın sunduğu bir yarışma programı vardı. Programda Uca, 'Beyrut Kasabı'nın kim olduğunu sordu.

Yarışmacı hemen 'Şaron' dedi.

Bunun üzerine Uca, bu soruyu geçtiğimiz ay sorduğunu, ancak İsrail elçiliği tarafından sert bir şekilde protesto edildiğini söyleyerek bu tanımın tarihe mal olduğunu belirtti.

Zaman buldukça programlarını zevkle seyrettiğim Sevgili Uca'yı bu insanca duyarlılığından dolayı kutluyorum.

İnanıyorum ki, Uca Türk halkının duygularına da tercüman olmuştur.

Aynı şeyi Başbakan Erdoğan, TBMM Başkanı Arınç ve Dışişleri Bakanı Gül de yapmıştır.

Onları da yalnız Filistin halkı adına değil, İsrail terörüne karşı duyarlı tüm insanlar adına kutluyorum.

Hafta boyunca Ankara'daydım.

Türkiye temsilcisi olduğum Lübnan *Al-Mustaqbal* gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Hani Hammud ve Haber Müdürü Mişel Nofel ile birlikte.

Yoğun ve yorucu gündemlerine rağmen Sayın Arınç, Sayın Erdoğan ve Sayın Gül bizlere zaman ayırdılar.

Yapılan söyleşilerde her üçü de Ahmed Yasin'in öldürülmesine karşı tepkilerini yansıtmak için kelime bulamıyorlardı. İsrail'i devlet terörü yapmakla suçlayan Erdoğan, Arınç ve Gül'ün gerçek tepkilerini ise yüz ifadelerinde görmek çok daha kolaydı!

Yasin'in öldürülmesi gibi insanlık dışı bir olay karşısında, onlardan başka türlü bir duygu ve tepki beklenemezdi.

Politikanın ve diplomasinin sınırları ne olursa olsun Arınç, Erdoğan ve Gül bu terörü görmezlikten gelemezlerdi.

Onlar da böyle yaptılar.

Onların bu davranışı tüm Arap ve dünya kamuoyunda yankılandı.

Erdoğan, Arınç ve Gül'ün söylemlerini üç gün süre ile manşete çeken *Al-Mustaqbal* gazetesi bu üçlünün belki de birçok Arap liderinden daha iç-

tenlikli olarak İsrail terörüne karşı duyduğu nefreti de yansıttı. Arap radyo ve televizyonlarının birçoğu Erdoğan, Arınç ve Gül'ün söylemlerini bültenlerinde yansıttılar.

Hatta Fransız Haber Ajansı başta olmak üzere birçok bölgesel ve uluslararası haber ajansı da Türkiye'nin tepkisini dile getiren Erdoğan, Arınç ve Gül'ün söylediklerini dünyaya taşıdı.

1 Mart tezkeresi ile Türkiye ve AK Parti hükümetinin kazandığı prestiji, Arınç, Erdoğan ve Gül'ün İsrail terörüne karşı tepkileri daha da pekiştirmiştir.

Tam bunlar olurken *Hürriyet* gazetesi Başbakan Erdoğan'ın İsrail gezisini iptal edebileceğinden söz etti.

Haber Türkiye'nin prestijine gölge düşürecek kadar önemliydi.

Herkes sormaya başladı:

Erdoğan gerçekten İsrail'e mi gidiyordu?

Erdoğan 'Beyrut Kasabı' olarak bilinen Şaron'un ayağına nasıl gider?

Erdoğan, tüm Manavgat suyunun bile elindeki kanı temizlemeye yetmeyeceği Şaron ile acaba nasıl tokalaşabilecek?

İsrail terörüne karşı tepki ve nefretini her vesile ile çok açık olarak kanıtlayan Türk halkının başbakanı Erdoğan, nasıl olur da 36 yıldır Filistin, Suriye ve Lübnan topraklarını işgal eden ve Filistin halkına günlük olarak inanılmaz boyutlarda terör uygulayan bir ülkeye gider?

Umarım *Hürriyet*'in haberi zorlama bir haber değildir.

Umarım Sayın Başbakan Türkiye'yi tehlikeli oyunlara süreklemek isteyen 'bazı çevrelerin' etkisinde kalmaz ve Avrupalılar'ın bile dünya barışı için en büyük tehlike olarak gördükleri İsrail'e gitmez.

Sayın Başbakan'a tavsiyem, İsrail'e gitmek yerine evinde oturup 'İsa'm Çilesi' filmini seyretsin.

İlle de yurtdışı seyahati yapması gerekiyorsa, o zaman bunu demokratik bir şekilde yapsın.

Yani 'İsrail'e mi, yoksa Suriye ve İran'a mı gideyim' diye halka sorsun.

Bazılarının değil, hep inandığı ve kendisini iktidara taşıyan Türk halkının vicdanı ona doğru yolu gösterecektir.

Bu yolun hiçbir kavşağında İsrail'i gösteren tabela yoktur.

Bazılarının bu tür tabelaları gizlice yerleştirmeye kalkışmalarına rağmen, Türk halkı bunları şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da görmeyecektir.

Çünkü o tabelalar Filistin halkının kanı ile kapanmıştır.

AK Parti'nin başarısı!

31-03-2004

Pazar günü yapılan yerel, yani mahalli seçimlerde AK Parti beklenen başarıyı göstererek oyların yaklaşık yüzde 43'nü aldı.

Oy kullanma oranı düşmesine rağmen AK Parti'nin oyları 1,5 milyon civarında arttı. Yani Kasım 2002'de AK Parti'ye oy verenlerin dışında 1,5 milyon yeni seçmen Erdoğan hükümetinin icraatlarından memnun kalarak AK Parti'nin adaylarını belediyelerde iktidara getirdi.

AK Parti'nin bu başarısı ile ilgili olarak çok şey yazıldı ve söylendi.

Ancak ben burada olaya biraz da tersinden bakmak istiyorum.

Elbette hükümet içte birçok konuda önemli adımlar attı. Demokratik reformlar bunların başında gelir.

Ekonomi ise, yolsuzluklara son verilerek büyük ölçüde istikrara kavuşturuldu. Bu konuda atılacak daha çok adım var.

Ama düşünün ki; TBMM tezkereye 'evet' demiş olsaydı, bugün hangi seçmen AK Parti'ye oy verebilirdi?

Tezkere çıksaydı, bugün belki de 100 bin Türk askeri Irak'ta olacaktı. Bunların günlük harcamalarını finanse etmek için hükümet bütçenin büyük bölümünü orduya aktaracaktı.

Kuzey Irak'taki Kürtler ve orada barınan PKK'lıların karşı koyması ile Türk askerleri kendilerini sürekli bir çatışmanın içinde bulacaklardı. Her gün oradan ölüm haberleri gelecekti. Güneydoğu bölgesi Amerika'nın iş-gali altına girecekti.

Böyle bir ortamda ne piyasa kalır, ne borsa, ne de ekonomi...

Her gün cenazelerin kaldırıldığı bir Türkiye'de acaba hangi seçmen AK Parti'ye oy verecekti?

Irak'tan dolayı Suriye, İran ve belki de tüm bölge ülkeleri ile ilişkileri gerginleşecek bir Türkiye'de piyasanın durumunu hayal edebiliyor musunuz?

Böyle bir Türkiye'yi acaba hangi Avrupa Birliği ülkesi bağrına basacaktı ve AB kapılarını Türkler için aralayacaktı?

AB ülkelerini kızdıran böyle bir Türkiye, acaba başta Kıbrıs olmak üzere iç ve dış politikada hangi sorunlarının çözümü için Avrupa'nın desteğini alabilecekti?

Irak'ta başı belaya giren bir Türkiye, acaba hangi koşullarda ve ortamda bugünün avantajları ile Kıbrıs'ı çözebilecekti?

Unutulmamalıdır ki, içte giderek halk desteğini artıran bir AK Parti hükümeti dışta da elini güçlendirmektedir. Başta bölge ülkeleri olmak üzere dünya medyası iki gündür sürekli Türkiye seçimleri ile ilgilenmektedir.

Oysa Fransa'da da yerel seçimler yapılmıştı ve Sosyalistler sürpriz bir zafer kazanmıştı.

Tıpkı İspanya'da olduğu gibi.

Oysa hatırlayanlar bilir; AK Parti hükümeti kurulduğunda hemen herkes bu hükümetin dış politikada çuvalleyeceğını ve Amerika'ya teslim olmaması durumunda başta Kıbrıs olmak üzere birçok konuda sıkıntı yaşayabileceğini söylüyordu.

Tıpkı tezkere çıkmazsa Türkiye mahvolur, diyenler gibi!

Oysa başta Kıbrıs olmak üzere AK Parti hükümeti tüm dış politika konularında büyük bir beceri ve başarı sağlamıştır.

Dış politikadaki bu başarı, doğal olarak iç politikanın rahatlamasına neden oldu. Siyasal ve ekonomik istikrarın bence en önemli nedeni tezkere-nin TBMM'ce reddedilmesidir.

İşte bu nedenle savaş sürecinde tezkerenin reddedilmesi gereğini sürekli savunduk.

Tezkerenin çıkması ve Türkiye'nin savaşa sürüklenmesi için her türlü yalana başvuranlar, acaba şimdi neden bir şeyler söylemiyorlar? Neden halkın AK Parti'ye olan desteğinin gerçek nedenlerini anlamak ve halka anlatmak istemiyorlar?

Neden çıkıp halkı nasıl aldattıklarını ve Amerika istedi diye halka nasıl yalan söylediklerini anlatmıyorlar?

3 Kasım seçimleri öncesinde AK Parti'ye ve Erdoğan'a söylemedikleri lafı bırakmayan aynı kişiler, her nedense şimdi yalnız kendilerini Erdoğan'ın dostu olarak takdim ediyorlar.

Umarım Sayın Erdoğan, AK Parti ve hükümet onlara inanmıyor ve güvenmiyordur.

Bunlardan bazıları 'dönek' olmayı bile göze alarak kraldan fazla kralcı oldular.

Utanma ve arlanma duyguları yok.

Halk onları bir tek şartla affedebilir.

Çıkıp halka neden ve nasıl yalan söylediklerini anlatmaları ve bundan dolayı özür dilemeleri durumunda.

Ama onlarda bu cesaret yok.

Böyle bir cesaretleri olsaydı, daha başta Amerika, İsrail ve başkalarının kanlı dolarlarına 'hayır' derlerdi.

Tıpkı TBMM'nin onurlu bir şekilde tezkereye 'hayır' dediği gibi!

Çarşamba günkü yazımda AK Parti'nin yerel seçimlerdeki başarısının nedenlerini anlatmaya çalıştım. Bu yazıda özellikle 1 Mart tezkeresinin reddedilmesi üzerinde durdum.

Ancak aralarında bazı CHP milletvekillerinin de bulunduğu birçok okuyucum bu yazıda CHP'ye haksızlık ettiğimi söyleyerek, 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinde büyük payın kendilerine ait olduğunu söylediler.

Buna kesinlikle katılıyorum.

Beni arayanlara 2 Mart günü yazdığım yazıyı hatırlatarak bu yazımda, tezkereyi reddetme onurunun AK Parti ve CHP'lilerin yanı sıra, eğer 'hayır' dedilerse bağımsız üyelere de ait olduğunu söylemiştim.

Ancak çarşamba günkü yazımda AK Parti'nin başarısından söz ettiğim için CHP'yi değerlendirmeye almamıştım. Kaldı ki, bu yazıda AK Partili üyelere hiçbir şekilde söz etmedim ve sürekli TBMM'nin kararına vurgu yaptım.

TBMM'de ise CHP'liler, AKP'liler ve diğerleri bulunmaktadır.

Bir kez daha söylüyorum; CHP'li milletvekillerinin tavrı ve CHP yönetiminin söylemleri olmasaydı tezkere Meclis'ten geçerdi.

Ancak sonuçta iktidarda bir AK Parti olduğundan tezkerenin reddedilmesinin siyasal getirileri, doğal olarak AK Parti hükümetinin hanesine yazıldı. Ya da halk bunu böyle algıladı ve savaşa katılmamanın olumsuz sonuçlarını kendisine yaşatmadı diye bilerek veya bilmeyerek AK Parti'ye destek verdi.

AK Parti'nin oylarını yaklaşık 8 puan artırması, CHP'nin ise oylarını artıramaması belki de bundandır.

Şimdi CHP'nin önünde başka bir sınav var.

Kıbrıs meselesi.

CHP ulusalcı bir parti olarak Kıbrıs sorununun çözümü ile ilgili olarak tavrını net olarak belirlemek zorundadır.

CHP bu tavrı ile halkın ya desteğini alacak, ya da ilgisizliği ile karşılaşacaktır. Halkın CHP'ye karşı tavrı bu partinin gelecekteki yapısını ve konumunu da belirleyecektir.

Halk desteğinden yoksun bir partinin demokratik sistemlerdeki söylemlerinin de bir anlamı kalmayacaktır.

Son seçimlerde bazı partilerin 3-5 bin civarında oy alması bunun böyle olduğunu kanıtlamaktadır.

Hiç kimse CHP'nin yurtsever çizgisinden şüphe etmemektedir.

CHP, Türkiye Cumhuriyeti'nin en köklü partisidir.

Ancak bu partinin geçirdiği karmaşık süreçler ve bugün içinde bulunduğu durum doğal olarak seçmeni olumsuz etkilemektedir.

Bu nedenle tezkerenin reddedilmesinde önemli rol oynayan CHP'yi halk bu tavrı ile hatırlamamaktadır.

Bu nedenle halk, şu anda CHP'nin Kıbrıs konusundaki tavrını net olarak bilmemektedir.

Bu nedenle halk, CHP'nin sesinin daha gür ve net olarak çıkmasını beklemektedir.

Unutulmamalıdır ki; AK Parti tüm medya kuşatmasına ve saldırılarına rağmen kasım seçimlerinde zafer kazandı.

CHP, içte ve dışta yaşanmakta olan tüm sorunlarla ilgili olarak tavrını net ve halkın anlayacağı bir dil ile ortaya koymalıdır. Tıpkı Sayın Baykal'ın önceki akşam *Sky-Türk'te* Özge Özsağman ve Sayın Derviş'in *CNN-Türk'te* Taha Akyol ile yaptıkları sohbetlerde olduğu gibi...

Ancak böyle bir CHP kendini seçmene kanıtlayabilir.

İç politika konularına girmemeye özen gösteren ben dahil birçok insan, CHP'nin, örneğin Büyük Ortadoğu Projesi, Ahmet Yasin'in öldürülmesi, Irak'taki süreç ve Kürt meselesi, Kıbrıs, AB, ülke içi siyasal ve ekonomik sorunlar konusunda ne düşündüğünü net olarak bilmemektedir.

Bilenler de CHP'nin neden bu konularda somut ve aktif tavır almadığını merak ediyorlar.

Bunun nedeni ne ve kim olursa olsun; seçmen gördüğü, duyduğu ve dolayısıyla inandığı doğrulara göre tavır belirlemektedir.

Demokrasilerde ise her zaman seçmen velinimetidir ve haklıdır.

Sandıklar ise partilere karnelerinin verildiği yerdir.

Son seçimlerde CHP'nin karnesi zayıf geldiğine göre bunun nedenini CHP'liler bulacaktır.

Bunu CHP'nin tezkere konusundaki tavrını görmemekle suçlanan ben bulamam ve bulma hakkını da kendimde görmüyorum.

Kaldı ki, bunu benim görüp görmem de çok önemli değil.

Önemli olan halkın benim görmediklerimi görmesidir.

Halk görme özüllü olmadığına göre, sorun CHP'dedir diye düşünüyorum.

Ama hiçbir zaman CHP'nin ve CHP'lilerin yurtsevliliğinden ve anti-emperyalist mücadele azim ve kararlılığından şüphe etmedim ve etmiyorum.

Türkiye eğer Irak savaşına bulaşmadıysa, bunda AK Partililer kadar CHP'lilerin de payı vardır.

Tıpkı İsmet Paşa'nın Türkiye'yi İkinci Dünya Savaşı'nın dışında tuttuğu gibi!

Son üç gündür Irak'ın birçok bölgesinde ciddi olaylar yaşanmaktadır. Olaylar işgal güçlerinin genç Şii lider Muklada Sadr'ın yandaşlarına yönelik tutuklama ve sindirme operasyonlarına girişmesiyle başladı.

Muklada Sadr ise diğerlerinden farklı olarak şu ana kadar işgale karşı net tavır koyabilen belki de tek Şii lider.

Bu nedenle Amerika ve müteffikleri ondan çok rahatsız.

Muklada Sadr, etrafında onbinlerce genci de toplayarak Irak halkını işgale karşı örgütlemektedir. Sadr, Lübnan'daki Nasrallah liderliğindeki Hizbullah'ın mücadelesinden esinlenerek Amerika'ya karşı ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Sadr, İsrail'in Irak'a yönelik gizli ve açık faaliyetlerine dikkat çekerek Iraklı gençlerin duyarlılığını artırmaktadır.

Sadr'a göre geçici anayasa Irak'ı bir ölçüde İsrail'in çalışma alanı haline dönüştürecektir.

Bu anayasaya göre son 50 yılda Irak'tan göç eden veya Irak vatandaşlığını kaybeden herkes tekrar Irak'a dönüp vatandaş olabilir ve kaybettiği tüm maddi ve manevi haklarına kavuşabilir. Bunlar arasında 1948'de Filistin toprağı üzerinde kurulan İsrail'e göç eden yaklaşık 150 bin Iraklı Yahudi de bulunmaktadır. Ki bunların yüzde 30'u Kürt Yahudisi'dir ve bunlar arasında İsrail eski Savunma Bakanı Mordahay da bulunmaktadır.

Yani Mordahay isterse Irak'a dönebilecek ve oradan alacağı Irak pasaportu ile istediğı herhangi bir Arap ve Müslüman ülkesine gidebilecek.

Onun gibi yüzlerce, belki de binlerce Mossad elemanı da olabilir.

İşte böyle bir tehlikeyi görebilen ve karşı koyabilen tek Şii lider Muklada Sadr'dır. Bu nedenle Sadr yandaşlarına yönelik kapsamlı bir saldırı başlatılmıştır. Sadr'a yakınlığı ile bilinen birçok sivil toplum önderi, hatta 23 bilim adamı son bir yıl içinde karanlık bir şekilde öldürüldü. Bunlar arasında 12 nükleer fizik profesörü de bulunmaktadır. Amerikalılar ve onların yardımcısı karanlık güçler gerektiğinde başka Şii grupları Sadr'a saldırtmayı deneyecektir. İşte bu nedenle Lübnan'daki Hizbullah'ın ruhani lideri Fadlallah, tüm Iraklı Şii ve Sünniler'e çağrıda bulunarak oyuna gelmemelerini istedi.

İktidarı Iraklılara devretme tarihi yaklaştıkça (30 Haziran) Amerikalıların daha da saldırganlaşacağı ve kontrolü kaybetme endişesine kapıldıkları andan itibaren herkesi hedef tahtası içinde görecekları beklenmektedir.

Irak'ta giderek kayıp veren Amerikalılar, Irak'ın geleceğini konuşmak üzere bir araya gelmek isteyen Arap liderlerin buluşmasını bile engellemektedir.

Geçtiğimiz ayın sonunda Tunus'ta toplanması gereken Arap liderler, Amerika'nın Tunus diktatörü Bin Ali'ye baskı yaparak zirveyi iptal etmesiyle bir araya gelemediler. Fas'ta bir araya gelmeyi deneyen liderler bu kez yine bir Amerikan işbirlikçisi olan Kral Muhammed'in kabul etmemesi sonucu toplanamadı.

Oysa toplansaydılar, liderler bu kez başka bir işbirlikçi olan Ürdün Kralı Abdullah'ın teklifini tartışmak zorunda kalacaklardı.

Abdullah, İsrail'in Ahmed Yasin'i öldürmesini unutarak, Filistinli intihar eylemlerinin kınanmasını isteyecekti. Tabii bu arada Kral Abdullah, kendisi gibi Amerikancı olan irili-ufaklı başka kral ve şeyhlerle birlikte Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi'nin desteklenmesini de isteyecekti. Ne Abdullah, ne de diğerleri, Irak'taki Amerikan işgal güçlerine artık 'işgalci' bile demiyorlar.

Bunun karşılığında da Amerika onların o kutsal projesinde diktatör kalmalarına göz yumuyor.

Amerika, her zaman "benim diktatörüm iyidir" der.

İşte bu nedenle Amerika kendisiyle iyi geçinen Şiiler'e dokunmazken, tehlikeli gördüğü Şii Muklada Sadr'a karşı savaş ilan ediyor.

İşte bu nedenle demokrasiyi getirmek vaadiyle Irak'ı işgal eden Amerika, bu ülkeyi kaosa sürüklemekten geri kalmayacak.

Demokratik bir parlamentonun kararı ile reddedilen 1 Mart tezkeresini bir türlü içine sindiremeyen Amerika, bölgede ne kadar anti-demokratik, dikta ve faşist yönetimler varsa onlara sahip çıkıyor. Bu yönetimler de Amerika'nın kutsamasına nail olmak için daha da aşağılık tutum ve davranışlar içine girmektedirler.

Bu tür yönetimlerin iş başında bulunduğu birçok Arap ve İslam ülkesinde Amerikalı özel timler ve CIA'cılar cirit atmaktadır. Cezayir'de, Yemen'de, Ürdün'de, Afganistan'da, Pakistan'da ve daha başkalarında Amerika, İslam'a ve Müslümanlar'a karşı inanılmayacak çapta askeri, siyasi ve psikolojik savaş yürütmektedirler.

Her şey Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) için. Her şey BLP (Büyük İsrail Projesi) için. Her şey Büyük Amerikan Palavrası (BAP) dır!

İnanmayanlara, cuma günü Bağdat'ın düşüşünün birinci yılının dolacağını hatırlatırız.

Hani Amerikalılar bu ülkeye ve oradan da tüm bölgeye özgürlük, barış ve demokrasiyi getireceklerdi!!

TBMM Başkanı Sayın Bülent Arınç dört gündür Suriye'deydi. Arınç ile birlikte biri CHP'li, üçü AK Partili dört milletvekili vardı. Bu süre içinde ben de Suriye'deydim.

Suriyeliler Arınç'a ve beraberindeki heyete çok büyük ilgi gösterdiler. Başta Cumhurbaşkanı Beşar Esad, Başbakan Itri ve Suriye Halk Meclisi Başkanı el-Abraş olmak üzere herkes Türk misafirler ile ilgilendi.

Türk Elçiliği'nde düzenlenen geceye başta Başbakan Itri olmak üzere birçok bakan ve milletvekili katıldı. Suriyeliler Türk misafirlerine gösterdikleri ilgi sırasında protokolün hiçbir kuralını dikkate almadı.

Bayan Esma Esad da Türk misafir Bayan Arınç'ı kendi evinde ağırladı.

Suriye basın yayın organları ise Arınç'ın gezisini hep birinci haber olarak verdi. Oysa aynı günlerde Belçika Senato Başkanı da Şam'da idi, ama ona gösterilen ilgi yok denecek kadar azdı.

Suriye, Arınç'ın ziyaret ettiği ilk Arap ülkesidir.

Aynı şeyi Abdullah Gül de yapmıştı başbakan olarak.

Suriyeliler bu jestleri karşılıksız bırakmıyor.

Sayın Gül ve Sayın Arınç bunun farkında.

Tıpkı Başkan Beşar Esad'ın Türkiye'ye geldiği sırada kendisine gösterilen ilgiyi fark edip duyulduğu gibi...

Ancak Sayın Arınç'a gösterilen ilginin anlamı çok farklıydı.

Suriye Halk Meclisi tatilde olmasına rağmen Arınç onuruna yapılan karşılama sohbetine aralarında birçok türbanlı-türbansız bayanın da bulunduğu 120 (toplam 250 milletvekilinden) milletvekili gelmişti. Meclis Başkanı el-Abraş ve yardımcısı Nasır Kaddur Türk misafirlerini hiç yalnız bırakmadılar.

Meclis'te yapılan konuşmalarda herkes sözü 1 Mart tezkeresine getirerek Arınç'a, beraberindeki heyete, TBMM'ye ve Türkiye'ye övgüler yağdırıyordu.

Aynı şeyi Başbakan Itri de yaptı.

Cumhurbaşkanı Beşar Esad Türk misafirlerini dış kapıda karşıladı ve bir saat görüştüktan sonra sarayın dış kapısına kadar uğurladı. Başkan Esad 1 Mart tezkeresi sonrasında Türkiye'ye bakış açılarının nasıl değiştiğini anlattı ve Mehmet Akif'in Türk-Arap kardeşliği ile ilgili bazı söylemlerini dile getirerek, iki ulus arasında kardeşliğin giderek güçleneceğine olan inancını vurguladı.

Suriyeliler 1 Mart tezkeresinin kendileri ve tüm Arap halkları açısından ne anlama geldiğini anlatırken, Türkiye'nin bundan dolayı ne kadar onur

ve prestij kazandığına işaret ediyordu.

Ancak en ilginç değerlendirme camiden geldi.

Cuma namazı için Şam'ın ve Arap ile İslam âleminin en ünlü camii olan Emevi Camii'ne gittiğimizde, herkes Türk vekillerin aralarında olduklarını öğrenmişti.

Bir ara cami imamı hutbesinde "Türk kardeşlerimiz aramızdadır. Onlara siz ve tüm İslam âlemi adına teşekkür ederim. Onlar İslam bayrağını dik tutmak ve onurunu korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. Onlar Amerikan saldırganlığına geçit vermediler, Allah onların yardımcısı olsun" dedi.

O büyük caminin gökyüzüne uzanan kubbesinin altında herkesten gür bir sesle 'Amin' sesi duyuldu.

Herkes 1 Mart tezkeresini duymuştu ve biliyordu.

Namaz sonrasında herkes Arınç'ın eline sarılmaya başladı. Cami çıkışında yüzlerce Suriyeli toplanmıştı ve herkes Arınç'ı, beraberindeki Türk vekilleri ve TBMM'yi alkışlıyordu.

1 Mart tezkeresine karşı çıkmış biri olarak gurur ve onur duydum. Çünkü tezkereye karşı çıkarken hep Türkiye'nin nasıl bir prestij ve onur kazanacağına dikkat çekmiştim.

Bugün bunun gerçekleşmiş olmasından dolayı Türkiye, Suriye ve tüm bölge adına gurur duyuyorum.

1 Mart tezkeresi çıkmış olsaydı, bugün acaba Türkiye hangi durumda olurdu diye herkesi düşünmeye çağırıyorum.

Bir kez daha 1 Mart tezkeresine 'hayır' diyen, başta Sayın Arınç olmak üzere tüm AK Partili ve CHP'li milletvekillerini kutluyorum.

Herhangi bir nedenle tezkereye 'evet' demek zorunda kalan, ancak yüreğinde bunun acısını yaşayan tüm vekilleri de kutluyorum.

İnanıyorum ki, hiç kimse vicdanını bir yana bırakarak tezkereye 'evet' diyecek durumda değildi.

İşte bu nedenle hep TBMM'den söz ettik.

Hep TBMM'nin onurundan söz ettik.

Türkiye'nin onur ve prestij kazanmasından sevinç duyduk.

Suriye'de bu sevinci tekrar yaşadığımız için hep beraber bir kez daha mutlu olduk.

Bu mutluluğu Sayın Arınç'ın ve beraberindeki vekillerin yüzlerinde görmek bana artı bir gurur veriyordu.

Ancak aynı sıralarda Amerikan F-16'ları Irak'ta camilerin üzerine bombalar yağdırıyordu. Yüzlerce sivil insan ölmüştü.

Aynı sıralarda Amerikan destekli katil Şaron ise Filistin halkını öldür-

meye devam ediyordu.

Büyük Ortadoğu dedikleri proje bu olsa gerek!

Bağdat d şeli bir yıl oldu.

Amerikan kalemşorlarına ve borazancılarına hatırlatmak istedim.

Belki de tezkereyi ve Amerikan işgalini destekledikleri için utanç duyup Türk halkından özür dilerler!

Um Kasr'dan Felluce'ye!

12-04-2004

Günlerce süren yoğun ve çok ağır bombardımandan sonra Amerikan işgal güçleri Kuveyt tarafından Irak'a girmeye başladı. Irak halkı ise ilk direnişçi küçük Um Kasr kasabasında gösterdi. Havadan ve denizden her türlü desteğe sahip Amerikan ve İngiliz işgal güçleri, 10 gün süren çatışmalar-dan sonra kasabayı ele geçirdi.

Daha sonra kuzeye doğru ilerleyen işgal güçleri sahip oldukları üstün hava gücü ile Bağdat'a yaklaştıklarında artık her şey bitmişti.

Saddam en yakın komutanları tarafından ihanete uğramıştı.

Su testisi su yolunda kırıldı!

Amerikalılar    tank ile Bağdat merkezine girdiğinde kimse olup biteni anlamamıştı.

Çünkü dünyada hiçbir başkent bu kadar kolay teslim olamazdı veya teslim alınamazdı.

Savaşın ilk günlerinde Irak halkının en çok üç ay direneceğini söylemiştim.

Ama üç hafta dayanabildi. Halk katil bir diktatörün arkasında olmak istemedi.

Bağdat düştüğünde, bazıları benim yanıldığımı belirterek Amerikalılar'ın zafer kazanmasından dolayı  ifte sevinç duymuştu.

Rakip olarak ben yanılmıştım ve patronları olarak Amerika kazanmıştı!

Ancak o zaman da söylemiştim.

Onların bu sevinci uzun sürmeyecek.

Halkların ve ulusların tarihi, bazılarının borsadaki hisse senetleri veya ceplerindeki dolarların değeri gibi saat ve günlerle  l  lmez.

Somut olduğu için iki örnek vereyim:

Amerika, Filistin toprağı üzerinde Israil devletini 1948'de kurduğunda Ortadoğu'yu kısa bir süre içinde ele geçireceğini hesaphıyordu.

Filistin işgal edileli 56 yıl geçti. Bölgedeki tüm ihanetlere rağmen bu-gün herkes Amerika'dan nefret ediyor ve Filistin halkının onurlu mücadelesi devam ediyor.

Dolarlar dahil hiçbir güç bu direnişi yok edemeyecektir.

Bundan emin olabilirsiniz.

Gelelim Kıbrıs'a.

Barış Harekâtı 1974'te oldu.

Yani tam 30 yıl önce.

Otuz yıl süre içinde bu sorunun çözümüne demagojinin ötesinde hiçbir katkıda bulunmayanlar, bugün AK Parti hükümetini Kıbrıs'ı satmakla suçluyor. Oysa bu suçlamaları yapanlar gerçekte bugün Türkiye'de yaşanan tüm iç ve dış sorunların nedenidirler.

Türkiye hem 30 yılını hem de birçok şeyi kaybetti, onlar ve tabii sağda ve soldaki şakşakçılar yüzünden.

Oysa aynı ilkesiz şakşakçılar bugün ne olduysa hükümetin yanında olmayı tercih ediyorlar.

Umarım hidayete ermişlerdir.

Kıbrıs'ta hükümeti destekleyenler umarım aynı hükümeti Irak politikasında da desteklerler ve Amerika'nın Irak'a ve Irak halkına yönelik insanlık dışı terörist saldırılarına karşı çıkarlar.

Lütfen Filistin'de olduğu gibi 56 yıl veya Kıbrıs'ta olduğu gibi 30 yıl geçmeden gerçeği görsün herkes.

Amerika bizim halklarımız için barış, özgürlük, esenlik ve demokrasi istemez.

Tarih bunun tersini yansıtan bir tek örnekten bile söz etmez, edemez.

Ama tarih Amerika'ya, İsrail'e ve onların bölge ve dünya halklarına zorla kabul ettirmek istedikleri sistemlere ve yaşam biçimlerine karşı direnen onurlu insanların ve halkların hikâyeleri ile doludur.

Bu hikâyeler olmasaydı bugün dünyada devşirme iki topluluk olarak Amerika ve İsrail'den başka hiç kimse kalmazdı!

İşte bu nedenle Um Kasr'da başlayan Irak halkının onurlu direnişi, Fel-luce'de ve daha birçok şehirde devam ediyor ve edecek.

F-16'larla camileri, sivil insanları bombalamaya başlayan Amerika, Irak halkının direnişini kırabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

İsrail'in 56 yıldır Filistin halkına yönelik olarak sürdürdüğü terör yöntemleri ile Irak halkını yok edebileceğini sanan Amerikalılar ve onların kalemşörları yanılıyorlar.

5 milyon Filistinli'yi yok edemeyen İsrail, Büyük İsrail sınırları içinde gördüğü Babil harabelerinin ülkesi Irak'taki 25 milyon Iraklı'yı asla Amerikalılar'a kırdıramayacaktır.

Hiç kimse heveslenmesin.

Irak halkının direnişi mutlaka, ama mutlaka devam edecektir. İşbirlik-

ilerin ihaneti ve Amerikan yüzde 10'cularınınm moral bozma çabaları bu direniŖi aksatabilir, ama asla durduramayacaktır.

Bundan Ŗ phe edenler lütfen ceplerindeki dolarların üstündeki "In god we trust" aldatmacasına değil, 6 bin yıllık Irak halkının tarihine baksınlar!

Bu tarih sayfalarında nice Um Kasr ve Felluce'leri göreceklerdir.

Bilmem onlar için bu bir Ŗey ifade eder mi!

BOP pazara d Ŗt !

14-04-2004

İŖgal güçleri yüzlerce Iraklı'yı öldürürken, Amerikalılar da BOP'u BeŖiktaŖ pazarında satmaya kalkıŖıyorlar.

Aylarca süren hazırlıklardan sonra Amerika, dördü Arap (Ürdün, Bahreyn, Fas ve Yemen), beŖi Afrika (Nijerya, Senegal, Mali, Nijer ve Sierra Leone), ikisi Asyalı (BangladeŖ ve Endonezya) ve ikisi Avrupalı (Arnavutluk ve Bosna) toplam 13 ülke politikacısını İstanbul'da topladı.

Bu ülkelerin büyük bölümünde gerçek anlamda demokrasi olmamasına rağmen amaç demokrasi ve İslam'ı tartıŖmak!

BeŖiktaŖ Conrad otelinde bir araya getirilen onlarca politikacı, kendi ülkelerinde demokrasi deneyimlerini anlattıktan sonra İslam ve demokrasi konusundaki g r Ŗlerini aktardılar.

Konferansın aılıŖ konuŖmasını Adalet Bakanı Cemil iek yaptı ve Türkiye'deki 50 yıllık demokrasi geleneğinin İslam ile nasıl baędaŖtıęını anlattı. iek ayrıca, dıŖarıdan empoze edilecek projelerin hiçbir Ŗekilde kabul görmeyeceğini belirterek, Filistin ve Irak'ta kan ve g zyaŖının aktığı bir ortamda hiç kimsenin demokrasiden söz etme hakkının olmadığını söyledi.

Yani " l lerin demokrasiye ihtiyaı olmaz" demeye getirdi.

Yemenli bir parlamenterin konuŖması ise tüm konferansın en önemli vurgusuydu.

Yemenli parlamenter, bugün İslam  leminde yaŖanan tüm sorunların nedeninin Batılı emperyalist ülkeler olduğunu, bu ülkelerin de Ŗimdi ıkıp Müslümanlar'a demokrasi dersi vermeye hakkının olmadığını söyledi. Parlamenter, bugün İslam  lkelerinde var olan tüm dikta yönetimlerin de arkasında bu Batılı ülkelerin olduğuna dikkat çekerek, Müslüman  lke halklarının İslam ile hiçbir problemi olmadığını belirtti, baŖta Amerika olmak üzere Batılı  lkeleri bu tür problemler yaratmaya alıŖmakla suçladı.

Bugün de devam edecek konferansta Amerikalılar kendi d Ŗ ncelerini katılımcılara pazarlamaya alıŖacaklar. Amerikalılar salonun en üst sıralarında oturarak her Ŗeyi kontrol etmek istediler. KonuŖmacıların arka tara-

finda bulunan büyük panoda birçok dilde 'Demokrasi' kelimesi yazılmaktadır.

Ancak diğer dillerde kelime silik bir yazı ile yazılırken, yalnızca İngilizce olan kelime ön plana çıkartılmıştır. Sanki Amerika, bizim yalnızca onun demokrasisini kabul etmemizi ister gibi. Ayrıca Türkçe yazılan 'demokrasi' kelimesi de çok küçük harflerle yazılmıştı. Galiba Amerika, Türkiye'deki demokrasi deneyimini görmezlikten gelmek istemiş. Çünkü bu demokrasi, ona 1 Mart 2003'te önemli bir ders vermişti. Anlaşılan Amerika bu dersi unutmamış!

Çok iyi bir medya pazarlaması ile kendi projelerini başkalarına satmaya alışık olan Amerikalılar, bu konferanstan umarım gerekli dersleri çıkarırlar.

Bu konferansa katılanların birçoğu Amerikalılar tarafından özenle seçilmelerine rağmen, bazılarının doğruları söyleme cesaretini göstermeleri de oldukça ilginç. Konferansta bulunan Amerikalılar'ın bundan rahatsız oldukları gözlenmekteydi. Umarım Amerikalılar bundan böyle daha fazla aptallık etmezler ve gerçeği görerek daha doğru şeyler yapmaya başlarlar.

İslam ülkelerinde bir İslam ve demokrasi sorunu yoktur.

İslam ülkelerinde demokrasinin olmamasının veya aksamasının nedeni İslam dini değildir.

İslam ülkelerindeki tüm sorunların iki temel nedeni vardır:

- 1- Bu ülkelerin uzun süre sömürgecilik dönemi yaşamaları,
- 2- Sömürgecilik döneminin sona ermesi sonrasında bu ülkelerde egemen kılınan dikta ve anti-demokratik yönetimler.

Ki bu yönetimler başta Amerika olmak üzere Batılı ülkeler tarafında iş başına getirilmiş ve günümüze dek korunmuştur.

Özet olarak; eğer Amerika gerçekten Müslüman halkların demokratikleşmesini istiyorsa yapması gereken üç şey var:

- 1- Bölgedeki tüm sorunların nedeni olan İsrail'e verdiği destekten vazgeçer, bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasına katkıda bulunur ve işgal ettiği Müslüman ülkelerden çekilir.

- 2- Altmış yıldır yarattığı, sahip çıktığı ve koruduğu faşist, diktacı ve anti-demokratik yönetimlerden vazgeçer.

- 3- Ama en önemlisi İsrail ve Yahudi lobilerinin etkisinden kurtularak, İslam ve Müslüman halklardan nefret etmekten vazgeçer!

İşte bir tek o zaman herkes Amerikalılar'ın var olduğuna hiçbir zaman inanmadığım samimiyetine inanacak ve BOP cikletlerini kapış kapış alacak!

İsa'nın gerilişi Müslümanlar'ı gerdi! (1)

18-04-2004

Kısa bir aradan sonra 'İsa'nın Çilesi' filmi Türkiye'de de gösterime girdi. Tüm dünyada olduğu gibi film Türkiye'de de tartışmalara neden oldu. Ancak Türkiye'deki tartışmalar biraz farklıydı!

İlk tartışma daha film Türkiye'ye gelmeden *Kanal 7*'de 'İskele Sancak' programında başladı.

Yahudi ve Hristiyan konuşmacılar filmde yer alan bilgi ve görüntülerle ilgili olarak tartışırken (kavga ederken) Müslüman konuşmacılar "çarmıha gerilen kişinin İsa olmadığını" savunmaya başladılar.

Din uzmanı olarak da bilinen bu kişiler bir anlamda Hristiyanlar'a "bildikleriniz doğru değil" derken, Yahudiler de "ne üzüyorsunuz, İsa'yı siz öldürmediniz" gibilerinden teselli ediyorlardı.

Oysa çarmıha gerilen kişi ister İsa olsun ister bir başkası, onun o şekilde öldürülmesinden Yahudiler'i sorumlu tutmuştu Hristiyan Mel Gibson!

Ayrıca Hristiyanlığın temel inanç öğelerinden biri olarak İsa'nın son 12 saati ile ilgili olarak Müslümanlar'ın taraf olmasının da bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

Eğer öyle olacaksa, demek ki biz Müslümanlar olarak, Yahudiler'den yana, Hristiyanlar'a karşıyız.

Kaldı ki, Yahudiler bile "çarmıha gerilen İsa değildir," demiyorlar, ama "onu biz öldürmedik" diyorlar.

İşte böyle bir garip tartışmadır gidiyor.

Oysa buna benzer bir tartışma hiçbir Müslüman ülkesinde yaşanmamaktadır.

Belki de Amerika'nın istediği "ılımlı İslam'ın gereğidir" bu, diye düşünüyorum.

Çünkü geçen perşembe akşamı *İskele Sancak*'ta bir kez daha tartışmaya açılan konu ile ilgili olarak birçok gazetede onlarca makale yazıldı, yazılıyor.

Olaya İslami açıdan yaklaşma bilgi ve birikimine sahip olmayanlar, bu kez filmi 'sanatsal' olarak eleştirmeye yeltendiler. Meğer filmin sanatla ilgisi yokmuş ve ilkel şiddet sahneleri ile doluymuş...

Şimdi onlara soruyorum:

Şimdiye kadar seyrettikleri Amerikan filmlerinin yüzde 90'ı ilkel şiddet, sapıklık, terör ve benzeri sahnelerle dolu değil miydi?

İsrail'i ve Yahudiler'i savunacaklarsa bunu cesurca ve açık bir şekilde ama bilimsel ve insani değerler çerçevesinde yapmalıdırlar...

Radikal'de yayımlanan bir makaledeki şu cümleye bakın:

“Osmanlı’yı arkadan hançerlediği için ulusça sempati duymadığımız malum Arap kökenli Filistinliler’i yıllardır sorgusuz sualsiz desteklememizin ardında, karşı tarafın Yahudi olmasının yarattığı ezber de yatıyor olabilir...”

Müthiş ve kendi çapında zekice bir yaklaşım.

“Araplar’dan nefret etmesi gereken Türkler” filminden dolayı “Yahudiler’e tepki göstermemelidirler.”

Üstelik çarmıha gerilen ne Türk ne de Müslüman’dır..

Her gün sokaklarda öldürülen Filistinliler ise Türkler’i hiç ilgilendirmemelidir!

Buna benzer birçok makale ve değerlendirmeye rastladım..

Polemik olmasın diye yazarların adlarını özellikle vermiyorum.

Ama *Radikal*’deki yazarın şu cümlesini de aktarmadan edemiyorum:

“Ülkemizde anti-semitizm yoktur diye rehavete kapılmak yerine bu iğrenç ırkçılık türünün açık ve gizli biçimlerine karşı uyanık olmak daha akıllıca olacak.”

Anlaşılan yazar, filminden dolayı Türkler’in anti-semitist olacakları endişesini taşıyor..

Oysa yazarın bilmediği bir gerçek daha vardır:

Araplar da Sami ırkındandırlar!

Yani anti-semitist olacağından korkulan Türkler, eğer Yahudiler’den nefret edeceklerse, aynı zamanda Müslüman olan Araplar’dan da nefret etmemelidirler!

Oysa bakın Amerika’nın ve dünyanın en ünlü sözlüğü olan *Webster* sözlüğünün son baskısının 96. sahifesinde anti-semitizm kelimesinin karşılığı nasıl veriliyor:

“Anti-semitizm: Dinsel ve etnik azınlık olarak Yahudiler’e karşı bir düşmanlıktır. Anti-semitist kişi: İsrail devletine düşman olanlarla dayanışma içinde olan ve aynı zamanda siyonizm karşıtı olan kişidir.”

İnanılmaz bir şey!

Sözlük, İsrail’i düpedüz ve küstahça siyonist ve ırkçı bir devlet olarak tanımlamakta ve ona karşı hiç kimsenin karşı gelemeyeceğini söylemektedir.

Bunu söyleyen bir sözlük değil, sözlüğün yayımlandığı ülkedir.

Yani George W. Şaron’un ülkesi Amerika ve onun Müslümanlar’a karşı Haçlı Seferini ilan eden zekâsı kıt başkanı George W. Bush’tur...

İsa'nın gerilişi Müslümanlar'ı gerdi! (2)

19-04-2004

'İsa'nın Çilesi,' yani acıları filmi ile ilgili olarak Türkiye'de yaşanan ilginç tartışmalar hakkındaki düşüncelerimi dün aktarmıştım. Filmdeki konunun bir tarafı olmamalarına rağmen bazı Türk ve Müslüman çevreler her nedense filme ve filmin yansıtmaya çalıştığı bazı tarihsel ve dinsel gerçeklere karşı bir kampanya yürütüyorlar.

Bunların yapmaya çalıştığı şeyi anlayabilirim!

Ancak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yaptığına bir türlü anlam veremiyorum.

Cuma hutbesini İsa'nın çarmıha gerilişine tahsis eden Diyanet İşleri Başkanlığı acaba ne yapmak istiyordu?

Müslümanlar'ın sorunları ile ilgilenmesi gereken Diyanet, neden ve nasıl oluyor da böyle bir tartışmanın tarafı haline geliyor?

Acaba Diyanet şimdiye kadar Türkler'i, Araplar'ı, Müslümanlar'ı ve hatta Peygamberimiz Hazreti Muhammed'i bile aşağılayan yüzlerce film yapan Yahudi sermayeli Hollywood'a karşı hiçbir hutbesini tahsis etmeyi aklından bile geçirdi mi?

Geçen yıl bir domuza 'Muhammed' adını veren İsrailliler'e Diyanet acaba neden ses çıkartmamıştı.

Yoksa Diyanet 'anti-semitist' suçlamasından mı korkuyor?

Bir kez daha söylüyorum.

Mel Gibson'un filmi Yahudiler'le Hristiyanlar arasında var olan dinsel ve tarihsel sorunları ve çatışmaları anlatmaktadır.

Film bugün Hristiyan Batı'da İsrail'e ve Yahudiler'e karşı yükselen siyasal nefretin dışavurumunu yansıtmaktadır.

Bu, biz Müslümanlar'ın sorunu değildir.

Türkler, Araplar ve genel olarak Müslümanlar Yahudiler'e ve Hristiyanlar'a Kur'an'ın belirlediği sınırlar içinde bakarlar. Müslümanlar; Yahudiler ve Hristiyanlar kendilerine karşı düşmanca tavır alsalar bile, salt dinsel nedenlerden dolayı onlardan nefret etmezler.

Ancak olayı dinsel çerçevenin dışına çıkartarak bakanların da bugün İsrail'den nefret etmek için binlerce nedeni vardır.

Anti-semitizm; Amerikalılar'ın dediği gibi "dinsel ve ırksal olarak bir azınlık olan Yahudiler'den nefret etmek" değildir.

Yahudiler yaşadıkları Batılı topluluklarda dinsel bir azınlık olarak nefret uyandırıyorlarsa, o onların sorunudur.

Ama Yahudiler etnik bir topluluk değildir.

Türkiye'deki Yahudiler 500 yıl önce İspanya'dan getirildikten sonra na-

sıl Türk oldular ise, yüzyıllardır Rusya'da yaşayan Yahudiler Rus, Kürdistan'dakiler Kürt ve Habeşistan'dakiler de Habeş Yahudileri'dir!

Yahudilik bir dindir, ırk değildir. Tıpkı Müslümanlık ve Hristiyanlık gibi.

Durum böyle iken, acaba İsa'nın çarmıha gerilişi neden bazı Müslümanlar'ı geriyor!

Neden bu bazıları, vücudunun yarısından fazlası felçli olan bir kişinin (Ahmed Yasin) namaz sonrası İsraililer tarafından hunharca öldürmesinden dolayı İsrail terörüne karşı aynı şekilde ve düzeyde tepki göstermiyor?

Yoksa bunu yaparlarsa anti-semitist olmakla suçlanacaklarından mı korkuyorlar?

Neden Başbakan Erdoğan, TBMM Başkanı Arınç kadar cesurca ve açık bir şekilde İsrail'in katil ve terörist bir devlet olduğunu söylemiyor?

Herkes açık, net ve dürüst olmak zorundadır.

Filmi bahane ederek İsrail'e ve onun ırkçı dinsel ve siyasal ideolojilerine sahip çıkmayı sürdürenlere hiç unutmamalarını temenni ettiğim bir çift sözüm olacak.

İsrail dünyanın en tehlikeli terörist ülkesidir.

George W. Bush destekli Şaron dünyanın en tehlikeli katilidir.

İsrail ve Şaron şu anda kendilerini savunan veya haklı çıkarmaya çaba harcayanlar dahil, Müslümanlar'ın her türünden nefret ederler.

İsrail ve Şaron hiçbir şekilde barış yanlısı değildir ve barış yapmayacaklardır.

İnadına Hamas lideri Rantisi'yi de hunharca öldüren Şaron tüm dünyaya nasıl kafa tuttuğunu ve herkesle nasıl alay ettiğini kanıtlamaktadır.

Şaron'un tüm bu cinayetlerini, 'İsa'nın Acıları' filminin gösterildiği sırada işleminin sizce hiçbir anlamı yok mudur!

Dikkat edilirse İsraililer filme hiçbir şekilde tepki göstermiyorlar.

Çok güçlü olduğunu bildiğimiz Amerika'daki Yahudi lobileri de filme karşı hiçbir ciddi tepki ve kampanya yürütmediler.

Onlar adeta filmdeki gerçeklerden yola çıkarak herkesin yüreğine korku salmak ve "işte biz böyleyiz" demek istiyorlar...

İsrail'in nasıl bir devlet olduğunu henüz anlamayanlar lütfen bir kez daha 'İsa'nın Acıları' filmini seyretsinler.

Belki o zaman Filistinliler'e yapılanların niçin yapıldığını anlarlar!

Amerika, İsrail'i işgal etsin!

25-04-2004

Mordehai Vanunu aslen Fas Yahudisi olan ve İsrail hapishanelerinde 18 yıl yattıktan sonra geçtiğimiz çarşamba günü serbest kalan İsraili bir kişi. Vanunu, 1963'te 12 kişilik ailesi ile birlikte Fas'tan İsrail'e göç etti.

1977'de Dimona nükleer tesislerinde çalışmaya başladı.

Vanunu, doğulu bir Yahudi olarak (Eskenazi) batılı Yahudiler'in (Sefarad) egemen olduğu İsrail'de karşılaştığı ırk ayrımcı davranışlardan şikâyetçi idi.

5 Ekim 1986'da İngiliz *Sunday Times* gazetesine konuşarak İsrail'in sahip olduğu tüm nükleer, hidrojen ve nötron bombaları ile ilgili olarak bildiği her şeyi anlattı. Vanunu'nun açıklamaları büyük bir tartışma yarattı.

Herkes İsrail'in bölge ve dünya barışı için ne kadar tehlikeli bir ülke olduğunu anladı. Anladı, ama hiç kimse bir şey yapmadı.

Oysa aynı İsrail 1982'de Irak'ın inşa etmeye çalıştığı nükleer tesisleri bombaladı ve Amerika aynı gerekçe ile bu ilkeyi işgal etti.

Mossad, Vanunu'yu Roma'dan kaçırarak hapishaneye tıktı.

Vanunu, hapishanedeyken Yahudilikten vazgeçerek Hristiyan oldu.

Hapishaneden çıkar çıkmaz Vanunu, İsrail'in sahip olduğu nükleer gücün ne kadar tehlike oluşturduğuna dikkat çekti ve Yahudilerin bir devlete sahip olmalarının aptalca bir düşünce olduğunu söyledi.

Türkiye dahil birçok ülkenin sözünü bile edemediği ve tüm dünyayı yok edecek güçteki İsrail kitle imha silahlarının gerçeğini artık herkes bilmektedir.

Umarım bu gerekçe ile Irak'ı işgal eden Amerika İsrail'i de işgal eder ve Şaron'u içeri tıkar!

İsrail'e sahip çıkanların ve bir zaman "Saddam'ın nükleer füzeleri İstanbul'u vuracak" diyenlerin dikkatine sunulur. Bu arada Vanunu İsrail gerçeğini haykırırken, İsrail, 'Ordu Şehitler Gününü' kutlamaya hazırlanıyordu.

Savunma Bakanlığı'nın raporuna göre İsrail ordusu şimdiye kadar 21.781 'şehit' vermişti.

Peki ne zamandan itibaren diye baktığımda, karşıma 1860 yılı çıkıyor. Meğer o yıl Yahudiler Osmanlı'nın kontrolünde olan Kudüs'te yeni Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etmeye başlamış ve engellenmişler. Detay yok, ama ilk 'şehit'lerini Osmanlı'ya karşı vermişler. Siyonistlerin Osmanlı'dan nefret etmelerinin nedenleri arasında meğer bu olay da varmış. 1917'de 5 bin militanla Osmanlıya karşı ayaklanan ve İngiliz Komutan Allenby ile birlikte Kudüs'ü ele geçiren Yahudi çeteleri o ilk 'şehit'in intikamını alıyorlardı!!

Yahudiler için tarih çok önemlidir.

Tıpkı Fransız Sigorta Şirketi Axa'nın hafta başında aldığı karar kadar. Şirket üç Irak Yahudisine 144 bin dolar tazminat ödemeyi kararlaştırdı.

Şirket yöneticileri, Dünya Yahudi Kongresi'nin de çabaları ile 1950 yılında Irak'tan İsrail'e göç eden 120 bin Yahudi'den üçüne bu parayı vermeyi kabul ederek geri kalanların da sigorta poliçelerinin var olması durumunda paralarını alabileceklerini ilan etti. Ama daha önemlisi şirket, bu karar ile Irak için tehlikeli bir süreci başlattı.

Amerikalılar'ın kaleme aldığı ve Iraklılar'ın kabul etmek zorunda kaldığı Geçici Anayasa ile bir bölümü Kürt olan Yahudiler Irak'a dönebilecek, mülklerine kavuşabilecek ve isterlerse Irak vatandaşı olabilecekler.

Bu anayasanın tehlikeli sonuçlarını daha çok konuşacağız.

Tüm bunlar olurken Türk medyasında ilginç bir haber gözüme çarptı. Haberde, "İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilerce Prag yakınlarında kurulan Terezin Toplama Kampında kalan Yahudi çocukların yaptığı resimlerin İstanbul'da sergilenmekte olduğundan" söz ediliyor.

Oysa bu sergiyi İstanbul'da açarak Türk toplumunu duygusal olarak etkilemeye çalışanlar çok önemli bir gerçeği de Türk halkından saklıyorlardı.

Bu ve benzeri kamplardan kurtulan Yahudi çocuk ve gençler, daha sonra Amerika'nın Filistin toprağı üzerinde 1948'de kurduğu İsrail devletine göç ettiler.

Bunlar arasında şu anda aslen Polonyalı olan başbakan Şaron ve benzerleri bulunmaktadır.

Anlaşılan Nazilerin kendilerine karşı uyguladığı insanlık dışı eylemleri çok iyi öğrenen o dönemin Yahudi çocukları, hiç tereddüt etmeden aynı yöntemleri şimdi Filistin çocuklarına karşı ustaca uyguluyorlar.

Peki çizdikleri o resimlerin ne anlamı kaldı!

Bir haber de İsrail medyasından:

Bilgisayar sistemleri üreten bir İsrail şirketi Akbank, İş Bankası ve Yapı Kredi Bankası'na milyonlarca dolarlık bilgisayar satacağını bildirdi. Filistin halkına karşı işlenen bunca cinayetten sonra umarım bu bankalar kararlarından vazgeçer.

Çünkü bu bilgisayarların mutlaka bir yerine Filistin halkının kanı buluşmuş olacak ve tanklara karşı sapanla karşı koyan, ancak hunharca öldürülen Filistinli çocukların silüetleri ekrana yansıyacaktır!

İşte bu nedenle hafta başında İsrail işadamları ile görüşmesini iptal eden Sayın Başbakan Erdoğan'ı ve "Filistin halkının kanına susamış Şaron'u Filistin halkına karşı soykırım gerçekleştirmekle" suçlayan CHP milletvekili Ahmet Özbek'i tüm Filistin ve Arap halkları adına kutluyorum.

Tabii Amerikan Yahudi örgütlerinden Jinsa'nın temsilcileri ile Ankara'da bir araya gelen AKP ve CHP'li milletvekilerine üzülduğüm kadar!

İki yasaklının başarısı!

26-04-2004

3 Kasım 2002 seçimleri öncesini hatırlayalım.

Neredeyse bütün büyük medya Erdoğan ve AK Parti'ye karşı çok büyük, kapsamlı ve çirkin bir kampanya yürütüyordu.

Bu medyaya göre, Erdoğan ve AK Parti laik demokratik sistem için çok tehlikelidir ve ne pahasına olursa olsun mutlaka önü kesilmelidir.

3 Kasım seçimleri olalı neredeyse 17 ay oldu.

Erdoğan ve AK Parti'ye karşı her türlü saldırıda bulunan o dönemin medyası, bugün her nedense tümüyle Erdoğan ve AK Parti'nin en büyük savunucusu durumunda.

Bunu neden yapıyorlar, elbette başta Erdoğan olmak üzere herkes biliyor.

Bu medya bunu hep yapar.

Ancak ortada bir de gerçek var.

Erdoğan ve AK Parti ülkedeki demokratik, laik sistem için tehlike olmadığını da kanıtladı.

Üstelik Erdoğan ve AK Parti, iç ve dış politikalarıyla Türk ulusunun ve devletin çıkarlarını en iyi şekilde koruyup kolladığını kanıtladı.

Tıpkı Irak ve Kıbrıs'ta olduğu gibi.

Üstelik birçokları Erdoğan ve AK Parti'yi "Amerika'nın uşakları" olarak görmüş ve "Kıbrıs'ı satışa çıkartmakla" suçlamıştı.

Ama Erdoğan ve AK Parti Amerika'nın emir kulu olmadığını kanıtladı ve Kıbrıs'ta şimdiye kadar hiçbir hükümetin başaramadığını başardı.

Tıpkı Mehmet Ali Talat ve CTP gibi.

Bu ikilinin de kaderi neredeyse Erdoğan ve AK Parti'ye benzemektedir.

Bu ikili de uzun süredir Kıbrıs'ın ulusal birliği ve Türkiye'nin adadaki çıkarları açısından tehlikeli görülmüş ve her zaman Türk medyası ile adada var olan statükocular tarafından kuşatılmış ve kendilerine karşı savaşılmıştır.

Talat ve ondan önce CTP lideri olan Özker Özgür Türkiye'ye bile gelemezlerdi. "Çünkü onlar komünist ve Rum işbirlikçisi idiler"!

Türkiye'de devletin istemediği "İslamcı" bir Erdoğan, Kıbrıs'ta ise yine devletin ve onun bilinen organlarının içine sindiremediği "komünist" Mehmet Ali Talat.

Ama hem Erdoğan, hem de Talat, Türkiye'nin ve Kıbrıs'taki Türkler'in

çıkarlarını herkesten çok daha fazla ve somut olarak korudular.

Belki de bu nedenle 30 yıldır Sayın Rauf Denktaş'a ve Türkiye'nin geleneksel politikalarına sahip çıkan ve destekleyen güç merkezleri ve onların sahip olduğu medya, bugün artık Erdoğan ve Talat'ı desteklemeye başlamıştır.

Güney'de Komünist AKEL'in 'hayır'cı olması da Talat'ı ve CTP'yi komünistlerle işbirliği suçlamasından kurtarıyordu. Talat'ı bununla suçlayanlar şimdi aynı şeyi Sayın Denktaş, hatta MHP için yapmalıdırlar.

Çünkü hepsi 'hayır'cıydı.

Bütün bunları neden yazıyorum?

Türkiye'deki güç merkezlerinin ve onların sözcüsü durumunda olan medyadaki köşe yazarlarının ne kadar sık ve gündelik düşündüklerini ve olaylara stratejik değil yüzeysel yaklaştıklarını kanıtlamak için.

Bu köşe yazarları bir-iki yıl ve hatta yıllar önce yazdıklarına arada bir baksalar, belki yaptıklarından utanırlar. Çünkü bu yazarların büyük bölümünün geçmişte yazdıkları ile şimdi yazdıkları arasında yüzde yüz çelişki vardır.

Tabii 'sipariş üzerine yorum' yapanları bu kapsam içinde hiç değerlendirmiyorum. Çünkü onlar 'yazar' statüsünde olamazlar

Çünkü onlar için Erdoğan, Talat veya başkalarının kim ve ne oldukları önemli değil.

Önemli olan karalayacakları kişinin kimin çıkarlarına ne kadar zarar getireceğidir.

Bilinen tanımı ile kimin hortumlarını keseceğidir.

Çünkü o hortumlardan bu köşe yazarları da besleniyorlar.

Özetle Erdoğan-Talat ikilisi büyük bir başarı sağladı.

Bu başarının sonuçlarını süreç içinde hep birlikte göreceğiz.

30 yıl süreyle tüm Ankara hükümetleri tarafından ihmal edilen Kıbrıs'taki gidişatı bir yıl içinde Kıbrıslı Türkler'in ve Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda değiştiren Erdoğan-Talat ikilisinin çabalarına katkıda bulunan, başta Bakan Abdullah Gül olmak üzere tüm bakanlık çalışanlarını ve danışmalarını kutlamak gerekir.

Kim ne derse desin büyük bir iş başardılar.

Keşke bu ikili 3-4 yıl önce iktidara gelseydi, o zaman belki Güney'in Avrupa Birliği'ne katılımını da engelleyebilirlerdi.

Elbette başta Ecevit-Erbakan hükümeti olmak üzere Ankara'daki tüm hükümetlerin ve Sayın Denktaş, Kıbrıs halkının ve Türkiye'nin çıkarlarının korunması yolunda önemli katkıları olmuştur.

Ancak aynı Denktaş ve o hükümetler uygun zamanda ve mekânda ge-

rekli kararları almayarak stratejik hatalar yaptılar.

Hadi onlar artık yok...

Ama bir zamanlar onları göklere çıkartarak hata yapmalarını sağlayan, Erdoğan ile Talat'ı yerin dibine sokan ve değişir gibi gözüken o medya ne yazık ki hâlâ var.

Sahipleri ve kalemşorları ile bu medyanın ne yapacağı belli olmaz!

Erdoğan ve Talat'ın her zaman dikkatli olması ve bazı şeyleri unutması gerekir!

Kürtler neden kızıyor?

28-04-2004

Suriye'nin Kamışlı kasabasında meydana gelen olaylar sonrasında 'Kürtler' başlığı ile bu sütunda bir yazı yazmıştım. Bu yazıda bölge ülkelerinde, yani Suriye, Türkiye, İran ve Irak'ta yaşayan Kürtler'in sorunlarını, adı geçen ülkelerin Kürtler'e olan yanlış yaklaşımlarını ve son olarak Amerika ve İsraill'in nasıl Kürtler'e ve tüm bölge halklarına düşman olduklarını anlatmaya çalıştım ve Kürtler'in kışkırtmalara alet olmamalarını istedim.

Bu yazıdan dolayı bazı Kürt kardeşlerimiz çeşitli alanlarda bana karşı oldukça sert yanıt vermeye çalıştı.

Polemik olmasın diye bunların hiçbirine yanıt vermek niyetinde değildim. Ancak Kürt sitelerinden biri olan Rojname sitesi benim yazımı aktardıktan sonra kendi yorumunu yayımladı.

Yorumu olduğu gibi sizlere aktarıyorum:

"Evet Bay Mahalli!

Buyurduğunuz gibi Kürtler her zaman provokasyonun aracı ve malzemesi olmuşlardır!

Kürtlere ne lazım devlet, bayrak, para, harita! Di mi yani!

Kürtler millet mi! Onların da devlet kurma hakkı var mı!

Bugün ortak düşman dediğiniz devletleri arkanıza alarak Kürdistan'ı dört parçaya ayırmadınız mı?

O zaman yine ortak düşmana karşı kardeşçe el ele demediniz mi!

Ortak düşman çekildikten sonra, Kürtler biz de insanız dedikleri zaman yüz binlercesi toplu katliamlarla öldürülmedi mi?

Türkler, Araplar, Farslar ne zaman Kürtler'e kardeşlik ellerini uzattılar da Kürtler geri çevirdi?

Zaman zaman kendi Kürtleri'ni yok etmek maksadıyla, bitirmek maksadıyla diğer devletlerin işgalinde olan Kürtler'e desteği insanlık mı sayıyorsun?

Türkiye 30 milyon Kürt'ünü yok sayarken Barzani ve Talabani'ye ver-

diği desteği Kürt dostluğu olarak mı kabul ediyorsun?

Kürtler bu kadar cahil mi sanıyorsun?

Siz işgalci kuvvetler, birbirinize karşı Kürtler'i kullanmak isterken Kürtler de boş durmadılar, onlar da sizleri kullandılar bay Mahalli!

Bugün Suriye sıkışmış durumda, Arapçılık damarların kabardı di mi? Kürtler acı çekmeye alıştılar, Arap, Türk, Fars sayesinde.

Ama acı çekme sırası yavaş yavaş size gelecek.

Bunu sizler de çok iyi seziyorsunuz!

Siz işgalci kuvvetlerle bizim ortak düşmanımız yok. Mezarını ziyaret edip fatiha okuduğunuz Selahaddin, mezarında azap çekiyor sizin yüzünüzden. Sizi Haçlı işgalinden kurtardı, ama bugün sizler onun torunlarına insanca yaşamayı bile çok görüyorsunuz.

Ne demek Kürtler'e bazı haklar verilsin?

Neden Kürtler de siz Araplar, Türkler ve Farslar kadar tüm haklarına sahip olmasınlar! Kürtler'i üç ırkın kölesi olarak mı kabul ediyorsunuz?

Sizce birlikte yaşamamanın koşulları nedir? Neden Kürtlere kendi kaderini tayin hakkı tanı mıyorsunuz?

Birlik mi istiyorsunuz? O zaman çekin ayaklarınızı Kürdistan'dan, Kürtler kursun kendi devletlerini. Yok illa birlik diyorsanız o zaman gönüllü bir birliktelik olabilir. Avrupa Birliği gibi! Ama Kürtler'i, topraklarını, vatanlarını yok sayarak kardeşlik mardeşlik naralarıyla artık kandıramazsınız!

Bizim ortak düşmanımız yok. İsrail Kürt düşmanı değildir, Arap düşmanıdır. İsrail, Kürdistan toprağını işgal etmemiştir. Memleketimizi işgal eden Araplar, Türkler ve Farslar'dır.

Kürt'ün ortak düşmanı bunlardır.

Nasihatlerinizi kendinize saklayın Bay Mahalli. Eğer sizde vicdan varsa Kürtler'in de Arap, Türk ve Fars kadar insan olduklarını ve onların da bu üç işgalci ırkçı millet kadar haklarının olduğunu yazın. Onlara hediye mukabilinde bazı haklar verilsin gibisinden oyalama taktiklerini bırakın.

Suriye'nin namusu varsa, Golan tepeleri hâlâ İsrail'de, varsın alsın. Silahsız Kürtler'e, çoluk çocuk demeden herkese saldıran Suriye'yi ikaz etsenize! Gücünüz Kürtler'e mi yetiyor?

Hiç kimse unutmamasın, artık Kürt eski Kürt değildir!

Ya Kürdistan kurulacak ya da işgalci devletler de Kürtler gibi devletsiz kalacak. Kürtler buna ahdetmişlerdir.

Artık düşünme sırası size gelmiştir. Kararınızı verin. Bizim kaybedecek bir şeyimiz yok, en kötüsü bugünkü halimizle kalırız. Ama ya sizler!

Bunları da yazın Sayın Mahalli!"

İşte söyledikleri her şeyi olduğu gibi sizlere aktardım.

Oysa bakın ben kendi yazımda ne demiştim:

“Bölgedeki Kürt sorununun çözümü tüm bölge halklarının birlikte yan yana yaşayabilmelerinin koşullarını yaratmakla gerçekleşir. Çözüm Kürtler’in başta yaşama hakkı olmak üzere tüm haklarını yok saymakla sağlanmaz. Herkes herkese saygı göstermelidir. Türkiye, Suriye, İran ve yeni Irak geçmişin hatalarından ders alarak oyuna gelmemelidirler.

Kürt kardeşlerimiz ise herhangi bir provokasyonun aracı ve malzemesi olmamalıdır. Çünkü yine en çok onlar acı çekecektir. Ve o zaman da yanlarında, yaşasın dedikleri Bush ve İsrail’i değil, yine Türkler’i, Araplar’ı ve Acemler’i bulacaklardır.”

Merak ediyorum da, Kürt kardeşlerimiz, bunları söylemiş ve her zaman Kürt halkının haklarını savunmuş biri olarak acaba neden kızıyorlar bana!

Umarım bunu İsrail ve Amerika’dan aldıkları geçici güçle yapmıyorlardır!

O güç her zaman Kürt halkını kullanıp bir tarafa atmıştır!

Rojname’deki arkadaşlarımıza tavsiyem, biraz tarih okusunlar! Ama İsrail, İngiliz ve Amerikan kaynaklarından değil!

Katil aranıyor!

02-05-2004

İki ay sonra, yani 30 Haziran’da Amerikalılar iktidarı Iraklılar’a devrecekler. BM’de alınan karar gereğince yapılacak bu devir-teslimden sonra aslında hiçbir şey değişmeyecek.

Çünkü Amerikan ve İngiliz askerleri Irak’tan ayrılmayacak. Gideceklerini bekleyenler nasıl yanılacaklarını görecekler.

Sivil iktidarı Iraklılar’a devredecek olan Amerikalılar ordu, istihbarat ve petrol işlerini kendileri kontrol etmeyi sürdürecekle.

Irak’tan gelen haberlere bakılırsa Irak’ın yeni cumhurbaşkanı, eski dışişlerinden olan Sünni Adnan Paçacı ya da Sünni El-Yaver olacak. Başbakanlık makamı için ise sekiz aday var. Laik Şiiler’den Mehdi Hafız, Ayad Allavi ve İbrahim Caferi en şanslı üç isim.

Bakanların ise önerilecek 600 kişi arasından kura ile belirleneceği beklenmektedir.

Cumhurbaşkanı’nın ise biri Kürt, diğeri Şii iki yardımcısı olacak.

Daha önce de genelkurmay başkanlığına bir Şii, ordu komutanlığına bir Sünni ve savunma bakanlığı müsteşarlığına da bir Kürt getirilmişti.

Şu anda Geçici Konsey içinde bulunan ve bulunmayan parti, grup ve kişiler arasında çok keskin çekişme ve çatışmalar yaşanıyor. Herkes yeni yö-

netimde kendine bir pay kapmak istiyor. Bunların bir kısmı sahip olduğu halk gücüne, diğerleri ise Amerikalılar'la olan ilişkilerine güvenmektedir.

Adnan Paçacı ise biraz da Ürdün yönetimi ile olan ilişkilerine yaslanmaktadır. Ürdün Kralı'nın kardeşi Prens Ali ise BM'nin Irak'tan sorumlu Genel Sekreter Yardımcısı Lakhdar Brahimi'nin kızı ile nişanlandı. Aslen Cezayirli olan Brahimi Amerikalılar'la kavgayı da göze alarak Paçacı'nın planlarını uygulamaya azimli görünüyor. CIA ise daha çok Ahmet Çelebi'ye sahip çıkıyor. Kuveyt, Suudi Arabistan, İran, Suriye ve diğer Arap ülkeleri de Irak'taki yandaşları aracılığıyla yeni yönetimde etkili olmaya çalışıyorlar.

Amerika, İngiltere ve İsrail ise kendi yandaşlarını besliyor.

Amerika, İsrail'i çağırıştırarak yeni bayrağı Iraklılar'a kabul ettirdi. Irak'ta her şey Amerika'nın istediği şekilde düzenleniyor.

Ancak yine de, yalnız nisan ayında 147 kayıp veren Amerikan askerleri çareyi Iraklılar'a işkence yapmakta buldu. Amerikan uçakları ve tankları başta Felluce ve Necef olmak üzere Irak şehirlerini ve kasabalarını bombalamakta bir sakınca görmedi. Bir ay içinde bu bombardımanlar sırasında 1.300 Iraklı öldürüldü.

Ama her nedense Amerikan hayranı o meşhur kalemşorlar seslerini çıkarmıyor.

11 Eylül'de üzüntüden kendilerini paralayanlar her nedense işkence gören ve öldürülen Iraklılar için iki satır bile yazmıyor.

Onların insanlık anlayışı ceplerindeki Amerikan dolarlarıyla azalıp artıyor galiba!

Bunu bilen Washington aynı muameleyi kendi askerlerine de yapıyor. Savunma Bakanlığı, Nisan ayında 'kahramanca' savaşan askerlerin maaşlarına bin dolarlık zam yaptı.

Böylece Irak'ta savaşan bir Amerikan askeri mecburi hizmet süresi olan 6 aydan sonra, ayda neredeyse 11 bin dolar almaktadır.

Amerikalı askerler bu para karşılığında her türlü insanlık duygularını kaybederek Iraklı sivilleri öldürmeyi sürdüreceklerdir. Bu, sapıklıktan başka bir şey değildir.

Iraklılar'a işkence yapan ve yaptıran komutan, Amerikalı bir kadın. Kadının generalin Iraklı erkekleri birbirleriyle cinsel ilişki kurmaya zorlarken görüntüleri yayımlandı.

Amerika'da ise bazı çevreler bu kadının yaptığı işte haklı olduğunu söyleyecek kadar sapıklaştı. Hiç kimse bu kadının psikolojik tedaviye muhtaç olduğunu bile yazmadı.

Tıpkı Türkiye'de ve benzeri ülkelerde Amerika'nın Irak politikasını sa-

vunanların da tedaviye muhtaç olmaları gibi.

Yoksa akli başında ve vicdanı olan hangi insan bugün Amerikalılar'ın yaptıklarını onaylayabilir?

Amerika bugünkü yapısı ile bir cinayet şebekesinden başka bir şey değildir.

Amerika, şimdi internet üzerinden katil aramaktadır.

Amerika, internet ve zaman zaman gazete ve dergilerde yayımladığı ilanlarda başka ülkelerin insanlarına "Gelin Amerika'da yaşayın ve çalışın" demektedir.

Bu ilanlara kanarak Amerika'ya gidip Yeşil Kart alanlar bir şekilde Irak'a gönderilmektedir. Bugün Irak'ta ve Afganistan'da görev yapan Amerikan askerlerinin yüzde 30'u ve ölenlerin de yüzde 42'si Yeşil Kart hamili olanlardanmış.

Aralarında Yeşil Kart hamili olan bazı Amerikan kalemşorlarına tavsiyem, bir an önce bu kartı iade etsinler.

Yoksa dostları Wolfowitz'in kurmaya çalıştığı 75 bin kişilik Çok Uluslu Acil Müdahale Birliği'ne çağrılacaklardır.

O zaman da "biz gelmeyiz" diyemeyeceklerdir.

Çünkü her şeyin bir bedeli ve karşılığı var.

Sıcak dolarların da!

İsrail'i sevin!

03-05-2004

Hafta içinde Berlin'de çok önemli bir toplantı vardı. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konseyi'nin (AGİK) düzenlediği toplantıya 55 ülkeden 600 kadar politikacı katıldı.

Toplantının amacı ise 'Yahudi düşmanlığı' ile mücadele. Alman Cumhurbaşkanı Rau, Hitler'in Yahudiler'e yaptıklarını unutarak "İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı politikalar Yahudi düşmanlığı (antisemitizm) için bir gerekçe olmamalıdır" diyor.

Rau ve benzeri Batılı konuşmacılara göre, Yahudi düşmanlığı, başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada artmakta ve önlem (!) alınmazsa bu durum tehlikeli sonuçlar doğuracak.

Bu konuşmacılara göre, "İsrail'i eleştirmek Yahudi düşmanlığını körüklemektedir!"

Hatta bazılarına göre, "İsrail düşmanları ile işbirliği yapmak veya onlarla dayanışma içinde bulunmak da Yahudi düşmanlığı sayılmalıdır!"

Özetle; başta Amerika olmak üzere Batılı konuşmacılara göre "İsrail ve Yahudiler istedikleri her şeyi yapma hak ve özgürlüğüne sahiptir. Buna

karşın onlara hiç kimsenin laf bile söyleme hakkı yoktur!”

Bu özel muameleden dolayı küstahlaşacak İsrail’in yakında neler yapacağını herkes görecektir.

Anlaşılan dünya biz Müslümanlar’a, ne yaparlarsa yapsınlar İsrail ve siyonist ideolojilerle beslenmiş Yahudiler’i sevmemizi emrediyor!

Peki ya Batılı Hristiyanlar!

Yani daha Müslümanlık ortaya çıkmadan önce Yahudiler’le karşı karşıya gelen Hristiyanlar!

Geçen yıl 15 Avrupa Birliği üyesi ülkede yapılan araştırmada, Avrupalılar’ın ortalama yüzde 64 ‘ü İsrail’i dünyanın en tehlikeli ülkesi olarak tanımlamıştı.

Yani Berlin’de konuşan Amerikalı Powell’a göre Avrupalılar’ın yüzde 64’ü bu durumda Yahudi düşmanı ilan edilmelidir.

Oysa aynı Avrupalılar bundan üç yıl önce İsrail Hristiyanların en kutsal mekânlarından biri olan Beytlehem’deki Meryem Ana Kilisesi’ni bombalar-ken seslerini bile çıkartmamıştı.

Tipik bir Avrupa ikiyüzlülüğü.

Düşünün ki; bir Arap veya bir Türk ya da herhangi bir Müslüman Meryem Ana Kilisesi’ne bir taş bile atsaydı neler olabilirdi?..

Oysa bugün eğer bir Yahudi düşmanlığından söz ediliyorsa, bunun sebebi Hristiyan Avrupalılar’dır.

Tarihe bakanlar bunun böyle olduğunu göreceklidir.

1917’de İngilizler kendi ülkelerindeki Yahudiler’den kurtulmak ve Arap ve İslam âleminin başına sonsuza dek bitmeyecek belalar yaratmak amacıyla Yahudiler’e Filistin’de bir yurt edinme sözü verdiklerinde, hiçbir Osmanlı bölgesinde Yahudi düşmanlığından söz bile edilemezdi.

İngiliz ve Fransızlar’ın bölgeyi ele geçirmesi sonrasında Avrupa ülkele-lerinden Filistin’e göç ettirilen Yahudiler’in sayısının artması ve siyonist ideolojinin kışkırtıcı etkilerinin kendini göstermesi sonucu bölgede bir Yahudi düşmanlığı başlamıştı.

Buna yine Arap ve Müslümanlar değil, tam tersine İngiliz destekli siyonistlerin eylem ve davranışları neden oluyordu.

Amaç, bölge ülkelerinde Müslümanlar’la barış içinde yaşamakta olan Yahudiler’i Filistin’e göç ettirmektir. Tıpkı Almanya’da olduğu gibi.

Tarih kitapları, Yahudiler’e karşı insanlık dışı cinayetler işleyen Hitler’in dostu olan birçok Yahudi’nin adlarını yazmaktadır.

Hitler’in cinayetlerini bahane eden siyonistler Avrupa’da yaşayan Yahudiler’i Filistin’e göç ettirmek için ikna etmekte pek zorlanmadılar. Hitler’in Avrupa’daki Yahudiler’e yaptıklarının kat kat fazlasını siyonist Yahudi çe-

teleri İsrail devletinin kuruluş sürecinde (1917-1947) Filistin halkına karşı yaptılar.

İsrail devletinin kurulmasından sonraki süreçte ise, 56 yıldır Filistin halkının İsraililer'den çektiklerini bir Allah bilir bir de onlar...

Şimdi de Amerika ve onun iki yüzlü Avrupalı müttefikleri biz Müslümanlar'dan böyle bir İsrail'i sevmemizi istiyorlar.

Nasıl olsa böyle bir İsrail'in onlara zararı dokunmuyor. Tam tersi İsrail, Amerika ve Batı kültürünün düşmanı kabul edilen Müslümanlar'a karşı Bush'un ilan ettiği Haçlı Seferleri'ne katkıda bulunuyor.

Peki o zaman Haçlı zihniyetli Hıristiyan Batı, acaba neden Yahudiler'in İsa'nın ölümünden sorumlu olduğunu şimdi hatırlamaya ve bizlere de hatırlatmaya çalışıyor?

Yoksa tarih tekerrür mü edecek?

Hıristiyan Batı, Avrupalı ve Amerikalılar'ın Yahudiler'den nefret etmeleri için gerekçeler mi arıyor?

Siyonist ideoloji ile beslenen Şaron, dünya Yahudileri'nden İsrail'e gelmelerini isteyecek ve bunun için de Filistin halkına karşı soykırımına devam edecek.

Ve birileri tüm dünyadan İsrail ve Yahudiler'e acımalarını isteyecek.

Hem de Hitler'in başkenti Berlin'de!

Siyah beyaz birinci versiyonunu 60 yıl önce seyrettiğimiz filmin, ikinci ama renkli versiyonunu birileri bizlere seyrettirmeye çalışıyor.

Ama yine bizler İsrail'i ve siyonist ideoloji ile beslenen ve bizlere her şeyi yapma hakkına sahip olan Yahudiler'i sevmek ve onlara "Allah sizden razı olsun" demek zorundayız!

Yani bir yanağımıza tokat atan siyonist Yahudiler'e öbür yanağımızı da çevirelim.

Yoksa Amerikalılar bizleri Hitler'in fırınlarında cıss eder!

Şerefsizler!

05-05-2004

11 Eylül sonrasında çıktığım tüm televizyon programlarında ve gazete söyleşilerimde Amerika'nın bunu hak ettiğini vurgulamıştım. O tarihte aralarında *Yeni Şafak*'ta yazan ve daha sonra ayrılan bazı yazarların da bulunduğu hemen hemen herkes bana karşı cephe almıştı. Bazıları ise Amerikalılar'ı şaşırtacak kadar Amerika'dan daha fazla Amerikancı kesilmişti. Bunlar alabildiğine duygu sömürsü yapıyorlardı.

O zaman da söylemiştim:

"Tüm tarihi kan ve gözyaşı olan Amerika rüzgâr ettiği için fırtına biç-

yor. Ama Amerika hiçbir şeyden ders almadan rüzgâr ekmeye devam edecektir.”

Tıpkı Afganistan’da ve Irak’ta yaptığı gibi.

Amerikancı kalemşorlar ise bu iki ülkenin işgali sürecinde aldıkları dolarların karşılığını vermek için, patronları Bush’a destek çıkma konusunda kendi aralarında yarışıyorlardı.

Sözde Amerika özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi kendi yüce ideallerini bu iki ülkeye götürcekti.

Tabii bu arada Büyük Ortadoğu ülkelerine de!

Oysa Amerika, 11 Eylül’deki iki bin küsur ölüye karşın Afganistan’da 24 bin, Irak’ta ise 18 bin insanı öldürmüştü.

Tıpkı Pearl Harbour’da olduğu gibi.

1.900 civarında Amerikalı askere karşın nükleer bombalarla yok edilen 360 bin Japon.

İşte Amerika’nın ve Amerikancı kalemşor amigoların insanlık anlayışı ve ölçütü!

Irak işgalinin ilk günlerinde bu köşede Amerikan askerlerinin Iraklı kız ve kadınlara tecavüz ettiklerini yazdığımda birçok tepki almıştım. Aynı şey değerli meslektaşım İbrahim Karagül’ün başına gelmişti. İbrahim bazı ‘yetkili ve etkili kişiler’den uyarı bile almıştı. Bu da yetmiyordu, *Yeni Şafak*’ta bile bazı köşe yazarları hem İbrahim’in, hem de benim Amerika ve İsrail konusunda yazdıklarımızı abartılı buluyorlardı!..

Oysa bu arkadaşlarımız ve tabii ki onlardan çok daha önemlisi Amerikancı amigo kalemşorlar her nedense şimdi seslerini çıkarmıyor!!! Sanki Irak’ta hiçbir şey olmamış gibi saçma sapan konularla ilgili anlamsız yazılar yazıyorlar!!!

Onların yapacağı başka bir şey zaten olamaz.

Çünkü Amerika’nın yaptığı, *Sabah* gazetesinin manşetinde söylediği gibi: ‘Şerefsizlik’tir.

Sabah’ı ve *Sabah* kadar dürüst ve onurlu tavır alan tüm gazeteleri, radyoları ve televizyonları insanlık adına kutluyorum. Tabii ki *Yeni Şafak* gazetesini de.

Hâlâ seslerini çıkartmayanlar ve olup bitenleri görmezlikten gelmeye çalışanlar için söyleyecek hiçbir kelime bile bulamıyorum.

Bakan Abdullah Gül’ün dediği gibi: “Utanç verici bu görüntüler hafızalardan zor silinir.”

Tabii “hafıza-i beşerin nisyan ile malûl” olduğunu unutmazsak.

Çünkü Amerikalılar Irak halkına yaptıkları şeyi, ilk kez yapmıyorlar.

Amerikalılar 12 yıl süre ile Vietnam’ı işgal ettiler.

Yüz binlerce ölü ve yaralıyı bir yana bırakırsak, Amerikalılar Kuzey Vietnam'da on binlerce kadına tecavüz ettiler.

Güney Vietnam'da ise yine on binlerce kadın fahişe olarak çalıştırıldı.

12 yıl süre içinde on binlerce Vietnamlı kadın düşük yaptı veya çocuk aldirmek zorunda kaldı. Tecavüz sonucu doğan çocukların sayısı ise 38 bin.

Tecavüz sonrası bunalıma giren ve yıllarca tedavi gören kadın sayısı ise 58 bin.

Şimdi Amerikalılar'ın Irak'taki kadınlara tecavüzü ile Amerika'yı suçlamaya kalkışanlar lütfen kendilerine gelip gerçekçi olsunlar.

Amerikalılar bu işi ilk kez yapmıyor.

Kızılderililer'in ülkesini işgal eden Amerikalılar'ın rezil sicilini hiç kimse temizleyemez.

Amerika aşağılık bir emperyalist sistemin ve kültürün ürünüdür.

Amerika şimdi de birilerinin (!) çok hoşlandığı globalleşme veya küreselleşme palavraları ile bu ideolojilerini tüm dünyaya yaymak istiyor.

Yani Amerika hepimizden tecavüzcü olmamızı istiyor.

Amerika'dan insanlık adına bir davranış bekleyenler, kendi insanlık değerlerini kaybedenlerdir.

Savaşın ilk günlerinde esir alman birkaç Amerikalı'ya Iraklılar kameralar önünde soru soruyorlar diye, Amerika ve Amerikancı amigolar dünyayı ayağa kaldırmıştı!

Şimdi kadın ve erkek olarak o Amerikancılardan, kendilerini tecavüze uğrayan veya birbirine tecavüz etmeye zorlanan Iraklılar'ın yerine koymalarını istiyorum.

Eğer bu istek bile onların tüylerini diken diken etmiyorsa, benim o zaman onlara söyleyecek hiçbir sözüm kalmıyor.

Ama şerefsiz Amerikalılar'ın kurbanı olan Iraklılar'a söyleyecek çok şeyim olacak.

Çünkü onlar vatanları ve inandıkları değerler uğruna her şeylerini verdiler!

Ama onurlarını asla kaybetmediler ve etmeyeceklerdir!

Tıpkı 56 yıldır İsrail terörüne karşı direnen Filistin halkı gibi.

Zamanı gelince tüm bunların hesabı sorulacaktır.

Oktay Ekşi'nin *Hürriyet*'te dünkü yazısında söylediği gibi, "yapılacak şey o zamanı beklemektir. Çünkü zaman bekletir, ama gelir."

Hem de mutlaka gelir!

Yoksa Erdoğan Başbakan olabilir miydi?

Amerikan ve İngiliz askerlerinin Iraklı tutsaklara yönelik işkence ve insanlık dışı muameleleri ile ilgili fotoğraf ve görüntüler yayımlandıkça biz de bu konuda yazmayı ve konuşmayı sürdüreceğiz.

Tıpkı diğerleri gibi. Ama tek bir farkla.

Biz bu muameleleri ve genel olarak Irak işgalini lanetlerken, onlar hâlâ kalemlerini Amerika'yı savunmak ve haklı göstermek için kullanıyor.

Ama bunu da artık çok açıktan yapamıyorlar.

Birinci grup; ısrarla Saddam'ın işkencelerini hatırlatarak Amerikan işkencelerinin önemini azaltmaya çalışıyor.

İkinci grup; Türkiye'deki işkencenin varlığından söz ederek konunun kapanması ve Amerika'nın böylece kurtulması için uğraşiyor.

Üçüncü grup; olayın fazlaca abartıldığını, işkencelerden tüm Amerikan ordusunun veya Amerika'nın sorumlu tutulamayacağını savunuyor.

Dördüncü grup; Amerika'daki özgürlükçü ve demokratik sistem olmasaydı bu işkence haberlerinin ortaya çıkmayacağını belirterek, tartışmayı başka yerlere çekiyor ve böylece Amerika'yı bu rezillikten kurtarmak için çaba harcıyor.

Beşinci grup; Amerika yönetiminin işkencecileri cezalandırdığını, dolayısıyla olayın kapanması gerektiğini savunuyor.

Altıncı grup; bu işkence görüntülerinin kötü olduğunu kabul ederek bir daha olmamasını temenni ediyor. Onlara göre bu görüntüler Amerika'ya karşı nefreti artırmakta ve Amerikan söylemlerini savunmalarını zorlaştırmaktadır.

Yedinci grup ise en ilginç gruptur. Bu gruptakilere göre Türk Silahlı Kuvvetleri Irak savaşıma baştan beri katılmış olsaydı bu savaşın seyri değişebilirdi!

Şimdi sorulması gereken temel soru; bu kişiler Amerika'yı savunmak için acaba neden bu kadar zahmete katlanıyorlar.

Neden bu görüntülerin iğrenç olduğunu kabul etmiyor ve Amerika'nın aşağılık bir davranış biçimi sergilediğini söyleyip olayı kapatmıyorlar?

Neden Ali Kırca'nın perşembe günü *Sabah*'taki yazısında vurguladığı gibi, "olay bir ülkenin yabancı güçler tarafından haksız ve insafsız işgalidir" gerçeğini kabul etmiyorlar?

Dönelim o malum kişilerin Amerika'yı savunma çabalarına.

1- Saddam işkencelerini hatırlatmak aptalca bir yaklaşımdır. Amerika bu işkenceleri bahane ederek Saddam'ı devirdi, oğullarını öldürdü ve Irak'ı işgal ederek 20 bin insanı öldürdü.

2- Türkiye veya başka bir ülkedeki işkenceleri hatırlatarak Amerika'yı kurtarmanın hangi dürtülerle yapıldığını anlamak gerçekten çok zor. Ama unutulmamalıdır ki Amerikalılar Irak halkına özgürlük, demokrasi ve insan hakları götürmek amacıyla bu ülkeyi işgal ettiler.

3- Olayın abartıldığını söyleyenlerin mantığını anlamak ise çok daha zor. Yapılan işkenceleri basit görenler, bildikleri daha ilginç işkence yöntemleri varsa onları bizlere anlatsınlar!

Unutulmasın ki, Irak işgalinden bu yana yaklaşık 80 bin Iraklı tutuklandı ve sorgulandı. Bunlara karşı yapılan en basit işkence yöntemi Türk askerlerine de uygulanan başa çuval geçirme yöntemidir. Bunu önemsemeyi sürdürenlerin başına bu çuvalların bir saatliğine geçirilmesini öneriyorum.

4- Amerika'daki özgürlükçü ortamın sayesinde bu görüntülerin ortaya çıktığını söyleyenlere de şunu söylemek lazım.

İşkence dünyanın hiçbir yerinde gizli kalmamıştır.

Her zaman fotoğraflar olmayabilir, ama işkenceciler insanlık vicdanında bilinirler ve lanetlenirler.

5- Cezalandırıldığı belirtilen işkenceci askerlere yalnızca birer kınama verilmiştir. Oysa başta Başkan Bush olmak üzere tüm yönetim işkence olaylarını başından beri biliyordu. Yakında tüm detaylar ortaya çıkacaktır.

6- Her şeye rağmen Amerika'yı sevmekten vazgeçemeyenler üzülmeleri ve boşuna uğraşmasınlar. Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar Amerika budur ve değişmeyecektir. Suç onların değil, gönülleri kaptırdıkları Amerika'nındır. Gönülleri kaptırdıkları şeyin ne olacağını nereden bilsinler!

7- Her şeye rağmen vicdanlarının sesine kulak verip iğrenç görüntüleri görmezlikten gelenlerin bazılarının, yine de bildikleri yoldan geri dönmeleri ise çok daha ilginç. Bunlara göre Türk askeri Irak'a girseydi tüm bunlar olmazdı.

Bu kişiler bunun nasıl olacağını söyleseydiler de biz de merak etmeseydik!

Anlaşılan bu işkence görüntüleri daha çok konuşulacak.

Umarım bu konuşma ve tartışma sürdükçe Amerikan kalemşorların da mürekkebi tükenir ve sürdürdükleri hafifliğe son verirler!

Olay hiçbir gerekçe ile hafife alınmaz ve alınmamalıdır.

Olay tüm değerleriyle aşağılık, iğrenç ve insanlık dışıdır; lanetlemenin dışında hiçbir şekilde konuşulmamalıdır.

Tıpkı bir haftadır *Kanal 7* haberlerinde olduğu gibi.

Ali Kırca'nın dediği gibi "o gün işgale karşı çıkmayanların bugün tecavüz ve işkencelere karşı çıkma hakkı yoktur".

Ben ise var diyorum, ama tek bir şartla.

Hiçbir gerekçeye sığınmadan geçmişteki tüm yanlışlarından dolayı halktan özür dilemeleri ve Amerikan amigoculuğundan hemen vazgeçmeleri şartıyla...

Yoksa çıkacak yeni fotoğraf ve görüntülerden daha çok iğrenecekler!

Sorun üç beş kişinin işi değil.

Sorun Amerikalılar'ın sosyo-kültürel ve genetik yapısında!

Amerika'yı kurtarmak!

16-05-2004

İşkence görüntülerinin ortaya çıkmasıyla Amerikancı çevre ve kişiler çok telaşlandılar. Yıllarca tüm benlikleri ile savundukları Amerikan idealleri iğrençliğini kanıtlamıştı.

Bazıları özeleştiri yapıp Amerika'nın bu tür şeyler yapmaması gerektiğini söylerken, diğerleri Amerika'yı savunmak için her yola başvurmaya sürdürüyor.

Yok efendim bu işkenceler münferitmiş, yok Amerikan yönetimi yapanları cezalandıracakmış...

Ama bir baktılar ki, Amerikan askeri kaynakları bile işkencelerin sistematik olduğunu açıklıyor ve Başkan Bush Pentagon'a giderek Savunma Bakanı Rumsfeld'e sahip çıkıyor.

Rumsfeld de Bağdat'a giderek askerlerine, "Amerikan medeniyetini Iraklılar'a öğrettiğiniz için sizleri kutluyorum," diyecekti.

Oysa işkenceci kadın er Englanda, yaptıklarından gurur duyduğunu söyleyerek, "basına yansıyan işkence görüntüleri gerçekte hiçbir şeyi yansıtmıyor" diyerek tüm dünya ile dalga geçecekti.

Tam da bu sırada bir grup Iraklı'nın, Amerikalı bir rehinenin kafasını keserken görüntüleri ortaya çıktı.

Görüntünün ne kadar doğru olup olmadığı veya bu kişilerin kim olduğu tartışmasını bir yana bırakarak olayda ilginç bir detayı gözden kaçırmak gerekiyor.

Bazı TV ve gazeteler kafası kesilen Amerikalı Nickolas Berg'in Irak halkına yardım etmek için orada bulunduğunu ve hiçbir suçu bulunmamasına rağmen Iraklılar tarafından hunharca ve vahşice öldürüldüğünü söyledi.

Yani bunu yapan Iraklılar'ın Amerikalılar'ın işkencelerini hak ettiğini söylemek ya da ima etmek istiyorlardı.

Öldürülme şekli elbette hunhurca ve vahşice.

Ancak Berg ile ilgili bilgi doğru değildi.

Berg, Amerikan Yahudisi ve Irak'a İsrail üzerinden gitmişti.

Yerel Irak polisi Berg'i üç kez Musul, Kerkük ve Suriye-Türkiye ortak sınır bölgesinde casusluk faaliyetlerinde bulunurken yakalamış ancak Amerikalılar'ın müdahalesi ile serbest bırakmıştı.

Berg, her yakalanışında yanında Yahudi propagandası için malzemeler bulunmuş, İsrail'e sık sık gidip geldiği ortaya çıkmış ve Irak'ta bulunan Yahudi asıllı Amerikalı askerlerle içli dışlı olduğunu kendisi anlatmış.

Ki bunların bazıları Iraklılar'a işkence yapanlar arasında vardı ve hatta kameralara verdikleri pozlarda kol ve omuzlarındaki altı köşeli İsrail yıldızı dövmesini özellikle gösteriyorlardı.

Amerikan siyonistlerinin ve İsrail'in Irak'taki legal ve illegal faaliyetleri ile ilgili olarak bu köşede birkaç kez yazmıştım. Diğer bölge ülkeleri gibi Türkiye'nin de bu faaliyetleri yakından takip ettiğini ve bundan tedirgin olduğunu biliyoruz.

Ancak bu faaliyetlerden en çok tedirgin olanlar Iraklılar'dır.

Şii genç lider Muktada Sadr'a bağlı gençlerin ayaklanmasının en önemli nedeni de bu gerçeklerdir.

İşte bu nedenle de işgalci Amerikalılar geleneksel İsrail yanlısı tavırlarıyla Sadr yanlılarına karşı inanılmaz şekilde vahşice ve hunharca saldırı-maktadırlar.

Tıpkı İsrail'in Filistin halkına yaptığı gibi.

Her gün 30-40 Iraklı, Amerikan tank ve uçaklarının bombardımanı ile öldürülmektedir.

Bunun vahşice olup olmadığını hiç kimse tartışmıyor bile. Nasıl olsa herkes işkencenin 'pornografik görüntüleri' ile oyalanmaktadır.

İlginç, bir o kadar da iğrenç bir durum.

Hem bir ülkeyi işgal ederek topyekûn ırzına geçeceksiniz, hem de insanlarına pornografik işkenceler yaparak aşağılayacaksınız.

Sonra da çıkıp bunu günlerce ve haftalarca tartışarak konunun özünü dünya gözünden ve vicdanından kaçıracaksınız.

Bununla da yetinmeyerek her gün 30-40 insanı öldüreceksiniz.

Yalnızca işgale karşı onurlu bir şekilde direndikleri ve İsrail için bir tehlike oluşturabilecekleri için. Bu da yetmeyecek, Şiiler için en kutsal yerler olan Kerbela ve Necef'i bombalayacaksınız.

Ama işin daha acı olan tarafı ise, Irak'taki diğer Şii grupların, kendileri için de kutsal olan bu yerlerin bombalanmasına sessiz kalmasıdır. Merak ediyorum da, bir zamanlar Şiilik adına her yere kendi devrimini ihraç etmeye çalışan İran İslam Cumhuriyeti'nin Kum'da oturan Şii din adamları, Kerbela ve Necef'in bombalanmasına acaba neden sessiz kalıyor?

Yoksa onlar da mı Amerika'yı kurtarmak istiyor?

Yakında, yani 30 Haziran'da Amerikalılar iktidarı Iraklılar'a devredecekler. Irak'tan tam olarak çekilmeyecekleri kesin olan Amerikalılar Bağdat'a bir büyükelçi atadılar: John Negroponte.

Adam savaş öncesinde ve sırasında ABD'nin BM'deki temsilcisi. Yani Bakan Powell'ın deyimi ile Güvenlik Konseyi üyesi ülkelere yalan bilgi ve fotoğraf sunarak Irak'a karşı müdahale kararını çıkartan kişi.

Ancak Negroponte, belki de dünyada itimatnamesini gideceği ülkenin cumhurbaşkanına sunmayacak ilk ve son büyükelçidir.

Negroponte yakında özel askeri bir uçak ile Bağdat'a gidiyor.

Üstelik Irak'a giriş vizesi almaksızın.

Elçilik binası için ise Saddam'ın eski bir sarayı seçildi.

Nasıl olsa Saddam'ın istek ve zevkleri Amerikalılar'dan pek farklı değil.

Amerikan güvenlik birimleri elçilik çevresinde üç kilometrelik bir güvenlik kuşağı oluşturdu. Saraya giden tüm yollar ve sokaklar kapatıldı ve özel güvenlik sistemleri ile havadan ve karadan gelebilecek saldırılara karşı korunmaya alındı. Çevrede ise elçilik görevlileri için özel binalar yapılıyor.

Şimdi sıkı durun.

Elçilikte üç bin Amerikalı çalışacak. Bunlara ayrıca 1000-1500 kadar Iraklı yardımcı alınacak.

Elçilik binası içinde yok yok.

Sorgu odaları, spor ve eğlence salonları ve tabii bir de Saddam'dan kalma bir cami.

Caminin açık kalıp kalmayacağı veya kilise ya da sinagoga dönüştürülüp dönüştürülmeyeceği şimdilik bilinmiyor...

İktidar Iraklılar'a devredildikten sonra, Amerikalılar'ın Irak'taki tüm işleri bu elçilikten yürütülecek.

Şu anda Amerika adına Irak'ta çalışan ve yaklaşık 15 kurumu (CIA, FBI, Ulusal Güvenlik Konseyi, psikolojik savaş birimleri vs) temsil eden tüm legal ve illegal kişiler bundan böyle elçilik görevlisi olacak.

Ancak bunlar arasında iki önemli grup bulunmaktadır.

Sivrisinekler ve akrepler.

Sivrisinekler, daha çok istihbarat ile ilgililer.

Bunlar elçiliğin güvenliğinden sorumlu oldukları kadar, Irak'ta, hatta bölgede olup bitecek her şeyi gözetleme, dinleme kapasite ve gücüne de sahipler. Teknolojinin en gelişmiş sistem ve cihazlarını kullanarak her şeyi bilecekler.

Başka bir ifade ile elçilik neredeyse küçük bir Pentagon.

Akrepler ise biraz daha farklı.

Adından da anlaşılacağı gibi bunlar Iraklılar'ı sürekli sokarak zehirleyecekler.

Akrepler daha önce Amerika'ya gidip yerleşen veya Yeşil Kart hamili Iraklılar'ın yardımı ile tüm parti, örgüt, sendika ve aşiretlerin içlerine sızacaklar, tüm etnik ve mezhepsel grupların liderlerinin yanlarına kadar sokulacak, Irak'taki tüm yabancıları izleyecek, kriz ve gerginlikleri önceden haber alarak gerektiğinde müdahale edecekler ve gerektiğinde kendileri de kriz ve gerginlikler yaratacaklar, genç siyasi liderleri yaratarak onların önünü açacaklar, gerektiğinde suikastlar düzenleyip birilerine yaptıracaklar ve son olarak Amerikalılar'ın Irak'ta sonsuza dek kalmalarını sağlayacak her türlü pisiliği yapacaklar.

Sivrisinekler ve Akrepler tüm bunları yaparken emirleri Negroponte'den alacaklar.

Negroponte de Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'den.

Yani Yahudi lobisinin en önde gelen adamından.

Hani 1 Mart tezkeresi sonrasında Türkiye'yi tehdit edip özür dilemesini isteyen zat...

Yani Ankara ve İstanbul'da birçok arkadaşı olan Türk dostu Amerikalı.

Bir de bakarsınız Wolfowitz bu dostlarına Irak'ta da iş bulabilir!

Nasıl olsa Irak petrol işlerinden de sorumlu olacak olan Negroponte'nin çok elemana ihtiyacı olacak.

Çünkü Amerika'nın Bağdat elçiliği Irak değil, aynı zamanda tüm Ortadoğu elçiliği olacak!

Elçiliğin yıllık bütçesi şimdilik 1,5 milyar dolar.

Şimdilik diyorum, çünkü elçiliğin Irak içinde ve dışında görev, sorumluluk ve yükümlülükleri artıkça yeni elemanlara ihtiyacı olacak, bu ise daha fazla dolar demektir.

'Komşuda pişer bize de düşer' misali bir de bakarsınız bu dolarların bir kısmı İstanbul'a kadar ulaşır!

İsrail ve Türkiye!

19-05-2004

Uzun bir aradan sonra Savunma Sanayii Üst Kurulu geçtiğimiz cuma günü toplandı. Başbakan Erdoğan'ın başkanlığını yaptığı ve Genelkurmay Başkanı Özkök'ün katıldığı toplantıda, imza aşamasındaki tüm ihaleler iptal edildi.

İhalelerin neredeyse tümü İsrail'i ilgilendiriyordu.

Bu iptal kararının gerekçesi ne olursa olsun İsrail bu karardan tedirgin olmuştu. Üstelik bu karar Amerika'daki Yahudi lobisinin AK Parti hükümetinden rahatsız olduğunu Ankara'ya bildirdiği sıralara rastlıyordu!

1996'da İsrail ile imzalanan askeri işbirliği anlaşmaları çerçevesinde İsrail, Türk F-5 ve F-16 uçaklarının bir kısmını modernize etmektedir. Bu uçakların bazıları geçtiğimiz iki yıl içinde düştü. Basına yansıyan haberlere göre modernize edilen uçaklarda bazı teknik problemler tespit edilmişti. Bundan üç yıl önce İsrailliler'in Başbakanlık'ta ve Savunma Sanayii çevrelerinde bazı görevlilere rüşvet verdiği yönünde basında haberler çıkmıştı.

İsrail, Türk tanklarını modernize etmek ya da ortak tanklar üretmek istiyordu. Aynı İsrail, Türkiye'ye pilotsuz casus uçakları ile Ruslar'la ortaklaşa ürettiği helikopterleri satmayı planlıyordu.

İşte cuma günü alınan kararla toplam değeri 20 milyar doları bulan bu ihaleler iptal edildi.

Bir kez daha söylüyorum: Nedeni ne olursa olsun, bana göre karar, Ankara'nın İsrail politikalarına bir tepkisi olarak alınmıştı. Zaten tersi de düşünülemezdi.

Düşünün ki; Şaron'a ve İsrail'e, Ahmed Yasin ve Rantisi'yi öldürdükleri için terörist diyen Başbakan Erdoğan, aynı ülkeden silah alacak. Hem de bu ülke Irak'ta ve özellikle Kuzey'de Türkiye aleyhine faaliyetlerde bulunmakta ve aynı tür silahları günlük olarak Filistin halkını öldürmek için kullanmaktadır. Yalnız son bir hafta içinde 87 Filistinli öldürüldü. Bu insanlar İsrail'in Türkiye'ye vermek istediği helikopter ve uçaklar tarafından öldürülmektedir. İsrail'in Türkiye'ye vermek istediği tankların benzerleri Gazze'de yüzlerce Filistinli'nin evini yıkmaktadır.

İsrail Turizm Bakanı Bini Alon, tüm Filistinliler'in Amerika veya Avustralya'ya kovulması gerektiğini söylüyor. Dağdan gelen bağdakini kovar misali.

Kurulduğu günden itibaren İsrail ile ilgili tüm karar ve tutumlarından dolayı AK Parti hükümetini ve Başbakan Erdoğan'ı kutluyorum.

Onlardan da başka tür bir politika beklenemezdi. Elbette hiç kimse İsrail ile ilişkilerin kesilmesinden söz etmiyor. Ancak, terör politikaları yüzünden Avrupa halklarının nefretini bile kazanan bir İsrail ile AK Parti gibi bir partinin ve onun halkı temsil eden hükümetinin samimi ilişki kurması beklenemezdi. Son bir yıl içinde Şaron ve birçok İsrail heyetini kabul etmeyen Erdoğan, bu tavrı ile Arap ve İslam âleminde inanılmayacak kadar saygınlık ve prestij kazanmaktadır. Bu prestij yalnızca Erdoğan ve AK Parti'nin değil, Türkiye'nin ve Türk halkının prestij ve onurudur.

Türkiye er ya da geç bu onurlu tavrının artı getirilerini görecektir. Tıpkı 1 Mart tezkeresinde ve İsrail'e Manavgat suyunu satmamasından kaynaklanan tavrından dolayı görmüş olduğu gibi...

Hatırlayın:

Suriye lideri Beşar Esad Ankara'ya gelmeden bir gün önce, İsrail hükümet sözcüsü, Manavgat suyunun satın alınması ile ilgili anlaşmanın hükümet tarafından onaylandığını ilan etmişti. Bildik Türk gazete ve televizyonları da bu haberi manşete çekmişti. Amaç, Esad'ın ziyaretini gölgelemek ve iki ülke arasındaki olumlu havayı bozmaktır.

Ancak başaramadılar.

Çünkü ortada ne bir su anlaşması vardı, ne de Ankara'nın böyle bir kararı! Beş ay geçmesine rağmen bu konuda bir adımcık bile atılmadı. Üstelik Manavgat suyu hikâyesi neredeyse beş yıldır konuşuluyordu ve hükümet projeyi özelleştirme kapsamı içine almıştı.

O zaman da söylemiştim: İsrailliler yalan söylüyor. İsrailliler bunu hep yapıyor!

Şaron, Erdoğan tarafından reddedilmesine ve yüz verilmemesine rağmen Türkiye'yi 'cepte keklik' gibi göstermek için sürekli yalan söylüyor.

Elbette bir dönem Türkiye, İsrail ile yoğun bir askeri işbirliği içine girmişti. O dönem ile ilgili çok şey yazıldı ve konuşuldu.

Bana göre o dönemler geride kaldı ve umarım bir daha oralara dönülmez! Bir kez daha söylüyorum:

Kimse Türkiye'nin İsrail ile ilişkilerini kesmesini istemiyor. Hiç kimse Amerika'daki Yahudi lobisinin gücünü yadsımıyor. Hiç kimse Arap ülkelerinin birçoğunun işe yaramadığını da görmezlikten gelemiyor. Hiç kimse bugünkü bölgesel ve uluslararası politikanın ince ve hassas hesap ve dengelerine yokmuş gibi bakmıyor.

Ama bölgenin en güçlü ve önemli ülkesi olan Müslüman Türkiye'nin dünyanın en tehlikeli terörist ülkesi İsrail ile içli-dışlı olması da kabul edilir gibi değil!

Hiç kimse, benim tanıdığım kadarıyla Erdoğan ve AK Parti'den de bu ülkeye karşı şimdiye kadar izlenen politikadan farklı bir şey bekleyemez.

Ankara, var olan tüm koşullara rağmen İsrail'e karşı doğru ve gerekli tavırlar sergiliyorsa, bunun haklı onur ve gururunu yaşama hakkına da sahiptir. Hem de yalnızca kendi adına değil, tüm Filistin, Irak, Arap ve Müslüman halklar adına.

Son bir yılda, başta Filistinliler olmak üzere tüm Araplar'ın Türkiye, AK Parti ve Erdoğan hakkında söylediklerini ve dualarını bir duysanız, siz de gururlanacaksınız!

Ben bir teröristim!

23-05-2004

11 Eylül'den bu yana İsrail ve Amerika'nın gerçek yüzünü Türk halkına olduğu kadar çalıştığım basın-yayın araçlarıyla Arap ve dünya kamuoyuna da yansıtmaya çalışıyorum.

Aynı şeyi zaman buldukça, üniversiteler başta olmak üzere çeşitli yerlerde insanlarla yüz yüze gelerek yapıyorum.

Bazıları beni belki de Arap olduğum için abartılı ve yanlı görüyor.

Şimdi o kişiler seslerini çıkaramıyor. Çünkü ben yalnızca bir gazeteci-yim, onlar ise hem gazeteci, hem de birilerinin sözcülüğünü yapıyor.

İşte bu nedenle şimdi onlar işkenceci, katil ve terörist Amerika ve İsrail'e sahip çıkmanın sıkıntısını yaşıyor.

Belki de yaptıklarından pişman değiller, ama Amerika ve İsrail yardımcı olmuyor onlara! Şu Amerikalılar ve İsrailliler, şöyle arada bir bu kişilerin de savunabileceği bir iki iş yapsa da, dostlarımızı düştükleri zor durumdan kurtursa!

Ama boşuna umutlanmasınlar.

Amerika ve İsrail onların bu sıkıntısının farkında bile değil!

Amerikan ve İsrail dostluğu hep tek taraflı bir ilişkidir ve bedeli hep peşin ödenir. Amerikalılar ve İsrailliler, yalnızca kendilerini her koşulda seven ve öven insanlarla dost olur!

Amerikalılar ve İsrailliler, kendilerinin övündüğü yalanları yazma gafletine düşen dostlarına bile tahammül etmez. Onlara göre doğruları yazmak ve Amerikan-İsrail pisliklerini anlatmak, teröristliktir. Yani, Amerika ve İsrailliler'e göre ben ve benim gibi olanlar birer teröristir.

Bunu ben söylemiyorum. Bunu, Türkiye'de bol miktarda arkadaşı ve dostu olan Amerikan Savunma Bakan yardımcısı Paul Wolfowitz söylüyor.

Kim?

Amerikalı ünlü gazeteci Seymour Hersh için. Son işkence fotoğraflarını basına taşıyan Amerikan gazeteci.

Hersh, daha gençlik yıllarında Amerika'nın Vietnam'daki tüm pisliklerini önce Amerikan kamuoyuna, sonra da dünya kamuoyuna yansıtmıştı.

Amerikan askerleri canlı Vietnam bebeleri üzerinde atış talimi yapıyorlardı!!!

Hersh'in fotoğraf ve haberleri Amerika'nın rezil bir şekilde Vietnam'dan çekilmesine yetmişti.

Şimdi aynı Amerika, benzer rezillikleri bu kez pornografik bir şekilde Irak'ta yapıyor ve fazlasını da Filistin halkına karşı yapması için katil Şaron'a her türlü desteği veriyor.

Sonra Wolfowitz çıkıp, savaş öncesinde Irak'la ilgili yaptıkları tüm hesapların yanlış olduğunu, pişkin ve alaycı bir şekilde söylüyor.

Wolfowitz'in bu yanlış hesapları ne yazık ki ona inanan Türk dostlarını da yanıltmıştı. Çünkü onlar Wolfowitz gibi önemli birisinin yanılmaya çağını veya en azından kendilerine yalan söylemeyeceğini düşünüyorlardı!

Hatta böylesi önemli bir haber kaynakları olduğu için de arada bir övünüyorlardı!.. Yoksa şimdi AK Parti hükümetini yanıltmaya çalıştıkları gibi, Wolfowitz'i de kendileri mi yanıltmışlardı?

Ne büyük bir saflık. Yoksa pişkinlik mi!

Belki de terörist (!) olmaktan daha iyi ve kolay. Aksi takdirde işkence yapan askerin bir yıllığına mahkûm olduğunu söyleyip, aynı saatlerde bir düğün evinde 40 kadın ve çocuğu öldüren bir Amerika'yı savunmak pek kolay olmasa gerek.

Keşke Amerika tüm bunları yapmasaydı da buradaki dostları zor duruma düşmeseydi!

Üstelik birilerinin dediği gibi, bu yapılanlar, Irak'ta ve bölgede Amerikan aleyhtarlığını kamçılıyor. Bu da, gönüllerini ve akıllarını Amerika'ya kaptıranları üzüyor. Tıpkı Şaron'u özel çiftliğinde ziyaret edip de onu barışsever bir insan gibi göstermeye çalışanların üzüldüğü gibi!

Ama tümü boşuna!

Ne Bush ne de Şaron, Türk dostlarını düşünecek yapıda ve kapasitede değil.

Onların düşünecekleri en son şey insani değerlerdir. Bush'un dostu Şaron, Şaron'un taklitçisi ise Bush.

İşte bu nedenle Başbakan Erdoğan bu ikilinin yönettiği ülkelerin devlet terörü uyguladığını söylüyor. Yine bu nedenle TBMM Başkanı Arınç da Amerika'yı, İsrail'in yaptıklarından sorumlu tutuyor.

Uluslararası haber ajanslarının dünyaya yansıtmamak için özel çaba harcadığı bu açıklamalar Arap ülkelerinin tüm medyasında hep birinci haber olarak veriliyor.

AK Parti hükümeti ve tüm Türkiye, büyüklüğüne yakışır şekilde tavır alıyor.

Arap halkları Türkiye'ye ve onun cesur ve onurlu tavrına inanılmayacak kadar büyük değer biçiyor. Bu ise bölgedeki Amerikan işbirlikçisi dikta ve anti-demokratik lider ve yönetimleri rahatsız ediyor.

Amerika belki de 1 Mart tezkeresinin intikamını bu işbirlikçi Arap liderleri kullanarak Türkiye'den almaya kalkışabilir!

Ankara bunun farkında!

1 Mart 2003'te TBMM bir tarih yazdı... 1 Mart Türkiye ve bölge tarihinde bir milat... TBMM şimdi yeni bir milat için hazırlanıyor.

Irak'taki işkence fotoğraflarının ortaya çıkmasından sonra TBMM özel bir oturum kararı almıştı.

İsrail'in son katliamları ile birlikte, Filistin toplantısının gündemine alındı. Önce bir tespit yapalım.

İster Irak ister Filistin konusunda olsun TBMM Başkanı Arınç, Başbakan Erdoğan ve Bakan Gül'ün tepkileri birçok Arap liderinin tepkisinden çok daha sert, cesur ve dolayısıyla samimi ve onurluydu.

Dün de söylemiştim.

Bu nedenle Arap halkları Türkiye'ye çok büyük saygı duyuyor.

Birileri bu ne işe yarar diye sorabilir.

Belki bugün yarın değil ama, Türkiye mutlaka bölgede hak ettiği onurlu yere gelecektir. Bu ise AK Parti'nin veya hükümetinin değil, tüm Türkiye'nin onuru olacaktır.

1 Mart'ta olduğu gibi, şimdi de başta CHP olmak üzere hemen hemen tüm siyasi partiler ve halkın yüzde 95'i Irak ve Filistin'deki Amerikan ve İsrail terörü ile vahşetine karşı.

Türk halkının temsilcileri olarak da TBMM üyeleri bu tepkinin sözcülüğünü yaparak İsrail ve Amerika'ya gerekli mesajları yarın vereceklerdir.

Bugün bu yazıyı yazmadan önce bir grup Arap aydın ve politikacı ile Beyrut'ta bir araya gelmiştim.

Konu Türkiye'nin tavrına ve TBMM'nin yarınki toplantısına geldi.

Ürdünlü olan, "Keşke yarın TBMM'de olsaydım da, Türk vekillerin yüzlerindeki onurlu ifadeyi görebilseydim," dedi.

Lübnanlı olan "Zaten sen 1 Mart'tan bu yana neredeyse Türkleştin" diyerek takıldı.

Cevap hiç gecikmeden geldi: "Elbette; Amerikan uşağı bazı Arap liderlerin yönettiği bir ülkenin vatandaşı olmaktansa Amerika ve İsrail'e kafa tutan Erdoğan'ın yönettiği Türkiyeli olmak daha onurlu."

İşte bu sohbetten sonra ben de bu yazıyı yazmaya karar verdim.

Ortadoğu'nun Paris'i olarak adlandırılan Beyrut'tan TBMM'yi selamlamak için.

İnanıyorum ki, yarınki toplantıda tüm TBMM üyeleri Amerika ve İsrail'in inanılmaz vahşet ve terörüne karşı gereken yanıt verecektir.

Bilsinler ki, tüm Arap, Müslüman ve hatta dünya halklarının gözü ve kulağı onlarda olacak.

Tıpkı 1 Mart 2003'te olduğu gibi!

Çünkü hiçbir Arap meclisi ne Irak, ne de Filistin için toplanma becerisini veya cesaretini gösteremedi.

Tunus'ta bir araya gelen Arap liderleri ise (Çarşamba günü bu toplantıyı anlatırım) ne Irak ne de Filistin halkının acılarına bir derman bulamadılar.

Bulmaları da beklenmiyordu.

Çünkü bu liderlerin birçoğu Beyaz Saray'dan gelen telefon mesajları ile konuşur ve hareket ederler.

Ama bunun hep böyle gideceğini düşünenler yanılıyorlar.

Bugün Arap ülkelerinin hem hemen tümünde Amerika'dan nefret edenlerin oranı neredeyse yüzde 100'lere varmış durumda.

Bu oran Amerikalılar'ın işgalden kurtardığı Kuveyt'te bile yüzde 60'lar da.

Kuveyt halkının büyük bölümü, katil Şaron'a desteğı ve kendi ülkelerini işgal etmesinden dolayı Amerika'dan nefret ediyor.

Benzer durum Amerikalılar'ın en yoğun olarak bulundukları Katar ve Bahreyn için de geçerli.

Belki birileri inanmayacak, ama birçok Kuveytli, Bahreynli ve S. Arabistanlı genç gönüllü olarak Irak'a gidiyor ve Amerikan işgaline karşı mücadele ediyor.

İşte bu nedenle Amerikalılar'ın işi giderek zorlaşıyor.

Amerika ile birlikte İsrail'in de işi kolay değil.

Elbette onlar da olup bitenlere karşı seyirci kalmıyor ve kalmayacaklardır. Bir yıldır Irak'ı işgal etmekte olan Amerika, İsrail ile birlikte milyarlarca dolar harcayarak kendi yandaşlarını yetiştiriyor ve güçlendiriyor.

Hiçbir şekilde bu ülkeyi terk etmeyecek olan Amerika ve gizli yandaşı İsrail, Irak'taki varlığını korumak ve sağlama almak için her yola başvuruyor.

Bir örnek...

İsrail, yüzlerce Kürt peşmergesini kendi ülkesine götürerek Natan-ya'daki MOSSAD kamplarında eğitiyor.

Niye mi?

Bombalama, baskın yapma, adam kaçırma, işkence yapma, suikast düzenleme ve benzeri işler için.

Acaba İsrail ve Amerika bunları nerede ve zaman kullanacak dersiniz!

Salı günü Ankara'daydım. Irak ve Filistin konularını tartışmak için özel bir oturum kararı alan TBMM ile dayanışmak ve genel kuruldaki tartışmaları izlemek için.

Oturduğum basın locasından tüm konuşmaları sonuna kadar dinledim.

En heyecanlı ve samimi konuşmayı Hüseyin Tanrıverdi yaptı. Tanrıverdi, Türk-Filistin Dostluk Grubu üyeleri ile birlikte işgal altındaki Filistin topraklarına gitmiş ve İsrail'in Filistin halkına karşı insanlık dışı terör politikalarının sonuçlarını gözleri ile görmüş ve yaşamıştı.

Tanrıverdi ile ayaküstü görüştüğümde hâlâ gördüklerinin şokunda idi.

Tıpkı Balıkesir Milletvekili Turhan Çömez gibi.

O da birkaç kez Irak'a gitmişti ve konuşmasında gördüklerinin etkisinde kalarak Amerika'nın Irak halkına yönelik insanlık dışı muamelesinin acı sonuçlarını samimi ve duygusal bir şekilde yansıttı. Çömez "Pornografik işkencenin gölgesinde Amerika'nın demokrasi ve özgürlüklerden söz etme hakkının bulunmadığını" söyledi.

Her iki konuşmada benim tanıdığım AK Parti'nin tüm özelliklerini görmek mümkündü.

Yani Recep Tayyip Erdoğan'ın partisi.

Günlerdir İsrail ve Amerika'ya söylenmesi gereken en sert ve doğru şeyleri söyleyen bir Erdoğan.

Programında olmamasına rağmen İsrail Enerji Bakanı Joseph Partitzky'yi çağırıp en sert dille eleştiren ve, "Naziler'in Yahudiler'e yaptıklarının fazlasını şimdi sizler masum Filistin halkına yapıyorsunuz," diyen Erdoğan.

Ancak böyle bir Erdoğan'ın söylemlerini, her nedense danışmanı ve Adana Milletvekili Ömer Çelik'in konuşmasında göremedim. Çelik, AKP grubu adına yaptığı konuşmasında ikide bir, "Filistinliler'in yaptığı terörü ve İsrail'in ölçsüz şiddet politikalarını kınıyoruz," deyip durdu.

Locadan müdahale etmemek için kendimi zor tuttum.

Filistinliler acaba ne zaman ve hangi tür terör yaptı?

Tabii Çelik intihar eylemlerini kastediyor.

Şimdi Sayın Çelik'e soruyorum:

Fransızlar memleketi Adana'yı 56 yıl süreyle işgal edip ailesinden ortalama 5-6 kişiyi öldüreseydi acaba kendisi ne yapardı?

Benzer şekilde, kendisinin küçük kardeşleri işgal kuvvetlerinin tanklarına taşlarla karşı koyunca füzelerle öldürülseydi ve tüm ailenin evleri başlarına yıklsaydı acaba ne yapardı dostumuz Çelik!

Kendi başbakanının bile devlet terörü olarak nitelendirdiği İsrail terörüne acaba Sayın Çelik neden ölçsüz şiddet diyor?

Üstelik AK parti grubu adına.

Üstelik o grup bu konuşmadan bir iki saat önce İsrail'e karşı yöneltilen sert söylemleri dinlemiş ve Başbakan'ın çok önemli tespit ve değerlendirmelerine sahne olmuştu.

Hadi Abdullah Gül, Dışişleri Bakanı olarak 'daha dengeli ve diplomatik' bir konuşma yapabilir diyelim!

Ancak Sayın Çelik'ten, en az Sayın Çömez kadar net konuşmasını ve grubu ile Türk halkının duygularını yansıtmamasını beklerdim

Gelelim CHP'ye.

CHP adına iki konuşmacı vardı.

Onur Öymen ve Şükrü Elekdağ.

Sayın Öymen yanlış anımsamıyorsa 1994-1998 arasında Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığı'nı yürütüyordu.

İsrail'e giden ilk müsteşar olarak bilinen Sayın Öymen, bu ülke ile imzalanan tüm askeri ve siyasi işbirliği anlaşmalarında da söz sahibi idi.

Sayın Elekdağ ise yanlış hatırlamıyorsa tam dokuz yıl süre ile Türkiye'nin Washington büyükelçisi idi ve onun döneminde Türk-Amerikan ilişkileri alabildiğine Washington'un lehine gelişmişti.

Sayın Öymen konuşmasında daha çok Amerika'nın uluslararası hukuka saygısızlığını ön plana çıkartarak, hükümetin İsrail ve Amerika'ya karşı daha somut adımlar atmasını istedi.

Öymen 1 Mart tezkeresini hatırlatarak CHP ve TBMM'nin ne kadar doğru bir iş yaptıklarını hatırlattı.

Aynı şeyi Sayın Elekdağ da yaptı ve İsrail ile Amerika'nın Irak ve Filistin politikalarının bölgede terörü kamçılayacağını söyledi.

Tüm bu konuşmalardan sonra CHP'nin genel görüşme açılması önerisi her nedense AKP'liler tarafından reddedildi.

Açıkçası gerekçesi ne olursa olsun AKP'lilerin bu tavrını anlamış değilim.

Oysa ben Meclis'ten hükümete, örneğin "İsrail ile tüm askeri tatbikatları, Filistin toprağını işgal eden Yahudi yerleşimcilerin ürettiği tüm malların ithalatı ile yasadışı olarak kurulan bu yerleşim yerlerinde kullanılan Türk inşaat malzemelerinin ihracını durdurun" gibilerinden bir çağrı yapmasını bekliyordum.

Başbakan Erdoğan'ın İsrail ve Amerika'ya karşı bunca söyleminden sonra acaba AK Partililer neden çekindi de böyle bir çağrıyı yapmadı ve genel görüşmeye hayır dedi?

Elbette politikanın ve diplomasinin kendi kuralları ve hesapları var. Ama aynı zamanda doğru ve dik durmanın getirisi olduğu kadar sorumlulukları da var!

CIA hükümeti!

31-05-2004

30 Haziran'da Amerikalılar iktidarı, yani ulusal egemenliği Iraklılara devredecekler! Yani 30 Haziran sonrasında Irak'ı yönetecek Iraklılar bir anlamda ulusal egemenliği de temsil edecekler. Veya öyle anlaşılması gerekiyor!

Oysa bir de ne duyalım?..

Amerika, Irak'ın yeni başbakanını atarken büyük özen göstermiş. Seçtiği adam özel olarak CIA'de eğitilmiş.

Bağımsız Irak'ın yeni Başbakanı İyad Allavi.

Adam halis muhlis CIA ve İngiliz İstihbaratı MI6'nın adamı. İşin daha da komik tarafı Allavi'yi seçenler, işgalci Bremer tarafından atanan Geçici Konsey üyeleri. 'Körler sağırlar birbirini ağırlar' misali. Oysa herkes gerçek anlamda egemenliğin devrinden söz ediyordu.

Amerika bununla da yetinmiyor.

Irak'ın devlet başkanlığına, her ikisi de CIA terbiyesi almış Gazi El-Yaver ya da Adnan Paçacı'nın getirilmesinden söz ediyor.

Amerikalılar, Paçacı'yı daha fazla seviyor. Kürtler ise pastanın en büyük parçasını kapmak için özel ve yoğun bir çaba içindeler.

Bağdat'tan gelen haberlere bakılırsa devlet başkanının iki yardımcısından biri Kürt olacak.

Yine Bağdat'tan gelen haberlere bakılırsa Erbil'deki hükümetin eski Başbakanı Roj Nuri Şaviş, Süleymaniye'deki hükümetin Başbakanı Berhem Salih ve şimdiki Dışişleri Bakanı Hoşyar Zabari iktidarda kilit noktalara gelecekler. Arapça bilseydi, Mesut Barzani'nin yeğeni Naçirvan da önemli bir köşeyi kapacaktı. Ancak amcası ordu komutanlığına getirildiği için şimdilik Barzani ailesi bununla yetiniyor.

Şaviş, Salih ve Zabari devlet başkanlığı yardımcısı, başbakan yardımcılığı ve dışişleri bakanlığı yardımcılığını paylaşacaklar. Hükümette 6 Kürt bakan olacak. Türkmenler'e ise bir tek bakanlık verilecek ve muhtemelen Saddam döneminde olduğu gibi sağlık bakanlığı.

Peki neden bunları anlatıyorum.

Irak'ta olup biten her şey bir oyun.

Amerika'nın senaryosunu yazdığı ve oyuncularını da kendisine göre seçtiği bir oyun...

Oyunun herhangi bir sahnesinde yanlış yapan birisi çıkarsa Amerika ya oyunu tümüyle iptal eder ya da o oyuncunun yerine başkasını bulur.

Ama hiçbir şekilde sahneden vazgeçmez.

Bu da şu demektir.

Amerikalılar asla Irak'tan gitmeyecekler. Irak daha uzun bir süre Amerikalılar'ın kontrolünde kalacak...

Amerikalılar hiçbir şekilde savunma, petrol ve güvenlik işlerini Iraklılara devretmeyeceklerdir.

Amerikalılar işgal sürecinde harcadıkları milyarlarca dolarlarını geri almadan asla Irak'tan gitmeyeceklerdir.

Amerikalılar'ın İsrail'in Irak ve bölge için yaptığı tüm planlarını gerçekleştirmesini sağlamadan asla Irak'tan çıkmayacaklardır.

Amerikalılar bunu sağlayamayacaklarını düşündükleri andan itibaren Irak'ta herkesi herkese kırdıracaklardır.

Uslu durdukları sürece Iraklılar, Amerikalılar'ın iyiliklerinden yaralanacaklardır.

Uslu durmayanlara ise pornografik işkence seansları uygulanacaktır.

Yoksa Amerikalılar neden durup dururken bunca fotoğrafı ortaya çıkartsınlar? Irak'ta kısa ve orta vadede hiçbir şey değişmeyecektir.

Amerikalılar askerlerinin bir bölümünü çekse bile, Irak'ta en az dört büyük kara ve deniz üssünde kalacaklar.

Amerika, İsrail'in hedef olarak belirlediği Suriye ve İran konularını netleştirmede sürece Irak'tan ayrılmayacak.

Amerika'nın mutlak olarak Şaron'a sahip çıkması ve ona inanılmaz boyutlarda destek vermesinin tek nedeni budur.

Amerika İsrail'e muhtaç, İsrail ise hem Amerika'nın hizmetinde, hem de Amerika'yı kendi hizmetinde görmektedir. Her iki ülke, dünya ülkelerinden farklı olarak birbirine benzemektedir.

Amerika, Amerika olmadan önce Kızılderililer'in ülkesiydi.

Avrupa kaçkın ve sapkınları bu kıtaya gelerek toprağın gerçek sahiplerini yok ettiler. Tıpkı İsrail'in 1948'den beri yapmaya çalıştığı gibi.

İsrail de dünyanın dört yanından gelen kaçkın ve sapkınlarla oluşturulan bir ülke.

Tıpkı Amerika gibi.

İşte bu nedenle Amerika İsrail'i anlamakta, İsrail de Amerika'ya benzetilmektedir. Irak'ta olup bitenleri İsrail ve siyonist ideolojisinin gerçeklerinden ayrı ve uzak anlamaya çalışanlar her zaman yanılacaklardır!

Şimdiye kadar yanıldıkları gibi!

Her şey İsrail için!

02-06-2004

Amerikan Savunma Bakanlığı (Pentagon) Irak'taki askerlerine kurşun yetiştirmekte zorlanmaktadır. Yıl başında 150 milyon adet kurşun siparişi veren Pentagon, geçenlerde 500 milyon adet yeni kurşun siparişi verdi.

Amerika'daki fabrikalar 24 saat full-time çalışmaktadır.

İsrail'deki fabrikalar da Amerikalı dostlarının yardımına yetişmektedir. Sipariş alan bu fabrikalar sürekli ek vardiyalar koyarak zevkle kurşun imal etmektedir!

Nasıl olsa bu kurşunlar Amerikalı askerlerin kullandığı M-16 ve M-4 tüfeklerinin namlusundan çıkarak Iraklılar'ın bedenine saplanmaktadır.

Tıpkı Filistin'de olduğu gibi.

Bu durumda son siparişlerden her Amerikan askerinin payına ortalama 1.000 adet kurşun düşmektedir.

Peki Amerikalı askerler neden bu kadar kurşun kullanmaktadır?

Normalde Iraklı direnişçilerle karşılaşmaktan kaçınan Amerikalı askerler, genellikle kurşunlarını rasgele ateş ederek tüketiyor. Amerikalı askerler aniden düşman ateşi ile karşılaştıklarında korkudan bol miktarda kurşun sıklmaktadır.

Yani Amerikalılar'ın, tüm teknolojik üstünlüklerine rağmen Iraklı direnişçilerden ödleri kopuyor.

Termal dürbün, istihbarat bilgileri ve hava üstünlüğüne sahip Amerikalı askerler genellikle sıkıştıklarında çatışmadan kaçmakta ve uçakları imdada çağırılmaktadır.

İmdada yetişen F-16 ve Skorsky helikopterler çatışma bölgesine geldiklerinde onlar da rasgele füzelerini fırlatmaktadırlar.

Bu nedenle de Irak'ta günlük olarak ortalama 20-25 kişi öldürülmektedir.

Evler, camiler ve türbeler yerle bir edilmektedir.

Irak'ta taş üstünde taş bırakılmamıştır.

Afganistan işgali sırasında tüm silah stokunu tüketen Pentagon, şimdi artık silah üreticisi fabrikaları zengin etmek için elinden gelen her şeyi yapmaktadır.

Pentagon son 3 yılda silah fabrikalarına 58 milyar dolar para kazandırmıştır.

Bu da Irak ve Afganistan'dan çekilmemeyi ve gerektiğinde başka ülkeleri işgal etmeyi gerektirmektedir.

İşte bu nedenle Amerikalılar'ın tüm maddi ve manevi zararlarını karşılamadan Irak'tan gitmeyeceklerini söylüyorum.

İşte bu nedenle gerektiğinde Amerika, Irak'ta iç savaş çıkartacaktır.

Ve yine bu nedenle İsrail, müttefiği Amerika'ya bu konularda yardımcı olacaktır.

Nasıl mı?

Irak'ın içlerine sızarak ve gelecekteki kargaşanın altyapısını hazırlayarak.

İsrail'in Irak'taki siyasi, ekonomik, ticari ve istihbarati faaliyetleri ile ilgili olarak, Iraklılar her gün yeni bilgilerden söz ediyor.

Tüm bu bilgiler gayet ciddi ve aynı zamanda tehlikeli.

Binlerce İsrailli, Amerikan ve Avrupa pasaportu ile Irak'ın her köşesine sızmaktadır.

Kuzeydeki Kürt bölgesi ise onlar için çok daha rahat bir bölgedir.

Bununla da yetinmeyen İsrail, Pentagon üzerinden bağladığı anlaşmalarla Irak'taki Amerikan askerlerinin tüm yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşılamaktadır.

Anlayacağınız Filistin olayları nedeniyle ekonomisi giderek kötüleşen İsrail, Irak'taki faaliyetleri ile bu ekonomiyi kurtarmaya çabalamaktadır.

İsrail bunu Türkiye üzerinden de yapmaya çalışmaktadır.

F-16, F-4 ve bazı tankların modernizasyonu anlaşmaları ile Türkiye'den bir milyar dolardan fazla para kazanan İsrail, şimdi daha fazlasının peşinde.

İsrail bunun için lobi yapmaktadır.

Milliyet gazetesinin dünkü birinci sayfa haberine göre Türkiye, İsrail'den milyarlarca dolar silah alacakmış!

Habere göre askerler bu silahları istemektedir.

Haberin kendisi bir lobi faaliyetidir.

Haber dün erkenden uluslararası haber ajansları tarafından dünyaya duyuruldu.

Amaç, Arap ve Müslüman ülkelerin 'midesini bulandırmak' ve 'kafalarını karıştırmaktır'.

Son bir yılda Türkiye, bölgesinde ve dünyada büyük prestij kazandı. Bu prestij Ankara'nın İsrail'e gösterdiği tepki ile doruğa ulaşmış durumda. Son bir ay içinde Arap basınında Türkiye'yi göklere çıkartan en az altmış makale yayımlanmıştır.

Liderler dahil herkes, Türkiye'nin onurlu tavrından söz etmekte ve dolayısıyla övünç duymaktadır.

Tüm bu gerçekleri bilen ve onun hazzını yaşamakta olan AK Parti hükümetinin şu andaki çizgisine devam edeceğine ve İsrail ile hiçbir askeri ve hatta ekonomik ilişkiye girmeyeceğine inanıyorum.

Yunanistan, Suriye, İran, Bulgaristan, Romanya ve Gürcistan ile dostluk ilişkilerini sürekli geliştiren bir Türkiye'nin İsrail'in silahlarına gereksinimi olmayacaktır.

Geriye iki muhtemel düşman kalıyor.

Bunlardan biri Ermenistan, diğeri Irak.

Ermenistan için bunca silaha gerek yok.

Irak ise Amerika ve İsrail'in kontrolünde kaldığı sürece düşman olacaktır.

Dolayısıyla Türkiye, İsrail'den alacağı askeri teknolojilerle yine İsrail ve Amerika'nın silahlandıracağı Irak ordusu veya Kürtler'le acaba nasıl savaşacaktır!

BOP oldu OKABOGOP!!

06-06-2004

Salı günü sanayileşmiş sekiz ülkenin lideri Amerika'da bir araya geliyor. Toplantıya Başbakan Erdoğan da davet edildi.

Toplantının ana gündem konusu BOP.

Yani Büyük Ortadoğu Projesi.

Hani ilan edildiğinde BOP, yani Büyük İsrail Projesi olarak tanımladığım BOP.

Tartışılmaya açıldığı günden itibaren bu projenin ciddi olmadığını, gerçekte Amerika'nın bölge insanları ile dalga geçtiğini ve böyle bir projenin asla uygulama şansının olmadığını hep söyledim.

Bildiğiniz 'o kişiler' ise özgürlük ve demokrasi havarisi kesilerek Amerika'nın bu aptalca projesine sahip çıkıp tartışmaya başladılar. Sanki bölgedeki tüm anti-demokratik ve faşist yönetimleri destekleyen Amerika'nın kendisi değilmiş gibi!

Başta Başbakan Erdoğan, Suriye lideri Esad ve Lübnan Başbakanı Hariri olmak üzere bölgenin birçok lideri reformların dışarıdan, yani Amerika'nın değil, bölge insanlarının iradesi ile olması gerektiğini söyledi.

Zaman zaman Avrupalı liderlerin de bir kısmı bu yaklaşım içinde oldu.

İşte tüm bu tepkiler sonucu Amerika o aptalca yaklaşımlarından vazgeçti.

Dün G-8 zirvesinde tartışılacak yeni taslak projeyi gördüm.

Başlığı ise;

"Ortadoğu ve Kuzey Afrika ile Birlikte Ortak Bir Gelecek İçin Ortaklık Projesi."

Yani OKABOGOP.

OKABOGOP'un BOP'tan farkı ise çok önemli.

OKABOGOP'a göre;

1- Reform hiçbir şekilde dışarıdan empoze edilmeyecek. Reformlar mutlaka her ülkenin kendi özgün koşulları çerçevesi içinde ve bölge halklarının iradesi ile gerçekleştirilecek.

2- Bölgenin zengin tarihsel ve kültürel geçmişi göz önünde bulundurulacak ve bunlardan yararlanılacak.

3- Zengin ülkeler olarak sanayileşmiş G-8'ler bölge ülkelerine yardım etmekle yükümlüdür.

4- İsrail-Filistin sorununun çözümü reform için temel koşullardan biridir. Bu sorun ise İsrail'in BM'nin tüm kararlarını uygulaması, işgal ettiği tüm Arap topraklarından çekilmesi ve bağımsız bir Filistin devletinin kurulması ile çözülür.

5- G-8 ülkeleri Irak'ta güvenlik ve istikrarın sağlanması için birlikte hareket etmenin gerekliliğine inanmaktadır.

6- Her ülke, reformları yaparken kendi özel koşulları içinde yapacaktır. Hiçbir ülke başka bir ülke için örnek oluşturmayacaktır.

Bu temel kurallar çerçevesinde G-8 zirvesi bölge ülkelerindeki siyasal, ekonomik ve sosyal reformların gerçekleştirilmesi için iki farklı mekanizma önermektedir.

1- Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık

2- Geleceğin Platformu

Bu mekanizmalar içinde G-8 ülkeleri ile bölge ülkelerinin liderleri, dışişleri, ekonomi ve diğer bakanları dönemsel olarak bir araya gelecek ve reform yolunda atılması gereken adımları birlikte tartışacaklar.

Bu tartışmalara zemin oluşturulacak ve tavsiye niteliği taşıyan yüzlerce alt başlık bulunmaktadır.

Bu başlıklar altında bir ölçüde Kopenhag Kriterleri'ne benzer kriterlerden söz edilmekte ve bunların yerine getirilmesi için bölge ülkelerine yol gösterilmektedir.

Bunun için de G-8 ülkeleri her türlü desteği verecekler.

Özet olarak Filistin ve Irak'taki durumlara bağlı olarak kendi içinde çok ciddi tartışmalar yaşamaya başlayan Amerika, galiba az da olsa birtakım gerçekleri görmeye başladı.

Bir Arap atasözünün dediği gibi "Rüzgâr her zaman yelkenlilerin istediği yönde esmez."

Filistin ve Irak politikaları ile ilgili olarak Amerika'da çok ciddi tartışmalar yaşanmaktadır. CIA başkanı Tenet ve yardımcısı bu nedenle istifa etmek zorunda kaldı.

Amerika'da herkes herkese yalan söylemektedir.

Amerika ise tüm dünyaya yalan söyledi.

Amerikan siyasal çevrelerinde ve kamuoyunda Yahudi lobilerinin ülkeyi felakete sürüklediğini söyleyen birçok kişiye her gün rastlayabilirsiniz.

Türkiye’de de bol miktarda arkadaşı ve dostu bulunan Yahudi lobilerinin liderlerinden Paul Wolfowitz’in kellesi istenmektedir.

Wolfowitz, Başkan Bush’u etkileyenlerin, yani oyuna getirenlerin başında gelmektedir. Bunu ben değil, Amerika’nın Filistin Koordinatörü Zeeny söylüyor ve “Her şey İsrail için yapıldı” diye ekliyor.

Bush, Wolfowitz’in yalanları ile Afganistan ve Irak’ı işgal etti, katil ve terörist Şaron’a mutlak destek verdi.

Ama artık fazlasını yapamaz duruma geldi.

Kamuoyu yoklamaları Bush’un işinin giderek zorlaştığını gösteriyor.

Olağanüstü bir durum olmazsa Bush seçimi kaybedebilir.

Kaybetmemek için de Bush, doğal olarak bildik tavırlarından ve tabii ki dostlarından vazgeçebilir.

Bush gibi (!) birinden zaten başka bir şey beklenemez.

Neyse ki, onun bu özelliği bu kez işe yarayacak.

GOP’un OKABOGOP’a dönüştürülmesi belki de bunun ilk işareti olabilir.

Tabii kendini Allah tarafından seçilmiş özel bir kişi sanan Bush’a Wolfowitz gibi yeni şeytanlar gaipten yeni mesajlar getirmesse!

Ya da düz yolda bisikletten düşüp kafasını kaldırıma vurarak hafıza kaybına uğramazsa!

Bizim Yaver!

07-06-2004

30 Haziran’da yönetimi Amerika’dan devralacak yeni hükümet geçen hafta belli oldu.

Gazi Yaver Devlet Başkanlığı’na, Ayad Allavi ise Başbakanlığa getirildi. Hükümette ise 6’sı Kürt 31 bakan yer aldı. Talabani’nin sağ kolu Berhem Salih, Ulusal Güvenlikten Sorumlu Başbakan Yardımcısı oldu. Mesut Barzani’nin sağ kolu Roj Nuri Şaviş ise Yaver’in yardımcılığına getirildi.

Yaver ise Irak’ın en büyük aşiretlerinden Şammar aşiretinin lideridir. Aşiretin Irak’ta 2,5 milyon, bölge ülkelerinde de bir o kadar üyesi var.

Aşiretin yarısından fazlası Sünni, geri kalanı da Şii.

Yaver oldukça ilginç bir seçim.

Amerika’da okumuş, sonra da S. Arabistan’da çalışmış.

Ailesinden birçok kişi Saddam ile işbirliği yapmış, bazıları da ona karşı olmuş.

Bu nedenle hükümette 4 eski Baas'çı var.

Ama Yaver'in bir de ilginç hikâyesi var.

Bu soyadı ona Osmanlılardan kalma.

Yaver'in ilk ismi Gazi.

Gazi ise, 1958'de, yani doğduğu zaman Irak'ta Kral olan kişinin adı idi.

Gazi'nin babasının adı ise Ajeyl.

Ajeyl, gençlik yıllarında amcası ile birlikte İstanbul'a gelir. Amcası Hamidi Jarba Osmanlı Padişahı Abdülhamit tarafından Musul Şeyhi ilan edilir ve 'paşa' payesi ile ödüllendirilir.

Ajeyl de Paşa'nın yaverliğine getirilir ve maaşa bağlanır.

Osmanlı o dönemde Musul'a özel ilgi göstermektedir.

Yaver olarak Musul'a dönen Ajeyl, daha sonra bu payeyi soyadı olarak kullanmaya başlar.

Irak'ın yeni Başkanı Gazi Yaver'in kendi kişisel ve aşiret tarihi oldukça ilginç. Aşiret, köken olarak Yemen'den gelmiştir.

Şu andaki Suud ailesi ile kapışmış ve savaşmış, ancak daha sonra onlara kız vermiş.

Yaver'in ailesi Irak tarihinde çok önemli bir yer tutmaktadır.

Tüm bu bilgiler Irak gibi bir ülke ve Ortadoğu gibi bir bölgede çok önemli.

Bunları bilmeyenler Irak ve bölge konusunda ahkâm kesip insanları yanıltmasınlar.

Yaver'in seçimi çok önemliydi Amerikalılar tarafından.

Yaver ile diğer aday Paçacı arasında varmış gibi gösterilmek istenen çekişme asla ciddi değil. Çünkü devlet başkanlığına getirilmeyen (!) Paçacı, temmuzda toplanacak Ulusal Kongre'nin Yüksek Konsey Başkanlığı'na getirilecek.

Bu Konsey neredeyse Yaver ve hükümet başkanı Allavi'den daha yetkili olacak.

Ama tüm bunlar çok önemli değil.

Çünkü Amerika henüz Irak'tan çekilmeye niyetli değil.

30 Haziran sonrasında da bakanlıklarda üst düzey görevlerdeki 280 Amerikalı işine devam edecek. Savunma, petrol ve güvenlik Amerika'nın kontrolünde kalacak.

Amerika, kendi istediği bir yönetim modelini Iraklılara benimsetemezse bırakıp gitmeyeektir..

CIA eğitimi almış Başbakan Allavi, Amerika ile Savunma İşbirliği Anlaşması yapılabileceğini söylüyor. Yani Amerika'ya üs verilmesinden söz ediyor. Aynı şeyi Kürtler söylüyor.

Ancak ortada bir sorun var.

Aşiret kökenli ve kendine özgü bir kültür yapısı olan, 5 milyon akraba-sının onurunu düşünmek zorunda kalan ve milliyetçilik damarları her an kabarılabilen Yaver aynı zamanda Kürtler'in hayalini kurduğu federal yapıya da karşıdır.

Üstelik bir yıl sonra seçimler yapılacaktır.

Seçimlerde insanlar yeni meclis üyelerini seçecek.

Yeni mecliste Şii ve Sünni Araplar ile Türkmenler çoğunlukta olacak. Bunlar Irak'ın parçalanmasına yol açacak etnik temelli bir federal yapıya hayır diyecekler.

Görüldüğü gibi Amerika'nın işi Irak'ta zorlaşıyor.

Ama güç onlarda.

Amerika'nın önünde iki seçenek var:

1- Irak'ta gerçek anlamda bir demokrasinin yerleşmesine yardımcı olur ve gerisine karışmaz.

2- Ya da şu anda düzmece de olsa başlayan bir süreci elindeki tüm im-kânları kullanarak durdurur.

Amerika'nın bilmediği çok önemli bazı gerçekler var: Irak halkı dünya-nın en eski uygarlıklarını yaşamış bir halktır.

Irak halkı bölgenin en zor halkıdır.

Irak halkı tarih boyunca birçok yabancı istila ve işgaline uğramıştır.

Bunların en sonuncusu şu anda Amerika'nın müttefiği olan İngiliz işga-lidir.

İşte bu nedenle Bush ve benzerleri Irak halkı ile baş edemeyeceklerdir.

Baksanıza, Amerika'nın en çok güvendiği Ahmet Çelebi bile aynı za-manda Amerikan sırlarını İranlılar'a veriyormuş.

Şimdi aynı şeyi Yaver de Allavi de yapabilir!

Kişiliksiz kişilerle iş yapmayı hep tercih eden Amerika'nın kaderi hep böyle olmuştur.

Ruhlarını Amerika'ya satanlar gerektiğinde Amerika'yı da satmaktadır-lar!

Irak'ta ve bölgede Amerika'ya 'hayır' diyen milyonlarca insan var.

Amerika eğer gerçekten özgürlük, demokrasi ve insan hakları söylemle-rinde samimi olsaydı, bu insanları bulabilir ve onlarla yola devam ederdi.

O zaman da bu milyonların Amerika'ya düşman olmak ve ondan nefret etmek için hiçbir gerekçeleri kalmayacaktır!

Yani 'terörist' olmayacaklardır!

1 Mart'ta TBMM Irak tezkeresine 'hayır' dediğinde Amerika kıyameti kopardı. Wolfowitz; Çandar ve Birand ile söyleşisinde Türkiye'yi tehdit edip Ankara'nın Amerika'dan özür dilemesi gerektiğini söyledikten sonra, ordunun da AK Parti hükümetine karşı neden darbe yapmadığını merak ettiğini belirtiyordu.

Oysa 14 ay sonra aynı Amerika, Türkiye'yi 'demokratik ortak' olarak G-8 toplantısına çağırıyor!

Toplantıya ayrıca demokratik olmayan 4'ü Arap ve 5'i Afrikalı olmak üzere 9 ülke lideri de çağrıldı.

Irak ve Afganistan'da Amerikalılar tarafından atanan 'demokratik' liderler de.

Peki bu zirvede neler konuşulacak?

Kuşkusuz sanayileşmiş 8 ülkenin ilgi alanına giren her şey bu zirvede konuşulacak ve bu yönde de kararlar alınacak. Ama bizi ilgilendiren bölümü ile ilgili olarak 'BOP' veya yeni adı ile OKABOGOP yani Ortadoğu ve Kuzey Afrika ile Birlikte Ortak bir Gelecek için Ortaklık Projesi.

Projenin adından da anlaşılacağı üzere ortada bir ortaklık söz konusu, ya da, öyle olması gerekiyor.

Oysa kâğıt üzerinde kalması beklenen projenin metinlerine bakıldığında, bir zamanlar Milli Güvenlik Kurulu'nun hükümetlere tavsiyeleri niteliğinde, G-8'lerin bölge ülkelerine tavsiyelerini görüyoruz.

Aslında G-8'lerin bunca zahmete katlanmalarına gerek yok. Naçizane bir teklifim var o ülkelere ve o ülkeleri etkilemeye çalışan ABD'ye: Eğer ABD bölgede gerçekten demokrasi ve özgürlük istiyorsa yapacağı üç iş var:

1- İsrail'e verdiği desteğe son verecek, bağımsız ve gerçek bir Filistin devletinin kurulmasını sağlayacak.

2- Şu anda bölgedeki tüm faşist, diktatör ve anti-demokratik iktidarlara sağladığı ekonomik, askeri, güvenlik ve siyasi desteğe son verecek ve resmen bu iktidarlara desteklemediğini söyleyerek Saddam'a karşı Irak halkını ayaklanmaya teşvik ettiği gibi, Arap ve bölge halklarını da bu iktidarlara karşı ayaklandıracak.

3- Sivil ayaklanmaya başlayan halklara her türlü maddi ve manevi desteği verecek.

Görüldüğü gibi bölgedeki durumun düzeltilmesi o kadar zor değil.

Önemli olan Amerika'nın gerçek niyetidir.

Bir kez daha söylüyorum; bugün Arap ve bölge ülkelerindeki tüm sorunların dolaylı ve dolaysız nedeni bölgedeki Amerikan politikalarıdır.

1948'de Filistin toprağı üzerinde yasadışı olarak İsrail devletini kurdu-
ran Amerika, o tarihten bu yana bölgede yaşanan sekiz büyük savaş ve bir
o kadar iç savaş ve kargaşaya neden olmuştur.

O gün bugün bölgedeki tüm askeri darbelerin, faşist, gerici ve anti-de-
mokratik iktidarların hepsinin arkasında Amerika vardır. Başka bir ifade
ile, 60 yıldır bölgede yaşanan tüm siyasal, güvenlik, ekonomik, toplumsal
ve hatta psikolojik sorunların nedeni Amerika'dır.

Bugün de durum aynıdır.

Kimse hayal görmesin ve başkalarını aldatmaya kalkışmasın. Bugün G-
8 toplantısına çağırılan 5 Arap ve 5 Afrika ülkesinden hangisi demokrat
acaba?

Yoksa Afganistan mı demokratik bir ülke!

Bu ülkelerde bugün bile Amerikan yardımı olmadan iktidarlar bir ay bi-
le dayanamaz.

Amerika'nın zaman zaman bu ülkedeki 'demokratikleşme'den söz et-
mesi büyük bir palavradır.

Türkiye'ye gelince.

Daha önce de birçok kez söyledim: Amerika ve tabii ki İsrail şimdiki ya-
pısı ile AK Parti yönetiminde bir Türkiye'yi içine sindiremez. Amerika bu
parti ve hükümeti kuşatmak için elinden geleni yapmaktadır.

Bu çabasında başarılı olup olamayacağını önümüzdeki dönem göstere-
cektir. Ama ben AK Parti'nin ve hükümetinin ve hatta Türk devletinin
Amerika'nın bölge jandarmalığına, bekçiliğine ya da yeni adı ile 'rol'üne
soyunacağına veya talip olabileceğine hiçbir şekilde ihtimal vermiyorum.

Roller yönetmenler tarafından verildiği gibi, yine onlar tarafından baş-
ka oyuncular bulunduğunda geri alınır. Tiyatro sahnelerinde oyuncuların
ellerine tekstler verilerek öğretilen roller, hiçbir zaman yaşamın gerçekle-
ri ile bağdaşmaz.

Bugün Türkiye'ye bölgede rol biçenler ne Türkiye'nin, ne de bölgenin
gerçeklerini bilmeyenlerdir.

Türkiye kendi modelini bile henüz oluşturmamışken, acaba bölgede
nasıl bir rol oynayacaktır? AB baskısı ile kendi reformlarını henüz yeni
yapmışken, acaba böyle bir Türkiye bölge ülkelerine ne diyecektir?

Türkiye yalnız ve yalnız kendi doğal, dürüst ve samimi politikaları ile
bir örnektir.

Başbakan Erdoğan'ın, Dışişleri Bakanı Gül'ün, danışmanlarının ve hat-
ta onlara zaman zaman 'yol göstermeye çalışan bazı uzmanlar'ın kulağına
küpe olsun:

Bu hükümet, Irak'ta savaşa ve Amerikan-İsrail planlarına ve İsrail'in

bölgedeki terörist politikalarına karşı çıktığı ve bölge halklarına yönelik samimi davranışlarda bulunduğu sürece Türkiye kendi örneğini yaratacaktır.

Ancak böylesi örnek bir Türkiye bölgede kendi rolünü oynar ve bu rol kalıcı olur.

Nisan 1946'da Missiouri'nin İstanbul'a gelişi ile başlayan Amerikan rollerinin bir işe yaramayacağını artık herkes bilmelidir. Bilenler de bunu açıkça söylemelidir. Çünkü o roller ki; Türkiye'nin içte ve dışta başına açmadığı bela bırakmamıştır!

Bu gerçeği en iyi bilenlerin başında Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül ve arkadaşları gelmektedir!

Yeter ki, o malum birilerinin etkisinde kalmasınlar!

Zana, Kürtler ve Irak!

14-06-2004

Yanlış hatırlamıyorsam Leyla Zana ile kez 1993'ün Ekim ayında Irak'ta karşılaşmıştım. O sırada Erbil'de KDP kongresi toplanmıştı.

Neredeyse dünyadaki tüm Kürtler'in temsilcileri kongreye gelmişti. Malum, o sıralarda Barzani ile Talabani'nin işbirliği ile Kuzey Irak'ta özerk bir Kürt yönetimi kurulmuştu.

Kürtler ilk kez kendi kendilerini yöneteceklerdi.

Müthiş bir duygusal hava esiyordu.

Kürtler haklı olarak sevinçliydi.

İşte böyle bir ortamda Zana ve milletvekili arkadaşları ile otel lobisinde karşılaşmıştım...

Zana, sakin, dengeli ve insancıl yaklaşımları ile dikkatimi çekmişti.

Bu karşılaşmadan yaklaşık beş ay sonra Zana ve arkadaşları hem hukuka hem de insani değerlere aykırı bir şekilde TBMM'den yaka paça alınarak zindanlara atıldılar...

Soruşturma ve yargılama süreçlerinin hukuki tüm detaylarını bir yana bırakarak Zana ve arkadaşlarına büyük bir haksızlık yapıldığını o zaman da söyledim...

Zana ve arkadaşları bu cezayı hak etmediler.

O günün koşullarında onlara bu cezayı verenler de bence bunun farkında idiler.

Zana ve arkadaşlarının özgürlük sevincini paylaşıyorum.

AK Parti hükümetine de teşekkür ediyorum.

Sayın Ecevit'in başlattığı reform sürecini sürdüren AK Parti hükümeti, bugün Türkiye'yi büyük bir yumuşama ortamının içine sokmuştur.

Türkiye hiçbir şey kaybetmemiştir ve kaybetmeyecektir.

Kürtler de bu coğrafyanın insanları (halkı ve ulusu) olarak Türkiye sınırları içinde ve tüm bölgede özgürce ve insanca yaşama hakkına sahip olmalıdırlar.

Böyle bir inançla politikalar üreten ve uygulayan AK Parti hükümeti, yalnız ulusal değil, aynı zamanda bölgesel barışa da katkıda bulunacaktır.

Kuzey Irak'taki Iraklı Kürtler'in kışkırtmalarına karşın sakinliğini koruyan Ankara, kendi Kürtlerinin gözünde de saygı kazanmaktadır. Bugün başta Güneydoğu olmak üzere tüm Türkiye'de esen kardeşlik ve barış havası böyle bir politikanın sonucudur.

Başta Zana ve arkadaşları olmak üzere Kürt dostlarımızın da bu ortama katkıda bulunacaklarına kesinlikle inanıyorum.

Umarım herkes 15 yıl süren PKK deneyiminden ve bu deneyimin karmaşık detay ve sonuçlarından gerekli dersleri çıkarmıştır!

Artık hiç kimse oyuna gelmemelidir.

Hep bunu söyledim.

Söylediğim için de zaman zaman Kürt dostlarımızdan hiç önemsemediğim ağır eleştiriler aldım.

Kürtler'in yaşadığı acı dramların baş sorumlusu emperyalist ülkelerdir. 20. yüzyılın başında bu coğrafyayı şekillendiren emperyalist ülkeler, o zaman bir Kürt devleti kurdursaydılar bölgemizde bunca acı yaşanmayacaktı.

Son yüz yılda Araplar, Türkler, Acemler ve Kürtler hep karşı karşıya bırakıldı.

Bölge halkları birbirine düşman edilmek istendi. Kürtler birbirine de kırdırıldı.

Bu Türkiye'de, İran'da, Suriye'de ve tabii ki Irak'ta hep böyle oldu.

1993'te Erbil'de esen Kürt milliyetçiliğinin o inanılmaz duygusal coşkusu beş altı ay sonra top sesleri ile dağıldı.

Barzani ve Talabani güçleri arasında başlayan ve benim yakından izlediğim çatışmalarda binlerce Kürt öldü.

Tabii zaman zaman her iki grubun PKK'ya karşı Türk ordusu ile birlikte savaşmasını da Kürtler herhalde unutmamıştır.

Tıpkı CIA ve MOSSAD'ın Abdullah Öcalan'ı Kenya'dan kaçırıp Şubat 1999'da Ankara'ya teslim ettiğini unutmaması gerektiği gibi.

Tıpkı Amerika'nın Kürtler'i her seferinde yüzüstü bırakıp gittiğini unutmamaları gerektiği gibi.

İşgalin ilk döneminde Amerikan bayraklarını ve Başkan Bush'un resimlerini taşıyan Iraklı Kürtler şimdi her nedense Amerika'ya kızmaya başladılar.

Kürtler'in federal sistem veya bağımsızlık rüyaları gün gelecek, dostları Amerikalılar tarafından bile kabul görmeyecek!

İsrail desteği ise Kürtlere yetmeyecektir.

Amerikalılar bir kez daha Kürtlere kazık atacak gibi gözüküyor.

Bunu ilk yazılarımda ve televizyon programlarında söylediğimde Kürt dostlarımız çok kızıyordu.

Onlara göre Amerikalılar Arap, Türk ve Acem kardeşlerinden çok daha güvenilir bir dost ve müttefik idi.

Bölge politikaları hep kallesçe olduğu için Amerikalılar'ın bundan böyle ne yapacağını hiç kimse kestiremez.

Bir kez daha söylemekte yarar var.

Amerikalılar er ya da geç bu coğrafyadan defolup gidecekler.

Kürtler bir kez daha Amerikan ve İsrail savunması olmaksızın Arap, Türk ve Acemler'le birlikte yaşamak durumunda kalacaklardır.

Bunu hiç kimse bir tehdit gibi algılamamalıdır.

Kürtler'in artık oyuna gelmemeleri gerekiyor.

Kürtler de kendi iradeleri ile bir şeyler yapabilme zekâ, beceri ve cesaretini göstermelidirler.

Bölge ülke ve hükümetleri de bildik tüm köhneleşmiş düşünce kalıplarından ve bağınaz davranış biçimlerinden vazgeçerek Kürtler'e de kendi halklarına davrandıkları gibi davranmalıdır.

Dostluk, barış ve kardeşlik duygularının egemen olacağı bir siyasal-toplumsal uzlaşma düzeni, herkese eşit bir şekilde insanca yaşama hakkını tanımalıdır.

Silahlı mücadele ise hiçbir şekilde ve hiçbir anlamlı-anlamsız istemin gerçekleştirilmesi için asla bir araç olmamalıdır!

Türkiye = Yemen mi?

16-06-2004

Haftada üç gün yazmanın kötü bir tarafı var. Hafta içinde yaşanan olayları ancak bir-iki gün sonra yazabiliyorsunuz.

Gazetecilik dili ile haber ve konu bayatlamış oluyor.

Bu nedenle zaman zaman haftanın tüm önemli olaylarını kısa kısa değerlendirme yoluna gidiyorum.

Tıpkı bugün yapacağım gibi.

İsterseniz hani şu meşhur BOP ile başlayalım.

'Demokratik Ortak' olarak G-8 Zirvesi'ne davet edilen Başbakan Erdoğan Ortadoğu'nun diğer liderleri ile aynı kefeye konuldu.

Ona da kırmızı halı serilmedi!

Erdoğan'a "Sen büyük bir lidersin" diyen Başkan Bush, her nedense aile fotoğrafı çekildiğinde sağına Yemen Başkanı'nı, soluna da Ürdün Kralı'm aldı.

Oysa Ürdün Kralı Abdullah, İngilizler'in, siyonistlerin ve İttihatçılar'ın oyununa gelerek 1916'da Osmanlı'ya karşı ayaklanan Şerif Hüseyin'in torunudur.

CIA destekli Başkan Ali Abdullah Salih ise Yemen'i 25 yıldır yönetiyor ve Arap âleminin 'nev-i şahsına münhasır garip bir vakıasıdır'.

Bush bu seçimi bilerek yapmıştır!

Türkiye'yi demokrasi ile hiç ilgisi olmayan Yemen ile birlikte bir mekanizmanın eşbaşkanlığına getirmek kasıtlı bir hakaret değilse tam anlamı ile bir hafifliktir!

Daha önce de söyledim; Amerika, Türkiye'nin bugünkü demokratik ve ulusalcı yapısından asla memnun değil.

Amerikalılar, asla 1 Mart olayını unutmazlar.

İsrail ise Erdoğan'ın içten ve samimi söylemlerinin intikamını nasıl alacağını hep hesabını yapıyordur!

BOP ile bölgeye demokrasi, barış, özgürlük ve insan haklarını getireceğini söyleyen ABD, bölge ülkelerinden 11'inde 63 askeri üs bulundurmaktadır.

Bölgedeki ülkelerin büyük bölümü Amerikan yanlısı anti-demokratik iktidarlar tarafından yönetilmektedir.

Bunların başında kuşkusuz Irak gelmektedir.

Irak Başbakanı Ayad Allavi bir zamanlar CIA adına Bağdat'ta sivil insanları hedef alan terörist eylemlerde bulunmaktaydı.

Tıpkı Usame Bin Ladin gibi.

Biri Saddam'a karşı, diğeri işgalci Ruslar'a ve yandaşı Afganlar'a karşı!

Ancak biri patronla anlaşmazlığa düşüp ayrılıyor, diğeri hizmete devam ediyor.

Biri Afganistan dağlarında Amerikalılar'dan kaçıyor, diğeri Amerikalıların yardımı ile Bağdat'ta başbakan.

Belki de yakında nükleer teknolojiye de sahip olur.

Bunu ben değil, Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı John Bolton söylüyor.

Bolton'a göre Irak'ta 400-500 kadar bilim adamı var.

Bolton'a göre başka ülkeye gitmelerini engellemek amacıyla bu adamları çalıştırmak lazım!

Yani Irak barışçıl amaçlı (!) nükleer teknolojiye sahip olabilir.

Peki o zaman neden Irak'ı işgal etti Amerikalılar?

O Saddam'ın asla olmayan nükleer teknolojisi için mi, yoksa bu ülkeye nükleer silah ürettirip bölgeye saldırtmak için mi?

Bu konuda şimdilik bir şey söylemenin imkânı yok.

Nasıl olsa bu görevi şimdilik İsrail üstlenmektedir.

Bu ülkeden gelen haberlere bakılırsa Tel Aviv, Arap başkentlerini vuracak kapasitede füze geliştirmektedir.

Yaklaşık olarak 400 nükleer, kimyasal ve biyolojik başlıklı füzeye sahip olan İsrail, ulaşamayacağı bazı Arap ve İslam başkentlerini de vurabilmek için şimdi de uçak gemisi almaya hazırlanıyor.

Amerika ise zor görevlerinde yardımcı olmak amacıyla dünyanın en gelişmiş savaş uçağı F-35'leri müttefiğı Tel Aviv'e verecek. İsrail bu uçaklarla Akdeniz ve diğer denizlerde dolaşarak kendine göre düşman olarak seçtiğı ülke ve güçlere karşı saldırılar düzenleyecektir.

Bu durumda herkes ve tabii ki Şaron'a terörist ve katil diyen Türkiye de hedefler arasında olacaktır.

Tıpkı Kuzey Irak'ta olduğu gibi!

İsrail'e göre 'siyonist hedefleri engelleyen' herkes düşmandır ve yok edilmelidir.

Akdeniz'deki tüm canlılar bile.

Çevre örgütlerinin raporlarına göre İsrail, yalnız geçen yıl içinde Akdeniz'e 75 bin ton zehirli atık madde ve on binlerce mayın bırakmıştır.

Bu tehlikeli maddelerin Akdenize sahili olan tüm ülkeleri tehdit edeceği kesindir.

Filistin'de insanları vahşice öldüren ve milyonlarca bin yıllık zeytinlikleri bile kökünden söken veya yakan İsrail, şimdi de medeniyetler yatağı Akdeniz'i o kanlı elleriyle kirletmek istiyor.

Değil Manavgat suyu, Türkiye'nin tüm suları İsrail'in bu kirli ellerini temizlemeye yetmeyecektir!

Tonlarca Arap sabunu üretip (!) kullansalar bile!!!

Örnek Türkiye - 1

20-06-2004

Geçtiğimiz çarşamba günü benim için çok önemli ve bir o kadar heyecan vericiydi. Tıpkı 1 Mart 2003 günü gibi.

1 Mart'ta herkes gibi ben de TBMM'nin tezkereye ne diyeceğini merakla bekliyordum.

Oysa o akşam İskele Sancak'ta tezkerenin kesin geçmeyeceğini söylemiştim. Üstelik buna kesin olarak da inanıyordum. Belki biraz temenni, biraz telapati, biraz da gazeteciliğin altıncı hissi. Ama daha çok AKP ve

CHP'li vekillerin vicadanına güvenmiştim. Onlar da beni yanıltmamışlardı!

İşte aynı duyguları çarşamba günü de yaşadım.

O gün İslam ülkeleri Dışişleri Bakanları İstanbul'da toplanmışlardı ve İslam Konferansı Örgütü'nün yeni genel sekreterini seçeceklerdi.

1 Mart'ta tezkerenin çıkmaması için nasıl mücadele ettiysem, benzer mücadeleyi bu kez Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun seçilmesi için veriyordum.

Çalıştığım bütün Arap basın-yayın organlarına onlarca haber, makale ve yorum gönderdim.

Tüm bu haber, makale ve yorumlarda başta Arap ülkeleri olmak üzere Müslüman ülkelerin Türk adayını seçmeleri gerektiğini söyledim. Bunun önemini gerekçeleri ile birlikte anlattım.

Hatta dört Arap gazetesinde yayımlanan son yorumumda, "Türkiye'yi desteklemek Araplar'ın tarihsel bir sorumluluğu ve milli bir görevidir" dedim.

Tabii bu arada ulaşabildiğim tüm siyasal ve diplomatik çevrelere Türkiye'ye oy vermeleri gerektiğini anlattım ve bunun AK parti hükümeti, Türkiye ve Arap ülkeleri için ne kadar önemli olduğunu en ince detayları ile açıkladım.

Ve dedim ki: Eğer siz Türkiye'ye bu konuda destek vermezseniz, TBMM'nin tezkereye hayır demesinin ve AK Parti hükümetinin tüm bölgesel politikalarının hiçbir anlamı kalmayacaktır. Böylece hem Türkiye hem de Arap ülkeleri ve halkları, belki de bu kez tümünden kaybedecekler.

Benim bu çabalarımın ne kadar etkili olup olmadığını bilmiyorum, ama, seçim öncesinde yaptığım değerlendirmelerde, Türk adayının 34 oy alabileceğini hesaplıyordum.

Ama yine de heyecanlıydım, çünkü bu kez işin içinde Amerika'nın olabileceğini biliyordum.

Daha önce de söylediğim gibi Amerika, Türkiye'nin bölgesel liderliğinden hoşlanmaz ve onurlu politikaları ile Türkiye'nin Arap ve Müslüman ülkelere örnek olmasından rahatsız olur.

Tıpkı 1 Mart sonrasında rahatsız olduğu ve bunun intikamını 4 Temmuz'da 11 Türk askerin başına çuval geçirerek aldığı gibi.

İşte bu duygularla Lütfü Kırdar salonunda genel sekreter seçimini izliyordum. Cep telefonu ile içeridekilerle sürekli konuşuyor ve bilgi alıyordum.

Tüm arabuluculuk çabalarına rağmen Bangladeş ve Malezya adayları çekilmemişlerdi.

Üç adaylı seçimin galibi Prof. İhsanoğlu oldu.

İhsanoğlu'nun 32 oyuna karşın, diğerleri 12'şer oy aldı.

Yaptığım yoklamalara göre, 22 Arap ülkesinin 19-20'si Türkiye'yi desteklemişti. Hatta Suriye, Lübnan, Filistin ve Umman gibi ülkeler Türkiye için büyük lobi yapmışlardı.

Ancak buna rağmen yine o bildik 'Ortadoğu uzmanları' Araplar'a çamur atmaktan geri kalmadılar. Onlara göre Arap ülkeleri Türkiye'yi desteklemişti. Arap ve Müslüman düşmanlığı onların ruhuna işlemiş. Üstelik başkaları adına!

Oysa Amerika yanlısı Arap ülkeleri bile Türkiye'yi desteklemişti.

Bu ülkelerin demokratik olmayan yönetimleri bile Türkiye'nin onurlu politikalarından etkilenmişti.

Bu, inanılmaz bir gelişmeydi.

Amerikan yanlısı bir ülkenin bakanına sordum: "Acaba Amerika bu seçimlerde ne kadar etkili oldu" diye.

Bakanın yanıtı oldukça ilginç ve bir o kadar önemliydi: "Amerika, Irak'ta yaptıklarından sonra utancından gelip bize, Türkiye'ye oy vermemeyin, diyemedi. Dolaylı imalarla belki bazı ülkeleri etkilemiş olabilir, ancak Arap ülkelerinin büyük bölümü Türkiye'ye oy verdi. Kaldı ki, seçim gizli olduğu için Amerika gelip sandığın içine giremezdi."

Amerikan yanlısı bir ülkenin bakanı olmasına rağmen bu kişi bakın daha neler söyledi:

"Birçok Arap ülkesinin yapamadığını Türkiye yaptı, yapıyor. Türkiye'nin bu yaptıkları karşılıksız bırakılamazdı. Bundan 88 yıl önce Arap coğrafyasından ayrılan Türkler bu kez demokratik olarak bölgeye dönüyorlar. Araplar böyle bir Türkiye'yi örnek olarak gördükleri için İhsanoğlu'na oy verdiler." [Yarın: Örnek Türkiye ne yapmalı?]

Örnek Türkiye - 2

21-06-2004

Dün sizlere Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçilme sürecini anlattım.

Bu seçim elbette Türkiye ve AK Parti hükümeti için çok önemliydi. Ama benim için çok daha önemliydi.

Çünkü ben 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden sonra Türkiye'nin çok şeyler kazanacağını ısrarla söylemiştim.

Son bir yılda Türkiye bölgede inanılmaz saygınlık ve onur kazandı.

Ancak bazıları için bu yeterli değildi ve onlara göre Arap ülkeleri Türkiye'ye karşı hep ilgisiz kalacaktı.

Gönüllerinden hep bu geçiyordu.

İşte bu nedenle İhsanoğlu'nun seçilmesi benim için çok önemliydi ve bu nedenle İhsanoğlu'nun kazanması için her şeyi yaptığımı inanıyorum.

Şu anda da inanılmayacak kadar rahat ve mutluyum.

Çünkü Türkiye attığı tüm doğru adımların karşılığını alıyor.

Ancak bu mutluluğumun devamını sağlayacak daha çok şey yapılması gerekiyor.

Düşünün, eğer TBMM tezkereye evet deseydi şimdi Türkiye ne haldeydi?.. İşgalci bir Türkiye'nin adayını, değil İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçmek, adaylığını bile kabul etmezdi Arap ve Müslüman ülkeleri...

Belki birileri çıkıp "Arap ve Müslüman ülkelerinin üyesi olduğu İKÖ de ne işe yarar?" diyebilir.

Tıpkı "1 Mart tezkeresi reddedilirse dolar 5 milyon olur, Amerika bizi perişan eder ve Türkiye batır" dedikleri gibi...

Onların değil, ama herkesin bilmesi gereken bir gerçek var:

"İKÖ liderliğine seçilen Türkiye inanılmaz prestij kazanmıştır."

Türkiye bundan böyle AB ile diyalogunda olduğu kadar tüm bölgesel ve uluslararası politikalarda çok daha güçlü olacaktır.

Tam da Amerika'nın Türkiye'yi BOP içinde demokratik ortak (!) seçtiği bir sırada...

Başka bir deyişle Amerika'nın ve Türkiye'deki dostlarının istediği oldu.

Yani Türkiye artık Arap ve Müslüman ülkeler için bir örnek.

Üstelik Amerika'nın savunduğu demokratik seçimle bu duruma gelmiştir.

Ama bir nüans farkı ile.

İhsanoğlu'nu seçenler, aslında Irak'a bulaşmayan, Arap ve Müslüman ülkeler ile ilişkileri geliştiren ve İsrail terörüne tavır koyan bir Türkiye'ye oy vermişlerdi.

Oysa böyle bir Türkiye'yi Amerika ve İsrail hiç sevmez.

İşte fark burada.

AK Parti hükümetine bundan böyle düşen görev, bu farkı çok daha net görmek ve gereğini yapmaktır.

İKÖ liderliğine seçilen bir Türkiye bundan böyle İsrail ile, başta askeri olmak üzere tüm ilişkilerini asgariye indirmek zorundadır. Çünkü bu ilişkiler dolaylı da olsa İsrail'in terör politikalarına destek anlamına gelmektedir.

İslam âleminin lideri olacak bir ülkeye ise bu hiç yakışmaz.

Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da veya başka bir İslam coğrafyasında Amerika veya NATO adına herhangi bir görev alması da yakışmayacağı gibi.

AK Parti hükümeti inanılmaz bir fırsat yakalamıştır.

Erdoğan-Gül ikilisi bu fırsatın değerini bilip gereğini yerine getirdiği sürece fırsatlar çoğalarak artacaktır.

Unutulmamalıdır ki daha yolun başındayız.

Tezkereye hayır diyeli daha 16 ay bile olmadı.

Bu 16 ayda Türkiye neredeyse son 90 yılın tüm olumsuzluklarını ve kötü anılarını herkesin zihninden silecek kadar iş yaptı.

Tezkereye hayır diyen veya istemeyerek evet demek zorunda kalan tüm CHP ve AKP'li vekilleri bir kez daha kutlamak istiyorum.

Tarih onların ne kadar önemli ve büyük bir iş yaptıklarını hep anlatacaktır. Onlar da yaşadıkları sürece bundan gurur ve onur duyacaklardır.

Yeter ki AK Parti hükümeti, 1 Mart'ta halkın iradesini yansıtan bu sürece sahip çıksın ve gereğini yapsın.

Türkiye'nin İKÖ (56 İslam ülkesi) liderliğine seçilmesi ile AK Parti hükümetinin sorumluluğu şimdi bir kat daha artmıştır.

İnanıyorum ki AK Parti hükümeti, TBMM ve Türkiye bu sorumluluğu taşıyacak güçtedir.

Ben dahil herkes, şimdi Ankara'yı çok daha yakından izleyecektir.

Umarım ve dilerim AK Parti hükümeti içeride olduğu gibi dışarıda da Ankara'ya umut bağlayanları bundan sonra asla mahcup etmez.

Bu ise yalnızca İsrail'den uzak durmak ve Amerika'nın hiçbir isteğini karşılamamakla olur.

AK Partililer için bunun zor olduğunu sanmıyorum!

İlle de fotoğraf mı lazım?

23-06-2004

Dün tüm radyo, televizyon ve gazetelerde ortak bir haber vardı. İsrail'in Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak...

Haberin kaynağı Amerikan *New Yorker* dergisinin ünlü yazarı Seymour Hersh.

Hani şu Ebu Gureyb işkencelerini dünyaya yansıtan meslektaşımız. Hersh, bu haber-yorumunda İsrail'in Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak önemli detaylar vermektedir.

Hersh'e göre Mossad elemanları Kürt peşmergeleri eğitmekte, İran'ın nükleer tesisleri ile ilgili olarak bilgi toplamakta ve Suriye'deki Kürt karışıklıklarında büyük rol oynamaktadırlar.

Aslında Hersh'in söylediklerinde hiç de yeni bir şey yoktur. Daha önce bu köşede yayımlanan yazımda İsrail'in Irak ile ilgili planları hakkında oldukça detaylı bilgi vermiştim.

“Irak, İsrail ve Yahudiler için hem dinsel hem de ideolojik (siyonizm)

ve stratejik olarak çok önemlidir” demiştim ve bununla ilgili bazı somut tespitlerde bulunmuştum.

Daha sonraki yazılarımın bazılarında yine İsrail ve Mossad'ın Irak'ta ve özellikle kuzeyindeki faaliyetleri ile ilgili olarak birçok somut bilgi aktarmıştım.

Aynı şeyi hem *Yeni Şafak*'ta, hem de diğer gazete, dergi, radyo, televizyon ve kitaplarda birçok meslektaşımız yaptı.

Özetle, Hersh olmadan da İsrail'in Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak hepimiz çok şey biliyorduk.

Türk devleti ise tüm kurumları ile bizden çok daha fazlasını biliyor.

Ancak bir Amerikalı olarak Hersh'in bildiklerini yazması farklı ve çok önemli.

Bu söylemlerin zamanlaması ise daha da önemli.

Bu haber Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in Kuzey Irak'ı ziyaret etmesinden üç gün sonra yayımlandı.

Bildiğiniz gibi Yahudi lobisinin liderlerinden olan Wolfowitz, Afganistan ve Irak işgalinin mimarı ve 1 Mart sonrasında Türkiye'yi tehdit eden kişidir.

'Türk dostu' Wolfowitz Kuzey Irak'ı dolaşırken, Amerikan çevrelerinde İsrail'in Irak savaşındaki rolü tartışılıyordu.

Başka bir ifade ile birçok Amerikalı, Irak işgalinin aslında bir İsrail-Yahudi komplosu olduğunu artık yüksek sesle dile getiriyor.

Bu tartışmalar başkanlık seçiminin yaklaşması ve Amerikalılar'ın başlarının Irak'ta daha fazla belaya girmesi ile çok daha kızışacaktır.

Ancak tartışmanın sonucu ne olursa olsun İsrail kendi bildiğini Irak'ta okumaktadır. Tıpkı 56 yıldır işgal altında tuttuğu Filistin toprağında yaptığı gibi.

İsrail, tüm gücü ve olanakları ile Irak'ta ve özellikle kuzeyde bulunmaktadır. Bu ülkede çeşitli kimlik ve sıfatlarla bulunan İsrailliler'in sayısının 3 bini aştığı tahmin edilmektedir. Suikast ve bombalama olaylarının birçoğunda İsrail parmağı bulunmaktadır.

Irak'a geri gönderilen Kürt Yahudileri bu sayının içinde değil.

İsrailliler özellikle Yahudi tarihi ile ilgili olarak Irak'ta bulabildikleri her şeyi İsrail'e kaçırmaktadırlar.

İşgalin ilk günlerinde talan edilen Bağdat müzelerinin tüm paha biçilmez tarihi eserleri İsrail'e götürülmüştür. Daha geçenlerde Yahudi Diasporası'ndan sorumlu İsrailli Bakan Netan Şarinsky, Amerikalılar'ın kendilerine çok önemli belgeler verdiklerini itiraf etti. 8 bin sayfalık belgeler arasında Yahudiler'in Irak'taki tarihi ile ilgili tüm bilgiler ve 1948-1951 tarihleri

arasında Irak'tan İsrail'e göç eden yaklaşık 150 bin Yâhudi ile ilgili tüm evlenme, ölüm, mülkiyet ve benzeri bilgiler bulunmaktadır. Amerikalılar, bu bilgi ve belgeleri Irak devlet arşivlerinden ve doğal olarak müzelerden elde ettiler. Buna paralel olarak binlerce 'örgütlü' Yahudi, Amerikan ordusu içinde veya diğer işgalci ülkelerin kurumları aracılığıyla Irak'ta faaliyet göstermektedir. Amerikan ordusu da gıda ve benzeri günlük ihtiyaçlarının büyük bölümünü İsrail'den sağlamaktadır. Bu malzemeleri Ürdün üzerinden Irak'a taşıyan TIR'ların sürücülerini aynı zamanda Mossad bağlantılı olarak çalıştırmaktadırlar. Güvenilir bir Irak kaynağına göre İsrailliler, Amerikan yanlısı Kürt ve Arap gruplarla da yoğun işbirliği yapmaktadırlar. İsrail Irak'taki planları için yüz milyonlarca dolar harcamaktadır. Amerika'daki Yahudi örgütler İsrail'in bu çabalarına inanılmaz şekilde maddi destek sağlamaktadırlar.

Tüm bu söylediklerim ile ilgili kesin bilgiler bulunmaktadır.

Şimdilik belge ve fotoğraf yok.

Ama gün gelecek, İsrail'in Irak'ta neler yaptığı ile ilgili belge ve fotoğraflar da ortaya çıkacaktır.

Hiçbir şey saklı kalmaz.

Ama önemli olan bunlara inanmaktır.

Bakın İsrail *Haaretz* gazetesi ne yazdı önceki gün:

"İsrail, Türkiye ile imzaladığı son anlaşma ile gerektiğinde bu ülkedeki askeri stok depolarını kullanacaktır."

Yani İsrail, Filistin halkını öldürürken veya Suriye, İran, Lübnan veya herhangi bir Müslüman ülkeye saldırırken ya da Kuzey Irak'ı işgal ederken bombaları biterse Türkiye'den alabilecek ve işine devam edecek.

Sakin İsrail bu haberlerle İslam ülkelerinin liderliğine seçilen Türkiye'nin önünü kesmeye çalışmış olmasın!

Nasıl olsa İsrail gazetesi anlaşmanın fotokopisini yayımlamadı!

Bush oğlu Bush!

27-06-2004

Amerikan Başkanı oğul Bush bugün Ankara'da. Baba Bush'un ziyaretinden 13 yıl sonra. O zaman rahmetli Özal o meşhur sözlerini söylemiş ve bir koyarak üç alma hesapları yapmıştı.

Oysa tersi oldu.

Türkiye çok şey verdi, ama neredeyse hiçbir şey alamadı.

Oğul Bush, selefi Clinton'dan farklı olarak TBMM'de konuşmayacak.

Bush'un 1 Mart tezkeresini reddeden TBMM'ye söyleyecek hiçbir şeyi yoktur.

Bu nedenle Başkan Bush NTV'ye verdiği demeçte Başbakan Erdoğan'ı arkadaşı olarak tanımlıyor ve Türkiye'yi göklere çıkarıyor.

Haberlere bakılırsa Ankara, Bush'tan çeşitli konularla ilgili olarak net tavır sergilemesini isteyecek.

Bunların başında Kuzey Irak'taki PKK elemanlarına karşı eylemde bulunmak, Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına yol açabilecek herhangi bir davranışta bulunmamak ve KKTC'ye uygulanan ambargonun kaldırılması için adım atmak geliyor.

Oysa bu talepleri Başbakan Erdoğan G-8 zirvesine katıldığında ve ondan bir ay önce resmi Washington ziyareti sırasında gündeme getirmişti.

Bush da söz vermişti.

Bazılarına göre hükümet Bush'un beklentilerine 'evet' demeye yanaşır-
sa belki durum değişebilir!

Örneğin Türkiye, Irak ve Afganistan'a asker gönderir, Incirlik ve benzeri üs ve limanları yeniden Amerikan kullanımına açar ve İsrail ile ilişkilerini geliştirirse yeniden Amerikan desteğini alabilir!

1 Mart sonrasında Ankara'yı tehdit eden ve Washington'dan özür dilemesini isteyen Amerikalılar şimdi neredeyse Türkiye'ye yalvarıyorlar.

Ben, Başbakan Erdoğan'ın yerinde olsam Bush'un telefonlarına bile çıkmam! Amerikalılar her yerde sıkıştılar.

Amerika, Türkiye'yi kendi cinayetlerine ortak etmek istiyor. Tıpkı 58 yıldır yapmaya çalıştığı gibi.

Missiouri zırhlısının İstanbul'u ziyaret ettiği Nisan 1946'dan bu yana Amerika Türkiye'ye hep 'oltadaki balık' muamelesi yaptı.

1950'li yıllarda Türkiye'nin dış politikasında hep Amerika'nın istediği oldu.

Türkiye başta Arap komşuları olmak üzere herkese düşman edildi.

Bu yolun yanlış olduğunu söyleyenler Amerika'nın gazabına uğradı.

Amerika, Türkiye gibi değerli ve önemli bir ülkeyi kaybetmek istemedi.

Bunun için de ne gerekiyorsa yaptı. İnsanlar birbirine kırdırıldı, darbeler yaptırıldı ve sürekli entrikalar çevrildi veya çevirtildi. Gerektiğinde PKK bile desteklendi.

Amaç, balığın oltadan kurtulmasını engellemek.

Türkiye kendi ayakları üzerinde durmamalı ve güçlenmemeli.

Ama ondan istenen her şeyi yerine getirirse o zaman sorun yok.

Tıpkı 1996 sonrasında İsrail'e yanaşıp onunla 'stratejik işbirliği' anlaşmaları imzaladığı gibi.

Bunun karşılığında Mossad ve CIA, Öcalan'ı Kenya'nın başkentinden alıp Türkiye'ye verdi.

Ama şimdi aynı Amerika ve İsrail, PKK'ya ve Irak'taki Kürtlere sahip çıkıyor ve Kuzey Irak'ta bulunan silahlı militanlarını kolluyor.

İşte Amerika budur.

Bir zamanlar Türkiye'nin dört bir yanını askeri üslerle donatan Amerika, o meşhur komünizm tehlikesi söylemi ile bu ülkeye her şeyi yaptırdı.

Ama rahmetli Bayar'ın her kış beklediği komünizm bir türlü gelmedi, hatta neredeyse yanından bile geçmedi.

İşte Amerika şimdi aynı oyunu oynamak istiyor. Rahmetli Bayar artık olmadığına göre bu kez benzerleri piyasaya çıkıyor.

“Bu yaz Müslümanlar gelecek,” diyorlar.

Müslümanlar, yani AK Parti iktidara gelince de bu kez “radikal Müslümanlar” geliyor demeye başladılar.

Yani Amerikan stratejilerinde komünizmin yerini artık İslam ve Müslümanlar almıştır.

Bu ise özünde İsrail'in stratejik amacıdır.

İsrail'i ise 1948'de Amerika kurdurmuştur.

1948'de Amerika ve İsrail neyin peşinde iseler, bugün de aynı şeyin peşindeler.

Üstelik Washington'da artık köktendinci Yahudi-Hıristiyan karışımı inanca sahip bir yönetim var.

Ve bu yönetim 11 Eylül sonrasında alenen Haçlı Seferini ilan etmiştir. Bu Haçlılar anlaşılan Bizans'ın intikamını almak için şimdi İstanbul'a geliyorlar.

Başbakan Erdoğan ve ekibinin Bush ile konuşurken bunları hatırlayacağına inanıyorum!

Çünkü Amerika, Türkiye ile 58 yıldır süren ilişkilerinde TBMM'nin onurlu tavrını asla unutup affetmeyecektir!

Başkan Bush belki de bugün TBMM'nin yanından geçerken başını çevirecek ve Allah bilir kafasından neler geçirecektir!

Bağdat'tan İstanbul'a!

28-06-2004

“Bağdat Paketi; Türkiye, Pakistan, Irak, İran ve İngiltere'nin oluşturduğu karşılıklı güvenlik ve savunma örgütü. Kasım 1955'te kurulan bu pakt, NATO ittifakının denetiminde ve Türkiye'nin öncülüğünde bir süreç içinde oluşturuldu. Türkiye'nin 18 Şubat 1952'de katıldığı NATO, SSCB'ye karşı Ortadoğu ülkelerinin güvenliği ile yakından ilgilenmeye başladıktan sonra, bölgede Batı ittifakının denetiminde ve NATO'ya paralel bir savunma örgütünün yaratılmasına çaba gösterdi. Türkiye'nin Ortadoğu politika-

sı, NATO'nun bu politikasının uygulanmasında önemli bir rol oynadı.

Bağdat Paktı'nın bölge açısından en önemli sonucu Ortadoğu devletleri arasında kesin bir ayrılık yaratmış olmasıdır.”

Bu cümleler *Ana Britannica* ansiklopidesinin Bağdat Paktı ile ilgili açıklamasından alınmıştır.

Amaç, bugün İstanbul'da toplanacak NATO zirvesi ile bölge tarihi arasında tarihsel bir bağ kurmaktır.

Herkese 1950'li yılların Türkiye dış politikasına göz atmasını tavsiye ederim. Tabii ki tarafsız kaynaklardan. Çünkü ne zaman Türkiye, Amerika, İsrail ve NATO'ya yaklaşır, benim aklıma hep bu yılların politik gelişmeleri gelir.

Çünkü o dönemde Türkiye'nin bölge ülke ve halklarına düşman edilmesi için her şey yapılmıştır.

Tıpkı Amerika, İsrail ve yandaşlarının son yıllarda yapmaya çalıştıkları gibi.

Bir cümle ile, Türkiye'yi Amerika'nın yanında savaşa süreklemek isteyenler aslında Bağdat Paktı'nı yeniden ihya etmek istiyorlardı.

Hâlâ da bunun peşindeler.

NATO'nun İstanbul'da toplanmasının amacı budur.

İstanbul 700 yıllık bir İslam İmparatorluğu'nun başkentidir.

Oysa NATO İstanbul'da yeni düşman İslam'a karşı yeni stratejileri tartışacak.

Hem de diğer bir İslam devletinin (Abbasiler) başkentini işgal eden Amerika'nın istemi üzerine.

Üstelik Ankara'da 'ılımlı' İslamcıların iktidarda olduğu bir dönemde.

Tesadüfün bu kadarı da fazla.

Amerikalılar, herkesi kendileri gibi aptal sanıyorlar.

Hadi 1949'da NATO'yu kurarak herkesi kandırdılar.

Hadi o zaman komünizm canavarı vardı.

Peki şimdi ne var?

Sovyetler'in dağılmasından sonra NATO'ya katılan Doğu Bloku ülkeleri acaba neden bu pakta giriyorlar?

Örneğin Polonya gibi bir ülke acaba kimden korkuyor?

1990 sonrasında NATO'ya katılan bu Doğu Bloku ülkeleri NATO askeri standartlarına kavuşmak bahanesi ile acaba neden silahlanmaya 80 milyar dolar harcadılar?

Yoksa NATO, Amerikan silah tekellerinin kurduğu bir ticari şirket midir? Yoksa NATO, Amerikan petrol tekellerinin çıkarlarını veya daha geniş kapsamlı olarak İsrail'i mi korumaktadır?

Hatırlayın, son 50 yılda Türkiye yaklaşık bir milyon askeri beslemek zorunda bırakılmış ve milyarlarca dolar askeri harcamada bulunmuş. Silahlarının hemen hemen tümü Amerika'dan alınmış. Ve hiçbir zaman da NATO amaçları dışında kullanılmamış!

Bu silahların Kıbrıs'ta kullanılmasına izin verilmemiş. Tıpkı PKK savaşında olduğu gibi. Hani bu ülkeler NATO içinde Türkiye'nin müttefiği idi?

Acaba neden bu ülkeler dolaylı ve dolaysız PKK'ya destek verdi?

Bu ve buna benzer soruları istediğiniz kadar çoğaltabiliriz.

Ne Amerikalılar, ne NATO'cular ne de onların Türkiye'deki yandaşları bu soruların hiçbirine yanıt veremez.

Tıpkı şimdi NATO'nun neden İslam'ı ve Müslümanlar'ı hedef seçtiği yönündeki soruya yanıt veremeyecekleri gibi.

Afganistan'a bulaştırılan NATO, şimdi Irak'taki Amerikan cinayetlerine ortak edilmek isteniyor.

26 üyeli NATO'nun 17 ülkesinin askerleri bugün Irak işgalini sürdürmektedirler. İster katılsın ister katılmasın, bu işgalci ülkelerin askerleri Ebu Gureyb'deki işkencelere ortaklar...

Şimdi bazıları, "Türk ordusu girseydi durum farklı olurdu" diyor... 1 Mart'ta yedikleri tokattan, anlaşılan ders almayan bu kişiler hâlâ kendilerine verilen görevi yerine getirmenin çabası içindeler. Onun için ne Amerika'ya, ne de NATO'ya toz kondurmuyorlar..

Oysa NATO deyince akla Amerika gelmelidir.

Amerika'nın emirlerini yerine getirmeyecek bir NATO, göreceksiniz, yakında Amerika tarafından dağıtılacaktır.

190 ülkenin üyesi bulunduğu BM'yi bile dağıtmayı göze alan Amerika, kendisine kafa tutacak veya emirlerini yerine getirmeyecek 'yaşlı Avrupalıların' üyesi olduğu NATO'yu hiç tereddüt etmeden dağıtır.

Umarım İstanbul, bu dağılma sürecine ev sahipliği yapar ve tıpkı Ankara'nın 1 Mart'ta yaptığı gibi Amerika'ya ve bildik yandaşlarına gerekli derisi verir.

Unutulmamalıdır ki, yalnız Türkiye değil, tüm bölge halkları bunu istiyor!

Hiç kimse artık Amerika ve NATO'nun yalanlarına kanmıyor ve onların cinayetlerine ortak olmak istemiyor.

NATO, Haçlı mı?

30-06-2004

Bir gazeteci olarak üç gündür NATO zirvesini izliyordum. Bu arada NATO'nun bir 'Haçlı' örgütü olup olamayacağını düşünüyordum.

Yani, Hristiyan kulübü gibi bir şey! Çünkü NATO üyesi 26 ülkenin 25'i Hristiyan. Üye olması beklenen 20 kadar ülkenin tümü de öyle.

Belki bunlar çok önemli olmayabilir.

Ama NATO zirvesinin gündeminde bulunan tüm konular İslam coğrafyasını ilgilendiriyordu.

Hepsinin ana başlığı 'terörle mücadele'.

Terör ise, Amerika ve NATO'ya göre, radikal İslam'dır.

Yani ETA, IRA veya benzer örgütlerin terörü NATO gündeminde değil. Benzer şekilde dünyanın başka yerinde yaşanan terör ve sıcak olaylar NATO'nun gündeminde hiç olmuyor. Peki, NATO neden yalnız İslam coğrafyası ile bu kadar ilgilenmektedir?

Bir zamanlar Sovyetler ve komünizme karşı savaşında İslam'ı bir silah olarak kullanan NATO, her nedense şimdi aynı İslamı bir hedef olarak seçmiştir.

İstanbul zirvesi belki de bu çerçevede değerlendirildiğinde daha fazla önem kazanacaktır.

Amerika'nın tüm baskı ve ayak oyunlarına rağmen zirve, NATO'nun Irak'ta görev almasına karar vermedi.

Alınan tavsiye kararına göre, isteyen NATO ülkeleri, Irak ordu ve polisini eğitebilecek. Başta Fransa, Almanya, İspanya ve Türkiye olmak üzere birçok ülke Irak'a gitmeyeceklerini ilan etti. İstanbul zirvesi eğer NATO'yu Irak'a gönderme kararı alsaydı, o zaman gerçekten bir Haçlı örgütü olacaktır.

Türkiye'nin bu örgütün üyesi olması da bir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü Amerikan planlarında NATO'nun hedefi 'radikal İslamcı terör'!

İşte bu nedenle resmi gündeminde olmamasına rağmen zirvenin belki de konuştuğu tek konu Irak ve Afganistan oldu. Oysa her iki ülke Amerikan işgali altında. Amerika ile birlikte NATO üyesi 16 ülkenin askeri bugün Irak'ta bulunmakta.

Bugün Amerika'nın, başta Körfez ülkeleri olmak üzere 13 Arap ülkesinde fiilen askeri üssü bulunmaktadır. Ayrıca altı ülke ile askeri ve güvenlik işbirliği anlaşmaları var.

Yani Amerika'nın, Büyük Ortadoğu Projesi'ni gerçekleştirmek için aslında başka ülkelerin askeri desteğine ihtiyacı yok. Ancak Hristiyan-Yahudi karışımı inancı ile Başkan Bush, 11 Eylül sonrasında ilan ettiği Haçlı Seferini yerine getirebilmek amacıyla NATO şemsiyesine ihtiyaç duyuyor. NATO içindeki Türkiye ise onu rahatsız etmekte. Bu ülkeyi ve insanlarını Hristiyan yapamayacağına göre, Başkan Bush 'ılımlı İslam' tanımını hem AK Parti, hem de Türkiye için uygun buluyor.

Zirveye katılan liderlerin büyük h l m  Türkiye'nin önemini vurgulayıp bu ülkenin demokratik İslam deneyimine dikkat çektiler.

Umarım en azından Avrupalı liderler bu yaklaşımlarında samimidirler.      ancak böyle bir yaklaşımlar NATO'yu Amerika'nın istediği şekli ile Haçlı bir örgüt olmaktan çıkarır.      ulusalcı ve başka Müslüman  lke ve halkların haklarını gözetecek bir Türkiye, NATO'nun bir bütün olarak İslam dünyasını ve Müslümanlar'ı hedef almasını önleyecektir. İşte bu nedenle Türkiye'nin NATO, AB ve İK  içindeki rolü giderek önem kazanmaktadır.

İşte bu nedenle herkesin Türkiye'ye ilgisi de artmaktadır.      Türkiye son 18 aylık politikaları ile büyük  l de doğru şeyler yapmaktadır.

1 Mart'ta Amerikan askerine 'hayır' diyen Türkiye yalnız Arap ve Müslümanlar'ın değil, aynı zamanda Amerika karşıtı Avrupa  lkelerinin de ilgisini çekmiştir. Bu ilgi Türkiye'ye AB kapısını açacaktır.

1 Mart ile birlikte Arap  lkeleriyle samimi ilişkiler geliştiren ve İsrail'e karşı sert tavırlar sergileyen Türkiye, bununla da Arap  lke ve halklarının sıcak ilgisine nail olmuştur. Bu ise Türkiye'ye İslam âleminin kapılarını açmış ve Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu İK  Genel Sekreterliği'ne se tirmi tir.

Böyle bir Türkiye'nin Irak'a asker eğitmek için adam g ndermeyeceği a ik ardır.

Böyle bir Türkiye'nin, ne amaç peşinde olduğu açık olan Amerika'nın Afganistan işgaline asker vermemesi gerekir.

Türkiye doğru adımlar attığı sürece çok şey kazanacaktır. Son 18 ayda kazanılanlar bundan sonra kazanılacakların işaretidir. Yeter ki Ankara kendisine kurulacak tuzaklara d  mesin ve kendi bildiği yolda yürüsün.

NATO zirvesi bu anlamda önemli bir deneyimdi!

Bu zirvede ABD'nin artık tek başına Batı'nın lideri olmadığı ortaya çıkmıştır!

Buna, sevinenler kadar olmasa da, üzülenler olacaktır!

Bir d   n n, 1 Mart tezkeresi çıkmış olsaydı tüm bunlar olabilir miydi?

Prefabrik mahkeme!

04-07-2004

Geçtiğimiz perşembe günü tüm dünya Saddam'ın yeni görüntülerini merak ediyordu.

Saddam zincirlere vurularak mahkemeye çıkartıldı. Yanında avukatları yoktu.

Saddam'ın güvenliğınden Amerikalılar sorumluydu.

Öldürür veya kaçmasına yardımcı olur korkusu ile Amerikalılar hiçbir Iraklı'yı Saddam'a yaklaştırmıyor.

Mahkeme bir Amerikan askeri kışlasının içinde. Üstelik perafabrik olarak hazırlanmış.

Mahkeme görüntüleri bile Amerikalılar tarafından sansür edildikten sonra medyaya verildi.

Hâkim ve savcıyı Amerika'nın onayı ile Başbakan Ayad Allavi atamış.

Hatırlanacağı üzere Allavi'yi de geçen ay Amerika göreve getirmişti.

Saddam'ın hangi kanunlara göre yargılanacağı ise belli değil.

Yapılan ilk duruşma aslında bir ön sorgulama duruşması idi.

Saddam zaman zaman sinmiş, zaman zaman da diklenen bir tavır sergiliyordu.

Duruşmayı izleyen bir meslektaşım Saddam'ın performansının oldukça iyi olduğunu, hâkimin bile Saddam'a çekinerek soru sorduğunu söyledi. Hâkim Salim Çelebi, meşhur Ahmet Çelebi'nin kuzeni. Kendisi tüm hukuk eğitimini Amerika'da yapmış, orada yaşamış ve Amerikan vatandaşı olduğu söylenmektedir.

Saddam, kendisine yönetilen hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Ancak Iraklılar ve Araplar için en can alıcı bir konu üzerinde ısrarla durdu. O da, Kuveyt işğali. Saddam, Kuveyt'in Irak ordusu tarafından işğalini savundu ve Kuveytli'lerin bunu hak ettiğini söyledi. Saddam, Kuveytli'ler'e verdi vermişti.

Saddam Iraklılar'ın ve genel olarak Araplar'ın Kuveytli'leri sevmeyiğini biliyordu.

Bir ara: "Kuveytli'ler Iraklı kızların 20 dinara satın alınabileceğini hep söylerlerdi. Bir Iraklı olarak ben de onlara bunun doğru olmadığını kanıtladım. Kuveytli'ler Araplar'ın yüzkarasıdır ve Amerika'nın uşaklarıdır. Onlar Amerika'yı bölgemize getirdiler' dedi.

Bu ön duruşmadan sonra Saddam şimdilik mahkemeye çıkarılmayacak. Belki de Amerikan seçimlerinden birkaç gün önce benzer bir duruşma olabilir. Daha sonra Saddam'ın sözde açık duruşmaları başlayacak. Tabii Irak'ta seçim olduktan ve yeni hükümet kurulduktan sonra.

O zaman Saddam mahkemeye çıkarılacak ve kendisine sorulan veya sorulmayan sorulara ve merak edilen birçok konuya yanıt verecek.

Merak ediyorum; Saddam'ın tavrı ile Abdullah Öcalan'ın tavrı acaba birbirine benzeyecek mi?

Yoksa Saddam çıkıp bildiği her şeyi canlı yayında anlatacak mı?

Örneğin, Saddam İran'a neden saldırdığını, Kuveyt'i niçin işgal ettiğini

ve Kürtler'e nasıl kimyasal bomba attığını anlatacak mıdır?

Umarım Saddam tüm bu olaylarda Amerika'yla nasıl işbirliği yaptığını anlatır...

Belki de Halepçe'de Kürtler'in üzerine attığı bombaları hangi Amerikan şirketinden aldığını söyler.

Elbette Saddam diktatör, katil ve inanılmaz düzeyde gaddar bir kişi. Ancak Saddam kendini savunduğunda şunları söyleyecektir:

"Dünyanın tüm devletlerinde yönetimler kendi iktidarlarına karşı ayaklanan herkese karşı sert önlemler alır. Benim de yaptıklarım bunlardan fazla bir şey değildir. Adamlarım belki benden habersiz kantarın ucunu kaçırmış olabilir."

Saddam, Amerika'nın işgal ile birlikte 20 bin Iraklı'yı öldürdüğünü söyleyecek ve kendi döneminde olduğu gibi birçok Şii, Kürt ve Arap siyasi lider ve din adamı öldürüldüğüne dikkat çekecek. Mahkemenin kolay olmayacağını herkes görecek.

Üstelik Saddam'ı savunmak için binlerce avukat sıraya girmiş durumda. Aralarında Amerikalı, İngiliz, Fransız ve tabii ki Arap ve Müslüman ülkelerden birçok ünlü avukat var...

Anlayacağınız, çok ilginç bir mahkeme olacak. Magazin tarafı da bol. O günleri heyecanla ve sabırsızlıkla bekliyorum.

Yeter ki Saddam, bir kez olsun adam gibi adam olsun.

Onu 1978'de ilk kez gördüğüm gibi!

Şimdi sıkı durun!

05-07-2004

Dün Saddam'ın yargılanması ile ilgili olarak bazı notlar aktarmıştım.

Aslında bu konuda şimdilik fazla bir şey söylemek istemiyordum.

Ancak o bildik 'uzmanlar'ın palavra yazı ve yorumlarını okuyup duyunca bir kez daha konuya dönme gereğini duydum.

Şimdi;

Saddam duruşması, onun dediği gibi yalnızca bir tiyatro değil, düpedüz bir şarlatanlıktır.

Neden mi?

İşte gerçekler...

1- Bu mahkeme bir Amerikan - İsrail mahkemesidir.

Mahkemenin kuruluş kararını Amerikalı yönetici Paul Bremer 10 Aralık 2003'te vermiş. Yani Saddam'ın yakalandığı haberinin medyaya verildiği 13 Aralık gününden üç gün önce.

2- Mahkeme 5 yargıç, 20 sorgu hâkimi, 20 savcı ve 9 yargıtay üyesin-

den oluşuyor. Bu kişilerin kimlikleri ile ilgili olarak çok şey söyleniyor.

Ancak bizim ilgilendiğimiz iki kişi var.

Sorgu yargıcı Raid El-Cohi ve mahkeme heyeti başkanı Salem El-Çelebi. Her ikisinin de Amerikalılar'a çok yoğun ilişkileri var.

Ancak Çelebi'ninki biraz farklı.

Dün söylemiştim, Çelebi'nin Amerikan vatandaşı olduğunu. Ancak Çelebi'nin marifeti bununla bitmiyor.

İşte sizlere bir film hikâyesini andıracak kadar ilginç bilgiler.

Ahmet Çelebi'nin yeğeni olan Salem Çelebi'nin Amerika'da bir avukatlık şirketi bulunmaktadır. Ortağı ise siyonist Goş Amonim örgütü üyesi bir İsrailli. Adı Mark Zeel.

Şirketin adı: Irak Hukuki Danışmanlık Şirketi.

Görevi ise, Irak'ta iş yapan Amerikalı ve diğer şirketlere yardımcı olmak!

Zeel, bu arada Israil şirketi Goldberg Indco şirketinin bir şubesini Amerika'da açar.

Şimdi bir kez daha sıkı durun.

İsrailli Zeel'in bu ve başka bir şirkette Amerikalı bir ortağı var.

Kim mi?

Douglas Feith.

Bu da mı kim?

Amerika'nın daha geçenlerde emekli olan savunma bakan yardımcısı.

Kendisi Paul Wolfowitz gibi Amerikan Yahudisi'dir.

Zeel ve Feith bazı ülkelerin Amerika'daki lobi faaliyetlerini yürütüyorlar.

Hangi ülkeler mi?

İsrail, Türkiye ve diğerleri...

Ama Zeel ile Türkiye'de bol miktarda arkadaşı bulunan ve aynı zamanda Iraklı Kürtlerle içli-dışlı olan Feith'in yaptıkları başka işler de var.

O da çeşitli şirketlere Irak'ta iş anlaşması yaptırmak ve karşılığında bol miktarda komisyon almak. Bu ikilinin şimdiye kadar Irak'ta ve özellikle Kuzey'de aldıkları iş hacmi yaklaşık 700 milyon dolar. Bağdat'ta ise 'yabancılar iş verme komisyonu'nun başında Ahmet Çelebi bulunmaktaydı. Çelebi'nin Barzani ve Talabani ile ilişkileri çok iyi. Ahmet Çelebi, mahkeme başkanı Salem Çelebi'nin dayısı.

Salem'in işi burada da bitmiyor.

Kendisinin birçok ülkede yatırımları ve ortaklıkları bulunmaktadır. İspanya'da ise birçok Yahudi işadama ile ticaret ortaklığı var. Bunların bir kısmı Kuzey Irak'ta iş yapıyor.

Gelelim Türkiye'yi ilgilendiren bölüme.

Amerikalı yazar Seymour Hersh geçenlerde İsraililer'in ve Yahudiler'in Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak *New Yorker* dergisinde bir haber yayımlamıştı.

İsrail'in Ankara ve İstanbul'daki elçi ve konsolosları Türk televizyon ve gazetelerine bol miktarda demeç vererek bunun yalan olduğunu söylediler.

O televizyon ve gazeteler de İsraililer'in bu yalanlarını Türk insanlarına yansıttılar.

Oysa İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom, Amerika'nın Arap dünyasında propagandasını yapan *El-Hurra* televizyonuna üç gün önce verdiği demeçte, Irak'ta İsraili işadamlarının varlığını kabul ediyor, ama bunların Türkiye aleyhine bir şey yapmadıklarını söylüyordu.

İsrail Başbakanı Şaron ise önceki gün Amerikan başkanlık seçimlerinde Demokratlar'ın başkan yardımcısı adayı Liberman (kendisi Yahudi'dir) ile yaptığı görüşmeden sonra kendilerinin Irak'taki Kürt liderlerle sıkı ilişki içinde olduklarını itiraf ediyor, ama onlara askeri yardım yapmadıklarını söylüyordu.

Şaron, Şalom gibi Türkiye aleyhine hiçbir şey yapmadıklarını söylüyor, ama Kürt liderlere olan sevgilerinin anlam ve amacını açıklamıyorlar ve İsraili işadamlarının Kuzey Irak'ta neler yaptıklarını anlatmıyorlar.

Belki de açıklamalarına gerek yok.

Çünkü İsraililer'in bulunduğu bir yerde nelerin olabileceğini sanıyorum herkes tahmin edebilir.

Nasıl mı?

İşte bir örnek daha.

Irak'taki hapishanelerden sorumlu olarak görev yapan ve son işkence görüntülerinden sonra görevden alınan Bayan General Karpinski, önceki gün *BBC*ye konuştu.

Karpinski "Arapça ve Kürtçe konuşan bazı İsraililer'in Iraklılar'ı sorguladığını ve işkence yaptıklarını gördüğünü" söyledi.

Umarım bu bilgiler şimdilik Amerika ve İsrail sevdalılarına yeterli olur. Yoksa daha neler neler yazılabilir!

Bu bilgiler nereden mi?

Tabii ki, Arap, İngiliz ve hatta Amerikan ve İsrail basınından.

Yeter ki, okumasını bilin ve yazılanları anlamaya çalışın!

Ama hiç kimseden korkmadan ve cebinize girecek dolarların hayalini kurmadan!

Bağımsız Irak!

07-07-2004

28 Haziran'da Amerika, yönetimi, kendisinin belirlediği Ayad Allavi hükümetine devretti. Ama 150 bin Amerikan askeri hâlâ Irak'ta.

Bakanlıklarda çalışan Amerikalı müsteşar ve yüksek memurların sayısı da 180 kişi.

Ama yine de bu, egemenliğin devri olarak tanımlandı.

Oysa Atatürk'ün dediği gibi, 'egemenlik kayıtsız şartsız milletin' olmalıydı.

Yani Irak halkının.

Şimdi herkes önümüzdeki yılın başlarında yapılması planlanan seçimleri bekliyor. Ondan önce de genel bir sayım yapılacak ve yeni anayasanın genel taslağı hazırlanacak.

O zamana kadar Irak'ta ve dolayısıyla bölgede nelerin yaşanacağını hep birlikte göreceğiz.

Ancak son günlerde Iraklı yöneticilerin sık sık komşu ülkeleri suçladıklarına tanık oluyoruz.

Onlara göre, komşu ülkeler Irak'a terörist sızmasını önlemiyorlarmış.

Suriye, İran, Türkiye, Ürdün ve Suudi Arabistan.

Bizi ilgilendiren ilk üç ülke.

Beşar Esad'ın Türkiye ziyareti sonrasında Ankara, Suriye ile ilişkilerini en üst düzeye çıkarmış bulunuyor.

Cumhurbaşkanı Sezer'in de yakın bir gelecekte bu ülkeye gideceğinden söz ediliyor.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül hafta sonu, Suriye ile yakın ilişkiler içinde olan Lübnan'da idi. Gül, Başbakan Rafik Hariri ile çok önemli görüşmelerde bulundu. Hariri ise 13 Mayıs'ta Ankara'daydı. Başbakan Erdoğan ise aniden önceki gece Ürdün'e gitti.

İran'a gelince.

Suriye'den farklı olmakla birlikte Ankara, İran ile ilişkilerine ayrı bir önem vermektedir. Tahran'ın da aynı duyguları ve kararlılığı taşıdığına inanıyorum.

Geleneksel politikanın o garip taktiklerinden ve duygusuz alışkanlıklarından kurtulması durumunda iki ülke ilişkilerinde çok önemli gelişmeler beklenebilir.

Türkiye'in Suriye ile olduğu gibi İran ile ilişkilerinin de çok önemli olduğuna inanıyorum.

Benzer önem ve gereklilik her iki ülke için de geçerlidir.

Karşılıklı güven ve samimiyet bu ilişkilerin geleceğini belirleyecektir.

Belki de bu nedenle Cumhurbaşkanı Sezer, Bush ile görüşmesinde Suriye ve İran'a sahip çıkmıştır.

Her iki ülke de ve özellikle Suriye, Türkiye'yi Arap ve İslam ülkelerinde samimi olarak savunmaktadır. Bu savunma ile Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçilmiştir.

Belki tüm bu sıcak ilişkiler Amerika'yı ve onun Bağdat'taki işbirlikçilerini rahatsız ediyor.

Bir taraftan Barzani federal sistemle ilgili olarak tehditler savuruyor, öbür taraftan onun sağ kolu ve Dışişleri Bakanı Hoşyar Zabari Suriye ve İran'ı suçluyor.

Ama her nedense Zabari, kendi ülkesinde bulunan 5 bin PKK elemanının durumu ile ilgili bir şey söylemiyor.

Elbette Suriye, İran, Ürdün, Suudi Arabistan, hatta Kuveyt'ten yüzlerce insan gönüllü olarak Irak'a giderek işgale karşı mücadele etmektedir.

Bunun ne Suriye, ne de İran hükümetleri ile ilgisi yoktur.

Amerikalılar da Sovyet işgali sırasında tüm Müslüman ülkelerden insanları örgütleyerek Afganistan'a taşıyorlardı.

Usame Bin Ladin bunlardan biriydi.

Böyle bir durumda Suriye veya İran'ı suçlamanın hiçbir anlamı yoktur. Yoksa Zabari, Amerika ve İsrail tarafından hedef seçilen Şam ve Tahran'ın, işgali pekiştirmek için Amerika'ya yardımcı olmasını mı bekliyordu?

Zabari'nin unuttuğu bir diğer gerçek de, bu iki ülke ve Türkiye'nin kendisine ve kendisi ile birlikte Saddam karşıtı tüm muhalefet güçlerine yıllarca her tür desteği vermiş olmasıydı.

Bence Zabari'nin suçlamalarının zamanlaması önemli.

Zabari, Suriye ve İran'ı suçlayarak kendilerinin İsrail ile var olan ilişkilerini gözden kaçırmak istiyor.

Tam da Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın İran'da olduğu bir sırada. Üstelik Başbakan Erdoğan yakında bu ülkeye gidiyor.

Ankara'nın 1 Mart tezkeresi öncesinde başlattığı ve tezkerenin reddinden sonra sürdürdüğü politika bölgede çok şeyi etkilemekte ve değiştirmektedir.

Herkes artık bu yeni dengelerin hesabını yapmaktadır.

1 Mart tezkeresi sonrasında Türkiye'ye kızan ve hatta özür dilemesini isteyen Amerikan Başkanı Bush, İstanbul ziyareti sırasında Türkiye'ye yağ çekmek için buradaki tüm Amerikan hayranı kişilerden akıl almıştı.

Yoksa Bush'un Orhan Pamuk'u tanıdığını mı sanıyorsunuz!

Bana sorarsanız Bush, bisikletten düşüp hafıza kaybına uğradığı için belki de kendisinin kim olduğunu bile bilmiyordur!

Hatta zaman zaman ikinci İsa ya da İbrahim Peygamber olabileceğini sanmaktadır!

Türkiye, AB ve İsrail

11-07-2004

İsrail'i sevenler ve Türkiye'nin İsrail'e muhtaç olduğunu söyleyen çevreler hep Yahudi lobilerinin gücünden söz eder.

Bu çevrelere göre, bu lobiler sihirli bir şekilde tüm kapıları Türkiye için açabilir ve Ankara'yı rahatsız edecek tüm tehlikeleri önleyebilir!

Örneğin bu lobiler, Ermeni soykırımı iddiaları ile ilgili olarak hep Türkiye'nin yanında duruyorlar! Aynı lobiler Türkiye'nin AB çabalarına destek veriyor ve Ankara'nın tüm kredi ihtiyaçlarını karşılatıyorlar!

Ben ise tüm yazı ve konuşmalarımda bunun palavra olduğunu, Türkiye gibi bir ülkenin ne İsrail'e, ne de Yahudi lobilerine ihtiyacı olmadığını söylüyorum.

Bu lobilerin Erdoğan ve arkadaşlarına AK Parti'nin kuruluşu öncesinde nasıl yaklaştıklarını herkes bilmektedir.

Burada bir kez daha söylüyorum:

Türkiye'nin Yahudi lobilerine ihtiyacı olduğu yönündeki söylemler tümüyle palavradır. Bu söylemleri ortaya atanların bu lobilere ihtiyacı olabilir, ama Türkiye gibi bölgenin en güçlü ve en önemli ülkesinin asla Yahudi lobilerine ihtiyacı yoktur.

Kaldı ki, bana göre bu lobiler Türkiye'nin lehine değil, aleyhine çalışmaktadır.

Örneğin Ermeni meselesinde. Yahudi lobileri bu konuda eğer Türkiye'yi destekler gibi gözüküyorlar ise bunun iki nedeni var:

1- Yahudiler, dünyada kendilerinden başkasının soykırımı uğramış olmasına tahammül edemezler. Bunun iddiası bile onları rahatsız eder.

2- Yahudi lobisi Ermeni iddialarını bir kart olarak kullanmakta ve bu kart ile sürekli olarak Ankara'yı baskı altında tutmaktadır. Nitekim birçok Avrupa ülkesinin yanı sıra Amerika'da da 27 eyalet parlamentosu bu soykırım iddialarını kabul etmiş durumda.

3- Türkiye'nin, İsrail'in sahip olduğu silah teknolojilerine de ihtiyacı yoktur. Müslüman bir ülke olan Türkiye, Filistin halkını öldürmek için İsrail'in sürekli geliştirdiği ölüm makinelerini asla almamalıdır.

Kaldı ki; İsrail'den alınan silah teknolojilerinin bundan sonra hiçbir işe yaramayacağı da ortadadır. Çünkü Ankara bugünkü politikaları ile pek yakında tüm komşuları ile dost olacaktır.

Bu ise İsrail'i çıldırtmaktadır.

Nasıl mı?

İşte kanıtı:

Geçtiğimiz pazar günü İsrail'in *Haaretz* gazetesinde önemli bir haber-yorum yayımlandı. Türkiye medyası (*Referans* gazetesi hariç) ve İsrail sevdalıları her nedense haberi görmezlikten geldi.

Haberin sahibi Amnon Barzilai.

Yaptığım araştırmada bu kişinin önemli bir savunma muhabiri olduğunu ve kaynaklarının çok ciddi ve sağlam olduğunu gördüm. Onun üzerine haberi ben de ciddiye aldım. Çünkü Barzilai, İsrail Savunma Bakanlığı'nın Türkiye ile ilgili bir raporundan söz ediyordu.

Raporda neler yok neler.

"1- AB, Türkiye'ye tarih vermezse ordu darbe yapar ve Erdoğan görevden alınabilir.

2- AB, Türkiye'ye tarih verirse bu Erdoğan'ın elini güçlendirir ve ordu giderek politikadan uzaklaşır. Bu ise İsrail'in Türkiye'deki konumunu zayıflatır.

3- Türkiye, AB'ye yanaşırsa giderek İsrail'den uzaklaşır ve İsrail'den silah satın almaz. Türkiye, 1996'da İsrail ile başlattığı askeri işbirliğini askıya alabilir veya tümünden kesebilir.

4- Son dönemde sürekli İsrail'i sert dille eleştiren Erdoğan'ın Türkiye içinde, bölgede ve Avrupa'da güçlenmesi İsrail'in geleceği için bir tehliktir."

Şimdi, Şaron ve Dışişleri Bakanı Silvan Şalom'un Kuzey Irak'taki Kürtler'le ilişkilerini neden itiraf ettiklerini daha iyi anlıyoruz.

İsrail geleneksel politikaları ile Türkiye'ye şantaj yapmaktadır.

Yakında şu Ermeni soykırımı meselesi tekrar gündeme gelirse sakın şaşmayın.

Ama bakarsınız şu İsrail sevdalıları hemen Yahudi lobilerini harekete geçirir ve Ermeni lobisinin karşısına diktirirler!

Hatta bakarsınız mucizevi güçlere sahip şu Yahudi lobileri, Bush'a baskı yaparak KKTC üzerindeki ambargoyu ve belki de KKTC'nin tanınmasını engelleyen 542 sayılı BM Güvenlik Konseyi kararını kaldırırlar!

Bu da yetmez ise Yahudi lobileri, Avrupa liderlerine baskı yaparak hemen Türkiye ile görüşmelere başlamalarını sağlarlar!

Olmaz demeyin, her şey olabilir! Ama İsrail'in bir tek sıkıntısı var. O da, Erdoğan ve arkadaşları! Çünkü onlar birer müslüman!

Türkiye-Suriye ve İsrail

12-07-2004

Bir süredir Şam'dayım.

Suriye Başbakanı Naci Itri'nin Ankara ziyareti öncesinde oradaki havayı koklamak için.

Başbakan Itri koyu bir Fenerbahçeli.

Itri her Suriyeli gibi samimi bir Türk dostu.

Ülkesinin Türkiye ile ilişkilerini geliştirmek için yoğun bir çaba içinde.

Başbakan Itri her Suriyeli ve hatta her Arap yetkili gibi Ankara'yı yakından izliyor.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in Başkan Bush'a çıkışmasına büyük bir değer biçiyor ve Sayın Sezer'in Suriye ziyaretini heyecanlı bir şekilde beklediklerini söylüyor.

Itri, "Suriye halkı Sayın Sezer'in Başkan Hafız Esad'ın cenazesine katılmasını asla unutmaz," diyor ve ekliyor:

"Suriye ve tüm Arap halkları Başbakan Erdoğan'ın da İsrail ve Şaron ile ilgili söylemlerini asla unutmayacaktır."

Tıpkı TBMM'nin 1 Mart tezkeresine nasıl hayır dediğini unutmayacağı gibi.

Başbakan Itri, Başbakan Erdoğan'ın 'Teke Tek'te Fatih Altaylı'ya yaptığı açıklamalara da değinerek, Erdoğan'nın İsrail Başbakan Yardımcısı Olmert'i kabul etmeyeceğini söylemesinden dolayı mutluluğunu gizlemiyor.

"Şaron'a terörist diyen Erdoğan'dan bu beklenir" der gibiydi.

Başbakan Itri ile İsrail'in, Türkiye-Suriye, Türk-Arap ve Türkiye-İslam ülkeleri ilişkilerini engellemek için nasıl bir çaba içinde olduğunu konuştuk.

Şaron, yardımcısı Olmert'i geçen ay Ankara'ya göndermek istiyordu. Yani İslam Ülkeleri Dışişleri Bakanları'nın İstanbul'da toplanmaya hazırlandığı sırada.

Şaron bu ziyaret ile Türk-Arap ve Türkiye-İslam ülkeleri ilişkilerinin önüne geçmek ve Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçilmesini engellemek istiyordu.

Ama başaramadı.

Hatırlayın, Başkan Beşar Esad ocak ayı başında Ankara'ya gelmeden bir gün önce İsrail Manavgat suyunun alınması ile ilgili olarak bir açıklama yapmıştı. Amaç Esad'ın ziyaretini gölgelemek ve Suriye ile Arap ülkelerini Ankara'dan uzak tutmaktır.

Bazı Türk gazete ve televizyonları bu haberi manşete çekmelerine rağmen, İsrail'in oyunu işe yaramadı.

Esad, eşi ve çocukları ile geldi ve Türk halkının gönlünde taht kurdu.

Esad için ne 50 bin polis seferber edildi, ne de yollar, caddeler ve sokaklar kesildi.

İsrail ise çıldırdı.

Yalnız bundan değil, Ankara'nın tüm bölge politikalarından da.

Ama Ankara 1 Mart tezkeresi ile birlikte açılan yeni onurlu yolda yürümeyi sürdürdü.

Yedi ay geçmesine rağmen Manavgat suyu ile ilgili olarak hiçbir adım atılmadı.

Türkiye terörist Şaron'a, hükümetine ve devletine Anadolu'nun o kutsal topraklarından fişkıran tertemiz sularını vermedi ve vermeyecektir.

Yedi ay önce de söylemiştim.

İsrail hep yalan söylüyor ve Türkiye'deki bazı medya çevreleri ona yardımcı oluyorlar.

Ama boşuna.

Artık ne Türk halkı, ne de Arap ve Müslüman halkları İsrail ve Amerika yanlısı medya yalanlarına inanmıyor.

Bir düşünün; savaş öncesinde Amerikan ve İsrail palavralarına inanarak Türk halkına yalan söyleyen o meşhur köşe yazarları ve uzmanlar şimdi ne durumda...

Üstelik Amerikan ve İsrailli yetkililer yalan söylediklerini hiç çekinmeden itiraf ediyorlar.

Tıpkı Şaron ve Dışişleri Bakanı Şalom'un Kuzey Irak'taki ilişki ve faaliyetlerini itiraf ettikleri gibi.

Allah hiç kimseyi o uzman ve köşe yazarlarının durumuna düşürmesin!

Güvendikleri tüm dağlara kar yağmasına rağmen hâlâ bazıları alışkanlıklarından vazgeçmiyor.

Suriye Başbakanı İtri yarın Ankara'da olacak.

İsrail Başbakan Yardımcısı Olmert, kendince bu geziyi gölgelemek için aynı gün Ankara'ya geliyor.

Ama ne Erdoğan ne de Gül, Olmert ile görüşmeyecek.

Bana gelen haberlere göre İsrail kendi yandaşı medyayı seferber ederek Türk kamuoyuna ulaşmaya çalışacak.

Bazı gazete ve televizyonlar Olmert'e yardımcı olacak.

Olmert bu gazete ve televizyonlar aracılığı ile Türk halkına yalan söyleyecek.

İsrail'e dönünce de Türk halkına ve kendisine aracılık eden Türk medyasına yalan söylediğini övünerek itiraf edecek.

İsrail sevdalısı medya ise terörist bir ülkenin sözcüsüne yardımcı olduğuyla kalacak.

Belki de basın özgürlüğü adına.

Tam da Uluslararası Adalet Divanı'nın İsrail'i mahkûm ettiği günlerde!

Türkiye-Suriye ve Türkiye-Arap ilişkileri İsrail, Amerika ve tüm yandaşlarının çabalarına rağmen güçlenerek gelişiyor.

Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın bu kervan yürür!

İsrail Türkiye'ye küsmüş!

14-07-2004

İsrail Başbakan Yardımcısı İhud Olmert bugün Ankara'ya geliyor. Olmert, *NTV*'ye verdiği demeçte, "İsrail yöneticilerinin Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'e küstüklerini, hatta kırıldıklarını" söyledi.

Olmert'in gerekçesi ise, Erdoğan ve Gül'ün sık sık İsrail hükümetini ve devletini teröristlikle suçlamalarıymış.

Ancak her nedese Olmert, Erdoğan ve Gül'ün İsrail'i neden teröristlikle suçladıklarına değinmiyor.

Olmert, duvar konusunda İsrail'i suçlayan Uluslararası Adalet Divanı'nın kararını görmezlikten geliyor.

Benim izlediğim röportajda meslektaşımız da Olmert'e her nedense gazetecilik dili ile sıkıştırıcı hiçbir soru sormuyordu.

Doğal olarak Olmert de işine geleni söylüyor ve Türk halkını yalanları ile etkilemeye çalışıyor. Olmert, Türkiye'de kalacağı 3-4 günlük süre içinde hep bunu yapacak ve GAP'a gitmeye çalışacak!

Nasıl olsa Başbakanı Şaron ve Dışişleri Bakanı Şalom Kuzey Irak'taki ilişkilerini itiraf etmişlerdi.

Oysa Olmert bu itirafları da unutmuşa benziyor.

Olmert, geleneksel olarak Türk-İsrail dostluğundan dem vuruyor ve ince damardan girerek Türkiye'yi etkilemeye çalışıyor.

"Türkiye terörden çok çekti, dolayısıyla İsrail'i anlaması gerekiyor" diyor.

Olmert, bu yaklaşımı ile stratejik bir hata işliyor.

Türk yetkililerin yerinde ben olsaydım Olmert'in kulağını çekerdim.

Türkiye'nin terörden çok çektiği doğru.

Ama Türkiye, İsrail gibi başka bir halkın toprağını işgal etmedi.

Türkiye ve Türkler yüzlerce yıldır bu topraklarda yaşıyorlar.

Türkler'le Kürtler arasında eğer bir sorun varsa, bu asla İsrail ile Filistin halkı arasındaki sorun ile karşılaştırılmaz ve karıştırılmaz.

İsrail denilen devlet önce İngiltere, daha sonra Amerika'nın desteği ile 1948 yılında Filistin toprağı üzerinde kurulmuştur.

İsrail 57 yıldır Filistin toprağını işgal etmektedir.

İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklarda ise 3 milyon Filistinli esir hayatı yaşamaktadır. Yalnız son 15 yıl içinde 1,5 milyon Yahudi dünyanın dört bir yanından getirtilerek Filistin topraklarına yerleştirilmiştir.

BM'nin yasa ve hukuk dışı kararı ile kurulan İsrail, 57 yıldır aynı örgütün hiçbir kararını uygulamamıştır.

İsrail, Amerika dışında neredeyse tüm dünya ülkelerinin nazarında terörist bir ülkedir.

Bazılarının pazarlamaya çalıştığı gibi İsrail demokratik ve laik bir ülke değildir.

İsrail bağınaz bir şeriat devletidir.

İsrail demokrasisi, siyonist ideoloji ile beslenen kanlı bir demokrasidir.

İsrail'i yöneten tüm Likud ve İşçi Partili başbakanlar asker ve istihbarat kökenlidir.

Ama hepsi katil.

Yani bir şekilde fiilen Filistinliler'i katletmişlerdir.

Ama Şaron gibisi yoktur.

O, Osmanlı'nın deyimi ile "nev'i şahsına münhasır bir vaka."

O, uluslararası üne sahiptir.

Üstelik gururlu.

Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Gül ona 'terörist' dediler diye Türkiye'ye küsmüş.

Arada bir de şantaj veya tehdit etmeyi ihmal etmiyor.

Irak'taki Kürtlerle ilişkisini itiraf ediyor ve gerektiğinde Türkiye'ye karşı tavır koyacağını işaretini veriyor.

Dışişleri Bakanı Silvan Şalom ise "sabrımız taşıyor" diyor.

Şimdi de bu ikili Olmert'i Ankara'ya göndererek benzer sözleri Türk yöneticilerine ve halkına ulaştıracaklar.

Ama Şaron'un unuttuğu çok önemli bir nokta var. Ankara artık o hayal ettiği eski Ankara değil.

Ankara'da kendisine, "gelme, seni görmek istemiyorum" diyebilen bir Başbakan var.

Ankara'da ve tüm Anadolu toprağında İsrail'in ve Şaron'un nasıl bir terörist ve katil olduğunu bilmeyen kimse yok.

İsrail ve onun propaganda araçları artık hiç kimseyi kandıramaz.

Türkiye İsrail'in hiçbir şeyine muhtaç değil.

Türkiye 1 Mart tezkeresini reddederek, kendi iradesi ile Amerika'nın Irak'taki cinayetlerine ortak olmamıştır.

Türkiye kendi özgür ve egemen iradesi ile, tüm komşuları ile yeni türden dostluk ve kardeşlik ilişkileri geliştirmektedir.

İsrail'in bu ilişkilerde hiçbir yeri yoktur.

Çünkü İsrail ve onun Başbakanı Şaron, bırakın dostluk ve kardeşlikten, insanlıktan bile anlamıyor.

Kanıt mı?

Önceki gün İsrail tankları bir Filistin köyüne baskın yaparak evleri yıkmaya başladı. Tanklar tekerlekli sandalyesi ile evini terk edemeyen 70 yaşındaki Filistinli'yi ezerek feci bir şekilde öldürdü.

Tıpkı 70 yaşındaki Şeyh Ahmet Yasin'in sabah namazı çıkışında cami avlusunda bir füze ile öldürülüşü gibi.

Böyle bir İsrail'in yöneticileri ile tokalaşmak bile cinayetlerine ortak olmak demektir.

Bir düşünün, tokalaştığınız el bir ya da birden çok Filistinli'ye işkence yapmış ya da bilerek ve bilinçli olarak hunharca katletmiş.

Gerçekten ürpertici bir durum!

İnanın bana bu satırı yazarken bile irkildim!

Yeni Zelanda!

18-07-2004

Sevgili İbrahim Karagül dünkü yazısında, Yahudi lobilerinin kendisini anti-semitizm, yani Yahudi düşmanlığı yapmak ve Türk-İsrail ilişkilerini bozmakla suçladıklarını belirtiyor...

Bu suçlamalar İbrahim'in doğru yolda olduğunu göstermektedir.

Tıpkı Irak'taki işkenceler konusunda olduğu gibi.

İbrahim, bir yıl öncesinde bu işkenceleri yazdığında kendi gazetesindeki bazı arkadaşları bile onu abartılı bulmuştu.

Oysa İbrahim hep doğruları yazıp söylüyor.

Tıpkı Başbakan Erdoğan gibi.

Başbakan; İsrail hükümetini ve devletini terörist ilan ettikten sonra bu tür davranışların dünyada Yahudi düşmanlığını körüklediğini söylemişti.

Başbakan'ın bu doğru tespitine Şaron çok kızmış.

Tıpkı Yahudi lobilerinin İbrahim'e kızıkları gibi.

Peki bakalım Şaron, lobiler ve Türkiye'deki uzantıları şimdi anlatacağım konuya ne diyecekler!

Günlerdir İsrail ile Yeni Zelanda arasında çok büyük bir gerginlik yaşanıyor.

Dünya basınında oldukça geniş olarak yansıtılan bu gerginlik her nedense Türkiye medyasında konu olmuyor.

Geçen hafta Yeni Zelanda mahkemesi iki İsrailli'ye 6'şar ay hapis ve toplam 32 bin dolar ceza verdi.

İki İsrailli'nin suçu ise 'yasal olmayan yollardan' Yeni Zelanda pasaportu elde etmek.

Hikâye de burada başlıyor.

Bu iki İsrailli meğer Mossad elemanı imiş.

Aslında 4 kişi olan Mossad elemanları, Yeni Zelanda vatandaşı bazı sakat kişileri dolandırarak onlar adına pasaport çıkartırken tespit edildi.

Yeni Zelanda polisi, Avustralya polisinin ihbarı üzerine bu Mossad'çıları uzun süredir takip ediyordu.

Ancak Mossad'çı iki kişi son anda kaçmayı başarırken geri kalan ikisi yakalandı.

Olay İsrail ile Yeni Zelanda arasında ciddi bir gerginliğe neden oldu.

Yeni Zelanda Başbakanı Helen Clark, İsrail ile tüm ziyaretleri iptal etti. Clark, ağustosta ülkesini ziyaret etmesi beklenen İsrail Devlet Başkanı Katsav'a (aslen İranlı olduğu için gerçek adı Kassap) "gelme" dedi.

Tıpkı Başbakan Erdoğan'ın Şaron'a ve daha sonra yardımcısı Olmert'e yaptığı gibi.

Yeni Zelanda hükümeti tüm İsrailliler'e vize zorunluluğu getirdi ve Şaron hükümetinden resmen özür dilemesini istedi.

Ancak o malum Şaron bunu yapmadı.

Bu gerginlik üzerine başkent Wellington'da Yahudi mezarlığına giren bazı Yeni Zelandalılar, on altı mezarlığı tahrip etti ve Yahudiler aleyhine yazılar yazarak bildiriler dağıttılar.

Yani Yeni Zelandalılar, İbrahim Karagül gibi anti-semitist oldular!

Peki Yeni Zelandalılar neden kızdı?

Salt iki Mossad elemanı Yeni Zelanda pasaportu almaya çalıştı diye mi?

Elbette hayır...

Yapılan soruşturmalarda bu iki Mossad elemanı pasaportları alarak Suriye, Lübnan ve belki de başka Arap ve Müslüman ülkelere gideceklerdi.

Dünyanın en temiz ve kabul gören Yeni Zelanda pasaportlarını taşıyan ajanlar, gidecekleri ülkelerde Filistin liderlerine ve başkalarına suikastlar düzenlemeyi planlıyorlardı.

Belki de hani şu İstanbul'da olan patlamalar veya başka ülkelerdeki suikastlara benzer eylemler de gerçekleştireceklerdi.

İşte Yeni Zelanda hükümetini ve halkını kızdıran da bu oldu.

Yeni Zelandalılar herkesle barışık bir halk.

Kimse ile bir problemleri yok.

Ancak eğer bu iki ajan pasaportları alıp, planladıkları eylemleri yapıp, olay yerlerinde Yeni Zelanda pasaportlarını bıraksaydılar acaba ne olacaktı.

Ne olacağını siz değerli okuyucuların takdirine bırakıyorum.

İşte bu nedenle ben her zaman terör olaylarında, “kimin eli kimin cebinde belli olmaz” derim... İşte bu nedenle ben İsrail’in adının geçtiği her yerde, bir bela ve pislik olacağına kesin olarak inanırım. İşte bu nedenle ben İsrail’in söylediği hiçbir şeye inanmam ve saf saf inananlara da hayret ederim.

Tıpkı İsrail Başbakan Yardımcısı İhud Olmert’in palavralarına inananlara ve bu yalanları Türk halkına yutturmaya çalışanlara hayret ettiğim gibi!

Baksanıza, dünyanın öbür ucundaki Yeni Zelanda bile neredeyse İsrail belasından nasibini alıyordu. Allah korudu, ama Yeni Zelandalılar bundan böyle anti-semitist suçlamasından asla kurtulamazlar!

Tıpkı doğruları yazıp söyleyen kimsenin kurtulamadığı gibi!

Sudan

19-07-2004

Dün sizlere benzer bir başlıkla Yeni Zelanda ile İsrail arasında devam eden gerginlik konusunda bilgiler aktarmaya çalıştım.

Bugün ise doğrudan olmasa da yine İsrail’in parmağının bulunduğu başka bir coğrafyadan söz etmek istiyorum.

Sudan’dan.

Sudan, Afrika’da önemli bir Arap ülkesidir.

Nüfusunun büyük bölümü Arap ve Müslüman.

Sudan, Türkiye’nin neredeyse üç misli bir toprağa sahip.

Nüfusu ise yaklaşık 40 milyon.

Herhangi bir Afrika haritasına bakarsanız Sudan’ın ne denli önemli bir ülke olduğunu görürsünüz.

Sudan’ın komşuları; Mısır, Libya, Çad, Orta Afrika Cumhuriyeti, Zaire, Uganda, Kenya ve Etiyopya.

Dünyanın en verimli topraklarına sahip Sudan’da milyonlarca küçük ve büyükbaş hayvan bulunmaktadır.

Sürekli yeni petrol kuyularının açıldığı Sudan, topraklarından Nil nehrinin geçmesi nedeniyle doğal olarak İsrail’in ilgisini çekmektedir.

İsrail, ilişki içinde olduğu Sudan’ın komşusu ülkeler üzerinden bu ülkenin iç işlerine karışmaktadır.

Sudan neredeyse 50 yıldır, güneydeki ayrılıkçı Hristiyanlar’la uğraşmaktadır.

Tüm Hristiyan Batı bu ayrılıkçılara sahip çıkmakta ve destek vermektedir.

İsrail ise ayrılıkçılara en çok destek veren ülke.

Amerika ise Usame Bin Ladin'e ait olduğu ve kimyasal silah ürettiği gerekçesiyle, dört yıl önce başkent Hartum'da bir ilaç fabrikasını bombaladı.

Afganistan ve Irak'm işgali ile Sudan'daki İslamcı yönetim Washington ile diyaloga girdi.

Bu ülkede zengin petrol yataklarının varlığı ise Amerika'nın iştahını açtı.

Amerika'nın devreye girmesi ile Hartum'daki merkezi hükümet ile güneydeki ayrılıkçı Hristiyan grup barıştırıldı.

Barış anlaşması tam imzalanmak üzereyken olaylar bu kez başka bir bölgede patlak verdi.

Ülkenin kuzeyinde bulunan Darfur bölgesinde yine Hristiyan ve ateist Afrikalılar, merkezi hükümetin ilgisizliğini bahane ederek ayaklandı.

Ayaklanan Darfur'culara ilk destek Etiyopya'dan geldi.

Etiyopya ise İsrail ajanlarının en yoğun olarak bulunduğu ve aktif olarak çalıştığı Afrika ülkesidir.

İsrail, Etiyopya üzerinden Nil nehri üzerinde söz sahibi olmayı ve iki Müslüman ülke Sudan ve Mısır'a problemler yaratmayı amaçlamaktadır.

Darfur'da ayaklanan ayrılıkçılara karşı Darfurlu Arap Müslümanlar karşı koyuyor.

İşte kıyamet da o zaman kopuyor.

Başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya ve diğer Batılı ülkeler Sudan hükümetine baskı yapmaya başladılar.

BM Genel Sekreteri apar topar bu ülkeye gitti.

ABD, Sudan'ı tehdit etmeye başladı.

BM, Sudan'a ambargo koymayı düşünüyor.

Oysa aynı BM 57 yıldır Filistin toprağını işgal eden İsrail'e her nedense ambargo koymayı aklından bile geçiremiyor.

Aynı BM yüzbinlerce Çeçen'i öldüren Rusya'ya bırakın ambargo koymayı, eleştirmeyi bile düşünmüyor.

Gerekçe ise, 'o konu Rusya'nın iç işiymiş'...

Peki Sudan'daki olay neden Sudan'ın iç işi olmuyor?

Sudan'da belki Darfur'daki insanlara hükümet birlikleri ve halk fazlasıyla sert bir şekilde karşılık veriyordur...

Bu eleştirilebilir.

Ancak merak ediyorum, acaba benzer bir ayaklanma Amerika'da ya da başka bir Batı ülkesinde olsaydı o zaman bu ülkeler ne yapacaktı?

Amerika ve Batı artık şu aşağılık çifte standardından vazgeçmelidir.

Batı bundan 7-8 yıl önce Ruanda'da milyonlarca insan birbirini boğazlarken olaylara bir magazin haberi olarak bakmıştı.

Çünkü Ruanda önemsiz bir ülke idi ve o ülkede ne Müslümanlar ne de Hristiyanlar vardı.

Bugün Amerika'nın neden olduğu çevresel ısınmadan dolayı milyonlarca Afrikalı kuraklık ve açlık nedeniyle ölmektedir.

İnsanlıktan söz eden Batı, silahlanmaya milyarlarca dolar harcarken milyonlarca AIDS hastası Afrikalı'ya yardım etmiyor.

Başta Amerika olmak üzere Batı'nın ilgisini çekmek için mutlaka petrol ülkesi olmak gerekiyor.

İsrail'in ilgilendiği ise, Nil ve Fırat'ın suları ve Müslümanlar'la tarihsel ve ideolojik hesaplaşmadır!!!

Belki de bu nedenle Darfur'da ayaklananlar 'Peşmergeler' veya 'Tora Bora Savaşçıları' adını kullanmaktadır.

Afganistan ve Irak'tan sonra Amerika ve İsrail'in hedefi Sudan'dır.

Tüm sosyal, ekonomik ve coğrafi verileri ile Sudan İsrail için çok önemlidir.

Buna karşı acilen tedbir almayan Sudan'ı kötü bir gelecek bekleyecektir. Tüm Arap ve Müslüman ülkeler Sudan'a yardımcı olmak zorundadır, yoksa sıra onlara gelecektir.

Sudan'da olup bitenleri yakından izlemek gerekiyor.

Sudan'daki İslamcı yönetim Amerika'ya verdiği ve vereceği tavizlerle kurtulacağını sanıyorsa yanılmaktadır. Çünkü İsrail'in Sudan'daki emelleri verilen tavizlerle karşılanmayacak kadar büyüktür!

Irak, Fırat'ın doğu, Sudan ise Nil'in batı sınırındır!

İsrail ve BM!

25-07-2004

Geçtiğimiz Salı günü BM Genel Kurulu İsrail ile ilgili bir karar aldı. 150 ülkenin desteği ile alınan karara karşı aralarında Amerika, İsrail ve Avustralya'nın da bulunduğu 6 ülke, karşı oy kullandı. 10 ülke de çekimser kaldı.

Bu karar ile BM, bir süre önce Uluslararası Adalet Divanı'nda alınan kararı onaylamış oldu. Karar, İsrail'in Filistin toprakları üzerine inşa ettiği ırkçı duvarı protesto ediyor ve inşaatının durdurulmasını istiyordu.

Karara ilk tepki İsrail'in BM'deki temsilcisi Gillerman'dan geldi. Gillerman, "Allah'a şükürdür ki, İsrail'in ve Yahudi halkının kaderi bu salonda çizilmiyor" dedi.

Gillerman geçmişini unutmuştu.

Çünkü İsrail devletinin kurulması o salonda kararlaştırılmıştı.

Günlerden 22 Kasım 1947.

Amerika ve siyonist güçler BM'ye Filistin'i ikiye bölecek ve bir bölümünde Yahudi devleti kurulmasını sağlayacak bir karar tasarısı sunmuştu.

Amerika'nın tüm baskı, tehdit ve şantajlarına rağmen karar tasarısı gerekli olan üçte iki (33 ülke) çoğunluğu sağlayamadı.

Bunun üzerine Amerika baskılarına devam ederek 26 Kasım'da bir oylama daha istedi.

Yapılan bu ikinci oylamada da Amerikalılar ve siyonistler üçte iki çoğunluğu elde edemediler.

Çılgına dönen Yahudi lobileri bu kez Amerikan Başkanı Truman'ı devreye soktular. Truman, BM tüzüğüne aykırı olarak 29 Kasım'da üçüncü bir oylama istedi. Bu arada birçok devlet liderini (Haiti, Liberya, Filipinler, Çin, Habeşistan, Siyam ve Yunanistan) direkt olarak aradı ve karar taslağına evet demeleri için önce tehdit etti, daha sonra da rüşvet önerdi.

Bunun üzerine yapılan üçüncü oylamada İsrail devletinin kurulmasını sağlayan karar tasarısı 33 oyla kabul edildi.

Yani BM bir Arap ve Müslüman toprağı olan Filistin ülkesini ikiye böldü ve bir bölümünde Yahudi devletinin kurulmasına karar verdi. Bu topraklarda yaşayan Filistin halkı, siyonist çetelerin inanılmaz terörü ile ülkelerinden atıldı.

Ülkelerinden zorla kovulan Filistinliler 57 yıldır topraklarının dışında yaşamaya mecbur bırakıldı. Toprağını terk etmeyip direnen Filistinliler ise 57 yıldır İsrail terörüne karşı mücadele ediyorlar.

Şimdi Şaron hükümeti çıkıp, "bizim kaderimizi BM tayin edemez" diyor.

Şaron haklı!

Çünkü İsrail devletini kurduran BM ne yazık ki, daha sonraki yıllarda kendi yarattığı bu siyonist terör devleti aleyhine yaklaşık olarak 70 karar kabul etti.

Ancak İsrail bu kararların hiçbirini kabul etmedi ve uygulamadı.

Sorun İsrail'de değil, İsrail'i yaratan sistemdedir.

Bu sistemin başında Amerika bulunduğu sürece BM'ye de söylenecek hiçbir şey yoktur.

Tıpkı Irak olayında olduğu gibi.

Amerikalılar; BM Güvenlik Konseyi'ne nasıl yalan söylediklerini şimdi övünerek anlatıyorlar.

BM Güvenlik Konseyi gerektiğinde Amerika'nın istediğı tüm kararları kabul ediyor.

Kabul etmeyince de Amerika umursamıyor ve kendi bildiğini yapıyor.

Yani Irak'ı işgal ediyor.

BM ise Amerika ve İngiltere'nin yalanlarının ortaya çıkmasına rağmen hiçbir şey yapmıyor.

Çünkü BM Güvenlik Konseyi'nde Amerika ve İngiltere'nin veto hakkı var ve BM Genel Kurulu'nun hiçbir yaptırım gücü yok.

Rezil çifte standart dedikleri şey bu olsa gerek.

Bir Arap veya Müslüman ülkesi bir şey yaptığında kıyamet koparılacak, ama İsrail'e gelince herkes suspus olacak.

Ama işin acı tarafı, insanlar kadar devletler de olup bitenlerden ders almıyorlar.

Baksanıza Fransa'nın haline.

Fransa 1947'de İsrail devletinin kurulmasına evet diyen bir ülke. Aynı Fransa 1956'da Mısır'a saldıran İsrail'e İngiltere ile birlikte destek verdi.

Aynı sıralarda Cezayir'i işgal etmekte olan Fransa, yeni kurulan İsrail devletine her türlü yardımı sağlıyordu.

1960'lı yıllarda Fransa, İsrail'in nükleer teknolojiye ve uranyuma sahip olmasını sağladı.

Bu yaptıklarından biraz olsun pişmanlık duyan Fransa, belki de çıkarlarının gereği olarak 1967 Arap-İsrail savaşından sonra Tel Aviv'den uzaklaşmaya başladı.

1981'de İsrail, Fransa'nın Irak'ta inşa ettiği nükleer tesisleri bombaladı.

Şimdi ise Fransa'nın, İsrail ile başı belada.

Şaron, Fransa'daki yaklaşık 600 bin Yahudi'yi İsrail'e göç etmeye çağırırdı.

Bir süredir Yahudiler'e karşı artan nefret ve saldırıları bahane olarak gösteren Şaron, daha önce de İstanbul'daki sinagog saldırılarını bahane ederek dünyadaki tüm Yahudiler'i İsrail'e çağırırmıştı.

Şaron, işgal etmekte olduğu Filistin topraklarına dışarıdan getirmeye çalıştığı Yahudiler'i yerleştirmeyi amaçlıyor.

Böyle bir İsrail'e her nedense hiç kimse sesini çıkarmıyor, çıkaramıyor, ama Araplar ya da Müslümanlar haklı da olsa bir şey yaptığında kıyamet koparılıyor.

Örnek mi; işte Kıbrıs!

Kasım 1983'te BM Güvenlik Konseyi, Amerika'nın isteği üzerine kabul ettiği 542 sayılı karar ile KKTC'yi tanımayı yasakladı.

İsrail, BM'nin hiçbir kararını kabul etmezken ne yazık ki tüm dünya ülkeleri Kıbrıs kararına uyuyor!

Tabii ki, Amerika'dan korktuğu için.

Oysa herkes bilir ki, korkunun ecele faydası yoktur ve olmamıştır!

Geçtiğimiz çarşamba günü 11 Eylül raporu yayımlandı. Rapor önümüzdeki günlerde bolca tartışılacak.

Bana göre raporda yeni ve önemli hiçbir şey yok.

11 Eylül ile ilgili olarak şimdiye kadar her şey konuşuldu ve yazıldı.

Ancak önümüzdeki dönemle ilgili olarak rapor bir-iki ipucu veriyor.

Örneğin sıranın İran'a gelebileceği ihtimali.

Rapor, 11 Eylül eylemcileri ile İran ve Lübnan'daki Hizbullah arasındaki ilişkiden söz ediyor.

Oysa Başkan Bush, Saddam'ın Bin Ladin ile ilişkisini bahane ederek Irak'ı işgal etmişti.

Daha sonra bunun bir istihbarat 'hatası' olduğu ortaya çıkmıştı.

Rapor yayımlanmadan önce Başkan Bush ve adamları İran'ı hedef alan demeçler verdiler. Dışişleri Bakanı Powell, "Başkan İran'ın nükleer tesislerine karşı bir eylemi hiçbir zaman ihtimal dışı görmemektedir" diyor.

Aynı günlerde İngiliz gazeteleri, "İsrail'in bu nükleer tesisleri vurmaya hazırlandığını ve İsrail uçaklarının Türk hava sahasından geçerek İran'a ulaşacaklarını" yazıyordu.

Bu arada İsrail medyası, askeri istihbarat dairesinin bir raporundan söz ediyordu. Rapor, "İsrail'in geleceği ve güvenliği için en büyük tehlike İran'dır" diyor ve İsrail hükümetinden bu konuda acilen önlem almasını istiyordu.

İsrail basını, İsrail güvenlik kabinesinin bu raporu tartıştığını ve gerekli kararları aldığını yazdı.

Kararların ne olacağını herkes tahmin edebilir.

İsrail ya doğrudan 1981'de Irak'a yaptığı gibi İran nükleer tesislerini bombalayacak ya da Lübnan'daki İran destekli Hizbullah bölgelerine karşı bir bahane ile saldırıya geçecek.

İsrail kendince uygun bulacağı zamanda bu çılgınlığı yapacaktır.

Bunu yapmazsa Suriye'ye sataşacaktır.

Amerika'da başkanlık seçimleri yaklaştıkça bu çılgınlık ihtimalleri artacaktır...

Şaron'dan başka bir şey beklenemez.

Gerekçesi de hazır.

"İranlılar nükleer bomba yapmaya çalışıyor!"

Tıpkı Saddam gibi...

Oysa Amerikalılar Saddam'ı ele geçirdiler, ama bir türlü şu nükleer ve kimyasal bombaları bulamadılar.

Hani birilerine göre bu bombalar füzelere monte edilerek İstanbul'u bile vuracaktı?

Aynı palavraları şimdi aynı kişiler İran için yaymaya çalışıyor.

Oysa Amerikan CIA raporlarına göre İran bu hızla gitse bile ancak 12 yıl sonra nükleer bombaya sahip olabilecek.

Tabii ki dış destek koşulu ile.

Peki İran için bunca yaygara koparan bu iç ve dış çevreler acaba neden İsrail için bir şey söylemiyorlar?

İsrail'in elinde en az 400 nükleer, kimyasal, biyolojik ve daha bilmediğimiz bomba bulunmaktadır.

Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Baradei geçenlerde İsrail'e gitti.

Aslen Mısırlı olan bu utanmaz adam, "İsrail'in güvenlik endişelerini anlayışla karşılıyorum" diyerek bu ülkenin her türlü kitle imha silahına sahip olmasına onay verdi.

Yani İsrail her türlü bombaya sahip olabilir, ama hiçbir Arap ve Müslüman ülkesi İsrail tehditlerine karşı kendini korumak ve savunmak için benzer şekilde silahlanamaz.

Çifte standardın bu kadar rezil ve aşağılık türü ancak İsrail için geçerli olabilir.

Üstelik bu rezilliği tam da Başbakan Erdoğan'ın Tahran'a gitmeye hazırlandığı sıralarda çıkarıyorlar.

İsrail ve Amerika, Türkiye'nin önce Suriye, şimdi de İran ile dostluk ilişkilerini geliştirmesine tahammül edemiyor.

Türkiye bu ilişkileri ile ne İsrail'e, ne de Amerika'ya karşı bir cephe veya blok peşinde değil.

Oysa Amerika, 1948'de kurdurduğu İsrail ile birlikte bölgedeki tüm ülke ve halklara karşı her türlü aşağılık işbirliğine girişti.

Askeri darbeler, saldırılar, iç savaşlar, işgaller hep bu ikilinin ürünüdür.

Türkiye ise iki komşusu ile barış, dostluk ve karşılıklı güven ortamı içinde önce kendi, daha sonra da o ülkelerin çıkarları ve bölgenin barış, güvenlik ve esenliği için uğraşmaktadır.

Suriye ile açılımlarında pişman olmayan Sezer-Erdoğan-Gül üçlüsünün İran ile ilişkilerinde de amaçladıkları her şeyi elde edeceklerine inanıyorum...

Her üç ülke olup bitenlerden gerekli tüm dersleri çıkartmak ve yeni türden bir ilişki ve anlayış ile birbirlerine daha fazla güvenmek zorundadırlar.

Herkes eski alışkanlıklarından vazgeçmeli ve dış politikanın geleneksel ve katı kalıplarının dışına çıkarak daha fazla içten ve samimi olmalıdır.

İran-Türkiye-Suriye birlikteliğinden rahatsız olacak birileri varsa o da Amerika-İsrail ikilisi ve hâlâ Türkiye'yi bu ikilinin yanına yerleştirmeye çalışan bazı çevrelerdir.

AK Parti hükümeti bu yolda kararlılıkla ve aynı samimiyetle devam ettiği sürece Türkiye ve Türkiye ile birlikte Suriye, İran ve tüm bölge ülkeleri ve halkları çok şey kazanacaktır.

Unutulmamalıdır ki, kilit ülke Türkiye'dir!

Komplekssiz bir Türkiye bölgede çok şeyi değiştirebilir!

Erdoğan'ın İran ziyareti bunu kanıtlayacaktır!

Not: 9 Ağustos 1945'te Nagazaki'ye ikinci nükleer bombayı atarak 70 bin Japon'un ölümüne ve yüz binlercesinin sakatlanmasına neden olan pilot Charles Sweeni geçen salı günü öldü. 84 yaşında ölen pilot pişman olduğuna dair hiçbir ifadede bulunmamış!

İsrail'i haklı bulanlar!

28-07-2004

Geçtiğimiz cuma günü *Radikal* gazetesinde bir kamuoyu araştırmasının sonuçları yayımlandı. Yedi ilde yapılan bu araştırmada insanlara NATO, AB, Amerika, Irak ve İsrail ile ilgili sorular sorulmuş.

İlk dört konu ile ilgili olarak verilen yanıtlar önemli olmakla birlikte benim ilgimi İsrail, Filistin ve Araplar'la ilgili bölümler çekti.

Çünkü, 'Filistin-İsrail çatışmasında hangi tarafı haklı buluyorsunuz?' sorusuna yanıtlarda Filistin'i haklı bulanlar yüzde 77,7 iken bu oran İsrail için yüzde 4,2.

İtiraf etmeliyim ki bu araştırma doğru ise bu sonuçlar beni şaşırttı.

Nasıl oluyor da Türkler'in yüzde 4,2'si, yani yaklaşık olarak 1,5 milyon yetişkin İsrail'i haklı görüyor?

Bu insanlar acaba İsrail'in neresini ve nesini haklı buluyor?

Ben inanıyorum ki, Türkiye'de yaşamakta olan yaklaşık 30 bin Yahudi bile İsrail'in Filistin halkına karşı terörist eylemlerini onaylamıyordur.

Bu durumda bu oran nasıl çıkıyor, gerçekten merak ediyorum.

Üstelik bu araştırmaya göre Türk halkının yüzde 81'i Başbakan Erdoğan'ın İsrail'in Filistin'e dönük saldırılarını "devlet terörü" olarak nitelemesine katılmaktadır.

Ama aynı araştırmaya göre, Türkler'in yüzde 45'i Araplar'a, yüzde 69,5'i Yahudiler'e ve yüzde 51'i Hristiyanlar'a olumsuz bakmaktadır. Türkler'in

yüzde 75'i İsrail ile işbirliğine ihtiyaç yok diyor ve İsrail ile askeri işbirliğinin düzeyini düşürmekten yana olduğunu söylüyor. İsrail'in PKK'ya destek verdiğine inananların oranı ise yüzde 65.

Anlaşılan birileri bu araştırma ile Türk kamuoyunu etkilemeye çalışmaktadır.

Baksanıza, araştırmaya katılanların yüzde 43'ü Irak'taki işgal kuvvetlerine karşı yürütülen direnişi onaylamamaktadır.

Yani Türk halkının yüzde 43'ü Irak'm işgalini bir anlamda onaylıyor. Oysa başka bir soruya yanıt olarak Türk halkının yüzde 83'ü Amerika'nın Irak'ta asker bulundurmasına olumsuz bakıyor.

Özetle ilginç ve bir o kadar çelişkili bir araştırma.

Belki de araştırmanın amacı, Türkler içinde Araplar'a olumsuz bakanların ve aynı zamanda az da olsa İsrail'i haklı bulanların varlığına dikkat çekmektir!

Yabancı bir kuruluş tarafından yaptırılan bu araştırma gerçekten çok zekice yapılmış ve sonuçları zekice hem kamuoyuna, hem de bazı çevrelere sunulmuş.

Zamanlaması ise oldukça ilginç.

Tam da İsrail'in Türkiye'deki imajını düzeltmek amacıyla atağa kalktığı bir dönem.

Türk televizyonlarında ve gazetelerinde bu çabanın ürünlerini görebilirsiniz.

Geçenlerde Savaş Ay dostumuz Sabah'ta İsrail izlenimlerini anlatıyordu. Belki de bir televizyon programı da yapar.

Savaş, 'Türkiye'den göç ederek İsrail'de yaşayan Yahudiler'in Türkiye'yi nasıl sevdiklerini ve özlediklerini' anlatıyor.

Ama her nedense Savaş Ay dostumuz bu Yahudiler'e neden Türkiye'den göç ettiklerini sormuyor.

Oysa Türkler, onları 550 yıl önce İspanya'daki Haçlı zulmünden kurtararak Osmanlı topraklarına yerleştirmişlerdi.

Hiçbir Türk onlara bir kötülük yapmadı.

Tam tersi Yahudiler Türkiye'de ve daha önce Osmanlı coğrafyasında (Arap ülkelerinde) en rahat şekilde yaşadılar.

Ancak Yahudiler, siyonist propagandanın etkisinde kalarak İsrail'e göç ettiler.

Yani yüzyıllarca Türk topraklarında yaşayan Yahudiler, hiç kimse onlara gidin demeden İsrail'e göç etmiştir.

Allah bilir, bunların kaçta kaç İsrail ordusuna katılarak Filistinliler'i öldürmüştür.

O topraklar Filistin toprağıdır.

Hangi mantık yüzlerce yıldır Türkiye topraklarında ve daha önce belki de binlerce yıldır İspanya'da ya da herhangi bir yabancı ülkede yaşayan Yahudiler'in Filistin toprağına gitmesini ve oradaki Filistin halkını öldürerek onun toprağını ele geçirmesini açıklayabilir?..

İsrail'deki Türk Yahudiler Türkiye'de yaşasaydılar, onların tüm insani değerlerine saygı göstermek ve bunları onlarla paylaşmak hepimizin görevi olacaktı.

Ama onlar Türkler'in tüm iyiliklerine rağmen Türkiye'yi bırakarak başka bir halkın toprağı olan Filistin'e göç etmişlerdir.

Bunların hiçbirinin belki de yüzüncü kuşaktan dedesi Filistin toprağında yaşamamıştır.

Salt kutsal topraktır diye dünyadaki tüm Yahudiler'i (yaklaşık olarak 13 milyon) Kudüs'te toplamak akıl ve mantık işi değildir.

Kudüs ve tüm Filistin, Müslüman ve Hristiyanlar için de kutsaldır.

Bu durumda 1,5 milyar Müslüman ve 2 milyar Hristiyan bulundukları ülkeleri bırakarak Filistin'e göç etmelidir.

Belki de o zaman Şaron kaçacak delik arayacaktır!

İran notları - 1

01-08-2004

Başbakan Erdoğan'ın İran ziyareti öncesinde Tahran'a giderek oradaki durumu görmek istedim. Bulduğum süre içinde hem görüşmeleri izledim, hem de birçok İranlı yetkili, gazeteci, aydın ve vatandaş ile konuştum.

Kuşkusuz yanıtını aradığım en önemli konu, Reformcular'la Muhafazakârlar arasındaki ilişkiler ve İran'ın bölge politikaları.

Başta bu iki konu olmak üzere diğer konularla da ilgili olağanüstü önemli bilgiler edindim ve çok şey öğrendim.

İran'ı oturdukları masa başından ya da CIA ve MOSSAD'ın internet sitelerinden izlemeye ve değerlendirmeye kalkışanların neden hep yanıldıklarını bir kez daha anladım.

Peki İran'da neler oluyor?

Çok önemli bir İranlı gazetecinin deyimi ile bu ülkede soğuk savaş benzeri bir durum yaşanmaktadır.

Reformcular ile Muhafazakârlar sürekli olarak birbirlerini kolluyor.

Son seçimlerde Reformcular kaybetmesine rağmen, Muhafazakârlar kendilerini kazanmış gibi hissetmiyor.

Ok yaydan çıkmıştır.

Halk, taahhütlerini yerine getirememesine rağmen, Reformcu Hattı'nın söylemlerine inanıyor ve sahip çıkıyor.

Önümüzdeki yıl yapılacak başkanlık seçimlerinde ne tür sürprizlerle karşılaşacağımızı hep birlikte göreceğiz.

Ancak burada vurgulanması gereken temel nokta, Reformcular'ın özünde Muhafazakârlardan çok da farklı olmadıklarıdır.

Başka bir ifade ile Reformcular'ın söylemlerinde sistemle ilgili olarak hiçbir stratejik değişimden söz edilmemektedir.

Yani daha net olarak söylemek gerekiyorsa, birilerin beklediği gibi Reformcular İran İslam Cumhuriyeti yerine başka bir şey ikame etmeyeceklerdir.

Konu yalnızca bu cumhuriyetin devrimci söylemlerinin bireyin demokratik haklarına nasıl yansıtılacağıdır.

Reformcular bu konuda daha esnek olunması gerektiğini söylerken, Muhafazakârlar İslamcı bir cumhuriyette özgürlüklerin sınırlarını Kur'an'ın öğretileri ve bu öğretilerin meşru uygulayıcıları belirler, diyor.

İç politika ile ilgili olarak Reformcular ve Muhafazakârlar arasında var olan anlayış ve uygulama farklılıkları doğal olarak dış politika alanına da yansımaktadır.

Tıpkı Türkiye konusunda olduğu gibi.

İranlılar bir Türk firmasına Tahran Havaalanı'nı yaptırmışlar.

Türk şirketi tarafından işletilmesi gereken havaalanı tam açılacakken Muhafazakârlar bu şirketin İsrail ile iş yaptığını söylediler.

Konu Reformcu Hükümet ile Muhafazakâr Mollalar arasında var olan çekişmede çok önemli bir kart olarak kullanılmaktadır.

Türkiye ise bu çekişmenin kurbanı olmaktadır.

Tıpkı doğalgaz meselesinde ve genel olarak ikili işbirliği alanlarında olduğu gibi.

Muhafazakârlar Türkiye'nin NATO üyesi olmasını ve İsrail ile ilişkilerinin devam etmesini bahane ederek Ankara'ya daha fazla güvenilemeyeceğini ileri sürüyorlar. Bu kişilerin bazıları da AK Parti hükümetine güvenilemeyeceğine dikkat çekiyor. Bana göre bu kişilerin AK Parti hükümetine ve liderlerine olumsuz bakmalarının gerçek nedeni ideolojiktir. İran'daki Muhafazakârlar AK Parti deneyiminden ve Türkiye'nin demokratik yapısından tedirgin oluyor.

Onlara ve tabii ki sade vatandaşa göre sonuçta AK Parti 'İslamcı' bir partidir.

İşte sorun da burada.

Çünkü 'ılımlı İslamcı' AK Parti, Muhafazakârlar tarafından kendi sis-

temleri açısından tehlikeli görülmektedir.

Milyonlarca İranlı'nın Türkçe'yi konuştuğunu, anladığını ve bu insanların da Türk televizyonlarını izlediğini hatırlarsak bu endişenin ne kadar haklı olduğunu daha net olarak anlayabiliriz.

Muhafazakârlara göre İran asla Türkiye olmayacaktır.

Bunun için Ankara'ya güvenmemek dahil, ne gerekli ise yapılacaktır.

Reformcular ise olaya çok farklı bir açıdan bakıyor.

Onlar AK Parti deneyiminin kendilerini güçlendireceğine, ama daha da önemlisi Türkiye ile ilişkilerin İran'ı rahatlatacağına inanıyor. Bunun için de Ankara ile daha samimi ve stratejik ilişkilerin peşindeler.

Eğer Erdoğan ziyaretinde bazı konularda anlaşma sağlanamadıysa, bunun nedeni iktidardaki Reformcu hükümet değil, pusuda bekleyen Şahin muhafazakârlardır.

Onların sorunu ise hâlâ geçmişin geleneksel alışkanlıklarından kurtulamamalarıdır.

Oysa dünyada her şey değişiyor ve İran da bu değişimden payını alacaktır.

Bu değişimin başkalarının istediği gibi olmaması için İran'daki Acem şahinlerinin kendi durumlarını acilen gözden geçirmeleri gerekmektedir.

Bu bir dost tavsiyesidir, yoksa o güzelim ülkeye ve insanlarına yazık olacak ve oluyor da!

İran notları - 2

02-08-2004

Dün İran ile ilgili notlarımın ilk bölümünü aktarmaya çalışmıştım. Ve dün Acem şahinlerine bir çağrıda bulunarak kendi durumlarını gözden geçirmelerini tavsiye etmiştim.

Çünkü Muhafazakârlar dinsel sistemi giderek askerleştiriyorlar. Ekonominin neredeyse yüzde 70'ini kontrol eden Muhafazakârlar son meclis seçimlerinde adaylarının neredeyse yüzde 60'ını emekli asker, yani devrim muhafızlarından seçtiler.

Askerler ise İran gibi bir ülkede ya içte halkı sindirmeye ya da dışarıda problem yaratmaya yarar.

Dinsel ideolojinin heyecanını kaybettiği bir sırada genellikle milliyetçi duygulara başvurulur.

İran önümüzdeki mayıs ayında başkanlık seçimlerine hazırlanırken, diğer taraftan da Amerikan ve İsrail tehditlerini göğüslemeye çalışıyor... Bu tehditler kuşkusuz Muhafazakârların durumunu güçlendirmektedir!

Muhafazakârlar eski Dışişleri Bakam Ali Ekber Velayeti'yi aday göstere-

cek. Kazanma şansı oldukça yüksek. Yardımcılığına ise eski Radyo Televizyon Kurumu Genel Müdürü Ali Laricani getirilecek.

Refomcular ise Mir Hüseyin Musavi'yi ikna etmeye çalışıyorlar.

Dün de söylediğim gibi adaylar kim olursa olsun, İran'ı çok ilginç sürprizler bekliyor.

İran bölgesel dengeler açısından çok önemli bir ülke. ABD ise Irak, Afganistan ve Pakistan üzerinden İran'a komşu olmuş durumda. Bu komşuluk ise İsrail için çok daha önemli.

İsrail, İran'ın nükleer reaktörünü bombalamayı kafasına koymuş durumda. İsrail bunu yapmak için kendine göre en uygun zamanı seçecektir.

Bu uygun zamanın belirlenmesinde İran'ın olası iç ve dış politikaları önemli rol oynayacaktır!

İran'ın Irak politikaları ile ilgili olarak çok spekülasyon yapılıyor.

İran tüm spekülasyonları bertaraf etmek için acilen Suriye ve Türkiye ile işbirliğini daha da yoğunlaştırmalıdır. Bu üç ülke arasında gelişecek işbirliği bölgenin geleceğini belirleyecektir. Hiçbir ülke ve diğer bölge ülkeleri kendi başlarına bölgemizi tehdit eden risklere kendi başına karşı koyamaz.

Tehlikeler herkesi eşit şekilde tehdit etmektedir.

İşte bu nedenle İran, Ankara tarafından kendisine uzatılan ele, Suriyelilerin yaptığı gibi sınıksız sarılmalıdır. İranlılar asla küçük hesaplar peşine düşmemelidir. Ve bilmelidirler ki; ne Şam ne de Ankara kendilerini yarı yolda bırakmayacaktır. Unutulmamalıdır ki Irak-İran savaşında tüm Arap ülkeleri Saddam'ı desteklerken, yalnızca Suriye İran'dan yanaydı. Benzer şekilde Türkiye o sıralarda ve daha sonraki dönemlerde kendi toprağından İran'a karşı hiçbir eyleme izin vermedi. Şimdi de AK Parti hükümeti ve Türkiye İran'a her zamankinden daha sıcak bakmaktadır.

Ankara bu yaklaşımlarında samimi ve dürüst.

Bazılarının yansıtmaya çalıştığı gibi İran'ın 'İslamcı' bir ülke olmasında bunun hiçbir payı yoktur. İran ne kadar 'İslamcı' ise Suriye o kadar laik bir ülkedir.

Türkiye'nin bu ülkeye yanaşması bölgenin stratejik geleceğı ile ilgilidir. İran ve Suriye, Türkiye'den çok şey öğrenebilirler. Ama hiç kimsenin başkasına model olma gibi bir hevesi olmamalıdır. Bu üç ülke birlikte oldukları sürece öncelikli olarak kendi sorunlarını çözecekler ve daha sonra bölgenin barış, istikrar ve kalkınmasına katkıda bulunacaklardır.

İşte bu ve buna benzer nedenlerle Başbakan Erdoğan'ın İran ziyareti çok önemlidir.

Erdoğan'ın bu ziyaret sırasında neler elde edip edemediğı bence çok

önemli değil. Önemli olan Erdoğan'ın İranlı liderleri ne kadar ikna edip edemediği ya da karşılıklı güveni sağlayıp sağlayamadığıdır.

Ben İranlılar'la konuşurken hep bu noktaya vurgu yaptım. Doğalgaz konusunda Ankara ile anlaşmaya varamayan İranlılar şimdi kendi aralarında (Reformcular ve Muhafazakârlar) Erdoğan, AK Parti ve Ankara'ya karşı bundan sonra ne tür bir politika izleyeceklerini tartışıyorlardır.

Umarım Refomcu ve Muhafazakâr İranlılar doğru ve objektif verilerden yola çıkarak doğru tespitler yapar ve öncelikle kendi geleceklerini garanti edecek doğru kararlar alırlar.

Küçük hesaplar İran gibi çok önemli ve bir o kadar büyük bir ülkeye asla yakışmaz.

İranlılar yalnızca kendi dar çıkarlarını düşünüp karar almadıkları sürece en zor günlerinde Türkiye, Suriye ve daha birçok Arap ve İslam ülkesini yanlarında bulacaklardır.

Tüm Amerikan ve İsrail baskı ve tehditlerini göze alarak Tahran'a giden Erdoğan'a İranlılar gerektiği ve hak ettiği kadar karşılık vermek zorundadırlar.

İranlılar'ın Türkiye ve bölge ülkelerine karşı sorumlulukları aslında kendilerinin varlık nedenidir.

İranlılar'ın kendi varlık nedenlerini görmeyecek kadar akılsız olacaklarını asla düşünmek istemiyorum.

Umarım İranlı dostlarım beni, ama daha önemlisi kendi kendilerini yanıltıp aldatmazlar!

Amerika, İsrail dışında hiçbir bölge ülkesinin güçlenmesine asla izin vermez.

Unutulmamalıdır ki Amerika, 30 yıl süre ile kendisine hizmet eden Şah'a bile bölgesel güç olma hevesine kapıldığı için sahip çıkmadı ve Humeyni'nin iktidara gelmesine göz yumdu!

İsrail'i sevenler!

04-08-2004

Geçen ay 7 ilde yapılan bir kamuoyu araştırması İsrail'i haklı bulan bazı Türkler'in varlığını ortaya çıkarmıştı.

Böyle bir sonucu hayretle karşıladığımı yazdığımda bir okuyucu tepki göstererek bana bir mesaj gönderdi.

İsrail'in Filistin halkına yaptıklarını onaylamayan okuyucu, Filistin intihar eylemlerini terör olarak tanımlıyor ve İsrail'in demokratik ve çağdaş bir ülke olarak yaşama hakkının bulunduğunu söylüyor.

Başka bir okuyucu ise, İsrailliler ile Kürtler'in kader birliği içinde ol-

duklarını ve Acem, Türk ve Arap beraberliğinin bu iki milleti (Kürtler ve İsrailliler) yok edemeyeceğini vurguluyor ve beni faşistlikle suçluyor.

Önce İsrailliler'in bir millet değil, dünyanın dört bir yanından toplanan Yahudiler'den meydana gelen bir devşirme topluluk olduğunu hatırlatmak isterim.

Onların Kürtler'le kader birliği içinde olduğunu kabul edilmesi çok acı.

Hele bir Kürt okuyucu tarafından bu yanlışlığın yapılması çok daha acı. Çünkü Kürtler yüzyıllardır bu coğrafyanın insanlarıdır. Oysa yukarıda belirttiğim gibi İsrailliler yüzü aşkın ülkeden gelen ve Filistin toprağında yerleşen Yahudiler'dir.

Örneğin Rusya'dan...

Düşünün, Rusya'da ya da eski Sovyetler Birliği'nin herhangi bir yerinde yüzyıllardır yaşayan ve Yahudi dinine inanan (Rus, Kazak, Azeri, Ukraynalı vs) biri salt siyonist ideolojinin etkisinde kalarak Filistin'e gidiyor ve o ülkenin gerçek sahibi Müslüman Filistinliler'i öldürerek ya da göçe zorlayarak toprağına el koyuyor...

Son 15 yılda eski Sovyetler Birliği coğrafyasından Filistin topraklarına göç eden Yahudi sayısı 1,5 milyonu buldu.

Hatta propagandanın etkisinde kalan bazı Yahudi olmayan Ruslar da bu göç dalgasına katılarak Filistin'e gitti.

İsrail şimdi bunlarla ilgili olarak ciddi bir sorun yaşıyor. Bunların analarının ya da babalarının Yahudi olup olmadığı konusunda ciddi bir tartışma ve tabii ki ırkçı bir araştırma başlatılmış durumda.

Ancak İsrail'in karşılaştığı önemli bir sorun daha var.

O da bildik deyimi ile 'Nataşa' sorunu.

Yani fuhuş sektöründe çalışmak zorunda bırakılan genç Rus kızları.

İsrail basını şimdi bu konuyu yazıyor.

İsrail'de şu anda yaklaşık olarak 16 bin 'Nataşa' bulunmaktadır.

İsrail nüfusunun 6 milyon civarında olduğunu hatırlarsak bu rakamın ne kadar büyük olduğunu görürüz. Bu kızlar 15-30 bin dolar karşılığında fuhuş çetelerine satılmakta ve sayıları 3.600 olan bar ve pavyonlarda çalışmak zorunda bırakılmaktadır.

Çeteler bu kızların 'çağdaş bir ülke' olarak tanımlanan İsrail'den çıkmasına veya kaçmasına izin vermemektedir.

Elbette İsrail'in fuhuş ile ilgili olarak yalnız Rus kızlarla başı belada değil.

Yine İsrail basınına göre İsrail ordusunda çok ciddi bir sorun yaşanmaktadır. Yapılan araştırmada İsrail ordusunda cinsel taciz ve tecavüz

olaylarında çok ciddi bir artış yaşanmaktadır. Geçen yıl bu artış oranı yüzde 17 idi.

Yani erkek askerler, kız ve kadın askerlere saldırmakta ve tecavüz etmektedir. Bunlar arasında eski Savunma Bakanı İsak Mordahai de var. Adam mahkemece 18 aylık hapis cezasına bile çarptırıldı.

İşte sevgili okuyucumuzun 'çağdaş ve demokratik İsrail' dediği ülke budur. Çok hoşuna gidiyorsa ona tavsiyem, gidip orada yaşasın.

Elbette bu kişilere İsrail'in Filistin halkına karşı 57 yıldır işlediği cinayetleri anlatmanın anlamı yok. Unutmamalıdır ki AB ülkelerinin Hristiyan halkları bile İsrail'i dünya barışı için en tehlikeli ülke olarak kabul etmektedir.

İsrail'in ne kadar laik ve demokratik bir ülke olduğuna gelince...

İsrail toplumu radikal dinci bir sistem ve ideoloji ile yönetilmektedir. İsrail laik bir ülke değildir. İsrail bağınaz bir şeriat devletidir.

Bir ülkede seçimlerin yapılması ise o ülkenin demokratik olduğunu kanıtlaması için yeterli değil.

Örneğin Amerika'da seçime katılma oranı genellikle yüzde 40-50 civarındadır. Bunların yarısının oyunu alan kişi başkan seçilir. Başka bir ifade ile Başkan Bush Amerikan halkının yüzde 25'inin oyuyla bu göreve gelmiştir.

Ama diyeceksiniz ki demokrasinin kuralı bu.

Bir de Türkiye'ye bakalım.

Bugün neredeyse tüm temel maddeleri değiştirilen 12 Eylül darbecilerinin Anayasası, 1982'de halkın yüzde 92'sinin oyu ile kabul edilmişti.

İsrail'de ise durum çok farklı.

İsrail toplumu inanılmaz bir şekilde siyonist ideolojinin şiddet, nefret ve terör öğretileri ile beslenmekte ve motive edilmektedir. İnsanları yüzlerce yıldır yaşadıkları topraklardan alıp İsrail'e taşıyan bu ideoloji, ancak ve ancak onları başka bir insan topluluğuna düşman etmekle ayakta durabilir.

Nefretle beslenen terör ise bu ideolojinin en önemli silahıdır.

İsrail demokrasisi yalnız ve yalnız toplumu terörize etmeye yarayan bir demokrasidir.

Oysa demokrasi insanların mutluluğu için gereklidir.

İsrail'i yöneten başbakanlar ve devlet başkanlarının neredeyse tümü asker ve istihbarat kökenlidir. Bunların büyük bölümü terör çeteleri yönetmiş ve fiilen insan öldürmüştür.

Bunların 'demokratik seçimlerle' seçilmeleri hiçbir şey ifade etmez. Tam tersine İsrail toplumunun ne kadar terörize olduğunu kanıtlamaktadır.

Ayrıca unutulmamalıdır ki, Hitler de Alman halkının büyük çoğunluğunun demokratik oyu ile seçilmişti!

‘Katil Sürüleri’

08-08-2004

“Bağdat’ın herhangi bir semtinde akşamüzeri yolda giden bir sürücü Amerikan kontrol noktalarından geçerken evraklarında bir eksiklik olduğu gerekçesiyle karakola götürülür.

Kısa bir sorgulamadan sonra ertesi sabah gelip arabasını ve evrakını alması istenir. Vatandaş ertesi sabah gittiğinde evraklarının başka bir polis karakoluna gönderildiği, arabasını o karakoldan alması gerektiği söylenir. Adamcağız söylenen karakolun önüne geldiğinde arabası ile birlikte havaya uçar. Çünkü Amerikalılar ve işbirlikçileri kendilerinde kalan arabanın bagajına patlayıcılar doldurmuş ve uzaktan kumanda ile bu patlayıcıyı havaya uçurmuşlardı...”

Haberler, o sabah bir intihar eylemcisinin bir karakolun önünde arabasıyla havaya uçtuğundan ve 30-40 kişinin öldüğünden söz edecekti...

Bu ve buna benzer söylentiler Irak’ta ağızdan ağıza dolaşmaktadır. Bu tür hikâyelerin doğru olup olmadığını bilmiyoruz.

Ancak Irak koşullarında her şeyin olası olabileceğini de biliyoruz.

Tıpkı Irak’ta direniş güçlerinin ‘katil sürüleri’ olmadığını bildiğimiz gibi...

Tıpkı Murat Yüce’nin öldürülmesinin de ‘insanlığın imza attığı vahşetin doruk noktalarından biri olarak tarihe geçmeyeceğini’ bildiğimiz gibi...

Elbette hiç kimse Murat Yüce’nin birçok soru işareti taşıyan hunharca öldürülme olayını onaylayamaz.

Ama ondan önce herkesin Yüce’nin öldürülme koşullarını yaratan Amerikan işgalini lanetlemesi gerekiyor.

Eğer Amerikan işgali olmasaydı, birilerinin tanımladığı gibi ‘katil sürüleri’ sokaklarda dolaşıp insanları kaçırıp öldürmeyecekti. Eğer Amerikan işgali olmasaydı biz de bugün bu ‘katil sürüleri’nden söz etmeyecektik.

Belki de bu katil sürüleri, dini sembolleri birer suikast silahı olarak kullanılmayacaktı.

Ama ortada tümüyle yalan gerekçelere dayandırılmış bir işgal var ve bu işgalin sonucu olarak bir ülke tümüyle talan edilmiş ve Batı kaynaklarına göre 38 bin kişi ölmüş.

Birirleri ise bu işgali görmezlikten gelerek, direnenleri ‘katil sürüleri’ olarak tanımlamaktadır.

Bu tıpkı İsrail işgaline karşı 57 yıldır direnen Filistin halkına terörist

demek gibi bir şey.

Herkes bilmelidir ki; Irak'ta bir direniş var ve bu direniş onurlu ve kutsal bir direniştir. Direniş her gün onlarca Iraklıyı öldüren Amerikalılar'a ve onlarla her türlü işbirliği yapanlara şeker ikram etmekle olmaz!

Bu direnişin zaman zaman dini sembolleri kullanması da doğaldır.

Sol devrimci ya da milliyetçi ideolojilerin iflas ettiği bir zamanda insanlara sarılabilecekleri yegâne güç olarak din bırakılmışsa, onlara söylenecek hiçbir lafınız olamaz. Eğer birileri bu söylem ve inançları farklı ve yanlış olarak kullanıyorsa (ya da kullandırılıyorsa) hiç kimse tüm Irak halkını suçlama hakkını kendinde bulmamalıdır.

Unutulmamalıdır ki, Bush da Afganistan ve Irak işgalini gerçekleştiren yeni türden bir Haçlı Savaşı'ndan söz etmişti.

Yani dini sembolleri birer suikast olarak kullananlar, öncelikle Amerikalılar ve onların beslemesi İsrailliler'dir.

Hiç kimse yanlış değerlendirmelerle önce kendilerini, sonra da kamuoyunu yanıltmaya uğraşmasın.

Bu kişiler ille de bir şeyler söylemek istiyorlarsa o zaman Amerikalıların Irak'ı ne tür yalan ve gerekçelerle işgal ettiklerini ve yalnız Nagazaki ve Hiroşima'da bir saat içinde 360 bin Japon'u nasıl nükleer bombalarla yaktıklarını anlatmalıdırlar.

Amerika'nın şu anda Irak'ta yaklaşık olarak 150 bin askeri var.

Amerika kendi askerini artık direnişçilere karşı kullanmamakta ve Iraklı işbirlikçileri öne sürmektedir.

Dünyadaki tüm kurtuluş savaşlarında işbirlikçiler olmuş ve halk her zaman onları cezalandırmıştır. İşbirlikçiler her zaman gerçek düşmandan çok daha tehlikeli olmuşlardır.

Amerikalılar yerli işbirlikçiler yetmeyince dışarıdan işbirlikçilere başvuruyorlar.

Bugün işgalci Amerikan güçlerine benzin, yiyecek ve her türlü lojistik malzeme taşıyan şirketler ve onların sürücüleri Irak halkı açısından birer işbirlikçidir.

Bu durumda bu faaliyete (tabii ajanlık yapanlar da var) katılan herkes Amerikan işgaline katkıda bulunmakta ve bu işgalci güçlerin her gün onlarca Iraklı'yı öldürmesine yardımcı olmaktadır.

Hem de bir avuç kirli ve kanlı dolar için...

Bu Türkiye'ye ve Türk insanlarına yakışmaz...

Türkiye, eğer Irak halkının barış, istikrar ve esenliğine katkıda bulunmak istiyorsa, bunu Irak devletine ve halkına doğrudan yardım ederek yapmalıdır.

Herkes bilmelidir ki işgalci Amerikan askerlerinin yemeklerini yapmak ve tuvaletlerini temizlemekle barışa katkıda bulunulmaz.

Amerikan işgal güçlerine bu şekilde yardım edenler elbette cinayetlerine ortak olur ve zamanı geldiğinde benzer cinayetlere kurban giderler.

Hiç kimse Murat Yüce olayını başka yönle çekmesin, duygu sömürüsü yapmasın ve asla yanlış değerlendirmelerle Amerika'nın emellerine hizmet etmesin.

Ortada bir tek gerçek var.

Irak'ta tüm detayları ile iğrenç bir Amerikan-İngiliz işgali var ve bu işgale karşı direnen onurlu insanlar var.

Direnmenin yol ve yöntemlerini ise köşe yazarları değil, Amerikan üstün teknolojisine ve satılmış işbirlikçilere karşı direnen insanların ta kendisi belirleyecektir.

Ve bu onların en doğal hakkıdır.

Çünkü kalles ve aşağılık işgalci güçler onlara başka hiçbir şans tanımıyor.

Son 48 saatte Amerikalılar uçak ve tanklarla direnişçi Iraklılardan 130 kişiyi öldürdüler.

Yani 'Katil Sürüleri' 130 kişi azaldı.

Acaba birileri sevinmiş midir!

Necef!

15-08-2004

Necef'e ilk kez 1978'de gitmiştim. Kızıl renkli kumların dalga dalga estiği Kerbela çölünden geçerek Necef'e girdiğimde, doğal olarak ilk önce Hazreti Ali'nin mezarını ziyaret etmiştim.

Şehirde inanılmaz mistik bir hava vardı. Bu hava Barış Vadisi'nde daha da ağırlaşmıştı.

Vadi'de onbinlerce mezar vardı!

Bugün Necef'te yaklaşık olarak 600 bin insan yaşamaktadır. Barış Vadisi'nde yatan insanların sayısı ise bir milyonu bulmuştu. Yalnız Irak'ta değil, dünyanın dört bir yanında yaşamakta olan Şiiler öldüklerinde Hazreti Ali'ye yakın olmak için, bu Vadi'deki kutsal topraklara gömülmek isterler.

Necef'te yüzlerce yıllık eski evler bulunmaktadır.

Necef'in her tarafında tarih ve inanç izlerini görebilirsiniz.

Necef bundan yaklaşık bin yıl önce kurulmuştu.

Moğollar Bağdat'ı yerle bir edince İmam El-Tusi bu şehri, Şiiler'in yeni başkenti olarak kurdu.

Şehirde yüzlerce evliya mezarı bulunmaktadır. Bu evliyanın mirasını ise

bugün birçok din adamı korumaktadır.

Necef'in Irak tarihinde her zaman önemli rolü olmuştur.

Şehir tarih boyunca hem Irak, hem de Arap ve İslam âleminin önemli Şii önderlerini yetiştirmiş ve ihraç etmiştir.

Bugün dünyanın dört bir yanındaki Şii din adamlarının tümü Necef'te bulunmuşlardır.

Sadr ailesi ise Necef'in en önemli ailerindendir.

Muhammed Sadek Sadr, genç Muktada'nın babasıdır.

Muhammed Sadek ve Muktada'nın büyük kardeşi 1980 yılında Saddam tarafından öldürülmüşlerdi.

Muktada'nın amcası Muhammed Bakır Sadr ise yine Saddam tarafından 1991 ayaklanması sırasında öldürülmüştü.

O sırada Amerikalılar Şiiler'i ayaklandırmış, ancak onları yarı yolda bırakarak, Kuveyt'ten çekilen Irak ordusunun onları ezmesine göz yummuştu.

O gün bugün Necef'teki Şiiler ve Sadr ailesi, Kuzey'deki Kürtler'in tersine Amerika'dan nefret eder ve onlara asla güvenmezler.

Necef'te Amerikan işgaline şimdilik ses çıkarmayan bazı Şii lider ve gruplar ise, daha farklı hesaplar peşindeler.

Şii olan Başbakan Allavi ise ne Necef'i ne de Şiiler'in siyasal rolünü önemsemektedir.

Iran ise Şiiler'i kullanarak Amerika'nın Irak'taki oyununu bozmak istiyor.

İranlılar, kendilerine yönelik İsrail ve Amerikan tehditlerini Irak'ta göğüslemek istiyor.

Muktada Sadr bu göğüslemenin bir parçası olduğunu bilerek kendi oyununu da oynamaktadır. Muktada, genç bir Sadr olarak Şiiler üzerinde söz sahibi olmak istiyor.

Muktada'nın yandaşlarının büyük bölümü gençlerden oluşmaktadır. Bunlar eski Irak ordusu ve polisinin işsiz kalan elemanlarıdır.

Ateşli bir konuşmacı ve propagandist olan Muktada, ailesinin de adını kullanarak Şiiler arasında giderek güç kazanmaktadır.

Muktada, Irak halkının Amerika ve İsrail'e karşı nefretini çok iyi motive ederek Irak'ın ve genel olarak bölgenin kaderinde söz sahibi olmayı amaçlıyor. Tıpkı İsrail'i Güney Lübnan'da yenen Lübnan Hizbullahı'nın lideri Nasrallah gibi.

Arap ve İslam âleminden birçok Şii ve Sünni parti, cemaat ve grup Muktada ile dayanışma içindedir. Birçok Arap kentinde Muktada ve Necef ile dayanışma yürüyüşleri yapılıyor.

Necef direniş, Amerika'nın Irak'ta zaten zor olan işini giderek daha da zorlaştıracaktır.

Bugün toplanması beklenen Irak Ulusal Konferansı'nın ertelenme ihtimali çok yüksek. Irak'm yeni anayasasını belirleyecek ve ülkenin demokrasiye geçiş sürecini işletecek olan bu Konferans'ta herkes herkese karşı.

Sadr ise bu Konferans'a katılmıyor ve buradan çıkması muhtemel hiçbir kararı tanımayacağını söylüyor.

Amerika, 'Katil sürüleri' diye tanımladığı Sadr militanlarını bundan sonra ciddiye almak zorunda kalacaktır.

Amerika'nın Necef'i korkakça ve kalleşçe (tabii diğer şehirleri de) bombalaması ise hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

Aptal Amerikalılar, Şii gençlerin orada ölüp Barış Vadisi'ne gömülmek için can attığını asla anlamayacaklar.

Bin yıllık Necef yine orada kalacaktır.

Hazreti Ali'nin haksızlığa karşı direnme inancı ile beslenen Mukta-da'nın gençleri mutlaka Amerika'yı yenecektir.

Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Hazreti Ali'nin mezarını birkaç kez ziyaret eden ve o kutsal şehrin mistik havasını derinden hisseden biri olarak ben buna mutlak olarak inanıyorum!

Filistin açlık grevinde!

16-08-2004

İsrail'in 27 hapishane ve tutuklama merkezinde, yaklaşık olarak 8 bin Filistinli tutuklu ve hükümlü var. Uluslararası Adalet Divanı'nın tanımı ile onlar birer savaş esiri. Çünkü, İsrail kurulduğu 1948 yılından bu yana Filistin toprağını işgal etmekte ve işgal ettiği bu topraklarda yaşamakta olan Filistin halkına karşı acımasız bir savaş sürdürmektedir.

Aslında tüm Filistin toprakları ve İsrail'in işgal altında tuttuğu Suriye'nin Golan ve Lübnan'ın Şabaa bölgeleri tümüyle hapishaneden farklı değildir.

Başka bir ifade ile tüm bu bölgelerde yaşamakta olan Filistinli, Suriyeli ve Lübnanlı insanlar herkes birer tutukludur.

Ama içeridekilerin durumu çok daha kötüdür.

Dün tüm Filistinli tutuklu ve hükümlüler açlık grevine başladılar.

Dışarıdaki aileleri de onlarla dayanışmada bulunmak için benzer bir açlık grevine başladı. Dışarıdaki Filistinliler içerideki kardeşlerine destek veriyor.

Tutukluların tek bir isteği var.

Daha insanca bir yaşam..

İsrail, uluslararası insan hakları örgütlerinin denetimini kabul etmiyor. Dolayısıyla İsrail'in, Filistinliler'e yönelik ne tür işkenceler yaptığı konusunda elde hiçbir delil yok. Oysa İsrailliler, Amerikalılar'ın Ebu Gureyb'deki ustalarıdır.

Terör ve işkence konularında İsrailliler uluslararası şöhrete sahiptirler.

İsrailliler, 28 Eylül 2000'de başlayan son İntifadadan bu yana yaklaşık olarak 40 bin Filistinliyi gözaltına alarak sorguladılar.

Hepsinin tek bir suçu var.

İşgale karşı direnmek.

Bunların arasında binlerce kadın ve çocuk bulunmaktadır.

Peki İsrailliler bu tutuklulara ne yapıyor? Bildik en ağır işkence yöntemlerini bir yana bırakırsak, İsrail psikolojik işkence yöntemleri de kullanarak Filistinliler'in direnme gücünü yok etmek istiyor.

1- Tutuklu ve hükümlü Filistinliler sık sık çıplak olarak sorgulanmakta ve bu halleri ile toplu olarak tutulmaktadırlar.

2- 16 yaşından büyük bir genç tutuklu, babasını ya da annesini ziyaret edemez.

3- Tutuklular sık sık cinsel taciz ve tecavüze maruz kalmaktadırlar.

4- Görüş günlerinde bile tutuklu ile ailesi arasında hiçbir şekilde yakın temas söz konusu olamaz.

5- Tutuklu asla ailesi ile haberleşemez.

6- Tutuklu hastalar nadiren doktora gönderilir.

7- Tutuklular yazın daha sıcak bir ortamda, kışın ise daha soğuk koğuşlarda tutulurlar. Ve rahat bir uyku çekmelerine asla izin verilmez.

8- Tutuklulara kitap, gazete okuma veya radyo ve TV izleme olanağı tanınmaz.

9- MOSSAD ile işbirliği yapmaları için tüm tutuklulara inanılmaz baskılar yapılır. Bazılarının eşi ya da kız kardeşi evden alınır ve çıplak olarak tutukluya gösterilir.

Elbette bu örnekleri çoğaltabiliriz, ama İsrailliler'in uyguladığı en ilginç yöntem tutuklulara para cezası vermek.

Yani cezaevi talimatlarına uymayan bir Filistinli para cezasına çarptırılır ve ödemezse cezası uzatılır.

İşte bu yaşam koşullarını protesto etmek için Filistinli tutuklular dünden itibaren açlık grevine başladı.

İsrailliler de koğuşlardaki suları keserek açlık grevi sırasında Filistinliler'in su içmelerini engelleyecek.

İsrailli İçişleri Bakanı ise "Ölmek istiyorlarsa biz de onlara yardımcı

oluruz” diyor.

Elbette her zaman uluslararası hukuku hiçe sayan İsrail, yine kendi bildiğini yapacaktır.

Yalnız son üç yılda 4 bin Filistinli’yi katleden, 50 bin Filistinli’yi yaralayan, bir milyon zeytin ve narenciye ağacını yakan ve binlerce Filistinli’nin evini yıkan İsraililer kuşkusuz açlık grevine karşı da acımasız olacaktır.

Ama yine de bize düşen görev Filistinliler’e mücadelelerini desteklediğimizi söylemektir.

Herkes Filistin halkının dramını vicdanında ve yüreğinde duymalıdır.

Herkes kendini şu anda İsrail işkencehanelerinde bulunan Filistinliler’in yerine koymalıdır.

Asla Irak’taki Ebu Gureyb görüntülerini unutmayın.

Herkes böyle bir durumda neler hissedeceğini yüksek sesle haykırmalıdır.

Hepimiz Filistin elçiliğini arayarak tutuklu ve hükümlülerle dayanışmamızı bildirmeliyiz.

Yine hepimiz İsrail elçiliğini arayarak Filistinliler’e karşı yapılan insanlık dışı terör uygulamalarını lanetlemeliyiz.

Herkes kendi olanakları içinde bu davranışlara benzer tepkiler geliştirmeli ve bir insanlık dramı halini alan Filistin mücadelesine karşı sorumluluğunu kanıtlamalıdır.

Unutulmamalıdır ki, Filistin halkı ile dayanışmak haksızlığa karşı direnme ve mücadele etmenin belki de en bariz kriteridir!

Böyle bir dayanışmayı tüm benliği ile hissetmeyen biri özgürlük, demokrasi, adalet ve insan hakları gibi sözcükleri asla ağızına bile almamalıdır!

Chavez’in zaferi!

18-08-2004

Latin Amerika’daki devrimci halk mücadelelerini hep yakından izlerim. Oralarda emperyalizme karşı kazanılan her zafer beni ne kadar sevindirirse, kaybedilen her mevzi de beni inanılmaz derecede üzer. Şili’nin devrimci demokrat önderi Allende’nin CIA’cı faşist bir darbe sonucu öldürülmesini asla unutmam.

CIA’nın, Şili, Salvador, Guatemala, Panama ve benzeri Latin Amerika ülkelerindeki faşist askerlere darbe yaptırması Amerikan filmlerine bile konu olmuştu.

Amerika, bu faşist cuntaların arkasında saklanarak bu ülkelerin tüm

zenginliklerini talan etmişlerdir. İşte bu nedenle Venezuela'daki son gelişmeler çok önemliydi.

Hugo Chavez, Paraşütçü Birliği'nde genç bir subay iken ülkesindeki faşist yönetimin Amerikan tekellerinin çıkarlarını korumak için halkı nasıl ezdiğini gördü.

Chavez, 1992'de kalkıştığı darbe ile sistemi değiştiremeyeceğini anlayınca, bu işi halkın gücü ile yapmaya karar verdi. 1998'de yapılan seçimde Chavez büyük zafer kazanarak ülkesinin ilk devrimci başkanı oldu. Bu durum işbirlikçi işadamlarını ve hizmet ettikleri Amerikan petrol tekellerini çılına çevirmişti.

2000 yılında anayasada yapılan bir değişiklik ile yenilenen seçimlerde Chavez halk desteğini arttırarak 6 yıllığına bir kez daha başkan seçildi.

Amerikalılar tehlikenin giderek büyüdüğünün farkındaydılar. Üstelik Chavez, ambargo altındaki Irak'ı ziyaret edecek ve daha sonra Afganistan ve Irak işgallerini emperyalist savaş olarak nitelendirecekti.

Venezuela'nın sahip olduğu zengin petrol rezervleri (78 milyar varil) ve OPEC içinde Chavez'in bağımsızlıktan yana tavırları Amerika'yı çılına çeviriyordu. Amerika, yandaşlarını harekete geçirdi. Çıkarları zedelenen büyük işadamları sahip oldukları medya araçlarını da kullanarak halkı Chavez'e karşı ayaklandırmaya çabaladı.

Tıpkı 1978-1979'da TUSIAD'ın Ecevit'e yaptığı gibi Venezuelalı işadamları da ilanlar vererek Chavez'i tehdit etmeye başladı. Piyasada hiçbir şey bulunmaz oldu!

Büyük Ortadoğu'ya demokrasi ve özgürlük getirmekten söz eden Amerika'nın Venezuela'daki askeri ataşesi Nisan 2002'de harekete geçti.

Pentagon ve CIA'da planları yapılan bir darbe ile Chavez iktidardan düşürüldü. Bir saat sonra Washington yeni askeri yönetimi resmen tanıdı.

Ama Amerika bir kez daha yanılmıştı.

Yoksul Venezuela halkı ve yurtsever genç subaylar harekete geçerek 36 saat sonra Chavez'i tekrar iş başına getirdi.

CIA, Pentagon ve onların işbirlikçileri hezimete uğramışlardı. Ama bu onlara yetmiyordu.

Bir kez daha halkı sokaklara döken bu üçlü referandum istedi.

Halkına güvenen Chavez, 'hodri meydan' dedi.

Pazar günü yapılan referandum'da halk bir kez daha 'Chavez' dedi. Bunun dışında başka bir sonuç da beklenemezdi. Çünkü Chavez bir halk çocuğu idi ve kendisi gibi milyonlarca Venezuelalı'nın ne istediğini biliyordu: İş ve aş.

Chavez bunların hepsini karşılayabileceğini kanıtladı. Amerika'nın pet-

rol tüketiminin yüzde 15'ini bile karşılayan Venezuela son dönemlerde yükselen fiyatlarla gelirini ikiye katladı. Yeni gelirler sürekli olarak halkın beklentilerini karşılamak için harcandı. Milyonlarca yoksul Venezuelalı artık liderlerine sahip çıkıyor.

14 milyon seçmenin yüzde 25'inin katılımı ile (bu rekor bir katılım, çünkü halk yıllarca süren faşist yönetimlerden dolayı demokrasiye inanmıyor) yapılan referendum ile Chavez 2006 yılına kadar başkan kalacak. Başka bir ifade ile Chavez 2006 yılına kadar Amerika'nın başına bela olacak. Üstelik o zamana kadar halkına yapacağı hizmetlerle daha da güçlenecek ve o zaman ne CIA, ne de Pentagon onu deviremeyecek.

Chavez artık yalnız Venezuela halkının kahraman önderi değil, aynı zamanda halkına hizmet etmek isteyen ve her türlü haksızlığa isyan eden tüm genç liderlerin ilham kaynağıdır.

Boşuna dememişler, halka hizmet etmek, hakka hizmet etmektir.

Hak ise Amerikalılar'ın anlayacağı en son şeydir!

Cipel ve Lewinsky!

22-8-2004

James Mc Greevey New Jersey eyaletinin Demokrat Partili valisidir. Vali üç yıl önce İsrail'i ziyaret etti. Bu ziyaret sırasında bir Yahudi yerleşim bölgesine giden Mc Greevey, bölgenin belediye meclisi üyeleri ile bir araya geldi. Belediye meclisinin sözcülüğünü ise oldukça parlak, neşeli ve sempatik bir genç yapıyordu. Adı Golan Cipel.

Cipel, sürekli Mc Greevey'ye cilveler yaparak ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Toplantı bittiğinde Mc Greevey, Cipel'e kendisi ile birlikte New Jersey'ye gelmesini istedi. Cipel'in ise bazı şartları vardı.

Cipel'e âşık olan Mc Greevey hiçbir şarta hayır diyecek durumda değildi.

Âşığı ile birlikte New Jersey'ye taşman Cipel, kişiliğine uygun işler yerine oldukça iddialı taleplerde bulundu.

Şair ve aynı zamanda dalgıç olan Cipel, Eyalet Güvenlik Birimi'nin başına geçmek istiyordu.

Henüz oturma izni bile almamış olan Cipel'in bu talebi Eyalet Meclisi tarafından kabul edilmedi. Ancak Cipel inatçı ve kararlıydı.

Devreye Yahudi lobileri ve işadamları girdi ve Cipel'e hemen oturma izni alarak istediği makamda ısrarlı olması tavsiye edildi.

Eyalet Meclisi'nin direnmesi ile karşı karşıya kalan Vali, büyük aşkını "Yahudi topluluk ve İsrail ile ilişkilerden sorumlu" danışman olarak atamak istedi.

Ancak Cipel geri adım atmadı, istediğini almakta kararlıydı.

Sonunda istediği oldu ve Mc Greevey onu “Güvenlik İşlerinden Sorumlu” danışman olarak atadı.

Cipel artık eyalette olup biten her şeyden haberdar oluyordu.

Yahudiler’in oldukça yoğun yaşadığı New Jersey artık İsraili sapık’tan soruluyordu. Vali Mc Greevey ise büyük aşkı Cipel’in bir dediğini iki ettirmiyordu.

Bir düşünün, koskoca bir eyalet olan New Jersey, İsrail’in Filistin toprağı üzerinde inşa ettiği küçük bir Yahudi Yerleşim bölgesi olan Beit El’e kardeş şehir ilan ediliyor.

Ancak Cipel’in istedikleri bununla sınırlı kalmıyordu.

Cipel İsrail ve Yahudi lobilerinin her istediğini sevgilisi Mc Greevey’ye bir cilve ile kabul ettiriyordu.

Bununla da yetinmeyen Cipel bir de kişisel hesaplar yapmaya başlamıştı. İşte o zaman aşk bitti.

Cipel, sevgilisi Mc Greevey’den 5 milyon dolar istemişti.

Mc Greevey de büyük aşkın arasına para girdi diye Cipel’den soğumaya başlamıştı.

Cipel de bunun farkındaydı.

Ve olay patlak verdi.

Cipel, Amerikan başkanlık seçimleri öncesinde Demokratlar’a büyük darbe indirdi.

Cinsiyet farkı olmasına rağmen Cipel ve Monica Lewinsky arasında özünde pek bir fark yoktu.

Her iki olayda da İsrail parmağı vardı.

Biri bir valiyi, öbürü ise bir başkanı seçmişti.

Ancak aradaki fark, Başkan Clinton İsrail’i barışa zorlamak istiyordu. Vali ise İsrail’i seviyordu.

Ama ne İsrail sevgisi ne de Cipel aşkı Mc Greevey’yi bu rezil sonuçtan kurtaramadı. Çünkü Lewinsky komplosundan ders almamıştı!

.....

Dün El-Aksa Camii’nin yakılışının 35. yıldönümü idi. 21 Ağustos 1969 Cumartesi günü İsrail ordusu desteği ile camiye saldıran siyonist Yahudi çeteleri, Ömer Camii’nin büyük bölümünü, Aksa Camii’nin güney kubbesini, Selahaddin Eyyubi’nin yaptırdığı mihrabı ve Sultan Nurettin’in minberini yaktilar.

Müslümanlar ayaklandı, ABD ve Batı sessiz kaldı ve İsrail bildiğini okumaya devam etti, ediyor!

İsrail 1967 savaşında işgal ettiği Kudüs’te İslam ile ilgili her şeyi yıkıyordu. Camiler, türbeler, mezarlıklar, tarihi sokaklar, hatta evler yakılıyor

ya da yıkılıyordu. Bunların yerine dünyanın dört yerinden getirilen Yahudilerin yerleştirileceği Yahudi yerleşim bölgeleri inşa ediliyordu.

Son 37 yılda inşa edilen yüzlerce yerleşim bölgesine (küçük kentler) dışarıdan getirilen 2,2 milyon Yahudi yerleştirildi.

Yalnızca hatırlatmak istedim!

Çünkü geçmişi hatırlamayanlar ve yaşananlardan ders almayanlar hiçbir şeyden şikayet etme hakkına sahip değiller!

Susma, sustukça

25-08-2004

Günlerdir televizyonlarda Amerikan uçak ve tanklarının kutsal Necef şehrini nasıl bombaladıklarını seyrediyoruz.

Haberlerde Amerikan tanklarının Hazreti Ali Camii'ne 800, 700, 400 ve en son 250 metre yaklaştıklarını duyuyoruz.

Belediye yıkım araçları gecekonduları yıkmak için evlere bu kadar yaklaştığında kıyameti koparan insanlar, her nedense Hazreti Ali Camii'ne girmeye hazırlanan Amerikan askerlerine seslerini çıkarmıyor.

İnanılmaz bir vurdumduymazlık, ilgisizlik ve duyarsızlık...

Oysa Türkiye'de bu camiye kutsal kabul eden milyonlarca Alevi ve yine yüz binlerce Caferi ve Şii vatandaş yaşamaktadır.

Ama her nedense bunlardan hiçbir ses çıkmamaktadır.

Şii İran İslam Cumhuriyeti'nin sessizliği ise çok daha üzücü.

En çok sevdiğim sloganlardan biri: 'Susma, sustukça sıra sana gelecek...'

Genellikle sol eğilimli insanların kullandığı bu slogana her nedense hiç kimse kulak asmadı ve sonunda Türkiye'de sol bitti, ya da bugünkü duruma geldi.

Arap ve İslam âleminin durumu bundan pek farklı değil.

Bölgenin son 100 yıllık tarihine bakıldığında bu sloganı ciddiye almayan insanların ve ülkelerin acı sonlarını anlatan yüzlerce hikâyeye rastlanır.

Somut örnek İsrail...

Son örnek ise Irak...

Irak'ta olup bitenlere karşı Arap ve Müslüman ülkelerinin sessiz kalması anlaşılır gibi değil.

Sorun yalnızca Hazreti Ali Camii'nin Amerikalılar'ın kontrolüne geçip geçmemesi değil... Cami yaklaşık 15 bin metrekare bir alana yayılmıştır. Cami'nin tüm çevresi ve hatta Necef'in neredeyse tüm mahalleleri kutsaldır. Amerika günlerdir şehrin her tarafını bombalıyor. Bin yıllık tarihi ve kutsal mezarlık bile Amerika'nın barbarlığından kurtulamamıştır.

Sorun Muktada Sadr sorunu da değildir.

Diyelim Muktada Sadr, Cami ve hatta Neceft'ten çekildi...

Durum değişmeyecek.

Amerika ve onun işbirlikçisi Irak yönetimi için önemli olan her türlü direnişin son bulmasıdır.

150 bin Amerikan askeri Irak'tadır.

Bu askerlerin büyük bölümü hiçbir zaman Irak'tan çekilmeyecektir.

Bu askerler Irak'ta kaldığı sürece tehlike herkes için devam edecektir. Bu tehlikenin öncelikle kimi hedef alacağı yönünde piyango çekmenin hiçbir anlamı yoktur.

İran ya da Suriye'nin hedef alınması hiçbir zaman Türkiye'nin risk hesapları dışında kalacağı anlamına gelmez.

Hiçbir zaman unutulmaması gereken bir gerçek vardır.

Amerika'nın Irak'ta yaptığı her şey İsrail içindir.

Bunu ben değil, Amerikalı birçok akademisyen, politikacı ve gazeteci söylüyor.

İsrail'in içinde bulunduğu her hesap mutlaka Türkiye için tehlikelidir.

Özellikle AK Parti'nin yönettiği bir Türkiye...

Çünkü İsrail hiçbir şekilde AK Parti'yi içine sindiremiyor ve sindiremeyecektir.

İsrail'in Türkiye'ye yönelik kızgınlığı ve hatta düşmanlığı Başbakan Erdoğan'ın demeçleri ile doruğa çıkmıştır.

Benim bildiğim Şaron ve benzeri siyonist İsrailliler mutlaka bunun intikamını alacaklardır.

Şaron'u besleyen tek bir duygu vardır, o da nefret ve intikamdır.

1981'de Irak'taki Temmuz Nükleer Tesisleri'nin vurulma kararını Şaron aldırmıştır. O sırada Tarım Bakanı olan Şaron aynı zamanda Başbakan Begin'in savunma danışmanlığı görevini yürütüyordu.

Üstelik bir yandan da Sabra ve Şatilla katliamlarına hazırlanıyordu.

Aynı Şaron, şimdi kendi kendisinin danışmanıdır ve Amerika'nın mutlak desteğine sahiptir.

Şaron birçok siyonist gibi önleyici darbenin gerekliliğine inanır. Yani siyonist amaçları engelleyecek herhangi bir tehlike, düşük bir ihtimal düzeyinde bile olsa, her neredeyse muhakkak yok edilmelidir.

İşte bu nedenle Şaron İran'ın nükleer tesislerini bombalamayı kafasına koymuştur. Şaron bunu İsrail için en uygun zamanda yapacaktır.

İrak'ın nükleer reaktörünün bombalanması ile ilgili olarak İsrail'de yayımlanan *Bağdat Üzerinde İki Dakika* adlı kitapta Başbakan Begin saldırının gerekçesini bakın nasıl açıklıyor:

“Bizi hedef alan her tehlikeyi önceden yok etmek zorundayız. Biz Avrupa’nın Almanya konusundaki hatalarının tekrarlanmasına asla izin veremeyiz. İngiltere ve Fransa 1938’de Hitler’i öldürme teklifimize destek verseydi, bunca Yahudi ölmeyecekti.”

İlginç ve çok düşündürücü bir detay!

Kıbrıs ne olacak?

29-08-2004

İki gündür Kıbrıs’tayım. Hiçbir yetkili ile görüşmeksizin adada olup bitenleri sokaktaki insanlardan öğrenmeye çalışıyorum.

Kuzey Kıbrıs’ta, yani KKTC’de ilginç bir siyasi denge var. Başbakan M.Ali Talat’ın liderliğindeki Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) ile Serdar Denktaş’ın başkanı olduğu Demokratik Parti’nin (DP) koalisyon hükümetinin Meclis’te çoğunluğu yok.

Ancak muhalefet de hükümeti düşürebilmek için gerekli olan 26 sayısını bulamıyor.

CTP’nin dışında tüm partiler erken seçime karşı. Referandumda Annan Planı’na hayır diyen, ancak AB umutları sönen insanların büyük bölümü hâlâ CTP’ye güveniyor. Koalisyon ortağı Demokratik Parti dahil olmak üzere, muhalefet partilerinin söylemleri ciddiye alınmıyor.

Kaldı ki, bu partiler halka bir şey söylemiyor.

Aslında söylenecek fazla bir şey de yok. Halk çok gerçekçi. Halkın büyük bölümü Kıbrıs sorununun anahtarının Ankara’da olduğunu, her şeyin Türkiye ile AB arasındaki diyalog sürecine bağlı olduğunu biliyor. Kıbrıslı Türkler’in büyük bölümü, AB zirvesinden yıl sonunda üyelik görüşmeleri ile ilgili bir tarih çıkacağına inanıyor.

Bu inanç ve umutla adada bir iyimserlik gözleniyor. Belki de bunun nedeni, şu sıralar Kuzey’i dolduran Güneyli Rumlar ve tabii ki Güney’den gelen yabancı turistler. Her iki taraf, yani ev sahibi Kuzeyliler ve Kuzeyliler’i yakından tanıma fırsatı yakalayan Güneyliler...

Bu sürecin adadaki çözüme katkıda bulunacağı kesin. Oysa her iki kesimde hâlâ çözümü istemeyen birçok insan bulunmaktadır. Güzelyurt’taki Aya Mamma Kilisesi’ne yönelik saldırı bunun kanıtıdır. Barış karşıtı Türk gruplar tarafından gerçekleştirildiği sanılan bu eylemi, Güney’deki barış düşmanı çevreler çok iyi kullanacaklardır. Bu yalnız KKTC’nin değil, aynı zamanda Ankara’nın da işini zorlaştıracaktır.

Güneydeki Rum yönetimi AB üyesi olmanın tüm avantajlarını kullanmaktadır ve kullanacaktır.

Vatikan’daki bazı çevrelerin Türkiye düşmanlığı yaptığı bir sırada

KKTC'de dinsel bir kuruma yapılan saldırı, Türkiye karşıtı çevrelerin elini güçlendirecektir. Ama işin ilginç yanı, kiliseye yapılan saldırıya rağmen hiçbir Rum, gezisini yarıda bırakarak Kuzey'den ayrılmadı ve Kuzey'e gelenlerde de bir azalma olmadı.

Nisan referandumunda Rumlar Annan Planı'na hayır demelerine rağmen adada ilginç bir yumuşama süreci yaşanmaktadır.

Girne ve Lefkoşe'de konuştuğum Rumların hemen hemen tümü adanın birleşmesinin ve Türkler'le birlikte yan yana yaşamının gereğine inanmaktaydı. Onlara göre büyük ve tehlikeli kışkırtmalar olmazsa diyalog süreci gelişecek ve ada insanları yeniden yan yana yaşama şansı yakalayacaktır. Atina ile Ankara ve özel olarak Erdoğan ile Karamanlis arasındaki ilişkiler bu yakınlaşmaya büyük katkıda bulunmaktadır. Benzer bir ilişkinin Papadopoulos ile Talat arasında başlayabileceğine inanan Rumlar'ın sayısı oldukça fazlaydı.

Onların bu temenni ve beklentilerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemeyiz, ancak ortada bir gerçek var:

Artık Rumlar da KKTC gerçeğini görmektedirler.

Onlar da bu gerçeği göz ardı ederek adayı birleştiremeyeceklerini biliyorlar.

Dili, dini, kültürü, tarihi ve gelenekleri ayrı olan iki toplumu zorla bir araya getirmenin zorluğunu gören ve kavrayan Rumların aynı coğrafyayı paylaştıkları insanlarla bir arada yaşama fırsatını değerlendireceklerine inanıyorum.

AB içinde Türkler'le Yunanlılar'ın er ya da geç birliktelikte olacaklarını fark eden Rumlar, yıllarca bir adayı paylaştıkları Kıbrıslı Türkler'e alışmak zorunda olduklarının farkındalar. Elbette farkında olmayan ve olmak istemeyen birçok Rum'un olduğunu herkes biliyor. Bu Rumlar'ın AB avantajlarını Kuzey'deki Türkler'le paylaşmak istememeleri de doğal. Ancak AB'nin de 700 bin Rum için Türkiye gibi çok önemli bir ülkeyi feda etmeyeceğini herkes bilmektedir.

Yeter ki, Türkiye kendi öneminin bilincinde olsun ve ona göre politikalar geliştirip uygulasin.

Büyük hatalar yapılmadığı sürece her şey kendi doğal sürecinde gelişecektir.

Elbette hiçbir şey kolay olmuyor. 1974'ten itibaren bakarsanız, sorunun 30 yıldır çözumsuz olduğunu görürsünüz.

AB ile ilişkiler konusunda olduğu gibi Kıbrıs konusunda da Ankara ve Kıbrıslı Türkler birçok hata yaptı.

Zararın neresinden dönülürse kârdır misali, şimdi Ankara farklı ve ba-

na göre alternatifi olmayan bir politika izliyor. Önce geçmişin tüm olumsuzluklarını bertaraf edecek olan bu politika, daha sonra Kıbrıs sorununu çözecek ve AB kapılarını Türkler'e açacak.

Bunun çok zor olduğunu herkes biliyor. Ancak iki günlük izlenimlerle rime dayanarak söyleyebilirim ki, bana göre bu imkânsız değil.

Önemli olan bir şeye inanmak, onu istemek ve uğrunda mücadele etmektir.

Ünlü bir Arap şairin söylemi ile "Eğer halk bir gün gerçekten yaşamayı seçerse, kader bile onun bu isteğine boyun eğer."

İsrail kazığı!

01-09-2004

Herkes Amerika'nın Irak'ı İsrail için işgal ettiğini biliyor. Yine herkes İsrail'in Irak'ta ve özellikle kuzeyinde ne tür faaliyetler yürüttüğünü biliyor.

Ama ne yazık ki, bazı Türk firmaları İsrailliler'e özellikle ekonomik ve ticari alanlarda yardımcı oluyor.

İsrailli MOSSAD ajanlarının Amerikalılar'la birlikte Ebu Gureyb hapis-hanelerinde Iraklılar'a işkence yaptığını Amerikalı komutanlar bile itiraf etti.

İsrailli yetkililer ise Amerikan işgal güçlerinin kendilerine binlerce sayfalık belge verdiğini söylediler.

Bu belgelerde daha önceleri Irak'ta yaşayan ve 1948 sonrasında İsrail'e göç eden Yahudiler'le ilgili her türlü bilgi var. Amerikalılar ayrıca 1967 Arap-İsrail savaşında Iraklıların Bağdat üzerinde düşürdükleri ve Saddam'ın sarayında sergiledikleri bir İsrail savaş uçağını İsrailliler'e verdiler.

Özetle, Amerika tüm Ortadoğu politikalarını 1948 yılında Filistin toprağı üzerinde kurdurduğu İsrail devletine endeksli olarak üretip uygulamaktadır.

İsrail demek, Amerika demektir.

Bazılarına göre de Amerika demek İsrail ve Yahudi lobileri demek...

Ancak tüm bunlar İsrail için yeterli olmuyor.

İsrail ve İsrailliler vefasızdırlar.

İsrail kendi çıkarı gerektirdiği zaman en sadık müttefiğine bile hiç çekinmeden kazık atar.

İşte son örnek...

Günlerdir Amerikan kamuoyu İsrailli ajanın marifetlerini konuşuyor.

Larry Franklin...

Franklin, Amerikan Savunma Bakanlığı, yani Pentagon'da çalışıyor. Üstelik Savunma Bakan yardımcıları Paul Wolfowitz ve Douglas Feith'e çok

yakın.

Franklin bir İran uzmanı.

Yani Amerikan CIA ve FBI'nın İran ile ilgili olarak topladığı tüm bilgiler Franklin'in çekmecesinde.

İran nükleer tesislerini bombalamayı planlayan İsrail'in ise tüm bu bilgilere ihtiyacı var.

Naur Gilon ise İsrail'in Washington'daki büyükelçiliğinde siyasi müsteşar (yani MOSSAD elemanı) olarak çalışmaktadır.

Gilon ve onlarca Türk gazeteci ve akademisyeni misafir eden Yahudi lobi örgütü AIPAC'ten bir yetkili Franklin ile bir lokantada buluşur.

Franklin, Gilon ve lobi yetkilisine İran ile ilgili çok önemli bilgi ve belgeleri verirken FBI tarafından görüntülenir.

Franklin'in bir de suç ortağı var.

Harold Rhode.

Yahudi Rhode'un Türkiye'de çok sayıda gazeteci ve akademisyen dostu var!

Türkiye'deki 'büyük' medyanın görmezlikten geldiği bu olayı tüm Amerika konuşuyor.

Amerikan medyası İsrail ve Yahudi lobilerinin, Amerikan Dışişleri ve Savunma Bakanlıkları ile Beyaz Saray sırlarını nasıl elde ettiklerini en detaylı şekilde anlatıyor.

CIA eski Başkanı George Tenet bile MOSSAD ile aralarında ne tür savaşların yaşandığını anlatıyor ve MOSSAD'a hiçbir zaman güvenmediğini söylüyor.

FBI, geniş kapsamlı bir soruşturma başlattı. Bu çerçevede başta Feith ve Wolfowitz olmak üzere yönetimdeki Yahudi kökenliler sorgulanmaya başlandı.

Amerikan medyası daha önceleri İsrail için casusluk yaptığı tespit edilen ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılan J. Polard'ı hatırlatarak Larry Franklin'in de İsrail-Amerikan ilişkilerinde ciddi bir sorun yaratabileceğine dikkat çekiyor.

İsrail ise tüm suçlamaları reddederek hikâyenin uydurma olduğunu söylüyor. İsrail, Yahudi lobilerinin gücüne güvenerek kendi istediğini elde ettikten sonra kopan fırtınayı umursamıyor bile.

Deyim yerindeyse "atı alan Üsküdar'ı geçti'..."

İsrail istediği bilgileri elde etti ve en önemli dostuna kazık atmanın o garip hazzını yaşıyor.

İsrail bir kez daha güvenilmez ve vefasız olduğunu kanıtladı.

İsrail ile dost olunabileceğini söyleyenler, umarım bu olup bitenlerden

ders alırlar.

İsrail en sadık müttefiki, hatta yaratıcısı Amerika'ya bile kazık atıyorsa, Müslüman bir ülke olan Türkiye'ye âlâsını yapar...

Zaman zaman dost gibi görünse de İsrail asla Türkiye'nin iyiliğini istemez.

Güçlü, saygın ve bölgesinde güvenilir bir Türkiye, asla İsrail'in işine gelmez. Hele hele bu Türkiye'nin başında 'namazında ve niyazında' olan Erdoğan ve arkadaşları bulunuyorsa!

İsrail buna rağmen Türkiye'yi kaybetmek istemez ve yanında tutabilmek için her yola başvuracaktır.

Ancak İsrail kazanamayacağına kanaat getirdiği Türkiye'ye ilk fırsatta kazık atacak ve ilk önce kendisine inanan dostlarını satacaktır!

Bundan şüphe edenler, Perle, Wolfowitz, Feith ve Rhode gibi çok sevdikleri dostlarına sorabilirler!

Yorumsuz bir not:

7 Temmuz'da Paris'te bir Yahudi merkezi kundaklandı.

Merkezin duvarlarına Yahudi karşıtı sloganlar yazıldı.

Adı hiç duyulmamış bir örgüt (Ensar El-Cihad El-İslami) olayı üstlendi.

Şaron, kıyameti kopardı ve Fransa'daki Yahudiler'den İsrail'e göç etmelerini istedi.

Fransız polisi önceki gün merkezi kundakladığını itiraf eden bir Yahudi'yi tutukladı!

Kim terörist!

5-5-2004

Çeçen halkı tam 230 yıldır Rus zulmünden çekiyor. İmam Mansur, Çeçen halkının ilk mücadele önderidir. Şeyh Şamil'in ayaklanması ise 1859 yılına dek sürdü. 1945'te Stalin, Çeçen halkını Kazakistan ve Sibirya'ya sürgüne gönderdi. Binlerce Çeçen, sürgün yolunda hayatını kaybetti.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birçok cumhuriyet bağımsızlığına kavuşurken Ruslar Çeçenya'nın bağımsızlığına izin vermedi. Cahar Dudayev önderliğindeki Çeçen halkının direnişi 1991-1996 yıllarında, başta Amerika olmak üzere Batı'nın desteğine sahip oldu. Ancak aynı Batı 1999'da Çeçen direnişçilerinin 'Müslümanlaşması'nı bahane ederek politika değiştirdi ve Çeçen halkını yok etmesi için Moskova'ya yeşil ışık yaktı. Yeltsin ve daha sonra Çeçenler'i yok etme vaadi ile işbaşına gelen Putin, Çeçen şehirlerini yerle bir etti.

Ne Batı'da ne de Doğu'da hiç kimse sesini çıkarmadı. Rusya 'teröristlerle' mücadele ediyordu ve haklıydı!

Bildik çifte standart...

Gelelim son okul baskınına...

Elbette dışarıdan bir seyirci olarak Çeçen direnişlerinin seçtiği hedefin yanlış olduğunu söyleyebilirsiniz.

Ancak Çeçen gerçeklerini bilenler ve hatırlayanlar bunun böyle olmadığını da bilirler.

230 yıllık işgal sürecinde Ruslar yüz binlerce Çeçen insanını öldürdü. Bunlar arasında on binlerce çocuk ve kadın bulunmaktadır. Şu anda Çeçen sokaklarında Ruslar'ın sakat bıraktığı yaklaşık 6 bin çocuk dolaşmaktadır.

Yalnız 1998-2000 yılları arasında Ruslar işgal ettikleri başkent Grozni ve Çeçen şehirlerinde yüzlerce Çeçen kız ve kadınına tecavüz ettiler. Ruslar bu tecavüz sahnelerini internet sitelerinde porno film olarak gösteriyorlar. Çocukların ve erkeklerin anne ve eşlerinin gözü önünde öldürülmesi ile ilgili raporlar uluslararası insan hakları örgütlerinin dosyalarında hâlâ duruyor.

Dönelim konuya.

Bir grup Çeçen direnişçi bir okulu basarak öğrencilerle birlikte veli ve öğretmenleri rehin aldılar. Bu hikâye ile ilgili tüm bilgiler baştan itibaren yalnızca Rus kaynaklıdır. Ve Ruslar hep yalan söylediler. Ama yine de herkes Ruslar'ın söylediklerine inanmak durumundaydı.

Ruslar ve dolayısıyla herkes çocuklardan ve Çeçen direnişçilerin ne kadar gaddar ve terörist olduklarından söz ediyordu...

Ancak *CNN-Türk*'ün Moskova muhabiri Cenk Başlamış'ın ısrarla söylediği gibi Rus yetkililer kendi medyalarına bile ağır sansür uyguluyordu.

Güneş balçıkla sıvanmaz!

Cuma sabahı, bir Rus heyeti direnişçilerle görüşmek için okula girdi. Gelen ilk bilgiler direnişçilerin olumlu oldukları ve içeriye su, yemek ve doktorların girişine izin verdikleri yönündeydi.

Tam da bu sırada patlama sesleri duyuldu.

Yani Ruslar operasyona başlamıştı.

Ruslar hiçbir şekilde çocukların ve rehinelerin kurtarılmasını istemiyordu.

Putin iki yıl önceki tiyatro olayındaki gibi, ne pahasına olursa olsun Çeçen direnişçileri yok ederek kahraman olmak istiyordu.

Oysa Çeçen direnişçilerin kimseyi öldürmek gibi bir niyeti yoktu.

Öyle olsaydı hiçbir çocuğun kaçmasına izin vermez ve hepsini öldürürlerdi.

Rehine bir kadın kurtulduktan sonra "direnişçilerin kendilerine çok iyi davrandıklarını ve Çeçen davasını anlattıklarını" söyledi.

Oysa Ruslar böyle bir cümlenin duyulmaması için herkesi yok etmeyi göze almıştı.

Nasıl mı?

Eylemin ilk başladığı andan, yani çarşamba gününden itibaren, operasyonun başladığı cuma sabahına kadar tüm görüntüleri saatlerce izledim.

Elbette sizler de izlediniz ve izleyeceksiniz.

Şimdi hafızalarımızı zorlayarak hatırlayalım.

Hiçbir görüntüde herhangi bir ambulans, doktor, hemşire, sağlık elemanı gördünüz mü?

Operasyonun ilk saatlerinde okuldan kaçan tüm çocukları, aileleri ya da askerler kucaklayarak bölgeden uzaklaştırıyordu.

Susuz kalan çocuklara bile suyu aileleri veriyordu.

Yaralılar ise askerlerin derme çatma sedyeleri ile taşınyordu.

Taşıyanlar ise askerler ve vatandaşlardı.

Hatta bir görüntüde, orada belki de tesadüfen bulunan bir ambulansa yaralı taşıyan askerler ambulanda kimse olmadığı için kapıyı açamadılar.

İlerleyen saatlerde ve nerdeyse her şey bittikten sonra göstermelik olarak bir-iki ambulans geldi ve taşıyacak kimse bulamadan, yerlerde yatan birkaç yaralı ve ölüyü götürdü.

Özetle, Ruslar eylemin daha ilk anından itibaren hiç kimsenin kurtarılması hesabını yapmadı ve üç gün süre ile bu yönde hiçbir hazırlığı yoktu.

Şimdi soruyorum:

Katil ve terörist kimdir?

270 yıldır Rus zulmünden inanılmaz acılar çeken Çeçen halkı ve onun direnişçileri mi, yoksa okulda öldürülecek çocuklar üzerinden politika yapacak kadar insafsızlaşan Putin ve Rusya mıdır?

Putin, direnişçiler arasında bazı Arap ve Türkler'in olduğunu söyleyerek kendini haklı çıkarmaya çalışıyor.

Oysa aynı Putin, her nedense, devlet destekli binlerce Rus'un Bosna'da, Kosova'da, Yukarı Karabağ'da Sırp ve Ermeniler'le birlikte on binlerce Müslüman'ı vahşice öldürdüklerini unutmuşa benziyor.

Unutulmamalıdır ki her halk mücadelesinde hatalar yapılabilir.

Her halk direnişinde işbirlikçiler, ihanet içinde olanlar ve yanlış değerlendirmeler olabilir.

Ancak hiçbir yanlış, Çeçen halkının ve tabii ki diğer tüm halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini haksız kılamaz.

İşgale uğramış hiçbir halk mücadele ediyor diye terörle suçlanamaz. Unutulmamalıdır ki mücadele yöntemini işgale uğramış halklar değil, işgalci devletler belirlemektedir.

Ayrıca işgal olmasaydı, direniş, yani birilerinin deyimi ile ‘terör ve teröristler’ de olmazdı.

Yoksa Antep, Maraş ve Urfa neden Gazi, Kahraman ve Şanlı oldu!

Herhalde işgalci Fransız askerlerine çürük yumurta ve domates atarak değil!

Araplar ve İslam!

06-09-2004

“Araplar: Suç bizde”...

Bu başlık dünkü *Milliyet*’in birinci sayfa ikinci manşeti idi. Alt başlık ise “İslam dünyası, Osetya’daki eylemden sonra özeleştiriyeye başladı: Terörist evlatlarımız yoz kültürümüzün nihai ürünü.” *Milliyet* bu söylemini desteklemek için iki Arap gazetecinin sözlerini aktarıyor.

Gazetecilerden biri Abdurrahman El-Raşid.

El-Raşid, Dubai’den yayın yapan ve Suudiler’in finanse ettiği *El-Arabiye* televizyonunun genel yayın yönetmeni ve aynı zamanda yine Suudiler’in finanse ettiği *El-Şark El-Avsat* (Ortadoğu) gazetesinin yazarıdır.

El-Raşid; Arap âlemini temsil etmez ve Arap âlemi adına konuşma hakkına sahip değil. Arap dünyasında binlerce gazeteci, aydın, akademisyen ve entelektüel bulunmaktadır. Onların da hiçbiri kendi başına Araplar adına konuşma hakkına sahip değil ve hiçbirinin dediği Araplar’ı bağlamaz.

Ancak bu hiçbir zaman Araplar yanlış yapmaz, suç işlemez veya özeleştiriyeye yapmaz anlamına gelmez.

El-Raşid; kendi bildiklerini makalesine yansıtırken yüzlerce Arap aydınını sorunun özüne iniyordu.

“Arap ve İslam âlemindeki tüm pisliklerin tek sorumlusu varsa o da Amerika ve onun İsrail ve faşizm yanlısı politikalarıdır.”

Çok gerilere gitmeye gerek yok.

Milliyet’in örnek göstermeye çalıştığı El-Raşid, bundan daha 7-8 yıl önce Taliban ve El-Kaide’ye sahip çıkıyordu.

Aynı El-Raşid, daha önce Taliban, El-Kaide ve Afganistan’daki tüm dinci grupların eylemlerini her gün manşete çekiyordu.

El-Raşid, o günkü koşullarda bunu patronu Suudiler ve Amerikalılar istiyor diye yapıyordu.

Şimdi de aynı şeyi yapıyor.

Amerika ve Amerika’nın gazabından korkan Suudiler istiyor diye şimdi yazdıklarını yazıyor. Doğal olarak maaşını aldığı Suudi Arabistan’daki sisteme ve sistemi 100 yıldır koruyan Amerika’ya dokunmak istemiyor.

Milliyet ille de Araplar’ı suçlamak istiyorsa daha gerçekçi olmak zorun-

dadır.

Milliyet kraldan daha fazla kralcı olmak zorunda değildir. Rusya medyası bile ne Araplar ne de Müslümanlar'ı bu denli suçlamıyor.

Rus medyası, Osetya'daki eyleme *Milliyet* ve diğer bildik Türk medyası kadar ilgi göstermiyor. Bunu ben söylemiyorum.

Aynı grubun gazetelerinden *Hürriyet* ve *Radikal* söylüyor...

Hürriyet: "Rusya'nın en etkin gazeteleri, Kuzey Osetya'daki okul baskını haberini verirken manşet atmamayı tercih ettiler. Gazetelerin birinci sayfalarında hiçbir başlık ve haber yer almadı. Rus televizyonları da, Kafkasya'da kıyamet koparken, normal yayın akışlarını bozmadılar ve arada kısa haber olarak geçıştirdiler. En büyük iki TV kanalı *Channel One* ve *Russia*, okul baskını haberini kısaca verdikten sonra eğlence programlarına döndüler. *NTV* (Rus kanalı) ise çatışma başladığında canlı yayındaydı. Patlamalar ve silah sesleri duyulunca televizyon yayını keserek diğer dünya haberlerinin yayınına döndü."

Radikal: "Rus devlet televizyonları, operasyonu göstermek yerine komedi ve keşif programları yayımladı. İki muhalif gazetecinin Beslan'a gitmesi engellendi."

Bir de bu olayları fırsat bilerek İslam ve Müslümanlar'a saldırmayı kendine hobi olarak seçen o bildik köşe yazarları var.

Bunlardan bazıları kendilerini neredeyse dünyanın en büyük sosyal bilim teorisini sanıyor!

Onlar da şu aptal genelleştirmelerinden vazgeçmelidir.

Diyelim ki, Fransa'da bir Türk hırsızlık yaptı, ya da bir grup Türk terörist bir eylemde bulundu, ya da eroinle yakalandı.

Böyle bir durumda Fransızlar'ın tüm Türkler'i hırsız, terörist, eroinman diye suçlama hakkı var mıdır?

Ya da Fransızlar, bundan dolayı Türk devletini ve hükümetini suçlama hakkına sahip midir?

Dünyada 300 milyon civarında Arap ve 1,3 milyar Müslüman yaşıyor. Şimdi Amerikalılar'ın yarattığı El-Kaide ve benzeri örgütlerin eylemlerinden dolayı, nasıl tüm Arap ve Müslümanlar'ı suçlayabiliriz? Amerika bir zamanlar Rusya'ya karşı yapılan benzer eylemlerden dolayı bu örgütleri göklere çıkartarak İslam'ı bir silah olarak kullanıyordu...

İsrail Filistin halkına karşı tüm terör cinayetlerini dinsel içerikli siyonizm ideolojisine dayanarak işliyor.

Siz hiç Batı'da, hatta Türkiye'de "Yahudi terörü" diyeni gördünüz mü?

Diyenler de anti-semitist suçlaması ile yargılanıyor.

Sırplar, yüz binlerce Müslüman Bosnalı'yı Batı'nın gözü önünde ve Hı-

ristiyanlık adına hunharca öldürdü.

Ama hiç kimse “Hıristiyan terörü”nden söz etmedi.

İspanyol ETA, İrlandalı IRA, İtalyan Kızıl Tugaylar, Alman Baader-Ma-inhof, Ermeni ASALA gibi örgütler ‘terör örgütleri’ idi. Ve hepsi Hıristi-yan’dı. Ancak hiç kimse çıkıp da ‘Hıristiyan terörü’ demiyor.

Başkan Bush; Afganistan ve Irak’ı işgal ederek bunu Haçlılar adına yap-tığını söylüyor. Bush, Haçlılığa yeni bir içerik kazandırarak Hıristiyan-Ya-hudi karışımı ideolojisi ile Müslümanlar’a savaş açıyor.

Ama hiç kimse ona karşı gelmiyor, tam tersi bazıları ona yardımcı olu-yor.

Artık yeter!

Dinler tartışılmaz. Dine ya inanırsınız ya da inanmazsınız.

Dini, farklı yorumlayan ve uygulayan insanlar olabilir.

İnsanlar anlama, yorumlama ve uygulamada da yanlış yapabilir.

Ama bu asla bu insanların dinlerine saldırma hakkını başkalarına ver-mez.

Müslüman olmaktan dolayı aşağılık kompleksi duyanlar varsa, gidip başka bir dini seçebilirler!

Bazı Müslümanlar’ın hatalarını tüm İslam’ı suçlamak için bahane olarak kullananlar, öncelikle dostları Amerika’ya şu soruyu sorsunlar ve yanıtını alınca da hesap sorma cesaretini gösterebilirler:

Arap ve İslam âlemindeki tüm radikal İslamcı kişi ve grupları neden te-rörize ettiniz?

Global terörizm!

08-09-2004

Son günlerin en popüler deyimi ‘global terörizm’. Türkçesi ‘uluslararası terörizm’. Ancak Amerikalılar ‘global’ dediği için, uluslararası ve yerli iş-birlikçiler öyle kullanmak zorunda.

Peki bu işbirlikçiler ne demek istiyor?

“Dünyadaki tüm İslamcı terör örgütleri kendi aralarında işbirliği yapı-rak dünyayı yok edecekler.”

Bunu söyleyenler eğer gerçekten buna inanıyorlarsa, akıllarından şüp-he etmek gerekir.

Eğer gerçekten bu ‘global teröristler’ böylesi bir güce sahip iseler vay dünyanın haline!

Kimse kimseyi kandırmasın.

Global bir şey varsa o da zulümdür.

Yani Haçlı-Siyonist ittifakının global vahşetidir.

Hiçbir 'terörist örgüt' durup dururken teröre başvurmamıştır.

Örnek vermenin hiçbir anlamı yoktur.

İnsanlar eğer sapık değillerse, yalnızca son çare olarak ölümü göze alıp öldürmeye başlıyorlar.

Bunun tek suçlusu, o insanları öldürmeye kışkırtan, iten, hatta zorlayan güçlerdir.

Bu gerçeği hiç kimse ve hiçbir güç değiştiremez.

Toprağı elinden alınarak siyonistlere verilen, 57 yıldır işgal altında yaşamak zorunda bırakılan ve inanılmaz İsrail vahşeti ile karşı karşıya bırakılan Filistin halkı, tüm umutları tükenince 1997'de intihar eylemlerine başladı.

Amerikan destekli İsrail, işgal ettiği topraklardan çekilseydi ve Filistin devleti kurulmuş olsaydı, bazı safların terör olarak nitelediği hiçbir eylem yaşanmayacaktı.

Yalnızca dün İsrail uçakları Filistinliler'in bir yaz kampını bombalayarak 18 genci öldürdü ve 45'ini ağır yaraladı.

Ölen gençlerin biri sizin kardeşiniz ya da çocuğunuz olsaydı acaba ne yapardınız?

Afganistan'daki Sovyet işgaline karşı mücadele etmeleri için Amerika, tüm İslamcı örgütleri desteklememiş ve Taliban ile Kaide'yi 1996'da iktidara getirmemiş olsaydı, bugün 'global terörizm' olmayacaktı.

Amerika, 11 Eylül dahil Usame Bin Ladin'in her şeyinden sorumludur.

Çeçenistan'da Ruslar son 13 yılda 200 bin insanı (bunların 40 bini çocuk ve kadın) öldürmemiş ve Çeçen halkının haklarını tanımış olsaydı Osetya'daki 'global terör' baskını olmayacaktı.

Beyler, ortada ciddi bir sorun var.

Hastalığı tüm detay ve etkileri ile görmek zorundasınız.

Kanser olan bir insanı kandırarak aspirin ile iyileştiremezsiniz.

Bugün dünyada yaşanan hemen hemen tüm sorunların nedeni emperyalist-siyonist işbirliğinin zalim politikalarıdır.

Kimse detaylarla uğraşarak başkalarını kandırmaya çalışmasın.

Dönelim okul baskınına.

Konu ile ilgili olarak yazdığım ilk yazıdan, benim çocukların öldürülmesini onayladığımı düşünen bazı okurlarım bunu hayretle karşıladıklarını bildirdiler.

Anlaşılan bu okuyucularım benim ne demek istediğimi anlamamışlar ya da sürdürülen propagandanın etkisinde kalarak anlamak istememişler.

Ben Çeçen eylemcilerin durduk yere ve zevk için böyle bir eylemi yapmadıklarını ve seslerini dünyaya duyurmak için okul bastıklarını söyle-

dim. Dünya, Çeçen mücadelesini altı yıldır görmezlikten geliyor. Putin, Ruslar dahil hiçbir gazetecinin Çeçenistan'a girişine izin vermiyor. Çeçenistan'da inanılmaz bir vahşet yaşanıyor.

Elbette hiç kimse, hele hele gerçek bir vatansever durduk yerde çocukları hedef seçmez ve seçmemelidir.

Ancak duygusal olan bu yaklaşımı sizler anaları, bacıları Rus askerlerinin tecavüzüne uğramış, birçok çocuğu öldürülmüş ya da sakat bırakılmış bir Çeçen'e anlatamazsınız.

Üstelik öldürme, tecavüz ve zulüm devam ediyor.

Allah global terör meraklılarını böyle kötülüklerden korusun.

Bakın Rus medyası bile Putin'i suçluyor.

Batılı birçok lider Putin'i Çeçen halkı ile diyalog kurmaya çağınıyor.

Rus medyası Putin'i Çeçen halkının haklarını görmezlikten gelmekle suçluyor.

Rus medyası "Rehin aileleri ile Rus askerleri okula saldırımasaydı insanlar ölmeyecekti" diyor.

Peki Türk medyası ne diyor?.

"Global terörizm."

Peki nasıl başedilecek bu global terörizm ile?

"Hak kelimesini sözlüklerden kaldırarak."

Hiç kimse umutlanmasın. Bu asla böyle olmamıştır ve olmayacaktır.

İster direniş, ister terör deyin, zulüm oldukça onurlu insanlar ve halklar karşı koyacaktır.

Tarihte hiçbir halk kendisine zulüm edenler kadar zalim olmamıştır.

Bir düşünün, şu terör kelimesini kim icat etti?

Bir de şu global olanını?

Yani küresel!

Yani top gibi olanını!

Ama ateş topu.

Bush ve Şaron bu topu hepimizin üzerine salmış durumda!

Bunu görmeyenlerin gözleri değil, yürek ve vicdanları kör olmuştur!

İsmail Cem

12-09-2004

İki yıl önce *Yeni Şafak*'ta Türk-Arap ilişkileri ile ilgili olarak bir yazı dizisi yayımlamıştım. Bu dizide Türkler'in Araplar'ı sömürmediğini ve Araplar'ın da Türkler'i arkadan vurmadığını, tam tersine, Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Ortadoğu'da ve Balkanlarda yüz binlerce şehit vererek Osmanlı'ya ve Türkler'e sahip çıktığını kanıtlamaya çalışmıştım.

O dizide Osmanlı'nın çöküşünde İttihatçılar'ın rolüne dikkat çekerek, Mekke Emiri olan işbirlikçi Şerif Hüseyin'in dışında hiçbir Arap aşiretinin Osmanlı'ya ve Türkler'e karşı ayaklanmadığını tarihi gerçeklerle anlatmaya çalıştım.

Çok kişinin gerçekleri görmesine yardımcı olduğuna inandığım bu yazı dizisinden bazıları çok rahatsız olmuştu. Onlara göre ben bir Arap miliyetçisi idim ve taraflı davranıyordum.

Hadi ben öyleyim diyelim, peki İsmail Cem'e ne demeli!?

Herkes Osetya'daki okul baskını ile ilgilenirken geçtiğimiz cuma akşamı (3 Eylül) İsmail Cem, *CNN-Türk*'te Taha Akyol'un 'Eğrisi Doğrusu' programının konuğu idi.

Tüm yazı, konuşma ve kitaplarını her zaman ilgi ve zevkle okuyup takip ettiğim Sayın Cem ile bakan olduktan sonra da *El-Cezire* ve *MBC* televizyonları için birkaç kez söyleşi yaptım. Bir meslektaş, aydın, entelektüel ve politikacı olarak Sayın Cem'e her zaman saygı duydum. Taha Akyol ile söyleşisinde bu saygının nedensiz olmadığını bir kez daha kanıtladığı için kendisine teşekkür ediyorum.

Aslında tesadüfen ve yalnızca bir bölümünü izleyebildiğim o sohbette konu doğrudan Araplarla ilgili değildi. Sayın Cem daha çok tarih ve politika ile ilgili tespitlerde bulunuyordu.

Birdenbire Sayın Cem, tarihteki bazı yanlışlara dikkat çekerek, 'Araplar Türkler'i arkadan vurdu' meselesine getirdi. Ve bunun hiçbir şekilde doğru olmadığını, tarih kitaplarının bunları Türkler'e yanlış (kendisi dahil) anlattığını söyledi.

Sayın Cem, İngiliz belgelerinden ve dönemin İngiliz yetkililerinin anılarından aktarıyordu. Cem bu anılarda İngilizler'in "Osmanlı ordularının yüzde 90'ının gönüllü Arap savaşçılardan meydana geldiğini ve bu savaşçıların İngiliz kuvvetlerine büyük kayıplar verdirdiğini" yazdıklarını söylüyor ve Araplar'ın hiçbir şekilde Türkler'i arkadan vurmadıklarını ısrarla belirtiyordu.

Taha Akyol'un Şerif Hüseyin olayını hatırlatmaya çalışmasına rağmen, Sayın Cem bunu ciddiye almayarak tarihi gerçeklerin önemini vurguluyordu.

Şimdi hâlâ "Araplar bizi arkadan vurdu" palavrasına başvurmak isteyenler varsa, lütfen beş yıl boyunca Türkiye Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanlığı'nı yapan Sayın Cem'e başvursunlar. Bununla da yetinmiyorlarsa, bir de İsrail Enformasyon Merkezi'nin Türkçe basıp 1997'de Türkiye'de dağıttığı *İsrail'in Gerçekleri* kitabının 23. sayfasını okusunlar.

Bu sayfada bakın ne diyor: "1917'nin Aralık ayında İngiliz kuvvetleri General Allenby'nin yönetiminde Kudüs'e girmiş ve 400 yıllık zalim Os-

manlı egemenliğine son vermiştir. Binlerce Musevi gönüllüden oluşan üç taburu içeren Musevi Alayı İngiliz ordusunun bir parçası olarak görev almıştır.”

Umarım bundan böyle akli başında olanlar “Araplar bizi arkadan vurdu” yerine “Yahudiler Sultan Abdülhamit’ten intikam almak için İngilizler’le bir olup bize saldırdı” derler.

Bir de arada bir “Filistinliler, topraklarını Yahudiler’e satıp kaçmıştır” palavrasını tekrarlayanlara bir çift sözüm olacak: Yahudi göçünün başladığı 1917 yılından, İsrail devletinin kurulduğu 1948 yılına kadar Filistinliler karşılaştıkları inanılmaz siyonist terör ve katliamlarına rağmen topraklarını Yahudiler’e satmamışlardır. Bu aptalca iddiaları tekrarlayanlar, Filistin halkının yaşadığı acıların yüzde biri ile karşılaşmış olsaydılar, belki de donlarını bile satıp kaçarlardı.

Bu kişiler bilsinler ki, 1948’de İsrail devleti kurulduğunda bile Yahudiler Filistin toprağının yalnızca yüzde 5,62’sine tapulu olarak sahip olabilmişlerdi. Bunun yarısı ise 1917 öncesine aitti.

Son bir not da Ilıcaklar’ın *Tercüman*’ında yazan sevgili Murat Çelik için: Çok iyi bir gazeteci olduğuna her zaman inandığım Çelik geçenlerde AKP milletvekilleri ile birlikte İsrail’e gitmişti. Dönüşünde bakın ne yazmış:

“Dünya üzerinde kendini Türkiye’ye ve Türkler’e bu denli yakın hissedenden ve sevgi besleyen bir başka ulusun (İsrail’i kastediyor) bulunmadığını söylersek herhalde abartmış olmayız.”

Sevgili Murat; yazını gazeteye göndermeden önce bu cümleyi bir kez daha okusaydın, inanıyorum ne kadar abarttığını sen bile görecektin!

Zorunlu bir yanıt!

13-09-2004

Kürşat Bumin ve benzeri bir-iki yazarın yazılarını hiç okumam. Ancak önceki gün Bumin’in yazısını okuma zahmet ve sıkıntısına katlanmak zorunda kaldım.

Bumin okuyucularını bana tepki göstermeye çağırmıştı.

Sabahın ilk saatlerinde bir okuyucum benimle dayanışmasını belirtmek için aramıştı. Önce anlamadım.

Laf Bumin’e gelince bir bakayım dedim.

Daha sonra 12 kişi benzer duygularla aradı.

6 kişi de mesaj gönderdi.

Yani toplam 19 kişi.

Umarım Bumin’in okuyucuları o kadar değildir.

Fakat işin acı tarafı, Bumin'in medet umduğu ve bana karşı kışkırttığı insanlardan hiçbirisi aramamıştı.

Belki de cumartesi olduğu için!

Bumin, Osetya'daki okul ile ilgili yazılarımdan dolayı çok kızmış.

Aslında yanıt bile vermek istemiyordum.

Fakat bana ulaşan okuyucuların ısrarı üzerine, izin verirsiniz bazı tespitlerde bulunmak istiyorum.

Okul konusuna bir kez daha dönmek istemiyorum.

O konu ile ilgili olarak söylemek istediklerimi söylemiştim.

Şimdi Bumin'in yazısı ile ilgili olarak bazı konulara değinmek istiyorum.

Ben Bumin ile ilk kez tam üç yıl önce karşılaşmıştım. 11 Eylül'den üç gün sonraydı, birlikte *Kanal 7*'nin 'İskele Sancak' programında idik. O programda Bumin'in inanılmaz Amerikancılığı dikkatimi çekmişti. Hatta hatırlıyorum, kendisini duygu sömürüsü yapmakla suçlamıştım ve yıllar sonra Amerikan terörü olunca aynı tepkiyi göstermesini istemiştim.

Amerika, Afganistan ve Irak'ı işgal ederek yaklaşık 60 bin insanı öldürdü; Filistin'de Şaron katliamlarını sürdürdü. Son üç yılda İsrail, 798 Filistinli çocuğu öldürdü ve bunların 11'i bir yaştan altındaydı. Biri de annesinin karnındaydı.

Anlaşılan üç yıl sonra Bumin değişmemişti.

Çünkü 11 Eylül'de Amerikalılar için gözyaşı dökten Bumin, 3 Eylül'de bu kez Ruslar için duygu sömürüsü yapacaktı.

Bumin bana sataştıktan sonra bakın ne diyor: "Başta Mahalli olmak üzere hiç kimse bana hısım (Arapçada hısım demek düşman demektir - H.M.) olduğumuz Çeçenler'in 90'lı yılların başından beri karşılaştıkları Rus zulmünü hatırlatmasın, çünkü konumuz bu değil."

Şimdi merak ediyorum; konumuz Rus zulmü değilse, acaba Çeçenler neden durduk yerde Bumin'in söylemi ile teröre başvuruyor?.

270 yıldır Ruslar'ın Çeçen halkına yaptığı teröre ses çıkarmayan ve "konumuz bu değil" diyen Bumin ve benzerleri, neden acaba Çeçenler'in yaptıklarına Rus ağzı ile 'terör' diyor?

Bumin, Çeçenistan ile ilgili yazılarıma tepki gösteren okurları (ki bunların tepkilerini ben köşemde yansıtmıştım) kutlayarak, beni 'boş bırakmalarını' istiyor.

Rahat uyuyabilir Bay Bumin.

Çünkü 'İsrail ve Amerika' adresli bu okurlar aylardır bırakın boş bırakmayı, tehdit ve küfürlerle Bumin'in tavsiyelerini yerine getiriyorlar.

Sayın Bumin bakın ne diyor: "Dr. Mahalli 'terörizm kuramı'na destekçi

bulabilmek için 'kurnazlığı' da elden bırakmıyor.”

Bumin, söylediklerine kanıt olarak, benim İsrail'in Filistin halkına yönelik olarak yaptıklarını anlatımımı aktarıyor.

Aynı şeyi o ilginç elektronik posta mesajları da söylüyor.

Bay Bumin, ben kuram-muram peşinde değilim.

Ben yalnızca objektif ve gerçekçi bir gazeteciyim.

Şüphenez varsa yıllardır çalıştığım *BBC*'den bunu öğrenebilirsiniz!

Bay Bumin, bir de doktorluğumu konu ederek, kendince iğneleme yapmak istiyor. Rahatlayacaksa; ben tıp doktoru değilim, ama uluslararası ilişkilerde doktoram var.

O nedenle, Batı kuramcılarının bizlere öğretmeye çalıştığı o aşağılık ve aptalca kalıplara da karşıyım.

Size sorarım Bay Bumin, uluslararası sistem, ilişki ve hukukun özünü teşkil eden BM'ye acaba Amerikalılar ne yaptı?

Gelelim en ilginç tespite:

Bumin bakın ne diyor: “Peki iyi de, bu ‘duygusal yaklaşımı’ yakınlarının yıkımına ve yok olmasına şahit olan bir Çeçen olmayan Mahalli nasıl oluyor da paylaşıyor?”

İşte sevgili okurlar, Bumin'in sorunu bu.

İnanılacak gibi değil.

Yani, ben Çeçen olmadığımı göre neden Çeçenler'le duygusal dayanışma içinde olayım?

Bay Bumin, bilmek istiyorsanız, evet, ben gerektiğinde Çeçenler'den daha fazla Çeçen'im.

Ama Sayın Bumin, acaba siz neden Rus'tan fazla Rus ve Amerikalılar'dan fazla Amerikalısınız?

Konu çocuklar ise, Ruslar son 10 yılda 46 bin Çeçen çocuğu öldürdü ve 6 bin Çeçen kız ve kadınına tecavüz etti.

Topyekûn bir halkı (Kızılderililer'i) yok eden Amerikalılar, yine yalnız Hiroşima ve Nagazaki'de 65 bin çocuğu yaktılar.

İsrailliler'in ise rakamlarını vermeye gerek yok.

Bay Bumin; ben Gürcistan'daki Çeçen göçmen kamplarında yaşanan inanılmaz acılara; Sabra ve Şatilla'daki hamile kadınların karnındaki bebeklerin süngülerle nasıl alındığına; Laçin ve Şuşe'de Ermeniler'in Ruslarla birlikte Azeriler'e neler yaptıklarına; Bosna'da Rus destekli katil Sırp'ların Müslümanlar'a karşı vahşetine; Libya ve Irak'taki katliamlara şahit olan bir gazeteciyim.

Ben masa başında oturup ahkâm kesenlerden değilim.

Ben 12 Eylül 1973'te, Allende'nin CIA destekli faşist bir darbe sonunda

öldürülmesinde neyi hissettiysem, Sabra ve Şatilla'da da aynı şeyi hissettim.

Vietnam'da Amerika'nın hezimetine ne kadar sevindiysem, Venezuel-a'da Chavez'in zaferine ve Türkiye'de 1 Mart tezkeresinin reddine, Türkiye ve bölge halkları adına, o kadar sevinmiştim.

Belki aramızdaki fark budur.

Ben kendi bildiklerim ve inançlarım için konuşurum, yazarım ve hiç kimseden çekinmeden, korkmadan mücadele ederim.

Hiç kimseye de diyet borcum yoktur.

Siz ise, birileri kızacak ya da küsecek diye bildiklerinizi bile yazmayan-lardansınız.

Ben nerede ve ne pahasına olursa olsun mazlumlardan yanayım.

Siz ise zalimlerin gönlünü kazanabilmek için benimle 'ciddi bir polemik-ge' soyunuyorsunuz.

Aslında buna gerek yok. Çünkü Amerika ve İsrail yanlısı okuyucu ve si-teler bunun âlâsını yapıyor.

Ben ise onları yanıt vermeye değer bulmuyorum!

Size yanıtı ise, çarşamba günü bir okurun mektubu ile vereceğim.

Kürşat Bumin'in benimle ilgili olarak yazdıklarını merak edersiniz diye, söz konusu yazısını olduğu gibi yayımlıyorum:

"Kapı komşum ile ciddi bir polemik

Kürşat Bumin

Dr. Hüsnü Mahalli "kapı komşum" sayılır, aynı gazeteye köşe yazısı ye-tiştirmeye çalışıyoruz.

Hüsnü Mahalli, son iki yazısında (5 ve 8 Eylül tarihli) "terörizm" me-selesini gözden geçirdi. Tahmin ettiğiniz ya da okuduğunuz gibi, tabii ki bir grup Çeçen'in Beslan'daki bir okulda yüzlerce çocuğu rehin almaları ve sonrasında yaşanan trajik olay vesilesiyle.

Hüsnü Mahalli, 8 Eylül tarihli yazısında bazı okurlarından gördüğü tepkiyi ve bu tepkiye cevabını şöyle anlatıyor:

'Dönelim okul baskınına. Konu ile ilgili ilk yazımdan dolayı bazı oku-yucular benim çocukların öldürülmesini onayladığımı anlayarak, bunu hayretle karşıladıklarını bildirdiler. Anlaşılan bu okuyucularım benim ne demek istediğimi anlamamışlar ya da sürdürülen propagandanın etkisinde kalarak anlamak istememişler. Ben Çeçen eylemcilerin durduk yere ve zevk için böyle bir eylemi yapmadıklarını ve seslerini dünyaya duyurmak için okul bastıklarını söyledim.'

Oysa bana göre, Dr. Mahalli'nin 'anlamamışlar' ve 'propagandanın etki-sinde kalarak anlamak istememişler' diyerek pek de ince kaçmayan bir dil-

le şikâyet ettiği okurları yazarımızı gayet güzel anlamışlar.

Zaten dikkat ettiyseniz, Mahalli'nin bizzat kendisi de yazısından aktardığım bölümün son cümlesinde okurlarını tamamen haklı kılmıyor mu? Meğer Çeçen eylemciler hiçbir şekilde meşru gösterilemeyecek olan bu okul baskını 'durduk yere ve zevk için' değil, 'seslerini dünyaya duyurmak' için yapmışlar. Ve suphanallah, yok bir de 'zevk için' yapacaklardı. Sanırsınız ki, okul baskını etrafında yapılan tartışma bir grup Çeçen savaşçının Mahalli'nin özenle ayırmaya çalıştığı niyetlerini anlamak yönünde geliyor.

Ne yani, yüzlerce çocuğu 'seslerini dünyaya duyurmak için' rehin aldıklarında mesele yok mu?

Alın bakın işte, 'seslerini dünyaya duyurmuş' oldular böylece, hem de hiç ummadıkları kadar.

Mahalli'nin 'bazı okurları' çok haklı. Gerçekten de 'kapı komşum'un 'terörizm' genelinde ve Beslan'daki okul baskınına ilişkin değerlendirmeleri yenilir yutulur cinsten şeyler değil. Yanlış hatırlamıyorsam (yok yok doğru hatırlıyorum) Dr. Mahalli benzer yorumları 11 Eylül sonrasında da yapmıştı.

Belki okunmamıştır, belki gözden kaçmıştır diyerek Mahalli'nin sözünü ettiğim iki yazısından bazı 'fikirler'i hatırlatmamda yarar var sanıyorum.

'Hiçbir 'terörist örgüt' durup dururken teröre başvurmamıştır.'(!)

Epeyce 'totoloji' kokan şu cümlelerin ilan ettiği hakikate bakın!

Dr. Mahalli tabii ki haklı, tabii ki dünyada hiçbir 'terörist örgüt' durup dururken teröre başvurmamıştır.'(!)

Ama takdir edersiniz ki, 'terörizm' faslı açıldığında kafaları meşgul eden soru Mahalli'nin cevabını verdiği soru değildir. Bu dünyada her şeyin bir nedeni olduğu gibi 'terörist örgütler'in 'teröre başvurusu'nun da tabii ki kendine has nedenleri vardır. Dr. Mahalli'nin farkında olmadığı husus, 'terörizm' faslı açılınca 'terörizme başvurmanın' tek başına ne ifade edip etmediğidir.

Mahalli: 'İnsanlar eğer sapık değilseler yalnızca son çare olarak ölümü göze alarak öldürmeye başlıyorlar.' (!)

Şu hale bakın! Yazarımızın şu 'terörizm' tahliline bir bakın! 'Ölümü göze alarak öldürmek', yani buradaki biçimiyle 'terörizm' çok anlaşılır bir şey, ama tek şart teröristlerin 'sapık' olmamaları.

Dr. Mahalli 'terörizm kuramı'na destekçi bulabilmek için 'kurnazlığı' da elden bırakmıyor: 'Yalnızca dün İsrail uçakları Filistinliler'in bir yaz kampını bombalayarak 18 genci öldürdü ve 45'ini ağır yaraladı. Ölen gençlerin

biri sizin kardeşiniz ya da çocuğunuz olsaydı ne yapardınız?’

Mahalli, bu karşı konulamaz sorusu karşısında okurların şöyle mırıldanacağını umuyor olacak: ‘Ne yapacağız, biz de gidip çocuk-genç demeden onlardan bir düzine insanı yere indirirdik!’

Yazarımızın bu çerçevede geliştirdiği benzer bir argüman da şöyle: ‘Elbette hiç kimse, hele hele gerçek bir vatansever durduk yerde çocukları hedef seçmez ve seçmemelidir. Ancak duygusal olan bu yaklaşımı sizler anaları, bacıları Rus askerlerinin tecavüzüne uğramış, birçok çocuğu öldürülmüş ya da sakat bırakılmış bir Çeçen’e anlatamazsınız.’

Peki iyi de, bu ‘duygusal yaklaşımı’ yakınlarının yıkımına ve yok olmasına şahit olan bir Çeçen olmayan Mahalli nasıl oluyor da paylaşıbiliyor? Besbelli ki, Mahalli’nin bakış açısından çocukların hedef seçilmesi ‘durduk yerde’ olunca açıklanamaz, ama belli nedenlere dayanınca pekâla anlaşılabilir bir eylem türü.

Şu sözlere de dikkat edin:

‘Elbette dışarıdan bir seyirci olarak Çeçen direnişçilerin seçtiği hedefin yanlış olduğunu söyleyebilirsiniz. Ancak Çeçen gerçeklerini bilenler ve hatırlayanlar bunun böyle olmadığını da bilirler.’

‘Ruslar hiçbir şekilde çocukların ve rehinelerin kurtarılmasını istemiyordu. (.) Oysa Çeçen direnişçilerin böyle bir niyeti yoktu. Öyle olsaydı hiçbir çocuğun kaçmasına izin vermez ve hepsini öldürürlerdi.’

Bana göre lafın bu kadarı artık hiç mi hiç çekilmez niteliktedir. 1200 kişinin rehin alındığı, bunlardan 326 kişinin ölü, diğerlerinin yaralı olarak çıkabildikleri bir okul baskını ancak bu derece iyi aktarılabilir doğrusu.

Dr. Mahalli’ye tepkilerini ulaştıran Yeni Şafak okurlarını kutlarım. Ve onlara haddim olmayarak bu Yeni Şafak yazarını hiç boş bırakmamalarını öneririm.

Ve de son bir cümle: Başta Dr. Mahalli (‘tıp doktoru’ değildir herhalde) olmak üzere, hiç kimse bana hısım olduğumuz Çeçenler’in 90’lı yılların başından beri karşılaştığı Rus zulmünü hatırlatmasın, çünkü konumuz bu değil.”

Bumin’e yanıt

15-09-2004

Kürşat Bumin ile zorunlu polemğin devamı olarak bir okurun kendisine gönderdiği yazıyı uzun olduğu için özetleyerek aktarıyorum:

“Sayın Bumin, (Bu yazının bir kopyası Dr. Mahalli’ye de gönderilmiştir.) bugünkü yazınızda işlediğiniz terör konusu ve Mahalli ile olan derin ihtilafınızın nedenleri üzerinde durmak istiyorum.

90'lı yılların başında Akademi Yayınları'ndan çıkan Noam Chomsky'nin *Korsanlar ve İmparatorlar* adlı kitabının önsözünde yazar, Augustin'den ilginç bir kesit aktarmaktadır:

Konu, geçmiş zamanlarda bir korsan ile bir imparatorun hikâyesidir. İmparatorun adamları denizlerde bir korsan yakalar ve hesabı görülmek üzere imparatorun huzuruna çıkarırlar. İmparator hiddetle sorar: Hangi hakla denizlerde yol kestin, düzeni bozdun, haydutluk yaptın? Korsanın cevabı hazırdır: 'Ben bu dediğinizi bir gemiyle, birkaç adamla ve sadece ufak bir alanda yaptım. Ama siz bunları, hangi hakla, büyük donanmalarla, yüz binlerce askerle ve dünyanın her tarafında yaptınız?

Choamsky bu örnekten hareketle temel tezine gelir: 'Amerika ve İsrail'in yaptığı terörizm o denli büyük, global ve örgütlüdür ki, onların yanında Ortadoğu'daki birkaç örgütün ya da diğer başka unsurların yaptıkları eylemlerin esamesi bile yoktur.'

'Korsanlar ve İmparatorlar' kitabı Amerika ve İsrail'in 90'lı yıllarda Ortadoğu'ya yönelik terör eylemlerini anlatıyor.

Terör diye tanımlanan eylemler, nitelik olarak işgalci emperyalist güçlerin yaptıkları eylemlerin çok küçük bir versiyonudur. Nitelik ve yöntem olarak teröristlerin yaptıkları ile işgalci emperyalist güçlerin yaptıkları arasında fark bulunmamakla birlikte nicelik (sonuç) olarak asimetrik bir oran bulunmaktadır.

Evet Sayın Bumin, sizin sorunuz da burada düğümleniyor.

Mahalli'nin verdiği örnekleri değerlendirme şekliniz bu bağlamda. Filistin'de her gün devlet emriyle ve planlı olarak 18-20 kişinin öldürülmesinden ürkmeme sebebiniz bu. Olaylar ve söylenenleri rakamsal olarak okuyorsunuz. Yoksa İsrail'e ve onun zihniyetiyle paralellik taşıyan herkeşe 'Siz orada ne yapmaya çalışıyorsunuz?' diye sormanız gerekmez miydi?

Elbetteki bir yöntem olarak terörizm kesinlikle yanlış ve yutulur bir şey değildir. Fakat terörizm bahanesiyle işgal güçlerine karşı yapılan her direniş eylemini bu kategoriye sokmak işgal zihniyetine hizmet etmekten başka bir şey değildir ve bunu meccanen (yani ücretsiz, gönüllü olarak) yapan birçok kimse bulunmaktadır.

Terör ve direniş arasında, onları birbirinden ayıran oldukça kalın bir çizgi vardır. Terör yanlış yerde ve masum insanları seçer. Direniş ise işgalin olduğu yerde ve işgalcileri seçer. Irak'ta, Filistin'de, Çeçenistan'da vs. fiili işgal vardır ve yapılan tüm karşı hareketler terör değil, direniş hareketleridir. Filistin'de Filistinlilerin yaptıklarının terör olarak tanımlanması mümkün değildir. Bunun iki nedeni var:

1- İsrail'de sivil diye bir şey yok.

2- İsrail'de yaşayan Yahudiler'in tamamı fiilen işgalci durumunda.

Bu şartlar altında sivil öldürüyorlar, intihar saldırıları terör eylemidir demek mümkün olmadığı gibi, haklı bir söylem de değildir.

Dünyanın dört bir yanından devşirilen milyonlarca Yahudi, başkalarının toprağı, ekmeğı ve hâlâ kurumamış kanı üzerinde oturuyor.

Beslan'daki olaya gelince. Rusya'da daha önce de Çeçen orijinli rehine eylemleri oldu, hem de bir sürü. Bunların büyük bir çoğunluğu gayet masumca eylemlerdi. Bu eylemler defalarca tekrar etti.

Çeçenler'in yakmak yıkmak gibi bir amaçları yoktu. Yalnızca seslerini duyurmak istiyorlardı. Rusya ise bu eylemlere duyulan sempatiden her zaman derin bir rahatsızlık duymuştur.

Rusya bu etkiyi ve eylem biçimlerinden elde ettikleri kazanımları bertaraf etmek için bilerek bu katliamı gerçekleştirdi. Ellerindeki rehinelerle birlikte eylemcilerin üzerine kan ve barut döktü. Kimse bunu Ruslar'ın beceriksizliği filan diyerek geçiştirmesin, kesinlikle planlı olarak böyle bir bilanço yarattılar.

Her çağın kendine has 'EMPERYALIST GEREKÇELERİ' vardır, dikkat edin amaç demiyorum, gerekçe. 2000'li yılların yegâne emperyalist gerekçesi de terördür. Birçok terörist eylemin arkasında büyük emperyal ülkelerin gizli servislerinin bulunması, temelde bu gerekçelere sahip olmak içindir. Kendi yaptıklarına 'önleyici eylem' diyorlar. Yani terör gelip insanları vurmasın, masumları öldürmesin diye dünyaya savaş açıyorlar. Ülkeleri işgal ediyor, şehirlerin üzerine binlerce tonluk bombalar yağıdırıyorlar, sivil ve masum insanların üzerine yerden ve gökten ölüm, yıkım, esaret, aşağılanma, yokluk ve sefalet döküyorlar.

Mahalli haklı bir soru soruyor, ama bunun cevabı ile ilgilenen yok: Bunlar neden hep İslam ülkelerinde oluyor? Zor olan global emperyalizme ve işgale karşı sesini yükseltmektir. Beslan'daki okulu basıp öğrencileri rehine tutan militanlara ve onları besleyen anlayışa atıp tutmak, ona karşı mücadelenin bir tarafında durmak kolaydır.

Çünkü onlar zayıftır. Fakat aynı olayda çok daha büyük sorumluluk ve kabahati bulunan Rusya'ya karşı konuşmak, Putin'in pisliklerine karşı taraf olmak o kadar kolay değildir. İddialarınızda samimi iseniz buyurun bu konuyu işleyin. Putin'in Çeçenistan'da (hatta Beslan'da) sebep olduğu facialara ayırın birkaç yazınızı.

Sayın Mahalli belki de olaylara aşırı reaksiyon gösterdiği için meramını iyi anlatamıyor, ya da işin duygusal tarafına kaçıyor, ama yine de o doğru ve zor olanı yapıyor ve bu yüzden kendisini kutluyorum. Onun anlatmak istediğı şey özet olarak şudur:

Ortada büyük pisliklerden kaynaklanan küçük pislikler vardır. Büyük pislikler varken, küçük pisliklere takılıp kalmak size bir fayda sağlamayacaktır. Batak varken sivrisinekle uğraşılmaz. Batağı kurutun, sivrisinek filan da kalmaz.

Sayın Bumin, siz mantıklı (mantıksever) bir adamsınız. Benim size iki sorum var, cidden cevabınızı merak ediyorum ve aydınlanmak istiyorum. Sanırım tatmin edici bir cevap verebilerseniz beni de, Mahalli beyi de ikna etmiş olacaksınız:

1- Tamam, anladık; sizin tarifinize göre Filistin'deki, Çeçenistan'daki eylemleri terör olarak tanımladık ve kabul ettik. NE OLMAMASI GEREKTİĞİNİ anladık. Bir de NE OLMASI GEREKTİĞİNİ anlatın lütfen!

Ne yapmalı Filistinliler, ya da ne yapabilirler? 100 yıl boyunca karşı koyamayacakları kadar güçlü ve kötü niyetli bir düşmanın asimetrik, kural-sız, yönlemsiz savaşı ile karşı karşıya kalan, her gün onları yok eden ve aşağılayan bir işgale uğramış bir ulus nasıl mücadele etmeli? Bu konuda söyleyecek bir sözünüz olmalı.

2- Necefte, Bağdat'ta, Gazze'de, Grozni'de (işgal edilen tüm şehirlerde) sivillerin başına atılan yüzlerce tonluk bomba savaş oluyor da, Londra'da, Moskova'da ya da New York'ta (işgalcilerin şehirlerinde) patlatılacak bir bomba neden terör olsun? Aradaki kritik fark nerede? Onları can da diğerlerinininki patlıcan mı? Savaşın yerini kim belirliyor?

Saygılarımla.”

Kısa notlar:

1- Başta Amerika'dan Necati Ergenç ve Ahmet Alpagut, Avustralya'dan Erdal Yüce, Kanada'dan Muharrem Senay olmak üzere ilgilerinden dolayı tüm okuyuculara teşekkür ediyorum.

2- Bir okuyucu, Bumin'e yanıtlımın haklı, ama sert olduğunu söyledi. Bundan dolayı kendisinden özür diliyorum.

3- Bir okuyucu 'hısım' ile 'hasım'ı karıştırmış olabileceğime dikkat çekmiş. Osmanlılar birçok Arapça kökenli kelimeyi farklı yerlerde kullanmışlardır. Örneğin Türkçe'de kullanılan 'inkılâp' Arapça'da askeri darbe demektir. İhtilal ise 'işgal' demektir.

4- Bumin'in dünkü 'hoş' yazısını okuma zahmetine katlandım. Yazısındaki “Her yerde olduğu gibi medyada da her türden adamlar var” tespiti-ne tümüyle katılıyorum ve medyadaki uğraşında kendisine başarılar diliyorum!

5- Son olarak, Bumin'in benimle ilgili herhangi bir yazısını görenler lütfen bana haber vermesin!

22 yıl önce!

19-09-2004

22 yıl önce dün ben Sabra ve Şatilla kamplarındaydım. Beyrut'u işgal eden İsrailliler Hristiyan çetelerle birlikte Filistinliler'e karşı inanılmaz bir kin besliyordu.

"Olaylar 15 Eylül günü başladı.

Filistin kamplarını kuşatan İsrail askerleri anonslarla kimsenin dışarıya çıkmamasını istiyordu. Hristiyan milisler ise Sabra ve Şatilla çevrelerinde gördükleri herkesi öldürmeye başlamıştı. Kaçanlar ise kampların dışındaki Akka ve Gazze hastanelerine sığınyordu.

16 Eylül sabahı yaşlı Filistinliler'den oluşan dört kişilik bir grup İsraililer'le görüşmek için kuşatma altındaki kamptan ayrıldı. Amaçları İsrailliler'e kampta kadın ve çocukların dışında hiçbir direnişçinin bulunmadığını söylemekti. Grup gitti, ama dönmedi.

Ertesi sabah, kampta çalışan Mısırlı bir işçi yanma 50 kadını da alarak benzer bir çaba için kamptan ayrıldı. Bu kadınların cesetleri 18 Eylül günü stadyumda, birçoğuna tecavüz edilmiş olarak bulundu.

16 Eylül akşamı İsrail Savunma Bakanı Şaron katliama başlama talimatı verdi. O akşam İsrailliler ve Hristiyan milisler Akka ve Gazze hastanelerini bastı. Hastanelerde o gün bombalanan Sabra ve Şatilla'dan getirilen yaralılar da vardı. İsrailli askerler ve Hristiyan milisler Filistinli doktorlar dahil, yaralıların büyük bölümünü öldürdüler. Yaralı kadınların birçoğuna tecavüz edildi.

Ertesi gün yine hastaneye gelen İsrail askerleri ve Hristiyan milisler hastanede çalışan yabancı doktorları kovarak geri kalan yaralı ve oraya sığınmış yaşlı ve kadınları öldürdüler.

Bununla yetinmeyen İsrailliler ve Hristiyan milisler kamplara dalarak herkesin evinden çıkmasını istediler.

Evlerinden çıkan Filistinliler kadın ve erkek olarak iki kola ayrıldılar ve ana meydana doğru yürümeye başladılar. Bu yürüyüş sırasında zaman zaman erkeklerden onar kişilik gruplar bir evin duvarına yanaştırılarak kurşuna diziliyordu. Peşinden de dozerler o evi öldürülen Filistinliler'in üzerine yıkarak toplu mezar haline getiriyordu. Bu işlem birkaç kez tekrarlandı.

Bu arada evlerinden çıkmakta geciken Filistinli kadınların büyük bölümü evlerinin önünde ve kucaklarında bebeleri ile birlikte süngü ve baltalarla öldürülüyordu. Evlerinden çıkmayan kadınların çoğu ise öldürülmeden önce kızlarıyla birlikte tecavüze uğradı.

Gece boyunca devam eden bu vahşet 18 eylül sabahı İsrailliler ve Hristiyan milislerin kamptan ayrılması ile son buldu.

İsraililer 18 Eylül öğle saatlerine kadar hiç kimsenin kamplara girmesine izin vermediler.

Girildiğinde ise artık her şey bitmişti.”

Birkaç kez ve hayal ederek, tüm duygularınızla okumanızı rica edeceğim yukarıdaki satırlar, Kızılhaç'ın yabancı doktorlardan ve kamptaki yaralılarından derlediği bilgilerle kaleme aldığı rapordan özetlenmiştir.

Bu olayların büyük bölümüne ben de şahittim.

18 Eylül günü öğleden sonra Sabra ve Şatilla'ya ilk girenler arasında ben de vardım. Gördüklerimi hayatım boyunca unutmayacağımı, o gün karşılaştığım cesetlere söz vermiştim.

Her yerde üst üste istiflenmiş (Irak'taki Ebu Gureyb görüntülerini hatırlayın) cesetler, parçalanmış insanlar, kucaklarında bebeleriyle delik deşik edilen kadınlar, baltalarla kesilmiş kafalar, bacaklar, kollar.

Bu sahneleri böylesi kuru kelimelerle anlattığım için o insanların ruhlarından özür diliyorum.

Ve özellikle birinden.

Adının Emine olduğunu daha sonra öğrendiğim 24 yaşlarında, dünya güzeli Filistinli kadını evinin önünde gördüğümde bana gülümsüyordu. Karnındaki bebeği süngü ile alınarak yanına atılmış ve vücudu delik deşik edilmişti. Sağında ve solunda yine balta ve süngülerle öldürülmüş iki çocuğu daha vardı. Evin içinde yaşlı babasının vücudunda en az 40 tane kurşun izi vardı. Annesi ise bir gün önce hastane baskınında öldürülmüştü.

Kamptaki geri kalan görüntülerin hiçbirisi bu anlattığımdan daha az etkileyici değildi. Haber dünyaya yayıldığında herkes şoktaydı.

Şaron ise yaptıklarıyla övünüyordu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

28 Eylül 2000'de Şaron'un Aksa Camii'ni kirletmesi ile başlayan son Intifada'dan bu yana İsraililer 3400 kadar Filistinli'yi öldürdüler. Bunların 798'i çocuk. 11'i ise bir yaşın altında. Biri de annesinin karnındaydı. Tıpkı Sabra ve Şatilla'daki Emine'nin bebeği gibi.

Sabra ve Şatilla'da 3297 Filistinli vahşice öldürüldü. Bir o kadarı da kayıp olmuştu.

O zaman terör kelimesi henüz moda olmamıştı.

İsrail'de, Amerika'da ve Rusya'da ölen çocuk ve siviller için kıyameti koparanlara hatırlatmak istedim.

Ben, Sabra ve Şatilla'yı yaşayan, oralarda ailelerini kaybeden, 57 yıldır İsrail teröründen çeken, inanılmaz sabırlarına rağmen sorunlarına çözüm bulamayan ve Amerikan destekli İsrail tarafından yok edilmek istenen Filistinliler'in hiçbir eylemine terör demem ve diyemem!

İlle de terör kelimesini kullanmak isteyenler varsa bunu dünyaca Sabra

ve Şatilla'nın sorumlusu olarak ilan edilen ve bugünün İsrail başbakanı Şaron için ve onu barış adamı ilan eden Bush için kullansınlar.

Filistinliler, hiçbir zaman İsraililer'in yaptığı gibi zevk için insan öldürmediler, öldürmüyorlar. Onlar kendi topraklarında insanca yaşamak istiyorlar.

Her onurlu halk gibi!

Hepsi bu kadar.

Irak'ta insan olmak (1)

26-09-2004

Geçtiğimiz hafta boyunca Irak'taydım. Orada Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın geçenlerde söylediği şu cümleyi hep hatırladım: "Irak'ta cehennem kapılarını açtık ama bir türlü kapatamıyoruz."

Altı gün süreyle Bağdat'ın güneyi hariç neredeyse Irak'ın bütün şehirlerinde dolaştım. Amacım, her şeyi en son durumu ile öğrenmek ve görmektir.

Çok kısa olmasına rağmen bu süre içinde tüm tarafları temsil eden sokaktaki insanlarla görüştüm. Siyasi liderleri bir sonraki ziyarete bıraktım.

Kuzey Irak'taki olası Kürt devleti ve Kerkük'teki durum ile ilgili değerlendirmelerimi önümüzdeki günlerde *Yeni Şafak*'ta okuyacaksınız. Orada önemli söyleşiler ve ilginç bilgi ve değerlendirmeler olacak.

Bu köşede ise üç gün süre ile Bağdat izlenimlerimi ve öncelikle orada ve diğer Irak şehirlerinde gördüklerimi, duyduklarımı size aktarmaya çalışacağım.

Irak gerçekten bir cehennem. Bunu, yalnızca orada yaşanan kanlı eylemler için söylemiyorum.

Irak'ta bir insan olmak gerçekten inanılmaz derecede zor. Irak'ın ve Iraklıların acılarını yaşamak, insanım diyen herkesin sorumluluğudur.

Bu, İstanbul'da oturup ahkâm kesmeye benzemez!

Amerika, Kaide ve Taliban'ın, yani 'İslamcı terörün' kökünü kazımak için Afganistan'ı işgal etti. Oysa Kaide ve Taliban liderlerinin neredeyse tümü hâlâ Afganistan'da dolaşıyorlar. Amerika ise onları unuttu.

Amerika, kitle imha silahı ve Saddam'ın Kaide ile ilişkilerini bahane ederek bu kez Irak'ı işgal etti.

Oysa Irak'ta ne kitle imha silahı, ne de Saddam'ın Kaide ile ilişkisi vardı.

Saddam ile Kaide arasında bir kan davası vardı. Çünkü 90'lı yılların ortalarında Bin Ladin Saddam'ı devirmek için müttefikleri Washington'dan izin istemişti. Ancak Amerika, o tarihlerde Saddam'dan kurtulma zamanının henüz gelmediğine inanıyordu.

Peki şimdi ne oldu?

Amerikan bilgileri ile desteklenmiş bir Iraklı yetkili, Irak'ta şu anda yaklaşık olarak 6-7 bin 'İslamcı terörist'in bulunduğundan söz ediyor.

Afganistan'da yok edilmek istenen terör, bu kez daha tehlikeli bir boyutta ve daha önemli bir coğrafyada ortaya çıktı. Yoksa Amerikalılar bunu mu istiyordu?

Şimdi 'teröristlerin' büyük bölümü, tüm sınırlardan sızarak Irak'a gelmektedir. Bunlar köken olarak Suudi Arabistan, Ürdün, Yemen, Kuveyt, Mısır, Sudan, Filistin, Suriye ve Türkiyeli'dir. Başka ülkelerden de gelen var.

Peki bunlar ne yapıyor?.

Başta Felluce olmak üzere Bağdat, Bakuba, Tikrit, Ramadi ve benzeri Sünni kentlerde Amerikan işgal kuvvetlerine karşı savaşıyorlar.

İkinci hedef olarak da Amerikalılarla işbirliği yapan kişileri seçiyorlar. Irak geçici hükümet üyeleri ve Amerikalılar'a hizmet eden yabancı şirket çalışanları. Amerikalılar'ın kurmaya çalıştığı yeni Irak ordusu ve polis örgütünün elemanları en önemli hedefler arasında.

Böyle olunca Bağdat ve genel olarak Irak bir cehenneme dönüşüyor. Örneğin, benim Bağdat'ta olduğum gün (perşembe) bakın neler yaşandı:

Polisliğe başvuran Iraklılar'ı hedef alan bir intihar eylemi, bir Amerikan helikopterinin düşmesi, üç polis karakolunun bombalanması, yola döşenen bir bombanın patlaması, yeni Irak askerinden üç, Eğitim ve Sanayi Bakanlığı çalışanlarından iki kişinin öldürülmesi, Mısırlı iki kişinin kaçırılması.

Bütün bu olup bitenleri izlemek için bir yerden bir yere koştururken, Amerikan tankları yolları kapatıyor ve gerektiğinde ters yöne girerek vatandaşların arabalarının üstüne çıkıyordu. Trafik inanılmaz derecede sıkışıyor, insanlar saatlerce 45 derece sıcaklıkta arabalarında beklemek zorunda bırakılıyordu. Nefret ve kin herkesin gözünden ve dolayısıyla mimiklerinden okunuyordu.

Allah kimseyi o koşullarda 'ana gibi yâr olan' Bağdat diyarında yaşatmasın! Bağdat'ta bir insan olarak yaşamak, tüm insani kriterlere göre zor. Bunun tek nedeni Amerika'dır.

Aylardır bunu söyledim.

Bir günlük Bağdat izlenimleri bu inancımı daha da pekiştirdi.

Bağdat sokaklarında bir yerden bir yere koştururken Amerikan uçakları Felluce'yi bombalıyordu. Felluce girişinde Amerikan askerleri bölgeye girişimize izin vermedi. Duman her taraftan yükseliyordu.

O rastgele bombalamada, çoğu kadın ve çocuk 38 insan öldürülmüştü. Yaşayanların yaşamını sürdürmesi hiç de kolay değildi.

İşgal kuvvetleri, işbirlikçi hükümet ve bu hükümete bağlı polis ve askerler. Sözde istikrarı sağlayıp demokrasiyi getireceklerdi.

Şimdiye kadar yaklaşık 30 bin Iraklı öldürerek.

Ülkenin tümünü harabeye çevirerek.

Yıkıntılar, pislik, yoksulluk diz boyu.

Irak sanki ortaçağdan kalma bir şehir görüntüsünde.

Ülkede milyonlarca işsiz var.

İnsanların tümünün psikolojik tedaviye ihtiyacı var.

Herkes litresi 45 bin lira olan benzinle anlamsız ve amaçsız olarak arabalarıyla dolaşıyor.

Saddam'ın kanlı ve faşist yönetiminden inanılmaz acılar çeken halk, şimdi neredeyse Saddam'ı arar durumda.

Çünkü Saddam döneminde, çok az da olsa en azından alacakları bir maaş, bedava sağlık ve eğitim hizmeti, politikaya karışmayanlar için güvenli bir yaşam vardı...

Şimdi ise bunların hiçbiri yok.

Bir Iraklının söylemi ile: "Saddam, konuşmamak için ağızlarımıza pamuk tıkamıştı. Amerikalılar ise acı haykırışlarımızı duymamak için ağızlarımızdan çıkarttıkları bu pamukları kendi kulaklarına tıktılar."

Irak'ta insan olmak (2)

27-09-2004

Dün sizlere bir günlük Bağdat izlenimlerimi özetlemeye çalıştım. Bugün ise bu izlenimlerime devam ederek 'terör' olgusuna değinmek istiyorum.

Amerikalılar biraz gecikmeli olarak ve kendi kayıpları arttıkça Iraklılar'dan oluşan bir polis ve ordu gücü oluşturmaya başladı. Başlangıçta aylık olarak 30 dolar verdikleri bir polis elemanına bugün yaklaşık olarak 150-200 dolar veriyorlar. Amaç işsiz dolaşan genç Iraklılar'ı, Iraklılar'a karşı kullanmaktır.

Bağdat ve diğer Irak şehirlerinde artık Amerikan askerleri dolaşmıyor. 130 bin Amerikan askeri kendi kamp ve kışlalarının dışına çıkmıyor. Çıkanlar da ilk fırsatta vuruluyor. Bu nedenle Amerikalılar artık yalnızca tank, helikopter ve uçaklarla dolaşıyor.

Direnişçiler de ulaşamadıkları Amerikan askerlerinin yerine onlara hizmet eden Iraklı polis ve askerlerin bulunduğu karakolları hedef alıyor. Bombalı araba ve intihar eylemlerinin büyük bölümü bu amaçla yapılıyor.

Dünyanın tüm kurtuluş savaşlarında işbirlikçiler hep öldürülmüştür.

Bombalamalarla ilgili olarak sokaklarda oldukça ilginç hikâyeler anla-

ılmaktadır. Kimilerine göre bombalamaların bazılarını Amerika'nın Irak'ta kalmasını isteyen istihbarat örgütleri ve onlarla işbirliği içinde bulunan ülke ve çevreler yapıyor!

Başbakan Ayad Allavi ise zaman zaman ünlü Ahmed Çelebi'yi suçluyor. Çelebi, dışarıdan Irak'a gelen ve çeşitli kişi, şirket ve kurumların korumasını üstlenen İngiliz, Amerikan ve hatta İsrailli paralı asker grupları ile işbirliği yapıyor. Bu gruplar inanılmaz miktarda para kazanıyor. Bugün Irak'ta hemen hemen tüm yetkililer ve devletin tüm kurumları korunmaktadır.

Yabancı şirket yöneticileri ve iş için Irak'a giden herkes paralı korumalardan yararlanmaktadır. Bunlar arasında bazı Amerikalı ve Avrupalı gazetecileri de sayabiliriz. Bağdat'ta bulunduğum bir gün içinde hemen hemen hiçbir yabancı kişiyi sokakta görmedim. İki Amerikalı gazeteciyi ise 6 kişi koruyordu ve kendilerinin de tabancaları vardı.

Yalnızca devletin resmi kurumları, parti ve basın yayın organlarının binaları, elçilikler ve yabancı şirketlerin önüne yerleştirilen beton korunak ve engelleyicilerden milyonca dolar kazananlardan söz ediliyor.

Gelelim kaçırma ve öldürme olaylarına.

Iraklılar ay başında kaçırılıp öldürülen Nepalli 12 kişinin aslında işçi olmadıklarını, bir İngiliz koruma şirketinde paralı asker olarak çalıştıklarını anlatıyorlar. Oysa o olayda bildik medya yine 'radikal İslamcı teröristlere' yüklenmiş ve 'gariban ve suçsuz' Nepalliler için bol miktarda gözyaşı dökmüştü.

Diğer olaylarla ilgili olarak da oldukça ilginç hikâyeler var.

Başta Bağdat olmak üzere birçok şehirde kahvehanelerde kiralık katil bulabilirsiniz. İşgalden sonra hapishanelerden kaçan katil, hırsız, tecavüzcü ve benzeri yaklaşık 18 bin kişi şu anda işsiz-güçsüz dolaşmaktadır. Bu kahvehanelere gittiğinizde bunlardan bolca bulabilirsiniz.

Birilerini korkutmak ya da sindirmek istiyorsanız 50 dolar vermeniz yeter.

Yok eğer düşmanınızın yaralanmasını isterseniz 100-150 dolar ödemek zorundasınız.

Öldürmenin bedeli ise 300-500 dolar civarında.

Rakip yabancı şirketler ya da savaş zengini olmak isteyen yerli işbirlikçiler bu katillere en çok başvuranlar arasında.

Irak'ı karıştırmak ya da İslama terör suçlamasını yapıştırmak isteyenler de bu kahvehanelere uğramaktadır.

Bu işten oldukça para kazanan 'kiralık katiller' ise işi ticarete dökmeye başlamış. Bu katiller bazen de kaçırdıkları kişileri 'dinci gruplara' devret-

mekte ya da satmaktadırlar. Nitekim şimdiye kadar kaçırılan bin kadar yerli ve yabancidan yalnızca 29'u suçlu bulunarak öldürülmüştür. Geri kalanların Amerika'yla herhangi bir ilişkisi saptanmayınca bırakılmıştır.

Saddam terörünün dışında hiçbir terör eylemine sahne olmayan Irak, işgal sonrasında her türlü terörü yaşamaya başladı.

Terör ise Irak'ta olup biten her şeyin adı.

Koskoca bir ülkeyi işgal edip her şeyi ile yok eden Amerika özgürlük ve demokrasinin hamisi ilan edilirken, onurlu bir yaşam mücadelesi veren Irak halkı terörist oldu.

Felluce ve diğer şehirlerde direnen İslamcılar, milliyetçiler, dürüst Baasçılar, ilerici güçler ve yurtsever liberaller birdenbire ve toptan 'radikal İslamcı terörist ya da katil sürüleri' oldu.

Benzer suçlamalar Necef'te genç ve yurtsever bir lider olarak ortaya çıkan Muktada Sadr için geçerli.

Gerçek katil Amerikalılar ise işi toptan yaptıkları için göze batmıyor.

'Felluce ya da Necef'te Amerikan bombardımanında çoğunluğu çocuk ve kadın olan 50 kişi öldü' türünden haberler her nedense artık birçoğunun ilgi ve tepkisini bile çekmiyor. Bu kişilere göre Iraklılar uslu otursaydı ölmeyecekti. Yaramazlık yaptıklarına göre öldürülmeyi ve dolayısıyla terörist suçlamasını hak ediyorlardı. Çünkü Amerika ve benzeri ülkeler böyle istiyor.

Onlar her şeyin en iyisini bilir ve yapar. Öldürmenin de!

Irak'ta insan olmak (3)

29-09-2004

Ben Bağdat'ta iken Irak Başbakanı İyad Allavi Washington'daydı. Amerikalılar tarafından bu göreve getirilen Allavi, meslektaşları Afganistanlı Karzai gibi eski bir CIA işbirlikçisiydi.

Amerikan Kongresi'nde konuşan Allavi bir özgürlük kahramanı olarak ayakta alkışlandı ve dakikalarca Amerikalılar'a yağ çekti. Allavi, velinimeti Bush'a sahip çıkarak Irak politikasını övdü ve Irak seçimlerinin zamanında yapılacağını söyledi.

Aynı saatlerde Irak Ulusal Meclis Başkanı Fuad Masum Bağdat'ta seçimlerin yapılabilme olanağının çok düşük olduğunu, yapılsa bile bu seçimlerin temiz, dürüst ve demokratik olmayabileceğinden söz ediyordu.

Başbakan Allavi'nin yardımcısı Berham Salih ise seçimlerin Irak'ın tüm bölgelerinde yapılamayacağını söylüyordu.

Bu arada seçimlerin ne şekilde yapılabileceğini görüşen Ulusal Meclis'te ilginç tartışmalar da yaşanıyordu.

Kürtler seçimlere tüm parti ve grupların ortak listelerle gitmesini isterken, Şiiler yalnızca kendilerini temsil eden ortak bir liste ile seçime girebileceklerini söylüyorlardı.

Bu ise Kürtler'in federal yapı ile ilgili tüm beklentilerini suya düşürür. Kürtler, önlem olarak şimdiye kadar ters gittikleri Sünni Araplar'a ve hatta Türkmenler'e yanaşma olanaklarını aramaya başladı.

Şiiler'in tek bir liste halinde seçimlere katılması ve iktidarı ele geçirmesi durumunda Irak'ta ilginç gelişmeler yaşanacak.

Iran ile başı belada olan Amerika bu kez ikinci bir Şii devleti ile karşı karşıya kalabilir. Bu devlet tümüyle 'İslamcı' olmasa bile bölgede tüm dengeleri altüst edebilir.

İşte bu nedenle, bundan sonra Irak'ta olacak her şey çok daha fazla önem kazanacak.

Bağdat'taki hava, Amerika'nın, seçimlerin sonucu ne olursa olsun Irak'tan çekilmeyeceği yönünde.

Bir diğer görüş de seçimlerin zamanında, yani ocakta yapılamayacağı yönünde.

Kaldı ki, seçimlerin özgür, güvenilir ve temiz bir ortamda yapılabileceğine hiç kimse inanmıyor ve bunu garanti edemiyor. Üstelik şu anda Amerika ile işbirliği yapan tüm parti ve güçler kendi aralarında da çekişme yaşıyor ve gerektiğinde seçimleri ertelemek için her yola başvuracaklardır.

Aynı şeyi işgale karşı direnen tüm parti ve gruplar da yapıyor ve yapacaktır da...

Irak'ta şu anda yaklaşık olarak 130'u aşkın parti ve grup bulunmaktadır. Bunlar adına da 190 kadar günlük ve haftalık gazete yayımlanmaktadır. İnternet sitelerinin sayısını belirlemek bile zor.

Birçok yabancı ülkenin işe karışması ise işin cabası.

Ülkede inanılmaz bir bilgi ve haberleşme kirlenmesi yaşanmaktadır. Herkes yalan söylemekte ve her şeyi abartmaktadır.

Böyle olunca Irak'ın geleceği giderek karanlıklaşıyor.

CIA, Başkan Bush'a sunduğu raporda iç savaş olasılıklarından söz ediyor.

Sokaktaki Iraklılar ise bu beklentinin aslında Amerika'nın hedefi olduğuna inanıyor. Onlara göre işgal sonrasında Irak'ta yaşanan ve yaşanacak olan tüm gelişmeler İsrail ve Amerikan çıkarına hizmet ediyor.

Iraklıların bu inancı Amerika'nın Irak'taki işini zorlaştırıyor.

Amerika'nın Irak'ta ne yapmak istediğini bilmemek insanları daha da kinlendiriyor.

Başta İslamcı gruplar olmak üzere tüm direnişçi güçler var olan durumdan yararlanarak Amerika'ya karşı tepki, nefret ve kini kışkırtıyor.

Amerika'nın ülkedeki hiçbir soruna çözüm bulamaması ve durumun giderek ve her alanda kötüleşmesi insanları psikolojik olarak hırpalamaktadır.

Amerika bu durumdan yararlanarak gerektiğinde ve çekinmeden terörü kışkırtmakta ve milyarlarca dolar harcayarak Iraklıları satın almayı sürdürmektedir.

Örneğin normal koşullarda bir rehinenin öldürülmesi ya da boğazının kesilmesi sonrasında yapılan bir yoklamada Iraklılar'ın yüzde 50-55'i bu tür eylemlerin İslam'a hizmet etmediğini ve işgale karşı direnişe katkı sağlamadığını söylerken, bu oran Amerika'nın Felluce ya da Necef'i bombalaması sonrasında yüzde 10'lara düşüyor.

Yani Amerikan işgali ve terörü olmasaydı, Irak'ta her şey çok daha kolay ve rahat olacaktı!

Irak'ta insan olmak ve insanların yaşadıklarını yaşamak ya da en azından hissetmek normal insanlar için inanılmayacak kadar zor!

Not: Intifada, yani son ayaklanmanın 4. yılında Filistin halkının onurlu mücadelesine sahip çıkmak insanlık duyguları olan her kişinin insanlık görevidir!

Irak'ta insan olmak (4)

Bağdat'tan Kürdistan'a uzun ince bir yol!

Savaş öncesinde ve işgal sonrasında Irak ile ilgili olarak çok şey yazıp anlattım. Ancak Irak'ın tüm bölgelerinde, başta meslektaşlarımız olmak üzere birçok arkadaşımız bulunmasına ve bu arkadaşlarla sık sık konuşmamıza rağmen Bağdat'a gitmek kismet olmamıştı.

İşgal sonrasında Kuzey Irak'taki manzara, oradaki gelişmelerin çok daha yakından takip edilmesi gerektiğini gösteriyordu. Çünkü başta 'Kürt devleti' ve 'Kerkük' olmak üzere, birçok konuda inanılmaz hızla günlük gelişmeler yaşanıyordu. Bu gelişmelerin de detayları vardı. İşte bu detayları yakından görmek ve değerlendirmek için önceki hafta Irak'a gitmiştim. Bağdat ile ilgili izlenimlerimi kendi köşemde özetlemiştim. Bugünden itibaren de sizlere Kuzey Irak'ta gördüklerimi yansıtmaya çalışacağım. Kuzey Irak turunda Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Musul, Telafer, Duhok ve daha birçok şehir ve bölgeyi dolaştım. Sokaklarda karşılaştığım herkesle konuşmaya çalıştım. Amacım, deyim yerindeyse sokağın nabzını tutmaktır. Çünkü en doğru yöntemin bu olduğuna inanırım.

Bu yazı dizisinin Kuzey Irak'taki gerçek durumu yansıttığını söyleyebilirim. Amacım bu bilgilerle Kuzey Irak, Irak ve bölgedeki gelişmelere daha farklı bir perspektifle bakılmasını sağlamaktır. Ancak orada olayların

inanılmayacak kadar hızlı geliştiği ve değiştiği de unutulmamalıdır.

Bilinmelidir ki Kuzey Irak'ta çıkacak herhangi bir yangın, öncelikle o yangını çıkaranları yakacaktır!

KYB lideri Celal Talabani'ye göre, önümüzdeki en büyük tehlike, Şiiler'in seçime tek başına girmek istemeleri. Bunun çok tehlikeli olduğunu belirten Talabani, Irak'ın kurtuluşunun, anlaşarak seçime gidilmesinde yattığını söylüyor ve Kürt devleti konusunda ise, "Amerika Kürt devleti kurmamızı isterse, bize önce Akdeniz'de kapı açması gerekir" diyor. İşte Talabani'ye sorduğumuz sorular ve aldığımız cevaplar:

Soru: Son gelişmelerle birlikte Irak'ın geleceğini nasıl görüyorsunuz? Seçimler zamanında yapılacak mı?

Talabani: Hemen hemen herkes seçimlerin zamanında yapılmasını istiyor. Bu seçimlerde federal bir Irak'ı savunanların kazanması durumunda her şey düzelir. Yok eğer radikal İslamcılar ya da Irak'ta Şii bir devletin kurulmasını isteyenler kazanırsa ülkede bir kaos yaşanır. Tüm etnik ve mezhepsel grupların anlaşması ile yapılacak bir seçim Irak'ın kurtuluşu olacaktır.

Soru: Peki, böyle bir anlaşmayı seçim öncesinde nasıl sağlayacaksınız?

Talabani: Seçimlerin nasıl yapılacağı yönünde farklı görüşler var. Demokratik güçler seçime ortak bir liste ile girilmesi gerektiğini savunuyor. Bazı Şii din adamları ise Şiiler'in kendi başlarına seçime katılmasını, bazı Sünni gruplar da seçimlerin boykot edilmesini ve engellenmesini istiyor. Eğer Şiiler kendi başlarına seçimlere katılmayı düşünürlerse bu çok ciddi bir sorun yaratır. Çünkü Kürt, Arap ve Türkmenler'in bir bölümü Sünni, bir bölümü de Şii'dir. Bu nedenle Irak'ın iyiliğini isteyen herkes; Kürtler, Araplar, Türkmenler ve Asuriler, mezhepsel ya da etnik tercihlerini değil de demokratik siyasal tercihlerini ön planda tutarak birlikte hareket etmelidir.

Soru: Seçim olup, Irak'ta yeni bir demokratik sistem kurulsa Amerikalılar çekilir mi?

Talabani: Seçimler sonrasında demokratik bir yönetim iş başına gelirse ve bu yönetim çekilmelerini isterse ABD'liler çekilmeye başlar. Yok eğer, seçim sonrasında dinci bir yönetim iş başına gelirse çekilmezler. Amerika, Irak'ta yeni bir İran ya da Afganistan'ı asla kabul etmez.

Soru: İsrail'in, Irak ve özellikle Kuzey Irak'taki faaliyetleriyle ilgili çok şey söyleniyor. Sizin İsrail ile herhangi bir ilişkiniz var mı?

Talabani: Bizim İsraililer'le hiçbir ilişkimiz yok. İsrail'in Irak'ta ya da Kuzey Irak'taki faaliyetlerine gelince; onların doğrudan ve İsrail pasaportu kullanarak Irak'a gelmeleri imkânsız. Yalnızca Türkiye üzerinden gelebilirler. Çünkü Suriye, İran ve diğer Arap ülkeleri tarafından gelemezler. An-

cak işadami olarak ve diğer ülkelerin pasaportları ile geliyorlarsa bu engellenemez. Şimdi herkes istediği gibi Irak'a girip çıkıyor. Ayrıca bazı Yahudi Amerikalı ya da Avrupalı işadami ya da araştırmacılar, Türkiye üzerinden geliyor. Biz onlara dinlerinden dolayı gelmeyin diyemeyiz. İsrail'e göç etmiş Kürt Yahudiler ise kendi köylerine dönebilir. Onlar Kürt'tür, ama dinleri Yahudi'dir.

Soru: Gelelim Kürt devleti meselesine. Gerçekten bağımsız bir Kürt devleti istiyor musunuz?

Talabani: Kürtler olarak farklı düşünüyoruz. Bazı Kürtler var olan durumdan yararlanarak hemen bağımsız bir devlet kurulmasını savunuyor. Bir diğer grup, var olan federal yapı ve merkezi hükümetteki imkânlarla yetinilmesi ve Irak'ın bütünü içinde kalınması gerektiğini söylüyor. Bir diğer kesim de konuyu zamana bırakmanın daha mantıklı olacağını dile getiriyor. Bana kalırsa şu andaki durum en ideal durum. Yani federal bir Irak içinde yaşamak ve insanlarımıza daha fazla acı çekirtmemek. Neredeyse 100 yıldır acı çekiyor Kürt halkı. Bu acının bir daha yaşanmaması için Kürtler daha akıllıca davranmak zorundadır.

Soru: Ya ABD, Ortadoğu'daki hesapları çerçevesinde bir Kürt devleti kurmanızı isterse?

Talabani: Biz de ondan Akdeniz'i sınırlarımıza taşımalarını isteriz. Etrafı, Kürt devletine karşı olan Suriye, Türkiye ve İran gibi güçlü üç ülke tarafından kuşatılmış bir Kürt devletinin nasıl yaşayacağını Amerika bizlere anlatmalıdır. Amerika'nın tüm bölgeyi allak bullak edecek böyle bir maceraya hevesleneceğini de sanmıyorum. Bu çok aptalca bir şey olur.

Soru: Ama aynı şey İsrail için de söylenmişti.

Talabani: İsrail, Amerika'nın mutlak desteğine sahipti. Ayrıca tüm Yahudiler ile onların Avrupa ve Amerika'daki lobileri İsrail'e destek verdi, veriyor. Kürtler Müslüman ve Haçlılar'ı yenen Selahaddin Eyyubi'nin torunlarıdır. İsrail ise Yahudidir!

Soru: Kerkük'ten ne istiyorsunuz?

Talabani: Kerkük tüm insanların birlikte yaşadığı bir kardeşlik şehridir. Kerkük'te yaşam hızla normale dönmelidir. Tüm etnik ve siyasi grupların Kerkük için bir plan üzerine anlaşmaları gerekmektedir. Kerkük'te Brüksel türü bir yapılanma sağlanmalıdır. Kerkük, Kürdistan'ın bir parçası olarak Iraklı bir kenttir. Gerçek Kerküklüler asla savaş istemez ve her zaman birlikte ve kardeşçe yaşama kültürüne sahiptirler. Kerkük'te başarılabilecek bir yapılanma ve birlikte yaşama alışkanlıkları tüm Irak'ı etkileyecektir. Böyle bir başarıyı sağlamak için herkese görev düşmektedir.

Soru: Bunları söylüyorsunuz ama bir yandan da Kürtler'i durmadan

Kerkük'e taşıyorsunuz...

Talabani: Biz kimseyi taşımıyoruz. Saddam'ın Kerkük'ten kovduğu tüm Kürtler ve Türkmenler kendi evlerine dönüyor. Bu da onların en doğal hakları. Savaş ve işgal öncesinde sık sık biraraya gelen Irak muhalefet güçleri, son olarak savaştan bir gün önce Ankara'da toplanmıştı. Bu ve benzeri tüm toplantılar Amerika, İngiltere ve Türkiye'nin destek ve denetimi ile yapılıyordu. Ve bu toplantıların tümünde Saddam'dan sonraki Irak'ın federal olacağı konusunda anlaşmaya varılmıştı. Yani, Irak federal bir devlet olacaktı ve Kürtler 1974'te Saddam zamanında kendilerine tanınan özerklik haklarını genişleterek federal bir yapıya kavuşacaklardı. Başka bir deyişle, Irak'taki tüm etnik ve mezhep grupları federal bir Kürt bölgesinin varlığını peşinen kabullenmişti. İşgalden sonra bu kabullenme artık iyice somutlaşmıştı. Örneğin oluşturulan Irak Geçici Yönetim Konseyi'nde 30 üyenin 5'i Kürt idi. Haziran sonunda ilan edilen geçici hükümette 5 bakan vardı ve Ulusal Meclis'te de 100 üyenin 25'i Kürt idi. Ancak geçici olarak ilan edilen anayasa önerilen federal sistemin şeklini ve sınırlarını belirlemediği. Bu ise Kürtler'i kuşkuyla sürüklemişti. Kerkük, Federal Kürt Bölgesi'nin içinde kabul edilmemişti ve federal yapının yetkileri de netleşmemişti. Kürt olmayan diğer gruplar da verdikleri sözlerden vazgeçer gibi oluyorlardı. Ama Kürtler fazla bir şey kaybetmemiş, tam tersine çok şey kazanmıştı! Kuzey Irak'ta bağımsız ya da federal bir Kürt bölgesi isteyen Kürtler artık Bağdat'ta da söz sahibi olmuştu. Cumhurbaşkanı ve başbakan yardımcılarının yanı sıra 5 Kürt de bakan olmuştu. Bunların arasında dışişleri bakanlığı da vardı. Kürtler merkezi devletin tüm kurumlarında varlar. Ülkeyi seçime hazırlayacak olan ve yeni anayasanın çerçevesini şekillendiren Ulusal Meclis'in başkanı da bir Kürt. Peki durum böyle olunca Kürtler neyin peşinde? Zaman zaman Türk kamuoyunu da meşgul eden bu sorunun yanıtı, diğer komşu ülkelerin de ilgisini çekiyor ve hatta tedirgin ediyor.

Çünkü Irak'a komşu her üç ülkede de (Suriye, Türkiye ve İran) Kürtler yaşıyor ve bunlar da Irak'ta gelişecek tüm süreçlerden etkileniyor. Peki Irak Kürtleri ne düşünüyor? Süleymaniye, Erbil ve Kerkük'te ve tabii Bağdat'ta karşılaştığım tüm Kürtler'e bu soruyu sordum. Gerçekten Kürt devleti istiyor musunuz? Aldığım yanıtları hiç yorumsuz üç grupta toplamak mümkün. Genellikle entelektüel düzeyde etkili olan birinci gruptakiler Irak'ta ve bölgede var olan yeni durumdan yararlanarak Kürdistan'ın bağımsızlığının ilan edilmesini istiyor. Irak dışında yaşamakta olan ve son zamanlarda sık sık Kuzey Irak'ı ziyaret eden ya da dönüp yerleşen Kürtler

bu yönde ağırlık koyuyorlar. Başka bir deyişle Kürt diasporası, Sevr'in yeniden gündeme getirilmesini, ancak bu kez inisiyatifin Avrupalılar'a değil Amerikalılar'a verilmesini istiyor. İkinci gruba göre, tartışılması gereken bağımsızlık meselesi referanduma sunulmalıdır. Bu grup, "halkın vereceği karara göre davranılmalı" diyor ve kararın bağımsızlık yönünde çıkması durumunda BM ile benzeri uluslararası ve bölgesel örgütlerin desteğinin daha kolay sağlanabileceğini savunuyor. Üçüncü grup ise federal bir Kürt bölgesinin Kürt halkının tüm beklentilerini karşılayabileceğine inanıyor. Aralarında farklılıklar olmasına rağmen Kürtler'in her iki büyük partisi, yani Kürdistan Demokratik Partisi (Barzani) ile Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (Talabani) liderleri de genellikle böyle düşünüyor. Ancak unutulmamalıdır ki; başta Kuzey olmak üzere tüm Irak'ta ve genel olarak bölgede hızla gelişen olaylar her üç gruptakileri olumlu ya da olumsuz olarak etkilemektedir. Örneğin bir Amerikalı'nın "biz Kürt devletine karşıyız" demesi ya da herhangi bir Türk, Suriye ve İranlı'nın Kürtler'e yönelik demeci ya da Barzani ile Talabani arasında meydana gelecek bir anlaşmazlık Kürtler'in eğilimlerini değiştiriyor.

Soru: Kürt devletine karşı olduklarını söylediğiniz komşu ülkelerle ilişkileriniz ne durumda?

Talabani: Türkiye ile ilişkilerimiz her zaman iyi oldu. Bu ilişkiler AK Parti iktidarı ile birlikte daha da gelişti. Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Gül olaylara daha gerçekçi ve objektif bakıyorlar. İran ile de oldukça iyi ilişkilerimiz var. Suriye ile ilişkilerimizde başlangıçta bazı sorunlar yaşadık. Ancak son dönemde oldukça sıcak diyaloglar başlattık.

Irak'ta insan olmak (5)

Ya diğerleri?

KYB lideri Celal Talabani bunları söylerken Türkmenler başka şeyleri savunuyorlardı.

Kerkük Türkmen Meclis Başkanı Sadettin Ergeç, PKK'lıların bile getirilip şehre yerleştirildiğini savundu: "Kerkük'e getirilen tüm Kürtler'e rağmen şehirde Kürtler henüz çoğunluğu sağlayamadılar. Onun için de Kerkük'te sayımı sürekli erteliyorlar. Kürtler, Amerika'dan da aldıkları destekle bölgedeki tüm Kürtler'i Kerkük'e taşımayı planlıyorlar. Barzani ve Talabaniciler evrak sahtekârlığı ile tüm Kürtler'i Kerküklü göstermeye çalışıyor. Kerkük valisi taraflı davranarak Kürtler'i önemli mevkilere atıyor. Türkiye ise bize sahip çıkmıyor. Türkiye, Barzani ve Talabani'ye verdiği desteğin yarısını bize sağlasaydı durumumuz şimdi çok daha farklı olurdu."

Ergeç'in bu sözlerini Kerkük'ün Kürt Valisi Abdurrahman Mustafa'ya iletteğimizde, şehirdeki tüm insanlara hizmet götürmeye çalıştığını belirterek şunları söyledi:

"Ben vali olarak şehirde yaşayan herkese eşit davranmak zorundayım. Şehir meclisinde tüm grupların temsilcileri bulunmaktadır. Etnik sorunla ilgilenirken aynı zamanda insanlara hizmet götürmeye çalışıyoruz. Şehrin geleceğini belirlemek için bence en ideal yöntem referandumdur."

Arap olan Kerkük Vali Yardımcısı İsmail Hadidi, Saddam'ın güneyden getirip Kerkük'te yerleştirdiği Araplar'ın köylerine dönmesinin normal olduğunu söyleyerek "Bunların birçoğu kendiliğinden geri gitti. Ancak onların yerine Kerkük'e gelen Kürtler'in tümünün de Kerküklü olduğu yönünde kuşkular var. Kürtler zaman zaman belediye arazileri ile devlet binalarını da ele geçirerek yerleşiyorlar. Şehirde çok geniş dedikodular var. Bu tür söylentiler Türkmen ve Araplar'ı tedirgin ediyor. Ben eğer Kürtler'in hakkını savunacaksam, Kürtler de tutum ve davranışlarıyla bu savunmayı hak ettiklerini kanıtlamadır. Türkmen ve Araplar'ın birlikte hareket etmesi Kerkük'te birçok şeyin gidişatını etkiler. Akli başında Kürtler'in de var olduğunu hatırlarsak, Kerkük'te patlatılmak istenen bombaların önüne geçebiliriz. Herkes herkesle yaşamak zorunda..."

Kerkük KYB Temsilcisi Celal Cevher'e göre ise her şeye rağmen durum iyi: "Karmaşık etnik ve mezhep yapısına rağmen şehirde durum oldukça iyi. Herkes herkesle yaşamak zorunda kalacağını bilir. Bu nedenle herkes herkesle diyalogu tercih ediyor. Siyasal bazı çevrelerin kışkırtması olmazsa, vatandaş söylenenlerin tersine hiçbir şeyi umursamıyor. İnsanlar savaştan bıktı. Kürtler gibi Türkmenler ve hatta varsa Araplar şehre dönmeli ve birlikte yaşamalıdır."

Barzaniciler'e gelince onlar Kerkük'te gecikmeli olarak devreye girebilmişler.

Bütün bu faaliyetlerinde Amerika'nın desteğine hep sahip olan ve Türkiye ile Arap ülkelerinin tepkilerini görmezlikten gelen Kürtler, kendi bildiklerini okuyorlar. Kimse de onlara dur diyecek durumda değil. Barzani'nin zaman zaman Kerkük ile ilgili demeçleri ise dıştan çok içe dönük bir söylemdir. Kerkük'te, hatta tüm bölgede inisiyatifin Talabani'nin eline geçmesinden tedirgin olan Barzani, Kerkük ile ilgili sert demeçleri ile Kürtler arasında yeniden prestij kazanmanın peşindedir.

Kerkük dikey ve düz bir çizgi ile Türkiye sınırına yaklaşık olarak 250, Erbil ve Süleymaniye'ye de 100'er kilometre uzaklıkta bir şehir. Şehrin şimdiki nüfusu yaklaşık olarak 650-700 bin civarında.

Köy ve ilçeleri ile birlikte Kerkük'ün nüfusu bir milyon kadar. Kürtle-

r'e göre, bu nüfusun yüzde 40 kadarı Kürt, yüzde 35'i Türkmen, yüzde 20'si Arap ve geri kalanlar da Hristiyan. Türkmenler'e göre ise, Kerkük'ün yüzde 45-50'si Türkmen; Arap ve Kürtler'in HER BİRİNİN oranı ise yüzde 25 civarında. Kerkük tarih boyunca herkesin ilgi alanı olmuş. Ancak yaşanan tüm acılara rağmen Kerkük'te insanlar hep birlikte yaşama beceri ve sorumluluğunu göstermişlerdir. Türkmen bir Kerküklü'nün deyimi ile bu şehir üç FM dalgalı bir radyoya benziyor. Parazit olmadığı sürece her üç dalgayı net bir şekilde dinlemek mümkün. Kerkük'te yaşayan Türkmen, Arap ve Kürtler her üç dili çok rahat konuşuyor. Böyle bir kültürel zenginlik şehre ve insanlarına inanılmaz bir farklılık kazandırmıştır. Gerçek Kerküklüler arasında bir sorun olabileceğine inananlar neredeyse hiç yok. Herkes herkesi tanıyor ve herkes herkesin bireysel ve grupsal haklarına saygı gösteriyor.

Kerkük'te yaşayan Arap, Kürt ve Türkmenler'in bir bölümü Sünni, geri kalanlarsa Şii. Şehirde ayrıca Hristiyan olarak Asuri, Kildani ve Süryaniler yaşamaktadır.

Peki Kerkük'te neler oluyor?

Bağdat'ın düştüğü 9 Nisan'ın ertesi günü Celal Talabani'ye bağlı Peşmergeler şehre girerek duruma el koydu. Başta nüfus ve tapu olmak üzere devlet dairelerinin ele geçirilmesi ile ilgili olarak çok şey söylendi. Kürtler hemen, Saddam döneminde güneyden getirilerek şehre yerleştirilen Araplar'ın geri gönderilmesi işine koyuldu. Araplar da direnmedi. Rakamlar çok farklı olmasına karşın yaklaşık 50 bin Arap'ın Kerkük'ten ayrıldığı söylenmektedir. Talabaniciler, bu Araplar'ın ayrıldığı yerlere çok hızlı bir şekilde Kürtler'i yerleştirmeye başladılar. Saddam zamanında Kerkük'ten sürgün edilen Kürtler'in neredeyse tümü şehre geri getirildi. Sayının 70-80 bin olduğu söyleniyor. Yer bulamayan Kürtler'e şehir dışında çadırlar verilmekte ve onların yaşamaları için gerekli tüm maddi ve manevi destek sağlanmaktadır.

Kerkük'te sorunun çözümü merkezi Irak hükümetinin elindedir.

1- Merkezi hükümet, Kerkük'ü Kürt bölgesinin sınırları dışında tutarsa sorun kendiliğinden çözülür. Kerkük'te yaşayan tüm gruplar eşit haklara sahip olarak birlikte yaşamak zorunda kalacaklardır.

2- Kerkük'ün Kürt bölgesinin dışında bırakılması bu şehir çevresinde bulunan petrol tartışmalarını da sonlandıracaktır. Kürtler bağımsız bir devletin kurulmasının maddi garantisi olarak gördükleri petrolden yoksun kalacaklardır.

Merkezi hükümetin şehirlerin sınırları ile ilgili olarak alacağı karar da çok önemlidir. Saddam, 80'li yıllarda 4 ilçeyi Kerkük'ten kopararak Süley-

maniye, Erbil (ki ikisi Kürt şehri) ve Tikrit'e bağlamıştı. Kürtler bu ilçelerin yeniden Kerkük'e bağlanmasını isterken, Arap ve Türkmenler bu ilçelerin aslında Kerkük ilçeleri olmadığına, 1950'li yıllarda Kerkük'e bağlandığına ve daha sonra tekrar Saddam tarafından kendi illerine bağlandığına işaret ediyorlar. Irak'ın geleceğinin ne olacağının belli olmadığı bir ortamda Kerkük'ün çok tehlikeli bir saatli bomba olarak gündemde kalacağı ortadadır. En küçük bir provokasyon ile şehir inanılmaz tehlikeli bir sürecin içine sürüklenir.

Irak'ta insan olmak (6)

Ya PKK ne yapıyor?

1991 sonrasında Amerika'nın Kuzey Irak'ı kendi koruması altına almasından sonra bölge dünyadaki tüm Kürtler'in ilgisini çekmeye başladı. Nitekim, Kasım 1993'te Erbil'de yapılan KDP'nin kongresine dünyadaki tüm Kürtler'in temsilcileri katılmıştı. Ancak Kuzey Irak'taki bu durum daha çok bölge ülkeleri Suriye, İran ve Türkiye Kürtleri'nin işine yaramıştı. İKDP ve KOMALA gibi İranlı Kürt partiler, kendilerine tanınan serbestlik ortamında siyasi faaliyetlerini sürdürüyorlardı.

Suriyeli Kürt parti ve gruplar ise Iraklı Kürtler'in Şam ile ilişkilerini etkilememek için göze batmamaya özen gösteriyorlardı. PKK ise giderek Kuzey Irak'ta güçleniyor ve neredeyse Iraklı Kürt partilere rakip olacak kadar siyasi ve askeri faaliyet gösteriyordu. Bu durum doğal olarak KDP ve lideri Mesut Barzani'yi rahatsız ediyordu.

Ankara ile işbirliğine yanaşan Barzani, PKK'ya karşı bir saldırı başlattı. Şubat 1999'da Abdullah Öcalan'ın yakalanması sonrasında PKK'nın durumu Kuzey Irak'ta farklılaştı. Örgüt adını değiştiriyor ve Türkiye'ye karşı silahlı eylemlerini donduruyordu. Bu durum PKK ya da öbür adı ile Kongra-Gel ile Iraklı Kürt gruplar arasındaki ilişkilerde yeni bir süreç başlatmıştı. Nasıl olsa Iraklı Kürtler'in hoşlanmadığı Abdullah Öcalan artık yoktu. PKK'nın geleceği ise pek parlak olmayacaktı.

Çok geçmeden de Iraklı Kürt lider Barzani ve Talabani'nin bu beklentisi gerçekleşti. ABD'nin dokunmamaya özen gösterdiği PKK militanları Kandil dağlarında işsiz-güçsüz oturuyordu. Silahlı mücadeleye alışık bu kadrolar, beş yıl atıl bir şekilde durmanın sıkıntısını yaşamaya başlamıştı. Bölgesel ve uluslararası koşulların hızla değişmesi de Kongra-Gel'in geleceğini etkiliyordu. Türkiye'nin gerçekleştirdiği reformlar da örgütün işini zorlaştırıyordu. Örgüt özellikle Avrupa'daki desteğini kaybediyordu.

Türkiye'deki Kürt çevreler, Leyla Zana ve arkadaşlarının serbest bırakılmasından sonra farklı söylemlerle sorunu tartışmaya başlamıştı. Bu duru-

mu gören Osman Öcalan bir çekişme ve çatışma sürecinden sonra örgütten ayrılarak kendi partisi, Yurtsever Demokrat Parti (PWD)'yi kurdu. Osman Öcalan, ağabeyisi ve PKK yönetimi tarafından ihanetle suçlanıyor.

Osman Öcalan yalnız Türkiye'de değil, aynı zamanda Irak, İran ve Suriye Kürtleri arasında tartışılıyor, izleniyor. Nitekim, kardeş Öcalan'ın ayrılmasından sonra yaklaşık 300 kadar Suriyeli ve bir o kadar İranlı Kürt militan PKK'dan ayrılarak kendi örgütlerini kurma sürecindeler ya da var olan İran ve Suriye Kürt örgütleri ile temasa geçmiş durumdalar. Hepsinin yeni söylemi Kürt sorununun silahla değil, barışçıl yollarla çözülmesi gerektiğidir. Osman Öcalan, bu çerçevede kendisine yönelttiğimiz soruları cevaplandırdı.

Soru: Biraz gerilere dönmek istiyorum. Ağabeyiniz ve lideriniz Abdullah Öcalan'ın yakalandığı haberini duyup görüntülerini seyrettiğinizde neler hissettiniz?

Osman Öcalan: Haberi radyodan duyduğumda tam anlamıyla şok olmuştum. Görüntüleri gördüğümde ise şok halim daha da ağırlaşmıştı. Önderimizi Türk bayrağının önünde o hali ile görmek beni Türkiye devletine karşı daha da tepkili kılmıştı. Sonuçta Abdullah Öcalan bir liderdi ve bu muameleyi hak etmemişti.

Soru: Abdullah Öcalan'ın yakalanması PKK yönetiminde bir sorun yaratmadı mı?

Osman Öcalan: Elbette tartışmalar oldu. Ancak öncelikli konu Abdullah Öcalan olduğu için, sorunlar erteleniyordu. Ben kişisel olarak 1992 yılından itibaren silahlı mücadeleye karşı tavır koymuştum. Zaman zaman benim parti üyeliğim bile donduruluyordu ve görevlerim askıya alınıyordu. Savunduğum siyasal mücadele önceliğimiz 2000 yılında anlaşılmaya başlandı. 1993'teki ateşkes süreci devam etseydi belki yaşananların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Soru: Bundan sonra ne yapacaksınız ve dağda kalan diğer grupla aranız nasıl?

Osman Öcalan: PKK işlerliğini kaybetti. Dağdaki kadroların büyük bölümü bizim gibi düşünüyor. Ancak Abdullah Öcalan'ın İmralı'dan gelen talimatları ile bazıları biraz daha bekleyelim diyor. Önümüzdeki bahar aylarına kadar örgütte ve genel olarak Kürt hareketinde önemli değişiklikler yaşanacaktır.

Soru: Sizin söylemleriniz ile hapisten çıkan Leyla Zana ve arkadaşlarının söylemleri arasında herhangi bir paralellik var mı?

Osman Öcalan: Hatip Dicle hariç, evet. Kürt hareketi içinde birçok aydın, örneğin Sırrı Sakık, Ahmet Türk, Murat Bozlak gibileri siyasal müca-

delenin ön plana çıkartılmasını savunuyor. DEHAP içinde de bizim gibi düşünen geniş kesimler var. Ancak Kürt hareketi içindeki bunca olumlu sürece rağmen geleneksel bürokrasi kaynaklı oligarşik sistem, Kemalizm'in arkasına saklanarak hâlâ direniyor. AKP merkezli demokratik güçler ise süreci ilerletmeye çalışıyor. İslam ve Kemalizm'i buluşturan AKP'nin Kürt boyutu hâlâ eksik ve yetersiz. Esnek ve olumlu bir yaklaşımı var, ama yeterli değil. AB süreci AKP'yi cesaretlendirecektir. Bu süreç güçlendikçe PKK sıfırlanacaktır. PKK, Sovyetler Birliği gibi dağılacaktır. PKK'yı muhatap almayacaklardır.

Soru: Bölgedeki diğer Kürt parti ve gruplarla ilişkileriniz nasıl?

Osman Öcalan: Parti ve gruplar bizim hareketimizi yakından izliyor ve bize olumlu yaklaşıyor. Biz hiçbir parti ve grubu ne rakip ne de düşman olarak görmeyiz. KDP, KYB ve Suriye ile İran'daki Kürt partilerle iyi ilişkilerimiz var.

Soru: Amerikalılar neden sizinle konuşup, öbür taraftan ağabeyinizi kaçırıp Türkiye'ye teslim etti?

Osman Öcalan: Amerika kendi çıkarına bakar. Amerika'nın o sıralar İran ve Suriye ile ilişkileri kötüydü ve Türkiye'deki Kürt hareketini bitirmek istiyordu. Ulusal çıkarlarımız için herkesle daha mantıklı ve gerçekçi ilişkiler kurmak zorundayız. Amerika'nın düşmanı değiliz. Kürt halkının çıkarları Amerika ile dost olmayı zorunlu kılmaktadır. Amerikalılar'la birlikte Kürt sorununa çözüm bulabilir, belki de Abdullah Öcalan meselesini de çözebiliriz. Amerika, Türkler ya da Kürtler diye bir tercih yapmak zorunda değildir. Amerikalılar'ın şu andaki hedefi Suriye ve İran'dır. Ne Amerika ne Avrupa ülkeleri, Suriye ve İran yönetimlerinin Kürtlere yönelik herhangi bir eylemine izin vermez. Kaldı ki, Kürtler de artık savaşmayı öğrendiler. Örneğin, Türkiye'deki bazı güçler yeniden savaş rüzgârını estirirse PKK'lılar hemen savaşmaya hazırdırlar.

Soru: Ancak PKK'lılar etkin eylemler yapamadı.

Osman Öcalan: Aslında biz engelledik. Bizim PKK'dan ayrılmamız kadrolarımızı ve silahlı militanlarımızı etkiledi ve savaş motivasyonlarını bozdu. Ayrıca halk artık savaşa ve savaş söylemlerine destek vermiyor. Siyasi çözüme destek veriyor. Türkiye'deki tüm çevreler bu durumdan yararlanmalı. Unutulmamalıdır ki savaş yanlısı bazı çevreler pusuda bekliyor. Ben kişisel olarak hem AKP'den hem de CHP'deki bazı çevrelerden, örneğin Kemal Derviş-Celal Doğan ikilisinden çok şey bekliyorum. AKP demokrasiyi daha fazla özümseyerek Kürt sorununa çözüm bulabilir. Ordunun çıkış yapma şansı yok artık. Ben başından beri Abdullah Öcalan ile anlaşmıyordum. Abdullah Öcalan, Saddam Hüseyin gibiydi. Abdullah Öcalan

hep birinci adamdı, geri kalanların hepsi ise yüzüncü adamdı. Ben AKP'den ve lider kadrolarından, örneğin Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül'den, Adalet Bakanı Çiçek'ten ve Meclis başkanı Arınç'tan çok şey bekliyorum.

Soru: Ağabeyinizi Amerikalılar Kenya'dan kaçırıp Türkiye'ye teslim etti. Şimdi siz Amerikalılarla işbirliği içindesiniz...

Osman Öcalan: 1992'den itibaren Amerikalılar'la diyalogumuz vardı. Benzer diyalogumuz Avrupa Birliği ülkeleri ile de vardı. Ancak o koşullarda ne ABD ne de birçok Avrupa ülkesi, sol söylemlerimizden dolayı bize sıcak bakmıyordu. Biz de bölge ülkeleri ile yakınlaşmayı tercih ediyorduk. Bu ülkelerdeki milliyetçi kesimler hiçbir zaman Kürt sorununa olumlu yaklaşmadı. İslamcıların ise genelde daha liberal yaklaşımları vardı. Ancak İslamcılar inançlarını pratikte uygulamaya cesaret edemiyorlardı. Son dönemlerde Amerikalılar'la PKK, Kongra-Gel arasında birçok temas oldu. Hem sivil hem de askeri anlamda. Bizim, PWD olarak Amerikalılar'la bir temasımız olmadı. Ancak bize engel çıkartmıyorlar. ABD'nin Irak müdahalesine, bölgede tarihi fırsatlar yaratacağına inandığımız için destek veriyoruz. Ama, Amerika'nın her davranışını ve söylemini onaylamıyoruz. Demokratik güçlerle işbirliği yapmalarını tavsiye ediyoruz.

Soru: Size göre, Amerikalılar bölgede ne yapmak istiyor?

Osman Öcalan: Amerikalılar bildik globalleşme çabaları çerçevesinde kendi yarattıkları anti-demokratik yapılardan kurtulmak istiyorlar. Çünkü kapitalizmin geleceği bu sürecin sonuçlarına bağlıdır. Amerika'nın bu tercihleri doğrudur. Yöntemleri yanlış olabilir. Örneğin işgaller ve işgal sonrasında ortaya çıkan terör Amerika'nın yeni politikalarına hizmet etmez.

Soru: PKK'dan farklı olarak siz ne tür yeniliklerden söz ediyorsunuz?

Osman Öcalan: Öncelikle savaşın cinayet olduğunu söylüyoruz. Biz, sorunların siyasal ve barışçıl yöntemlerle çözüleceğine inanıyoruz.

Soru: Somut olarak ne istiyorsunuz?

Osman Öcalan: Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, vali ve belediye başkanlarının yerel seçimle belirlenmesi, baraj sisteminin kaldırılması, Kürt kimliğinin ve kültürel haklarının tanınması ve Kürt siyasal partilerinin kurulmasına izin verilmesi, bölgeye yönelik özel kalkınma programlarının uygulanması ve genel af ilan edilmesi. Bunlar yapılırsa hiçbir sorun kalmaz. Kürtler'in Türkiye'den ayrılmasını isteyenlerin her zaman marjinal bir grup olarak kaldıklarını unutmamalıyız.

Irak'ta insan olmak (7)

İsrail ve Kuzey Irak

İsrail'in Irak ve Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak zaman zaman kendi köşemde bilgiler vermiştim. Irak'ta bulunduğun bir haftalık süre içinde bu konuyu araştırdığımda, herkes bir şeyler söylüyordu. İsrail'in Irak ve Kuzey Irak'taki varlığının hele hele bir gazeteci tarafından kanıtlanması pek kolay değil.

Ancak kiminle konuştuysam herkes bu konuda bir şeyler söylüyor. Ağırlıklı olarak da daha önce İsrail'e giden Yahudi Kürtler ile ilgili hikâyeler anlatılıyor. İsrail bu Kürtler'i kullanarak birtakım faaliyetler yürütmektedir. KYB lideri Celal Talabani'nin de ifade ettiği gibi İsrailliler başka ülkelerin pasaportları ile geliyorlarsa onları hiç kimse engelleyemez. Benzer şekilde Amerika ve Avrupa ülkelerinin Yahudi olan vatandaşları da Irak'a gelip ekonomik ve başka faaliyetlerde bulunuyor. Bunlar ağırlıklı olarak Türk ve Ürdünlüler'le çalışıyorlar.

Bana göre, İsrail'in Irak ile ilgili faaliyetlerinde dikkatle izlenmesi gereken çok önemli ve tehlikeli bir çabası daha var. İsrailliler; özellikle entelektüel Kürt çevrelerine sızarak onları Türkiye, İran ve Suriye'ye (Araplar'a) karşı kışkırtmaktadırlar. Bu kışkırtmanın etkisi altında kalan Kürt aydınları, Kürtler'in yıllarca Türkler'den, Araplar'dan ve Acemler'den çok şey çektiklerini ve artık daha özgür yaşamak istediklerini tekrarlayıp duruyorlar. Yine bu Kürt aydınlar, bölgede iki gerçek demokratik ülke olduğunu ve bunun İsrail ve Kürdistan (Kuzey Irak) olduğunu ve Kürtler'in İsrail ve Yahudiler gibi, bölge ulusları ve devletlerinden çok çektiğini söylüyorlar.

Dolayısıyla Araplar, Türkler (özellikle AK Parti iktidarından sonra) ve Acemler, İsrail ve Kürdistan'ın ortak düşmanıdır. Yine bu Kürtler'e göre, Irak'taki diğer grupların karşı çıkması durumunda İsrail ile Amerika'dan alınacak destekle bağımsız bir Kürt devletinin ilan edilmesi gerekiyor. İşin daha ilginç yanı şudur; bu söylemleri ileri sürenler, daha çok yurtdışında yaşayıp son dönemde Kuzey Irak'a dönen ya da kısa süreler için buraya gelen Kürtler'dir.

Yani Kürt diasporası.

Anlaşılan İsrail ve Yahudi lobileri diaspora ile ilişki içinde! Diaspora Kürtleri internet sitelerinde de benzer bir propagandayı sürdürüyorlar. Ancak onlar için ciddi bir sorun var. Her şeye rağmen Kürtler'in ezici çoğunluğu hâlâ ve tüm propagandaya rağmen Iraklı olduğunu söylüyor ve birer Müslüman olarak Filistin halkına karşı işledikleri cinayetlerden dolayı İsrail'den nefret ediyorlar.

Kürtler mevcut durumdan çok memnun. Kuzey Irak'ta neredeyse bağımsız bir yapılanmaya sahip olan Kürtler, artık merkezi hükümette de etkin ve etkilidirler. Savaş sonrasında Saddam'ın da tüm silahlarına el koyan Kürtler inanılmaz derecede zenginleştiler. Örneğin BM'deki Irak fonundan Kürtler son 18 ayda yaklaşık olarak 3 milyar dolar çektiler. Bu paranın bir kısmı nakit olarak Barzani ve Talabani'nin kasalarında dururken, bir kısmı da yatırımlara harcandı. Kürtler ayrıca merkezi hükümetin bütçesinden de para alarak kendi bölgelerindeki yatırımları sürdürüyorlar. Türkmenler'in tüm bu avantajlardan yararlanmadıklarını, Kürtler'in Irak toplumunun bir parçası olarak bu gelişmelerden yararlanmalarının doğal olduğunu söyleyerek bazı tespitlerde bulunmak istiyorum.

1- Kürtler de Araplar, Türkler ve Acemler gibi bölgenin temel unsurlarından biridir.

2- Kürtler'in başına gelenlerden öncelikle bu üç ulus sorumlu değildir. Emperyalist ülkeler bölge haritalarını çizerken Kürtler'e de bağımsız bir devlet ayırsaydılar belki 80-90 yıldır yaşanan acılar hiç yaşanmayacaktı. Batı, geçtiğimiz tüm bu süre içinde hiçbir zaman Kürtler'le ilgili söylemlerinde samimi olmamıştır.

3- Kürtler'e karşı yapılanları hiç kimse onaylayamaz. Ancak, bu ülkelerde Kürtlere yapılanların benzerleri, zaman zaman o ülke halklarına karşı da yapılmıştır. Örneğin Saddam binlerce Kürt'ü öldürürken, kendi ırkından, yani Araplar'dan en az beş katı insan öldürmüştür. Tabii bu arada Türkmenler'i de unutmamıştır!

4- Her dört ülkede yaşanan Kürt sorunu, genellikle dış ülke ve güçlerin etki ve inisiyatifinde gelişmiş ve sonuçlanmıştır. Ve her zaman Kürtler bu yabancı ülke ve dış güçlerin 'yarı yolda bırakma' alışkanlıklarıyla karşı karşıya kalmışlardır.

5- Her dört ülkede yaşanan tüm Kürt mücadeleleri ve bu mücadelelerin iç denge, dinamik, süreç ve sonuçları ile ilgili olarak çok şey söylenebilir. Ancak tüm bunlar söylenirken hiç kimse Kürtler'in de var olan coğrafyalarda ve var olan bölgesel ve uluslararası dengeler çerçevesinde insanca, özgürce ve hakça yaşama haklarını göz ardı edemez ve etmemelidir. Kürtler, Araplar, Türkler ve Acemler gibi bir halktır ve ulustur. Onların dört ayrı coğrafyada yaşamak zorunda bırakılması bu gerçeği değiştirmez.

Yaşadıkları tüm deneyimler, mevcut dengeler ve koşullar onlara bir başka önemli gerçeği kanıtlamış olmalıdır: "Her şeye rağmen Kürtler var olan sınırlar içinde bölge halkları ile birlikte yaşamak zorundadırlar."

Hiç kimse büyük yanlışlıklardan kârlı çıkamaz. Mehmet Akif'in söylediği gibi, "Ders alınsaydı hiç tekerrür eder miydi tarih!" Kürdistan'da do-

laşırken ve herkesle konuşurken hep bu sözü hatırladım, hatırlattım ve umutlandım.

Çünkü “doğrudur” diyenler çoktu.

Çünkü genelde anlaşmalarına rağmen iki ana güç olan Mesut Barzani'nin KDP'si ile Celal Talabani'nin KYB'si arasında çekişme devam ediyor. Bu çekişmenin süreç ve sonuçları büyük ölçüde Kuzey Irak'ın da geleceğini belirleyecektir. Örneğin tüm yumuşamaya rağmen her iki grup birbirine güvenmiyor. Özellikle, Talabani'nin Kerkük'te hızlı davranması, Amerika ve yandaşı Avrupa ülkeleri ile daha yakın ilişki kurup geliştirmesi aşiret geleneklerine sahip olan Barzani'yi tedirgin ediyor. Irak'ta hâlâ iki Kürt hükümeti bulunmaktadır. Ortak bir parlamento var, ancak yeni seçimlerle ilgili net bir görüntü yok. Çünkü Talabani'nin giderek yükselen yıldızı Barzani'yi rahatsız ediyor. Yurtdışındaki Kürtler'in büyük bölümü daha çok Talabani'ye sıcak bakıyor. Örneğin Barzani'nin eski bir bakanı olan Nesrin Pervari'nin, Arap olan Irak Cumhurbaşkanı Gazi El-Yaver'e üçüncü eş olarak gitmesi Kürt kadınları arasında büyük tepki ile karşılanıyor. Barzani bölgesinde yolsuzluklarla ilgili olarak çok geniş dedikodular yayılmaktadır. Tüm bunlar Barzani'yi zor durumda bırakıyor. Bu zorlukların giderek artması Barzani'yi farklı tavırlar sergilemeye itebilir. Barzani'nin Türkiye'yi hedef alan ve Kerkük ile ilgili demeçleri bu çerçevede algılanabilir. Benzer şekilde, Talabani bölgesinde Kürt bayrağının yanında Irak bayrağı dalgalanırken, Barzani bölgesinde sadece Kürt bayrağı dalgalanıyor. Ama Barzani ve Talabani'nin içte ve dıştaki milliyetçi kesimlerin etkisinde kalma olasılıkları da az değil.

Yani her şeye rağmen bu ikili birlikte hareket edeceklerdir.

Irak'ta insan olmak (8)

Bir de İran Kürtleri var!

PKK/Kongra-Gel'den ayrılan bir grup Suriye'de, bir grup da İran'da Osman Öcalan gibi yeni bir örgütlenme içine girmiş durumda. Yaklaşık 200 militan yıllardır Kuzey Irak'ta yerleşmiş bulunan İran KDP'sine yanaşmış durumda.

Erbil ile Süleymaniye yolu üzerinde Kösancak bölgesinde ziyaret ettiğimiz İran KDP lideri Mustafa Hicri bunların bir kısmının da İran'a döndüğünü söyledi.

Hicri, sorularımızı içtenlikle cevaplandırdı.

Soru: İran'daki muhafazakâr-reformcu çekişmesinde Kürtler'in durumu nedir?

M.Hicri: Yüzeysel bazı adımların dışında Hatemi yönetimi de Kürtler'in

hakları için hiçbir adım atmadı. Bazı gazetelerin ve kitapların Kürtçe yayımlanması ve devlet televizyonunda Kürtçe program yapılması gibi haklar, Kürt halkının gerçek beklentilerinin çok uzağındadır. Soruna bakış açıları itibariyle reformcularla muhafazakârlar arasında hiçbir fark yok.

Soru: İran devleti ile herhangi bir diyalogunuz var mı?

M.Hicri: Herhangi bir talep ile gittiğimizde bize “neyiniz eksik” diyorlar. Böyle olunca onlarla herhangi bir diyalogun anlamı kalmıyor. Amerika’nın Irak’ı işgal etmesiyle yeni bir durum ortaya çıktı. Irak’ta oluşturulacak gerçekçi ve demokratik bir federal yapı bölgedeki tüm Kürtler’i etkileyecektir. Suriye, İran ve Türkiye kendi Kürtleri’ne daha iyi davranmak zorunda kalacaktır. Amerika ve Avrupa ülkeleri giderek Kürt sorununa daha fazla ilgi göstermektedir. Bölgede her şeyin değişmesi kaçınılmazdır. Sovyetler’in dağılması ile dünyada her şey değişiyor.

Soru: Amerikalılarla bir diyalogunuz var mı?

M.Hicri: Biz bu diyalogu savaş öncesinde de Washington’da sürdürüyorduk. Biz İran KDP’si olarak Halkın Mücahitleri grubundan farklı olarak daha barışçıl yöntemleri savunuyorduk.

Soru: Irak ve bölgenin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

M.Hicri: Irak’taki durum çok karışık ve zor. Irak’ta Kürt sorununun ideal çözümü federal yapı ile sağlanır. Irak ve bölgenin geleceğini belirleyecek güç yalnız Amerika değildir. Bölge ülkeleri, yani Suriye, Türkiye ve İran’ı göz ardı edecek herhangi bir senaryo ve plan gerçekçi olamaz. Amerika’nın da durumu daha karmaşık bir hale getirecek maceralara hevesli olduğunu sanmıyorum. Bakın, Kaide için Afganistan’ı işgal eden Amerika, şimdi daha güçlenmiş bir Kaide ile Irak’ta savaşıyor. Aynı şekilde Irak’ı işgal eden Amerika, ikinci hedefinin Suriye ve İran olduğunu söylemeseydi belki de daha istikrarlı bir Irak ile karşılaşacaktı. Çünkü sıranın kendilerine geleceğini bilen Suriye ve İran, hatta Türkiye, kuşkusuz Amerika’yı rahat ettirmemek için ellerinden geleni yapacaklardır.

Soru: Partinizin İran’daki durumu nedir?

M.Hicri: Son dönemlerde çok hızlı bir örgütlenme sağladık. Özellikle üniversitelerde ve aydın kesimlerde. Barışçıl mücadelemiz tüm Kürt halkı tarafından destek görüyor. Bunun yanı sıra İran’daki diğer etnik gruplarla, örneğin Azeriler, Araplar, Beluciler’le de yoğun bir ilişkimiz var. Amacımız İran’dan ayrılmak değildir. Demokratik bir İran istiyoruz.

Soru: Irak, Kürt parti ve gruplarıyla ilişkileriniz nasıl?

M.Hicri: Irak ve bölge ülkelerinde var olan Kürt partilerinin büyük bölümü ile diyaloglarımız var. PKK ile ilişkimiz olmadı. Ancak Osman Öcalan ve PKK’dan ayrılan diğer kişilerle yakın bir ilişkimiz var.

Sonuç olarak, Barzani ve Talabani'nin federal yapının ötesinde bağımsız bir Kürt devleti peşinde oldukları söylenemez. En azından bugünün koşullarında bunun mümkün olmadığını her iki lider düşünüyor. Bir rüya olarak gönüllerinde bir Kürt devletinin yattığını da gizlemiyorlar.

Her iki lider 62 bin kişiden oluşan ortak bir peşmerge ordusu kurmak konusunda anlaşmış durumda. Bu ordunun görevi Kürdistan'ı olası iç ve dış tehlikelere karşı savunmaktır. Benzer şekilde peşmergeler, yeni kurulmakta olan Irak polis ve ordusunda aktif olarak rol almaktadırlar. Genç kuşağın Arapça'yı bilmediği Kuzey Irak'ta, okullarda artık Arapça öğretilmektedir. 1991 sonrasında kesilen bu faaliyet ile Kürtler ve Araplar arasında bağların yeniden kurulması amaçlanmaktadır. Bunun ne zaman ve nasıl başarılabileceğini hiç kimse bilmiyor. Amerika'nın Irak'tan ne istediğinin net olmadığı bir ortamda herkes her şeye kuşku ile bakmaktadır. Özetle, yüzlerce soru işaretinin açıklamasız kaldığı bir Irak'ta geleceği aydınlığa dönük yapmak hiç de kolay değil. Ancak Amerika'nın ne olduğunu ve coğrafyamızdan ne istediğini bilenler Irak'ta geleceğin aydınlık olacağını asla söyleyemez!

Gül'ün başarısı!

03-10-2004

Abdullah Gül başbakan olarak Ocak 2003'ün başında bölge turuna çıktığında, birçok köşe yazarı ve uzman bu çabayı küçümseyerek karşı çıktı.

Sayın Gül, bu turu ile savaşın önlenmesi ve savaş sonrasında bölge ülkelerinin gelişmeler karşısında birlikteliğini amaçlıyordu.

Sayın Gül savaşı önleyemedi, ama savaş sonrasında önemli bir süreci başlattı.

Irak'a Komşu Ülkeler inisiyatifi.

Türkiye, Suriye, İran, Kuveyt, Ürdün, Suudi Arabistan ve Mısır dışişleri bakanları bir araya gelerek Irak'ın geleceğini konuşmaya başladılar.

Elbette tüm bu ülkelerin aynı düşünceyi paylaşması ve aynı politikalar üzerinde anlaşması oldukça zor. Ancak hepsinin anlaştığı bir konu var ki, o da Irak'ın toprak ve toplum birliğinin korunması. Tüm ülkeler bu konuda hemfikirdi ve onların bu hemfikirliği hem AB hem de BM tarafından destek görüyordu.

Ancak adı geçen ülkelerin bakanlarının her toplantısından sonra o bildik köşe yazarı ve uzmanlar, bu toplantının son olduğunu söyleyerek hem Sayın Gül'e hem de inisiyatifin tümüne saldırmayı sürdürdüler. Çünkü onların gönlünden bu inisiyatifin başarısız olması geçiyordu.

Inisiyatif başarısız olmadı, ama Amerika'nın Irak politikası çıkmaza girdi. Bu kez sürpriz tavır Washington'dan geldi...

Başlangıçta bu inisiyatife ve Ankara'nın bölgesel çabalarına karşı çıkan Amerika, şimdi ne olduysa Türkiye'nin başlattığı bu inisiyatifin yardımını istiyor.

Amerika, Irak'a komşu ülkelerin dışişleri bakanlarını G-8 bakanları ile bir araya gelmeye çağırdı. Amaç, Irak sorununa birlikte çözüm bulmak.

BM, Arap Birliği ve İslam Konferansı genel sekreterlerinin de katılacağı bu toplantı 22-23 Kasım'da, Kahire'de ya da Şarm El-Şeyh'de yapılacak.

Irak'ta çözümü kendi başına belirleyemeyeceğini anlayan Amerika, bu çözümü bölge ve özellikle komşu ülkelerinin katkısı olmaksızın sağlayamayacağını gördü.

Amerika bence başka bir şeyi daha gördü.

O da, Türkiye'nin bölgede giderek artan saygınlığı ve ağırlığı.

TBMM'nin 1 Mart tezkeresine hayır demesi ve daha sonra AK Parti hükümetinin komşu ülkelerle sürdürdüğü iyi ilişkiler ve son olarak Başbakan Erdoğan'ın İsrail'e yönelik açıklamaları Türkiye'nin kazandığı bu saygınlığın başlıca nedenleridir. Nitekim bu saygınlık nedeniyle İslam ülkeleri, Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) genel sekreterliğine seçti. Genel sekreterliğini Türkiye'nin üstlendiği bir İKÖ umarım çok daha anlamlı ve farklı olacaktır.

Bu gerçeği de gören Amerika şimdi Türkiye'nin önem ve değerini daha fazla kavramaktadır.

Umarım bu anlayış pratikte de Amerika'nın Irak ve bölge politikalarına yansır ve Amerikalılar başta Kürt meselesi olmak üzere Irak ve bölge ile ilgili planlarında Türkiye ve komşularının çıkarlarını göz ardı etmez.

G-8'lerin Türkiye'nin başlattığı bir inisiyatife gereksinim duyması tüm olumsuzluklara rağmen olumlu bir gelişmedir.

Umarım o bildik kişiler bunu da kıskanmazlar.

Sayın Gül'ün ve AK Parti hükümetinin son 20 ayda başarıyla attığı tüm dış politika adımlarının Türkiye'yi çok önemli bir konuma getirdiğini hiç kimse görmezlikten gelemez.

Ortadoğu gibi dünyanın en zor ve karmaşık coğrafyasında ve Irak gibi, bölgenin, hatta dünyanın en tehlikeli sorununa komşu olmanın zorluklarına rağmen Türkiye başarılı bir dış politika ortaya koymuştur. Bu politika ile Türkiye, tüm zorluklarına rağmen bölgesel ve uluslararası alanda kendi saygınlığını artıracaktır.

AB'nin son zamanlarda Türkiye'ye yönelik çelişkili tavırları ise, daha çok bu ülkelerin çifte standardından ve bazı Avrupa ülkelerinin yeniden

ABD'ye yanaşmasından kaynaklanmaktadır.

Örneğin bir iç sorun olarak algılanan Çeçenistan konusunda Rusya'ya hiçbir şey demeyen Avrupalılar, Sudan'ın bir iç sorunu olan Darfur konusunda ABD ile birlikte hareket ediyor.

Neredeyse hep birlikte Sudan'a savaş ilan edecekler. Yine Amerika ve İsrail istiyor diye, Avrupa ülkeleri, Suriye aleyhine BM'de bir saatte karar alıyor. Gerekçe ise Lübnan Parlamentosu Cumhurbaşkanı Emil Lahud'un başkanlık süresini üç yıl daha uzatması. Yani Lübnan'ın iç sorunu...

Böyle aptalca bir gerekçeyi bahane eden Amerika ve onunla birlikte hareket eden bazı Avrupa ülkeleri Suriye'ye ve benzer şekilde İran'a, düşmanca bir tavır sergiliyorlar.

AB ülkelerinin, İstanbul buluşmasını engellemesi ise, bu ülkelerin ne kadar samimiyetsiz olduklarını bir kez daha kanıtlamıştır.

Türkiye hem iç hem dış politikada üzerine düşeni ve ulusal çıkarlarının gereğini yapmıştır.

Bence hiçbir yerde ve hiçbir konuda şimdiye kadar ciddi hata yapılmamıştır.

Bundan böyle ABD ve Batı ülkeleri, Türkiye ile ilgili herhangi bir adım atacaklarsa, öncelikle kendi ilkesizliklerinden vazgeçsinler. Ve unutmasınlar ki, er ya da geç onlar Türkiye'ye muhtaç kalacaklar.

Bu gerçeğin yalnız Amerika ve Avrupa ülkeleri değil, aynı zamanda onların Türkiye'deki uzantılarının da bilmesinde ve bunu Amerikalı dostlarına sık sık hatırlatmalarında büyük yarar vardır.

Dış politikanın karmaşık süreç ve sonuçlarına rağmen, bana göre Türkiye, Başbakan Erdoğan, AK Parti hükümeti ve Abdullah Gül ile ekibi doğru yolda.

Ne kadar uzarsa uzasın ve kim ne engel çıkarırsa çıkarsın doğru gidildiği sürece bu yolun sonunda mutlaka Türkiye ve onunla birlikte bölgenin iyiliğini isteyenler kazanacaktır.

Tıpkı şimdiye kadar olduğu gibi!

Pişkin yalancılar!

06-10-2004

"Dış İlişkiler Konseyi adlı fikir kulübünde konuşan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, daha önce yaptıkları 'El Kaide-Saddam ilişkisi 8-10 yıl öncesine gidiyor' açıklamalarının doğru olduğu yönünde bir kanıt bulmadıklarını söyledi".

Bu haber dünkü gazetelerin ve TV bültenlerinin birçoğunda vardı.

Özeti de, Amerika, 'biz yalan söyledik' diyor.

Ama bunu çok pişkin bir şekilde yapıyor.

Tıpkı savaş öncesinde BM'ye yalan söylediklerini itiraf ettikleri gibi.

O zaman da Saddam'ın kitle imha silahlarına sahip olduğunu iddia ederek Irak'ı işgal etmişlerdi.

Hatırlıyorum, savaş öncesinde katıldığım tüm TV programlarında Saddam'ın hiçbir şekilde kitle imha silahlarına sahip olmadığını ve yine Saddam'ın hiçbir şekilde Bin Ladin ile ilişkisi olmadığını ısrarla söylemiştim.

Ancak o programlara katılan bildik 'Amerikan muhibbi' köşe yazarları ve uzmanlar ısrarla ve inatla Saddam füzelerinin İstanbul'u bile vurabileceğini ve Saddam'ın Kaidecileri Türkiye'ye karşı kullanabileceğini savunuyorlardı.

Peki Amerika yalan söylediğini pişkinlikle itiraf etmesine rağmen, acaba Amerikan muhibbi dostlarımız neden çıkıp Türk halkından özür dilemiyorlar?

Müthiş bir pişkinlik...

Dilemezler, çünkü bunu yapamazlar.

Yapmaları için de Amerika'dan izin almaları gerekiyor.

Oysa Amerika asla böyle bir izni vermez.

Çünkü Amerika, kendisine bağlı olarak bildiği kişileri, kendi halkları önünde böyle küçük duruma düşürmekten haz almaz.

Üstelik bu kişiler kendileri için belirlenen yolda devam etmek zorundalar.

Yani görevleri Amerikan söylemlerini yalan da olsa kendi halklarına empoze etmektir.

Yoksa nasıl açıklanır bu kişilerin sessizliği?..

Irak'ta ve Filistin'de son 4 günde yüzlerce insan öldürülüyor, ama bu kişilerden gık bile çıkmıyor.

Oysa aynı kişiler Osetya'daki eylemde, İsrail'e karşı yapılan bir intihar saldırısında ya da bir Amerikalı ajanın kafasının kesilmesinde kıyameti koparıyorlardı.

Peki şimdi neden ses çıkarmıyorlar?

Irak ve Filistin'de tank ve uçaklarla öldürülenlerin büyük bölümü çocuk ve kadın.

Yoksa intihar eylemlerini yapanlar terörist oluyor da, uçak ve tanklarla insanları paramparça edenler bayram şekeri mi dağıtıyor?

Yapmayın Allah aşkına!

Gerçeği görün artık.

Amerika ve İsrail'in söylediği her şey, ama her şey yalan ve hepinizle dalga geçmek içindir.

Amerikan Savunma Bakanı Rumsfeld şimdi çıkmış, Saddam'ın Kaide ile ilişkisinin olmadığını söylüyor.

Oysa Rumsfeld, böyle bir ilişkinin hiçbir zaman olmadığını, hatta Saddam'ın Usame Bin Ladin'den nefret ettiğini biliyordu.

Şöyle ki; Amerika Kuveyt'in kurtarılmasından sonra ve bildik nedenlerden dolayı Saddam'a dokunmadı.

O sırada Bin Ladin Amerika ile Afganistan'da işbirliği yapıyordu. Bin Ladin Amerika'dan kendisine destek vermesini ve böylece Saddam'ı devrebileceğini söyledi.

Ancak o zaman da baba Bush'un en yakın adamı olan Rumsfeld, Saddam'a dokunulmaması gerektiğini söyleyip, Bin Ladin'in Afganistan'da yoğunlaşmasını istedi.

Bin Ladin işte o zamandan itibaren kuşkulananmaya başlar dostu Amerikalılar'dan.

Ama umursamaz, çünkü amacı Afganistan'da iktidara gelmektir.

Bu da Nisan 1996'da gerçekleşir. Çünkü Amerika, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin desteği ile Şii İran'ı sıkıştırmak için Taliban ve Kaide'ye ihtiyaç duymaktadır.

Sonraki gelişmeleri artık herkes biliyor.

Rusya'nın dağılması, İran'da ise reformcuların giderek güçlenmesi (1998), Amerika'nın Taliban ve Kaide'ye olan ihtiyacını giderek azaltır.

Sonrası malum...

İşte bu nedenle Amerika'ya hiç güvenilmemesi gerektiğini hep söylüyorum.

Amerikalılar hep yalan söyler ve kendilerine inananlarla dalga geçerler.

Hâlâ Amerikalılar'a inanmak isteyenler varsa, umarım Rumsfeld'in açıklamalarından ders alır...

AK Parti Adana Milletvekili Ömer Çelik'in geçenlerde *Sabah*'ta oldukça ilginç tespitleri vardı. Çelik, bu yüzyılın mazlumlar için en uzun yüzyıl olduğunu söyleyerek şu doğru tavsiyelerde bulunuyor:

“Tarafsız kalma,
Bilmeye cüret et,
Bireyler ve uluslar susmamalıdır.”

Türkiye, AB ve Araplar!

10-10-2004

Bu yazıyı sizlere Şam'dan yazıyorum. Dünyanın dört bir yanından gelen Suriyeliler Başkan Beşar Esad'ın demokratikleşme, özgürleşme ve liberalleşme çabalarına nasıl bir katkıda bulunacaklarını tartışıyorlar.

Gelenler arasında akademisyenler, işadamları, medyacılar ve politikacılar var. Bunların büyük bölümü bulundukları ülkelerin de vatandaşı.

Dolayısıyla tartışılan bir diğer konu da, bu kişilerin bulundukları ülkeler ile Suriye arasındaki ilişkilere katkılarının sağlanması.

Belki inanmayacaksınız ama toplantının yıldızı bendim.

Bunun nedeni de Türkiye'den gelmemdi.

Toplantıya katılan Başbakan İtri ve neredeyse tüm bakanlar Avrupa Komisyonu'nun raporunu soruyordu. Elbette sordukları en önemli soru AB'nin Türkiye'yi alıp almayacağı ve Türk halkının rapora tepkisiydi.

Konferans aralarında, yemek sırasında ve tüm sohbetlerde konu hep Türkiye'ye geliyordu.

ABD'den, Avrupa'dan, Orta Asya ve Kafkaslar'dan ve hatta Latin Amerika'dan gelen herkes kendi konularını anlatırken konu ister istemez Türkiye'ye geliyordu...

Amerika ve Avrupa'nın çifte standardı, İslam-Hıristiyanlık ilişkileri, BOP, İslam ve demokrasi, Amerika'daki Yahudi lobileri, Kürt meselesi ve daha nice konular hep dolaylı ya da dolaysız olarak Türkiye'yi ilgilendiriyordu.

Ama herkesin birlikte ve hiç tereddüt etmeden ısrarla üzerinde durduğu konu 1 Mart tezkeresiydi.

Herkes tezkerenin reddedilmesinin kendi bulunduğu ülkede nasıl yankılandığını anlatıyordu ve sanki Suriye parlamentosu bunu yapmış gibi gururlanıyordu.

Yine herkesin gurur duyduğu bir diğer konu Türkiye'nin artık AB yolunda ve geri dönüşü olmayan bir şekilde yürümeye başlamasıdır.

Her ne kadar bazı katılımcılar (özellikle Avrupa'dan gelenler) ısrarla AB'nin kapılarını hiçbir şekilde Türkler'e açmayacağını söylediyse de, genelde herkes Türkiye'nin AB üyesi olması durumunda bundan en çok Suriye'nin kazanacağına dikkat çekiyordu.

Onlara göre, Suriye bundan böyle AB'ye komşu olacak ve Şam'ın yakında AB ile imzalayacağı Ortaklık Anlaşması sonucunda Türkiye ile ilişkilerini de doruğa çıkaracaktır.

Türkiye'nin AB'ye girme olasılığı, aslında yalnız Suriyeliler'i değil, tüm Araplar'ı sevindirmişti.

Şam'dan izleyebildiğim tüm Arap medyası ve yine Şam'da karşılaştığım tüm Arap diplomatlar bu yeni gelişmeden dolayı alabildiğine sevinçliydi. Hepsisi, Türkiye'nin AB'ye katılmasının tarihi bir gelişme olacağını ve Batı ile Doğu'nun bir kez daha birlikte yaşayabileceğini kanıtlayacağını söylüyor.

Türkiye, Batı ile Doğu arasında yalnızca bir köprü görevini üstlenmeyecek, tersine her iki tarafa katkıda bulunacaktır.

İşte tüm bu tartışmalardan dolayı ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anladım. Yani Türkiye'de bulunmaktan ve bir anlamda da 'milli damat' olmaktan!

Sonuçta bir gazeteci olarak bu ülkede bulunmak inanılmaz bir şanstır. Çünkü Türkiye'yi anlamak için Türk-Arap, Türk-Amerikan, Türk-İran, Türk-Rus, Türk-Avrupa, Türk-İsrail, Türk-Bulgar, Türk-Yunan, Türk-Suriye, Türk-İrak, Türk-Ermeni ilişkilerinin yanı sıra Osmanlı'yı, NATO'yu Kafkasları, Orta Asya'yı, AB'yi ve neredeyse her şeyi bilmek zorundasınız.

Bu ise müthiş bir zenginlik.

Bu neredeyse 200 yıldır böyle ve bundan böyle de aynen devam edecektir. Yani Türkiye hep önemli bir ülke ve coğrafya olarak kalacaktır.

1 Mart tezkeresinin reddi bu ülkeye, halkına ve coğrafyasına ne kadar artı değer kazandırdıysa, AB sürecinin başlaması da Türkiye'nin bölgedeki imajına ve rolüne aynı ağırlıkta katkıda bulunacaktır.

17 Aralık sonrasında görüşme tarihinin ilan edilmesi ve bu tarihte görüşmelerin başlaması ile Türkiye gerçekten farklı bir konuma gelecektir.

Ortadoğu'da herkes Türkiye'yi yakından izliyor.

Bu süreçte büyük yanlışlıklar yapılmadığı sürece, Türkiye'nin ağırlığı ve saygınlığı giderek artacaktır.

Benim Şam'daki bir günlük izlenimlerim bunu kanıtlıyor.

Herkes Türkiye-AB ilişkilerinin yanı sıra AK Parti'yi de merak ediyor.

İzin vererseniz, bu konuyu da yarın yazalım.

Süper demokrasi!

13-10-2004

Her nedense Türkiye'deki Amerikancılar Afganistan seçimlerine fazla ilgi göstermedi. Oysa bu kişiler Afganistan işgaline çok sevinmiş ve o ülkeye getirilecek demokrasiye büyük umutlar bağlamışlardı.

Afganistan özgürleşecek ve kadınlar burkalarını çıkaracaktı!

Afganistan seçimlerini küçük bir-iki haberle geçiştiren bildik Türk medyası da oy kullanmak için sırada bekleyen burkalı Afgan kadınlarını göstermekle yetindi.

Oysa seçime katılan 18 adaydan 15'i çekilmişti ve herkes seçimlerin hileli olduğundan söz ediyordu.

ABD, BM ve Avrupa ülkeleri ise seçimleri demokrasinin zaferi olarak ilan etti.

Çifte standardın bu kadarı da görülmemiş!

Geçen ay Lübnan parlamentosu bir anayasa değişikliğiyle Cumhurbaşkanı Lahud'un süresini bir sefere mahsus üç yıl uzattı. Lahud 4 yıldır başkan.

BM Güvenlik Konseyi, ABD ve bazı Avrupa ülkelerinin isteği üzerine acilen toplandı ve Lübnan ile Suriye aleyhine bir karar tasarısını onayladı. Kararda olay anti-demokratik olarak niteleniyor ve her iki ülke tehdit ediliyor.

ABD'ye göre parlamento kararını Suriye'nin isteği üzerine almıştı!

Peki acaba BM neden hileli bir şekilde seçimi kazanan Başkan Bush konusunda bir karar almamıştı?

Bağımsız bir ülke olan Lübnan'da demokratik bir seçimle oluşturulan bir parlamentonun kararı acaba nasıl oluyor da BM'yi ilgilendiriyor?

Mısır'da Hüsnü Mübarek arada bir anayasayı değiştirerek süresini uzatıyor (1981'den beri iktidarda)...

Bölgenin en anti-demokratik ülkesi kabul edilen Tunus'ta Bin Ali'nin durumu pek farklı değil (yaklaşık olarak 20 yıldır iktidarda)...

Yemen'de de Başkan Ali Salih Amerika ile işbirliği karşılığında neredeyse 25 yıldır iktidarda.

Amerika ve Avrupa bunlara bir şey demeyecek, ama Lübnan parlamentosunun bir kararına tepki göstererek BM'yi istediği gibi kullanacak.

Oysa aynı BM'nin genel sekreteri daha geçenlerde Irak savaşının meşru olmadığını ve Amerika'nın kendilerine yalan söylediğini belirtiyordu.

Peki bunun bir cezası yok mu?

Her şey yalan ve pislik...

Aynı şey Afganistan için de geçerli.

Bir başkanlık seçimi yapıldı. Ama hiç kimse kaç seçmenin olduğunu ya da nerelerde nasıl ve ne kadar oy kullanıldığını bilmiyor.

Zaten çok da önemli değil.

Ama en ilginç, seçim sonuçlarının ancak 3 hafta sonra ilan edileceğinin açıklanması.

Düşünün, Türkiye'de seçim yapılıyor ve Yüksek Seçim Kurulu sandıkları toplayarak sonuçların 3 hafta sonra açıklanacağını söylüyor....

Rezilliğin bu kadar da fazla.

Afganistan'da seçim-meçim olmadı.

Amerika ve Batı, daha Hindistan'da mastır yaparken CIA ile çalışmaya başlayan Karzai'yi başkan olarak görmek istiyor.

Okuma yazma oranının yüzde 20 civarında olduğu Afganistan'da insanlar daha oy pusulasının ne olduğunu bile bilmiyor.

Aşiret reisleri, Karzai ve ABD'den aldıkları milyonlarca dolar karşılığın-

da adamlarına önceden verdikleri pusulaları şeffaf sandıklara attırdılar. Bu adamlar parmaklarındaki mürekebi hemen yıkayarak Amerikan cipleri ile taşıdılar ve başka başka sandıklarda oy kullandılar.

Ülkenin hangi şehir ya da köylerinde oy kullanılıp kullanılmadığını kimse bilmiyor.

Ama Amerika ve Batı için fark etmez.

Onlara göre bu bir zafer.

Yani demokrasinin zaferi!

Amerikalılar Irak'ta benzer bir zafer için şimdiden çalışıyor!

Oysa bu ülkede yapılması gereken sayım bile yapılamıyor ve taraflar ortak bir seçim kanunu üzerinde anlaşamıyor.

Geçici olarak oluşturulan Ulusal Meclis'in başkanı seçimlerin tüm Irak'ta yapılamayacağını daha şimdiden söylüyor, 'temiz ve demokratik bir seçim sözü' veremeyeceğini ifade ediyor.

Ama Amerikalılar için fark etmez.

Amerikalılar büyükelçilik ve yaklaşık iki bin CIA ajanı ile herkesle temas halinde.

Amerikalılar 'demokratik, liberal, laik ve yurtsever' kişi, parti ve gruplarla temas halinde... Onları seçimlere hazırlıyorlar.

İnanılmaz miktarda paralar dağıtılıyor ve propaganda taktikleri öğretiyor.

Şimdi sıkı durun.

Amerikalılar'ın en çok ilgi gösterdiği ve destek verdiği grupların başında komünistler geliyor.

Yetmişli ve seksenli yıllarda İslamcılar'ı komünizme karşı kullanmayı çok iyi beceren Amerikalılar, şimdi Irak'ta komünistleri (onları radikal Şii ve Sünni gruplarla korkutarak) İslamcılar'a karşı kullanmayı planlıyor.

Bilmem daha başka şey yazmaya gerek var mı!

Bir de bakarsınız Amerikalılar kapitalizmden vazgeçip komünist oluyorlar!

Olmaz demeyin!

Amerikalılar'dan ve genel olarak Batılılar'dan her şey beklenir!

Onurlu tutum ve davranışlar hariç!

Bu kadarı fazla!

17-10-2004

Cuma günkü gazetelerden bir haber: "İsrail Dışişleri Bakanlığı'nın hazırladığı gizli raporda, İsrail'in gelecek on yıl içinde dünya çapında haydut devlet olarak algılanacağı ve özellikle İsrail-Avrupa ilişkilerinin kötüleş-

ceği vurgulanmakta ve İsrail'in giderek 1948-1991 dönemindeki ırkçı Güney Afrika devletine benzeyeceğine dikkat çekiliyor.

Rapor, İsrail'in Filistin halkına yönelik eylemlerinin İsrail'i uluslararası alanda meşruiyetini kaybetme ve tecrit olma riski ile karşı karşıya bırakacağına ve Yahudi düşmanlığının, başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada giderek yükseldiğine dikkat çekiyor."

Perşembe günkü gazetelerden başka bir haber:

"ABD Dışişleri Bakanlığı, bundan böyle dünyanın bütün ülkelerinde Yahudi düşmanlığını yansıtan politika, uygulama, eylem, girişim ve yayımları düzenli olarak izleyecek ve bunları yıllık raporlarına yansıtacak.

Kongre'nin kabul ettiği yasaya göre, Yahudiler'in okul, sinagog ve kurumlarına yönelik saldırılar, resmi belgelerde ve medyada Yahudi düşmanlığını kışkırtan ifadeler, bu tür eylem ve yayımlar karşısında ilgili ülke hükümetlerinin tutumu, Yahudilerin ibadet özgürlüğü, okullarda Yahudi düşmanlığının nasıl ele alındığı gibi konular izlenecek ve tüm bunların önlenmesi için gerekli tedbirler alınacak."

Çok ilginç.

Yani İsrail Dışişleri Bakanlığı, şimdiki gidişat tüm dünyayı İsrail ve Yahudi düşmanı kılacak, diyor; Amerikan Dışişleri Bakanlığı ise Yahudi düşmanlığı yapacak olanları tehdit ediyor.

Amerika'ya göre Yahudi düşmanlığı aynı zamanda İsrail düşmanlığı demektir.

Yani bundan böyle hiç kimse İsrail aleyhine hiçbir şey yazamayacak, konuşamayacak, herhangi bir eylem ve tutumda bulunamayacak.

İşte Amerikan demokrasisi ve özgürlüğü.

Örneğin, İsrail her gün onlarca Filistinliyi öldürecek, ama siz, Yahudi düşmanlığı ile suçlanacaksınız diye bunlar karşısında sesinizi çıkartamayacaksınız.

Örneğin, İsrailli bir subay, kontrol noktasının yanından geçti diye 12 yaşındaki Filistinli kız çocuğu İman'a ateş ederek öldürecek, sonra da yanına yaklaşarak tamı tamına 22 el ateş ederek incecik bedenini delik deşik edecek, ama siz sesinizi çıkartamayacaksınız.

Yine İsrail tankları Gazze'de bir ilkokula ateş edecek ve biri 10, diğeri 12 yaşındaki Gadir ve Rağde isimli iki Filistinli çocuğu, sıralarında oturdukları esnada paramparça edecek, ama siz bunu görmezlikten geçeceksiniz.

Yine Gazze'de İsrail askerleri, yaşlı olduğu için dur ihtarını duymayan 80 yaşındaki Filistinli dedeyi cami çıkışında en az 18 el ateş ederek öldürecek, ama hiç kimse Yahudi düşmanlığı olur diye sesini çıkartamayacak.

Sonra da tüm bunlar yetmeyecek, bu kez İsraili yetkililer BM Göçmen Komiserliği'ni Filistinliler'e yardım etmekle suçlayacak ve İsrail yanlısı medya İsrail'in uydudan çektiği ve sözde iddialarını kanıtlayan görüntüleri gösterecek. BM de tepki gösterince İsrail yalan söylediğini kabul edecek, ama kimse bu haberi vermeyecek. Yoksa BM de anti-semitist, yani Yahudi düşmanı olacak.

Bu da yetmeyecek, İsrail askerleri girdikleri tüm Filistin kentlerinde dükkân ve evleri ararken altın ve benzeri değerli eşyaları çalacak, ama hiç kimse Yahudi düşmanı olmamak ve Amerikan cezasına maruz kalmamak için sesini çıkartmayacak.

Herkesin sessizliğinden cesaret alan İsrail de bu kez ajanlarını Suriye'ye göndererek Hamas liderlerinden İzzeddin eş-Şeyh'i öldürtecek ve Hamas lideri Halid Meşaal'i öldürmek için de Irak pasaportlu sekiz ajanını Suriye'ye gönderecek, ama Suriye güvenlik kuvvetleri bunlara bir şey demeyecek. Çünkü ABD hemen BM Güvenlik Konseyi'ni toplantıya çağırarak ve Suriye aleyhine karar çıkartacak.

Bu örneklerden her gün onlarcasını duyuyor ve yaşıyoruz.

İsraililer bile artık tüm dünyanın kendilerinden nefret ettiğinin farkında. Amerika ise nefret edilen bu İsrailileri Yahudi dini adına korumaya çalışıyor.

Bu işte bir gariplik var.

Ama ne yazık ki, bildik bazı köşe yazarları ve uzmanlar hâlâ böyle bir İsrail'e sahip çıkmayı kendilerine görev biliyorlar. Bunu niçin ve hangi psikoloji ile yapıyorlar bilmiyorum, ama bildiğim tek bir şey var, o da, İsrail'in terörist bir devlet olduğudur.

Amerikan Kongresi'nin kararı bile İsrail'i bu özellikten ve dünyanın nefretinden kurtaramaz.

Hiç kimse, hele biz Müslümanlar, durduk yerde Yahudi düşmanlığına hevesli değiliz.

Gerçek Yahudi düşmanları İsraililer'dir.

İsrail yaptığı her şeyi Yahudi dini adına yapıyorsa, o zaman bizim ne suçumuz var?

İsrail'in ve sahip olduğu siyonist ideolojinin başka çaresi yoktur.

İsrail, meşru olmayan varlığını koruyabilmek için Moskova'da yaşayan Rus Yahudileri ile Paris'te, Viyana'da, Berlin'de, Sofya'da, New York'ta, Addis Ababa'da, Erbil'de, İzmir'de ve Madrid'de yaşayan Fransız, Avusturya, Alman, Bulgar, Amerika, Etyopya, Kürt ve Türk Yahudileri'ni, yalnızca din adına Filistin'e göç ettirmekte ve Filistinli çocukları öldürmelerini sağlamaktadır!

Tıpkı bin yıl önceki Haçlılar gibi!

Oysa Müslümanlar tarih boyunca kendilerine saldırılmadığı sürece hiçbir zaman ne bir Yahudi'ye ne de bir Hristiyan'a dokunmadı!

Hele din adına, asla!

Demokrasi ve sürü mantığı!

18-10-2004

Çocukluğumda hep kafama takılırdı... Koyun sürüleri aslında kimin arkasından gider? Çobanın mı, yoksa çobanın bindiği eşeğin mi!

Nasıl olsa o eşek, eşek kafası ile de olsa köyün yolunu artık ezberlemiş durumda...

Bir de arada bir arkadan havlayan ve sürüden ayrılmaya kalkışan bazı inatçı koyunları hizaya sokan köpekleri merak ederdim.

Bunu neden yaparlardı?

Daha sonra politikaya bulaşınca bu kez kafama olayın başka bir yönü takılmaya başladı.

Acaba demokrasi ile bu sürü mantığı arasında bir bağlantı kurulabilir mi?

Özellikle geri kalmış, geri bırakılmış ya da geri kalması istenen ülkeler ve toplumlar için...

Örnekler çok.

Arap ülkelerinin büyük bölümü, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin çoğu sürü demokrasisi ile yönetilmektedir.

Öbür ülkelerin de çoğu bunlardan farklı değil.

Amerika tarafından desteklenen antidemokratik, diktacı ve faşist yönetimler bindikleri Amerikan eşeği ile hep Washington'un istediği köye doğru yol alıyorlar.

Yolunu şaşırın ya da çobanları tarafından yanlış yönlendirilen eşek ve dolayısıyla arkasında giden sürü hemen köpekler tarafından hizaya getiriliyor.

Sürü, sürü kalmaya razı olduğu sürece bu gidişat değişmeyecek...

Eşek üzerinde çoban önde gidecek, koyunlar da bazen eşeğin anırması-na, bazen de kavalın sesine kulak vererek yoluna devam edecek.

Kurtlar ise her zaman sürüye saldırmak için fırsat kollayacak.

Köpekler kurtlarla meşgul olurken çakallar devreye girecek ve sürüden kopan koyunları anında ve afiyetle mideye indirecekler.

Dün Irak'taki olası seçimle ilgili haber ve değerlendirmeleri okurken işte kafama takılan bu sürü demokrasisini hatırladım ve sizlerle paylaşmak istedim.

Amerika, Afganistan'dan sonra Irak'ta da işte böyle bir sürü demokrasisi peşinde.

Ama Amerikalılar'ın unuttuğu ya da görmezlikten gelmek istediği önemli bir gerçek var.

O da şu; sürüdeki uslu koyunlar artık inatçı birer keçiye dönüşüyor.

Belki eşek ya da üzerindeki çoban henüz değişmedi, ama köpekler bile inatçı keçileri hizaya sokmakta zorlanıyor.

Amerika istediği kadar köpekleri çoğaltsın, artık sürüyü istediği gibi güdemeyecek.

Arada bir eşeklerin de eşek inadı tutuyor.

Sonunda eşeklerin de bir tahammül gücü ve bazen ortaya çıksa da bir gururu var.

Yoksa Amerikalılar neden eşiği Demokrat Parti'nin sembolü (Cumhuriyetçilerin sembolü ise fil) olarak seçsinler!

Bunun eşiğe mi, yoksa Amerikalılar'a mı hakaret olduğunu bir türlü kestiremiyorum! Ama sonunda eşeklerin de demokrasilerdeki yeri anlaşıldığına göre, bence sorun yok artık.

Önemli olan, eşeklerin birer binek aracı olmaktan kurtulması ve sabırlarının taşıdığı noktada kendi inatçı kişiliklerini ortaya koymasıdır.

Eşek, eşek de olsa canı ve duyguları olan bir hayvandır ve iyi davranılmaya hakkı vardır.

Eşekler de sürekli horlanmaya artık dur diyorlar.

Bir torba saman ya da bir iki şekerle onları kandırmak artık kolay olmuyor.

Eşekler de artık yalnız yemek için yaşanmayacağını farkında.

Onların da bir gururu var.

Darısı çobanların başına.

Onlar da kavalдан çıkarttıkları sesle koyunları sonsuza kadar uyutabileceklerini ya da ellerindeki sopa ile eşekleri korkutacaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Gün gelecek, köpekler de işe yaramayacak.

Bir bakarsınız köpekler, eşekler ve koyunlar kendi aralarında bir dayanışmayı gerçekleştirir ve köpekten daha köpek, eşekten daha eşek ve koyundan daha fazla koyun gibi olan çobandan intikam alırlar.

Kurt ve çakallar ise kenarda oyunun sonunu beklerler.

Nasıl olsa köyün ağası da çobanın yardımına gelmeyecektir!

Aylar önce Türkiye'de herkes BOP'u konuşuyordu. Bildik köşe yazarları ve uzmanlar bildik yerlerden aldıkları talimatlarla BOP'u göklere çıkarıyor ve demokrasi ile özgürlük müjdesi veriyorlardı.

O zaman da söyledim: Amerika herkesle dalga geçiyor. Özgürlük ve demokrasi Amerika'nın umurunda bile değil.

Amerika'nın BOP amacı BİP'i gerçekleştirmektir.

Amerika, Büyük Ortadoğu Projesi ile bölgede Büyük İsrail Projesini gerçekleştirmek istiyordu. Ancak bu tutmadı. Tutmayınca projeden vazgeçti.

Peki BOP için garip garip senaryo üretenler ve bunları Türk halkına yutturmaya çalışanlar şimdi neden konuşmuyor? Ne çabuk unuttular kendi palavralarını!.

Hani bölgeye demokrasi, özgürlük, refah ve zenginlik gelecekti?

Hani Türkiye ılımlı İslam ve laik demokrasisi ile bölgeye örnek olacaktı?

Hani Türkiye projenin 'demokratik ortağı' olarak bölgede önder rol oynayacaktı?

Hani Amerika bölgedeki demokratik güçlere sahip çıkacak, Arap ve Müslüman ülkelerin sorunlarını çözecekti?

Ne oldu tüm bu palavralara?

Amerika, Türkiye'yi kendi istediği gibi kullanamayacağını anladı.

Amerika, Irak'ta bataklıkla saplandıkça saldırganlığını artırdı.

Amerika, son altı ay içinde İsrail'e verdiği politik ve askeri desteği kat kat artırdı ve BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail'i korumak için iki kez veto kullandı.

Amerikan Kongresi 'Yahudiler'e ve dolayısıyla İsrail'e dokunanlara' karşı alınacak tedbirleri içeren bir yasayı kabul etti.

Amerika, bölgede kendine en yakın demokratik ortak olarak belirlediği bazı ülkelere desteğini artırdı.

Bu ülkeler içinde Yemen, Tunus, Mısır, Fas ve Ürdün başta gelmektedir.

Lübnan'da parlamento Cumhurbaşkanı Lahud'un süresini üç yıl uzattı diye BM'den karar çıkartan Amerika, Tunus'ta Bin Ali'ye sahip çıkmaktadır. Oysa, 1987'de bir darbe ile işbaşına gelen Bin Ali sürekli anayasayı değiştirerek sonsuza dek kendini başkan seçtirmektedir.

Mısır'da ise 1981'den bu yana iktidarda olan Hüsnü Mübarek, artık oğlu Cemal'i hazırlamaktadır. Hem de Amerika'nın desteği ile.

Yemen'de de durum pek farklı değil.

20 yıldır iktidarda olan Ali Abdullah Salih, oğlu Ahmed'i yerine hazırlıyor.

Yemen, Amerika'nın bölgede en çok 'iş' yaptığı ülkelerin başında.

Ürdün'de ise Kral Abdullah, Amerika'nın istediği tüm iç düzenlemeleri yapmakta ve kendi iktidarı ile Amerikan çıkarları için tehlike oluşturabilecek her türlü olasılığı bertaraf etmektedir.

Kral ve Emir'lerce yönetilen ve tümü Amerikan yanlısı Körfez ülkelerinden söz etmeye gerek bile yok.

Amerika'nın, tümü anti-demokratik, faşist, diktacı ve işbirlikçi kişilerle yönetilen bu ülkelere demokrasiyi getireceğine inanan varsa aklından şüphe etmek lazım.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında fiilen bölgeye egemen olan Amerika, başından beri hep anti-demokratik yönetimleri desteklemiş ve sürekli askeri darbelerin arkasında olmuştur.

1948'de İsrail devletini de Filistin toprağı üzerinde kurduran Amerika, bu ülkeye her türlü siyasi, askeri, maddi ve istihbari destek vermiş ve bu devletin bölgede en önemli unsur olması için elinden gelen her şeyi yapmıştır.

İsrail devleti, birçok Arap ülkesinde demokrasinin önlenmesi için hep bir gerekçe olarak kullanılmıştır.

Son 57 yılda bölgede sekiz büyük savaş yaşanmıştır ve hepsinde dolaylı-dolaysız Amerikan parmağı vardır.

Böyle bir ortamda demokrasi ve özgürlüklerin gündeme getirilmesi hep Amerika ve yerel yandaşları tarafından önlenmiştir.

Amerika bölgemizde asla demokrasi ve özgürlük yanlısı olmamıştır. Ve olmayacaktır.

Bunu düşünenler Amerika'nın yalnızca bölgedeki değil, tüm dünyadaki tarihine baksın.

Amerika özellikle Arap ve İslam ülkelerinde hiçbir şekilde demokrasi ve özgürlükleri savunmamıştır ve savunmayacaktır.

Eğer böyle görünüyorsa, mutlaka bunun bir hesabı olmalıdır.

Başka bir ifadeyle Amerika bizim kara gözümüz ya da kara kaşımız için özgür ve demokratik olmamızı istemez ve istemeyecektir.

Çünkü demokratik ve özgür bir ortamda Arap ve Müslümanlar Amerika'nın tüm pisliklerini görecekler ve bunlara karşı demokratik yöntemlerle mücadele edeceklerdir.

Yani hiç kimse "radikal" olmaya gerek duymayacaktır!

İşte bu nedenle BOP diye bir şey yoktur ve olmayacaktır!

İsrail ve vefa!

25-10-2004

1492'de İspanya'daki Müslüman Endülüs devleti yıkıldığında Haçlılar yüzbinlerce Müslüman'ı katlettiler.

Sıra Yahudiler'i ülkeden kovmaya geldiğinde, işe kirli hesaplar karışır. Elllerinde Cem Sultan'ı rehine olarak tutan Haçlılar, Sultan İkinci Beyazıt'a haber yollarlar: "Ya şu Yahudiler'i alr, bizi onlardan kurtarırsın ya da kardeşin Cem'i üzerine salarız."

İspanya'ya gönderilen gemiler Yahudileri Osmanlı toprağına taşır.

Bunların bir kısmı İzmir, Selanik, İstanbul ve Filistin'e yerleştirilir. Osmanlı tüm Müslümanlar gibi onlara her zaman iyi davranır.

Yıllar sonra bu Yahudiler'in Osmanlı için ne kadar tehlike yarattığını herkes bilir.

1948'de İsrail devleti kurulduğunda Türkiyeli Yahudiler'in büyük bölümü Filistin topraklarına göç ederek siyonistlerin emellerine hizmet eder.

1905'e, yani Hertz'in Sultan Abdülhamit'ten Filistin'i istediğı yıllara gelindiğinde Filistin'de Yahudiler'in sayısı ancak 17 bin civarındaydı.

Abdülhamit, "hayır" deyince de siyonistlerin Osmanlı'yı çökertmek için neler yaptıklarını yine herkes biliyor.

Onların en büyük destekçisi ise İngiltere ve Amerika'dır.

Dünyadaki tüm siyonistler, Osmanlı'yı yok etmek için emperyalist ülkelere yardıma koştı.

Siyonistlerin vefa anlayışı buydu.

Çanakkale Savaşı'nda olduğu gibi Filistin cephesinde de binlerce Yahudi gönüllü olarak, İngilizler'le birlikte Osmanlı'ya karşı savaştı.

İngiltere onların bu fedakârlıklarını karşılıksız bırakmayarak 2 Kasım 1917'de ünlü Balfour Deklarasyonu'nu yayımladı.

Buna göre Osmanlı'nın dağılması sonrasında Filistin'de bir Yahudi devleti kurulacaktı.

Amerikan Kongresi 22 Haziran 1922'de aldığı bir kararla daha önce destek verdiği Balfour Deklarasyonu'nu resmen onayladı.

Aralık 1917'de yaklaşık 5 bin Yahudi gönüllü, İngiliz ordusu ile birlikte Kudüs'e girdi. O sırada Yahudiler'in Filistin'deki sayısı göçlerle birlikte 65 bin olmuştu.

Filistin'in İngiliz sömürgesi olarak kaldığı 1917-1947 döneminde kurulan siyonist çeteler inanılmaz cinayetler işleyerek binlerce Filistinli'yi katletti.

1947'de Filistin'de 1,1 milyon Müslüman ve Hristiyan'a karşın Yahudi sayısı 600 bin olmuştu.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında devreye Amerika girmişti.

Uluslararası politikada ağırlığını koyan Amerika Yahudiler'e sahip çıkmaya başlamıştı.

Filistin'de giderek güçlenen Yahudiler artık farklı bir yöneliş içindelerdi.

Bu yönelişe sahip çıkan Amerika 30 Ağustos 1947'de BM'yi toplantıya çağırdı.

Konu Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasıydı.

Yaklaşık üç ay süren lobi çalışmaları sonrasında BM Genel Kurulu yine ABD'nin baskısı ile 22 Kasım 1947'de toplandı.

Ancak yapılan oylamada Filistin'in ikiye bölünmesi ve bir bölümünde Yahudi devletinin kurulmasını isteyen karar tasarısı üçte iki çoğunluğu sağlayamadı.

Çılgına dönen Amerika, İngiltere ve siyonist örgütler her yola başvurarak üye ülkelere baskı yaptılar ve ikinci bir oylama istediler. Ancak 26 Kasım'da yapılan bu ikinci oylamada da istenilen üçte iki çoğunluk elde edilemedi.

Bunun üzerine Amerikan Başkanı Truman kişisel olarak devreye girdi ve ikinci oylamada hayır diyen ülkelerin liderleri ile konuştu. Truman; birinci ve ikinci oylamalarda hayır diyen Haiti, Liberya ve Filipinler üzerinde yoğun baskı uyguladı.

BM tüzüğüne aykırı olarak 29 Kasım'da yapılan üçüncü oylamada karar tasarısı 11 çekimser, 13 hayır oyuna karşı 33 oyla kabul edildi. Böylece bir oy fazlasıyla üçte iki çoğunluk sağlandı ve tarihte ilk kez bir ülke toprakları başka ülkelerin kararı ile parçalandı ve bir bölümü başka yerlerden getirilen insanlara devlet olarak verildi.

Bu karardan ve giderek artan Amerikan, İngiliz desteğinden güç ve cesaret alan Yahudiler saldırılarını yoğunlaştırdılar.

15 Mayıs 1948'de Arap orduları Filistin'e girdiğinde artık iş işten geçmişti.

Ona rağmen Yahudi çeteler yenilince Amerikalılar devreye girdi ve ateşkesi sağladılar. Ateşkes süresinde sağlanan yoğun destekle Yahudiler yeniden güçlendi.

BM'nin arabulucu olarak Filistin'e gönderdiği genel sekreter yardımcısı Kont Bernadoute, Yahudiler'i eleştirince Begin'in lideri olduğu Stern çetesi tarafından öldürüldü.

Böylece Yahudiler kendilerine bir devlet hediye eden BM'ye ilk vefa borçlarını ödediler.

BM kararı ile kurulan İsrail devleti daha sonra bu örgütün hiçbir kararını uygulamadı.

Bu kararların sayısı 80'i buldu.

Amerika'nın veto ettiği kararları ise saymıyoruz.

İsrail hiçbir kararını uygulamamasına rağmen yine de BM'den rahatsız oluyor.

İsrail'de yapılan son kamuoyu yoklamasında İsrailiiler'in yüzde 48'inin BM'den nefret ettiği ortaya çıktı.

Buna karşın İsrailiiler'in yüzde 28'i BM'ye olumlu bakıyor.

Yüzde 20'si ise ilgilenmediğini söylüyor.

İsrail kendisini yaratan BM'den nefret ediyor. İsrailiiler'in vefa anlayışı bu olsa gerek...

İsrail'e güvenen ve nedeni ne olursa olsun güvenmek isteyenlere hatırlatmak istedim!

Sakın İsrailiiler'in sözlerine inanmasınlar!

İrak, İran ve terör!

27-10-2004

Amerika, Irak'ı işgal eder etmez başta Bağdat'ın kuzeydoğusundaki El-Aşrafiye kampı olmak üzere İran Halkın Mücahitleri güçlerinin bulunduğu tüm kampları kontrol altına aldı.

Amerika, terörist bir örgüt olarak kabul ettiği bu örgütün militanlarına dokunmadan ağır silahlarını aldı.

Bu silahlar geçen hafta yeni kurulmakta olan Irak ordusuna devredildi. Bunlar arasında T-62, T-54 tankları ile BMB-1 zırhlı araçları ve çeşitli boyutlarda toplar bulunmaktadır.

Ancak ağır silahlarına el konulmasına rağmen örgütün yaklaşık 7 bin elemanı hâlâ El-Aşrafiye kampında kalmayı sürdürüyor.

Bu kampta Halkın Mücahitleri örgütünün elemanları aileleri ile birlikte kalmaktadır.

2000 yılının Ekim ayında ziyaret ettiğim kampa, üç hafta önce gitmeye kalkıştığımda çok yoğun bir Amerikan koruması altında olduğunu gördüm.

Amerikalı asker ve sivil yetkililer Bağdat'ın yaklaşık 80 kilometre kuzeydoğusunda bulunan kampta yaşayan olan örgüt elemanları ile iyi bir diyalog içinde.

İrak geçici yönetim konseyi geçen yıl örgütü terörist bir örgüt olarak tanımlamasına rağmen, Bağdat bu elemanlara karşı herhangi bir eylemde bulunamamıştır. Üstelik Konsey ve daha sonra hükümet içindeki Şiiler bu konuda çok bastırmışlardı.

Ancak Amerika, terörist olarak ilan ettiği bu örgütün elemanları ile çok

yoğun bir işbirliği geliştirmişti.

Çünkü Amerika, zamanı gelince bu örgütü İran'a karşı kullanmanın planlarını yapıyor.

Son Necef ve Felluce saldırılarında Amerika'nın bu örgütün elemanlarını Sadr militanlarına ve İslamcı gruplara karşı kullandığı anlatılmaktadır.

Amerika, örgüt elemanlarına başta Bağdat ve İran'a yakın şehirler olmak üzere birçok yerde siyasi ofis açma izni vererek bunları Tahran'a karşı kullanma hazırlıklarını sürdürüyor.

Örgütün başta Fransa olmak üzere yurtdışındaki yönetici ve kadroları da Amerikalılarla diyalog ve işbirliği halindeler.

Amerika, İran yönetimine muhalif çeşitli örgütleri bir araya getirme çabası içindedir. Çünkü işgal öncesi Irak muhalefetine benzeri bir örgütlenmeyi İran için de denemeyi ve bu örgütlenme ile İran yönetimini sıkıştırmayı planlıyor.

Bunda ne kadar başarılı olup olamayacağını önümüzdeki aylar gösterecektir.

Ancak ortada bir gerçek var; o da: Amerika İran'daki Mollalar yönetimini sıkıştırmaya hazırlanıyor.

Bush'un kazanması durumunda pek yakın bir zamanda düğmeye basılacak.

İran'ın nükleer güce sahip olma çabası İsrail'i tedirgin etmektedir. İsrail İran nükleer tesislerini bombalamak için Amerika'dan en gelişmiş uçaklar satın almaktadır.

Herkes Amerika'da ve daha sonra da İran'daki başkanlık seçimlerini beklemektedir.

İran'da yapılan meclis seçimlerinde hezimete uğrayan reformcular Hatemi'nin yerine geçecek yeni bir aday arıyor.

Muhafazakârlar ise reformculara son darbeyi indirmek için yoğun bir hazırlık içinde.

Nisan'da yapılması beklenen seçimlerde İran'ın ve belki de bölgedeki birçok sürecin geleceği de oylanacaktır.

Muhafazakârların kazanması durumunda Amerika, büyük bir fırsat ve önemli gerekçe elde etmiş olacaktır.

Radikal İslam'ın yeniden bölge ve dünya için tehlike yaratacağı yaygarasını koparacak olan Amerika Tahran yönetimini taviz vermeye zorlayacak ya da bu yönetimi içte ve dışta rahatsız etmek için hazırladığı planını uygulamaya koyacak.

İşte Halkın Mücahitleri grubu bu planın en önemli unsuru olarak yedekte tutulmaktadır.

Ancak Irak'ta sürekli hata yapan Amerika'nın İran konusundaki planlarında ne kadar başarılı olacağı tartışılmaktadır. Hele hele Irak'ta yapılacak seçimlerde Şiiler iktidara gelirse!

O zaman Amerika, bırakın İran'ı, bu kez Irak'taki Şiiler'le uğraşmak durumunda kalacaktır. İşte bu nedenle Amerikan medyası ve CIA raporları sık sık iç savaş olasılıklarından söz ediyor.

Amerika belki de Halkın Mücahitleri elemanlarını böyle bir iç savaşta da kullanabilme hesapları yapıyorlar.

Peki Amerika, Kuzey Irak'taki şimdiye kadar dokunmadığı PKK için ne tür planlar yapıyor acaba?!

Huylu, huyundan...

31-10-2004

“Suriye'ye savaş planları hazırdı...” Bu, dünkü *Radikal*'in manşetiydi. Önceki perşembe *Milliyet*'in sürmanşeti ise: “Türk ordusu Halep'e girecekti” idi...

Milliyet, Fikret Bila'nın, *Radikal* ise Murat Yetkin'in yazdığı kitapların reklamını yapıyordu.

Her iki meslektaşımız hemen hemen aynı şeyleri yazmışlar.

Yani 1998'deki Türkiye-Suriye krizi ile ilgili olarak.

Kaldı ki, Yetkin ağustos başlarında yine bu konuya değinmiş ve Suriye meselesini manşete çıkartmıştı.

Geçtiğimiz pazar bu köşede *Milliyet*'in neden bu manşeti kullandığını anlatmaya çalışmıştım.

Daha önce de *Radikal*'in ağustos ayındaki manşeti ile ilgili olarak bir yazı yazmıştım.

Dolayısıyla bugün burada aynı şeyleri tekrarlamak istemiyorum.

Milliyet, *Radikal* ve benzeri gazetelerin neden bu tür yayın yaptıklarını, sanıyorum siz değerli okuyucular çok iyi biliyorsunuz.

Bu gazetelerin kasım seçimleri öncesinde AK Parti ve Erdoğan ile ilgili yazı ve yorumları ile bugünkü yazı ve yorumlarını karşılaştırırsanız, sanıyorum ne demek istediğimi anlatmış olurum.

Ancak yapılacak bir şey yok.

Huylu huyundan vazgeçmiyor!

Türkiye'de bu bir gelenek haline gelmiş.

Gazeteler günlük olarak politika değiştiriyor, birçok köşe yazarı ise bir hafta önce kendi yazdıkları ya da söyledikleri ile çelişiyor.

Hatırlatınca da “dün dündü” deyip geçiyorlar.

Müthiş bir olgunluk ve pişkinlik...

Bazıları ise d neklikleri ile övünüyor.

Buna da “değişim ve gelişim” diyorlar.

Neyse, konumuz bu değil.

Suriye'yi manşete çıkartan *Radikal*, bakın i  sayfada verdiği bir haberde ne yazıyordu:

“ ankaya davetinde gazetecilerin sorularını yanıtlayan Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt terörle mücadele konusunda son zamanlarda artan zaafiyetten kaynaklanan endişelerini dile getirdi. Büyükanıt şunları söyledi:

Bizden başka bir ülkede cezaevinden yönetilen terör  rg t  var mı? Adam ( calan) 21 Ekim'de avukatlarıyla görüşüyor, 23 Ekim'de bir yazarmız gazetesinde manşetten ne dediğini herkese duyuruyor. Terörle böyle bir mücadele olabilir mi!.

Bu noktada konuşmaya dahil olan Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Fevzi Türkeri,  calan,  rg t  İmralı'da, şam'da olduğundan daha rahat idare ediyor. Çünkü can güvenliği kaygısı yok.”

Ancak *Radikal* (ve *Milliyet*) Orgeneral Büyükanıt'ın ABD ile ilgili olarak söylediklerini her nedense habere yansıtmamıştı.

Büyükanıt “Amerikalılar'ın Kuzey Irak'ta Kandil dağındaki PKK elemanlarına verdiği desteğe ve Güneydoğu'da bulunan PKK militanlarının Kuzey Irak'tan sızdıklarına” dikkat çekiyor ve ABD'yi eleştiriyordu.

Dönelim Orgeneral Türkeri'nin sözlerine.

“ calan İmralı'da şam'dan çok daha rahat bir şekilde yaşıyor ve  rg t  yönetiyor.”

Peki bunu kime borçlu!

Elbette halen PKK'ya desteğini sürdüren Amerika ve AB  lkelerine.

Bu  lkeler Ankara'ya baskı yaparak  calan için gerekli tüm 'rahatlık' koşullarının yaratılmasını sağlıyorlar.

Tabii bir hücrede tek başına yaşamak bir rahatlık ise.

Ama konumuz bu değil...

Konumuz, *Milliyet* ve *Radikal*'in durduk yerde ve arada bir Suriye'ye sa-taşmalarıdır. Oysa *Milliyet* ve *Radikal* günlük birer gazete olarak şu anda bile devam eden Amerikan ve Batı desteğini manşete çıkarmalıdır.

Bunu bir kez Can Dündar'ın haberi ile yapan *Milliyet*, acaba neden sık sık Amerika'nın PKK'ya devam eden desteğinden söz etmiyor?..

Orgeneral Büyükanıt ya da Orgeneral Türkeri'nin sözleri ile hükümete imalı eleştirilerde bulunan *Milliyet* ve *Radikal* neden doğruları yazmıyor.

Neden “Amerika'nın  calan'ı 14 şubat 1999'da hangi şartlarla Ankara'ya teslim ettiğini” anlatmıyorlar?

Neden Öcalan ile ilgili AB kriterlerini yazmıyorlar?

Üstelik bu şartlar ve kriterler bugünün hükümetine değil, daha önceki hükümete ve Türk devletine benimsetilmişti.

Ama bu da bugün konumuz değil.

Konumuz *Radikal*, *Milliyet* ve benzeri gazetelerin zaman zaman yaptıkları anlamlı ve anlamsız çıkışlar.

Keşke AB'nin Türk basın ve medyası içinde de 'yozlaşma kriterleri' olsaydı!

Bush, Kerry ve bizler!

01-11-2004

Amerikalılar yarın sandığa giderek başkanlarını seçecekler.

Amerika'da yaklaşık olarak 120 milyon seçmen var.

Genellikle bunların yüzde 50'si oy kullanıyor.

Oyların yüzde 50 ve bir fazlasını alan aday başkan seçiliyor. Ancak seçim sistemi nedeniyle yüzde 50'nin altında oy alan da başkan seçilebilir.

Dolayısıyla Amerikan başkanları seçmenlerinin yüzde 25'inin oyu ile ülkeyi yönetiyor.

Bu da birçoğunun övündüğü 'ideal' Amerikan demokrasisi!

Gelelim seçim sonuçlarına.

Yapılan tüm kamuoyu yoklamaları Kerry ve Bush'un eşit durumda olduklarını gösteriyor.

Uzmanlar ise yaklaşık 6 milyon yeni genç seçmenin sandığı gitmesi durumunda Kerry'nin seçimi kazanacağını söylüyor.

Kerry'nin kazanması durumunda Amerikan dış politikasında ne tür değişikliklerin olabileceğini hep birlikte göreceğiz.

Önemli olan yeni başkanın Filistin, Irak ve İslam âlemine karşı politikalarıdır.

Kerry tüm seçim kampanyası süresince bu konularda Bush'tan fatklı olmadığını yansıttı.

Hatta Bush'tan daha fazla İsrail ve Yahudi yanlısı olduğunu kanıtlamak için olağanüstü çaba harcadı.

İşte bu nedenle Kerry'nin seçilmesi durumunda bölgemizde çok şeyin değişmeyeceğini sanıyorum.

Nitekim İkinci Dünya Savaşı sonrasında Ortadoğu'ya fiilen giren Amerika'nın geçmişteki tüm başkanları bölgemize yönelik politikalarında hep aynı şeyi yaptılar.

İsrail'e sahip çıkıp onu kollamak ve korumak.

Cumhuriyetçilerle Demokratlar arasında hiçbir zaman özde fark olmadı.

Zaman zaman Filler bizi ezdi, bazen de Eşekler bize akıl vermeye çalıştı. Fillerin ezmesinden kaçmaya çalışırken, Eşeklerin çiftesine tutulduk. Fil ve Eşeklerin yemlerini verecek birileri de hep bulundu kendi içimizden.

Bundan cesaret alan Eşekler anırdı, Filler ise cüsselerine güvenerek daha da küstahlaştı.

İşte bunu bilen bölge insanı artık Amerikan seçimlerini umursamıyor.

El-Cezire televizyonunun internet üzerinden yaptığı bir yoklamada Araplar'ın yüzde 63'ü Kerry ile Bush arasında hiçbir fark olmadığını belirtti.

Buna rağmen Arap dünyasının içinden ve dışından 48 bin kişinin katıldığı yoklamada Kerry'nin kazanmasını isteyenlerin oranı yüzde 30 civarındaydı.

Bu da şunu gösteriyor:

Araplar her şeye rağmen bir umutla yaşamak istiyorlar.

Bush'tan ve Bush yönetimindeki Likut'çu ekipten yeterince acı çeken Araplar bir umutla Kerry'nin bir şeyler değiştirebileceğine inanıyor, ya da inanmak istiyor...

Ama ne yazık ki bu inanç Filistin'de görülüyor.

Yapılan başka bir yoklama, Filistinliler'in yüzde 77'sinin Kerry ile Bush arasında hiçbir fark görmediğini gösteriyor.

Filistinliler için önemli olan, Kerry ya da Bush'un Şaron'a ne kadar yakın ya da uzak olacağıdır...

Bu nedenle de Filistinliler'in yüzde 67'si Amerikan başkanlık seçiminin aslında bir İsrail ve Yahudi lobisi seçimi olduğuna inanıyor ve İsrail devletini kurduran Amerika'nın ne Cumhuriyetçileri ne de Demokratları'nın bu Yahudi devletinden asla vazgeçmeyeceğine inanıyor.

Görüldüğü gibi bölge insanı Amerikan seçimlerini umursamıyor.

Ben de umursamıyorum.

Ama yine de Kerry'nin kazanmasını istiyorum.

Çünkü yeni bir başkan, âdet yerini bulsun diye Bush'un tüm yaptıklarını gözden geçirebilir.

İşte bunu yaparken Kerry belki de Bush'un ne kadar aptalca işler yaptığını görür ve bir bakarsınız bunları düzeltmeye kalkışır.

Bir de kişilikten kaynaklanan farklılıklar da politikaya yansiyabilir.

Örneğin saksofon çalan Clinton her şeye rağmen daha 'insancıldı'...

Bir de bakarsınız gitar çalan Kerry de yandaşı Clinton'a benzer ve olaylara farklı yaklaşır...

Tabii karşısına Monica Lewinsky gibileri çıkartılıp başı belaya sokulmazsa...

İşte o zaman gelen gideni aratır.
Tabii Bush giderse!

Arafat, Şaron ve Bush!

03-11-2004

İktidarı süresince en az yedi kez Şaron ile bir araya gelen Başkan Bush bir kez bile Arafat ile konuşmadı.

Bush'a göre Şaron barışsever, Arafat ise bir terörist.

Bush, iktidarı süresince İsrail'e her türlü maddi ve manevi desteği verdi.

BM'de İsrail aleyhine çıkarılmak istenen tüm kararlar Amerika tarafından veto edildi.

Yaklaşık olarak 300 milyon nüfusu olan Amerika'da 10 milyon Müslüman'a karşın 5 milyon civarında Yahudi yaşıyor.

Her alanda örgütlü olan Yahudiler Amerikan iç ve dış politikasında çok güçlüler.

Bu gücü kullanan Yahudiler Amerika'nın gücünü de İsrail için gerekli olan her alanda kullanıyor.

Afganistan ve Irak bu nedenle işgal edildi.

Her iki Müslüman ülkenin işgal kararını Amerikan yönetimindeki Likut'çu Yahudiler aldırdı.

Başlarında Wolfowitz'in bulunduğu bu Likut'çu Yahudiler, Şaron'u rahatlatmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyor.

Bush yönetimi döneminde Şaron, Filistin halkına karşı inanılmaz boyutta terör uyguladı.

İsrail son dört yılda, başta Ahmet Yasin olmak üzere toplam 63 Filistin önderini öldürdü.

Yaser Arafat ise 3 yıl süre ile Ramallah'taki konutundan dışarı bile çıkmadı.

Hastalandığında da medya, olayın magazin tarafına bakmayı tercih etti.

Ama hiç kimse sormadı, ya da sormadı:

Bir halkın lideri olan Arafat doktora gidebilmek için, ülkesini işgal eden ve dünyaca katil olarak kabul edilen Şaron'dan nasıl izin almak zorunda kalıyor?

Bu durumdan sadistçe haz alan Şaron da nazlanıyordu:

“Giderse dönemez.”

“Ölürse Kudüs'te gömülmesine izin vermem.”

Sanki Kudüs; Polonya'dan Filistin'e göç eden babasının malı.

Ama bunun tek sorumlusu yine Amerika.

Ve Amerikan korkusundan sesini çıkaramayan Avrupa.

Arafat'ı Paris'teki hastaneye taşıyacak özel Fransız uçağı bile Ramallah'a gidemedi.

Çünkü Şaron efendi izin vermedi.

Anlaşılan Şaron efendi, Arafat'ın Filistin dışına çıkmasından ya da dışarıda bir yerde ölmesinden medet umuyor.

Ama yanılıyor.

Her insan gibi Arafat da ölecektir.

Ama Filistin halkının direnişi asla bitmeyecektir.

Ahmed Yasin de İsraililer tarafından katledilmişti.

Ama bugün Hamas çok daha güçlü.

Amerikan desteğinden güç alan Şaron ve İsrail bu gerçeği anlamak istemiyor.

Şaron, Amerika'yı aldattığı gibi dünyayı da aldatabileceğini sanıyor.

İşte geçen hafta İsrail parlamentosunda alınan karar.

Karara göre İsrail 37 yıldır işgal altında tuttuğu Gazze'den çekilecek.

Bu çekilmenin gerçekleşmesi için hükümetin bir dizi karar alması gerekiyor.

Yani fiili bir çekilme henüz yok.

İsrail hükümetinin bu kararları alıp çekilme işlemini başlatacağına inanmıyorum.

İsrail daha önce de bu konuda birçok karar almış ve hatta uluslararası anlaşmalara imza atmıştı.

Kaldı ki, Gazze'den çekileceğini söyleyen İsrail üç aydır buraları sürekli bombalıyor.

Binlerce ev yıkıldı, yıkılıyor.

İsraililer her gün ortalama 5-10 Filistinliyi öldürüyor.

362 kilometrekarelik bir alanda yayılan Gazze'de 1,3 milyon Filistinli yaşıyor.

Gazze, nüfus bakımından dünyanın en yoğun bölgesidir.

1,3 milyon Filistinli Gazze'nin yüzde 67'sinde yaşarken Rusya'dan bölgeye getirilerek burada yerleştirilen yaklaşık 8 bin Yahudi geri kalan toplulukları kontrol ediyor.

Bir de onları koruyan İsrail ordusunun kışlaları var.

Şaron, Gazze'den çekilmesi planlanan Yahudi yerleşimcileri, Suriye'nin Golan ve Filistin'in Batı Şeria bölgelerine taşıyacak.

Yani işgal bitmiyor.

Bir yerler boşaltılırken, diğer yerler yeniden işgal ediliyor.

Bu ise İsrail'in geleneksel tavrıdır.

İsrail 1967'de işgal ettiği Filistin, Suriye ve Lübnan topraklarından asla çekilmeyecektir.

İsrail'in buralardan çekilmesi demek kendi varlığını tartışmaya açması demektir.

Çünkü Amerika 1948'de İsrail devletinin kuruluşunu BM'de ilan ettirirken, Yahudiler Filistin topraklarını işgal etmişlerdi.

Tıpkı Kızılderililer'in ülkesi Amerika'yı din adına işgal eden Avrupalı Hristiyanlar gibi.

İşte bu nedenle Amerika İsrail'e, İsrail de Amerika'ya sahip çıkıyor. Başta yaratılışları olmak üzere her şeyleri birbirine benziyor!

Arafat ölürse!

08-11-2004

Son dört gündür tüm dünya Arafat'ı konuşuyor.

Arafat'ın sağlık durumu ölümle yaşam arasında bir çizgide.

Herkes gibi Arafat da ölebilir ve ölecek.

Ancak İsrail bu konuyu da kendi hain planları doğrultusunda kullanmaya uğraşıyor...

İsrail ve Amerika'ya göre Arafat ölürse Filistin'de kargaşa çıkacak ve Filistinliler birbirine düşecek!

Onların gönlünden bu geçiyor, belki de bunun için çalışıyorlar...

Ancak bunun böyle olmayacağını sezen ya da anlayan İsrail bu kez Arafat'ın 6,5 milyar dolarlık servetinden söz ederek onu halkı ve dünya halkları önünde küçük düşürmeye çalıştı. Akıllı eksik birileri de sanki büyük bir habermiş gibi bu palavrayı Türk kamuoyuna yutturmaya uğraştı.

Hiç kimse Arafat böyle bir serveti 'nereden ve nasıl elde etti' diye sorma zahmetine bile katlanmadı.

Kendisi ve eşi zengin ailelerden gelen Arafat, 40 yıldır halkı için mücadele ediyor. Onlarca kez İsrail ve ajanlarının suikastlarından kurtuldu ve inanılmaz zor koşullarda yaşadı.

Hiçbir zaman lüksü olmadı ve lüks yaşamadı.

Hiçbir yerde özel malı ve mülkü olmadı.

Kendini bildi bileli Filistin davası için mücadele eden Arafat 40 yıldır işgale karşı direniyor ve halkının tüm acılarını yüreğinde ve benliğinde yaşıyor ve hissediyor.

Filistin Devlet Başkanı olarak adlandırılan Yaser Arafat'ın hiçbir zaman bir devleti ve hükümeti olmadı.

Filistin diye bir ülke ve devlet yok şu anda.

Amerikalılar 1948'de Filistin toprağı üzerinde bir İsrail devleti kurdur-

dular.

1967'de ise bu İsrail, geri kalan Filistin toprağını, yani Batı Şeria ve Gazze'yi işgal etti.

37 yıldır işgal altındaki bu topraklarda yaşayan Filistinliler İsrail'in inanılmaz teröründen her gün büyük acılar çekiyorlar.

1993 Oslo Anlaşması sonrasında bu iki toprak parçasında yarı özerk ve yerel yetkilerle sınırlı bir yapılanmaya izin verildi ve buna 'Filistin Devleti' denildi.

Kâğıt üzerinde var olan bu devlet, hukuksal ve pratik olarak ortada yok. Yaser Arafat da böyle bir devletin başkanı işte.

Dönelim hastalığına.

İnsanlık tarihinin tümünde liderler kendi halklarına hizmet ettikten sonra ölürlər.

Hizmetleri, halkları tarafından takdir edilen liderler unutulmaz.

Mustafa Kemal de bunun için Atatürk olmuştur.

Atatürk ölünce Türkiye Cumhuriyeti yok olmamıştır.

Yaser Arafat da ölünce Filistin halkı yok olmayacaktır.

Hiç kimse, İsrail adına sevinç duymasın.

Elbette Arafat'ın yerini doldurmak pek kolay olmayacaktır.

Ancak en az Arafat kadar mücadeleci insanlar hep olacaktır Filistin halkı içinde.

Her gün İsrail tanklarına taş ve sapanla karşı koyan Filistinli çocukların tümü birer Yaser Arafat'tır.

Arafat ölür, ama her gün yüzlerce Yaser'ler doğacaktır.

Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Bundan 22 yıl önce Sabra ve Şatilla kamplarında Şaron katliamlarının sonuçlarını izlerken iki çocuğu ile babası öldürülen Filistinli genç bir kadınla karşılaşmıştım.

Bir köşede sessizce ağlıyor ve gerilla olan eşinin gelmesini bekliyordu.

Yanına yanaşıp teselli etmeye çalışırken yapabileceğim bir şey olup olmayacağını sordum.

“Sizden değil, ama Allah'tan bir tek dileğim var,” dedi ve yüzünü göğe çevirerek; “Allahım ne olur dokuz ayda değil, dokuz günde doğurmama yardımcı ol” diye mırıldandı.

Gözlerinde inanılmaz bir anlam vardı.

O anlamlı bakışlarını hiçbir zaman unutmadığım o genç Filistinli kadın ve onun gibi binlercesi, sürekli kahramanlar doğurarak inanılmaz destanlar yazdılar.

Arafat bu destanların yalnızca bir tanesidir.

İşte bu nedenle Yaser Arafat ölünce İsrail ve yandaşlarının beklediği hiçbir şey olmayacaktır. Dünyadaki tüm liderler gibi Arafat da artı ve eksileri ile tarihe mal olacaktır.

Elbette dünyadaki tüm liderler gibi Arafat da hata yapmıştır.

Toprağının bir kısmını 1948'de, geri kalanını da 37 yıl önce kaybeden bir halkın mücadelesi elbette kolay değildir.

Bu mücadele İsrail ve Amerika gibi dünyanın en gaddar ülkelerine karşı yapılıyorsa işler daha zordur.

Korkaklar, işbirlikçiler, ihanet edenler, yolsuzluklara karışanlar ve daha başkaları hep olacaktır.

Ancak bunların tümünün hesabını Boğaz'da rakılarını yudumlayanlar değil, yalnızca Filistin halkı soracaktır.

Tabii zamanı gelince.

Yani bağımsız ve özgür bir Filistin devleti kurulunca. Ondan önce de her şey çok zor Filistin halkı için.

Arafat yaşasa da, ölse de durum değişmeyecek.

Filistin halkı Şaron ve Bush'tan bir süre daha acı çekecektir. Ama sonunda mutlaka Filistin halkı kazanacaktır.

Önemli olan Filistinliler'in buna inanmasıdır.

Ben bu inancın her Filistinli ceninde bile olduğunu biliyorum.

Bunu Şaron ve yandaşları asla anlamayacaklardır.

Onlar Arafat'ın hastalığı ya da ölümünde magazin yarılar aramakla meşguller.

Oysa Filistin halkının yaşamında televole'lere yer yok ve olmayacaktır!

Burnu olan konuşuyor!

15-11-2004

İmam sorar:

“Rahmetliyi nasıl bilirsiniz?”

Cemaatten birileri:

“Hırsızdı,” diye mırıldanır.

“Peki ne çaldı?”

“Dünyada milyonlarca insanın gönlünü.”

Bu insan artı ve eksileri ile bildiğiniz Arafat... Ancak böyle bir Arafat her nedense gönlü ve ruhu olmayan bazılarını hiç etkilememişe benziyor.

Onlar hâlâ televole kültürü ile Arafat'ın malvarlığı ve yolsuzlukları ile ilgileniyorlar. Elbette Filistin'de ve dünyanın neresinde olursa olsun, yolsuzluklar, pislikler, hırsızlıklar savunulamaz ve savunulmamalıdır. Ancak konu Filistin olunca insanlar bin değil, binlerce kez düşünmelidir.

Belki bilmiyordur bazıları.

Ortada tüm kurumları oluşmuş dört dörtlük bir Filistin devleti yok. Filistin denilen ülke, aralarında yaklaşık olarak 120 kilometre olan iki ayrı parçadan (Gazze ve Batı Şeria) oluşmaktadır. Bu iki ayrı parçada yaklaşık olarak 3,5 milyon Filistinli yaşıyor. Bunların yüzde 50'si işsiz ve yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor. Geri kalanlar ise fakirlik sınırının ya altında ya da biraz üstünde.

Ama hepsi 37 yıldır dünyanın en acımasız ve gaddar işgali altında inliyor.

Her Filistinli aile en az üç-dört şehit vermiştir. Filistin halkının ve doğal olarak liderlerinin yaşadığı hayat işte böyle bir şey... Peki neden bazı akıllı eksikler bunları anlatmak yerine Arafat'ın servetinden söz ediyor...

Üstelik burunlarından konuşuyorlar.

Neden bir tane kanıt ortaya koymuyorlar. Çok hayran kaldıkları, hatta sevdikleri Amerika ve İsrail'in her şeye muktedir olduğu bir dünyada, neden Arafat'ın hangi bankada ne kadar parası olduğunu bizlere açıklamıyorlar.

Neden Arafat'ın gönlümüzdeki tahtını sarsmak için yalan söylüyorlar? Neden bu kadar basitleşiyorlar? Neden bu kişiler İsrail'in günlük olarak 10 Filistinliyi öldürdüğünü, Amerika'nın tüm Irak'ı yerle bir ettiğini unutarak Arafat'ın paraları ile ilgileniyorlar?

Yoksa 'sağdan ve soldan' aldıkları ikramiyeler az geldi de Arafat'ın paralarından pay mı istiyorlar?

Herkes bilsin!

Arafat'ın beş kuruş parası yok!

Bankalarda bulunan tüm paralar Filistin halkının parasıdır. Arafat'ın bu halkın lideri olarak bu paraları kontrol etmesi de gayet doğal. Arafat, bu paralardan bir kuruşunu bile kendi kişisel ihtiyaçları için harcamadı. Kendini Filistin davasına adanmış günden itibaren (30 yaşındaydı) Arafat'ın hiçbir lüksü olmadı. Ne İsviçre bankalarında özel hesapları, ne de İspanya sahillerinde villaları, ne de İngiliz kumaşından takım elbiseleri... Varsa da bunları hiçbir zaman giymedi. Arafat'a hırsız diyenlerin, onun yaşadığı acıların ve zor günlerin yalnızca bir anını bile yaşayacak güç ve cesareti yoktur.

Dilin kemiği yok elbette. Ağızların da fermuarı olmadığına göre... Burnu olan konuşuyor.

Gelelim burnundan konuşanların yalanlarına... Bilsinler ve anlasınlar diye onlara Filistin'deki mali işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım.

Arafat; devlet başkanı, FKÖ ve El-Fetih örgütünün lideri olarak mali iş-

lerde tek yetkili kişidir. Ancak Arafat 40 yıldır yaşadığı acılar içinde hiçbir zaman bu konularla doğrudan muhatap olmadı. Son dönemlerde ise Arafat'ın bu konularda özel bir danışmanı var. Adı Mohammed Raşid.

Filistin yönetiminin maliye bakanı ise Selam Fayyad. Fayyad günlük olarak Filistin halkının tüm mali işlemlerinden sorumludur.

Gelelim Filistin halkının dışarıdaki para ve mallarına. Bunları idare etmek için yedi kişilik bir kurul var. Bu kurulun adı Filistin Yatırımlar Fonu. Bu kişiler Filistin halkının dışarıda ve içerideki tüm mal varlığından sorumludur.

Başka bir ifade ile bu kurul üyeleri tüm mali işlerde tek yetkili mercidir.

Gelelim daha önemli konuya. Bu kurul; uluslararası mali denetim şirketlerinin kontrolü altında çalışıyor. Bu da yetmiyor, IMF ve Dünya Bankası sürekli olarak bu kurulun karar ve uygulamalarını denetliyor ve üç aylık raporlarla açıklıyor. Şimdi aklı eksiklere söylüyorum. Eğer biraz vicdanları olsaydı ve mesleğin gereğini yerine getirseydiler IMF ve Dünya Bankası raporlarına bakarlardı.

Mayıs 2002'den beri sürekli ve düzenli olarak yayımlanan bu raporlarda “Filistin yönetiminin mali işleri üçüncü dünya ülkelerine bir şeffaflık ve reform modeli olarak” gösterilmektedir.

Bilmem daha ne demem gerekiyor?..

Umarım yine bazıları benim bu aklı eksiklere yanıtlımı sert bulmaz.

Bir kez daha söylüyorum. Yolsuzluk ve hırsızlıklar insanoğlunun olduğu her yerde (37 yıldır kurtuluş mücadelesi veren Filistin dahil) vardır ve olacaktır. Türkiye'de bu suçlamalarla başbakanlar ve bakanlar idam ediliyor, mahkemelerde yargılanıyor... Amerikan yönetiminde herkesin yolsuzluklarla bir bağı var. İsrail'de ise tüm başbakanlar hırsızlıkla suçlanmıştır.

Ancak her nedense yalnızca 37 yıldır işgal altında yaşamakta olan Filistin halkının yolsuzlukları göze batıyor. Gel de arama bir bit yeniği bu işte!

Son olarak Suha Arafat ile ilgili olarak bir hikâye anlatayım.

Sovyet devriminin önderi Lenin öldüğünde eşi birtakım isteklerle ortaya çıkar. Lenin'in yerine geçen Stalin ona haber yollar ve “Fazla konuşma-sın, yoksa Lenin'e yeni bir dul eş atarım” der.

Not: Bayram mesajlarında Filistin ve Irak halkının acılarına vurgu yapan Sayın Arınç ve Sayın Gül'e teşekkür ederim.

Cinayet ortakları!

17-11-2004

İşgal sürecinde Irak halkı direnecek dediğimde bazıları çıkıp “Yanıldın işte. Kimse direnmedi” demişti. Direnmeye başlayınca da başkaları çıkıp “bunlar katil sürüleri” dedi.

Anlaşılan her iki durumda birileri Amerika'yı değil, Irak halkını suçlu görmek istiyor.

İyi de, Amerika Türkiye'yi işgal etseydi, o zaman Türk halkı ne yapacaktı acaba? Teslim olup Bush ve çetesinin önünde diz mi çökecekti? Hangi onurlu ve yurtsever bunu kabul edecekti?

Eğer buna “evet” diyen varsa o zaman söylenecek hiçbir lafımız kalmıyor. Hâlâ Irak'taki gelişmelere Amerikan gözlükleri ile bakanlar varsa onlara da söylenecek bir lafımız yok.

11 Eylül'den bu yana hep söyledim.

Amerika, Irak'ı 'katil sürüleri' ile işgal etmiştir.

Amerika, Irak'a yalnızca cinayet içgüdülerini tatmin etmek için gitmiştir.

Cinayet işlemek Amerikan kültürünün genetik bir alışkanlığıdır.

İkinci dönem Bush yönetimi bunu daha somut ve belirgin bir şekilde kanıtlayacaktır.

Felluce'ye bakmak yeterlidir.

Felluce'de direnişi yok etme bahanesiyle şehri tümünden yerle bir eden Amerikan ordusu binlerce insanı öldürüyor.

Amerikalılar 1200 direnişçiye öldürdüklerini söylüyorlar. Bunlar arasında 20 kadar yabancı varmış!

Diyelim bu doğru.

Hatta doğru ise sevindiricidir. Yani başka ülkelerden insanlar Irak halkının mücadelesine inanmış ve birlikte savaşmak için oraya gitmiş.

Yani turistik amaçla ya da kanlı para kazanmak için değil.

Unutulmamalıdır ki, 40 kadar ülke de Amerikan işgaline destek vermek için Irak'a asker göndermiştir. Amerikan cinayetlerine ortak olmak iyi de, Irak halkının direnişine katkı sağlamak neden kötü oluyor? Yoksa bazıları hâlâ direnişçileri 'katil sürüleri' ya da aşırı dinci ve radikal İslamcılar olarak mı görüyor...

Amerikalılar her zaman olduğu gibi yalan söylüyor.

Tüm dünya televizyonları dün Amerikan askerlerinin camilere girerek sivil ve silahsız yaralıları nasıl öldürdüğünü gösterdi.

Amerikan ordusu soruşturma açacakmış.

Tıpkı Ebu Gureyb Hapishanesi'ndeki işkenceler için açtığı tahkikat gibi... Nasıl olsa dünya o iğrenç görüntüleri unuttu bile.

Camilerin yerle bir edilişı ve camilere sığınan silahsız yaralıların öldürölmesini de herkes unutacak.

Allah aşkına ne oldu bizlere?..

Felluce görüntülerine Amerikan filmlerini seyreder gibi bakıyoruz.

Duygusuz, tepkisiz ve anlamsız bir öfke ile...

Allah aşkına artık ne zaman gerçekleri göreceğiz? Ne zaman bu savaşın yeni türden bir Haçlı Savaşı olduğunu anlayacağız?

Ne zaman Amerikan saldırılarının tüm Müslüman ülke ve halklarını hedef aldığını ve alacağını kavrayacağız? Ne zaman şu Amerikan hayranlığından vazgeçeceğiz?

Ne zaman Irak halkını öldüren Amerikan uçaklarına benzin taşımaktan vazgeçeceğiz? Ne zaman Adana sahillerine gelen Amerikalı katil askerlere 'hoş geldiniz' demekten utanacağız?

İnsanlık duygularımız bunun hesabını sormasa bile tarih mutlaka bir gün bunları hatırlatacaktır.

Dönelim Felluce'ye...

Orada işlenen cinayetleri kuru kelimelerle anlatmak imkânsız...

Dün konuştuğum bir dostum, Amerikalılar'ın kendilerini direnişçilere karşı korumak için Iraklı sivilleri kalkan olarak kullandıklarını söyledi. Kalleş ve katil Amerikalılar'dan başka bir şey beklenemez zaten.

Havadan ve karadan silah üstünlüğüne rağmen Amerikan askerleri direnişçilerden korkuyor.

Amerikalı askerler Felluce'deki camileri bombaladıktan sonra duvarlarına işeyip kirletiyorlar.

Amerikalı askerler baskın yaptıkları evlerde kadın ve kızları çırlıçplak soyup sarkıntılık ediyorlar.

Merak etmeyin, yakında bunların da görüntüleri Amerikan internet sitelerinde yayımlanır.

Tıpkı Ebu Gureyb Hapishanesi'ndeki işkence görüntüleri gibi...

Amerikan askerleri bazı Kürt peşmergeler ve İran Halkın Mücahidi militanlarından da yardım alıyor...

Bunlar da yakında açıklanır...

Amerikalılar Irak Kızılayı'nın yardım konvoyuna şehre giriş izni vermiyor.

Allah aşkına yeter artık...

Herkes gerçeğı görmek zorunda...

Amerikalılar'ın Irak'a ya da başka bir yere özgürlük, demokrasi ve insan hakları getirme gibi bir derdi ve lüksü yoktur ve asla olmayacaktır.

Amerikalılar bölge halklarının insanlık değerlerini yok etmek istiyorlar.

Amerikalılar tıpkı Sharon gibi hepimizi aşağılamak ve onurumuzla oynamak istiyorlar. Amerikalılar Sharon ile birlikte bizi umutsuzluğa sürükleyip onların kölesi olmamızı istiyorlar...

Amerikalılar bunun adını 11 Eylül sonrasında koymuşlardı.

Yeni Haçlı Seferi... 59 milyon Amerikalı bunun için Bush'a oy verdi.

9. Cumhurbaşkanı Sayın Demirel'in söylediği gibi Amerikalılar "Irak'ta ben öleceğime sen öl" ilkesi ile hareket ediyorlar. Birilerinin hayran olduğu ve sevdiği ABD işte bu...

Levent Kırca'nın tanımı ile:

'Allahın Belası Devleti'...

Arafat ve barış!

21-11-2004

Geçenlerde Arafat'ın servetine yönelik suçlamalarla ilgili bazı bilgileri sizlere aktarmaya çalışmışım.

Bir sonraki yazımı ise yine Arafat'a yönelik başka bir suçlamayı yanıtlamak için yazacaktım.

Ancak haftada üç gün yazdığım için ve araya Felluce olayları girince Arafat ile ilgili yazıyı bugüne ertelemek zorunda kaldım.

İyi ki de ertelemişim.

Çünkü bu konudaki görüşlerimi 15 Kasım'da *Radikal*'de yayımlanan bir yazıdan alıntılar yaparak sizlere aktarmak istiyorum.

Bu yazıdaki olağanüstü tespitleri değerli meslektaşım ve gazetenin dış haber editörü Ceyda Karan kaleme almıştı.

Belge niteliğini taşıyan bu tespitleri herkesin okumasını tavsiye ederim.

Konu Filistinliler'e ve Arafat'a yönelik "barış istemiyor ya da barıştan kaçıyor" suçlamaları.

Temmuz 2000'de Camp David'de yapılan şu ünlü Arafat, Clinton ve Barak zirvesi.

Sözü Ceyda'ya bırakalım:

"Camp David'de ele alınan, ama Clinton'un müzakerelere katılan danışmanı Robert Malley'in daha sonra dile getirdiği gibi asla kağıda dökülmeyen konular ana başlıkları ile şöyleydi:

- 1- Toprak iadesi, yasadışı Yahudi yerleşimleri,
- 2- Sınırlar,
- 3- Kudüs,
- 4- Filistinli göçmenlerin geri dönüş hakkı.

Barak, Filistin lideri ile nadiren yüz yüze geldiği, ipleri Clinton'a bıraktığı zirve sonunda, Filistinliler'e yüzde 91 oranında toprak iadesini içeren

emsalsiz bir teklifte bulunduğunu, Arafat'ın ise ayağına gelen fırsatı teptiğini öne sürdü.

Amerika ve İsrail propaganda makinesi, dünya kamuoyunu yönlendirmek için seferber oldu. Barak 'hiçbir İsrailli siyasinin veremediği tavizleri vermişti'. Clinton da İsrail televizyonuna çıkıp suçu Arafat'ın üzerine attı, Filistin liderini devlet ilan etmeye kalkarsa ABD büyükelçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşımakla tehdit etti.

Peki gerçekte ne olmuştu?

Barak'ın sözünü ettiği yüzde 91, aslında İsrail'in müzakereyi açtığı orandı ve üstelik sadece Batı Şeria'yı kapsıyordu. 1967'deki İsrail-Arap savaşı sonrası işgal edilen, Doğu Kudüs ve Gazze ile uzun vadede İsrail'e 'kiralanacak' topraklar da düşünüldüğünde Barak'ın önerisi topu topu yüzde 50'ye denk geliyordu. Bu da 1948'de İsrail kurulduğunda BM'nin Filistinliler'e verdiği toprakların yüzde 22'siydi. Üstelik İsrail önerisi, Filistin topraklarını 'Kuzey Batı Şeria, Merkez Batı Şeria, Güney Batı Şeria ve Gazze olmak üzere dört kantona bölüyordu. Bu toprakların etrafı İsrail tarafından çevrilecek ve kontrol altında tutulacaktı. Yani Filistinliler, kendi memleketlerinde İsrail iznine bağlı seyahat edecekti. Filistinliler'in kontrol altında tutabilecekleri sınırları, hava sahaları ve su kaynakları olmayacaktı. Ortaya çıkacak ucube devlet, Güney Afrika'daki ırkçı Apartheid rejiminin bir zamanlar siyahlara sunduğu 'Bantustans'tan farksızdı.

Zirvenin başarısız olmasının en önemli nedeninin, sembolik önemi büyük, kutsal kent Kudüs olduğu zannedildi. Tabii İsrail Doğu Kudüs konusunda da taviz vermemişti. Filistin yönetimi sadece halihazırda Filistinliler'in yaşadığı Doğu Kudüs'teki birkaç mahalleyi ve Mescidi Aksa'yı kontrol edecek, civar köylerdeki Filistinliler'in buraya ulaşabilmesi için bir yeraltı tüneli inşa edilecekti. Bu arada Doğu Kudüs'teki Filistinliler'in devletleriyle bağları olamayacaktı. Barak, zirvede Clinton'a söz verdiği halde Kudüs'ün burnunun dibindeki üç Arap köyünden çekilme ve Filistinli esirleri bırakma vaadini de geri çekti.

Hatta bu yüzden ABD başkanını öfkелendirdi.

Barak, komşu ülkelerde mülteci hayatı yaşamak zorunda kalan yaklaşık 4 milyon Filistinli'den sadece 100 bininin geri dönmesini önerdi.

Kısacası Camp David'de olan biten, işgalin allanıp pullanıp yeniden sunulmasından başka bir şey değildi.

Malley'nin dediği gibi aslında ortada bir İsrail önerisi yoktu."

Ceyda'nın inanılmaz detaylarla desteklenen değerlendirmesi uzayıp gidiyor ve 1993'te Oslo'da imzalan Barış Anlaşmasının Filistinliler'e nasıl ve ne kadar pahalıya patladığını anlatıyor.

Arafat'a ve Filistin yönetimine yönelik bir diğer suçlama olan diktatörlük konusuna da Ceyda'nın sözleri ile yanıt verelim:

“Uluslararası kamuoyu, işgal altında demokratik kurumların nasıl işleyebileceği üzerine kafa yormadan, ulusunun liderliğini savaş alanlarında elde eden Arafat'a 'diktatör' derken Filistinli milletvekilleri İsrail izin vermediği için parlamentolarına bile gidemiyordu.”

Ceyda'ya teşekkür ediyorum.

Arafat ve Filistin halkına yönelik aptalca suçlamalarını sürdürmek isteyenlere tavsiyem, Ceyda'nın yazısını yüz kez okusunlar.

Eğer bu yazıdan da gerçekleri görmeyecek kadar gözleri ve yürekleri kararmışsa o zaman onlara son bir tavsiyem olacak:

“Gidin ve Şaron ile Yahudi bağnazlarla Ağlama Duvarında dövünün!”

Irak'ın komşuları...

22-11-2004

Bugün ve yarın Mısır'ın Şarm El-Şeyh sahil kasabasında önemli bir toplantı düzenleniyor. Toplantıya Irak'a komşu yedi ülke (Türkiye, Suriye, İran, Kuveyt, Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır) ile sanayileşmiş sekiz ülkenin (ABD, Fransa, Rusya, Japonya, Kanada, İngiltere, Almanya ve İtalya) dışişleri bakanlarının yanı sıra BM Güvenlik Konseyi'nin üyesi sıfatı ile Çin, AB dönem başkanı sıfatı ile Hollanda ve İslam Konferansı Örgütü'nün dönem başkanı olan Malezya'nın bakanları da katılacak.

Tunus, Bahreyn ve Cezayir bakanları ise Arap liginin troykası sıfatı ile toplantıya katılırken, BM'yi temsilen Kofi Annan, AB'yi temsilen Haviar Solana, İKÖ'yü temsilen genel sekreter Abdülaziz Belkıziz, Arap Birliği'ni temsilen de genel sekreter Amr Musa toplantıda hazır bulunacak. Toplantının konusu olan Irak'ın Kürt kökenli Dışişleri Bakanı Hoşyar Zabari de Şarm El-Şeyh'te olacak.

Peki bunca bakan neden bir araya geliyor? Çünkü özgürlük ve demokrasi vaadiyle Irak'ı işgal eden ve tüm uluslararası hukuku hiçe sayan Amerika şimdi ne yapacağını bilmiyor!

Amerika'nın atadığı Irak Başbakanı Ayad Allavi temmuz ortalarında Mısır'ı ziyaret ederken ülkesindeki zor duruma çare bulmak için Başkan Hüsnü Mübarek'ten yardım istedi.

Akla gelen ilk düşünce uluslararası bir toplantı düzenlemektir.

Başlangıçta bu düşünceye sıcak bakmayan Mübarek, müttefiği ABD'nin yeşil ışığı ile toplantı düşüncesini benimsedi. Üstelik ABD Dışişleri Bakanı Powell, 26 Eylül'de, Mübarek'in onayını bile almadan toplantının Mısır'da yapılacağını açıklamıştı bile. Mübarek'e düşen ise hazırlıklara başlamaktı.

Ancak ortada bir sorun vardı.

Başlangıçta Irak'a komşu ülkelerin tüm çabalarına karşı çıkan ABD, şimdi bu ülkelerin yardımına muhtaç gibi gözükcekti.

Hatırlayalım; Ocak 2003'te Abdullah Gül başbakan olarak Irak'a komşu ülkeler inisiyatifini başlatırken ABD ve tabii ki Türkiye'deki yandaşları bu inisiyatifin anlamsız olduğunu söyleyerek başarısız olması için olağanüstü çaba harcadılar.

Amerikan sevdalısı bu kişiler (AK Parti içinde de varlar) inisiyatifi 'abesle işgal' olarak niteliyor ve Gül'ü "boş işlerle uğraşmakla" suçluyorlardı.

Ancak başlangıçta savaşı önlemeye yönelik olarak ortaya çıkan bu çaba, işgal sonrasında Irak'ın geleceğini takip eden çok önemli ve etkin bir inisiyatife dönüştü.

Bu inisiyatife katılan ülkelerin dışişleri bakanları şimdiye kadar altı kez bir araya geldiler. ABD'nin tüm engelleme ve baltalama çabalarına rağmen inisiyatif başarı ile bugüne geldi.

Şarm El-Şeyh'te ABD bu inisiyatifi ya kendi kontrolü altına almaya ya da toptan ortadan kaldırmaya çabalayacak. Bunu başarıp başaramayacağını sah akşamı hep birlikte göreceğiz. Fransa, Rusya ve Çin, inisiyatife ve özellikle Suriye, Türkiye ve İran üçlüsünün çabalarına destek veriyor. Bu ülkeler BM Güvenlik Konseyi'nin 1546 sayılı kararının uygulanmasını ve bu çerçevede Irak'ta güvenlik ve istikrarın sağlanması yönünde başta komşular olmak üzere herkese görev düşeceğine vurgu yapılmasını istiyorlar.

Amerikan işgalinin bir an önce sona erdirilmesi ve Irak'ta tüm tarafların katılacağı demokratik ve temiz bir seçimin yapılması ise komşu ülkelerin öncelikli istemleridir. Irak'ın toprak bütünlüğü ise belki de Amerika hariç herkesin öncelikli talebidir.

Suriyeliler; Türkiye ile mutlak bir görüş birliği içinde olduklarını belirtiyorlar ve İran'ın da bu ikiliye katılarak toplantının hem Irak, hem de bölge ülke ve halklarının çıkarlarına hizmet edecek şekilde sonuçlanması için özel çaba harcıyorlar.

Son iki haftadır bölgede çok yoğun ve hızlı bir diplomatik trafik yaşanıyor.

Ankara bu trafiğin en önemli merkezlerinden biridir. Çünkü inisiyatifin sahibi Türkiye'dir ve bu ülke 1 Mart sonrası tavrı ile bölgede, hatta Avrupa'da hızla öne çıkmaktadır. Çok önemli ve stratejik hatalar yapılmadığı sürece Türkiye'nin önü ve yolu hep açık olacaktır.

Elbette hiç kimse bu toplantıdan çok önemli kararlar beklemiyor. Çünkü herkes Amerika'nın, başta BM olmak üzere tüm bölgesel ve uluslararası

sı örgüt ve kurumlarının kararlarını nasıl hiçe saydığını bilmektedir. Yine herkes Amerika'nın bu toplantıda da kendi inandığı doğruları başkalarına zorla kabul ettirmeye çabalayacağını da biliyor. Elbette Amerika, bu toplantıda bölge ya da bölge dışı bazı ülkeleri kendi yanına çekebilir.

Ancak Amerika bundan böyle hiç kimseyi kendi cinayetlerine ortak edemeyecektir. Çünkü hiçbir güç Amerika'nın Afganistan, Irak ve Filistin'de rezil olan imajını artık düzeltemeyecektir.

1 Mart tezkeresi ile Türkiye'nin verdiği dersi henüz unutmayan Washington, şimdi büyük Ortadoğu coğrafyasına örnek gösterdiği aynı ülkenin bir inisiyatifine istemeyerek de olsa sahip çıkmak zorunda kalıyor.

Amerika gibi süper bir devlet ve güç için ne kadar acı ve aşağılayıcı bir durum! Tıpkı savaş öncesinde Amerika'dan daha fazla Amerikancı olan bazı kişi ve çevrelerin şimdi Amerika'yı utanarak da olsa eleştirmeleri gibi... Düşman da olsa Allah hiç kimseyi böylesi durumlara düşürmesin!

Umarım herkes olup bitenlerden gereken dersi alır!

Ama umutlu değilim!

Afyon demokrasisi!

24-11-2004

İngiliz tüccarlar 19. yüzyıl başlarında Çin'e yasadışı yollardan afyon sokmaya başladı. Amaç, Çin halkını uyuşturup ülke zenginliklerini talan etmekti.

Çin hükümeti, 1839'da afyon ticaretini durdurma girişiminde bulunarak İngiliz tüccarların Kanton'daki tüm afyon depolarına el koydu.

Birkaç gün sonra sarhoş İngiliz denizcilerin Çinli bir köylüyü öldürmesi ve Çin hukuk sistemine güvenmeyen İngiliz hükümetinin sanıkları Çin mahkemelerine teslim etmeyi reddetmesi üzerine taraflar arasında gerginlik büyüdü.

Savaş patlak verdi ve küçük İngiliz kuvvetleri kısa sürede zafer kazandı. İmzalanan anlaşmalarla Çin, büyük tazminat ödemek zorunda kaldı ve ticaret ile yerleşim amacıyla beş limanını İngilizler'e bıraktı. Bundan yararlanan diğer emperyalist ülkeler hemen istekte bulunarak benzer ayrıcalıklar elde ettiler.

1860'ta Fransız ve İngiliz kuvvetleri Pekin'e girdi.

Çin halkının başı afyonla uzun süre belada kaldı...

Önceki akşam *CNN-Türk*'te Afganistan ile ilgili bir haberi izlerken aklıma bu bilgiler geldi.

Haberde eski dışişleri bakanı Hikmet Çetin konuşuyordu.

Hikmet Çetin, NATO adına Afganistan'ın sivil yöneticisi.

Sayın Çetin konuşmasında Afganistan'daki afyon ekiminden söz ediyor ve NATO ülkelerinin bu konuya ciddi bir şekilde eğilmediklerini anlatıyordu.

İstanbul'da haziran sonu yapılan NATO zirvesi sonrasında, bu konuda bir yazı yazmıştım.

O yazımda ABD ve müttefiklerinin neden afyon ekimine karşı mücadele etmediklerini anlatmaya çalışmıştım.

Geçen hafta BM bu konuda bir rapor yayımladı.

Sayın Çetin'in verdiği bilgilerle rapordaki detaylar hemen hemen aynı.

Rapora göre, afyon ekilen alanlar tarihte ilk kez bir milyon 131 bin dönüme ulaştı.

32 vilayette ülke nüfusunun yüzde 10'un (2,5 milyon kişi) meşgul olduğu afyon ekimi ve satımı, Afganistan ekonomisinin yüzde 60'ını oluşturmaktadır.

Afganistan, dünya afyon ticaretinin yüzde 85'ini karşılayarak dünyada bu alanda birinciliği elinde tutmaktadır.

Son üç yılda, yani işgalden bu yana ekimi yüzde 210 oranında artan afyonun yüzde 75'i eroin olarak yurtdışına ihraç edilmekte, geri kalanı da ülke içinde tüketilmektedir.

Afganistan eroini, dünya piyasasının 78'ini karşılamaktadır.

Afganlılar yılda yaklaşık olarak 11 bin ton kimyasal madde ithal ederek eroin üretiminde kullanmaktadır.

Bu maddeler hem işgal kuvvetleri hem de Amerikan yanlısı hükümetin bilgisi ve koruması altında ithal edilmektedir.

Afyon piyasasının getirisi ise yaklaşık olarak 40 milyar dolar.

Bu paranın bir bölümü Amerikan yanlısı aşiret reisleri ile yandaşı hükümet yetkililerinin cebine girmektedir. Geri kalanı da uluslararası uyuşturucu çetelerinin kasalarına.

Yukarıda özetlemeye çalıştığım tüm bilgiler BM raporundan alınmıştır.

Sayın Çetin'in *CNN-Türk*'teki söylemleri hemen hemen aynı.

Hem BM raporu hem de Sayın Çetin, ABD ve müttefik ülkelerin bu konuya gereken ilgiyi göstermediklerinden şikâyetçi.

Sayın Çetin'e göre, yılda 1,2 milyar dolarlık bir bütçe ayrılırsa afyon ekimi ve ticareti önlenabilir.

Böylece hem Afgan halkı hem de dünya gençleri bu büyük beladan kurtulur.

Ama anlaşılan ABD ve müttefikleri ne Afganistan halkının kurtuluşunu ne de özellikle Avrupa'daki gençlerin bu beladan uzak tutulmasını istemiyor.

Bu arada Afgan afyonunun bir kısmının da Türkiye gibi bölge ülkelerine ulaştırıldığına dikkat çekmek gerekiyor.

Afganistan'dan gelen haberlere bakılırsa, afyon ekilen tarlaların hemen hemen tümü Karzai'de ve dolayısıyla Amerikan yanlısı aşiret ağalarının.

Yani aşiret ağaları Amerikan işgaline verdikleri destek karşılığında milyarlarca dolarlık afyon parası kazanıyor.

Bu aşiret ağaları ekim ayında yapılan seçimlerde de seçim sandıklarını oy pusulaları ile doldurarak Karzai'ye ve dolayısıyla işgale destek verdiler.

Taliban döneminde tümüyle yasaklanan ve idamla cezalandırılan afyon ekim ve ticareti her nedense insan haklarına saygılı Amerika'nın işgali döneminde Afgan halkının özgürleştirilmesi için serbest bırakılmıştır!

El-Kaide ile Taliban'ı yok etmek ve bu örgütlerin liderlerini yakalamak için Afganistan'ı işgal eden ve 30 bin insanı katleden Amerika, şimdi de Afgan halkına 'afyona alışma özgürlüğü' sunuyor!

Irak'tan gelen haberlere bakılırsa gençler arasında afyon alışkanlığı giderek artmakta, benzer şekilde İsrail de Filistinli gençleri uyuşturucuya bulaştırmak için her türlü yola başvurmaktadır!

Yoksa Büyük Ortadoğu Projesi bu mudur?

Ajan aranıyor!

28-11-2004

Bush'un yeniden seçilmesi ile birlikte Washington'da önemli atamalar yapılıyor. Başta Beyaz Saray olmak üzere, savunma ve dışişleri bakanlıkları ile ulusal güvenlik konseyinde hep 'şahinler' işbaşına getiriliyor.

Ben onlara 'şahin' tanımlamasını uygun bulmuyorum.

Likut lideri Şaron'dan daha saldırgan oldukları için ben onlara 'Likutçular' diyorum.

Bu nedenle önümüzdeki dönemde Amerikan Likutçularından çok kanlı sürprizler bekleyin.

Bunlar, sivil danışmanların uyarılarına kulak asmaksızın inandıkları Evangelist ideolojinin gereğini yapacaklar.

Pentagon'a bağlı ve sivil danışmanlardan oluşan kurulun "Amerika, Müslümanlar'ı ve İslam'ı anlamak istemiyor ve bu nedenle sürekli hata yapıyor" gibilerinden uyarıları tipik bir Amerikan palavrasıdır.

Ama yine de CIA anlaşılan bu uyarıyı ciddiye almış ve gereğini yapmaya karar vermiş.

CIA yeni başkanı Porter Goss işe gelir gelmez teşkilatın bütçesinin hemen üç kat artırılmasını istemiş.

Goss'ın ikinci işi ise kendisine ayak uydurmayan tüm yardımcılarını ve

daire başkanlarını istifaya zorlamak oldu. Şimdiye kadar istifa edenlerin sayısı 9'u buldu.

Aralarında radikal İslam ve özellikle Bin Ladin uzmanlarının da bulunduğu istifacılar ya da atılanlar Goss'un Likutçu çizgisinin tehlikelerini yansıtır ve bu gidişatın bölgemiz için yeni kaoslar yaratacağını söylüyorlar.

Başkan Bush ve sağ kolu Condoleezza Rice'ın mutlak desteğine sahip olan Goss, anlaşılan Yahudi lobilerinin her dediğini yerine getirecek.

Goss işe İran'daki nükleer tesislerin bombalanmasının hazırlıkları ile başlayacak.

Goss'un bir sonraki işi Arap ve bölge ülkelerini karıştırmak olacak.

İşte bu nedenle Goss gazetelere ilan vererek 'ajan' arandığını söylüyor. Goss CIA'de çalışan görevli ve yerli ajanların hemen yüzde 50 oranında artırılmasını istiyor. Görevlendirilecek ajanlarda ise öncelikli olarak Arapça ve daha sonra Farsça ve Türkçe bilme şartı aranıyor. Anlaşılan Goss şimdiye kadar Arap ülkelerinde, Türkiye'de, İran'da ve bölge ülkelerinde ajanlık görevini gönüllü ya da görevli olarak yürütenlerden yeteri kadar memnun değil.

Nasıl olsun ki?

Baksanıza Amerika'nın Afganistan, Irak ve Ortadoğu plan ve hesapları hep yanlış çıkıyor.

Ya ajanların verdikleri bilgiler ve değerlendirmeler yanlış, ya da Amerikalılar o kadar aptal ki, gönüllü ve görevli olarak çalışan ajanların verdikleri bilgi ve değerlendirmeleri anlamamışlar!

Çünkü sonuç ortada. Ama anlaşılan CIA'nin yeni başkanı her şeyi halledecek.

Önce ajanlara verilecek ücret ve ikramiyeler artırılabilecek.

Eski ajanlara yenileri eklenerek, sağlanan bilgiler iki kanaldan denetlenecek. Gerektiğinde ajanlar birbirleri hakkında rapor verecekler.

Goss eski ajanların Amerika'ya sadakatlerinden emin olmak istiyor.

Ne kötü bir durum onlar için...

Oysa onlar canla başla Amerika'yı ve Amerikan ideallerini savunmuşlardı.

O kadar savunmuşlardı ki, kendileri de Amerikan palavralarına inanmaya başlamışlardı.

Palavraların palavra olduğu anlaşınca da hiçbir şey olmamış gibi patron Amerika'yı eleştirmeye başladılar.

Yani Sayın Demirel'in dediği gibi "dün dündür, bugün ise bugündür." Belki de hatanın bir yerinden dönmek de bir erdemdir.

Çünkü belli olmaz, bir de bakarsınız Amerika kendisini yanıltan eski

ajanları deşifre edebilir.

Tıpkı Kaddafi gibi...

Anti-emperyalist söylemlerine inanıp kendisiyle dostluk kuran ve işbirliği yapan herkesin adını CIA'ya vermiş.

Ama yapılacak fazla bir şey yok.

Eski ajanların kaderi neyse yenilerinin de pek farklı olmayacak.

CIA, görevlendireceği yeni yerli ajanlara 'koruma' da vaat etmiyor.

Yani deşifre olursanız, ya da işine gelmeyip Amerika sizi deşifre ederse gittiniz gümbürtüye...

Emeklilik ya da ölüm tazminatınız da olmayacak.

Çünkü CIA'in yerli işbirlikçi ve ajanlara sahip çıkma gibi bir alışkanlığı ve geleneği yok.

Peki ajanlık artık bilgiye ulaşma ve bunları başka yerlere ulaştırma işi olmadığına göre yeni ajanlar acaba ne yapacak?..

Belki de CIA bu kelimeyi yanlış kullanıyor.

CIA istediği bilgilere zaten teknolojik imkânları ile ulaşabiliyor.

Bence CIA işbirlikçi arıyor.

Bu göreve talip olanlar Amerika'nın söylemlerini kendi halklarına yutturmaya ya da inandırmaya çalışacaklar.

CIA, yeni dönemde, uzun süredir bu işi yapan dostlarından farklı hizmetler de bekleyecek.

Medya organlarında etkin olmak, hükümetleri etkilemek, sivil toplum örgütleri ile akademik çevrelere ve öğrenci derneklerine sızmak, düşmanlıkları körüklemek, ayaklandırmaları kışkırtmak, suikastlar düzenlemek ve bombalama işlerini yapmak vs...

Yani tehlikeli ve pis işler...

Anlayacağınız Amerikalılar, eski ajanlardan, yani işbirlikçilerden yeterince memnun kalmamışlar ki, yenilerini arıyorlar.

Eskilerin bir işe yaramadığı ortada, bakalım yenileri ne kadar becerikli olacak...

Belki de Amerika yenilerle, eskiler arasındaki rakabetten yararlanmak istiyor.

Yani piyasayı kızıştıracak.

Peki ister eski, ister yeni olsun ajanlar bu işten ne kadar kârlı çıkacak.

Umarım çok ucuza gitmezler.

İş çok pis ve tehlikeli!

Üstelik 1 Mart tezkeresinden dolayı doların da değeri giderek düşüyor!

İsrail'in sonu (mu)?

29-11-2004

1917'de Osmanlı bölgeden çekilince Filistin'deki Yahudi sayısı yaklaşık 65 bin civarındaydı. 29 Kasım 1947'de BM Amerika'nın baskısıyla Filistin toprağı üzerinde bir İsrail devletinin kurulmasına karar verince Yahudi sayısı yaklaşık olarak 600 bin olmuştu.

Yani 30 yıl içinde dünyanın dört bir yanından Filistin'e yaklaşık olarak 500 bin Yahudi taşınmıştı.

İşgalci İngilizler'in tüm desteğine sahip olan Yahudiler 30 yıl süreyle Filistin halkına karşı insanlık dışı ve akıl almaz katliamlar yaptılar.

1948'de İsrail devleti resmen ilan edilip Arap orduları yenilince Filistinliler ülkelerini terk etmek zorunda kaldılar.

Ama birilerinin hep propaganda ettiği gibi Filistinliler tüm katliamlara rağmen asla topraklarını satıp kaçmadı.

Bu tümüyle Yahudi palavrası.

Tıpkı "Araplar Türkler'i arkadan vurdu" yalanı gibi!

Çünkü ne Filistinliler arazilerini satıp kaçmıştı, ne de Araplar Osmanlı'yı arkadan vurmuştu...

İsrail devleti 1948'de kurulduğunda Yahudiler'in tapulu olarak sahip oldukları toprak Filistin yüzölçümünün yalnızca yüzde 5,26'sı idi.

Ki, bunların bir kısmı 1917 öncesine aitti.

Dönelim İsrail'e göç eden Yahudilere.

İsrail devleti ilan edildiğinde Yahudi sayısı 600 bin iken, bu sayı 10 yıl içinde 1,5 milyona varmıştı.

Tabii ki, dışarıdan taşınan Yahudilerle.

1967'ye gelindiğinde İsrail nüfusu 3 milyon olmuştu.

Haziran 1967'de Batı Şeria ve Gazze'yi işgal eden İsrail bu kez yeniden yeni Yahudiler'e ihtiyaç duydu.

1967'den bu yana İsrail nüfusu normal çoğalmayla birlikte bugün 6 milyon civarında.

Ama İsrail bunlarla yetinemez.

Şaron ve koalisyon ortağı dinci ve ırkçı partilerin, hatta İsrail toplumunun büyük bölümünün inandığı siyonist ideolojiye göre dünyadaki tüm Yahudiler kendileri için kutsal (!) Filistin'de toplanacak ve Büyük İsrail Devleti'ni kurarak dünyaya egemen olacaklar.

Washington'daki Bush ve Evangelist ekibi de aynı şeye farklı versiyonla inanıyor.

İşte bu nedenle Şaron'un barış yapması mümkün değil.

Ancak her şeye rağmen Şaron bir sorun yaşıyor.

Yahudiler eskisi gibi İsrail'e ilgi duymuyor.

Şaron'un tüm çağrılarına ve bazı siyonist örgütlerin kışkırtma ve tehditlerine rağmen Yahudiler artık Filistin'e göç etmiyor.

Siyonist Konsey'in açıkladığı son raporda bu yıl başından 15 Kasım tarihine kadar İsrail'e gelen Yahudi sayısı 18.900.

Bu sayının yıl sonunda 22-23 bin olması bekleniyor.

Gelenlerin yarısı Rusya'dan, bir kısmı Etiyopya'dan, geri kalanlar da değişik ülkelerden.

Ancak bir sorun daha var.

Siyonist Konsey Genel Müdürü Moşe Bin Attar gelenlerin neredeyse yarısından fazlasının Yahudi olmadığını söylüyor.

Bin Attar'a göre bu kişiler altı ay içinde Yahudileştirilebilir.

Ancak ne kadar siyonist ideallere sahip çıkabilirler, onu kimse garanti etmiyor. Hele hele yaşanan savaş ortamında bu kişilerin İsrail toplumunun kanıksadığı cinayetlere ne kadar süre içinde alışabilecekleri belli değil.

Tabii bu arada İsrail'den kaçanlar da var.

Yine Siyonist Konsey'in rakamlarına bakılırsa İsrail'e gelerek gerçek durumu gören ve geri dönenlerin sayısı da giderek artıyor.

Bu yıl içinde İsrail'den kaçanların sayısı yaklaşık olarak 11 bin.

Bu sayı önemli olmakla birlikte, manevi anlamı çok daha önemli.

Yani bu yıl 11 bin Yahudi, siyonist ideolojinin, yani Büyük İsrail Devleti'nin aptalca bir düşünce olduğunu görmüş ve geldiği ülkelere geri dönmüş.

Bir de bunların geri döndükleri ülkelerde kendi çevrelerindeki Yahudiler'e gerçekleri anlatacakları düşünülürse, durumun siyonistler ve İsrail devleti için ne kadar vahim olduğu ortaya çıkar.

Nitekim son yıllarda İsrail'den kaçanların sayısı arttıkça, İsrail'e gelenlerin sayısı azalıyor.

Bir de gelenler arasında Yahudi olmayanların oranı da artıyor.

Bu da siyonist ideolojinin geleceği için çok büyük bir tehlike.

İsrail'in siyasal ve dinsel yönetimi tüm bu sorunlara çare arıyor.

Bir zamanlar yalnızca annesi Yahudi olanlar Yahudi sayılırken, şimdi, Yahudi bir babanın, Yahudi olmayan bir anneden doğan çocukları da Yahudi sayılmaya başlandı.

İsrail yönetimi her yola başvurarak siyonist ideolojiyi canlı tutmaya çalışıyor.

Çünkü siyonizmin iflası, İsrail'in sonu demektir.

Düşünün; siz yüz yıldır dünyanın dört bir yanında yaşayan farklı etnik kökenli insanlara "İsrail'e gelin ve dünyaya (yalnız Filistin'e değil) egemen

olun” demişsiniz...

Ve bu kişiler gelmiş, Filistinliler’i öldürmüş, katliamlar yapmış. Ama sonunda bir bakmışlar Büyük İsrail Devleti diye bir şey yok ve ne yapsalar Filistin ve Müslüman halkları yok edememişler.

Ne kötü bir son!

İsrail ve Yahudiler asla bu sondan kurtulamayacaklar.

Biraz oturup düşünseler bunun neden böyle olacağını çok kolay anlayacaklar.

Tabii anlayacak kapasiteleri varsa.

Bana göre yok.

Yoksa böylesi aptal bir ideolojiye inanıp, binlerce yıl yaşadıkları ülkelere bırakıp “kutsal” saydıkları Filistin’e gelirler miydi?

Neden dünyadaki tüm Müslümanlar ve Hristiyanlar da aynı şeyi yapmıyor!

Şantaj!

01-12-2004

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış’ın Amerika’nın Irak’ta katliam yaptığı yönündeki haklı açıklamaları ciddi tartışmalara neden oldu.

Elkatmış bu tartışmalar devam ederken söylemlerine sahip çıktı ve konuya politik değil de, insani değerler çerçevesinde yaklaştığını söyledi.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ise Elkatmış’ın açıklamalarını yumuşatmaya çalıştı.

Tam da bu sırada Amerika’dan haber geldi:

“Siz bizi Irak’ta katliam yapmakla suçlarsanız biz de Türkler’in Ermeniler’e karşı katliam yaptığını ilan ederiz.”

Hani şu meşhur hikâye.

Ermeni lobilerinin sık sık Kongre’ye getirdikleri mesele.

Her zaman da Amerikan yönetimi, Türkiye ile ilgili hesaplarından dolayı devreye girer ve konu ertelenir.

Başka bir ifade ile Amerikan yönetimi bu konuyu Türkiye’ye karşı bir şantaj aracı olarak kullanmak için arada bir gündeme getiriyor.

Washington’dan gelen değerlendirmeler de bu yönde.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, hemen durumun farkına vararak Amerikan yönetiminin bu davranışını bir şantaj olarak niteledi ve bunun kabul edilemez olduğunu söyledi.

Ama Amerikan yönetimleri bu tür şantaj politikalarına alışık.

Örneğin Kıbrıs konusu, ya da PKK’nın Kuzey Irak’taki varlığı.

Bir yandan PKK'ya terörist örgüt deyip liderini Ankara'ya teslim edeceksiniz, öbür yandan da bu örgütle işbirliği yapacaksınız.

Bir yandan Ermeni iddialarına Kongre'de karşı çıkacaksınız, ama öbür yandan da gerektiğinde Ermeni iddialarını bir kart olarak Türkiye'ye karşı kullanacaksınız.

Amerikan ikiyüzlülüğünün ve ilkesizliğinin sınır ve kriteri yok.

Amerikalılar Ankara'daki elçilik aracılığıyla Elkatmış'a yanıt verdi:

“Biz Felluce'de katliam yapmadık ve Elkatmış'ın söylediği yasaklı silahları kullanmadık. Ayrıca biz Türk şoförlerini öldürenleri ortadan kaldırmak için operasyon yaptık.”

Bu kadar aptalca bir savunma ne gördüm ne de duydum...

Sanki Elkatmış yalnızca Felluce'deki operasyonlardan söz ediyor.

Amerikan doktorlar grubu geçen ay açıkladığı raporda Irak'ta işgalden bu yana 100 bin insanın öldürüldüğünden söz ediyor.

Peki 100 bin insanın öldüğü bir eylemi katliam ve soykırım değil de ne diye nitelemek gerekir?

Elbette Amerikalılar'a göre bu bir katliam değil.

Amerikalılar bir halkı, yani Kızılderililer'i toplu olarak ortadan kaldırdı.

Amerikalılar kendi iç savaşlarında bile milyonlarca insanı öldürdü.

Hiroşima ve Nagazaki'de ölenlerin sayısı ise 360 bin.

Vietnam'da ise Amerikalılar her türlü silahı kullanarak 1 milyon insanı öldürdü.

Belki Sayın Elkatmış acele etti.

Yani biraz daha beklemeliydi.

Çünkü Irak'ta ölenlerin sayısı henüz 1 milyonu bulmamıştı.

İşte sorun burada.

Aslında Sayın Başbakan ve daha sonra TBMM Başkam Sayın Arınc da Irak'taki sürecin katliam niteliği kazanmaya başladığını söylemişlerdi.

Dönelim şantaj meselesine.

Amerikan eyaletlerinden 27'sinin parlamentosu Ermeniler'in katliam iddialarını onaylamış durumda.

Bazı Avrupa ülkelerinin parlamentolarının da bu iddiaları onayladığını biliyoruz.

Amerika'daki Yahudi lobisinin Ermeni iddialarına karşı Türkiye'den yana tavır alması da bir şantajdır.

Yahudiler, Hitler'in yaptıklarından dolayı dünyanın kendileriyle olan duygusal dayanışmasını başkaları ile paylaşmak istemez.

Hitler, Yahudiler'le birlikte Çingeneler'e karşı da etnik bir temizlik ger-

çekleştirmişti. Oysa bugün herkes dinsel bir grup olarak Yahudiler'e karşı işlenen suçlardan abartılı bir şekilde söz ederken hiç kimse Çingeneler'i hatırlamak bile istemiyor.

Üstelik katliamlara kurban giden Yahudiler'in bir kısmı Alman'dı ve Hitler'e karşı ayaklanma hazırlığı içindeydi .

Tıpkı komünistler gibi...

Yani Amerika'daki Yahudiler de şu Ermeni meselesini Türkiye'ye karşı bir şantaj aracı olarak kullanıyor:

“Ya bizim dediklerimizi yaparsınız ya da Ermeni katliamlarını Amerikan Kongresi'nde tanırız.”

“Ya İsrail ile bizim istediğimiz gibi ilişki kurar ve geliştirirsiniz ya da Ermeniler'le birlikte dünyayı başınıza yıkarız.”

Nitekim Türkiye'nin AB'ye girişine karşı lobi faaliyetleri yürüten Yahudi örgütler ve İsrail şimdi de Ermeni iddialarını Avrupa Parlamentosu'na taşıyorlar.

Şu kaderin cilvesine bakın.

İki katliamcı ülke, yani İsrail ve Amerika, Ermeniler'in katliam iddialarını Türkiye'ye karşı şantaj aracı olarak kullanıyor.

Ve birileri de yıllardır onların oyununa geliyor.

Abdullah Gül'ün “bu bir şantajdır” demesi bence çok önemli!

“Not ettik...”

05-12-2004

Amerika'nın Ankara Büyükelçisi Eric Edelman'ın Rum Ortodoks cemaati liderlerine verdiği resepsiyona Türk yetkililerden hiç kimse katılmadı. Bu ise Washington'da rahatsızlık yaratmış.

Sanki Türkiye bir Amerikan sömürgesi ya da eyaleti.

Edelman da bir sömürge valisi.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher resepsiyonu boykot eden Türk hükümetinin davranışını “not ettiklerini” söyledi.

Başka bir ifade ile Boucher “Türk hükümetinin bu yaramazlığını karşılıksız bırakmayız” demek istiyor...

Tıpkı 1 Mart sonrasında Paul Wolfowitz'in Türkiye'yi tehdit etmesi gibi.

Bu tehditlerle yetinmeyen Amerikan yönetimi Ankara'ya çağrıda bulunarak Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılmasını ve Patrik Bartholomeos'un da ekümenik (evrensel) sıfatının tanınmasını istedi.

Yani Washington Türkiye'yi tehdit edip şantaj yapmaya devam ediyor.

Tıpkı geçen hafta yaptığı gibi...

Hani TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Elkatmış Amerika'yı Irak'ta katliam ve soykırım yapmakla suçlamıştı.

Amerikalılar da “ya sözlerinizi geri alır ve özür dilersiniz ya da biz de Türkler'in Ermeniler'e karşı katliam yaptıklarını söyleriz” demişlerdi...

İşte birilerinin stratejik müttefik dediği Amerika...

Bir müttefik ve dost olarak bunu yapan ve 11 askerin kafasına çuval geçiren Amerika düşman olunca acaba neler yapar!

Allah hepimizi düşman Amerika'nın şerrinden korusun!

Hele hele Amerika bu şerrini Rusya ile birlikte yapmayı planlıyorsa.

Dünkü *Milliyet*'te yazar Aytunç Altındal ilginç bir tespitte bulunmuştu.

Altındal'a göre Amerika bu ekümenik meselesini Rusya'daki 300 milyon Ortodoks için gündeme getirmiş.

Altındal'a göre Rus Devlet Başkanı Putin iki hafta önce Rus Ortodoks Kilisesi ile bir anlaşma imzalayarak kilise ve devletin birlikte çalışmalarını sağlamış. Amerika ise İstanbul'daki patrikhaneye sahip çıkarak Rus Ortodokslarını etki altına almayı planlıyor.

Tam da Putin'in Ankara'ya geleceği sırada...

Ne ilginç tesadüf!

Herkes doğalgaz, yatırımlar, boru hatları, ticaret, Boğazlar ve Çeçenistan konularını konuşurken Amerikalılar nelerle uğraşıyor...

Yoksa 11 Eylül sonrasında Haçlı savaşını ilan eden Başkan Bush, şimdi de bu savaşına Ortodoksları mı katmak istiyor?

Nasıl olsa onların da Çeçenistan ve diğer Müslüman özerk cumhuriyetlerinden dolayı İslam ve Müslümanlar'la başları belada olabilir!

Bağnaz ve siyonist Yahudiler'le yeni türden ideolojiler üreten Bush ve Şaron'cu akıl danışmanları anlaşılan şimdi de Bizans anılarını canlandırmak istiyor.

Unutulmamalıdır ki, Ermeniler de bu anıların bir parçasıdır!

İşte büyük stratejiler denilen planlar:

Birileri güncel haber ve konularla kendilerine meşgale bulurken, başkaları tarihin o sararmış sayfalarında kendilerine konu bulup bunlarla uğraşıyor.

Bunlara dikkat çekenler de her nedense komplo teorisyenleri ya da Amerikan düşmanı oluyor.

Şimdi bir kez daha söylüyorum.

Amerika asla 1 Mart tezkeresini unutmaz.

4 Temmuz 2003'te 11 askerin kafasına çuval geçirerek tezkerenin intikamını almaya çalışan Amerika, anlaşılan hâlâ tatmin olmuşa benzemiyor.

Amerika, Türkiye'nin teslim olmasını istiyor.

Türk halkı, hükümeti ve devleti de teslim olmayınca Amerikalılar çıldırıyor, gerçek kişiliklerini ve niyetlerini ortaya koyuyorlar.

Herkes bilsin ki, Amerika'nın Irak ve özellikle Iraklı Kürt politikasının hedefi Türkiye'dir.

İşgal sonrası gelişmeler ve Amerika'nın Türkmenler'e yönelik davranışları bu gerçeği yeterince kanıtlıyor.

Tabii ki, anlamak isteyenlere.

Amerika ve doğal olarak İsrail asla güçlü, saygın ve Osmanlı anılarını hatırlatacak bir Türkiye'yi bölgede istemezler.

Bakalım bugün Ankara'da olacak olan Yeni Çar Putin ne isteyecek!

Müthiş örnek!

06-12-2004

Yeniden seçilen Başkan Bush ikinci dönem için ekibini hazırlıyor. Beyaz Saray, hükümet, dışişleri ve savunma bakanlıkları ile CIA'da önemli atamalar yapıyor.

Özetle, şahinlerin de şahinleri işbaşına getiriliyor...

Önceki gün Bush, New York'un eski polis müdürü Bernard Kerik'i iç güvenlik bakanlığına atadı.

Bu atama Bush'un yalnız siyasal tercih ve ideolojisini değil aynı zamanda kişiliğini de yansıtıyor.

Çünkü Kerik oldukça ilginç bir kişi.

49 yaşında olan Kerik doğar doğmaz babasız kalır.

Annesinin ahlaksızlıklarına dayanamayan baba, evi terk eder. Kerik iki yaşında iken annesi, 'dostu' tarafından öldürülür.

Üvey baba, Kerik'i döverek sokaklarda büyüttmüş.

Suç dosyası kabarık olan üvey baba adam öldürmekten içeri atılınca Kerik bu kez babasız kalır ve tam anlamı ile bir sokak çocuğu olur...

Her türlü pis işe bulaşan Kerik kendi başına yaşamının yollarını bularak judoda siyah kuşak sahibi olur ve sokaklarda karşılaştığı herkesi dövmeye başlar. Bu nedenle liseden atılan Kerik çok iyi tanıdığı sokaklarda polis olarak görev yapmak ister. Askerliğini Kore'de ve Suudi Arabistan'da yapan Kerik, döndüğünde polislik mesleğini seçer.

Sokakları ve sokak çetelerini iyi bilen Kerik mesleğinde hızla yükselir. Suç çetelerine karşı yasa ve kural tanımaz sert davranışları ile ünlenir ve birçok hapislinin yönetimine atanır. En son özel bir güvenlik şirketinde çalışırken Başkan Bush onu New York polis şefliğine atar.

Irak polisini eğitmek için dört aylığına Bağdat'a gider ve ünlü Ebu Gureyb Hapishanesi'ne uğrar!

Başkan Bush gibi Evangelist ideolojiye inanan ve bağınaz bir muhafaza-kâr olan Kerik, tıpkı onun gibi ilahi güçlerin mucizesine inanır ve kendisinin de bu güçler sayesinde hidayete erdiğini söyler.

İşte böyle bir kişi, artık Amerikan İç Güvenlik Bakanı... Görevi ise iç güvenliği tehdit eden her türlü davranış ve eylemi önlemek.

Vay Amerika'da yaşayan Müslümanlar'ın haline.

Gençliğinde sokaklarda karşılaştığı herkesi düşman olarak algılayan Kerik, bundan böyle Bush'un düşman kabul ettiği tüm Müslümanlar'ın peşine düşecek. Tıpkı Dışişleri Bakanlığı'na getirilen Rice ve yandaşları gibi.

Hepsinin tek amacı var ve olacak:

Arap ve Müslüman ülke ve halklarını hizaya getirmek (!) ve İsrail'i bölgede sonsuza dek egemen kılmak.

İşte size son bir örnek:

Geçen hafta boyunca herkes Ukrayna'daki seçimleri konuştu. Amerika, muhalefetin adayı Yuşçenko'ya sahip çıktı.

48 milyon insanın yaşadığı Ukrayna'da 30-40 bin insan sokaklara dököldü ve Başbakan Yanukoviç geri adım atmak zorunda kalarak seçimi iptal etti.

Şimdilik demokrasi kazandı!

Benzer şeyler aylar önce Gürcistan'da yaşandı ve Amerika muhalefetin adayı Şakaaşvili'yi başkan seçtirdi.

Peki BOP ile Arap ve İslam dünyasına demokrasiyi getireceğini söyleyen Amerika acaba neden benzer davranışları bu ülkelere karşı göstermiyor?

Örneğin Şiiler güneyde ve Kürtler kuzeyde ayaklandıklarında acaba neden baba Bush ve sonra Clinton, Irak halkına yardım etmedi? Neden Amerika demokrasi için ayaklanan yüz binlerce Iraklı'nın Saddam tarafından yok edilmesine izin verdi?

Peki neden Amerika geçen ay halkın tepkilerine rağmen Tunus'ta Bin Ali'nin düzmece bir seçimle beşinci kez seçilmesine destek verdi? Neden Amerika geçen yıl sokaklara dökülen Azerbaycan halkının tepkisine rağmen oğul Aliyev'e sahip çıktı?

Neden Amerika Kazakistan ve Türkmenistan'daki komik seçimleri demokrasi zaferi olarak ilan ediyor ve oradaki diktacı yönetimlere ve babadan oğula devredilen iktidarlara sahip çıkıyor?

Neden Amerika Ürdün Kralı Abdullah'ın keyfine göre veliaht değiştirmesine, Kaddafi ile Mübarek'in oğullarını iktidara hazırlamasına ses çıkarmıyor?

Elbette örnekleri çoğaltmak mümkün.

Ancak Amerika açısından bir şey değişmeyecek.

Amerika, Arap ve Müslüman ülkelerde kendisine ve dolayısıyla İsrail'e hizmet edecek iktidarlar istiyor.

Konu Müslüman ülkeleri ilgilendiriyorsa demokrasi Amerika'nın isteyeceği son şeydir.

Amerika Müslüman ülkelerdeki iktidarların demokrat olmamasını tercih ediyor.

Çünkü Washington biliyor ki; Arap ve Müslüman ülkelerinde yerleşecek demokrasiler mutlaka Amerika karşıtı olacaktır.

Bunun nedeni de bu ülkelerdeki halklar ya da İslam değil, Amerika'nın ta kendisidir.

İşte bu gerçeği görmemeleri için Arap ve Müslüman halklar hiçbir şekilde özgür ve demokrat olmamalıdır.

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de Amerikan yönetimlerinin görevi bu olacaktır.

Bush ya da başkası olması çok fark etmeyecektir.

İçeride Kerik gibileri Müslümanlar'ı hedef alırken, dışarıda Bush ve yandaşları Arap ve Müslüman ülkelere Kerik'in demokrasisini götürecekler!

Amerika'yı sevenlere hayırlı ve uğurlu olsun!

Kuzey rüzgârları!

8-12-2004

Kuzeyden, yani poyrazdan esen rüzgârlar hep soğuk olur. 522 yıllık resmi Rus-Türk ilişkilerinde hep böyle olmuş.

Sovyetler döneminde ise Lenin, Atatürk'e ve Kurtuluş Savaşı'na destek vermiş.

Daha sonra rahmetli Celal Bayar her kış komünizmin Türkiye'ye gelişini bekleyip durmuş!

Komünizm Türkiye'ye gelmedi, ama Sovyetler Birliği'nden çekip gitti.

Neden gitti, ya da geri gelir mi bilinmez, ama Rusya artık ne eski Sovyetler Birliği ne eski Rusya.

Rus emekçileri kapitalizmle tanıştı.

KGB'nin eski şefi Putin artık Rusya'nın yeni lideri.

Baksanıza Cumhurbaşkanı Sezer'e ve Başbakan Erdoğan'a öyle sıcak sarılıyor ki, adeta birileri elinden alıp götürecek diye korkuyor...

Allahtan Rus usulü, dudaklarından öpmedi!

Keşke aynı kardeşçe duygularla Çeçen halkına sarılsaydı. O zaman her şey çok daha kolay olacaktı. Türkiye de Putin'i bağrına basacaktı.

Türk firma ve işadamlarının 11 milyar dolar yatırım yaptığı, Türkiye'nin neredeyse tüm gazını ithal ettiği ve yaklaşık 6 milyar dolarlık mal sattığı Rusya şimdi dost olmak istiyor. İşte bu nedenle Putin Ankara'ya geliyor.

Arka bahçesi olarak gördüğü Kafkaslar ve Orta Asya'da her gün yeni Amerikan dikenlerini gören Moskova, artık bir şey yapma zamanının geldiğini düşünüyor.

Türkiye ise bir yandan Amerika ile soğuk bir dönem yaşarken, öbür taraftan da AB'nin bitmez tükenmez mızızlanmalarından bıkmış durumda.

Peki Türkiye, Rusya'ya ne kadar güvenebilir? Ya da Rusya, Türkiye'nin beklentilerine ne kadar karşılık verebilir?.

Hani bazıları AB ve Amerika'ya alternatif ararken Rusya'dan söz etmişti.

İyi de, Rusya acaba Türkiye'yi ne kadar alternatif görüyor? Yani Rusya, Türkiye için ne tür hesaplar yapıyor? Rusya acaba ne kadar samimidir bu hesaplarında?

Şimdilik bunu bilemiyoruz. Ancak ortada önemli bir gerçek var. Rusya gerçekten Türkiye'ye muhtaç.

Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Orta Asya'da, Ortadoğu'da sıkışan Rusya tüm bu bölgelerde hâlâ adı anılan Türkiye'ye ihtiyaç duyuyor. Özellikle Ortadoğu'da tüm mevzilerini kaybeden Rusya, burada yıldızı giderek parlayan Türkiye'nin yardımını istiyor.

Anlaşılan Putin de 1 Mart tezkeresinin değerini anlamış.

Türkiye artık eski düşman değil.

Türkiye, NATO'nın eski ön karakolu olmadığı gibi, onlarca Amerikan üssünün dağıldığı bir ülke de değil.

Putin de artık Ankara'da farklı bir iktidar olduğunu görüyor.

Irak ve bölge politikalarından dolayı Amerika'yı ve Filistin halkına karşı işlediği cinayetlerden dolayı da İsrail'i en sert şekilde eleştiren bir Türkiye, anlaşılan Moskova'ya da güven veriyor. Tıpkı Arap ve Müslüman ülkeler ile AB ülkelerine verdiği güven gibi.

Umarım Putin, KGB alışkanlıklarından sıyrılarak Türkiye'ye yaklaşımında samimi ve dürüst olur.

Rusya'nın çıkarı Türkiye ile sıcak ilişkiler kurmaktır. Türkiye'nin çıkarı ise tüm komşuları ile iyi geçinmektir.

15 yıl önce düşman olan tüm komşular bugün artık dost olmuştur.

Ermenistan hariç. Gün gelir onunla da orta bir yolda buluşulur. Yeter ki batıdaki bazı başkentler ve çevreler kışkırtma alışkanlıklarından vazgeçsinler.

Dünyada herkesin herkesle sorunu var. Tıpkı Ermeniler'in Türkiye ve Türklerle olan sorunları gibi. Ama dünyada birçok ülke ve ulus başka ülke ve uluslarla olan sorunlarını aşıyor, birlikte barış ve kardeşlik içinde yaşamaya becerisini ve cesaretini gösteriyor. Gün gelecek Ermeniler ve Türkler de bunu başaracak. Bunun da tek bir yolu var: Konuşmak, ama açık, samimi ve cesurca.

Ermeniler ve Türkler bunu başardığı zaman sorunların çözümü çok daha kolay olacak.

Baksanıza, on sene önce konuşulması bile yıllarca hapis demek olan konular bugün artık günlük yaşamın birer parçası olmuş durumda. Nerede şu meşhur 141-142 ve 163. maddeler? Neden 'Kürt' tartışmalarından bunca insan öldü?

AP Başkanı Borell, Kürtçe afişlerle karşılanıyor Diyarbakır'da. Ve hiçbir şey olmuyor. Başbakan Erdoğan Ermeni müzesinin açılışına katılıyor.

700 yıllık bir imparatorluğun tüm mirasını taşıyan bir Türkiye ne yapması gerektiğinin bilincinde olarak doğru adımları atacaktır.

2 milyon nüfusu ile Ermenistan da her şeyin farkında. Eski başkan Ter Petrosyan ve şimdiki başkan Koçaryan'la konuştuğumda hep bunu görmüştüm.

Dediğim gibi sorun dışarıdaki Ermeniler ve bu Ermeniler'in bulundukları ülkelerin bazı güçleri tarafından kullanılması sorunudur.

Elbette hiçbir şeyin olmadığını hiç kimse söyleyemez. Elbette o koşullarda Ermeniler acı çekti ve yaşadıkları toprağı terk etmek zorunda kaldı ya da bırakıldılar.

Bugün Suriye ve Lübnan'da yaşayan Ermeniler'in tümü Anadolu'dan göçe zorlananlardır. Ama hepsi hâlâ Anadolu toprağını özler ve hâlâ Türkçe konuşur.

Bunun da bir anlamı olsa gerek!

Efelenme!

12-12-2004

Hafta başında Suriye ve Lübnan'a gitmiştim. Cuma sabahı döndüm. Uçakta perşembe gününün gazeteleri vardı.

Hürriyet'te genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün makalesine baktım.

Başlık 'Efelenme diplomasisinin sonu...'

Sayın Özkök, AK Parti hükümetinin İsrail politikasını 'efelenme' olarak nitelendiriyor ve bundan vazgeçmesini tavsiye ediyor.

Sayın Özkök gerekçe olarak da Mısır Başkanı Hüsnü Mübarek'in İsrail

ile ilişkilerini gösteriyor.

Sayın Özkök bir İsrail gazetesine dayanarak “Mübarek, Kuveyt ve Suriye’yi barış yolunda daha büyük adımlar atmaya teşvik ediyor” diyor ve Mübarek’in “Şaron Filistin ile İsrail arasında barış için bir şanstır” dediğini okurlarına duyuruyor ve “bir Arap ülkesi lideri çıkıyor ve Şaron’a kasap değil, barış sağlayacak insan gözüyle bakıyor” diye ekliyor.

Çok ilginç...

Öncelikle düzeltelim ve açıklayalım.

Mısır lideri Mübarek, Şaron’un barış için bir şans olduğunu söylememiş, olmasını temenni etmiştir. Mübarek’in Suriye ve Kuveyt’i barış için teşvik etmesi de anlamsız ve yanlış bir bilgidir.

Çünkü Suriye lideri Beşar Esad birkaç kez İsrail ile barış yapmaya hazır olduklarını söyledi. Esad bunu Ankara ziyareti sırasında Başbakan Erdoğan’a da söyledi ve Türkiye’nin arabuluculuğunu kabul edebileceğini belirtti. Ancak barışa ve Erdoğan’ın arabuluculuğuna yanaşmayan Şaron’dur. ABD ile stratejik işbirliği olan Kuveyt’in ise İsrail ile bir problemi yok.

Dönelim Mübarek’in İsrail ile ilişkilerine.

Anlaşılan Sayın Özkök kötüyü örnek göstermek istiyor.

Sayın Özkök, Mısır’ın hafta başında İsrail ile karşılıklı mahkûm takası yaptığını söylüyor ve bu ülkenin İsrail ile iyi ilişkiler geliştirmeye çalıştığına dikkat çekerek Türkiye’nin anlamsız bir şekilde İsrail’e efelendiğini söylüyor.

Mısır, İsrail ile ilişkisi olan, ancak halkın tepkisi ile Şaron politikalarını protesto etmek için büyükelçisini Tel Aviv’den çeken bir Arap ülkesidir.

Amerika ile iyi ilişkisi olan Mübarek’in İsrail ile bu tarz bir ilişkisinin olması gayet doğal.

Üstelik Mübarek 1981 yılından bu yana Mısır’ı yönetiyor!

Bu nedenle Erdoğan ile Mübarek’i özellikle İsrail politikaları nedeniyle aynı kefeye koymak, sanıyorum haksızlık olur.

Ayrıca unutmayalım ki, İsrail’i tanıyan ve Kudüs’ü ziyaret eden eski Başkan Enver Sedat bu yaptıklarından dolayı öldürülmüştür.

Dönelim Türkiye meselesine.

Türkiye, İsrail’i 1949 yılında tanıyan ilk İslam ülkesidir. Türkiye, İsrail ile her türlü ilişkisi olan bir ülke.

Türkiye, uçaklarını İsrail’de modernize eden ve Tel Aviv ile askeri işbirliği anlaşmaları bulunan bir ülke. Türkiye, Amerika’daki Yahudi lobilerinin çok yakın ve yoğun ilgi gösterdiği bir ülke.

Dolayısıyla Türkiye ile Mısır arasında bir benzetme ve karşılaştırma yapılamaz.

Üstelik Türkiye Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçilmesiyle İslam âleminin de lideri olmuştur.

Dönelim efelenme meselesine.

Sayın Özkök'in efelenme diye nitelendirdiği şey, Başbakan Erdoğan'ın Şaron ve İsrail ile ilgili olarak yaptığı eleştiriler. Sayın Başbakan ve TBMM Başkanı Sayın Arınç İsrail'i Filistin halkına karşı terör uygulamakla suçlamış ve sert eleştirilerde bulunmuşlardı.

Arınç ve Erdoğan Türk halkının büyük bölümünün duygularına tercüman olmuşlardır.

Tıpkı Ebu Gureyb işkenceleri ve Felluce katliamları nedeniyle Amerika'ya karşı tutum ve söylemlerinde yaptıkları gibi.

Sayın Özkök'e göre Erdoğan, Arınç ya da hükümet, İsrail'in terör ve katliamlarına karşı sessiz kalmalıydı ya da yumuşak tepkilerle geçiştirmeliydi.

Sayın Özkök, bu tavsiyelerini hükümete yaparken, acaba neden Şaron'a 'şu katliamlardan vazgeç' tavsiyesinde bulunmuyor.

Sorun, Erdoğan ya da hükümetin 'efelenmesi' sorunu değil.

Sorun, tüm dünyada farklı düzey ve biçimlerde bile olsa sert tepki ve nefrete neden olan İsrail ve katil Şaron'un cinayetleridir.

Elbette Ak Parti hükümeti, Türk devleti ve halkı işlenen bunca cinayetlere karşı sessiz kalamaz.

Hele Başbakan Erdoğan ve mücadele arkadaşları asla. Onların siyasal ve kişisel bilinçleri, eğitim ve yaşam biçimleri her türlü haksızlığa karşı mücadele ederek şekillenmiştir.

Erdoğan ve arkadaşlarından farklı bir tutum bekleyenler yanılır. Bunu bilen İsrailliler bile AK Parti zaferinden sonra endişelerini gizlememişlerdir.

Elbette kimse Türkiye'nin İsrail'e savaş ilan etmesini, ilişkilerini kesmesini ya da bu ülke ile imzalanmış anlaşmalarını iptal etmesini beklemiyor.

Zaten AK Parti hükümeti de bunu yapmıyor.

Hükümetin yaptığı şey İsrail'e "Cinayet işlemek yerine gel de barış yap" demek ve "ben senin dostun olarak sana yardımcı olurum" diye eklemeştir.

Ama katil Şaron "Hayır, sen Müslüman bir ülke olduğun için sana güvenmem ve Ortadoğu'da önemli bir ülke olmana izin vermem" diyor.

Bunları bir tek nedenden dolayı yazdım.

Şam'da olduğum sırada Arap Parlamentolar Birliği'nin bir toplantısı vardı.

Herkes Başbakan Erdoğan'ın, Türk halkının, Türk devletinin İsrail ve Amerika'nın Filistin ve Irak'taki cinayetlerine karşı onurlu 'efelenme'lerin-

den söz ediyor ve bundan da gurur duyuyordu.

Ama hiç kimse Mısır lideri Mübarek'in ne söylemlerini ne de politikalarını hatırlamıyordu bile.

Hatırlayanlar da farklı tanım ve sözlerle tepki gösteriyordu!!

Felluce katliamı

13-12-2004

Seçim kampanyasında “terörün kökünü kazıyacağını” söyleyen Bush başkan seçilir seçilmez Irak'ta katliam başlattı.

İkinci döneminde Bush'tan daha insancıl politikalar bekleyenler umarım umutlarını hâlâ koruyorlardır!

Felluce'de olup bitenleri herkes görüyor.

Her türlü teknolojik silahla donatılmış 15 bin Amerikan askeri şehre saldırı başlattı.

Tanklar ve uçaklar hedef seçmeksizin Felluce'ye sürekli bomba yağıyor.

Camiler, hastaneler, okullar bombalanıyor ve her gün onlarca insan ölüyor.

Amerika, Felluce'deki direnişi kırarak Irak halkını topluca sindireceğini hesaplıyor.

Amerika, Irak'ta, Afganistan benzeri bir seçim yaptırarak kendi yandaşlarını iktidara getirmeyi planlıyor.

Necef'te Şii Sadr grubunu 'ayak oyunları' ile şimdilik denklem dışı bırakmayı başaran Amerika, Felluce'deki Sünni direnişi kırabileceğini hesaplıyor.

Geçtiğimiz Nisan ayında da benzer bir operasyon başlatan Amerika, savaştan bu yana 100 bin Iraklı'yı öldürdü.

Tamı tamına YÜZ BIN...

Bunu ben değil, geçen ay Irak'ta incelemelerde bulunan Amerikalı doktorlar grubu söylüyor.

11 Eylül'de Amerika için kıyameti koparanlar, her nedense şimdi Amerikalı doktorların raporunu görmezlikten geliyorlar.

Amerikan muhibbi bu kişiler Felluce katliamlarını da görmezlikten gelecekler.

Bazıları Amerikan ağzı ile konuşmayı sürdürüyor:

“Amaç Felluce'deki Ladin ya da Zarkavi'ye bağlı teröristler”...

Peki o zaman Afganistan neden işgal edildi?

Hani Ladin ve yandaşları orada yok edilecekti?

Hani Irak halkı Amerikalılar'ı çiçeklerle karşılayacaktı?

Hani Amerikalılar Irak'a özgürlük, demokrasi ve insan haklarını getireceklerdi?

Amerika baştan beri yalan söylüyor...

Amerikalılar Afganistan'ı Bin Ladin için işgal etmediler.

Amerikalılar Irak'a Saddam için gelmediler.

Amerikalılar'ın tek bir hesabı vardı ve öyle kalacak.

Her şey İsrail için.

Bu ana başlığın altını herkes istediği gibi doldurabilir.

Detaylar asla önemli değil.

Bu nedenle Amerikalılar sürekli öldürecekler...

Amerikalılar asla Irak'ın bir Arap ülkesi olarak yeniden eski gücüne kavuşmasına izin vermeyeceklerdir...

Felluce direnebilir ya da düşebilir...

Dünya halklarının tarihinde nice Felluceler oldu ve olacak...

Anlaşılan bu gerçeği yalnız 'aptal' Amerikalılar anlamıyor ya da anlamak istemiyor...

Amerikalılar ne çabuk unuttu Vietnam rezaletini ve hezimetini...

Fransızlar, Cezayir'i tam 130 yıl işgal altında tuttu.

Fransızlar, Cezayir halkına kendi dilini konuşmayı yasakladı.

Cezayirliler Arapçayı unuttu.

Camiler kapatıldı, namaz kılanlar öldürüldü.

Cezayir'i parçalamak ve Cezayir halkını birbirine düşürmek için Fransızlar neler yapmadı ki!

Bugün Amerikalılar aynı oyunları Irak'ta oynamaya çalışıyor.

Göreceli olarak başarılı da olabilirler.

Ancak Irak halkının kaderi asla Kızıldertililer'e benzemeyecektir.

Kızıldertililer'i 'vahşi' oldukları için topluca yok eden Amerikalılar, şimdi de 'terörist' oldukları için Iraklıların kökünü kazımaya çalışıyor.

Olay Felluce'de bitmeyecektir.

Amerika, direnen her Irak kentini, şehrini, köyünü ve evini yok edinceye kadar katliamlara devam edecektir.

Üstelik özgürlük ve demokrasi adına!

Ama ne yazık, bazıları Amerikan palavralarına inanıyor ya da inanmak zorunda ve Türk halkını da inandırmaya çalışıyor.

Emperyalist, sömürgeci güçlerin ve onların işbirlikçilerinin yöntemi hep aynı.

1920'li yıllarda işgalci güçler ve onların işbirlikçileri de Atatürk ve yandaşlarına 'eşkiya' diyordu.

O sıralar henüz 'terörist' kelimesi moda olmamıştı.

Felluce'de Kaideci ya da radikal İslamcılar olabilir.

Birileri de bunlardan nefret edebilir ve onları terörist olarak görebilir.

Bunda hiçbir sorun yok.

Ancak hiç kimse asıl büyük fotoğrafı görmezlikten gelemes ve gelmemeli.

Bu büyük fotoğrafta tek bir gerçek var.

O da, Afganistan ve Irak işgalleri asla Amerika'nın yutturmaya çalıştığı gibi birer özgürlük ve demokrasi savaşı değildir.

Bunlar tam anlamıyla Bush'un ilan ettiği 'yeni Haçlı savaşının' birer hamlesidir.

İçerisinin siyasal, ekonomik, dinsel ya da ırkçı olması hiç önemli değil...

Önemli olan bu savaşta hedefin bizler olmasıdır.

Yani bölge halkları.

1948'de Yahudi İsrail devletini Filistin toprağında kurduran Amerika'dır. 56 yıllık bölge tarihine bakanlar bunu çok rahat görebilirler.

Görmek ve anlamak istemeyenler ise biraz geriye gidip Osmanlı'nın çökertilmesi sürecini öğrenmeye çalışsınlar!

Belki o zaman Felluce'de ölenler için biraz olsun vicdanları sızlar ve bu katliamlara kendilerinin de ne kadar katkıda bulunduklarını görürler!

Suriyeli bir gazeteci (1)

19-12-2004

"Türkiye'de yaşayan Suriyeli bir gazeteci, Erdoğan'a tavsiyede bulunuyor. Özeti şu: 'İsrail'e biraz daha yüklenin, Amerika'ya biraz daha kafa tutun. Arap dünyasının lideri oluyorsunuz'. Bir Türk'ün gururunu okşayacak sözler".

Bunlar Ertuğrul Özkök'ün çarşamba günü *Hürriyet*'teki yazısının giriş bölümü.

Sayın Özkök yazının devamında, AB'ye yaklaşan bir Türkiye'nin Irak ve İsrail meselelerinde tarafsızlığını korumasını tavsiye ediyor ve ekliyor: "Türkiye'de bazı kişiler tam aksi istikametini seçilmesini tavsiye ediyorlar. Mesela 'onurlu efelenmeden' söz ediyorlar. Türkiye'yi, İsrail ve Amerika'ya karşı 'mücadelede' ön saflarda görmek istediklerini yazıyorlar. Hatta, bu tutumun 'Tayyip Erdoğan'ı Arap dünyasının lideri' yapacağını bile söyleyebiliyorlar. Anlayacağınız Türkiye'ye 'Araplar'dan daha fazla Arapçı' bir siyaset öneriyorlar. Arap dünyasındaki liderlik eksikliğini Erdoğan'ın doldurmasını bekliyorlar."

Sayın Özkök'ün bu değerlendirmesini okurken aklıma Nazlı Ilıcak gel-

di. Sayın Ilıcak da 1 Mart tezkeresi öncesinde bana, “Sen nasıl olsa Suriye’lisin ve tuzun kuru. Tezkere çıkmazsa olanlar bize olacak ve Türkiye mahvolacak” demişti. Ben de kendisine: “Ben Türkiye’yi belki de sizden daha fazla önemsiyorum, ama merak etmeyin tezkere çıkamayacak ve Türkiye, mahvolamayacak. Tersine başı dik olarak dünyada prestij kazanacak” demiştim. Merak edenler, bu konuşmanın metnini *Kanal 7*’den isteyebilir.

Dönelim konumuza.

Konunun iki boyutu var; biri teknik, diğeri politik.

Isterseniz bugün teknik boyutuna bakalım.

Sayın Özkök benim Sayın Başbakan’a “tavsiyelerde bulunduğumu” söylüyor. Birden kendimi MGK gibi hissettim. Hani bir zamanlar hükümete tavsiyelerde bulunuyordu. Tabii bu işin şakası.

Ama ben kim, Başbakan’a tavsiyede bulunmak kim!

Ben Sayın Erdoğan’ı yaklaşık 17-18 yıldır tanıyorum.

Benzer şekilde Abdullah Gül’ü de yaklaşık 10 yıldır tanıyorum. Sayın Arınç ve hükümet üyelerinin de çoğunu yıllardır tanırım.

Ancak AK Parti hükümeti kurulduktan sonra ve bugüne kadar Sayın Erdoğan ile muhabirliğini yaptığım bir Arap gazetesi için bir kez görüştüm. Onun dışında genel toplantılarda Sayın Başbakan ile birkaç kez karşılaştım. Sayın Başbakan’ın hiçbir dış ve iç gezisine katılmadım ve başkaları gibi çağırılmadım. Başbakan’ın danışmanları ile de yakın ilişkim yok.

İran’a seyahati esnasında Sayın Başbakan’dan iki gün önce gittim ve bir gün sonra döndüm.

Sayın Başbakan çarşamba günü Şam’a gidiyor, ama ben ondan bir gün önce Suriye’de olacağım.

Yani Sayın Başbakan’a tavsiyelerde bulunmak için hiçbir fırsatım olmadı ve böyle bir fırsatı yaratmak için hiçbir zaman özel bir çaba içinde olmadım ve olmam.

Oysa ben toplam dört Arap gazetesine yazı yazıyorum ve *BBC* dahil birçok radyo ile çalışıyorum. Yani normalde bir gazeteci olarak Sayın Başbakan ile ortalama her ay görüşmem gerekirdi. Muhalefetteyken sık sık görüştüğüm Sayın Gül ile de son iki yılda sanıyorum üç ya da dört kez görüştüm. Hükümet üyelerinden ise yalnızca Sayın M. Ali Şahin’i ziyaret ettim, kısa bir süre önce de Enerji Bakanı Sayın Hilmi Güler ile bir kahvaltıda diğer meslektaşlarla birlikte bir araya geldim.

Sayın Arınç’ı ise başkan seçilince kutlamak için ziyaret ettim ve Şam ziyareti sırasında bir grup Türk gazeteci ile orada bulunduğum için kendisi ile görüştüm. Yani Başbakan’a olduğu gibi hükümet üyelerine ve Sayın Arınç’a da politik tavsiyelerde bulunacak hiçbir ortamım olmadı.

Üstelik 1 Mart tezkeresine ben değil, TBMM 'hayır' dedi.

Sayın Erdoğan, Sayın Arınç, Sayın Elkatmış ve diğer hükümet üyeleri ya da AK Parti yöneticileri Amerika ve İsrail'e yönelik söylemlerde bulunurken ben yanlarında değildim ve ne öncesinde ne de sonrasında onlarla konuşmadım. Yani Sayın Başbakan kendi inançları, değer yargıları ve politik tercihleri içinde Şaron'a, İsrail hükümet ve devletine terörist dediğinde benden tavsiyeler almadı.

Sayın Özkök böyle düşünüyorsa ayıp ediyor!

Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanıdır ve bırakın bir Suriyeli'yi, herhangi bir Türk gazeteciden dahi tavsiyeler alacak durumda değildir ve asla olmaz.

Ancak Sayın Başbakan sorumluluk mevkiinde ve demokrat bir kişi olarak basını izler ve tüm konularda insanların ne düşündüğüne, ne dediğine bakıp sonuçlar çıkarabilir. Eğer bu çerçevede Sayın Başbakan yazdıklarını ya da televizyonlarda anlattıklarını dinleyip bazı sonuçlar çıkarıyorsa, bu bir gazeteci olarak beni yalnızca sevindirir ve onurlandırır. Çünkü benim Sayın Başbakan, hükümet üyeleri ve AK Parti ile gazetecilik dışında bir ilişkim olmadı, yok ve asla olmayacaktır.

Suriyeli bir gazeteci (2)

20-12-2004

Dün, Sayın Ertuğrul Özkök'ün benimle ilgili "Başbakana tavsiyelerde bulunuyor" söylemine teknik açıdan yanıt vermeye çalıştım.

Bugün ise olayın biraz da politik boyutuna bakmak istiyorum.

Dün de söylediğim gibi Sayın Başbakanı, Sayın Gül'ü, Sayın Arınç'ı ve daha birçok AK Parti yöneticisini yıllardır tanıyorum.

Onlar da beni tanır!

Yani ben kasım seçimleri öncesinde Erdoğan'ı büyük yalanlarla manşetlere çekip, iktidara gelince de onu kahraman ilan edenlerden değilim.

Tam tersi, iktidara geldiler diye ben onlardan uzak durdum.

Ben yalnızca 22 aydır *Yeni Şafak*'ta, haftada üç gün yazı yazıyorum.

Yanlış hatırlamıyorsam da on yıldır televizyon haber ve programlarına katılarak gördüklerimi, bildiklerimi ve inandıklarımı anlatıyorum.

Yani ben on yıl önce ne söylediysem şimdi de aynısını söylüyorum.

Ve söylediklerimin neredeyse tümü doğru çıktı.

Elbette ben bir münecim değilim. Ama ben bir bölge insanı olarak anlattıklarımın tümünü yaşadım.

Belki de beni farklı kılan budur.

Üstelik benim, Suriye dahil hiçbir ülkeye ve hiç kimseye diyet borcum

yoktur. Daha önce de söylemiştim: Son yıllara kadar Suriye'ye gidemiyordum bile.

Anti-demokratik ve Amerikan işbirlikçisi Arap lider ve yönetimlerini benim kadar açıkça ve net olarak eleştiren de yok sanıyorum.

Ama işin daha ilginç yanı şu; ben söylediklerimi yalnızca şimdi değil en az 25 yıldır söylüyorum.

Yani her hafta, her ay ya da her yıl görüş değiştirenlerden değilim.

Ben 1978-1980 yılları arasında Dışişleri Eski Bakanı Sayın İsmail Cem'in çıkarttığı *Politika* gazetesinde de yazdım.

Şimdi söylediklerimi o zaman da sol eğilimli bu gazetede yazdım.

O zaman da Amerika'nın Afganistan'daki Yeşil Kuşağı'na dikkat çektim, bölgemiz için ne kadar tehlikeli oyunlar peşinde olduğunu söyledim ve İsrail'in asla barışa yanaşmayacağını vurguladım.

Üstelik o zaman daha Filistinliler'in intihar eylemleri yoktu, Usame Bin Ladin ortaya çıkmamıştı ve Amerika Irak'ı işgal etmemişti.

O zaman da söylediğim her şeyi somut veri ve örneklerle kanıtlamaya çalışmışım.

Merak edenler arşive gider ve yazdıklarına bakar.

Özetle, eğer benim yazdıklarım birer tavsiye ise demek ki ben o günlerden bu yana Türkiye'yi yöneten tüm başbakanlara ve hükümetlere tavsiyelerde bulunmuşum.

Biraz kaba olacak ama.

Vay canına!

Dönelim tekrar konuya.

Bildiğim kadarıyla Amerika, İsrail ve Yahudi lobileri benim *Yeni Şafak*'taki yazılarımdan, televizyon ve radyolardaki söylemlerimden oldukça rahatsız oluyorlar.

Onlar bu rahatsızlıklarını zaman zaman bazı çevrelere aktarıyor.

Umarım Sayın Özkök'ün de benimle ilgili söylemi bu çerçevede olmamıştır. Çünkü bu söylem, Sayın Özkök'ün Amerikan Yahudi lobilerinin en önemli liderlerinden Abraham Foxman'ın Sayın Özkök ile buluşmasından iki gün sonra *Hürriyet*'te yer aldı.

Oysa Amerika, İsrail ve Yahudi lobilerinin yapması gereken şey, söylediklerime yanıt vermektir.

Yani eğer benim söylediklerim yalan ise, doğruları söylesinler.

Ama söyleyemezler. Çünkü söyleyecek bir şeyleri yok.

Tıpkı 11 Eylül sonrasında ve 1 Mart tezkeresi öncesinde bar bar bağırarak gibi!

Onlar da bugün artık Amerika'yı savunamamanın sıkıntısını yaşıyorlar.

Oysa ben 11 Eylül sonrasında ve 1 Mart tezkeresi öncesinde ne söylediysem bugün de aynısını söylüyorum.

1 Mart öncesinde, tezkerenin reddedilmesi durumunda Türkiye'nin inanılmaz bir şekilde prestij kazanacağını, Arap ve İslam halklarının Türkiye'ye farklı bakacağını, Avrupa ülkelerinin de Türkiye'ye daha değişik yaklaşacaklarını söylemiştim.

Şimdi AB Türkiye'ye yeşil ışık yakıyorsa, bu, 1 Mart tezkeresinden dolayıdır.

Eğer tüm Arap halkları Türkiye'ye hayran ise bu 1 Mart tezkeresi ve Erdoğan'ın İsrail ve Amerika'ya yönelik sert eleştirilerindendir.

Eğer İslam Konferansı Örgütü, Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu genel sekreterliğe seçtiyse bu da aynı nedenlerdendir.

Peki bütün bunların neresi kötü?

Ben hiçbir zaman Erdoğan'a "İsrail'e biraz daha yüklenin, Amerika'ya biraz daha kafa tutun" türünden tavsiyelerde bulunmadım ve bulunma hakkını da kendimde bulmuyorum. Ama ben İsrail ve Amerika'nın yaptıklarını ve işledikleri cinayetleri tüm çıplaklığıyla anlatırım.

Ben hiçbir zaman "Erdoğan Arap âleminin lideri olsun ya da olacak" demedim, böyle bir şey yazmadım ve tavsiyelerde bulunmadım.

Ben Erdoğan, hükümet ve Türkiye'nin onurlu tavrından söz ederek Türkiye'nin bölgede ve hatta dünyada saygın bir yer edindiğini söyledim. Ben Arap ve İslam ülke liderlerinin birçoğunun Amerikan işbirlikçisi olduğunu söyleyerek, Türkiye'nin bölgede önder bir rol oynayabileceğine ve bölge halklarının umudu olabileceğine dikkat çektim ve Arap ülke ve halklarının Türkiye'nin AB mücadelesine destek verdiğini söyledim.

Şimdi eğer bu söylemleri Sayın Özkök tavsiye olarak kabul ediyorsa, o zaman benim yapacak hiçbir şeyim yok.

Çünkü Sayın Özkök ve diğer meslektaşlarımız yıllardır yazıp çiziyor ve hükümetlere tavsiyelerde bulunuyorlardı.

Peki Amerika'ya ne demeli?..

Hani Amerika Türkiye'deki "ılımlı İslam'ı Arap ve İslam ülkelere örnek gösteriyordu?

Yani Amerika, Erdoğan'a 'ılımlı İslam'ını İslam ülkelere ihraç et" tavsiyesinde bulunurken iyi oluyor da, biz "Erdoğan ve Türkiye Arap ve İslam halklarının gönlünde taht kuruyor" deyince neden kötü oluyor?

Üstelik ben bu 'tavsiyelerimle' aslında Amerika'nın da işini kolaylaştırıyorum. Tabii Amerika gerçekten Türkiye'yi örnek göstermek istiyorsa!

Çünkü ben yalnızca Türkiye'de yazıp konuşmuyorum.

Ben Arap ülkelerinde de aynı oranda, belki de daha fazla yazıp konuş-

yorum. Ve diyorum ki: Türkiye’de farklı bir hükümet var ve bu hükümet Amerikan ve İsrail haksızlığına karşı onurlu bir tavır koyuyor.

Eğer Erdoğan ve hükümet tersini yaparsa onu da söylerim.

İnsanlar da her şeyi görüyor ve anlıyor.

Yani insanlar Erdoğan’a, AK Parti hükümetine ve Türkiye’nin yaptıklarına bakıyor.

Eğer gördüklerinden dolayı hoşnut oluyorsa, o zaman ne benim tavsiyelerim ne de Amerikan propagandaları işe yaramaz.

Bu nedenle Sayın Özkök, eleştireceğiniz biri varsa o ben değil, Başbakan Erdoğan’dır!

Bir düşünün!

Erdoğan rüzgârı!

26-12-2004

Bu yazıyı sizlere Şam’dan yazıyorum. Buraya bir grup Türk meslektaşla birlikte gelmiştik. Başbakan Erdoğan ise çarşamba ve perşembe buradaydı. Suriyeliler Erdoğan’ı en üst düzeyde ağırladı.

Sayın Başbakan bir cumhurbaşkanı muamelesi gördü. Başkan Esad kişisel olarak Erdoğan ile ilgilendi.

Bayan Esad ise üç gün önce doğum yapmış olmasına rağmen Emine Hanım ve kızı ile yakından ilgilendi ve birlikte çarşıya bile çıktılar.

Suriyeliler daha önce de Abdullah Gül’ün Ocak 2003’te başbakan sıfatıyla yaptığı Şam ziyaretine büyük değer biçmişlerdi.

Yanlış hatırlamıyorsam Başbakan Miro 22 bakanı ile birlikte Gül’ü karşılamaya gelmişti havaalanına.

Gül ve Erdoğan’ın resmi olarak ziyaret ettikleri ilk Arap ülkesi Suriye. Bunun çok önemli bir anlamı var.

İki yıldır ve ısrarlı çağrılara rağmen İsrail’e gitmeyen Gül, Suriye’ye üç kez geldi.

Erdoğan ise hem Şaron’a ‘gelme’ dedi hem de Suriye’ye kalabalık bir medya ve işadamları grubu ile gitti.

Suriyeliler tüm bu jestlerin farkında ve bilincinde. Tıpkı Cumhurbaşkanı Sayın Sezer’in Hafız Esad’ın cenaze törenine katılması gibi.

O zaman da söylemiştim. Suriyeliler mutlaka bu jestlerin karşılığını verir. Merak edenler Güneri Civaoglu’nun 11 Haziran 2000’de *Milliyet*’teki köşe yazısına bakar. Sayın Civaoglu, köşesinde değerlendirmelerime yer vererek, Suriye-Türkiye ilişkilerinin geleceğini yazmıştı. Yani bugünkü durumunu.

Suriye’de ve tabii Arap dünyasında herkes 1 Mart sonrasında Türki-

ye'nin ne denli saygın bir ülke haline geldiğinin farkında.

Başbakan'ın İsrail'e ve Amerika'ya yönelik sert, ama haklı eleştirileri yalnız Suriye'de değil, tüm Arap ve Müslüman ülkelerde inanılmaz bir şekilde yankı buluyor.

Başbakanın Şam ziyareti yalnız Suriye değil, tüm Arap medyasında çok büyük yankı buldu.

Arap halkları Erdoğan'ı ve Türkiye'yi yakından izliyor. Bu nedenle AB'nin Türkiye ile üyelik görüşmelerine başlama kararını sevinçle karşılıyorlar.

Suriye ise Türkiye'nin AB'ye girmesiyle Avrupa'ya komşu olacağı için bir kat daha fazla sevinçli. Bu sevinçle Suriye Erdoğan'ın ve Türkiye'nin tüm AB ve bölge politikalarına destek veriyor.

Şam ile Ankara, başta Irak ve Filistin olmak üzere bölgenin tüm sorunları ile ilgili neredeyse aynı düşünceleri paylaşıyor. Bu nedenle Başkan Esad, Ankara'ya geldiğinde Türkiye'nin arabuluculuğuna hiç tereddütsüz "evet" dedi.

Bundan ve Türkiye'nin bölgede giderek artan prestij ve saygınlığından rahatsız olan İsrail, Erdoğan'ın arabuluculuğuna "hayır" dedi ve peşinden Hamas liderleri Ahmet Yasin ve Rantisi'yi öldürdü.

Buna tepki olarak Erdoğan, İsrail'i terörizmle su layınca bazı çevreler bundan rahatsız oldu. Aynı  evreler Türkiye'nin Arap  lkeleri ve özellikle Suriye ile ilişkilerini geliştirmesinden rahatsız oluyor.

Çünkü ABD ve İsrail de rahatsız oluyor.

ABD ve İsrail ise Suriye ve İran'ı tehdit edip duruyor.

Her iki  lke Türkiye'nin komşusu ve dostu. Bu dostluk ABD, İsrail ve yandaşlarını tedirgin ediyor ve korkutuyor. Oysa Ankara'nın Şam ve Tahran ile ilişkileri hiçbir zaman başka ülkelere karşı düşünülmemiştir.

Başka bir deyişle Türkiye'nin Suriye ya da İran ile yakınlaşması ve dostluğu ne İsrail'e ne de Amerika'ya karşı. Olsa olsa haksızlık ve zulme karşı.

Belki de İsrail, Amerika ve yandaşları bu nedenle Ankara-Şam yakınlaşmasından tedirgin oluyor. Oysa Ankara-Şam yakınlaşması tam tersine ABD ve Batı'yı sevindirmelidir. Çünkü bölgenin gerçek anlamda iki laik  lkesi Türkiye ve Suriye'dir.

Hani bir zamanlar Türk halkına yuttururlardı ya, Türkiye ve İsrail'dir diye...

İsrail yüzde yüz bir din devletidir. Ve laiklik ile hiçbir ilgisi yoktur.

Demokrasiye gelince.

İsrail gerçek anlamda demokratik bir ülke de değil.

Askeri ve siyonist ideoloji ile beslenen bir siyasal yapı asla demokrat

olamaz. Demokrasi yalnız sandığa gitmek değildir. Demokrasi, toplumsal ve insancıl bir kültürdür. Demokrasinin özünde, karşı tarafa saygı göstermek, onu sevmek var ve olmalıdır.

Bu duyguların İsrail toplumunda var olduğunu söyleyenlerin aklından şüphe etmek gerekir.

Suriye'ye gelince;

Otuz yıllık kapalı ve anti-demokratik bir yapıyı devralan genç Başkan Beşar Esad ülkesini ve toplumunu demokratikleştirmek ve özgürleştirmek için büyük bir çaba içinde.

BOP ile bölgeye demokrasi ve özgürlüğü getirmek istediğini söyleyen Amerika genç Esad'a savaş açmış durumda. Suriye'de her şeyin dört dört-lük olduğunu söylemek imkânsız elbette. Ama Beşar Esad samimi bir şekilde çaba harcıyor.

Genç Esad Türkiye deneyimlerinden ve bu ülke ile yakınlaşmasından çok şey öğreniyor.

Türkiye ise Esad'a yardımcı olduğu sürece iki ülkenin dostluğu bölgede yeni rüzgârlar estirecek.

İşte bu nedenle Brüksel sonrası Şam ziyaretini ve bu ziyaretin politik, ekonomik ve en önemlisi insani boyut ve sonuçlarını çok önemsiyorum.

Çünkü Erdoğan'lar ile Esad'lar artık kapı komşu, hem de akraba iki aile gibi!

Filistin toprağı!

27-12-2004

Geçenlerde bir yazımda Filistinlilerin topraklarını satarak kaçtıkları yönündeki propagandanın yalan olduğunu yazmıştım. Aynı yazıda "1948'de İsrail devleti kurulduğunda Yahudiler Filistin toprağının yalnızca yüzde 5-6'sına sahip idiler" demiştim. Birçok okur bu bilgiden dolayı şok olduğunu itiraf ederek bu konu ile ilgili detayların yazılmasını rica etmişti.

Bugün sizlere bu konu ile ilgili bazı bilgiler vermeye çalışacağım. Bu bilgileri çeşitli kaynaklardan derleyerek özetliyorum. Yahudilerin Filistin'deki tapulu mülkiyetleri ile ilgili olarak ileri sürülen farklı oranlar var. Ben en yüksek oran olan yüzde 8'i alarak bunun dökümünü vereceğim. Yani Yahudilerin bu topraklara nasıl sahip olduklarını anlatacağım.

Filistin'in yüzölçümü yaklaşık olarak 27 milyon dönüm. Bunun yüzde 8'i yaklaşık olarak 2 milyon dönüm. Yahudiler bu kadar toprağa bakın nasıl sahip olmuşlar:

1- 1900'lü yılların başlarında 850 bin Müslüman ve Hıristiyan'a karşın

Filistin'de yaşayan Yahudi sayısı yaklaşık olarak 15 bin civarındaydı. Bunlar o toprakların insanlarıydı. Bunların sahip oldukları toprak yaklaşık olarak 200 bin dönümdü.

2- İttihatçılar'ın 1911 darbesiyle işbaşına gelmelerinden sonra İstanbul hükümeti Şam ve Filistin'e Mason ve Sabetaycı valiler ve görevliler gönderdi. Bu görevliler 1911-1917 yıllarında Filistin'deki Yahudiler'e sahip çıkarak onlara devletin topraklarından yaklaşık olarak 400 bin dönüm arazi sattılar. Bunların belgeleri Osmanlı arşivinde var.

3- İngiliz komutan Allenby ile birlikte Aralık 1917'de Kudüs'e giren Yahudi çeteler, Osmanlı ordularının çekilmesi ile bazı stratejik bölgeleri ele geçirdi.

Bunun üzerine, İngiliz sömürge valisi ilk iş olarak, yardımlarının karşılığında Siyonist Yahudi Ajansı'na 300 bin dönüm arazinin tapusunu hibe olarak verir.

Bununla yetinmeyen vali, aynı ajansa sembolik fiyatlarla 100 bin dönüm araziye satar. Daha sonra da Vali Hole ve Bisan, bölgesindeki, Sultan Abulhamid'e ait 150 bin dönüm araziye Yahudi vakfına hibe olarak verir. Böylece Yahudiler, İngiliz sömürge valisinden toplam 665 bin dönüm arazinin tapusunu almış olurlar.

İngiliz işgal güçlerinden destek alan Yahudiler giderek yayılıyordu. Kurulan terör çeteleri ile Filistin halkını korkutup sindirmeye çalışan Yahudiler'e sadece İngiliz askerleri değil, yurtdışındaki siyonist örgütler de destek veriyordu.

Bundan güç alan Yahudiler, İngilizler'le birlikte Filistinliler'i içki, uyuşturucu ve fuhuşa sürüklemeye çabasına girişirler. Buna paralel olarak da Yahudiler korkuttukları bazı Filistinli ve Araplar'a, değerinin on ya da yirmi katı para teklif ederek arazilerini satın almaya çabalarlar.

İşte böyle bir çaba ile Yahudiler 1917-1947 yılları arasında 600 bin dönüm toprağı satın alabildiler. Ancak bu toprağı satanlar Filistinliler değil, tersine Suriye ve Lübnanlı Hristiyanlar'dı. Çünkü Osmanlı döneminde Filistin ve Lübnan, Şam eyaletinin bir parçası idi ve herkes istediğı yerde yaşayıp mülk edinebiliyordu.

İşte bu koşullarda Filistin'de arazi satın alan ya da Osmanlı sultanı tarafından arazi hibe edilen Suriye ve Lübnanlı bazı Hristiyan tüccar ve toprak ağaları, yaşanan siyonist terör ortamında Yahudiler'in yüksek fiyatlarına dayanamayıp arazilerini satmışlardı.

İster Suriyeli, ister Lübnanlı Hristiyan olsun, arazisini Yahudilere satanların tam listesi vardır. Örneğin Beyrut'lu Mişel Sersak ailesi tam olarak 400 bin dönüm araziye Yahudiler'e satmıştır. Siyonist çeteler bu topraklar-

da yaşayan 2546 Filistinli aileyi kovarak yerlerine Polonya'dan getirilen Yahudiler'i yerleştirdiler.

Gelelim Filistinliler'e.

İngiliz işgal güçleri ve siyonist Yahudi çetelerinin tüm baskı, tehdit ve cinayetlerine rağmen Filistinliler yalnızca 300 bin dönüm araziye Yahudiler'e satmış ya da satmak zorunda bırakılmıştı. Kendi iradesiyle ve yalnızca yüksek fiyatlar karşılığında toprağını satan Filistinliler'in büyük bölümü halk tarafından hain ilan edildi ve birçoğu öldürüldü.

İşte Filistin halkının toprak hikâyesi budur.

Şimdi olduğu gibi geçmişte de Filistinliler'i yenemeyen siyonist Yahudiler, yalan propagandalarla onları lekelemeye çalışıyor. Osmanlı'nın bölgeden çekilmesi ve Filistin'in İngiliz işgaline uğraması ile yaşanan bunca acıya rağmen Filistin halkı mücadelesini sürdürmektedir. 1948'de işgal edilen Filistin topraklarında yaşayan yaklaşık 1 milyon Filistinli ile 1967'de işgal edilen topraklarda yaşayan 3 milyon Filistinli'den hiçbirinin toprağını satmadığını belirterek bu konuya nokta koymak istiyorum. Yazdıklarım hâlâ inanmayanlar varsa bunun tersini yazsınlar da görelim.

Palavradan propaganda yapmak kolay...

Bu palavraları atanlar, değil 50-60 yıl, bir-iki yıllığına siyonist teröristlerin cinayetlerine maruz kalsaydılar, bırakın arazilerini, donlarını bile satıp kaçarlardı!

Ama Filistin halkı bunu yapmadı ve asla yapmayacaktır! Bunun tersini söyleyenler ya da düşünenler artık utansın! Çünkü, yalnız son dört yılda İsrailliler 3.800 Filistinli'yi öldürdü. Bunların 699'u çocuk, 9'u gazeteci, 220'si sporcu, 36'sı sağlık elemanı, 249'u kadın ve 749'u öğretmendi. İsrail aynı süre içinde 43.599 Filistinli'yi yaraladı, 6.912 evi yerle bir etti, 600 bin zeytin ve narenciye ağacını kesti ya da yaktı, 365 fabrika ve işletmeyi yıktı ve son olarak inşa etmekte olduğu Utanç Duvarı için 211 bin dönüm Filistin toprağına el koydu.

1967'den sonra işgal edilen Filistin topraklarına yurtdışından getirilen Yahudiler'in inşa ettiği yerleşim bölgeleri için İsrail yaklaşık 2 milyon dönüm araziye el koydu.

Hâlâ İsrail'e ve onun satılık yandaşlarına inanan varsa onlara söyleyecek bir çift sözüm kalıyor:

“Allah günahınızı bağışlasın!”

Dünkü *Hürriyet*'te ilginç bir haber vardı: "Şahap'lar Ortadoğu'yu cehenneme çevirir..."

Haberde AKP ve CHP milletvekilleri Vahit Erdem ve Şükrü Elekdağ'ın sözleri yansıtılmaktaydı.

Gazeteye göre Erdem ve Elekdağ "İran'ın elindeki Şahap füzelerinin Türkiye için tehdit oluşturduğunu" söylemiş ve Türkiye'de füzesavarların konuşlandırılmasını istemişler.

Füzesavarlar Amerika'dan mı yoksa İsrail'den mi alınacak, haberde bu anlaşılmıyor!

Haberi okuyunca aklıma hemen savaş öncesi Amerika'nın Irak'a yönelik suçlamaları geldi.

O zaman da Türkiye'deki bazı çevreler bu yalanları papağan gibi tekrarlayarak Saddam'ın elindeki nükleer ve kimyasal başlıklı füzelerin İstanbul ve Ankara'yı vurabileceği palavralarını halka yutturmaya çalışmıştı.

Hiç unutmam; katıldığım bir televizyon programında emekli bir asker Saddam'ın bu füzeleri Türkiye'ye yönlendirdiğini ve bunlarla tüm baraj ve askeri üsleri vuracağını söyleyince, diğer bildik katılımcılar onu onaylayarak, Türkiye'nin mutlaka Amerika'dan yana savaşa katılması gerektiğini savundular ve 1 Mart tezkeresinin çıkmasını istediler.

Onların bu yalanlarına ne halk ne TBMM üyeleri inandı ve 1 Mart tezkeresi çıkmadı.

Ancak Amerika'nın yalanlarına inanan ve tüm güçleri ile bu yalanları Türk halkına yutturmaya çabalayanlar, kendi yalanları ile ortada kaldı. Çünkü Amerika işgalden sonra herkese yalan söylediğini resmen itiraf etti ve Irak'ta hiçbir şekilde kitle imha silahlarının bulunmadığını açıkladı.

Şimdi aynı Amerika ve müttefiği İsrail, İran'ın nükleer tesislerini baha ne ederek bu ülkeyi tehdit edip duruyor.

Çünkü İran'ın olası nükleer tesisleri İsrail için bir tehlikedir.

İsrail, 1981 yılında Irak'ta yaptığı gibi İran'daki nükleer reaktörü bombalamak için en uygun zamanı bekleyecektir.

İsrail bir Müslüman ülkenin nükleer güce sahip olmasına asla izin vermez.

Pakistan bu güce sahip olunca İsrail, komşu ülke Hindistan'a gereken tüm desteği vererek Yeni Delhi'nin de nükleer güce sahip olmasını sağladı.

Şimdi İran yönetimine baskı yaparak nükleer programından vazgeçmesini isteyen ABD ve Batı ülkeleri, 1965'ten itibaren İsrail'e her türlü deste-

gi vererek nükleer güce sahip olmasını sağladılar. Bugün İsrail'in elinde nükleer, kimyasal, biyolojik ve bakteriyel başlıklarla donatılmış en az 500 adet füze var. Bu füzeler başta Ankara ve İstanbul olmak üzere tüm Müslüman kentleri vurabilir.

İsrail, bu ülke ve şehirlerden gelebilecek herhangi bir tehlikeyi hissettiği anda hiç tereddütsüz buraları yerle bir edecektir.

İsrail bu planından asla vazgeçmez.

İsrail gerekirse Ankara ve İstanbul'u da bombalar.

İsrail kendisinin ele geçiremeyeceği, ya da başkaları tarafından kendisine karşı kullanabilecek her türlü gücü yok etmek zorundadır!

İsrail böyle bir hakkı kendinde buluyor.

Bu güç silah, insanlar ve su olabilir.

Peki, İsrail'de bunca kitle imha silahı varken bazı çevreler neden İran'ı hedef almaya başladı? Üstelik tam da Türkiye'nin nükleer reaktör inşası için planlar yaptığı sırada?

Diyelim ki, on yıl sonra enerji üretimi için inşa edilecek olan bu reaktörler hazır oldu.

İsrail ve Amerika, "Türkler bu reaktörlerle nükleer bomba üretebilir" deyip Türkiye'yi vurma tehdidinde bulunursa, acaba adı geçen çevreler ne yapacak?

Amerikan kaynakları bile, her şeyin planlandığı gibi gitmesi durumunda İran'ın ancak 2020 yılında nükleer güce sahip olabileceğini söylüyor.

Peki 15 yıl sonra nükleer güce sahip olabileceği tahmin edilen bir ülke neden şimdiden hedef seçiliyor?

Tıpkı Irak gibi.

1981 yılında inşa halindeki reaktörü bombalanan Irak 7 yıl süreyle komşusu İran ile savaştırıldı ve 22 yıl sonra da işgal edildi.

İran'ın dini yönetimini beğenmeyebilirsiniz. İran'ın Irak ile ilgili net politikalarına karşı olabilirsiniz. İran'ın Irak'taki Şii'leri kullanarak kendi bölgesel planlarını gerçekleştirme peşinde olduğunu söyleyebilirsiniz.

Hatta Amerika'nın bu planlara gerektiğinde yeşil ışık yakabileceğini de biliyor olabilirsiniz.

Ama asla Amerika ve İsrail ağzı ile konuşmayın. Onların ağızları her zaman yalan söyler.

Gün gelecek bu ağızlar Türkiye ile ilgili de yalanlar söyleyecek. Bakalım o zaman bildik çevreler ne yapacak?

Kendi ülkelerini mi savunacak, yoksa Amerikan ve İsrail yalanlarına inanarak, kendi ülkelerinin yok edilmesine izin mi verecekler?

Oldukça zor bir karar!

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül yarın İsrail'e gidiyor. Daha önce de AK Partili bazı bakanlar bu ülkeye gitti ve karşılığında bazı İsrailli bakanlar Ankara'ya geldi. Gelenler arasında Başbakan yardımcısı Olmert ve Dışişleri Bakanı Silvan Şalom da vardı.

İsrarla yapılan birçok davete rağmen ne Sayın Başbakan ne de Sayın Gül İsrail'e gitmedi.

Araya Washington ve doğal olarak Amerika'daki Yahudi lobileri girdi. Tabii Türkiye'deki bazı çevreler de. Ama başaramadılar. Ne Başbakan Erdoğan ne de Dışişleri Bakanı Gül İsrail'e gitti.

Gitmemelerinin tek nedeni vardı: İsrail hükümet ve devletinin terörü. Yoksa Türkiye'nin devlet olarak İsrail ile alıp veremediği bir sorunu yok.

Geçtiğimiz yıl başlarında Suriye Cumhurbaşkanı Esad Ankara'ya geldiğinde, Erdoğan'ın arabuluculuğuna evet demişti. Böyle bir arabuluculuğa ve dolayısıyla bölgesel role hazırlanan Erdoğan, 22 Mart'ta Hamas lideri Ahmet Yasin'in öldürülmesi haberi ile şoke oldu. Çünkü bu suikast olmasaydı, Bakan Gül bölge turuna çıkacaktı.

İsrail bu suikastı bilinçli olarak yaptı. Çünkü Türkiye'nin bölgede prestij ve güç kazanmasını istemiyordu. Tıpkı Amerikan işbirlikçisi bazı Arap yönetimleri gibi.

İşte bu nedenle Başbakan Erdoğan'ın Ahmet Yasin'in öldürülmesine tepkisi çok sert olmuştu. Başbakan Erdoğan, İsrail'i hükümet ve devlet olarak terör uygulamakla suçladı.

İsrailliler ve Amerika'daki Yahudi lobileri bu benzetme ve suçlamalardan dolayı çılgına döndü. Tehditler, şantajlar işe yaramadı.

İsrail bu kez yalvarma yöntemini tercih etti. Çünkü, Ankara'da artık farklı bir anlayış var. Çankaya, hükümet ve Genelkurmay İsrail'e farklı bakıyor. AK Parti ise tümüyle farklı bir yapı. Halk ise İsrail'e kızgın ve çoğu da nefret ediyor.

İsrail şimdi farklı yöntemler uygulayarak Türkiye'ye yaklaşmak istiyor. Burada kaybettiği mevzileri yeniden kazanmak peşinde.

Ama İsrail asla bildik davranışlarından vazgeçmez. İsrail herkese yalan söylemeyi sürdürecektir.

İsrail asla barış istemez.

İsrail, Amerika dışında hiç kimsenin arabuluculuğunu kabul etmez. İsrail bölgede saygın, güçlü ve kendisine yakın olmayan bir Türkiye'ye asla tahammül edemez. Bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapar ve yapacak.

Bu nedenle İsrail, yoğun olarak Irak'ta bulunuyor.

İsrailliler, Bakan Gül'e yalan söyleyecekler, yani 'Filistin devletine' karşı olmadıklarını... İsrailliler'in istedikleri Filistin devleti, uyduruk ve kendilerine bağımlı bir devlettir. Sınırları, başkenti, egemenliği, hava sahası, ordusu, sağlam kurumları ve hatta ulusal davası ve bilinci olmayan bir devlet... İsrailliler'in istediği Filistin devleti, özetle, yaşayabilir bir devlet değildir.

Tüm bu gerçekleri çok iyi bildiğine inandığım Sayın Gül, gezisi sırasında bunları daha yakından görecektir. Sayın Gül, örneğin İsrailliler'e, son bir haftadır Refah, Han Yunus ve Jebalya kamplarını neden bombaladıklarını sorabilir. Ya da, BM tarafından şimdiye kadar aleyhlerine verilen 70'i aşkın kararı neden uygulamadıklarını. 37 yıldır işgal altındaki Golan'dan neden çekilmediklerine ise asla yanıt veremezler. Üstelik Golan bölgesinde şimdiye kadar ne bir intihar eylemi ne de İsrail askerlerine karşı bir saldırı olmuştur. İşgal altındaki Filistin topraklarındaki intihar eylemleri ise son 5-6 yıldır yapılıyor.

Tanka karşı taşla karşı koyan çocuklar büyüyünce ve taşın işe yaramadığını görünce intihar eylemlerine başladılar. Oysa İsrail'i Filistin toprağı üzerinde kurduran Amerika 57 yıldır bu ülkeye her türlü maddi, manevi ve askeri desteği veriyor. Bundan güç alan siyonist İsrailliler 1967'de geri kalan Filistin toprağını ve komşu Arap ülkelerinin toprağını işgal etti. Buna rağmen Arap ülkeleri 1991'de Madrid'de İsrail'i tanımayı kabul etti ve barış için imza attı. İsrail ise yine bildik tavırlarıyla barışa hayır dedi ve saldırganlığını sürdürdü.

İsrail, ideolojisi gereği bu huyundan vazgeçemez. Siyonist ideolojiye inanan İsrailliler asla Büyük İsrail Devleti idealinden vazgeçmez. Çünkü, vazgeçtikleri anda İsrail'in yok olacağını bilirler. 120 yıldır tüm dünya Yahudiler'ini bu 'hayal' ile örgütleyen siyonistler şimdi çıkıp "biz bu işten vazgeçtik" diyemez ve asla demeyeceklerdir. Temel gerçek budur.

Bunun dışında söylenecek sözler ve sergilenecek tavırlar asla samimi ve doğru olmayacaktır.

Bunu da en iyi bilen Sayın Gül ve arkadaşlarıdır.

Bakan Gül, bunu test etmek için şaka yollu olarak İsrailliler'e şunu sorabilir: "İsrail devletinin sınırları neden belli değil?" Ya da: "İsrail bayrağındaki iki mavi çizgi ne anlama geliyor?" Ya da: "İsrail gazetelerinde cuma günü fotoğrafı yayımlanan İsrailli bir askerin Irak'ta bir Amerikan tankı önündeki pozları..."

Amerikan Dışışleri Bakan yardımcısı Richard Armitage önceki gün Ankara'daydı. Armitage'ın Bakan Gül ile görüşmeleri ile ilgili bilgiler basma yansıdı. Armitage'ın Kuzey Irak'ta Kürt lider Mesut Barzani ile görüştükten sonra Ankara'ya geldiğini hatırlatarak, gezinin bana göre daha önemli olan iki farklı boyutuna dikkat çekmek istiyorum.

Armitage, TBMM Başkanı Sayın Bülent Arınç ve Genelkurmay Başkanı Sayın Özkök ile de görüştü.

Oysa bu diplomatik teamüllere göre pek de alışıl gelmiş bir davranış değildi.

Ama Armitage'ın bir amacı vardı.

1 Mart tezkeresine hayır diyen TBMM'ye kızan Amerikalılar, anlaşılan Türkler'e kızmanın işe yaramadığını ve yaramayacağını anladılar. Armitage'ın Sayın Arınç'ı ziyaret etmesinin bana göre gerçek nedeni belki de özür dilemektir.

Çünkü Yahudi lobisinin en şahin grubundan olan Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz tezkere sonrasında Türkiye'ye, TBMM'ye ve Türk ordusuna neler neler söylememişti...

Hatta Birand ve Çandar'a verdiği o ünlü demecinde Türk ordusuna seslenerek neden AK Parti hükümetine karşı darbe yapmadığını soracak kadar küstahlaşmıştı.

Bununla yetinmeyen Wolfowitz, kendi askerlerine emir vererek 11 Türk askerinin kafasına çuval geçirilmesini ve bununla Türk ordusundan intikam alınmasını amaçlamıştı.

Bu davranışların Türk Genelkurmay'ında ne tür tepkilere neden olduğunu fark eden Amerikan yönetimi bu kez Armitage'ı Orgeneral Özkök'e göndererek gönül almak istedi.

Hem TBMM'nin hem de Genelkurmay'ın gönlünü almak isteyen Amerikan yönetimi ne yazık ki yine taktik bir hata işledi.

Armitage önümüzdeki günlerde bakanı Colin Powell ile birlikte emekliye ayrılıyor.

Yani Armitage'ın özürü pek ciddi değil, çünkü onun yerine gelmesi beklen kişiler Wolfowitz'den bile daha şahin, bu yüzden Türkiye ve bölgeye asla sıcak bakmayacaklardır.

Gelelim Sayın Gül'ün İsrail gezisine.

Önceki değerlendirmem ile ilgili olarak bazı okuyucular beni AK Parti yanlısı olmakla suçladı.

Oysa herkes bilir ki, ben yalnız bu köşede değil, katıldığım tüm televiz-

yon ve radyo programlarında en zor koşullarda bile yalnızca inandığım şeyleri yazar ve söylerim ve asla birileri sevin sin ya da üzülün diye inandırdığım şeyleri yazmam ve söylemem.

Bir gazeteci olarak doğaldır ki ben cumhurbaşkanlığı, hükümet ve genelkurmayı başkanlığı nezdinde Türkiye'nin İsrail politikalarını yakından izliyorum.

Önceki gün yazdıklarım aslında bildiklerimin bir bölümü.

Ben AK Parti hükümetinin ve Türk devletinin şu andaki İsrail politikasını doğru buluyorum.

Bunun tersini gördüğüm ya da duyduğum anda bu tavrımı değiştireceğimden ve bu politikayı en sert şekilde eleştireceğimden herkes emin olabilir.

Üstelik ben yalnız Türkiye'de yazıp konuşmuyorum.

Ben birçok Arap ve uluslararası basın yayın kurumları aracılığıyla, başta Arap kamuoyu olmak herkese Türkiye ile ilgili inandıklarımı anlatıyorum.

Örneğin Sayın Gül İsraililerle resmi görüşmelerine başlamadan önce eğer eşi ile birlikte Kudüs'e gidip Harem-i Şerifi ve Aksa Camii'ni ziyaret etmiş ve Ağlama Duvarı'na uğramamışsa, ben bunu anlamlı bulur ve yazırım.

Yine Sayın Gül İsrail Parlamentosu Knesset'te değil de Filistin Meclisi'nde konuşuyorsa bunu da önemserim.

Üstelik tanıdığım kadarıyla Sayın Gül'den başka türlü bir davranış da beklemem.

İşte bu nedenle İsrail Türkiye'nin ve özellikle AK Parti hükümetinin arabuluculuğunu istemiyor ve istemez.

CNN-Türk'e konuşan İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom böyle bir arabuluculuk için Suriye'nin Hamas, Cihad ve Hizbullah'a verdiği desteği kesmesini istiyor.

Şalom, Gül ile yaptığı basın toplantısında ise 40 yıl önce Şam'da idam edilen MOSSAD ajanı İlya Cohen'in kemiklerini isteyerek konuyu sulandırmaya çalıştı.

Oysa Sayın Gül çok daha ciddi bir iş için gitmişti İsrail'e.

Şalom 37 yıldır İsrail'in işgal altında tuttuğu Suriye topraklarını her nedense hatırlamak bile istemiyor. Şalom, her gün öldürülen Filistinliler'i görmezlikten geliyor.

Oysa tartışılan ve arabuluculuk konusu olan mesele, İsrail'in 37 yıldır işgal altında tuttuğu tüm Arap topraklarında gerçekleştirdiği ve Filistin halkına karşı günlük olarak işlediği cinayetlerdir.

Şalom, Gül'ün bakan olmadan önce de İsrail'e geldiğini söyleyerek kendince kurnazlık yapıyor.

Oysa İsrail sanki kendisi haksızlığa uğramış gibi şartlar ileri sürüyor ve giderek küstahlaşıyor.

İsrail mantığı işte böyle bir mantık.

Tıpkı İsrail yanlısı bir okuyucunun bana gönderdiği mesaj gibi. Bu okuyucu İran'ın nükleer reaktörleri ile ilgili yazıma tepki göstererek bana saldırıyor ve bakın sonunda ne diyor:

“Haddizatında ABD'deki Manhattan Projesi'nde 'ilk atom bombasının yapılmasını' gerçekleştiren bilim adamlarının neredeyse tümü Yahudi'ydi. Yani bu teknoloji Yahudiler'in asil kanında mevcuttur...”

Merak ediyorum, bu 'asil kan'da acaba başka neler var?

Tank demokrasisi!

09-01-2005

Yarın Filistin'de seçim var. Herkes bu seçimi konuşuyor. Oysa Filistin diye bir devlet yok.

29 bin kilometrekarelik Filistin denilen toprakların 23 bin kilometrekaresinde 1948 yılında İsrail devleti kuruldu.

Geriye iki ayrı parça kaldı.

Yaklaşık 400 kilometrekarelik Gazze bölgesi ve 5 bin kilometrekarelik Batı Şeria. Gazze'de 1,3 milyon, Batı Şeria'da ise 1,8 milyon Filistinli yaşıyor. Her iki bölge 1967 yılından bu yana İsrail işgali altında.

Yani 37 yıldır.

Her iki bölgede onlarca Yahudi yerleşim sitesi var ve buralara dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler yerleştirilmiş durumda.

Bu da yetmiyor, her iki bölgenin şehirleri arasında onlarca İsrail kontrol noktası bulunmaktadır. Yani Filistinliler bir yerden bir yere giderken bu kontrol noktalarından geçmek zorunda.

Bu da yetmiyor; İsrail askerleri canları sıkılınca bu şehirleri tank ve uçaklarla kuşatıp bombalıyor.

Filistin'de ortalama her gün 5-6 insan öldürülüyor. Daha önce de bu köşede yazdığım gibi, son dört yılda İsrail binlerce evi yıktı, yüz binlerce zeytin ve narenciye ağacını yaktı.

İsrail'in Filistinliler'e verdiği zarar, yalnız son dört yılda 20 milyar dolar...

Filistinliler'in yüzde 50'si işsiz... Geri kalanların da yüzde 30'u aç ve sefil... Ama hepsi İsrail'in günlük terörünü yaşıyor. Şimdi tüm bu gerçekler ortadayken, herkes Filistin'deki seçimlerin öneminden söz ediyor. Ama

hiç kimse İsrail'in günlük cinayetlerine sesini çıkarmıyor.

37 yıldır süregelen işgali her nedense kimse hatırlamıyor.

İnsafsızlığın bu kadarı da fazla.

Bir tarafta insanlar her gün öldürülüyor, evler yıkılıyor, işkenceler devam ediyor, ama öbür tarafta birileri Filistin'de yapılacak seçimlerin 'demokratik' olması gereğinden söz ediyor.

Allah aşkına yeter artık!

Komedinin bu kadarı da çok aşağılayıcı...

Diyelim ki demokratik seçim oldu ve Filistinliler Arafat yerine birini seçti.

Peki ne olacak?

Düşünün ki, işgal altında yapılan seçimde adayların birçoğu 'İsrail işgalinden' söz edemiyor ve İsrail aleyhinde bir şeyler söyleyemiyor.

Geçenlerde en güçlü aday Mahmud Abbas, İsrail'i "siyonist düşman" diye tanımlayınca kıyamet koptu. Abbas, İsrail ve Amerika'nın tepkisi karşısında ne yapacağını şaşırdı ve bunu söylemek istemediğini açıkladı. İsrail, hapishanelerdeki 10 bin kadar Filistinli'ye oy kullanma hakkı tanımadı.

İsrail; Kudüs'teki seçmenlerin büyük bölümüne, adını listelere yazdırması için izin vermedi.

İsrailliler, kontrol noktalarında istediklerine 'geç', istemediklerine 'dur' diyerek seçime müdahale etme yetkisine sahip. Üstelik oy sandıklarının bir yerden bir yere taşınması bile İsrail askerlerinin iznine bağlı. Bunu umursamayacak olan uluslararası gözlemciler seçimin demokratik olmasını sağlamak için çaba harcayacak!

Şimdi soruyorum:

İşgal altında her gün can vermek ya da işkence görmek mi önemli, yoksa sandık başına gidip birilerini seçmek mi?

Diyelim Filistinliler dünyanın en demokratik seçimini yaptılar ve birilerini seçtiler...

Peki ne olacak?

HİÇBİR ŞEY.

Evet, hiçbir şey...

İsrail, seçilecek kişiden tüm Filistin halkı adına diz çöküp kendisine teslim olmasını isteyecektir.

İsrail tanklarının himayesinde yapılacak seçimlerle seçilecek birisinin ne işe yarayacağını hep birlikte yakında göreceğiz.

Ama asla şunu da unutmayacağız, işgaller asla demokrasi getirmez...

Tanklarla demokrasi olmaz...

Tıpkı süngü ve işkencelerle olmayacağı gibi...

İsrail'in, Filistin topraklarında sergilemeye çalıştığı bu aşağılık komedinin bir benzerini de Amerika Irak'ta sergiliyor.

Ülkede kan gövdeyi götürüyor, Amerikan tank ve uçakları her yeri yakıp yıkıyor, insanlar işkencelerle öldürülüyor ve onurlarıyla oynanıyor, ama Amerika 'demokratik seçim'den söz ediyor. Seçime katılanlar ise ülkelerinin işgalden kurtarılmasından söz edemiyor. Oysa bazıları Amerikan yalanlarına inanıyor ve bu seçimi önemsiyor.

Diyelim seçim oldu...

Sonra ne olacak?

Yine HIÇBİR ŞEY...

Amerika, Afganistan'da olduğu gibi kendi istediğini seçtirecektir.

Amerika Irak'tan asla çekilmeyecek.

Amerika kendi planlarına aykırı olarak gelişen süreçleri gördüğü anda B ve C planlarını uygulamaya koyacak.

Bu planlarda Irak ve bölge halklarının özgürlüğü, esenliği ve mutluluğu asla olmayacaktır.

Bunun kanıtlanması için çok fazla beklemeyeceğiz.

Filistin seçimleri yarın, Irak seçimleri de ay sonunda.

Ve biz yine bu köşeden sizlerle bu seçim sonrasını değerlendirmeyi sürdüreceğiz.

Kuralımız ise Amerika ve İsrail'in hiçbir sözüne, davranışına ve tutumuna güvenmemek!

Güvenmek isteyenler lütfen hafızalarını zorlasınlar ve hatırlamaya çalışsınlar.

Neyi mi?

100 yıldır yaşanan belaları!

Bunların tekrarlanmasına izin vermeyelim!

Önce işgale karşı hayır diyerek...

Sonrası çok daha kolay...

Amerika, İsrail ve işbirlikçi uşaklarının olmadığı bir coğrafyada biz çok daha demokratik seçimler yaparız!

Yeter ki Amerika, coğrafyamızdaki faşist, anti-demokratik ve diktacı yönetimlere ve onların yerli işbirlikçilerine arka çıkmasın!

İran ne yapıyor?

10-01-2005

Irak'ta seçim yaklaştıkça İran ile ilgili haberler çoğalıyor. Ürdün Kralı Abdullah alabildiğince Tahran'a yükleniyor. Krala göre İran, Irak'ın içişlerine karışıyor ve durum böyle giderse bu ülke Şiiler'in kontrolüne girecek.

Yine krala göre, bu tüm bölge için tehlikeli bir gelişme.

İşin ilginç yanı, İran'ı hedef alan bu suçlamaların Amerikan yanlısı ve İsrail dostu bir kraldan gelmesi. İsrail, İran'daki nükleer tesisleri bombalayacağını söylüyor. Amerika ise Tahran ile flört halinde.

Geçen hafta Amerikan National Geographic dergisi yıllardır 'Arap Körfezi' diye tanımladığı Basra Körfezi'ni Pars Körfezi diye adlandırmaya başladı.

İranlılar bunu diplomatik bir zafer olarak ilan ettiler. Aynı sıralarda İran ile Amerika arasında süregelen gizli ve aleni diyaloglarla ilgili birçok haber yayımlanıyordu.

Tahran'daki mollalar, diplomasinin en ince oyunlarını çok iyi oynuyor.

İran, Amerika sayesinde ve bir damla kan akıtmadan, durduk yerde iki önemli düşmandan kurtuldu... Afganistan'daki radikal Sünni Taliban ve yanı başındaki geleneksel düşman Arap ve Sünni Saddam. Üstelik her iki ülkede yeterince Şii nüfus var ve İran'ın buralarda tarihsel hesapları bulunmaktadır.

Amerika ise İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana hep bu hesapları göz önünde bulundurmuş ve Tahran'ı kaybetmemek için özel bir çaba harcamıştır.

Şah Pehlevi 30 yıl süre ile Amerika'nın bölgedeki en sadık ve önemli müttefiği idi.

Şah, İsrail'in de dostuydu.

Humeyni'nin işbaşına gelmesinden göreceli olarak zarar gören Amerika aslında pek fazla bir şey kaybetmedi.

Derinlemesine ve stratejik bakıldığında belki de kazandı. İran, Irak ile 8 yıl savaştı.

Saddam'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle de bölge ve İslam âlemi darmadağın oldu.

İslam imajı, Humeyni'nin devrimi ihraç etme çabasıyla yeterince zarar gördü.

Ya da öyle yansıtıldı.

Tarih tüm bunları zamanı geldiğinde anlatacak.

Ama bizi ilgilendiren bugünkü durum. Amerikan işgali altındaki Irak'ta İranlılar çok önemli bir faktör. İranlılar hemen hemen tüm Şii gruplarla ilişki içinde ve onlara destek vermektedirler. Amerikalılar ise seyirci kalmayı tercih ediyor.

İşgalden hemen sonra Halkın Mücahitleri militanlarını silahsızlandıran Amerikalılar, bu militanların İran'a karşı herhangi bir eylemde bulunmalarını izin vermiyor. İran da kendi yandaşı Şii gruplara "Amerika'ya direnmeyin" diyor.

Bunu Irak ve bölge halklarının çıkarı için yapıyorsa sorun yok. Bu arada İran, Lübnan'daki Hizbullah ile ilişkilerinden dolayı pazarlık ve manevra imkânlarını artırıyor. Tıpkı Fransa ve Almanya ile siyasi ve ekonomik ilişkilerinden yararlandığı gibi.

Belki de bu nedenle İran, Türkiye'nin ve Başbakan Erdoğan'ın uzattığı 'stratejik' dostluk eline sıkıca sarılmadı.

Yoksa İran, Türkiye'nin kendi müttefiği Arap Suriye ile ilişkilerini mi kısıkanıyor!

Türkiye, Türkmenler'den dolayı Irak'la ilgileniyor.

Suriye ise Arap ülkesi olan Irak'a ilgi duyuyor.

Irak'taki Arap aşiretlerin tümünün akrabaları Suriye ve diğer Arap ülkelerinde. Bu aşiretlerin bir kısmı Sünni, bir kısmı da Şii.

Yani İran'ın ilgi alanı içinde. Tıpkı Türkmenler'de olduğu gibi. İşte böyle karmaşık bir yapıda İranlılar Irak sahnesinde her türlü rolü beceriyle oynuyor. Ama pandomim'i (mimikle sanatı) çok daha iyi beceriyorlar.

Umarım tüm bu olan bitenler İran'daki iktidar mücadelesine bağlı olarak yapılmıyordur. Umarım İran'daki güç merkezleri hesaplarını tüm bölgenin aleyhine yapmıyorlardır.

Eğer öyle bir hata yapıyorlarsa o zaman kendileri de kaybedeceklerdir...

Amerika, İran gibi önemli bir İslam ülkesinin bölgesel bir güç olmasına asla izin vermez.

Bunun bir tek istisnası var.

İsrail ile dost olmak ve İsrail ile kader birliği yapmak. Eğer İran'daki mollalar din adına kendilerine böyle bir misyonu uygun görüyorlarsa o zaman sorun yok. Ama ben böyle bir olasılığı, en azından şimdilik düşünmek bile istemiyorum ve İranlılar'a bunu yakıştıramıyorum.

Onun için Irak'taki gelişmelerle birlikte İran'da olup biten her şeyi yakından izlemeyi sürdüreceğim.

Irak'taki seçimler kadar 17 Haziran'da yapılacak İran başkanlık seçimlerini çok önemsiyorum.

Bu seçimler sonrasında İran'ın Irak ve bölge politikaları çok daha netleşecek.

Dilerim bu netlik İran ve bölge halklarının lehine gelişir. Çünkü İran çok önemli bir ülke ve Amerika ile İsrail'in yanında olmasına asla gönlüm razı olmaz.

İran ve iki bin yıllık bir tarihin mirasçısı olan bugünün İranlıları'na bu asla yakışmaz!

Haksızlığa direnmenin sembolü olan Hazreti Ali'nin gerçek sevdalılarına ise asla ve asla!

Sudan'da ne oluyor?

12-01-2005

Geçtiğimiz pazar günü Kenya'nın başkenti Nairobi'de önemli bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre Sudan'daki iç savaş sona eriyor ve Hristiyan Güney ile merkezdeki Müslümanlar ortak bir federal devlet kuruyor.

Ancak önemli olmasına rağmen Türk medyası her nedense bu olayı görmezlikten geldi. Konu ile ilgili olarak Yeni Şafak'ta ve bir iki gazetede kısa ve eksik haberler yayımlandı.

Peki Sudan'da ne oluyor?

Sudan'da yaklaşık olarak 30 yıldır bir iç savaş var.

Bu iç savaşın sona erdirilmesi için şimdiye kadar birçok adım atıldı. Ancak çoğu zaman bu çabalar sonuçsuz kaldı.

Sudan'ın güneyinde yaşamakta olan Hristiyanlar ile yerel dinlere mensup putperestler merkezi hükümete başkaldırarak bağımsızlık istiyorlardı.

Çeşitli isyancı grupları barındıran Sudan'ın Kurtuluşu İçin Halk Hareketi'nin başında eski bir Sudan Generali olan John Grang bulunuyor. 1970'te Amerika'da ekonomi eğitimini bitirerek ülkesine döndü. 1972'de dönemin devlet başkanı Cafer Numeyri şeriatı ilan edince ordudan ayrılan Grang isyancılara katıldı. Grang, önceleri Etiyopya'daki Marksist yönetimden destek alıyordu. Daha sonra Amerika'daki Hristiyan çevrelerden ve yönetimden yardım almaya başladı. İsrail ise 80'li yıllarla birlikte Güney Sudan'da oldukça aktif bir şekilde görev aldı.

Nil nehrinin geçtiği Sudan, İsrail'in siyasi ve ideolojik hesapları için çok önemli.

Sudan, konumu itibarıyla belki de Afrika'nın en önemli ülkesi.

Komşuları: Mısır, Libya, Çad, Orta Afrika Cumhuriyeti, Zaire, Uganda, Kenya, Etiyopya ve Kızıldeniz.

Sudan, petrol zengini bir ülke ve pamuk ile hayvancılık bakımından dünyanın en zengin ülkelerinden biri.

İsrail, Amerika ve tüm emperyalist ülkelerin Sudan ile ilgilenmeleri ve işlerine karışmaları gayet doğal.

Sudan son 30 yıldır hep siyasi çalkantılar yaşıyor.

Sudan'daki İslamcılar bir türlü ideolojik ve siyasi netliğe kavuşamadılar.

Amerika ise gözünü bu ülkeden ayırmıyor.

Ülkenin yüzölçümü 2,5 milyon kilometrekare.

Yani Türkiye yüzölçümünün üç katından fazla.

Sudan'ın nüfusu 33 milyon kadar. Bunların büyük bölümü Müslüman. Güney diye adlandırılan bölgede yaklaşık olarak 4 milyon insan yaşıyor.

Bunların 1 milyonu Müslüman, bir milyondan fazlası Hristiyan, geri kalanları da putperest.

Savaş nedeniyle bölgeden kaçanların sayısı 3 milyon kadar. Güney bölgesinin yüzölçümü ise yaklaşık olarak 400 kilometrekare.

Peki barış anlaşması ne içeriyor?

ABD ve batı ülkelerinin desteklediği anlaşmaya göre Sudan artık iki parçalı federal bir ülke.

Bu anlaşmaya göre 6 yıllık bir geçiş süreci olacak.

6 yıl sonunda güneydekiler referanduma gidecek ve Sudan'ın bir parçası olarak kalıp kalmayacaklarına karar verecekler.

Bu süre içinde isyancıların lideri General John Grang Sudan devlet başkan yardımcısı olacak.

Merkezi hükümetteki görevlerin yüzde 52'si iktidardaki Ulusal Kongre Partisi'ne, yüzde 28'i güneyli Sudan'ın Kurtuluşu İçin Halk Hareketi'ne, yüzde 14'ü kuzeydeki diğer parti ve güçlere, yüzde 6'sı güneydeki diğer parti ve gruplara verilecek.

Güney federal bölgesinde yürütme ile ilgili görevlerin ise yüzde 70'i Sudan'ın Kurtuluşu için Halk Hareketi'ne, yüzde 15'i Ulusal Kongre Partisi'ne, yüzde 15'i güneydeki diğer parti ve gruplara verilecek.

Güneydeki petrolün geliri ise merkezi hükümet ile güneydeki hükümet arasında yarı yarıya paylaşılacak.

Ancak merkezi hükümetin şeriatı dayalı yasaları güneyde uygulanmayacak. Örneğin bankacılık sisteminde faizler güneyde geçerli olacak.

Savunma ve dış politika konuları merkezi hükümetin yetkisinde olacak. Ancak güneydeki federal yapının kendi ordusu kalacak ve güneylilerin bir kısmı Sudan ordusu içinde de görevlendirilecek.

Sudan'da olup bitenleri ben çok önemsiyorum.

Bu ülkedeki uygulama gelecekte birçok bölge ülkesi için emsal teşkil edecek.

Umarım bu emsal Sudan halkının tün kesimlerinin özel gayreti ile iyi bir emsal olur!

Çünkü bölgede birçok ülke Sudan'a benziyor ya da benzetilecek.

Bunun en yakın örneği Irak olacak.

Seçim sonrası Irak'ın en öncelikli konusu bu olacak.

Irak'taki Kürtler, Amerika, BM ve AB bu konuyu gündeme getirecek.

Tartışmaların nasıl bir çerçevede gelişeceğini, hangi süreçlerden geçeceğini ve nasıl sonuçlanacağını hep birlikte göreceğiz.

Amerika'da bazı çevreler uzun süredir bölge ülkelerini küçük parçalara bölmenin hesaplarını yapıyor.

Umarım Sudan ve yakın gelecekte Irak'ta yaşanacak gelişmeler bu tartışmaların hayata geçirilme provalarının birer parçası olmaz.

Elbette Kürtler'in Irak'ta ve bölgenin diğer ülkelerinde insanca yaşama hakları vardır ve olmalıdır. Keşke Kürtler'in bu tür talepleri bölge ülkelerinin yönetimleri tarafından zamanında doğru bir şekilde algılanmış ve batılı ülke ve güçlere müdahale etme şansı tanınmamış olsaydı.

Umarım Sudan ve Irak'taki gelişmeler öncelikli olarak bu iki ülkenin ve halklarının çıkarına olur.

Yine umarım ki, bu iki ülkedeki halklar yalnızca kendilerinin ve ülkelerinin çıkarlarını düşünür ve dış müdahalelere izin vermezler.

Herkesin unutmaması gereken tek gerçek şudur: Batı ülkelerinin amacı, asla Sudan ve Irak gibi ülkelerin halklarının çıkarı için çabalamak değildir. Onlar için önemli olan kendi stratejik hesap ve çıkarlarıdır. Ben, başta ABD ve İngiltere olmak üzere Batı'nın iyi niyetine asla güvenmiyorum.

Bu arada İsrail'i unutmamak gerekir!

Halkların barış ve esenlik içinde yaşamaları onlar için önemli olsaydı, Sudan benzeri bir uygulamayı Kıbrıs için de uygun bulup bunu hayata geçirebilirlerdi.

Kıbrıs'ta Kuzey'deki Müslümanlar ile Güney'deki Rumlar'ı bir araya getirilebilir ve küçük adada çözümü gerçekleştirebilirlerdi.

Ama ne yazık ki bu olmadı ve Batı bildik çifte standart politikasını bir kez daha kanıtladı.

Önemli olan samimiyettir.

Öncelikli olarak ABD ve tüm Batı samimiyetini kanıtlamalıdır.

Ama daha önce de bölgemizdeki sorunların tarafları olarak tüm etnik ve dinsel kesimler birbirine güvenmeli ve duygu ile davranışlarında samimi olmalıdırlar.

Bu olmadığı sürece riskler giderek artacak ve herkesi eşit oranda tehdit edecektir.

Hatay ve Filistin seçimleri!

16-01-2005

'Tarihi seçim' öncesinde Dışişleri Bakanı Abdullah Gül Filistin ve İsrail'i ziyaret etmişti. Gül, meslektaşları Silvan Şalom ile yaptığı basın toplantısında İsrailli bir gazetecinin Hatay ile ilgili bir sorusuna muhatap oldu. Daha sonra İsrail medyası bu konu ile ilgili birkaç haber ve yorum yayımladı.

Hürriyet gazetesi de İsrail medyasından alarak konuyu manşetine taşıdı. Emin Çölaşan da iki gün süre ile Hatay meselesini yazdı.

Hürriyet'e göre Suriye Hatay meselesinde samimi değil. Başbakan Erdo-

ğan'ın gezisi sonrasında gündeme getirilen bu konunun amacının ne olduğunu herkes biliyordur.

Başbakan Erdoğan, Dışışleri Bakanı Gül ve devletin diğeri temsilcileri "Hatay sorunu bitmiştir" demelerine rağmen *Hürriyet* "hayır bitmedi" diyor.

Anlaşılan *Hürriyet*, ya bu sorunun bitmesini istemiyor ya da bildiğı başka bir şey var.

Oysa *Hürriyet* gibi büyük ve önemli (!) bir gazete İsrail'in oyununa gelmemeliydi!

İsrail'in ve İsrail medyasının oynadığı oyun aslında Türkiye'yi de hedef almaktadır.

İsraili gazeteci, Bakan Gül'e Hatay ile ilgili soru sorarken aslında şöyle bir bağlantı kuruyordu:

"Suriye ve Araplar'a göre siz Hatay'ı işgal etmektesiniz. Suriyeliler Hatay'dan vazgeçtiklerine göre İsrail'in 37 yıldır işgal etmekte olduğu Golan bölgesinden de vazgeçerler."

İsraili gazeteci kendince Bakan Gül'ü tuzaga düşürecek ve bir taşla birden fazla kuş vuracaktı:

1- Türkiye'yi işgalci olarak İsrail'e benzetmek.

2- Suriye'nin Hatay'dan vazgeçtiğine göre Golan'dan da vazgeçebileceğini ima etmek.

3- Bu söylemle Suriye ve Arap kamuoyunu kışkırtmak ve Türkiye ile iyi ilişkiler geliştiren Beşar Esad'ı sıkıştırmak.

4- Suriye ile İsrail arasında arabuluculuğa soyunan ve bölge barışına katkıda bulunmak isteyen Türkiye'yi bu işten vazgeçirtmek. Çünkü bu barışın en temel koşulu İsrail'in işgal altında tuttuğı Golan bölgesinden çekilmesidir.

İsrail, Türkiye'ye "sen Hatay'ı aldığına göre, ben de Golan'ı alabilirim" demek istiyor.

Peki *Hürriyet* neden bu detaylara dikkat etmiyor da İsrail'in oyununa geliyor?

Hürriyet neden kendi başbakanına, dışışleri bakanına ve devletine güvenmiyor da İsrail kaynaklarına ve medyasına güveniyor?

Güvendi de ne oldu?

Keşke *Hürriyet*'teki yetkililer, önceki akşam TRT'de konuşan Başbakanlık Başdanışmanı Sayın Ahmet Davutoğlu'nu dinleseydiler.

Prof. Davutoğlu, Türkiye-Suriye ilişkilerinin önemini ve derinliğini anlatarak bu tartışmaların anlamsız olduğunu söylüyor ve Suriye-Türkiye sınırlarının tümünün yakında bir anlamı kalmayacağını vurguluyordu.

Hükümetin dış politika başdanışmanı olan, Türkiye'nin bölgesel açılımlarına inanan ve bu yönde yoğun bir çaba içinde olan Davutoğlu yüzde yüz haklı.

Dünyada birçok ülkenin komşuları ile sınır sorunları var. Avrupa ülkelerinin de benzer şekilde kendi aralarında sınır problemleri var. Oysa bugün artık bu ülkeler AB içinde farklı konuları konuşuyorlar.

Türkiye'nin Yunanistan, Ermenistan, Irak ve Suriye ile sınır ve toprak sorunu olabilir.

Ama önemli olan bu sorunların çözümüne yönelik karşılıklı samimi istek ve iradedir.

Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad, Ankara'ya gelerek bu yönde istek, irade ve kararlılığını göstermiştir.

Beşar Esad, Suriye gezisi sırasında Başbakan Erdoğan'a özel ve olağanüstü ilgi göstererek bu kararlılığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Suriye'nin, Türkiye ile ilişkilerine verdiği önemi ve samimi yaklaşımını Türk devletinin tüm yetkilileri *Hürriyet*'ten çok daha iyi bilmektedir.

İşte bu nedenle ABD, İsrail ve yandaşları, Suriye-Türkiye dostluğundan tedirgin oluyor.

İşte bu nedenle İsrail, Hatay gibi konuları karıştırırken ABD, Suriye'nin Rusya'dan silah alma meselesine yaygara koparıyor.

Küstahlığın ancak bu kadarı olabilir.

Bir ülke, başka bir ülkeden silah alıyor, ama ABD bunu engellemek istiyor.

ABD, dünyanın en gelişmiş silahlarını İsrail'e bedavaya veriyor. ABD son 13 yılda bölge ülkelerine yaklaşık 200 milyar dolarlık silah satmış, ama Rusya, Şam'a silah satacak diye kıyameti koparıyor.

Önce şunu söyleyelim; Şam'ın böyle bir silah alımı için bir girişimi yok.

ABD ve İsrail, Başkan Esad'ın bayramdan sonra Moskova'ya yapacağı ziyareti (Erdoğan'dan sonra) gölgelemek istiyor.

Kaldı ki, diyelim Suriye Moskova'dan silah alacak.

Bu da gayet doğal bir şey.

Suriye ordusu, tümüyle Sovyet silah sistemleri ile donatılmıştır.

Suriye'nin toprakları İsrail işgali altında.

ABD ve İsrail, Irak'tan sonra sıranın Suriye'ye geleceğini söylüyor ama Şam kendisini savunmak için silah alamaz.

Üstelik alınacak silahlar ne kimyasal, ne de nükleer silahlardır.

Üstelik İsrail'in elinde tüm Suriye'yi, hatta tüm İslam ülkelerini yerle bir edecek kadar kimyasal, nükleer, biyolojik ve daha bilmediğimiz silahlar var.

Bunların tümü önemli değil.

ABD ve İsrail için önemli ve geçerli olan yalnızca kendi söyledikleri. Onların bu tavrı doğal da, bir Türk gazetesi olan *Hürriyet*'e ne oluyor acaba!

Hürriyet, Suriye'yi sevmeyebilir.

Ama anlaşılan *Hürriyet*, Suriye ile Arap-İslam ülkelerine hızla açılan ve bununla AB'de bile giderek güç kazanan Türkiye'nin de iyiliğini istemiyor.

Oysa televizyonlara verdiği reklamlarda *Hürriyet* bunun tersini söylüyor. Umarım tüm bunlar benim 'hüsnü' kuruntum değildir!

Yarın da Filistin seçimleri ile devam ederiz.

Filistin seçimleri!

17-01-2005

Daha önce Filistin seçimleri ile ilgili olarak yazdığım yazıda bu seçimlerin hiçbir anlamı olmadığını, 37 yıldır devam eden İsrail işgali son bulmadığı sürece Filistin sorununun asla çözülmeyeceğini söyledim.

Seçim oldu ve bitti.

Bazılarının beklediği gibi ne Filistin sorunu çözüldü ne de bölgeye barış geldi.

Seçim öncesinde ve sırasında İsrail 11 Filistinli'yi öldürdü.

Filistinliler de bir İsrail kontrol noktasına karşı düzenledikleri eylemde 6 İsrail askerini öldürdü.

Dün ve önceki gün İsrail, Gazze bölgesine yoğun bir saldırı başlattı ve şu ana kadar (Pazar saat 16.00) 9 Filistinli'yi öldürdü, çoğu çocuk ve kadın 17'sini de yaraladı. Onlarca ev yıkıldı.

Şaron orduya talimat vererek, saldırıları genişletmesini istedi ve seçilen Mahmut Abbas ile görüşmeyeceğini söyledi.

Şaron bununla da yetinmeyerek Bush'u aradı ve Abbas'ı Washington'a davet etmemesini istedi.

Peki hani barış olacaktı?

Hani Abbas Amerika ve İsrail'in istediği adamdı?

Hani Filistin seçimleri tarihî idi ve Filistin'e hemen barış gelecekti?

Artık söyleyecek fazla bir şey bulamıyorum.

Ama bir kez daha söylemek durumundayım.

İsrail ve Şaron asla barış istemez ve yapmaz.

Barış İsrail'in ve siyonist ideolojinin sonudur.

Barış olursa yıllardır bu ideolojiye inandırılan ve bulundukları ülkelerden alınıp getirilen milyonlarca Yahudi'ye Şaron acaba ne diyecek?

Hani dünya Yahudiler'i Siyon Dağı'nın eteğinde buluşacaktı!

Neyse bırakalım bunları, biraz da seçimlerde ne oldu ona bakalım.

İşgal altındaki Gazze, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te 1.757.756 Filistinli seçmen var.

Bunların yalnızca 775.146'sı oyunu kullandı ya da kullanabilirdi. Unutmayın, işgal var ve insanların bir yerden bir yere gitmesi bile İsrail askerlerinin onayına bağlı.

Seçime 7 aday katılmıştı.

Mahmut Abbas kullanılan oyların 483.039'unu aldı. Peşinden gelen aday Mustafa Barguti 153.513 oy aldı. Demokratik Halk Cephesi'nin lideri olan Teysir Halid ise 27.118 oyla yetindi.

Geri kalan oyları dört aday paylaştı.

Ancak boş verilen ve iptal edilen oy pusularının oranı ise oldukça şaşırtıcıydı; yüzde 7, yani 54.272 oy... Özetle seçmenlerin yalnızca yüzde 44'ü oy kullandı.

Bu oyların yüzde 62'sini alan Abbas başkan seçildi. Yani Abbas toplam Filistinliler'in yalnızca yüzde 27,48'inin oyu ile seçildi. Yani Filistinliler'in yüzde 72,52'si Abbas'a oy vermedi.

Bunun ne anlama geldiğini hep birlikte daha sonra göreceğiz.

Ancak geçen hafta yapılan bir yoklamada Filistinliler'in yüzde 64'ü İsrail'e karşı her türlü silahlı eyleme son verilmesi gerektiğine destek verirken, yüzde 36'sı bunun işe yaramayacağını söyledi .

Oysa "İsrail ile barış olacağına inanıyor musunuz?" sorusuna Filistinliler'in yüzde 81'i "hayır" diyordu.

Görüldüğü gibi hiçbir şey gösterilmek ve yansıtılmak istendiği gibi değil.

37 yıldır İsrail terörünün tüm acılarını günlük olarak yaşayanlar masa başında ahkâm kesenler değil, Filistinliler'in ta kendisidir.

Seçimleri 'tarihi' diye niteleyen ve 37 yıldır süregelen İsrail işgalini görmezlikten gelerek her şeyi Filistin halkının üzerine yıkmak isteyenler er ya da geç gerçeği göreceklerdir.

Mahmut Abbas'ın seçilmesi hiçbir şey ifade etmez, etmeyecektir. Çünkü İsrail ve Amerika'nın istediği şey Abbas'ın Filistin halkının direnme gücünü yok etmesidir. Abbas bunu yapmayacaktır ve yapamayacaktır.

İşgal devam ettiği sürece direniş asla bitmeyecektir.

Bu doğanın kanunudur.

İsrail ve Amerika demagojiden vazgeçmelidir.

İsrail 37 yıldır işgal altında tuttuğu tüm Filistin topraklarından hemen çekilmeli ve bu topraklarda bağımsız, tam egemen ve yaşayabilir bir Filistin devleti kurulmalıdır.

İsrail ancak ve ancak bu gerçekleştikten sonra Filistinliler'le oturup konuşabilir.

Eğer bu gelişmeden sonra Filistinliler, İsrail'e yönelik herhangi bir eylemde bulunurlarsa işte o zaman herkes Filistinliler'e 'terörist' diyebilecek ve İsrail'in onlara karşı tepkisini haklı kabul edecektir.

Yoksa, "37 yıldır işgal altında tutulan Filistinliler bana karşı eylem yapıyor" diyen İsrail'in bu koşullarda hiçbir haklı tarafı yoktur ve olamaz.

Öyle olsadı, İsrail acaba neden, yine 37 yıldır işgal altında tuttuğu Suriye'nin Golan bölgesinden çekilmiyor?

37 yıldır oradaki Suriyeliler işgale karşı bir kurşun bile sıkmamışlardır.

Kimse kimseyi aldatmasın ve hiç kimse İsrail ve Amerikan yalanlarına kanmasın.

Filistin seçimlerinin hiçbir anlamı yok.

Sorun 1948 yılında Filistin toprağında haksız ve hukuksuz olarak Amerikalılar tarafından kurdurulan İsrail devleti ve bu devletin 37 yıldır işgal altında tuttuğu Filistin toprağında yaşamakta olan 4 milyon Filistinlinin inanılmaz dramıdır...

Bunun dışında başka hiçbir gerçek yok!

Kendilerine göre başka gerçekler arayanlar yalnızca İsrail ve Amerika'nın emellerine hizmet ederler!

İsrail ve Amerika'nın emelleri ise herkes için çok tehlikelidir.

Bunu asla unutmayın!

Unutanlar da birazcık zahmete katlanıp tarih kitaplarını karıştırsınlar ya da son iki yılda Irak'ta olup biten ince detaylara dikkat etsinler!

Umarım ne demek istediğimi anlıyorlardır!

CHP!

24-01-2005

Yeni Şafak dün 11. yıldönümünü kutladı. Yine dün bu olayla ilgili haberde "yazarlarımız doğrunun yanında, bilgiye ve gerçeğe sırtını çevirmeden 'Aydınlık Türkiye'nin Geleceği' için yazmaya devam ediyorlar" deniliyordu.

Ben ise "Aydınlık Türkiye ve Ortadoğu" diyorum.

Her ne kadar kendimi bir yazar olarak görmesem de, ben de bu gazetede yaklaşık iki yıldır yazıyorum.

Yazma nedenim tezkere konusuydu.

Bu nedenle ilk yazımı 25 Şubat günü yazmıştım.

Ve o yazımda, tezkerenin çıkması ya da çıkmaması durumunda nelerin olabileceğini anlatmaya çalışmıştım.

Tezkere çıkmadı ve söylediklerimin neredeyse tümü oldu.

Türkiye bugün iç ve dış politikadaki tüm olumluluklarını tezkerenin çıkmamasına borçludur.

Bu nedenle Türkiye CHP'ye, belki de AK Parti'den daha fazla borçludur.

Zaman zaman CHP'den bazı dostlar tezkere ile ilgili yazılarımda CHP'den söz etmediğimi söyleyerek sitemde bulunuyorlar.

Oysa ben tezkere ile ilgili tüm yazılarımda konunun iç değil, dış boyutu ele aldığım için genel olarak Türkiye'den söz ediyordum.

Dış kamuoyunda ise Türkiye denince doğal olarak hükümet, yani AK Parti ve Erdoğan akla geliyor.

Daha önce de söylediğim gibi CHP'nin blok oyları olmasaydı tezkere geçerdi.

Belki de CHP bugünlerde bu tavrının bedelini ödemek zorunda bırakılmak isteniyor.

Nasıl mı?

Hatırlayın, tezkere çıkmayınca Paul Wolfowitz, Çandar ve Birand'a verdiği demeçte Türkiye'yi nasıl tehdit etmişti:

Wolfowitz, Türkiye ve Türkler'in Amerika'dan özür dilemelerini istemiş ve askerlerin neden AKP hükümetine karşı darbe yapmadığını sormuştu.

Daha sonraki süreçte Amerika PKK ve Iraklı Kürtler'e destek vererek ve 11 Türk askerinin kafasına çuval geçirerek kendilerince Türkiye'den ve özellikle ordudan intikam aldığını düşünecekti.

Sıra hükümete gelmişti.

Amerika, tüm legal ve illegal çabalarına rağmen AK Parti hükümetini sarsamadı.

Hükümet Irak ve Filistin konularında bildik anti-Amerikancı ve anti-İsrail tavrını sürdürdü.

Amerika, bükemediği eli şimdi öpmeye çalışıyor.

Ama el altından da bir şeyler çevirmekten geri kalmıyor ve kalmayacak...

Amerika böyledir!

Bu çerçevede Amerika, CHP'yi de karıştırmak istiyor.

Başka bir ifade ile tezkereye hayır diyen CHP'den intikam almak istiyor.

Hükümetin AB ile ilgili olarak tüm reform çabalarına destek verdiği için bu partiden kurtulmak istiyor.

CHP'nin bugün yaşadığı sorunlar bence bu çerçeve içinde değerlendirilebilir.

Bu kongre ile CHP Amerika'nın istediği çizgiye çekilmek isteniyor.

Eğer bu sağlanırsa, CHP büyük medyanın da desteği ile halkı sokaklara dökerek ve 'ekonomik' sorunlar bahane edilerek hükümet sıkıştırılacak.

Böylece Amerika bir taşla iki kuş vurmuş olacak.

CHP bildik yurtsever ve anti-emperyalist çizgisinden uzaklaştırılıp içi boşaltılacak ve CHP kanalıyla AK Parti hükümeti sıkıştırılacak.

Bu arada Meclis dışındaki sağ partiler, birleştirilecek ve AKP hükümeti bu kez ideolojik olarak hırpalanacak.

MHP, DYP, ANAP ve diğer küçük partiler bir araya getirilerek hükümetin AB politikası kuşatılacak ve belki de AKP grubundan bazı kişiler de bu yeni oluşuma çekilerek erken seçim olanakları zorlanacak.

Türkiye bu tür oyunları hep yaşadı.

Ama bu kirli oyunları oynayan iç ve dış 'mihraklar' bu kez hedeflerine ulaşamayacaklardır diye düşünüyorum.

Elbette Sayın Baykal, Sayın Livaneli, Sayın Güneş, Sayın Sarıgül hakkında söylenebilecek çok şey var.

Bunlardan kimin CHP lideri olacağına ben değil, kongre delegeleri ile CHP'ye oy ve gönül veren insanlar karar verecektir, vermelidir.

Elbette bu insanlar en doğru kararı verecekler ve CHP yine Atatürk'ün felsefesi ile yoğurulmuş CHP olarak kalacaktır ve kalmalıdır.

Dış politikayı ilgilendirmeseydi CHP kongresi ile ilgili bir şey yazmayacaktım.

Ancak bir gazeteci olarak olup bitenleri yüksek sesle düşünmek ve bu düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim.

Tezkereye hayır diyen CHP'nin kongresinin yurtsever ve anti-emperyalist tüm CHP'lilere hayırlı olmasını diliyorum.

Türkiye'nin her zaman CHP'ye gereksinimi olacaktır.

CHP'siz bir Türkiye olamaz ve düşünülemez.

"Nasıl bir CHP" sorusuna ise elbette ABD ve bildik medya değil, CHP'nin partilerine sahip çıkacak değerli delegeleri ve oy veren yandaşları yanıt verecektir!

Seçim maskarası!

26-01-2005

Pazar günü Irak'ta seçim var. Yaklaşık 15 milyon seçmen geçici ulusal meclis ve 18 eyalet meclisinin üyelerini seçecek.

Bu seçmenlerin kaçı sandığa gidecek ya da gidebilecek, hep birlikte göreceğiz.

Kuzeyde ise Kürtler ayrıca kendi parlamento üyelerini seçecekler.

Şimdi seçilecek ulusal meclis, Irak'ın yeni anayasasını hazırlayacak ve

yıl sonunda hem anayasayı referanduma götürecektir, hem de ülkeyi yeni bir seçime hazırlayacaktır.

Bu süre içinde yabancı işgal kuvvetleri ülkeden çekilecektir.

Tabii, bu seçim sonrasında oluşturulacak hükümet bunun isterse!

İşte bu nedenle Amerikalılar seçimi önemsiyor ve mutlaka yapılmasını istiyor.

Peki seçim kampanyası olmayan bir seçim nasıl demokratik ve dürüst olacaktır?

Seçime parti ve gruplar ortak listelerle katılıyor. Seçim pusulasında 100'ü aşkın listenin adı ve amblemi olacak. Bunların bazıları da bağımsız adaylar.

Ancak, işin en maskaraca tarafı, bu listelerin neredeyse hiçbirinde adayların adlarının yazılı olmaması. Çünkü adaylar öldürülmekten korkuyor. Hatta bazı adaylar seslerinden tanınacaklar diye radyolarda bile seçim propagandası yapmıyor, yapamıyor.

Seçimin en önemli üç tarafı var:

1- Dini lider Sistani'nin desteklediği ve başını İslam Devrimi Yüksek Konseyi lideri Abdülaziz El-Hakim'in çektiği liste. 169 no'lu bu listenin adı Irak Birleşik Koalisyonu.

2- Laik Şii Başbakan Ayad Allavi'nin 285 no'lu listesi. Adı: Ulusal Uzlaşma Hareketi.

3- Kürtler'in ortak listesi.

Amerika her üç listeye de sahip çıkıyor ve bu üç listeden ortak bir hükümet çıkarmaya çalışıyor.

Seçimi boykot eden Sünniler'den bazı aşiretler Allavi'nin listesinde.

Amerikalılar geçen hafta göçmen Kürtler'in Kerkük seçimlerine katılmasına izin vererek Kürtler'i anahtar durumuna getirdiler.

Buna göre Kuzey'de ve Kerkük'te varlıklarını güçlendirecek olan Kürtler merkezi hükümette de önemli taraf olacak. Buna göre ister 'laik' Şii'lerin listesi, ister 'dinci' Şii'lerin listesi kazansın, Kürtler geleceğin Irak'ında önemli rol oynayacak.

Kürtler son ana kadar pazarlıklarını sürdürerek, hem Allavi'den hem de El-Hakim'den daha fazla taviz koparma peşindeler.

Kürtler bu iki gruptan birinin listesine oy vererek iktidarı ele geçirmesine yardımcı olacaklarını bildikleri için, Kuzey'de ve merkezi hükümette daha fazla mevzi kazanmaya çalışıyorlar. Amerikalılar da onlara her türlü desteği veriyor...

Amerikalılar ister dinci Şii'ler, ister laik Şii'ler kazansın, sonuçta kendi programlarını uygulayacak.

Amerika gerekirse dinci Şiiler'i laiklere kırdırarak, ya da her ikisine sahip çıkarak Sünniler'i tasfiye edecekler.

Amerika Irak için çok alternatifli senaryolar hazırlıyor. İşte bu nedenle de bu seçimlerin yapılmasında ısrarlı.

Oysa bugüne kadar ne seçim sandıklarının yeri belli ne de seçmen listeleri hazır... Örneğin iki ay önce bombalanan Felluce'de 300 bin insan şehir dışına kaçtığı için buradaki insanlar oy kullanmayacak ya da onlara oy kullandırılmayacak.

Aynı durum diğer Sünni şehirler için de geçerli.

Yani Amerika, seçimi boykot eden Sünniler'in seçimlere katılmaması için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Amerika, ister Şii, ister Sünni olsun birçok aşiret liderine milyonlarca dolar dağıtarak kendi senaryolarında rol veriyor.

İki Şii grubun Irak'ta izlenen Arap televizyonlarındaki reklam ve propaganda filmlerini Amerika finanse ediyor. Ne bu iki grup ne de seçime katılan diğer grupların büyük bölümü Irak'ın işgal altında olduğunu her nedense hatırlamıyor.

Amerika, ne olursa olsun Irak'ta Afganistan benzeri bir seçim yaptıracak ve Karzai'yi seçtiirdiği gibi Allavi'yi işbaşında tutacak.

Karzai, dün Irak halkına bir çağrıda bulunarak, mutlaka seçim sandıklarına gitmelerini istedi.

Allavi de Karzai gibi CIA işbirlikçisi.

Amerika dinci Şiiler'i de gözardı etmek istemiyor. Nasıl olsa onlar işgale karşı direnmiyor.

Şii olan Ahmet Çelebi ise kuzeyde olduğu gibi, güneyde de Şiiler için özerk bir bölgenin oluşturulmasını istiyor.

Yani Irak hem etnik hem de mezhep temelinde üçe ayrılmak isteniyor. Amerikalılar'ın işgalin ilk günlerinde seslendirdikleri senaryo buydu.

Seçim sonuçları ne olursa olsun Irak'ta çok tehlikeli oyunlar oynanacak ve deyim yerindeyse kan gövdeyi götürecektir.

Amerika, bu pis oyunda şimdilik Şii ve Kürtler'e önemli rol vermek istiyor. Kürtler ve Şiiler de bu rollere çok hevesli görünüyor.

Umarım bu heves, Amerika'nın herkes açısından tehlikeli oyunları için değil de, yalnızca birleşik bir Irak'ın toplu refah ve esenliği için seferber edilir. Aksi takdirde yalnız Irak'takiler değil, onlara komşu olan herkes büyük tehlikelerle karşı karşıya kalacaktır.

Irak'taki seçim, demokrasi, özgürlük, insanların refah ve mutluluğu Bush'un umurunda değil. Bush, başkan seçilmeden önce Irak'ın yerini bile bilmiyordu. Bush, başkan olmadan önce kendi ülkesinin yarısından faz-

lasını bile görmemişti. Bush, Beyaz Saray'a gitmeden önce hayatında pasaport bile almamıştı.

İşte bu nedenle Bush, başka ülkelere normal yollardan değil, işgal yolu ile gitmeyi seviyor!

Auschwitz ve Gül!

29-01-2005

Önceki gün Polonya'nın Auschwitz toplama kampında önemli bir tören yapıldı.

Bazı ülkelerin devlet başkanlarının katıldığı bu törende Türkiye'yi temsilen Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de vardı.

Peki bu tören neden yapıldı?

Bu tören, Nazilerin yüz binlerce Yahudi, Çingene, eşcinsel ve komünisti yok ettiği Auschwitz kampının Sovyet askerleri tarafından ele geçirilmesinin 60. yıldönümünde düzenlendi.

Ancak her nedense bu törende yalnızca Yahudiler hatırlandı ve onlar için gözyaşı döküldü.

Tabii İsrail ve Yahudiler bununla da yetinmedi.

Yahudi lobileri, Amerikan yönetiminin de baskısıyla BM'yi 25 Ocak'ta özel olarak topladılar. Toplantıda Genel Sekreter Annan "İsrail, Yahudi soykırımının küllerinden doğmuştur" dedi.

Annan konuşmasında, Kampuçya, Yugoslavya, Ruanda ve Darfur'daki katliamlardan söz ederek Filistin'i bir kelime ile bile anmadı.

İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom ise "sürekli aleyhimizde kararlar alan BM nihayet bizi anlamaya başladı" dedi.

Şalom'a göre Yahudileri anlamaya başlayan BM, İsrail'in Filistinliler'e karşı cinayetlerini artık haklı görüyor!

İsrail Başbakanı Şaron ise, bildik küstah tavrı ile "Dünya Auschwitz'de olanları seyretmekle yetindi. İsrail bundan ders çıkarmış, kurulduğundan bu yana kendini ve vatandaşlarını savunmayı bilmiş ve kendinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenmiştir" diyordu.

Kuşkusuz Hitler'in Yahudilere yönelik katliamları ile ilgili tartışmayı yeniden açmak istemiyorum.

Hitler, Yahudiler'e yönelik neden, nasıl ve ne kadar katliam yapmıştır tartışmaları 60 yıldır devam ediyor.

İsrail ve Yahudiler, sahip oldukları medya gücü ile bu konuyu abartılı olarak yeterince kullandılar.

Harun Yahya'nın bu konuda yabancı incelemelerle desteklenen birçok önemli araştırma ve tespiti var.

Ancak bugün konumuz bu değil.

Konumuz şu: Batı durduk yerde neden bu tür törenler düzenliyor?

Avrupa Parlamentosu neden 27 Ocak gününü Yahudi soykırımını anma günü ilan ediyor.

Bundan cesaret alan Ermenistan Dışışleri Bakanı Vartan Oskanyan, hem BM’de hem de AP’de 24 Nisan’ın Ermeniler için anma günü ilan edilmesini istedi.

Batı, Yahudiler’in soykırımına bu kadar ilgi gösterirken acaba neden benzer şekilde Hitler’in soykırımına uğrayan ingeneler’i ve diğerlerini hatırlamadı?

Yoksa onlar insan değil miydi?

Hitler kurbanı Yahudiler’in sayısı ile ilgili olarak çok farklı rakamlar olmasına rağmen (1-6 milyon arasında değişiyor) İkinci Dünya Savaşı’nda 35 milyon insan öldü.

Bunları 10 milyon kadarı Rusya’da.

Hadi bundan da vazgeçtik.

Yahudileri öldüren batılı ve Hristiyan Hitler olduğuna göre biz Müslümanlar’ın ne suı var?

İkinci Beyazıt, 1492’de Yahudiler’i benzer katliamlardan kurtarmak için (başka nedenleri de vardı) onları ta İspanya’dan getirip Osmanlı toprağına yerleştirdi.

Bu Yahudiler daha sonra İttihat Terakki ve Jn Türkler içinde örgütlenerek Osmanlı’yı yok etmek için özel görev üstlendiler.

Ama Türkiye Cumhuriyeti yine de Hitler katliamlarından kaçan yüzlerce Yahudi’yi kurtardı.

Siyonist Yahudiler, daha ortada Hitler bile yokken, Osmanlı ve Türkler’e karşı inanılmaz komplolara girişmişlerdi.

Siyonist Yahudiler 1917’de İngiliz Komutan Allenby ile birlikte Osmanlı ordularına karşı savaşarak Kudüs’ ele geçirmişlerdi.

1917-1937 yıllara arasında Yahudi eteler İngiltere ve Amerika’nın desteği ile Filistin halkına yönelik inanılmaz cinayet ve katliamlar işliyordu.

Üstelik daha Hitler ortada yoktu.

Bunu özellikle hatırlatıyorum.

Çünkü Yahudiler’e ‘acıdığını’ söyleyen Hristiyan Batılılar onlara Filistin’de vatan sağlamanın kendileri için insani bir görev olduğunu söylüyorlardı.

İyi de, bu vatan meselesi daha Hitler yokken gündeme gelmiş ve her nedense Hristiyanlar’ın kurbanı olan Yahudiler’e Müslümanlar’ın toprağı hediye edilmişti!

Üstelik Hitler, Yahudiler'e karşı savaşı ilan ederken Arap ve Müslüman ülkelerde hiçbir Yahudi'nin kılına bile dokunulmamıştı.

Başka bir ifade ile Hristiyan Hitler Yahudiler'e karşı katliam yaparken Müslüman Arap, Türk ve Acemler milyonlarca Yahudi ile iç içe yaşıyordu.

Ama bu Yahudiler de 1947'de Amerikalılar tarafından kurulan İsrail devletine göç etmekten geri kalmadı ve oradaki Müslüman Filistin halkına karşı Hitlervari katliamlara girişti.

İşte bu olayın şaşırtıcı ve garip tarafı bu olsa gerek...

Hristiyan Batı, Yahudiler'i kesiyor, sonra da onlar için timsah gözyaşlarını döküyor.

Bu da yetmiyor.

Suçunu itiraf eden Hristiyan Batı Yahudiler'den özür diliyor ve onlara Müslüman bir ülkenin toprağını hediye ediyor.

Auschwitz acılarını 60 yıldır unutmayan (!) Hristiyanlar, Yahudiler'in Filistin halkına karşı işlediği ve işlemeyi sürdürdüğü günlük cinayetleri her nedense görmezlikten gelmeyi tercih ediyorlar.

Aynı Hristiyan Batı, Irak'ta 100 bini aşkın insanın ölümüne seyirci kalmayı tercih ediyor.

Auschwitz'deki törene katılan Chirac, Fransa'nın Cezayir'i 130 yıl süreyle sömürdüğünü, bir milyon insanı öldürdüğünü ve Cezayir halkına hem dinini hem de dilini yasakladığını her nedense hatırlamıyor.

Eski KGB şefi olan Putin ise tarih boyunca Sovyetler'in ve Ruslar'ın Orta Asya ve Kafkas halklarına yaptıklarını unutmuşa benziyor.

Çeçenistan'da olup bitenleri ise hem kendisi hem de diğer Hristiyan Batılı liderler unutmuşa benziyor.

Törene katılan Dick Cheney ise dünyadaki tüm belaların sorumlusu olarak Amerika'nın pisliklerini her nedense hatırlamıyor.

Kızılderililer'in kaderi ise her nedense hiç kimsenin umrunda bile değil...

Nasıl olsa onlar vahşiydi!

Keşke bunca sahtekâr, sömürgeci, emperyalist, Yahudi yardakçısı ve İslam düşmanı Batılı Hristiyan arasında Abdullah Gül olmasaydı!

Çelişki!

02-02-2005

Filistin'in yeni Devlet Başkam Mahmut Abbas dün Ankara'ya geldi. Bunu kıskanan İsrail, Genelkurmay Başkanı'nı apar topar Türkiye'ye gönderdi.

Abbas, Türkiye'ye ve Türkiye'nin bölgesel rolüne verdiği önemi göstermek için ilk yurtdışı gezisinde Ankara'ya geldi.

Abbas dün Türk yetkililere, İsrail ile barış çabalarını anlattı ve Türkiye'nin Filistin halkına yönelik ekonomik yardım programını görüştü.

8 Ocak günü Ramallah'ta Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ile görüşen Abbas, Filistin halkına verdiği destekten ve Filistin halkının haklı davası ile dayanışmasından dolayı Türk devletine ve halkına teşekkür etti.

Peki İsrail Genelkurmay Başkanı Moşe Yaalon'un amacı ne?

Haberlere bakılırsa Yaalon Türkiye'nin tank ve uçaklarını modernize etmek için Ankara'ya gelmiş.

Yaalon Türkiye'ye pilotsuz casus uçakları ve başka silahlar satmak ve İran ile Suriye'ye karşı işbirliği için görüşmeler yapacak.

Yaalon İsrail uçaklarının Türk semalarında daha fazla uçuşması ve Türk ordusu ile daha sıkı işbirliği yapmak için Ankara'da.

Başbakan Erdoğan'ın terörist olarak nitelendirdiği İsrail'in Genelkurmay Başkanı Yaalon işte böylesi hedefler için Ankara'da.

Hani derler ya 'anladıysam Arap olayım'. İşte espri de olsa bu deyimmin tam zamanı...

Bir taraftan Türkiye, komşusu Arap ve Müslüman ülkelerle ilişkilerini geliştirecek, bu ülkeler Türkiye'nin adayını İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçecek ve Suriye, Lübnan ve Filistin Türkiye'nin bölgesel barış için arabuluculuğuna kayıtsız şartsız evet diyecek, öbür taraftan Türkiye, İsrail ile 'askeri ve siyasi' alanda ilişkilerini geliştirmek için yeni adımlar atacak!

Peki bu durumda Filistin-İsrail arasında arabulucu olmak isteyen Ankara, başta Filistinliler olmak üzere, AK Parti hükümetine güvenen bölge ülke ve halklarını tarafsız olduğuna acaba nasıl inandıracak?

Unutulmamalıdır ki, Arap ve İslam ülkelerinin kamuoyu Ankara'da olup bitenleri yakından izliyor.

Birileri diyebilir ki, Türkiye, ihtiyaç duyduğu askeri teknolojileri almak zorunda ve bu teknolojileri Türkiye'ye yalnız İsrail veriyor.

Böyle diyenlerden, "bu teknolojilerin 50 yıldır Türkiye'nin stratejik müttefiği olan Amerika tarafından neden verilmediğini" sorgulamalarını rica ediyoruz...

Üstelik İsrail'in modernize etmeye çalıştığı Türk tank ve uçakları orijinde Amerikan yapımıdır.

Kaldı ki, dünyanın en tehlikeli ülkesi olan İsrail'in verdiği teknolojilere Türkiye nasıl olur da güvenebilir?

Unutulmamalıdır ki, Türkiye hâlâ İsrail'in Irak'ta ve özellikle Kuzey'deki faaliyetlerinden rahatsızdır.

Unutulmamalıdır ki, Türkiye Amerika'nın Irak ve bölge politikalarından rahatsızdır.

Unutulmamalıdır ki; Türkiye'yi ve tüm bölgeyi rahatsız eden Amerika'nın bu politikasının mimarları Beyaz Saray ve Pentagon'daki siyonist Yahudiler'dir.

Bunu ben değil, Taha Akyol söylüyor.

Başbakan Erdoğan'ın ve Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un Amerika'ya yönelik eleştirilerinden sonra Sayın Akyol bakın ne diyor çünkü *Milliyet*'te: "Türk-Amerikan dostluğuna inanırım.

İki ülke ilişkilerinin 'stratejik ortaklık' düzeyinde olmasının hem bölge, hem de dünya barışı için yararlı olduğunu da biliyorum.

Ama bugün Amerika'yı neokonservatif denilen bir tür Evangelist Protestanizm'le militan siyonizmin işbirliği yönetiyor. Feith onun için Pentagon'da."

Sayın Akyol'un sözünü ettiği Feith ise Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feith'ten başkası değil.

Yine Akyol'a göre Feith "Militarist, siyonist bir neokonservatif, yani aşırı sağcı bir Amerikalı."

Ve bu kişi iki gündür Ankara'daydı.

Yahudi lobilerinin en önemli kişilerinden biri olarak.

Üstelik bu kişi fikirdaşı Paul Wolfowitz ile birlikte Irak'ın işgal planlarının baş mimarıdır.

Yani eğer bugün Türkiye, Irak'ta olup bitenlerden rahatsız oluyorsa, bunun nedeni Türkler arasında birçok dostu olan bu ikiliden rahatsız olmasıdır.

Wolfowitz-Feith...

Üstelik her ikisi Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin en ateşli savunucularındandır.

PKK ile ilişkilerini ise bilmiyorum!

Sayın Akyol "Irak'ta büyük ihaleler almak isteyenlerin Feith'in bürosuna müracaat etmelerini" tavsiye ediyor ve "Feith'in büyük bir hukuk bürosu olduğunu, yani hukuk ticareti yaptığını" söylüyor ve "müşterilerinin arasında İsrailli firmaların çokluğuna" dikkat çekiyor.

Sayın Akyol'un söylediklerine bir ekleme yaparak Feith'in Amerika'daki hukuk bürosunun ortakları arasında Saddam'ı yargılayan Salim Allavi'nin olduğunu söyleyelim.

Temmuz başında bu köşedeki yazımda Feith ile ilgili daha detaylı ve önemli bilgiler vermiş ve Salim'in, şu anda Irak Başbakanı olan Ayyad Allavi'nin kuzeni olduğunu anlatmıştım.

Bilmem farkında mısınız, her şey çelişkili ve biraz da garip...

Tıpkı 1991'de Çekiç Güçü topraklarında barındıran, Barzani ile Tala-

bani'ye her türlü desteği veren ve şimdi de Kuzey Irak'ta olup bitenlerden rahatsız olduğunu söyleyen Türkiye'nin tavrı gibi!

Ancak yine de olumu şeyler olmuyor değil...

Tezkereciler!

06-02-2005

Geçtiğimiz pazartesi *Sky-Türk*'te Irak ile ilgili bir programa katılmıştım. Dört saat süren programda yalnız Irak değil, aynı zamanda Amerika'nın bölgesel politikaları da konuşuldu.

Bana göre bu konuşmaların en ilginç eski dışişleri bakanı İlter Türkmen ve araştırmacı Ercan Çitlioğlu'nun söyledikleriydi. Her ikisi de 1 Mart tezkeresinin ateşli savunucularındandılar.

Programda önce Sayın Türkmen, daha sonra Sayın Çitlioğlu “yanlıştan dönmenin bir erdem olduğunu” söyleyerek “iyi ki tezkere çıkmamış” dediler. Sayın Türkmen ve Sayın Çitlioğlu ayrıca “Amerika'nın Türkiye'ye yönelik şimdiki tavrının da tezkere ile ilgisi bulunmadığını,” çünkü “tezkere çıkmış olsaydı Türk ordusunun Kuzey Irak'a değil de Sünni bölgesine yerleştirileceğini” belirttiler.

Programda konuşan emekli Amiral Atilla Kıyat ise “Amerika'nın amacı Türkiye'nin güneydoğusunu işgal etmektir” dedi.

Benzer şekilde tezkere savunucularından birçok yazar, uzman ve akademisyen geçtiğimiz hafta boyunca Amerika'ya sert eleştirilerde bulundu.

Nedeni ne olursa olsun yine de gerçeği görmek çok önemlidir. Artık herkes Amerika'nın Türk dostu olmadığını anlamıştır. Bu benim değil, *Hürriyet*'te Sayın Oktay Ekşi'nin perşembe günkü tespiti:

“ABD, 1 Mart 2003 tarihli tezkere oylamasında ABD kuvvetlerinin Türkiye topraklarından yararlanmasına izin verilmemesini hâlâ unutabilmiş değildir. Çünkü bu kararı Türkiye'nin meşru hakkı gibi değil, kendisine yapılmış hakaret gibi algılamaktadır. ABD'nin politikaları o nedenle artık Türkiye'ye dostluk zemininde yürümektedir.”

Benzer şeyleri Başbakan Erdoğan ve Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ da söyledi. Ancak yine de bazı ‘inatçı’ Amerikancı köşe yazarları hâlâ “tezkere çıksaydı durum farklı olacaktı” deyip duruyorlar. Üstelik Bush, artık Amerikan propagandası yapan gazetecilere para yardımı yapmayacağını söylüyor.

Bazı ‘bildik’ uzmanlar ise İran'ın nükleer gücünün Türkiye'yi tehdit edeceğini söylüyor ve Amerika'nın Tahran'a yönelik hayali tehditlerine sahip çıkıyorlar. Bu kişiler aynı şeyi Irak işgali öncesinde de yapmışlardı. Onlara göre “Saddam'ın sahip olduğu füzeler ve nükleer bombalar İstan-

bul ve Ankara'yı vuracaktı.”

Keşke zamanı geriye götürebilseydik de tezkereyi çıkartıp ne'ler olabileceğini görebilseydik.

1- Türkiye, Amerika ile birlikte işgalci bir ülke olacaktı.

2- Tüm Irak halkının yanı sıra, İran, Suriye ve tüm Arap ülkeleri Türkiye'ye düşman olacaktı.

3-Türkiye, şu anda olduğu gibi Suriye, İran ve diğer Arap-Müslüman ülkeler ile iyi ilişkiler geliştiremeyecekti.

Türkiye son iki yılda bu ülkelere milyarlarca dolar mal sattı.

4- İslam ülkeleri, Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçmeyecekti.

5- Sünni üçgende yerleştirilmiş olan Türk ordusu her gün kayıplar verecekti. Amerikalılar'ın buradaki kaybı şimdiye kadar 1200 ölü ve 9 bin yaralı.

6- Savaş masrafları, turizmin bitmesi ve yabancı sermayenin kaçıışı nedeniyle ekonomi batmış olacaktı.

7- AB tüm kapılarını Türkiye'ye kapamış olacaktı.

Bundan yararlanacak olan Amerika, Türkiye'yi İsrail'in yanında maceradan maceraya koşturacaktı!

8- Kuzey Irak'ta Barzani ve Talabani'nin yanı sıra PKK Irak'taki Türk ordusuna, Türkmenlere ve Türkiye'ye karşı silahlı eyleme başlamış olacaktı.

9- Türkiye komşu bir Müslüman ülkeyi işgal ederek tarihi boyunca asla kurtulamayacağı ahlaki ve insani bir suç işlemiş olacaktı.

10- Türkiye'nin güneydoğusuna yayılacak Amerikan askerleri, Çekiç Güç gibi belki de buradan hiç ayrılmayacaktı.

Buna karşın;

1- Türkiye, Türkmenler'in haklarına sahip çıkmış olacak ve Kerkük belli bir süre için Kürtler'in kontrolüne girmemiş olacaktı.

2- Türkiye en azından Amerika Irak'ta kaldığı sürece Kürt devletinin kuruluşunu engellemiş olacaktı. Ya da Amerika'nın talebi üzerine böyle bir devlete sahip çıkmak zorunda bırakılacaktı.

3- İşgale katkılarından dolayı Amerika'dan alacağı dolarlarla Türkiye göreceli olarak para kazanmış olacaktı. Ama bu para asla zararlarını karşılamayacaktı.

İşte hepsi bu kadar. Tezkere savunucularının bunun dışında bildikleri bir şey varsa anlatsınlar, biz de öğrenelim. Yok eğer bir şey bilmiyorlarsa, o zaman Amerikalı patronlarına sorsunlar, belki ilginç şeyler öğrenirler.

Örneğin Türkiye'nin 60 bin Amerikan askeri ile nasıl işgal edileceği ya da Türkiye'nin ne tür iç ve dış belalarla karşı karşıya bırakılacağı gibi.

Nasıl olsa Amerikalılar onlara asla doğruyu söylemeyecek, ama onlar yine yalnızca söylenenlere inanmak zorundalar.

Örneğin Amerikan Deniz Piyadeleri Komutanı General Mattis'in söyledikleri. Irak'ta görev yaparak terfi ettirilen Mattis "Iraklılar ve Afganlılar'ı kurşunla zımbalamak ve öldürmek çok eğlenceli" diyor.

Yoksa bizim Amerikan hayranı köşe yazarları Mattis ya da Alberto Gonzales gibi mi düşünüyor?

Baksanıza, Başkan Bush, Amerika'nın ele geçirilen esirlere işkence yapmasının doğru olduğunu savunan hukuk danışmanını adalet bakanı yapmış. Biri insanlara işkence yapmanın doğru olduğunu söyleyerek bakan oluyor, diğeri insanları zımbalayarak terfi ediyor.

İyi de bizdeki Amerikancıların eline ne geçiyor?

Zor süreç!

07-02-2005

30 Ocak'ta Irak'ta seçim yapıldı. Bu hafta sonunda oyların sayımı bitebilir. Yüksek Seçim Kurulu yapılan toplam 220 itirazı inceleyip sonuca bağladıktan sonra seçimin kesin sonuçlarını ilan edecek. Tahminen bu 25 Şubat civarında olacak.

Bu ilandan üç gün sonra Ulusal Meclis ilk toplantısını yaparak iki hafta içinde devlet başkanı ve iki yardımcısını seçecek.

Bu seçim pek kolay olmayacak. Çünkü bunun için üye tam sayısının üçte ikisi, yani 184 oy gerekiyor. Bu nedenle bu üç kişinin seçilmesi için çok zor ve çetin pazarlıklar yapılacaktır.

Meclis'te yaklaşık 70 milletvekili kazanması beklenen Kürtler, devlet başkanlığının kendilerine verilmesini istiyor.

Bu durumda yardımcılardan biri Sünni, diğeri Şii olacak.

Yok eğer devlet başkanı mecliste sandalyesi olmayan Sünniler'den olursa, başkan yardımcılardan biri Kürt, diğeri Şii olacak.

Seçimi boykot ederek meclise girmeyen Sünniler, tarafları anayasayı da boykot etmekle tehdit ediyor. Geçici anayasaya göre vilayetlerden üçünün anayasaya hayır demesi durumunda anayasa kabul edilmiyor ve yıl sonunda yeniden bir seçim yapılıyor.

Bu nedenle Sünniler hâlâ Irak dengelerinde güçlü.

Tabii direniş gücünün yanı sıra...

Eğer ulusal meclis bir formül üzerinde anlaşarak devlet başkanı ve iki yardımcısını seçerse, başkan iki yardımcısı ile anlaşarak başbakanı ve bakanlar kurulunu atayacak. Burada da üç kişinin tam mutabakatı gerekiyor. Yani başkan yardımcılardan birinin bir bakanı veto etmesi durumunda

bile hükümet kurulmuyor.

Anlaşılan hükümetin kurulması pek kolay olmayacak. Örneğin ulusal mecliste en çok sandalye kazanması beklenen dinci Şii İttifak, başbakan ve bakanlar konusunda kendi içinde anlaşmaya varmak durumunda. Çünkü bu ittifakın içinde 16 parti ve grup var. Benzer şekilde laik Başkan Ayad Allavi'nin İttifak listesinde 7 parti ve grup, Kürtler'in ittifakında ise 11 parti ve grup var. Doğal olarak bu parti ve gruplar kendi adamlarını hükümete ve devletin yürütme kurumlarına yerleştirmek isteyeceklerdir. Dolayısıyla bakanlıkların paylaşımı sırasında önce, Kürtler, Sünniler, dinci ve laik Şiiler kendi aralarında anlaşacak, daha sonra tüm bu gruplar kendi yandaşları ile makamları paylaşacak. Örneğin son seçimlerde Kuzey Irak'ta Barzani'ye karşı ciddi üstünlük sağlayan Talabani kendini daha güçlü hissederek daha fazla avantajlı duruma gelmek isteyecek.

İş oldukça zor ve karmaşık.

Tabii işin içinde bir de Amerika'nın istediği ya da sıcak bakmadığı kişi ve gruplar da var. Diyelim ulusal meclis hem devlet başkanım hem de bakanlar kurulunu seçti, peki ondan sonra ne olacak?

Ulusal meclis 15 Ağustos'a kadar yeni ve kalıcı anayasayı hazırlayacak. Anayasa 15 Ekim'de referanduma sunulacak.

Daha sonra da 15 Aralık'ta yeni ulusal meclis seçimleri yapılacaktır.

Ancak 18 vilayetten herhangi üçü anayasaya hayır derse anayasa reddedilmiş olacak.

Yani Erbil, Süleymaniye, Duhok ya da Kerkük halkının üçte ikisi anayasaya hayır derse, o zaman her şey sil baştan olacak. Böyle bir olasılık da var.

Çünkü Kürtler yeni anayasada Irak'ın federal bir devlet olmasını istiyor.

Görüldüğü gibi Irak'ta durum bundan sonra daha da zorlaşacak. Yani seçimle hiçbir şey çözülmedi ve çözülmesi de kolay olmayacak.

Önemli olan niyetler ve tarafların birbirine karşı dürüst ve samimi olmasıdır. Kürtler'in veya Şiiler'in tek başlarına Irak'ı ya da Irak'ın bir bölümünü kontrol etme ya da ele geçirme çabası asla Irak sorunlarına çözüm getirmeyecektir. Bence Irak'ın geleceği bu iki grubun tavrına bağlıdır.

Şiiler, Sünni'siz bir Irak'ın işlerine yaramayacağını görecektir. Kürtler ise Arap'sız ve Türkmen'siz bir Irak ya da Kerkük'ün de kendilerine yâr olmayacağını bilmelidir.

Gelelim Türkiye'nin tutumuna.

Türkiye, baştan beri savaş ve işgale karşıydı.

Türkiye, başından beri birleşik ve bütün bir Irak'tan yana olduğunu söylüyor. Türkiye, yine başından beri Kürtler'in tek taraflı olarak Kerkük ve Kuzey Irak'ı ele geçirme çabasına karşı olduğunu söylüyor.

Ancak Türkiye birilerinin sürekli gündeme getirdiği gibi komşu bir ülkenin içişlerine karışmak istemiyor ve istemeyecek.

Elbette Kerkük, Irak'ın bir iç meselesidir.

Misak-ı Milli sınırlarını gündeme getirerek Kerkük'teki Türkmenler'in haklarından söz edenler her nedense bugünkü durumun sorumlusu olduklarını unutuyorlar.

Türkiye, elbette Kerkük ve Irak'taki Türkmenler'in haklarına ilgi gösterecektir. Buna hiç kimsenin itirazı olamaz ve olmamalı. Amerika ve Batı, ilgileri olmamasına rağmen, Türkiye'deki Kürtler'in, Aleviler'in, Rumlar'ın ve Ermeniler'in haklarından söz ederken Türkiye'nin Türkmenler'le ilgili söylemlerine karşı olmaları anlamsızdır.

Türkiye kim ne derse desin, yalnız Türkmenler'den ya da bölgedeki PKK'dan dolayı değil, aynı zamanda komşu bir ülkenin bütün olarak geleceğinden dolayı da Irak'la ilgilenmektedir.

Komşuluk hakkı bunu gerektirmektedir.

Umarım sürekli bağımsız bir Kürt devletinden söz eden Kürtler ya da Irak'ın tümünü kontrol etme planları yapan Şiiler de bu gerçeği unutmaz ve Amerika'nın oyununa gelmezler.

Çünkü Amerika er ya da geç buradan gidecek.

Ama Türkler, Arap ve Acemler'le birlikte hep bu coğrafyada ve sonsuza kadar kalacaklar.

Tabii Kürtler de!

Amerikan imajı

09-02-2005

Pazartesi günü yazımda tezkere ile ilgili tartışmalara değinerek hâlâ bazı 'Amerikancıların' Amerikanvari söylemlerini hatırlatarak durum tespiti yapmaya çalışmıştım.

Bu yazı çok farklı düzey ve ortamlarda yankılandı ve anlaşılan tartışmalara yeni bir yön verdi.

Şimdi de Amerikancılar, Amerika'nın Türkiye'deki imajını nasıl kurtarırız telaşına kapıldı.

Nitekim Dışişleri Bakanı Rice'ın Ankara ziyaretinin temel hedefinin bu olduğu ortaya çıktı.

Bu gezi öncesi ve sonrasında bazı köşe yazarları ve televizyon ekranlarının alışık olduğu Amerikancılar 'Türk-Amerikan dostluğu'ndan dem vurarak hükümete tavsiyelerde bulundular.

Hatta eski bakanlardan Kamuran İnan, ART televizyonundaki konuşmasında Türkiye'nin Amerika'sız yaşayamayacağını söyleyerek, Rice'la ha-

vaalanında bulunduğu için Başbakan Erdoğan'a sert eleştirlerde bulundu.

Büyük gazetelerin bazı köşe yazarları son iki günde Amerika'nın Türkiye'deki imajının düzeltilmesi gerektiğini söyleyerek Amerika'ya düşmanlığın Türkiye'nin çıkarına olmadığını savunuyorlar.

Oysa Türkiye, Amerika'ya karşı düşmanlık içeren hiçbir tavırda bulunmamıştı.

Türkiye, sadece kendi demokratik süreçleri içinde tezkereye hayır demışti.

BOP içinde bölgeye demokrasiyi getireceğini söyleyen ABD aslında Türkiye'nin bu demokratik tavrını Arap ülkelerinin parlamentolarına örnek olarak göstermeliydi.

Tezkereye tepki olarak Amerika, Türkiye'ye karşı inanılmaz kötölüklerde bulundu ve bulunuyor.

AK Parti Balıkesir Milletvekili ve TBMM'de Türk-Amerikan Dostluk Grubu üyesi Turhan Çömez'in söylemi ile "Amerika, Türkiye'nin dostu değildi" artık...

İşgal sonrası Irak'a ilk gidenlerden biri olarak Sayın Çömez'in bu söylemi her nedense bazılarını rahatsız etti. Oysa Sayın Çömez yalnız bir Türk politikacı olarak değil, aynı zamanda bir doktor duyarlılığı ile Irak halkının acılarını yakından görmüş ve oradaki Amerikan politikalarının tehlikelerine vakıf olmuş bir milletvekilidir.

Sayın Çömez aynı zamanda TBMM Türk-Amerikan Dostluk Grubu üyesi olarak da bildik köşe yazarlarının bilmediği birçok gizli şeyi biliyor dur.

Ama Amerikancılara bahane gerekmez.

Onlar doğruyu ve gerçeği söyleyen herkesten rahatsız oluyor.

Türkiye'de bazı köşe yazarları gibi, Amerika ve İsrail'in finanse ettiği birçok internet sitesi bugün Türkiye'deki Amerikan düşmanlığından, adımı vererek, beni sorumlu tutuyor. Türkiye'ye gelen Yahudi lobilerinin temsilcileri ve Amerikalı heyetlerin bazıları da benzer şekilde adımı vererek beni suçluyor. Onlara tavsiyem şudur; beni suçlamak yerine Irak, Filistin ve tüm Ortadoğu ile dünya politikalarını gözden geçirip düzeltsinler.

Tabii bu arada Türk halkının demokratik kararlarına saygı göstersinler ve çuval olayından dolayı Türk halkından, ordusundan ve devletinden resmen özür dilesinler ve Irak'taki tehlikeli planlarından vazgeçsinler.

İşte o zaman ne ben, ne Çömez, ne de başka biri Amerika'ya karşı söyleyecek bir söz bulabilir.

Hiç kimse durduk yerde ve laf olsun diye Amerika ya da başka bir ülkeye saldırma lüksüne sahip değil.

Örneğin neden ben ya da başkası İsviçre ya da Brezilya'yı eleştirmiyoruz?

Belki de bunun fakında olan Amerika'nın Ankara Büyükelçisi "Amerika'ya karşı düşmanlığın nedeni Irak politikalarımız" demiş.

Büyükelçi Eric Edelman dün diplomasi muhabirlerini toplayarak Amerika'nın Türkiye'deki imajının düzeltilmesi çabalarına destek istedi. Edelman bu desteği kuşkusuz yalnız diplomasi muhabirlerinden değil, aynı zamanda medyanın patronlarından, yöneticilerinden ve köşe yazarlarından da sık sık istiyor.

Bakalım bu istek önümüzdeki günlerde ne kadar kabul görecektir? Bence Amerikalılar ve bölgedeki yerli işbirlikçileri boşuna heveslenmesinler...

Çünkü Washington'daki Yeni Muhafazakâr Likutçuların bildik politikaları devam ettiği sürece (bana göre devam edecek) Amerika'nın ne Türkiye'de ne de bölgedeki imajı asla iyileşmez.

Edelman ve Yahudi lobilerinin tüm çabalarına karşın bugün gazete yazarlarının ve radyo-televizyon programlarının büyük bölümü Amerikan politikalarını tüm çıplaklığıyla Türk halkına yansıtıyor.

Benim katıldığım ya da katılmadığım tüm radyo ve televizyon programlarında bu hep böyle oluyor.

Pazartesi günü sözünü ettiğim, değerli meslektaşım Sedef Kabaş'ın *Sky-Türk*'te başarı ile yönettiği programda herkes Amerika'nın yanlışlarından söz etti.

Sayın Kabaş ve diğer tüm meslektaşlarımızın başta *Sky-Türk*'te olmak üzere tüm televizyonlarda yaptıkları programlarda, herkes Amerikan politikalarının Türkiye ve bölge ülkelerinin ve halklarının çıkarları için ne kadar tehlike arz ettiğine dikkat çekiyor.

Türk halkı da gerçeği görerek giderek Amerika'ya karşı düşmanlık besliyor.

Amerika bunun önüne geçmek istiyorsa ve geleneksel müttefikini kaybetmek istemiyorsa bir an önce doğru adımlar atmalı. Yani var olan emperyalist - Haçlı kimliğinden vazgeçerek bölge ülke ve halklarına saldırmaktan vazgeçmeli.

Bunun mümkün olduğuna inanan varsa, varsın Amerika'nın yalanlarına sahip çıkmayı sürdürsün. Zaman zaman İsrail yalanlarına sahip çıktıkları gibi... Üstelik tam da zamanı.

Şaron barışa evet diyor.

Ama hiç kimse heyecanlanmasın.

İsrail asla gerçek bir barışa evet demez.

1996'dan bu yana Şarm El-Şeyh'te beş kez bir araya gelen taraflar tüm

iyimser havalara rağmen sonuca gidemedi. Tıpkı 1991'den itibaren Oslo ve Madrid'de başlayan ve Amerika'nın birçok şehrinde devam eden süreçlerin başarısızlığa uğraması gibi...

Herkesin bilmesi gereken bir gerçek var.

Tüm bu başarısızlıkların en önemli nedeni Şaron'dur.

Oysa sorunun çözümü çok kolay. İsrail, 1967'de işgal ettiği Filistin'in Batı Şeria ve Gazze bölgelerinden çekilir ve buralarda inşa ettiği tüm Yahudi yerleşim bölgelerini boşaltırsa ortada hiçbir sorun kalmayacak.

Ama bana göre İsrail bunu asla yapmayacak.

Tek şartla 'barış' olabilir; Filistinliler İsrail'e ve Amerika'ya bağımlı, ege-menliğe sahip olmayan ve devlet öğeleri taşımayan uyduruk bir Filistin devletine razı olurlarsa!..

Kyoto!

13-02-2005

11 Eylül sonrasında katıldığım televizyon programlarında Amerika'nın bu tür olayları hak ettiğini söylediğimde birçok 'Amerikan muhibbi' gazeteci, yazar, akademisyen ve eski politikacı duygusal tepkiler göstererek bana karşı topyekûn bir saldırıya geçmişlerdi.

Hatırlıyorum da, *Kanal 7*'de bir programda "çevresel ısınma dahil dünyadaki tüm belaların sorumlusu Amerika'dır" dediğimde, bildik Amerikancılar "ne ilgisi var, nereden çıkarıyorsun bunları" gibilerinden tepki göstermişti.

Geçen hafta aklıma bu konu geldi.

Dünyadaki tartışmalara paralel olarak Türk medyası, sınırlı da olsa bu çevresel ısınma konularına değindi.

Bu tartışmaların nedeni ise 100 bilim adamının BM adına hazırladığı 'Ozon Tabakasının İklim Değişikliğine Etkisi' raporu.

Bu rapora göre "küresel ısınmada 10 yıl içinde geri dönülmez noktaya ulaşılabilirliği" uyarısı yapılıyor ve dünya liderlerine bir çağrıda bulunularak "gerekli tedbirlerin acilen alınması" isteniyor.

Gerekli tedbirler arasında 1997'de imzalanan ve Global ısınmayı engellemeyi amaçlayan Kyoto Sözleşmesi'nin herkes tarafından imzalanması ve uygulanması.

Kyoto Sözleşmesi, atmosfere bırakılan zararlı gazların azaltılması konusunda bağlayıcı bir anlaşmadır.

Birçok ülke tarafından imzalanan bu sözleşmeyi Amerika sürekli bir ısrarla imzalamayı reddediyor. Çünkü sözleşmede ülkelerin 2010 yılında atmosfere bıraktıkları karbondioksit gazının, 1990 düzeyinin, yüzde 5'in al-

tına çekilmesi öngörülmektedir. Yani başta Amerika olmak üzere büyük sanayileşmiş ülkelerden çevresel politikalarını gözden geçirmeleri istenmektedir.

Bu ülkeler bugün herkesi rahatsız eden ve dünyanın geleceğini tehdit eden çevresel ısınmanın nedenidir. Örneğin, ABD dünya nüfusunun yüzde 4'üne sahip olmasına karşın dünya karbondioksit üretiminin yüzde 25'ini gerçekleştiriyor. Rusya ise dünya karbondioksitinin yüzde 15'ini, İngiltere de yüzde 3'ünü üretiyor. Hindistan'ın, nüfusu 15 kat fazla olmasına rağmen karbondioksit üretimi hemen hemen İngiltere ile aynı.

İşin özeti, dünyanın bugün ve yakın gelecekte karşılaşacağı tüm çevresel sorun ve tehlikelerin en büyük sorumlusu Amerika'dır. Yalnız ürettiği karbondioksitten dolayı değil, aynı zamanda Kyoto Sözleşmesi'ni imzalamaması ve başka ülkelere örnek olmamasından dolayı. Yani Amerika her alanda olduğu gibi dünyanın başındaki tüm belaların sorumlusudur.

Bilim adamlarına göre depremlerin, tayfunların ve kutuptaki kopmaların nedeni karbondioksit oranının neden olduğu çevresel ısınmadır. Bunun da en büyük suçlusu Amerika'dır. Üstelik küstah bir tavırla.

Neden mi?

Dünyanın sonunu hazırlamaya hevesli Amerika'nın Yeni Muhafazakârları şimdi de bilimle alay ediyorlar.

Andromeda, *13'üncü Savaşçı* ve *Jurassic Park*'ın yazarı şimdi de yeni bir kitapla karşımıza çıkıyor. Yazar Michael Crichton *Korku Hali* adlı son kitabında çevrecilerle alay ediyor ve çevresel ısınma ile ilgili söylemlerinin yalan olduğunu söylüyor. Çevresel ısınmanın tehlikeli olmadığını savunan Crichton çevreci bilim adamlarını da aptallık, yalancılık ve sahtekarlıkla suçluyor. Üstelik bu bilim adamlarının birçoğu Amerikalı ve çevresel felaketleri anlatan tüm filmler de Hollywood yapımı.

Şimdi Amerikalılar bile Crichton ve benzeri bir iki kişinin bu savları karşılığında silah ve petrol tekellerinden ne kadar para aldıklarını merak ediyor.

Crichton, başkanı Bush'un Irak'ın sahip olduğu kitle imha silahları ile ilgili olarak dünyaya nasıl yalan söylediğini, Afganistan ve Irak'a binlerce tonluk yakıcı bomba yağdırdığını unutuyor.

Amerika'daki Yeni Muhafazakârların en çok sevdiği yazarların başında gelen Crichton'un son romanı 1,5 milyon satmış.

Yani teknolojik üstünlükleri ile övünen Amerikalılar, kendi yarattıkları belalara bile inanmaz oldular.

Başka türlü olsa Bush'u seçerler miydi!

'Erdoğan İsrail'e gitsin'.

14-02-2005

Aslında bugün Irak'taki seçim sonuçlarını değerlendirmek istiyordum. Ancak Fikret Bila'nın önceki gün *Milliyet*'teki yazısını okuyunca dayanamayıp şimdi okuduğunuz yazıyı yazmak zorunda kaldım.

Bila, İsrail'in Ankara Büyükelçisi Binhas (yazıda Pirhas yazılmış!) Avivi ile bir araya gelmiş ve onun söylemlerini köşesine taşımış.

Oysa Sayın Bila ciddi, bilgili ve haber kaynakları olan değerli bir meslektaşımız.

Yani Bila, Avivi'nin söylemlerini köşesine taşıırken bu söylemlere kendi görüş ve bilgilerini de katabilirdi, katmalıydı.

Sonuç olarak Sayın Bila, büyükelçinin dediklerine inanarak "Başbakan Erdoğan, İsrail Başbakanı Şaron ile bir araya gelmelidir" diyor.

Aslında bunu Avivi diyor, Bila da onaylıyor.

Şimdi gelelim Avivi'nin söylediklerine ve bizim ona yanıtımıza.

1- "Türkiye, Ortadoğu'da önemli rol oynamalı. İsrail, Türkiye'yi çok önemsiyor. Bunun kanıtı da Dışişleri Bakanı Silvan Şalom'un Şarm El-Şeyh toplantısından hemen sonra Abdullah Gül'ü araması. Bu nedenle Erdoğan-Şaron zirvesi Şarm El-Şeyh sürecini destekler".

Bana göre İsrail, Türkiye'yi önemsiyor olsaydı bunu çok önceden kanıtlayabilirdi. Hatırlayalım, geçen Mart ayında Abdullah Gül barış için bölgeye gitmeye hazırlanıyordu. Üstelik Suriye, Lübnan ve Filistinliler Türkiye'nin arabuluculuğuna tam onay vermişti.

Gül, Türkiye'den ayrılmadan birkaç gün önce Ürdün Kralı Abdullah Ankara'ya geldi. Dönüşünde ise gizlice Şaron ile buluştu. Ertesi gün (22 Mart) İsrail Hamas lideri Şeyh Ahmet Yasin'i öldürdü. Bu yetmedi, bir hafta sonra da yerine geçen Rantisi'yi öldürdü. İsrail bu suikastlarla aslında Gül'e 'gelme' demek istiyordu.

İşte bu nedenle Başbakan Erdoğan'ın tepkisi sert olmuştu ve İsrail'i hükümet ve devlet olarak terörle suçlamıştı.

İsrail, tezkereye hayır demiş, Suriye, İran, Filistin, Lübnan ve diğer Arap ülkeleriyle iyi ilişkiler kurmuş ve bu nedenle İKÖ Genel Sekreterliği'ne seçilmiş saygın bir Türkiye'nin bölgede önemli rol oynamasını asla kabul etmez ve buna izin vermez.

Amerika'daki Yahudi lobilerinin en şahin üyelerinden biri olan Paul Wolfowitz'in tezkere sonrasında Türkiye'ye yönelik hakaretlerini herkes hatırlıyor.

Büyükelçi Avivi'nin Erdoğan-Şaron zirvesini önemsemesinin bir tek nedeni var.

Onlar, Sayın Başbakan'ı İsrail'e götürerek 'bakın işte, Şaron'a terörist diyen Erdoğan, Şaron'un ayağına geldi' diyecekler ve bununla Erdoğan ve Türkiye'yi Arap ve İslam âlemi önünde zor durumda bırakacaklar...

İsrailliler bu tür ayak oyunlarını hep yapar...

Yoksa Mahmut Abbas'ın Ankara'ya geldiği gün Genelkurmay Başkanı Moşe Yaalon'u Ankara'ya gönderirler miydi?

Unutmayalım ki 1996 sonrasında Türkiye ile askeri işbirliği hakkında ki tüm haberleri, hep İsrail tarafı basına sızdırıyordu.

Kaldı ki Bakan Gül, 6-8 Ocak günlerinde hem İsrail hem de Filistin bölgesine gitmişti zaten.

Gül yeniden arabuluculuk konusunu gündeme getirince İsrailliler ondan Suriye'de 40 yıl önce idam edilen bir MOSSAD ajanın kemiklerini istemişlerdi...

Bu muydu İsrail'in Bakan Gül'e ve Türkiye'ye verdiği önem?

Gül, döndükten sonra İsrail ve Amerika, Mısır ve Ürdün'ü devreye sokarak Şarm El-Şeyh toplantısını tezgâhladılar.

Çünkü bu dörtlü Türkiye'nin bölgedeki rolünün güçlenmesini istemi-yordu.

Öyle olmasaydı, pekâlâ son toplantı İstanbul'da yapılabilirdi ya da Başbakan Erdoğan ya da Bakan Gül çağırılabilirdi Şarm El-Şeyh'e...

Durum bu kadar net.

Ayrıca unutulmamalıdır ki, İsrail Türkiye'nin AB ile yakınlaşmasından da pek hoşnut değil.

İsrail Dışişleri Bakanlığı'nın bir raporunda (Türk medyasına da yansıdı) "Türkiye AB'ye girerse, İsrail'den uzaklaşır ve AK Parti hükümeti güçlenir. Bu da İsrail için büyük tehlikedir," diyor.

2- Büyükelçi Avivi, İsrail'in Irak ve Kuzey Irak'ta hiçbir faaliyetinin olmadığını ve kendilerinin Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduklarını söylüyor.

Sayın Bila da ona inanmış gözüküyor.

Oysa son bir yılda İsrail medyasında İsrailliler'in Irak ve Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak birçok haber ve yorum yayımlandı. Amerikalı komutanlar bile İsrailli ajanların Ebu Gureyb Hapishanesi'ndeki işken-celere katıldıklarını itiraf ettiler. İsrail'in Kuzey Irak'ta Kürtler'le işbirliği konularını anlatan Amerikalı ünlü gazeteci Seymour Hersh ise Yahudi'dir.

Görüldüğü gibi Avivi'nin Bila'ya anlattığı her şey palavra ve tek taraflı propagandaya yöneliktir.

Bila gibi önemli bir meslektaşımız benim yukarıda özetlemeye çalıştığım tüm bilgilere vâkıftır.

Ciddi bir meslektaşımız olarak Bila, aslında tüm bu bilgileri Avivi'ye hatırlatarak tepkisini öğrenmeye çalışmalıydı.

Hadi bunları yapmadı...

Ama Bila şu temel soruyu Avivi'ye sormalıydı: "1967 yılından bu yana işgal altında tuttuğunuz Filistin, Lübnan ve Suriye topraklarından neden çekilmiyorsunuz?"

Ve şunu da ekleyebilirdi: "Siz çekilmiş olsaydınız, şu anda bütün bu konuşmalara gerek kalmayacaktı".

Ve o zaman Başbakan Erdoğan, Suriye, İran ve başka ülkelere gittiği gibi İsrail'e de gider ve Şaron ile zirve yapardı.

Belki de o zaman Şaron, Sabra ve Şatilla'nın eli kanlı kasabı olarak ün yapıp bununla övünemeyecekti!

Hariri'yi kim öldürdü?

16-12-2005

Rahmetli Refik Hariri'yi 1994 yılından bu yana tanırım. 1992-1997 yılları arasında Hariri'nin sahibi olduğu ve Paris'ten yayın yapan *Radio Orient*'in Türkiye muhabiri olarak çalıştım.

Şu anda yine Hariri'in sahibi olduğu Lübnan *El-Mustakbal* gazetesinin Türkiye muhabiriyim.

Hariri Türkiye'yi hep yakından izlerdi ve arada bir beni arayarak Türkiye ile ilgi bilgi alırdı.

Bir işadami olarak, Rahmetli Özal'ı ve iktisatçı olan Tansu Çiller'i yakından izlerdi.

AK Parti'nin iktidara gelişi ile yeniden Türkiye ile ilgilenmeye başlamıştı.

Geçen yıl Beyrut'taki evinde uzun uzun Türkiye'yi konuştuk. Abdullah Gül'ü kendisine benzeterek, AK Partililerle iyi anlaşabileceğini söylerdi. Bu nedenle Mayıs ayındaki Türkiye ziyaretini çok önemsemişti.

Peki Hariri'yi kim öldürdü?

Bana kalırsa bölgede en son öldürülmesi gereken insan Hariri'dir. Hariri Lübnan içinde ve dışında herkesle iyi geçinen siyasi bir lider. Rahat, samimi, dürüst, diyaloga açık, şiddet ve terörü reddeden, dinine ve geleneklere bağlı bir insan.

Ama en önemlisi Hariri, Lübnan gibi çok karmaşık bir ülkede çok önemli bir denge unsuru idi.

Hariri'nin Suriye, Mısır, Suudi Arabistan, Körfez ülkeleri, Fransa ve daha birçok ülke lideri ile yakın ilişkisi ve dostluğu vardı. Hariri, Lübnan ve Ortadoğu'da belki de herkes tarafından en çok sevilen ve saygı gösterilen liderdi.

Bu nedenle dostları Hariri'yi hem Lübnan hem de bölge için bir denge unsuru olarak görürdü. Hariri normalde öldürüleceği en son düşünülen bir liderdi. Hariri'nin öldürülmesi bu nedenle önemli.

Lübnan ve bölgeyi karıştırmak isteyenler Hariri'yi öldürenlerdir.

Şimdi gelin birlikte yüksek sesle düşünelim ve bildiklerimi paylaşalım. Hariri yıllardır Suriye dostu idi. Hatta Suriyeliler'in destek ve onayı ile birkaç kez başbakanlığa seçildi.

Suriye, 15 yıl süren iç savaşı durdurabilmek için 1980'li yılların ortasında Arap ülkelerinin de onayı ile Lübnan'a müdahale etti. Bu onay ve Lübnan hükümeti ile yapılan anlaşma gereği Suriye bu ülkede asker bulundurdu.

Suriye'nin desteği ile Lübnanlılar İsrail'in 18 yıl süren Güney Lübnan işgaline son verebildi.

Beşar Esad'ın Şam'da yönetime gelmesiyle Suriye, askerlerini aşamalı olarak Lübnan'dan çekmeye başladı. Bunu fırsat bilen Batı (Amerika ve İsrail) destekli Hristiyanlar Suriye'yi sıkıştırmaya başladı. ABD ise Suriye aleyhine BM'de karar çıkartarak Lübnan'dan çekilmesini ve Lübnan'daki tüm grupların (Lübnanlı Hizbullah ve Filistinli değişik gruplar) silahsızlandırılmasını istedi.

ABD giderek Lübnan'ın içişlerine karışmaya başlamıştı. Tam bu sırada geçen ekim ayında Cumhurbaşkanı Emil Lahud'un süresi parlamento tarafından iki yıl uzatıldı. Cumhurbaşkanı Lahud ile arası iyi olmayan Hariri başbakanlıktan istifa etti.

Bunu fırsat bilen Amerika, Hariri'nin kişisel dostu Chirac'ı yanma alarak Suriye'ye karşı yoğun bir kampanya başlattı. İşte 1559 sayılı BM Kararı bu şekilde Güvenlik Konseyi'nden çıkartıldı. Ama Hariri ile Beşar Esad arasında yine de bir sorun olmamıştı.

Hariri her zaman olduğu gibi sakın bir şekilde herkesle iyi ilişkilerini sürdürüyordu. Ama Lübnan'da durum giderek karışıyordu.

Suriye karşıtı Hristiyanlar'a bu kez Dürzi lider Valid Canbulat katılmıştı. Canbulat, İsrail ile işbirliği yaparak Lübnan'ı iç savaşa sürükleyen falanjist faşist Hristiyanlarla işbirliği yapmaya başlamıştı. Bu işbirliği İsrail, Amerika ve son dönemlerde bu iki ülkeye aniden ilginç bir şekilde yaşanan Fransa tarafından desteklendi. Çünkü Lübnan'ı karıştırmak, Suriye'yi sıkıştırmak demektir. Lübnan'ı karıştırmak, İran'ı buradaki tehlikelere bu laştırmak demektir. Çünkü İran Lübnan'daki Şii Hizbullah ile ilgilidir.

Irak'ta ise Şiiler yönetimi kontrol ettiklerine göre, Irak'takiler de Lübnan'daki durumla ilgili olacaklardır.

ABD ise keyfine göre bazen Suriye, bazen de İran'ı tehdit ediyor. Bunu da yalnızca İsrail için yapıyor.

İsrail ise Lübnan'ın Şabaa ve Suriye'nin Golan bölgelerini işgal etmeyi sürdürüyor. İsrail, Türkiye dahil Suriye ve Lübnan ile her türlü arabuluculuk önerisini reddediyor.

Suriye lideri Esad ve Mayıs'ta Ankara'ya gelen Hariri Türkiye'ye mutlak güvindiklerini söyleyerek İsrail ile barışa hazır olduklarını söylediler. İsrail, Abdullah Gül'ün bu yöndeki girişimine 'hayır' dedi. İsrail ve Amerika ne Lübnan'da ne Irak'ta ne de bölgede barış ve istikrar istemez.

İşte bu nedenle Lübnan'ın kargaşaya sürüklenmesinden yarar sağlayacak tek güç bu iki ülke ve bölgedeki yandaşlarıdır. Lübnan'daki Filistinlilerin ve Hizbullah'ın bir iç kargaşa ile meşgul edilmesi, bu kargaşadan dolayı Suriye'nin sıkıştırılması ve İran'ın yan tartışmalara çekilmesi yalnızca İsrail ve Amerika'nın işine yarar.

Filistinlileri her türlü dış destekten yoksun bırakmak isteyen İsrail ve Amerika böylece kendi istedikleri barış modelini zorla Mahmut Abbas'a kabul ettireceklerdir.

Çünkü şu anda Filistin davasına ve Filistin halkının kendi haklarını elde etme mücadelesine sahip çıkan ve tam anlamıyla destek veren tek Arap ülkesi Suriye'dir. Hariri ise bu desteği en samimi bir şekilde veren Arap liderlerin başındaydı.

Toprağı 38 yıldır işgal altında olan Suriye, bölgesel barışla doğrudan ilgilidir. Beşar Esad, Suriye'nin barışa hazır olduğunu herkese ve özellikle Başbakan Erdoğan'a söylemiştir. Suriye'nin istediği barış gerçek, adil ve kalıcı barıştır. İsrail ve Amerika'nın istediği barış ise, yalnızca kendilerinin bölgesel ve stratejik çıkarlarına hizmet edecek göreceli barıştır. Hariri'nin öldürülmesine bu veriler içinde bakılırsa daha sağlıklı ve doğru yorum yapabiliriz.

Hariri'nin öldürülmesini bahane ederek Lübnan'a müdahale etmeyi planlayan ABD, Fransa ve İngiltere'ye yine Suriye'nin bu bahaneyi sunması ne kadar anlamsız ise, "Hariri'yi Suriye öldürdü" demek de o kadar anlamsız ve aptalcadır.

Unutmamak gerekir ki; Lübnan büyük ölçüde Irak'a benzer. Etnik, dinsel ve mezhepsel yapısı itibarıyla.

Bu nedenle işgal için Irak'ı seçenler şimdi bölgeyi kargaşaya sürüklemek için Lübnan'ı seçiyor.

Savaş sonrasında Irak'ın geleceğinden endişe edenler hep şunu söyledi:

"Irak, Lübnanlaştırılacak."

Hariri'nin öldürülmesi ile belki de şimdi birileri Lübnan'ı Iraklaştırmak istiyor!

Ama bu kez bunu ABD değil, İsrail yapacaktır.
Lübnan'ı kötü günler bekliyor!
Herkes dikkatli olmalı.

Amerika'yı sevin

21-02-2005

İçinize sindirebiliyorsanız varın Amerika'yı sevin. Çünkü Amerikalılar "Bizi sevmezseniz fena yaparız" diyorlar.

Amerikan Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feith AKP hükümetine bir çağrıda bulunarak "Bize karşı olanlara karşı olun ve Türk halkının bizi sevmesini sağlayın" diyor ve "yoksa fena yaparız" diye ekliyor. Tıpkı meslektaşı Paul Wolfowitz gibi.

İkisi de Afganistan ve Irak işgalinin baş mimarları. Yine ikisi de Süleymaniye'de 11 Türk askerinin kafasına çuval geçirme olayının baş sorumlusu. Yine bu ikisi, Kuzey Irak'taki Kürtler'i Türkiye ve bölge ülkelerine karşı kışkırtanların başında geliyor. Bu ikilinin sicili oldukça kabarık. Amerikan medyasını takip edenler bu ikili ile ilgili çok şey öğrenebilir.

Savaş öncesinde Türkiye'ye sık sık gelen Wolfowitz, tezkere sonrasında buradaki dostlarına çok kızmıştı. Çünkü kendisini aldatmışlardı ve tezkerenin yüzde yüz çıkacağını söylemişlerdi.

Feith ise geçen ay Türkiye'deydi ve birçok dostundan Amerika'ya yardımcı olmalarını istedi. Yani Amerikan karşıtı akımın durdurulmasını.

Aynı şeyi Dışişleri Bakanı Rice da Bakan Gül'den istedi.

Robert Pollock ise *The Wall Street Journal*'da farklı bir yaklaşım ile Osmanlı'nın son dönemine göndermede bulunarak, Türkiye'yi Avrupa'nın hasta adamı olarak niteliyor ve anti-Amerikancılığın tehlikeli boyuta vardığını söylüyor.

Yeni Şafak gazetesini baş hedef ilan eden Pollock, *Hürriyet* ve *Sabah*'ı da Amerikan düşmanı ilan etti.

Anlaşılan Amerikalılar'ın artık hiçbir şeye tahammülleri yoktu. Çok sinirliler. Oysa biraz kafaları çalışsa, bu gidişatın önüne geçebilirler.

Ne Türkiye'de ne dünyanın başka bir yerinde hiç kimse Amerikan sistemine ya da Amerika'nın iç politikasına yönelik bir şey söylemiyor. Eğer bugün herkes Amerika'dan nefret ediyorsa, bunun nedeni bu ülkenin dış politikasıdır.

Hadi biz Müslüman ülkeler, belki duygusal davranıp Amerika ve İsrail'den nefret edebiliriz. Ama AB ülkelerinde yapılan tüm araştırmalarda Amerika ve İsrail dünya barışı için en büyük iki tehlike olarak görülmektedir.

Türkiye’de ise Amerika’yı sevmeyenlerin ya da Amerika’dan nefret edenlerin gerekçeleri ortada:

1- Afganistan ve Irak’ın yalan gerekçelerle işgali ve buralardaki insanlık dışı katliamlar.

2- İsrail’in terörist politikalarına verilen mutlak destek.

3- Ebu Gureyb işkenceleri ve camideki yaralıların öldürülmesi.

4- Kuzey Irak’taki Kürtler’i Türkiye ve bölge ülkelerine karşı kışkırtmak.

5- Öcalan’ı kaçırıp Ankara’ya teslim etmesine rağmen Kuzey Irak’taki PKK’lıları kollamak.

6- Süleymaniye’de 11 askerin kafasına çuval geçirmek.

Oysa 11 Eylül sonrasında Türk halkının büyük bölümü ve doğal olarak aydınları, gazetecileri ve akademisyenleri Amerika ile dayanışma içindeydi.

Demek ki, suç Türkler’de değil, Amerika’da. Amerikalılar yukarıdaki suçları işlemeseydi, Türk halkı bugün yine Amerika’yı (doların düşmesine rağmen!) sevmeyi sürdürecekti.

Bence sorun, Türkler’in Amerika’dan nefret edip etmemesi değil. Sorun, Amerika’nın Türkiye’ye karşı bakış açısıdır.

Amerika, Ankara’da farklı bir iktidar olduğunu geç de olsa anladı. Sıkıntı da işte burada.

Amerikalılar alışageldikleri yöntemlerle Ankara’ya istedikleri her şeyi yaptıramıyor, yaptıramayınca da kızıyor ve tehdit ediyorlar. Tehdit işe yaramayınca bu kez farklı yöntemlere başvuruyorlar.

Suriye, İran, tüm Arap ve İslam ülkeleri ile iyi ilişkiler geliştiren ve AB kapılarını aralamaya başlayan Türkiye, Amerikalılar’ı kızdırıyor. Doğrudan Ankara’nın bileğini bükemeyen Amerika, şimdi Suriye, Lübnan ve İran’ı karıştırarak Türkiye’yi bu ülkelerle ilişkilerinde zora sokmak istiyor.

Amerika, Türkiye’yi buralardan sıkıştırmayı planlıyor ve bunu yakında yapacaktır!

Irak’ta Avrupa ülkelerini yanına çekemeyen Amerika, şimdi Chirac’ın kişisel dostu Hariri’nin öldürülmesi ile, başta Fransa olmak üzere AB ve NATO ülkelerini Suriye’ye karşı kazanma hesapları yapıyor ve işe İsrail ile birlikte Lübnan’la başlayacak!

Yarınki NATO zirvesi, göreceksiniz, Lübnan ve Suriye zirvesine dönüşecek.

Amerikalılar ‘oltadan kurtulmaya çalışan’ Türkiye’yi ne yapıp edip oltada tutmak istiyor. Amerikalılar bunun için gerekirse denizi bile kurutacaklar.

Böyle bir Amerika’yı hâlâ ‘sevelim’ diyen varsa, İsmet İnönü’nün dediği gibi ‘ay ile yatağa giren her türlü riski göze almalıdır’!

Geçen hafta Marmara Vakfı adına bir grup milletvekili, akademisyen ve gazeteci Suriye'deydi.

Amaç, Şam Üniversitesi'ne bağlı Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin düzenlediği 'Türkiye-Suriye ilişkileri' konulu toplantıya katılmaktı.

Türkiye ile her alanda yoğun ve olumlu ilişkiler geliştiren Suriye, Başkan Esad'ın da direktifleri ile şimdi akademik çevrelere açılmak istiyor.

Nitekim Başkan Esad, Türkiye'den gelen misafirleri kabul ederek onlarla uzun uzun sohbet etti.

Sabah'tan Yavuz Donat ve *Hürriyet*'ten Tufan Türenç'in deyimi ile Esad açık ve samimiydi.

Yanılmıyorsam ilk kez Suriye'ye giden Türenç ve Donat önceki gün kendi gazetelerinde Esad ile sohbetlerini anlattılar.

Her iki meslektaşımız, üç gündür, Suriye ile ilgili izlenimlerini kendi köşelerine taşıdılar.

Bu izlenimlerin yüzde 99'unun altına imza atarım.

Ancak Türenç'in izlenimleri ve Başkan Esad'ın samimi söylemleri doğal olarak birilerini rahatsız etti.

Özellikle Türenç'in şu cümlesi bana göre bölgede her şeyi özetliyordu:

"Suriye, eğer Bush'un gazabından kurtulabilirse Beşar Esad'la yepyeni ufuklara yelken açabilir ve Arap dünyası için ilginç bir model oluşturabilir."

İtiraf edeyim ki, Türk medyasında şimdiye kadar okuduğum belki de en doğru ve stratejik değerlendirme.

Suriye'ye yönelik tüm tehditlerin amacı bu cümledir.

Türkiye'ye yönelik son Amerikan tehditlerinin amacı da hemen hemen aynı.

Esad'ın demokratikleşme, çağdaşlaşma, özgürleşme ve Türkiye ile stratejik dostluklar kurma çabası Amerika'yı ve doğal olarak İsrail'i rahatsız ediyor.

60 yıldır bölgedeki tüm anti-demokratik, diktacı ve faşist yönetimleri işbaşına getiren ve onları yönetimde tutan Amerika, Esad gibi genç aydınların 'iş bozucu' çıkışlarından tedirgin oluyor.

Tıpkı Erdoğan'ın alışlagelmiş Türk politikalarından farklı davranışlarından rahatsız olduğu gibi...

Üstelik sözde bu Amerika, BOP söylemi ile bölgemize demokrasi ve özgürlüğü getirmek istiyor...

Yoksa onun demokrasi dediği Ebu Gureyb ve Felluce camilerinde yapı-

lan şeyler mi?

Belki de Şaron'un 57 yıldır Filistin halkına yaptığıdır!

Elbette ne Suriye'de ne de Türkiye'de her şeyin dört dörtlük olduğunu söylemek asla doğru değildir.

Hele Suriye'de işler çok daha zordur.

Önemli olan genç Esad'ın doğru tercihleri, samimi ve dürüst niyet ve istekleridir.

Ukrayna ve Gürcistan'da demokratikleşme çabalarına destek veren Washington, acaba neden benzer bir şansı Beşar Esad'a tanımıyor?

Düşünün, bir ülkenin toprakları 38 yıldır İsrail işgali altında ve sürekli Amerikan tehditleri ile karşı karşıya.

Filistin'e verdiği destekten dolayı da doğrudan Lübnan'da sıkıştırılıyor. Daha önce de söyledim; bazı 'saf ' ve 'üşütük'lerin demeye çalıştığı gibi Suriye, Lübnan'da işgalci değildir.

Suriye, Lübnan'da 15 yıl süren (1975-1990) iç savaşı durdurmak için ordusunu komşu bir Arap ülkesi olan Lübnan'a göndermiştir.

Bu gönderme Arap Birliği'nin kararı, başta Fransa olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinin desteği ve Lübnan hükümetinin isteği ile gerçekleşmiştir.

Suriye ordusu aynı zamanda Lübnan'ın güneyini 18 yıl süreyle işgal eden İsrail'e karşı savaşan Lübnan ulusal güçlerine de destek vermiştir.

Esad iktidara geldikten sonra, 40 bin olan asker sayısı aşamalı olarak 10 bine düşürülmüştür.

Esad birçok kez tüm askerlerin çekileceğini söylemiştir.

Şimdi tüm bu gerçekler ortadayken her nedense bazıları Suriye'yi hedef göstermekten histerik bir haz alıyor.

Bazıları da, Amerika ve İsrail'in talimatları doğrultusunda Türkiye'nin Suriye'den uzaklaşması için özel ve yoğun bir çaba harcıyor.

Amerikalı yetkili ve gazetecilerin Türkiye'ye yönelik son sataşma ve tehditlerimin amacı budur.

Hürriyet'te Hadi Uluengin, Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Şam'a gitmesi gerektiğini söylüyor.

Uluengin bununla da yetinmiyor, salı günü, yani tezkerenin ikinci yıldönümünde Şam'a gidecek olan bir grup gazeteci, yazar ve aktivistin bu gezisine de kızıyor.

Uluengin bu gezinin örgütleyicilerinden Nuray Mert'e de veryansın ediyor.

Sanki aralarında bir kan davası var.

Hadi'nin neden kızdığını anlamak hem kolay hem zor.

Şam'a gidecek olan insanlar hiçbir resmi görüşme yapmadan Suriyeli

meslektaşları ile bir araya gelecek ve Amerikan tehditlerine karşı dayanışmalarını gösterecekler.

Hadi buna neden kızıyor?

Yarın 1 Mart

28-02-2005

Daha önce de belirttiğim gibi, ben bu köşede yalnızca tezkere çıkmasın diye yazmaya başlamıştım.

İlk yazımı da 25 Şubat 2003 günü yazmıştım.

Merak edenler tezkere ile ilgili iki yazımı gazete arşivine girerek okuyabilir.

O yazılarda neye inandıysam onu yazmıştım.

Yazı ve televizyonlardaki söylemlerimi paylaşan CHP ve AKP milletvekilleri tezkereye 'hayır' dedi.

Bu 'hayır'da bir katkım olduysa ne mutlu bana.

Çünkü o gün dediklerimin tümü doğru çıktı.

Kazanan hep Türkiye oldu.

Burada Türkiye'nin neler kazandığını yeniden yazmaya gerek görmüyorum.

Son iki yıllık gelişmelere bakanlar bunu rahatlıkla görebilir.

Önemli olan görmeyi istemektir.

Amerikan yalanlarına inanıp da "keşke tezkere çıksaydı" diyenlere bir tek sorum olacak:

O günkü yalanlarınızdan acaba hicap duyuyor musunuz?

Hani Saddam'm İstanbul'u vuracak füzeleri vardı?

Hani Amerika, Türkiye'yi fena yapacaktı?

Hani IMF Türkiye'yi perişan edecek, dolar 5 milyon olacak ve borsa çökecekti?

Hani Amerika, sevgili yandaşlarına milyonlarca dolar ikramda bulunacaktı?

Tabii hiçbirisi olmadı, çünkü dostları Wolfowitz'i aldatmıştı.

Gariban Wolfowitz de Türkiye'yi 'çantada keklik' bilerek planlar yapmıştı.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı.

O gün bugün Wolfowitz Türkiye'ye gelmiyor.

Tehdit etti, olmadı.

Bu kez devreye dostu Feith'i soktu.

O da Wolfowitz'den geri kalmadı.

Türk halkını ve medyasını AK parti hükümetine şikayet etti.

Tipik bir Amerikan alışkanlığı.

“Her şeyin doğrusunu biz bilir ve yaparız. Gerekirse de yaptırırız.”

Anlaşılan Wolfowitz ve Feith 1 Mart tezkeresinden yeterince ders almamışlar.

Almaları da beklenemez.

Afganistan ve Irak'ı işgal ettiren bu ikili Türkiye'deki dostlarından medet umuyor. Sayıları giderek azalan bu dostların da işi pek kolay değil.

Amerikalılar bu dostlara savunacakları pek bir şey bırakmadı.

Ne Afganistan'da, ne de Irak'ta.

Şaron'un Filistin'de yaptıkları ise işin cabası.

Filistin deyince aklıma geldi.

Bildik medya, cuma akşamı gerçekleştirilen intihar eyleminden dolayı Filistinliler'i suçladı.

İsrail ise şimdi moda olan Suriye'yi.

Eylemde dört İsrailli ölmüştü.

Oysa eylemin gerçekleştiği günde İsrailliler 16 yaşında Filistinli bir genci öldürmüştü.

Şarm El-Şeyh anlaşmasından sonra İsrailliler altı Filistinli'yi öldürdü.

Gazze'den çekileceğini söyleyen İsrail hükümeti, Batı Şeria'daki 123 Yahudi yerleşim bölgesinde 6391 yeni ev inşaatına izin verdi.

İsrail “Gazze'den çekiliyoruz” palavrası ile dünya kamuoyunu aldatmayı sürdürüyor.

Üstelik Şarm El-Şeyh anlaşması ile inanılmaz kazanımlar elde etmişti.

Mısır ve Ürdün yeni büyükelçilerini Tel Aviv'e göndermiş, Katar ise İsrailli bir bakan yardımcısını misafir etmiş ve Tunus'lu Bin Ali, Şaron'u ülkesine davet etmişti.

Bu ülkeler Amerika'nın bölgedeki en önemli müttefiki.

Ama hiçbirinde zerre kadar demokrasi yok.

Bununla yetinmeyen İsrail, Filistinliler'e yönelik kışkırtıcı eylemlerini her gün tırmandırarak sürdürüyor.

İntihar eylemini kınayan Dışişleri Bakanlığı, keşke İsrail'in yaptıklarını da Türk kamuoyuna hatırlatsaydı.

Her şeyde Filistinliler'i suçlamak kolay.

Ama 57 yıl önce vatanları ellerinden alınan ve geri kalan toprakları da 37 yıl önce işgal edilenler Filistinliler'dir.

Bu toprakları hâlâ işgal edenler ise dünyanın dört bir yanından getirilerek Filistin topraklarına yerleştirilen siyonist Yahudiler'dir.

Barışı istemeyen işte bunlardır.

Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da ve tüm İslam âleminde istikrar, güvenlik,

demokrasi ve özgürlük istemeyen Amerikalılar gibi.

Şimdi düşünün, bu ülkelerde barış ve demokrasi oldu.

Demokrasi olduğu için bu ülkelerin halkları kendi petrol zenginliklerinin Amerikan tekellerine peşkeş çekilmesine izin vermeyecekler.

Barış ve istikrar olduğu için Amerikan silah tekelleri işsiz kalacak.

Barış ve istikrar olduğu için Amerika ve dünyadaki Yahudi lobilerinin bir anlamı kalmayacak.

Çünkü bu lobilerin varlık sebebi 'vaad edilmiş topraklarda' büyük Yahudi devletini kurmaktır.

Bu devlet eğer şu andaki sınırları ile Araplar'la yan yana yaşamaya başlarsa, siyonist ideoloji iflas eder ve dünya Yahudileri'nin Kudüs'te buluşması düşüncesi mistik anlamını kaybeder.

Ve 5 milyon İsrailli, 300 milyon Müslüman ve Hristiyan Arap'la yan yana yaşamak zorunda kalır.

Buna inananlar varsa, Allah onlara doğru yolu gösterebilir!

Bu kişiler İsrail'i yöneten tüm siyasal partilerin programlarına baksınlar.

Bu da yetmezse Amerika'daki Yeni Muhafazakâr Evanjalistlerin günlük söylemlerini incelesinler!

Çünkü 1 Mart'ın intikamını almak bahanesiyle 11 askerin kafasına çuval geçirenler ve arada bir Türkiye'yi tehdit edenler yine onlardır!

Suriye yolcuları

02-03-2005

Dün 1 Mart tezkeresinin ikinci yıldönümü idi. Doğu Konferansı ile Barış ve Adalet Koalisyonu'ndan 60'ı aşkın insan dün Suriye'ye gitti. Amerikan ve İsrail tehditlerine karşı Suriye halkına 'biz sizinleyiz' demek için.

Başkaları ise Amerika ve İsrail'in bu ülkeye karşı yalanlarının borazanlığını yapıyor. Tıpkı Irak işgali öncesinde yaptıkları gibi.

Oysa Amerika bu yalanlarla Irak'ı işgal etti ve 100 insanın canına kıyarak bölgedeki dengeleri İsrail'in lehine çevirdi. Şimdi aynı Amerika benzer yalanlarla Suriye'ye sataşıyor.

Ama ne acıdırki, bazıları olup bitenlerden ders almıyor ve alacağı da benzemiyor.

Suriye'yi askerlerini Lübnan'dan çekmeye davet edenler, her nedense aynı şeyi İsrail'den istemiyor. Oysa İsrail 57 yıl önce Filistinliler'in vatanını ele geçirmiş ve geri kalan topraklarını da 1967'de işgal etmiştir.

İsrail aynı şekilde Suriye'nin Golan ve Lübnan'ın Şabaa bölgelerini, 37 yıldır işgal altında tutmaktadır.

Amerika'nın Afganistan ve Irak işgali ise taze.

Hariri'nin öldürülmesi işte bu nedenle başından beri bir tezgâhtı. Amaç, bu bahaneyle önce Lübnan'daki Hizbullah'tan kurtulmak, sonra da Suriye'yi sıkıştırmak.

Oysa daha önceleri de söylediğim gibi Suriye askerleri Arap Birliği'nin kararı ve Amerika'nın onayı ile, yalnızca iç savaşı durdurmak için Lübnan'a girmişti.

Gelelim Hariri'nin öldürülmesine.

Dün Lübnanlı bir arkadaşım anlattı.

Hariri'nin özel aracı Alman ve Amerikan yapımıdır.

Yani arabanın çelik gövdesi Alman, teknik donanımı ise Amerikalılar tarafından yapılmış. Yani bu donanımın zayıf noktalarını yalnızca Amerikalılar ve teknolojik üstünlükleri ile övünen İsraili dostları bilir.

Çünkü araçtaki elektronik sistemler bir kilometre çapındaki bölgede her türlü elektronik haberleşmeyi bloke ediyordu.

Yani araçtaki karmaşık elektronik sistemleri devre dışı bırakmak ve arabayı pusuya düşürmek için uyduların yardımına ihtiyaç var.

Suriye'nin ise böyle bir uydusu yok.

Ama bu önemli değil.

Önemli olan şu; ortada bir cinayet var ve Amerika ile İsrail bu cinayeti kendi medya gücü ile Suriye'ye (tıpkı Irak'ta olduğu gibi) yüklemek istiyor.

Süreç adım adım savaşa doğru gidiyor.

Washington'daki Likutçu lobiler Şaron'a yardım etmek için ellerinden gelen ve gelmeyen her şeyi yapacaklar. Onlara göre Tel Aviv'de meydana gelen son intihar eylemini bile Suriye yaptırmış.

Yarın Washington'da ya da başka bir Avrupa başkentinde meydana gelebilecek herhangi bir olaydan bile Suriye sorumlu tutulacak. Bu, gaz sıkışmasından kaynaklanan bir patlama olsa bile.

İşte bu nedenle Şam'a giden 60 kişinin gezisini çok önemsiyorum. Bu 60 kişi belki de 60 milyon insanın duygularını taşıyor. Suriye halkına.

Suriye halkı ne Türkler'e ne de Türkiye'ye ne de başka bir halka hiçbir şey yapmadı. Hele hele Amerika ya da İsrail halkına asla.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da ya da şimdiye kadar işgal edilen ülkelerde olduğu gibi. Örneğin 130 yıl süreyle Fransız işgali altında inim inim inleyen Cezayir halkı acaba ne yaptı Fransızlar'a?

30 yıl süreyle (1916-1946) Suriye ve Lübnan'ı işgal eden Fransızlar şimdi de Amerikalılarla yeniden bölgeye dönmek istiyor.

Fransa Parlamentosu'nun Türkiye'nin AB üyeliğine karşı tavrı da bence aynı çerçeve içinde değerlendirilebilir!

Çünkü Ermeni dostu Paris'in İsrail müttefikî Washington ile yeni flörtü biraz da Türkiye'nin bölgesel politikalarını hedef alıyor.

Bu nedenle bir kez daha söylüyorum: Şam'a giden Türk aydınlarının bu çabası çok önemli.

Amerika, İsrail ve yandaşları doğal olarak bu girişimlerden hoşlanmayacak ve anlamsızlaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar.

"Bu ziyaret Suriye rejimi ile dayanışma" anlamı taşıyor gibilerinden söylemler de bence onların bu uğraşlarına katkıda bulunacak.

Elbette Şam'a gidenlerin tümünün Suriye yönetimini onaylamaları ya da desteklemeleri beklenemez. Bu da çok doğal.

AK Parti de yüzde 34 ile Türkiye'yi yönetiyor.

Herkes başka ülkelerin yönetimleri ile ilgili olarak istediği her şeyi söyleyebilir.

Ancak konu bu değil.

Suriye bugün doğrudan Amerika, İsrail, Fransa, İngiltere ve yandaşlarının tehditleri ile karşı karşıya.

Eğer birileri çıkıp "biz Suriye rejimini desteklemek için gitmiyoruz" derse, o zaman da adı geçen ülkeler ve güçler "zaten biz de o rejimi değiştirmek için Suriye'ye saldırmak istiyoruz" der ve bu ülkeyi işgal ederler.

Bir kez daha söylüyorum:

Bir Suriyeli olarak bu ülkedeki demokratikleşme, liberalleşme ve özgürleşme çabalarını çok önemsiyorum.

Elbette her şey dört dörtlük ve mükemmel değil.

Cumhuriyet kurulalı 82 yıl oldu, ama bugün hâlâ Türkiye'de onlarca sorun yaşanıyor.

30 yıllık baba Esad'ın katı ve kapalı siyasal sisteminden sonra dört yılda her şeyi değiştirmek elbette kolay değil.

Ama hiç kimse, tüm eksikliklerine ve yavaş yürümesine rağmen Suriye'de olup biten demokratikleşme çabalarını görmezlikten gelemmez.

Amerika ve İsrail'in doğrudan ve dolaylı tehditleri olmasaydı, bu çabalar çok daha çabuk ve sonuca götürücü olacaktı. Tüm tehditlere ve 38 yıldır devam eden İsrail işgaline rağmen Suriye barış, demokrasi, özgürlük ve liberalleşme yolunda kesin ve kararlı adımlarla ilerleyecektir.

Esad'ın Türkiye ile ilişkilere verdiği önem bunun kanıtıdır. Ben bir Suriye vatandaşı olarak bu çabaya hep destek verdim, vereceğim.

Şam'a giden 60 kişinin ziyaretini de bu çabaya bir destek olarak algılıyorum.

Suriye ve genç Başkan Esad bu çabadan ve demokratikleşme ile özgürleşme çizgisinden vazgeçtiği andan itibaren onu eleştirecek ilk kişi olacağım, bundan herkes emin olabilir.

Tıpkı babasını eleştirdiğim gibi!

Onlar da İsrail'e gitsin

06-03-2005

Bildiğiniz gibi bir grup aydın Salı günü Şam'a gitti. Amaç Amerikan ve İsrail tehditlerine karşı Suriye halkı ile dayanışma.

Gruptakiler Şam'da muadilleri Suriyeli aydınlarla bir araya gelerek sohbet ettiler. Cumhurbaşkanı Esad'ın eşi Bayan Esma Esad grubu temsilen 10'u aşkın bayanı misafir etti. Devlet Bakanı Buseyne Şaban ise bir yazar, gazeteci ve entelektüel olarak gruptakilerle bir araya geldi.

Haberciler ise Enformasyon Bakanı Mehdi Dahlallah ile buluştu.

İşte bütün mesele bu.

Ancak bazıları buna bile tahammül edemedi.

Emekli Orgeneral Kemal Yavuz'un deyimi ile 'Amerikan Borazancıları' kıyameti kopardı. Nasıl olur da Türk aydınları Şam'a gider... 'Neden durduk yerde Amerika'yı kızdırıyoruz?..

"Bu gezi ABD ve İsrail'in hedefindeki Suriye rejimine destek anlamı taşıyor. Bu rejim ise anti-demokratik..."

İşte sizlere Mehmet Yılmaz'ın çarşamba günü *Milliyet*'te yazdıkları. "Türkiye'den bir grup aydın, 1 Mart tezkeresinin reddedilişinin yıldönümünde 'Suriye halkı ile dayanışma' amacıyla Suriye'ye bir gezi düzenledi. Amaç, Suriye'ye de saldırma hazırlığı yaptığı varsayılan ABD'ye Suriye halkının yalnız olmadığını ve yeni bir savaşa izin verilmeyeceğini göstermek olarak açıklanıyor. Geziyi düzenleyen aydınların sadece kendi ülkelerinde değil, dünyanın başka yerlerindeki diktatörlerle ve antidemokratik girişimlerle barışık olmayacak insanlar olduğunu biliyoruz. İyi niyetlerinden şüphe etmemiz için hiçbir neden yok. Ancak Suriye gibi demokrasinin hiç uğramadığı bir ülkeye yapılacak böyle bir ziyaretin Esad rejimine destek anlamını taşıdığı gerçeğinin de ihmal edildiğini sanıyorum. Bu, Esad'm Suriye'de yaygınlaştırmaya çalıştığı paranoyaya hizmet edecek, sonuçları itibariyle de rejimi güçlendirecek bir girişimdir diye düşünüyorum".

Vay canına...

Meğer ne büyük suç işlemiş bu aydınlar...

Sanki Irak'ı işgal edip 150 bin insanı öldürmüş ya da Ebu Gureyb'de yüzlerce masuma insanlık dışı işkence yapmış... Ya da 37 yıldır Filistin, Suriye ve Lübnan topraklarını işgal etmiş ve Filistin halkına karşı sürekli

cinayetler işlemişler. Hadi diyelim bu aydınlar saf ve hiçbir şey bilmiyor... Keşke Sayın Yılmaz bu yazıyı aralık ortalarında yazsaydı, belki o zaman Başbakan Erdoğan da Suriye'ye gitmezdi. Nasıl olsa Yılmaz'ın kendi kaynaklarından sağladığı bilgiler Türkiye Cumhuriyeti başbakanı olarak Erdoğan'inkinden daha sağlıklı ve güvenilir!

Son 4 yılda Suriye'ye giden Türk bakanların sayısı 50'yi geçmiştir. Abdullah Gül hem başbakan hem de dışişleri bakanı olarak Şam'a gitmiştir.

Askeri heyetlerin sayısını bilmiyorum.

Her gün Elçilik ve Konsolosluktan vize alan Türk vatandaşlarının sayısı ise 1000'i geçiyor. Suriye'de iş yapan Türk işadamlarının sayısı ve yaptıkları iş hacmini Sayın Yılmaz bilmiyorsa Bakan Tüzmen'e sorabilir.

Ama yıllık bir milyar dolardan aşağı değil.

Anlaşılan bütün bu insanlar hiçbir şey bilmiyor, ama Sayın Mehmet Yılmaz ve yine Kemal Yavuz Paşa'nın deyimi ile 'Amerika'nın Dört Atlısı' (!) her şeyi biliyor...

Belki de Sayın Yılmaz hayatında ne Suriye'ye ne de başka bir Arap ülkesine (turistik amaçlar hariç) gitmemiştir. Keşke gitse de Suriye gerçeğini kendi gözleri ile görebilse... İsterse ben kendisine bu gezide refakat edebilirim. Ama işin en ilginç tarafı, Mehmet Yılmaz'ın bu yazısı *Milliyet*'te yayımlanırken aynı gün *Hürriyet*'te Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün söyleşi yayımlanmıştı. Bakın Sayın Gül ne diyordu: "Hariri'ye düzenlenen suikasttan Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın bilgisi olduğuna inanmıyorum. 'Suriye'de hâlâ kontrol edilmeyen unsurlar mı var?' sorusu gündeme geliyor. Ama Esad da güçleniyor. Halk nezdinde çok seviliyor. Ona güçlenmesi için yardımcı olmak lazım. Kuşatma altına alınması durumunu güçleştirir."

Biri *Milliyet*'in genel yayın yönetmeni, diğeri Türkiye Cumhuriyeti'nin dışişleri bakanı.

Acaba hangisi doğruyu biliyor?..

Bunun yanıtını vermek sanıyorum Sayın Yılmaz'a düşer. Üstelik Sayın Yılmaz'ın kızmasına da gerek yok.

Türkiye'den yüzlerce ve binlerce insan her ay Amerika'ya, İsrail'e ve benzeri yerlere gidip geliyor.

Gidebilirler de. Türk halkı medyadaki tüm palavralara rağmen artık gerçeği biliyor.

Yoksa Türk halkı geçen yıl İstanbul ve Ankara'yı ziyaret eden genç Başkan Beşar Esad, sevimli eşi ve çocuklarını bağrına basar mıydı? Bu duyguların ne anlama geldiğini bilmeyenler keşke Başbakan Erdoğan ile Şam ve Halep'te olsaydılar. Eğer fırsatı kaçırdıklarını düşünüyorlarsa, önümüzde-

ki günlerde Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'le Suriye'ye gidebilirler.

Tabii Sayın Cumhurbaşkanı'na da "Efendim, giderseniz Esad'ın parano-
yasına hizmet edersiniz" demeyeceklerse...

Lübnan gerçeği!

07-03-2005

Lübnan ile ilgili tartışmalar Hariri'nin öldürülmesi ile başlamadı. Geçtiğimiz eylül ayında ABD ve Fransa BM Güvenlik Konseyi'nden 1559 sayılı karar çıkartarak Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini ve Lübnan'daki tüm silahlı grupların tasfiye edilmesini istedi. O tarihten sonra Irak ve Filistin halkına verdiği destekten dolayı hedef tahtasında olan Suriye'ye yönelik kampanya hız kazandı.

Hariri de bu nedenle öldürülmüştü.

Ancak konuyu daha da iyi anlamak için biraz gerilere gitmek gerekiyor. Amerika, 1947'de BM'den çıkarttığı hukuk dışı bir kararla Filistin topraklarında siyonist İsrail devletini kurdurdu.

Hitler'in katliamlarından kurtulan Yahudiler'e ABD ve Avrupa ülkeleri vize vermeyerek Filistin'e gitmeleri sağlandı. Amerika ve Batı destekli siyonist çetelerin terörü ile karşı karşıya kalan Filistinliler göçe zorlandı.

Bunların bir kısmı Suriye, Ürdün, Mısır ve Lübnan'a göç etti. 1970'te Ürdün Kralı Hüseyin İsrail, ABD ve İngiltere ile anlaşarak Filistinliler'e karşı katliamlara girişti. Bir ay içinde yaklaşık olarak 20 bin Filistinli öldürüldü. Başta Arafat olmak üzere birçok Filistinli lider ve silahlı militan Lübnan'a göç etmek zorunda kaldı.

Bu, ülkeye giden Filistinliler bu kez oradaki faşist Hristiyanlar'ın düşmanca tavırları ile karşılaştı.

Nisan 1975'te Filistinli çocuklarla dolu bir otobüs İsrail destekli faşist Hristiyanlar'ca havaya uçuruldu.

Bu bir iç savaşın başlangıcıydı.

Bir tarafta Filistinliler'le işbirliği yapan tüm solcu ve dinci Müslümanlar, öbür tarafta İsrail, Amerika ve Fransa destekli sağcı faşist Hristiyan fanatikler... Kısa sürede Müslümanlar duruma hâkim oldu.

1976'nın sonlarına doğru Hristiyanlar yok olmak üzereyken Fransa'nın da yalvarması ile Suriye ordusu Lübnan'a girerek iç savaşı durdurdu.

ABD, Suriye'ye teşekkür etti.

Ancak kısa bir süre sonra faşist Hristiyanlar el altından tekrar İsrail ve Amerika ile işbirliği yapmaya başladı. Gerçeği gören Suriyeliler, aradan çekildi...

İç savaş tüm hızı ile devam ederken 1982 yazında İsrail ordusu faşist

Hristiyanlar'la işbirliği yaparak Lübnan'ın güneyini işgal etti. Faşist militanlar o sırada savunma bakanı olan Şaron'un talimatı ile Beyrut yakınındaki Sabra ve Şatilla kamplarını kuşattı. İsrailli askerler faşist Hristiyanlar'la kamplara girerek binlerece Filistinli'yi katletti. O sırada Amerikan 6. filosu ve Fransız savaş gemileri Beyrut açıklarındaydı.

Sözde Suriye müdahalesini önlemek için.

Yapılan pazarlıklar sonucunda İsrail ordusu Beyrut'tan çekildi. Buna karşın Filistinli tüm silahlı gruplar da Lübnan'ı terk etmek zorunda bırakıldı.

Peşinden Amerikan ve Fransız deniz piyadeleri sözde istikrarı sağlamak için Beyrut ve çevresine çıkarma yaptı. Her iki ülkenin Beyrut'taki merkez komutanlıklarına yapılan intihar eylemleri sonunda Fransız ve Amerikan askerleri kaçmak zorunda kaldı. İsrail, Amerika ve Fransa'nın desteğini kaybeden faşist falanjistler bir kez daha zor durumda kaldı.

İç savaş yeniden alevlendi.

Faşist Hristiyanlar bir tarafta, geri kalan tüm Lübnanlılar bir tarafta... Yani Sünniler, Dürziler, Şii Emel örgütü, Şii Hizbullah ve daha birçok milliyetçi, ilerici ve solcu grup... İşler çok kötü gidiyordu.

Hristiyanlar giderek köşeye sıkışıyor.

Fransa ve Amerika Suriye'ye başvurarak Lübnan'a daha fazla asker göndermesini istedi. Suudi Arabistan'ın Taif kentinde bir araya gelen Arap Birliği temsilcileri ve Lübnanlı tüm taraflar iç savaş durdurmak için Suriye ordusunu resmen göreve çağırdılar. Bu çağrıyı yapanların başında bugün Suriye'ye en sert muhalefeti yapan Maroni Patrik Sfir geliyordu. Bu çağrı ABD ve Fransa tarafından hemen desteklendi ve Taif Anlaşması BM'de uluslararası bir anlaşma olarak tescil edildi. Memnun olmayan ise yalnız İsrail ve faşist Hristiyanlar'dı. Taif sonrasında Lübnan cumhurbaşkanlığına seçilen ılımlı Hristiyan Rene Muawad bu güçler tarafından öldürüldü. 1990'ın başlarında iç savaş durdu ve Hariri ilk kez Mayıs 1992'de başbakan oldu.

İşte Suriye'nin Lübnan'daki varlığına ilişkin gerçek budur. Bu arada Suriye askerleri zaman zaman Müslüman gruplar arasında çıkan çatışmalara da müdahale ederek kan dökülmesini önledi. Örneğin bir ara Şii Emel örgütü, neredeyse Valid Canbulat'ın liderliğindeki Dürziler'i yok etmek üzereydi. Suriye ordusu yetişmeseydi bugün İsrail ve Amerika ile işbirliği yaparak Suriye'ye karşı düşmanlığın başını çeken Canbulat olmayacaktı. İşin çok daha ilginç tarafı Canbulat'ın Irak işgali sonrasında "hemen yok edilmesi gereken çok tehlikeli bir mikrop" olarak nitelendirdiği Paul Wolfowitz'ten inanılmaz övgüler alıyor. Wolfowitz geçen hafta Canbulat'ı özgür-

lük kahramanı olarak ilan etti.

Çok özet olarak anlatmaya çalıştığım bu gelişmeler sonrasında şimdi birileri Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini istiyor. Başkan Esad'ın açıkladığı gibi Suriye ordusu yakında bu ülkeden çekilecek.

Ancak ABD, Fransa ve İsrail'in derdi bu değil.

Onların derdi 100 bin Şii militan. Suriye çekildikten sonra bu kez Lübnan'ın yasal bir partisi olan Hizbullah'ın üzerine gidilecek. Neden mi? Bu militanlar İsrail'in kuzey bölgesine sınır oldukları için çok tehlikeli. Bu militanlar İran'a yapılacak herhangi bir İsrail-Amerikan saldırısına karşılık verebilecek güçte.

Üstelik Hizbullah'ın kontrolündeki Güney Lübnan, Tel Aviv ve diğer İsrail şehirlerine çok yakın, omuzlardan atılacak nükleer ya da kimyasal füzelerle yok edilebilir. İşte Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini isteyenler, aslında bu ülkedeki Hizbullah'tan kurtulmak istiyor. Lübnan'da son 30 yıl da yaşananlar herkes için inanılmaz deneyimlerle dolu.

Önemli olan herkesin ve başta Suriyeliler'in bu deneyimlerden gerekli dersleri çıkarmasıdır.

Başkan Esad'ın da itiraf ettiği gibi Suriye askerleri birçok hata yaparak zaman zaman Lübnan halkının tepkisini çekti. Son bir rakam: 15 yıl süren iç savaşta çoğunluğu İsrailliler tarafından gerçekleştirilen 3614 uzaktan kumandalı araba patlatılmış ve 7400 kişi kaçırılarak öldürülmüştür. Hafta başında MOSSAD ile çalışan Lübnanlı bir ajan İsrailliler'in faşist Hristiyanlar'la birlikte Lübnan'da yaptıklarını bir İsrail gazetesine anlattı. Faşist Hristiyanlar'ın elebaşlarından biri olarak ünlenen İlya Hıbika ise Ocak 2002'de Brüksel Mahkemesi'ne giderek Sabra ve Şatilla katliamları ve Şaron'un sorumluluğu ile ilgili bildiklerini anlatacaktı.

Ancak yola çıkmadan bir gün önce Hariri'nin ölümüne benzer şekilde Beyrut'ta öldürüldü.

Suriye, Suriye'den çekilmeli!

09-03-2005

Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad ile Lübnan Cumhurbaşkanı Emil Lahud'un Şam'daki toplantısı sonrasında Suriye askerleri Lübnan'dan çekilmeye başladı. Çekilmenin ay sonuna kadar tamamlanacağı hesaplanmaktadır.

İsrail, Amerika ve Fransa yine memnun değil.

Onlara göre Suriye bir gecede çekilmeli!

Sanki Suriye askerleri bir evden diğerine taşınıyor.

Bu bir ordu ve bir yerden diğer yere taşınması için çok karmaşık bir sü-

reç gerekiyor. Üstelik bu taşınma Lübnan gibi provokasyona açık bir yerde gerçekleşiyor ve İsrail askerleri pusuda bekliyor.

İsrail, Amerika ve Fransa, Suriye askerleri çekilse bile “bu yetmez” diyecekler. Onlara göre bu askerler İsrail için tehlike oluşturmaya devam ettikleri sürece Suriye’den de çekilmeli.

Onların bu söylemini Türkiye’de de koro şeklinde tekrarlayanlar var.

Suriye’nin 1559 sayılı BM kararını uygulamasını isteyen bu koro, her nedense şimdiye kadar İsrail aleyhine BM’de çıkarılan ve hiçbir zaman uygulanmayan 70’i aşkın karardan hiç söz etmiyor.

Bu koro Irak işgali öncesinde de aynı işlevi gördü.

Şimdi ise söyleyecek yalan bulamıyor.

Saddam’ın ne İstanbul’u vuracak kimyasal ve nükleer bombaları ne de Atatürk Barajı’nı havaya uçuracak füzeleri vardı!

Aynı koro şimdi ve utanmadan benzer yalanları Suriye ve zaman zaman İran için tekrarlıyor.

Bu yalanların da tutmayacağını bilenler yeni söylemler geliştiriyor.

Suriye’deki yönetim demokratik değil!

Bazıları ise işi iyice ileriye götürerek Suriye’de internet ve cep telefonlarının bile yasak olduğunu söyleyecek kadar şaşırmış!

Buradaki koronun yeterli olmadığını düşünen meslektaşımız Yasemin Çongar ise bu koroya Washigton’dan katıldı.

Çongar biraz da alaylı bir şekilde Dışişleri Bakanı Abdullah Gül’ün Beşar Esad ile ilgili olumlu söylemleriyle dalga geçiyor ve AK Parti hükümetini İsrail ve Amerika’nın hedefindeki Lübnan Hizbullahı’nın paralelinde göstermeye çalışıyor.

Hani Amerikalılar demiş ya “AK Partililer tarikatçı”...

Çongar, kendi deyimi ile Amerika’dan, yönetimin ‘Arabist’ uzmanlarından edindiği bilgileri Türk okuyucularına aktarıyor.

Washigton muhabiri olarak bunu yapması gayet doğal!

Ancak doğal olmayan şey, Türkiye’deki bazı çevrelerin olup biten her şeye rağmen İsrail ve Amerika ağzı ile konuşmayı sürdürmesidir.

Üstelik Amerika son günlerde her şeyi bahane ederek Türkiye’ye ve AK Parti hükümetine yüklenmekte ve onu suçlamaktadır.

İşte garip olan da bu.

Yani Amerika’nın söylediği her şeyin yalan olduğu ortadayken, her nedense bazıları Amerikancı olarak yaşamlarını sürdürmeyi bir boyun borcu olarak görüyor.

Aslında biraz da Amerikan ve Avrupa medyasına baksalar yaptıkları işin ne kadar zor olduğunu görecekler.

Çünkü Amerikan politikalarını destekleyecek adam neredeyse Amerikan ve Avrupa medyasında bile tükendi.

Herkes Bush ve ekibi ile alay ediyor ve ağır tanımlarla suçluyor.

Ama her nedense bizdeki (Türkiye ve Arap âleminde) bazı uzmanlar hâlâ Amerika'yı sevmenin hafifliğine ve ağırlığına katlanıyor.

Belki birçoğunuz biliyor, ama Avrupa'da şu anda en popüler fıkrayı pek becerememekle birlikte anlatmak istedim:

Başkan Bush bir Londra gezisinde Kraliçe ile karşılaşmış ve "Bu İngiliz politikacılar hep zeki ve akıllı. Bunları nasıl seçiyorsun?" diye sormuş.

Kraliçe "Bak," demiş ve Tony Blair'i çağırmış.

"Söyle bakalım Tony," demiş ve sormuş:

"Kız ya da erkek kardeşin yoksa anne ve babanın çocuğu kimdir."

Tony hiç tereddütsüz "Ben," demiş.

Kraliçe Bush'a dönerek "Gördün mü, ne kadar zeki" demiş.

Başkan Bush Washington'a dönünce yardımcısı Cheny ile Dışişleri Eski Bakanı Powell'ı çağırmış.

Önce aynı soruyu Cheny'ye sormuş, "Düşüneyim" deyince, Powell "Ben" diye yanıtlamış.

Cheny'ye dönen Bush "Sorunun yanıtını buldun mu?" diye tekrar sorunca, o da "Evet, Colin Powell" demiş.

Sinirlenen Bush "Hayır salak, sorunun yanıtı Tony Blair olacak" demiş.

İşte bu nedenle İngiliz *Daily Mirror* gazetesi Amerikan seçimi sonrasında Bush'a oy verenleri kastederek '59 milyon aptal' diye manşet atmıştı.

Durum böyle iken Amerikalılar hâlâ bana, size, Türk halkına ve Bush'tan nefret eden tüm Arap, Müslüman, Hristiyan ve dünya halklarının büyük bölümüne neden kızıyorlar.

Sorunun cevabını biraz da kendilerinde arasalar her şey çok daha kolay olacak...

Buradaki Amerikancı dostlarımız da Bush ve arkadaşlarını mecburen savunma zorluklarına katlanmayacaklar.

Onlar adına gerçekten çok üzülüyorum...

Allah kimseyi onların durumuna düşürmesin...

Allah onları ıslah etsin...

Allah onları 'Büyük Şeytan'ın pençesinden kurtarsın...

Böylece biz de onlardan kurtulmuş olacağız!

Büyük ozan Nâzım Hikmet'in dediği gibi "onlar umudun düşmanıdır kardeşim". Hariri'yi öldürenlerle Mashadov'u öldürenler aynı.

Hariri'yi öldürenler Lübnan ve Ortadoğu'yu karıştırmak isteyenlerdir.

Mashadov'u öldürenler ise Çeçen halkının kendi bağımsızlığı uğrunda verdiği barışçıl ve haklı mücadelesini durdurmak istiyorlar.

Hem Hariri hem de Mashadov barış ve diyalogdan yanaydı.

Onları öldürenler ise hep düşmanlıktan, nefretten ve kalleşlikten yana.

Ama işin acı tarafı, hâlâ bazıları onlara ve onların söylemlerine sahip çıkıyor.

Beslan'daki okul baskınında başkaları adına çılgına dönenler, her nedense aynı duyarlılığı Mashadov için göstermiyorlar, gösteremezler.

Çünkü onlar ilkesiz insanlar.

Onlar neye inandıklarını söyleyemezler.

Onlar kendi inançları (varsa) uğruna her şeyi göze alamazlar.

Beslan'da çocukları öldürenlerin Ruslar olduğunu söylediğimde, hatırlayın birileri Çeçenler'i terörist ilan etmiş ve beni de teröristlere sahip çıkarak suçlamıştı.

Oysa o zaman da söylemiştim ve demiştim ki "Göreceksiniz, Ruslar katil olduklarını pek yakında kanıtlayacaklar'.

İşte dört ay sonra Ruslar kendilerinden beklenen kalleşliği gösterdi.

1997'de dünyanın gözü önünde yapılan özgür bir demokratik seçimle Çeçenya'nın devlet başkanlığına seçilen Mashadov, dönemin Rus başkanı Yeltsin ile barış anlaşmasını imzalamıştı. Mashadov, yaşamı boyunca kendi halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için barışçıl mücadeleyi sürdürmüştür.

Ruslar ise 'radikalleri' kışkırtmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı.

Radikaller de bir şey yapınca "işte terörist Çeçenler" suçlaması ile karşı karşıya kalıyordu.

Şimdi birileri yine çıkıp "Çeçenler de oyuna gelmesin" diyebilir.

Evet doğru.

Ama bunu söyleyenler bir haftalığına olsun gidip Çeçen ya da Filistin halkının yaşadığı acıları yaşamalı.

Analarına, bacılarına tecavüz edilen, eşleri çocukları öldürülen, evleri başlarına yıkılan ve eksi 30 derecede çadırlarda yaşamak zorunda bırakılanlar acaba ne yapmalıdır?

Umudun düşmanlarına sorarsanız "sessizce ölümü beklesinler" diyeceklerdir.

Masa başında oturup birilerinin hatırı için ahkâm kesmek kolay.

Tıpkı Hariri'nin öldürülmesini fırsat bilip Suriye'ye yüklenmek hevesi ne kapılmak gibi.

Yok 'Sedir Devrimi'nden söz etmek, yok Şam'a giden Türk aydınlarına saldırmak...

Şöyle bir hatırlayalım.

Hariri'nin öldürülmesini protesto etmek için sokağa dökülen insanların arasına karışan ve "Suriye askerlerinin Lübnan'dan çıkmasını" isteyenlerin sayısına yüz binler, hatta milyonlar diyenler, "Suriye kalsın" diyerek sokaklara dökülenleri görünce ne yapacaklarını şaşırıyorlar.

Bazıları kibarlık gösterip susmayı tercih ederken, diğerleri Amerikan ve Fransız haber ajanslarının bile 1,5 milyon dediği insanlara 'on binler' diyor.

Yalakalığın bu kadarı da fazla.

O gün gerçekten 1,5 milyon Lübnanlı sokağa dökülmüş ve hem Hariri'nin öldürülmesini protesto etmiş hem de Amerika, İsrail ve Fransız saldırganlığına karşı Suriye ile birlikte direneceklerini haykırmışlardı.

Oysa Hariri'nin öldürülmesini protesto edenlerin arasına karışarak Suriye aleyhine gösteri yapanların sayısı 10 bini bile geçmiyordu.

Şam'da ise Başkan Esad'ın Suriye askerlerinin çekileceğini ilan etmesinden sonra askerlerin neredeyse tümü bu hafta içinde Lübnan'dan çekilmişti.

Artık Amerika, İsrail ve Fransa'nın ve onların Türkiye'deki yandaşlarının (siz bunu başka türlü okuyabilirsiniz) söyleyebileceği bir şey kalmadı.

Ama merak etmeyin, onlar yine bir şeyler bulur.

Gerekirse birilerini daha kallesçe öldürür.

Baksanıza Amerikan medyasına, her gün birilerini suçluyor. Ankara'daki Amerikan Elçiliği ise Türk medyasında çıkan 'anti-Amerikan' söylemlere yanıt yetiştirmeye çalışıyor. Onlara tavsiyem: "Vazgeçin bu biçare uğraştan." İşin kolayı var, Washington'a mesaj geçerek "Türk halkının Amerika'dan neden nefret ettiğini anlatsınlar ve Türkiye ile bölge ülke ve halklarının çıkarlarına ters politikalardan vazgeçmesini" istesinler. Bu olduğu zaman ne Türkiye'de ne de başka bir ülkede hiç kimse Amerika aleyhinde yazacak bir şey bulamayacak. Onlar da rahat edecek, biz de! O zaman da biz oturup 'Gelinim Olur musun' programını seyrederek. Belki de bu programlar için Amerika'dan gelin bile ithal edilir.

Günlerdir herkes sahte rakılardan söz ediyor. Güvenlik güçleri birçok ilde onlarca sahte rakı imal eden yere baskın yaparak birçok malzemeye el koydu. Onlarca kişi tutuklandı.

Sahte rakı konusu kamuoyu tarafından tepkiyle izlenmekte ve yoğun tartışmalar yaratmaktadır.

Tıpkı dış politikada Lübnan konusu gibi.

Herkes Suriye askerlerinin bu ülkeden çıkmasından söz ediyor. Başkan Esad BM ile anlaşarak tüm askerlerin ay sonuna kadar çekileceğini söyledi.

Ancak Amerika ve Fransa bununla da yetinmeyerek Suriye'ye yönelik baskı ve tehditlerine devam ediyor. Tıpkı *Milliyet* gazetesinin yaptığı gibi.

Milliyet'in dünkü sayısında birinci sayfada şöyle bir başlık yer alıyordu: "Sahte içki Suriye'den".

Bu başlığı gören bir kişi haberin detaylarına bakmaksızın "yine bu Suriyeliler" diyerek *Milliyet*'in istediği yönde düşünecek. Böylece *Milliyet* kendi amaçlarına zekice varmış olacak. Haberin detayında bu sahte içkilerin Suriye'nin neresinde imal edildiği yönünde bilgi verilmezken, bu işi yapan kişilerin Türk vatandaşı olduklarından söz ediliyor.

Milliyet bununla yetinmiyor.

Milliyet dış haberler sayfasında da Suriye'den dolayı hükümete sataşılıyor.

Ama bu kez bu sataşmayı Yasemin Çongar kendi adına yapmıyor. Hafta başında uzunca bir yazı ile Amerikalılar'ın söylemlerini dillendiren Çongar, AK Parti hükümetine, Suriye'ye giden aydınlara ve Amerikan karşıtı olan herkese çok kızmıştı.

Bu kez de Çongar, Allan Makovsky'nin söylemleri ile bulunduğu yerden, yani Washington'dan Türkiye'nin dış politikasına ipotek koymak istiyor. 'Türk-Amerikan ilişkilerinde değişen imajlar' konulu toplantıda konuşan Makovsky bakın ne demiş: "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın İsraill'den 'terörist' diye söz etmesi ve Dışişleri Bakam Abdullah Gül'ün Suriye lideri Beşar Esad'ın 'halkı tarafından çok sevildiği ve güçlendirilmesi gerektiği' yolundaki sözleri Washington'da tepki toplayan ve Türkiye'ye desteği (Yahudi lobilerinin desteğini kastediyor) yıpratabilecek çıkışlardır".

Bu cümleler Çongar'ın *Milliyet*'teki haberinden alınmıştır. Yani ne kadar doğru ya da yalan bilemem...

Ama buradaki konu Çongar'ın bu cümleleri özellikle seçmesidir. Çünkü önceki yazısında Çongar aynı vurguları yapmıştı ve hükümetin dış politikası ile alay ediyordu.

Anlaşılan bundan böyle hem Erdoğan hem de Gül konuşmadan önce Çongar'dan ya da Çongar'ın uygun bulduğu ya da önereceği kişilerden izin almak zorundalar. Amerikan demokrasisi bu olsa gerek.

Yani Büyük Ortadoğu Projesi böyle bir şey.

Yani Amerikan standartlarında konuşmak ve iş yapmak. Amerikan yönetimi bunu gerçekleştirmek için önemli bir proje üzerinde çalışıyor.

Amerikancı köşe yazarlarına iş çıktı.

Başkan Bush 'Amerikan imajını düzeltmek' için güzel ve aynı zamanda eski bir televizyoncu olan Karen Hughes'u görevlendirdi.

Anlaşıldığı gibi Karen'in ilk işi, dünyanın her yerindeki eski meslektaşları ile ele ele verip Amerikan imajını kurtarmaya çabalamak olacak.

Karen'in işi çok zor...

Ama 'yeşil dolarlar' her kapıyı açar düşüncesiyle özel bir program üzerinde çalışıyor.

Önümüzdeki günlerde gazete ve televizyonlarda 'Amerikan Şövalyeleri'nin söylem ve yazılarını bol bol görürseniz hiç şaşırmayın. Yoğun bir Amerikan palavra bombardımanına hazırlanın. Bu tipik bir Amerikan yöntemidir. Her şeyin bir bedeli var. "Susturamadığın kişileri dolarlarla satın alabilirsin!"

Yıllardır bu yöntemi Türkiye'de başarıyla uygulayan Amerika, şimdi bunu en yaygın şekilde Irak'ta uyguluyor. İşgal öncesinde, sırasında ve sonrasında binlerce Iraklı'ya milyonlarca, hatta milyarlarca dolar dağıtan Amerika, yine de Irak halkını kazanmayı başaramadı.

Kürtler'i bir yana bırakırsak bugün Irak halkının en az yüzde 90'ı Amerikan işgaline karşı. Benzer şekilde Irak halkının (Sünni ve Şiiler) en az yüzde 80'i Amerika'dan nefret ediyor.

Bu yalnızca Irak işgalinden değil, aynı zamanda Amerika'nın Ortadoğu politikasından ve İsrail'e sahip çıkmasından kaynaklanmaktadır.

Amerikalılar, var olan kafa ile asla bu kanaatleri değiştiremezler. Amerikalılar şimdi de Irak'ta bilim adamlarına, üniversite hocalarına, kamuoyu önderlerine çengel atıyor. İşgalden sonra öldürülen 137 bilim adamından geriye kalanların büyük bölümü yurtdışına kaçtı. Irak'ta kalanların bazıları ise Amerika'nın bol dolarlı tekliflerine evet demek zorunda bırakılıyor. Yüzlerce Iraklı bilim adamı (özellikle fizik, kimya ve teknoloji uzmanları) Amerika'ya taşınıyor ve Amerikan vatandaşı yapılıyor.

Ürdün ya da Körfez ülkelerine kaçanların da peşine düşen Amerikan ajanları onların da ABD'ye götürülmesi için çaba harcıyor. Suriye, İran ya da 'Amerikan karşıtı' ülkelere giden bilim adamlarının Irak'ta kalan ailelerine baskı yapılarak geri dönmeleri amaçlanmaktadır.

İşte birilerinin sürekli olarak pazarlamaya çalıştığı gerçek Amerika budur.

Ama reklamda bir kural vardır: “Dünyanın en başarılı reklam kampanyasını yapsanız bile malınız kötü ise asla satamazsınız.”

Edelman sömürge valisi mi?

16-03-2005

Dünkü *Radikal*’ın birinci sayfasında iki önemli haber vardı. Biri büyük puntolarla 7 sütuna verilmiş, diğeri küçük puntolarla, ama hemen birinci haberin yanında tek sütuna verilmişti.

Birinci haberin başlığı: “ABD: Suriye’ye bastırın”

Diğerinin başlığı ise: “Beyaz Saray Haber Ajansı”

Birinci haberde Amerika’nın Ankara Büyükelçisi Edelman’ın Cumhurbaşkanı Sezer’in Şam’a gitmemesi gerektiği ile ilgili sözleri yer alıyor.

İkinci haberde ise bakın ne deniyor:

“Basın toplantılarında Başkan Bush’un gönlüne göre soru soracak gazeteci bulunduran Beyaz Saray, haber merkezi de kurmuş. 20 federal ajans, Bush’u övmek için sahte haber hazırlıyormuş.”

Büyükelçi Edelman ile ilgili söylenecek fazla bir şey yok. Herkes Edelman’ın kim olduğunu ve neden Türkiye’ye gönderildiğini biliyor. Bu konu ile ilgili olarak gazete ve internet sitelerinde bol miktarda ilginç yazı çıktı.

Kendini bir sömürge valisi sanan Bay Edelman protokole de aykırı olarak Cumhurbaşkanı Sezer’den Suriye’ye gitmemesini isteyecek kadar ilginçleşiyor ve kendince zekice bir oyun oynamaya çalışıyor.

Bay Edelman bir taraftan Ankara’ya baskı ve tehdit uygularken diğer taraftan da geleceğe yönelik yatırım yapıyor.

Edelman, eğer Sayın Cumhurbaşkanı Suriye gezisini erteler ya da iptal ederse çıkıp ‘bakın benim baskılarım işe yaradı’ diyecek.

Edelman bununla da yetinmeyecek ve “işte Türkler doğru yola geldi, artık Amerika’nın her istediğini yapacak” diyebilecek.

Ama Washington bununla da yetinmeyerek yukarıda sözünü ettiğim ikinci haberin konusu olan uyduruk haber ajansları ile Arap kamuoyuna şu mesajı gönderecek:

“AK Parti hükümetinin şimdiye kadar attığı tüm adımlar ve aldığı tüm kararlar benim bilğim ve iznim çerçevesindeydi. Bundan böyle ben ne dersem Türkiye onu yapacak. İşte ben istemediğim için Sezer Suriye’ye gitmedi.”

İşte bu nedenle Edelman’ın sözlerini ben çok önemsiyorum.

Bay Edelman Lübnan ile ilgili 1559 sayılı BM kararını bahane ederek

Sayın Sezer'ın Şam'a gitmemesi gerektiğini söylüyor.

Oysa Suriye kararı uyguluyor ve Sayın Sezer gidinceye kadar da Lübnan'dan tüm askerlerini çekmiş olacak.

Ayrıca BM kararlarına bu kadar saygılı olan Edelman her nedense bu kararın Amerikan baskısı ile alındığını ve Washington'un Irak ile ilgili olarak BM'yi ve tüm dünyayı nasıl aldattığını da unutmuşa benziyor.

Peki 1948'de Amerika tarafından kurulduğu günden beri hiçbir BM kararını uygulamayan İsrail'e acaba Bay Edelman neden bir şey söylemiyor?

Bay Edelman neden Türk yetkililerin İsrail'e gitmeleri için çok özel lobi yapıyor?

Elbette bu ve benzeri soruların yanıtını ne Edelman ne de Türkiye'deki yandaşları veremez.

Edelman ve ondan önceki büyükelçi ile yandaşları, 2003'ün başında da Başbakan Gül'ün Suriye'ye gidişinden de çok rahatsız olmuşlardı.

Edelman ve yandaşları Başbakan Erdoğan'ın önce Tahran, daha sonra da Suriye'ye gitmesini engellemek için özel bir çaba harcadılar.

Edelman ve yandaşları çeşitli vesilelerle AK Parti hükümetine baskı yaparak bölgesel politikalarından vazgeçmesi için ilginç yöntemlere başvuyorlar.

Onlar Beşar Esad'ın Türkiye gezisine ve Türk halkının Esad ile eşi ve çocuklarını bağrına basmasına çıldırmışlardı.

Esad ailesi ve Suriye halkı Türk halkının bu duygularına Erdoğan'a gösterdiği ilgiyle karşılık vermiştir.

İnanıyorum ki, yalnız Suriye değil tüm Arap ülkelerinin halkları Erdoğan'a benzer duygularla aynı ilgiyi her zaman gösterecektir.

Cumhurbaşkanı Sezer'e gösterilecek ilginin ise çok farklı bir anlamı olacaktır.

Çünkü Sayın Sezer Hafız Esad'ın cenaze törenine katılarak inanılmaz bir jestte bulunmuştu.

Genç Başkan Esad ve tüm Suriye halkı asla bu jesti unutmaz ve son iki yıldır uygulanan politikalarla unutmadığını kanıtlamıştır.

Türkiye ile ilişkiler, Suriye'nin stratejik bir tercihidir.

Suriye bu ilişkilerle asla başka bir ülkeyi hedef almamakta.

Bu ilişkinin Suriye'ye olduğu kadar Türkiye'ye de ekonomik, siyasal ve stratejik yararı çok büyüktür.

Ancak bundan daha önemli olan, bu ilişkinin tarihsel ve geleceğe yönelik toplumsal ve psikolojik boyutudur.

Türkiye, Suriye ve diğer Arap ülkeleri ile geliştirdiği ilişkilerle tarihsel bir saygınlık kazanmıştır.

Türkiye, Edelman ve yandaşları istiyor diye asla bunu feda ve heba etmeyecektir.

Üstelik bir hiç uğruna!

Çünkü Bay Edelman ve yandaşlarının söylediği hiçbir şey doğru değil.

Bunu ben değil *Radikal* haberinde yer alan Amerikan kaynakları söylüyor. Bu kaynaklara göre Amerikan yönetiminin Afganistan, Irak ve benzeri konularla ilgili haberlerinin tümü Pentagon ve Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanıyor.

Anlaşılan huylu huyundan vazgeçmiyor.

Nasıl olsa bu haberlere inanan saflar her zaman bulunuyor!

Ama sayıları da giderek azalıyor!

Yoksa Beyaz Saray yeni yalan haber üretme merkezleri kurar mıydı!? Bir de bakarsınız Bay Edelman bu işin başına getirilir...

Çünkü Türkler'i kandıramadı diye Ankara'dan alınacağı yönünde dedikodular yayılmaya başladı bile!

Medya ve çelişki

20-3-2005

Osmanlıca'da iki deyim çok hoşuma gider:

'Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür' ve 'Nevi şahsına münhasır bir vakıa'...

Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Suriye'ye yapacağı gezi ile ilgili medyadaki tartışmaları izlerken aklıma bu iki deyim geldi.

Hadi Uluengin bakın benimle ilgili olarak *Hürriyet*'in 16 Mart tarihli sayısında ne diyor:

"*Yeni Şafak* gazetesinde *Şam Radyosu*'nun Türkçe servisi spikerliğini yürüten Hüsnü Mahalli"...

'Nevi şahsına münhasır bir vakıa' olan Hadi Bey'in bu suçlamasının nedeni benim Suriye'ye giden aydınlara destek vermem ve Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Şam'a gitmesini savunmam.

Beni 'Şam radyosunun spikeri' olarak takdim eden Hadi Bey, acaba kendi genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ü neyle suçlayacak!

Sayın Özkök aynı günkü *Hürriyet*'te Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Şam'a gitmesini savunuyor ve bakın ne diyordu:

"Türkiye, Suriye'nin liberal ekonomiye geçmesini, içinde bulunduğu izolasyondan çıkıp dünya topluluğunun bir parçası olmasını bütün samimiyeti ile istiyor. Üstelik bunu geçmişte Öcalan'a ev sahipliği yapmış olmasına rağmen istiyor. Suriye'ye güven veren bir Türkiye, ABD'nin de menfaatinedir. O nedenle Cumhurbaşkanı'nın gezisinin ertelenmemesi ge-

rekir. Bu tavır Şam'da Beşar Esad'ın elini güçlendirir. Güçlü bir Esad da hem Türkiye'nin hem de ABD'nin istemesi gereken şeydir.”

Şimdi buyurun Hadi Bey ve patronunuz Sayın Özkök'e 'Suriye televizyonunun borazanı' deyin bakalım...

Ama nerede sizde o cesaret!

Bu da yetmezse yine aynı gazetede Sayın Oktay Ekşi'yi de 'Suriye *El-Ba-as* gazetesinin Türkiye temsilcisi' olmakla suçlayabilirsiniz.

Çünkü Sayın Ekşi, Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Şam'a gitmesi konusunda Amerika'nın müdahalelerine karşı sert, doğru ve onurlu bir tavır sergilemiştir.

Ama isterse Hadi Bey 8. Cumhurbaşkanı Sayın Demirel'in Güneri Civaoglu ile yaptığı ilginç sohbeti kendini tatmin için kullanabilir.

Kendi döneminde Suriye'ye giden Sayın Demirel Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in gitmemesi gerektiğini belirterek bakın ne diyor 15 Mart'taki *Mil-liye*'te:

“Suriye, Türkiye'ye hangi dostluğu yapmış? 40 bin Türk insanının canını kaybetmesine, Türkiye'de nehir gibi kan akmasına sebep olmuş. Şimdi Irak politikamızla Suriye'nin Irak politikası aynı çizgide denilerek Suriye'ye arka çıkmamız yanlıştır.”

Vay canına!

7 kez başbakan ve bir de cumhurbaşkanı olan Sayın Demirel'in Türkiye'nin Suriye ilişkilerini Irak ile sınırlandırmasını hayretle karşıladım.

Sayın Demirel'in, Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Hafız Esad'm cenaze törenine katılmasının ne anlama geldiğini bildiğini sanıyorum. Ayrıca Sayın Demirel Suriye'nin bu jeste karşılık verdiğinin de farkındadır diye düşünüyorum.

Gelelim Hafız Esad'ın PKK'ya verdiği desteğe.

PKK olayında ve 15 yıl süren çatışmalarda kimlerin parmağının ve rolünün olduğunu artık herkes biliyor!

Esad, PKK'ya destek verirken başta Amerika olmak üzere tüm Avrupa, Rusya ve daha birçok ülke benzer desteği veriyordu.

Esad, Öcalan'ı gönderdikten sonra da bu ülkelerin PKK'ya olan desteği devam etti ve ediyor.

Sayın Demirel, geçmişte kalan bir olayla Suriye'yi suçlarken halen 5 bin PKK'lıyı Kuzey Irak'ta saklayan ve koruyan Amerika'ya acaba neden kızmıyor?

Üstelik Öcalan'ı Sayın Demirel'e teslim eden bu Amerikalılar hiç çekinmeden 11 Türk askerinin kafasına çuval geçirmiştir.

İnanıyorum ki Sayın Demirel bunun ne anlama geldiğini çok iyi bil-

mektedir.

Hadi ondan da vazgeçtik.

Perşembe akşamı *Kanal Türk*'te konuşan emekli Orgeneral Sayın Kemal Yavuz tarihi bir belgeden söz ederek Amerika, İngiltere, Rusya ve Fransa'nın 1915 yıllarında Ermeniler'i nasıl ayaklandırdıklarından söz ediyordu.

Yani bugün arada bir "Ermeni katliamlarını Kongre'de kabul ederim" türünden tehditler savuran Amerika, demek ki zamanında bu 'katliam'ların baş müsebbiblerindenmiş.

Tıpkı 'Osmanlı, Rum ve Ermeniler karşısında ticaret ve siyaset alanında gerileyen dönemin Yahudilerinin İttihat ve Terakkicileri Ermeniler'e karşı kışkırtmaları' gibi!

Tarihte hemen hemen tüm ülkeler birbirlerine karşı düşmanlık etmiş ve hatta savaşmışlardır.

Amerikalılar, bağımsızlık mücadelesini bugünkü müttefikleri İngilizler'e karşı vermişlerdir.

Bu savaşta yüz binlerce insan yaşamını yitirmiştir.

Amerikalılar, Hiroşima, Nagazaki ve Tokyo saldırılarında 500 bin insanı öldürdü.

Hitler'in başlattığı İkinci Dünya Savaşı sonucu 35 milyon insan can verdi ve tüm Avrupa yerle bir oldu.

Sevr'i zamanında gerçekleştiremeyen Fransa, İngiltere, Yunanistan ve İtalya şimdi 40 yıl AB kapılarında beklettikleri Türkiye ile ilgili Sevr benzeri hesaplar yapıyorlar.

Bu durumda ve Sayın Demirel'in mantığı ile Türkiye tüm bu ülkelerle dost olamaz, hele hele 'stratejik müttefik' asla!

Üstelik Cıvaoglu'nun 16 Mart'ta *Milliyet*'te dediği gibi:

"Abdullah Öcalan ABD ve AB ülkelerinin desteği ile Şam'da, Bekaa Vadisi'ndeki odasındaymış gibi siyaset yapabilmektedir."

Yoksa Amerikalılar bunun için mi Öcalan'ı Kenya'dan kaçırıp Sayın Demirel'e verdiler?

Erdoğan farkı!

21-03-2005

İsrail, ABD ve ABD'deki Yeni Muhafazakârların AK Parti'den neden hoşlanmadıklarını önceki gün çok daha iyi anladım. Kasım 2002 seçimleri sonrasında İsrail medyasında ve siyasal çevrelerinde ciddi bir tedirginlik gözleniyordu. Bu çevrelere göre "AK Parti yöneticileri sonuçta birer gerçek Müslüman ve bu nedenle kendilerini İsrail'e değil, Araplar'a daha yakın hissedeceklerdir."

İsrail'in bu endişelerinde ne kadar haklı olduğu cuma günü daha net olarak anlaşıldı!

Çanakkale Zaferi'nin 90. yılı nedeniyle üç gündür herkes bir şeyler yazıyor, söylüyor. Politikacılar, tarihçiler, akademisyenler ve gazeteciler. Üç gün süreyle hemen hemen herkesi izledim ve basında çıkan tüm yazıları okudum...

Her vesile ile 'Araplar bizi arkadan vurdu' palavrasını tekrarlayanlar her nedense Çanakkale'de şehit düşen on binlerce Arap'tan söz etmiyordu. Üstelik tüm şehitliklerde yatanların mezar taşlarında "Halepli Hasan, Beyrutlu Yusuf, Kudüslü Ali, Cezayirli Muhammed" diye yazıyordu. Onları görmezlikten gelmek ne Türk ulusunun vefa duygularına, ne tarihçilerin objektif olma kriterlerine, ne de Osmanlı tarihinin gerçeklerine uyuyordu. Bu ise ataları o topraklarda şehit düşen beni ve benim gibi yüz binlerce Arap insanını ve en önemlisi o topraklarda Mehmetçik ile yan yana yatan Arap şehitlerinin ruhlarını incitmişti.

Başbakan Erdoğan konuşuncaya kadar.

Duygusal ve içten bir konuşma ile tarihsel gerçeklere vurgu yapan Sayın Başbakan bakın ne diyordu: "Burada Trablusgarp'tan, Cezayir'den, Şam'dan, Üsküp'ten, Silistre'den gelip muhteşem hatıralarını bırakan büyük coğrafyanın çocukları şehit oldular ve ortak bir destan yazdılar. Zaman zaman birbirimizi yanlış anlasak da, birilerinin ektiği nifak tohumları bazılarını etkilese de hepimiz biliyoruz ki, 253 bin Mehmetçik bu topraklarda dipdiridir".

Sayın Başbakan'a teşekkür ediyorum.

Birçoğunun göremediği ve bazılarının da özellikle görmezlikten geldiği bu tarihi gerçeği bu netlik ve samimiyetle söylediği için.

Tıpkı bundan üç ay önce Dışişleri Eski Bakanı Sayın İsmail Cem'e teşekkür ettiğim gibi. O zaman da Sayın Cem, Taha Akyol'un *CNN-Türk*'teki programında "Araplar, Türkler'i arkadan vurdu" iddialarının palavra olduğunu söyleyerek "o sıralarda Osmanlı ordusundaki askerlerin yüzde 80'inin Arap kökenli olduklarını" hatırlatmıştı.

Çünkü Osmanlı halifesinin 11 Şubat 1914 tarihli cihat çağrısına yüz binlerce Arap insanı yanıt vererek Osmanlı ordusuna katılmış ve 'Haçlılara karşı' Türk askerleri ile omuz omuza mücadele etmişti.

İşte bu gerçeği herkese hatırlatan Başbakan Erdoğan doğal olarak birçoklarını kızdırmaktadır ve kızdıracaktır. Çünkü birileri bu tür gerçeklerin Türk ve Arap halkları tarafından bilinmesini istemiyor.

Tıpkı Amerikan Büyükelçisi Edelman gibi.

Edelman ile ilgili 16 Mart tarihli yazımı şöyle bitirmiştım: "Türkler'i

kandıramadı diye Ankara'dan alınacağı yönünde dedikodular başladı bile."

Büyükelçi iki gün sonra istifa etti..

Şimdi herkes Edelman'ın bundan sonra ne yapacağını merak ediyor.

Dün *Milliyet*'te "hep Türk dostu kalacağını" söyleyen Edelman Türkler'den intikam alabileceği bir yere atanacaktır... Yani Yeni Muhafazakârların savaşı yeni başlıyor. Türkiye daha ilk günlerden bu savaşın en önemli hedeflerinden biridir. Bunun ilan edilmeyen bir nedeni de Başbakan Erdoğan'nın Çanakkale'deki sözleridir.

Yasemin Çongar bakın yine ne diyor Washington'dan: "Bush yönetimi kaynaklarına göre, soykırım iddiasına karşı, Türkiye'nin Kongre nezdinde desteklenmesini kolaylaştırabilecek adımlar arasında Ermenistan sınırının açılması, Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılması, hükümetin Amerikan ve Musevi karşıtı söylemlere karşı tavır alması ve İran-Suriye konularında daha fazla uyum yer alıyor..."

Yasemin Çongar, Wolfowitz'in ağzından bunları aktarırken ona yakınlığı ile bilinen Michael Rubin *NTV*'de Türkiye'ye hakaret ve tehditler savuruyor ve bakın ne diyordu: "Türkiye, Mısır gibi bir dış politika izlerse Amerika da Türkiye'ye Mısır'a davrandığı gibi davranır..."

Anlaşılan Amerikalılar, Mısır'ı esir aldıkları gibi Türkiye'yi de hem esir hem de rehin almak istiyor...

Bu, bugünün konusu değil...

6 Mayıs 2003'te Birand ve sevgili dostu Çandar'a verdiği o ünlü demecinde Wolfowitz bakın ne diyordu: "Türkiye'nin Suriye ve İran ile yaptığı ya da girdiği ilişkiler tamamen bizim izlediğimiz politika ile uyumlu olmalıdır..."

Bilmem daha ne söylemek gerekiyor...

Wolfowitz, Edelman ve benzerleri Türkiye'ye ve Türkler'e dost ve mütefik değil de uşak muamelesi yapmayı tercih ediyor.

Bunun 1 Mart tezkeresi ile hiçbir ilgisi yok.

Zamanı gelince herkes bu gerçeği de öğrenecek.

Ama ne yazık ki, onların bu çabalarına birileri hâlâ destek veriyor. Suriye'nin Lübnan'daki askerleri, İran'ın olası nükleer gücü ve Türk halkının anti-Amerika ve anti-İsrail duyguları birer bahane.

Umarım bu gerçeği Sayın Salih Kapusuz da görür!

Baksanıza adamlar John Bolton'u BM temsilciliğine, Wolfowitz'i de Dünya Bankası'nın başına getiriyor.

Biri BM'yi Amerikan politkalarını onaylayan noter haline getirmek isteyecek, diğeri de tehdit ve silahla baş edemediği ülke ve hükümetleri şimdi para ile yola getirmeyi deneyecek. Yakında çok ilginç gelişmeleri hep bir-

likte izleyeceğiz.

Ama yine de birileri sevinecek.

Çünkü Wolfowitz, Dünya Bankası'nın başına gelirse o birilerine bol bol kredi ya da getirecekleri proje(!) karşılığında bol miktarda komisyon verecek!

Amerikan şantajı

22-03-2005

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Amerikalılar şu meşhur 'Ermeni Soykırımı' iddialarını Türkiye'nin önüne koyacak...

Yasemin Çongar'ın Washington'dan geleneksel olarak aktarmaya çalıştığı gibi Amerikalılar "ya bizimle işbirliği yaparsınız ya da soykırım meselesini Kongre'ye taşırız" tehditlerinde bulunuyorlar.

Benim bildiğim kadarıyla eyalet parlamentolarının 27'si bu konuda karar almış durumda.

Pazar günü yazımda emekli Orgeneral Kemal Yavuz'un bir tespitini aktarmıştım.

Sayın Yavuz yanlış hatırlamıyorsam İngiliz belgelerine dayanarak İngiltere, Fransa ve Rusya'nın yanı sıra Amerika'nın da Ermeniler'e arka çıktığını ve Osmanlı'ya karşı kışkırttığını söylemişti.

Bu tespit ile ilgili olarak ben de çok şey okumuştum.

Ancak bunun Sayın Yavuz tarafından söylenmesi çok önemli.

Önceki gün de Prof. Halaçoğlu ilginç bir tespitte bulundu.

Milliyet'te Derya Sazak'a konuşan Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu bakın ne diyor:

"Ermeni katliamı" meselesi biraz da Wilson'un politikasından çıkıyor. Wilson 'Savaşa girmeyi meşrulaştıracak olayların bildirilmesini' istiyor. İstanbul'daki ABD Büyükelçisi Morgenthau'ya yazdığı mektuplar var. Büyükelçi, 'isterseniz Ermeniler'in katledildiğini yazarım, hatta film de çekeriz' diyor.

Başkan Wilson 'film gereksiz, kitap yeterli' yanıtını gönderiyor. Ermenilerin katledildiğine ilişkin raporlar işte böyle veriliyor '.

Olağanüstü önemli bir tespit...

Demek ki, Amerika zamanı gelince Türkiye'yi sıkıştırmak için bundan 90 yıl önce katliam yalanlarını hazırlamıştı.

O nedenle ben Kızılderililer'in kökünü kazıyan Amerikalılar'ın yalan alışkanlıklarının genetik olduğunu hep söylerim.

Tıpkı başka halkların insanlarını 'zımbalama' alışkanlığı gibi!

90 yıl önce Wilson ne yaptıysa Bush da pek farklı bir şey yapmıyor.

Önemli olan yalan söylemek değil, zorla da olsa bunları başkalarına kabul ettirmektir.

Tıpkı Irak'ta olduğu gibi...

Yani Amerikalılar'ın şimdi çıkıp "katliamları Kongre'de kabul ederiz" gibilerinden tehditler savurmasının bir anlamı yok...

Nasıl olsa katliamlarla ilgili iddiaları ilk önce kendileri uydurmuş...

Ancak işin acı tarafı Kurtuluş Savaşı sırasında ve sonrasında bazıları çıkıp böyle bir Amerika'nın mandası altına girmeyi bile düşünmüştü.

Tıpkı bugün Amerikan palavralarını Türk halkına yutturmaya çalışanlar gibi...

Amerika aynı Amerika, ama 90 yıl öncenin Mandacılarının yerini şimdi Tezkereciler almış durumda.

Yazıklar olsun...

Geçmişinden ders almayanlar hep başkalarının kölesi olmaya mahkûmdur.

Adamlar 90 yıl önce bile, 'Türkler'e 100 yıl sonra nasıl kazık atarız'ın hesaplarını yapmış, ama birileri onları 'stratejik müttefik' kabul etmiş ve onlar için Mehmetçiği ta Kore'ye göndermiş...

Aynı kafa şimdi de Mehmetçiği daha yakın bir yere, Irak'a göndermeye hevesli...

Üstelik bu kez hem din kardeşlerini hem de akrabalarını öldürmek için. İnandırılmaz gibi değil...

İşte bu nedenle bu inanılmaz şeylere 'aptalca şeyler' denir.

Bunlara inananların da aklından hep şüphe etmek gerekir.

Pakistan'ın Amerikan darbesi ile iktidardan düşürülen ve öldürülen eski başbakanı Zülfikar Ali Butto bakın ne der:

"Süper devletler fil gibidir. Kin tutar, içinde bir süre saklar, sonra püskürtür."

Demek ki, Amerikalılar kini 90 yıldır (öncesi de var) saklıyor.

Şimdi de püskürtmek için bahane arıyor.

Üstelik bahaneyi önceden kendileri hazırlamış:

Tezkere, Suriye ve İran bahane...

Adamlar, yani Yeni Muhafazakârlar kafayı AK Parti'ye takmış durumda.

Erdoğan, ağzıyla kuş tutsa bile adamlar "bu yetmez" diyecek.

Onlar "Erdoğan işini gücünü bıraksın, bizim dediklerimizi yapsın" diyorlar...

Tıpkı bunu şimdiye kadar yapanlar gibi.

Bir de şu İngilizler var.

Birçok okuyucu benim hep Amerikalılar'dan söz ettiğime, buna karşın

Amerika ile birlikte Afganistan ve Irak'ı işgal eden İngiltere'ye hiçbir şey söylemediğime dikkat çekiyor.

Haklılar...

Belki de alışkanlık...

Hep Amerika ve İsrail'den söz ediyoruz...

Ama yeri gelmişken bildiklerimi ve inandıklarımı özetleyeyim.

Ermeni ayaklanması dahil Osmanlı'nın başına gelen hemen hemen tüm belaların arkasında İngilizler var. Filistin'i babalarının toprağıymış gibi Yahudiler'e veren de İngilizler'dir.

19 . ve 20. yüzyılın ortalarına kadar Arap âleminde yaşanan tüm pisliklerin arkasında İngilizler var.

Hani şu meşhur "Türkler'i arkadan vurdu" hikâyesi dahil...

Filistin, Keşmir, Kıbrıs, Karabağ ve Kürt meselesi gibi daha nice sorun da hep İngilizler'in parmağı var.

Bugün ise Irak'm işgalinde İngilizler perde arkasında, ama hep baş oyuncudur.

İngilizler Basra'yı işgal ederek Nisan 1916'da Amara'da Osmanlı karşında uğradıkları büyük yenilginin intikamını aldıklarını sanıyorlar.

İngilizler'in işgalinin hemen ardından yaptıkları iş, Amara bölgesindeki İngiliz mezarlığını restore edip İngiliz bayrağını çekmek olmuştur.

Bunun elbette bir anlamı vardır.

Tabii anlamak isteyenler için!

* * *

Ve yayımlanmayan son yazı:

Herkes Sezer'i bekliyor

27-03-2005

Üç gündür Şam'dayım.

Kiminle görüşsem Cumhurbaşkanı Sezer'den söz ediyor.

Sokaklardaki insanlar, Başbakan, Bakanlar, aydınlar, Suriyeli ve buradaki Arap meslektaşlarımız...

Herkes Sayın Cumhurbaşkanı'nın Suriye ziyareti ile ilgili tüm detayları biliyor.

Farklı cümlelerle de olsa herkes Sayın Sezer'in kararlığına büyük değer biçiyor ve bunu Türkler'in onurlu kişiliklerine bağlıyor.

Birçoğu Arap liderlerin 'Amerikan uşaklığı'ndan söz ederken Sayın Sezer ve onu destekleyen Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Gül'ün onurlu tavırlarını göklere çıkarıyor.

Bazıları da “Araplar’la değil de Türkler’le birlik olunması gerektiğini” söylüyor.

Ama kimse Cumhurbaşkanı Sayın Sezer’in Haziran 2000’de Hafız Esad’ın cenaze törenine katılmasını unutmuyor ve herkes bunun çok önemli ve asla unutulmayacak bir jest olduğunu söylüyor.

Bu duygularla herkes Sayın Cumhurbaşkanı’nın 13-14 Nisan’daki ziyaretine hazırlanıyor.

Sayın Cumhurbaşkanı ziyaret ile ilgili olarak kendisinden beklenen kararlı ve onurlu tavrında ne kadar haklı olduğunu Şam’da görecektir.

Bu ziyaret, Sayın Cumhurbaşkanı’nın Haziran 2000’deki ziyaretinden daha farklı olarak Türkiye-Suriye ilişkilerine olağanüstü bir katkıda bulunacaktır.

Suriyeliler ve genel olarak tüm Arap halkları Sayın Sezer’in Amerikan baskı ve tehditlerine karşın “Şam’a elbette gideceğim” demesinden hem sevinç hem de gurur duyuyor.

Tüm bunlar Türkiye’nin bölgedeki imajına katkıda bulunuyor.

Bu da İsrail, ABD ve ABD yanlısı Arap liderleri rahatsız ediyor, endişelendiriyor.

İspanya Başbakanı’nı misafir eden bu Arap liderlerin, Başbakan Erdoğan’ı Arap Zirvesi’ne davet etmemeleri bundandır.

Ama tüm bu çabalar boşuna.

Türkiye bütün olarak, yani Cumhurbaşkanı, Başbakanı, AK Partisi ve Amerika ile İsrail’e karşı halkıyla Arap ülkelerinde çok büyük bir saygınlık ve sevgi ile anılmaktadır...

Şimdi bazıları çıkıp ‘bu ne işe yarar’ diyebilir.

Böyle bir yaklaşım, bunu söyleyecek insanların siyasal, kültürel ve beynsel yapıları ile açıklanabilir.

Ancak kısa ve uzun vadede Türkiye’nin bu politikası ile siyasi, ekonomik ve stratejik olarak çok kazançlı çıkacağından asla kuşku duymuyorum.

Tıpkı 1 Mart sonrasında olduğu gibi...

Tüm Araplar TBMM’nin beklenmeyen bu kararını büyük bir şaşkınlık ve bir o kadar sevinçle karşılamıştı.

Sayın Başbakan’ın İsrail ve Irak’tan dolayı ABD’ye yönelik sert eleştirileri ile bu sevinç yakın ilgi ve hayranlığa dönüştü.

Lübnan’da bile herkes Hariri konusunu konuşurken, Sayın Cumhurbaşkanı’nın Şam ziyareti hep gündeme getiriliyor.

Şam’a gelmişken Beyrut’a uzanmamak olmazdı.

Lübnan’da çok enteresan bir dönem yaşanıyor.

Söylentiler, dedikodular ve çok taraflı propagandalar...

Amerikalılar, Fransızlar, İsrailliler ve daha başkaları yoğun olarak Lübnan'da varlar.

Herkes kendine yakın çevrelerle ve bu çevreler üzerinden geleceğe dönük planlar yapıyor.

Lübnan ilginç olaylara gebe...

Ancak daha ilginç olan bir şey daha var.

'Muhalefet' olarak adlandırılan tüm gruplar Hariri'nin öldürülmesinden Suriye'yi sorumlu tutarken, hiç kimse doğrudan Başkan Beşar Esad'a yönelik bir şey söylemiyor.

Bu çevrelere göre Suriye içindeki Esad ve dolayısıyla reform ve değişim karşıtı güçler Hariri'nin öldürülmesinden sorumlu tutulabilir.

Elbette hiç kimsenin somut bir kanıtı yok.

BM adına konu ile ilgili araştırma yapan grubun raporunda bile kesin kanıtlardan söz edilmiyor ve yalnızca 'suikast öncesindeki gergin ortamdan Suriye ve Suriye yanlısı Karami hükümeti ve Cumhurbaşkanı Emil Lahud sorumlu tutuluyor.

Bir diğer not: Suriye askerlerinin Lübnan'dan çıkarılması gerektiğini seslendiren muhalefetin büyük bir kesimi Amerika ya da Fransa'nın Lübnan'a gelmesine karşı.

Bu muhalefet, İsrail'in Lübnan'a yönelik bir saldırıda bulunmayacağını garantisini ABD ve Fransa'dan istiyor.

Ama boşuna; ne ABD ne de Fransa bu garantiyi vermeyecek ve İsrail kendisi için uygun bulduğu bir zamanda mutlaka Lübnan'a saldıracaktır.

Başta Hizbullah olmak üzere 'Suriye yanlısı' diğer kesimler Hariri'nin öldürülmesinden İsrail ve Amerika'yı sorumlu tutuyorlar.

Bu çevrelerin de kendilerine göre yorumları var.

Benim de katıldığım bu yorumların benzerini sizlere bu köşede anlatmaya çalışmışım.

Bu yorumlar içinde en ilginç ise, Hariri'nin öldürülmesi ile Türkiye'nin bölgesel politikaları arasında bağ kuran yaklaşımdı.

Benim de katıldığım yaklaşıma göre Hariri'yi öldürenler, aslında Türkiye'nin bölgesel açılımlarına karşı olan güçlerdir.

Çünkü temmuzda Ankara'ya gelen Hariri Türkiye dostu idi.

Türkiye ise Beşar Esad Suriyesi ile yeni türden, dürüst ve karşılıklı güvene dayalı ilişkiler geliştiriyor.

Türkiye'nin bölgesel rol ve gücünü artıracak bu yaklaşımlar birçoğunu rahatsız ediyor ve korkutuyor.

Hariri en az Esad kadar bu rol ve güce inananlardandı!

Ne dedim, ne olmadı?

İki yıl süreyle *Yeni Şafak*'ta 325 makale yazdım. Tüm bu makaleleri bir kitaba sığdıramadığımız için bunların yalnızca bir kısmını yayımlamak zorunda kaldık. Yayımlayamadığımız makaleleri merak edenler, bu adresten isteyebilirler: hmahalli@hotmail.com

Bu makaleleri, konuları itibariyle beş ana grupta toplamak mümkün:

1- 11 Eylül ve ABD, Avrupa ve Haçlılar'ın Arap ve İslam coğrafyasına yönelik saldırgan politikaları.

2- 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden sonra Türkiye'nin bölge politikaları.

3- İsrail'in tarihsel rolü ve Filistin sorunu.

4- Irak ve Irak işgaline bağlı Kürt, İran, Suriye, Şiilik gibi yan konular.

5- Genel konular.

Şimdi tüm bu makaleleri son üç yıllık gelişmelerle birlikte değerlendirmeye tuttuktan sonra, sanıyorum artık benim daha fazla bir şey söyleme gerek kalmıyor.

Ancak yine bazı tespitlerde bulunmak istiyorum:

1- Köşe yazılarıma başlamadan önce Türk-Arap ilişkileri ile ilgili yazı dizimde önemli saptamalarda bulunmuştum. Bu saptamalar birçok çevrede tartışma yarattı ve bunun sonucu olarak birçokları sıkıştıktıklarında başvurdukları 'Araplar bizi arkadan vurdu' söyleminin aptalca olduğunu kabul ederek bundan vazgeçti.

Sonraki aylarda Dışişleri Eski Bakanı İsmail Cem'in, yazılarıma da yansıyan sözleri Türk-Arap düşmanlarına gerekli yanıtı verecek kadar önemliydi.

2- Beş yıl sonra 11 Eylül'ün ne anlama geldiğini hep birlikte gördük. 11 Eylül günü ve o hafta boyunca ABD'nin dünyadaki tüm kötülüklerden sorumlu olduğunu söylediğimde anti-emperyalist geçinen bazıları bile bana kızmıştı. Ama bugün bana kızanların büyük bölümü ABD'nin ne kadar belalı bir ülke olduğunu yüksek sesle söylüyor. Başkan Bush boşuna 'Bu bir Haçlı savaşıdır' dememişti. Bu Haçlı Seferi'nde Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da, Çeçenistan'da ve tüm İslam coğrafyasında nelerin yaşandığını hep birlikte gördük, göreceğiz. Irak'ta şimdiye kadar ölen 250 bin insan, yok edilen bir ülke, Ebu Gureyb işkenceleri, Felluce katliamları, İsrail cinayetleri, Lübnan saldırısı, Hazreti Muhammed'e yönelik hakaret çizimleri, Papa'nın söylemleri ve Fransız parlamentosunun Ermeni soykırım yasası, devam eden ve asla bitmeyecek olan Haçlı Seferi'nin birer parçasıdır.

3- Afganistan'a gelince... İşgalin 5.yılında Afganistan'da değişen hiçbir

şey yok. Batılı yetkililer bile Taliban'ın hâlâ bu ülkede güçlü olduğunu itiraf etmektedir. Özgürlük ve demokrasi adına bu ülkeyi işgal eden ABD, Afgan halkına hiçbir şey vermemiştir. NATO'nun sivil temsilcisi olarak Afganistan'da görev yapan Hikmet Çetin ise "Afyon ekimi ve ticareti engellenmediği sürece Afganistan'da hiçbir sorun çözülmez. Çünkü bu ülke dünya afyon ticaretinin yüzde 92'sini karşılamaktadır" diyor.

4- 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinin üçüncü yılında Türkiye'nin neleri kazandığını ve hiçbir şey kaybetmediğini artık herkes görüyor. Tezkerenin en ateşli savunucularından bazıları bile 'iyi ki çıkmadı' demeye başladı. İşte bu nedenle tezkere ve Irak ile ilgili yazdığım tüm yazıların birkaç kez okunması gerektiğine inanıyorum. Çünkü bu yazılarda hep ABD'nin Irak ve bölge ile ilgili gizli ve sinsi planlarına ilişkin detaylar verdim ve bu detayların süreç içinde yaşandığını bugün hep birlikte görüyoruz. Görmeyenlere Irak'ı yöneten Paul Bremer ve Dışişleri Eski Bakanı Colin Powell'in anılarını ve özellikle tezkere öncesi Türkiye-ABD görüşmelerini ilgilendiren bölümlerini okumalarını tavsiye ederim.

ABD, Irak'ta iç savaş çıkarttı; Kaide'yi yok etmek için Afganistan'ı işgal eden Amerika, daha çok Kaidecileri Irak'ta karşımıza çıkarttı ve bunların kendi yandaşı Körfez ülkeleri tarafından dolaylı da olsa desteklenmesine göz yumdu. İşgal öncesinde bile Kürtler'le ittifak yapan ABD, işgalden hemen sonra Irak'ta federal sistemi herkese kabul ettirdi ve ülkenin bölünmesine hizmet edecek her türlü davranış içinde oldu, oluyor.

Irak'ta halkın teslim olacağını söyleyenler ise hep yanıldı ve şimdi aynı kişiler Amerika'nın Irak'ta bataklığa saplandığını söylüyor ve belki bunun için üzüyorlar.

5- Üç yıllık dönemde ABD'nin Irak için ve her konuda söylediği her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

6- Tezkere ile ilgili ilk yazımda ve işgal ile birlikte, hep İsrail'in Irak'taki rolüne dikkat çektim ve bu rol ve varlık ile ilgili olarak son üç yılda çok şey ortaya çıktı. Bu gerçeklerin kanıtlanması için ille de Amerikalı gazetecilerin bir şeyler yazması gerekmez!

7- Kürtler'e gelince; savaşın ilk günleri ile birlikte ABD'nin Kürtler'i kullanacağını hep yazdım ve söyledim. Ama her seferinde Kürtler'in de bu coğrafyanın gerçek bir parçası, yani halkı olduğunu söyledim ve haklarına vurgu yaparak 'önemli olan niyetlerdir' dedim. Yani Kürtler'in hiçbir şekilde Amerikan oyunlarına gelmemelerini, Irak'taki diğer gruplarla ve bölge ülke ve halkları ile birlikte davranmaları gerektiğine dikkat çektim. Bu ülke ve halkların da Kürtler'e karşı geleneksel yaklaşımlarından vazgeçmelerinin önemini vurguladım. Zaman zaman çelişkili tutum ve davranışlarına

rağmen Kürtler Bağdat'taki konumlarını da göz önünde bulundurarak şimdilik birleşik bir Irak'tan yana olduklarını kanıtlıyor. Ancak ABD ve İsrail'in Kürtler'i ne zamana kadar rahat bırakacakları ya da Kürtler'in onların herhangi bir planında yer alıp almayacağını ancak gelecekteki gelişmeler belirleyecektir. Unutmamak gerekir ki, Irak'taki gelişmeler İran'ın geleceğine, İran'ın geleceği ise Lübnan'daki Hizbullah'a ve Suriye'deki gelişmelere bağlıdır. Tüm bunların kaderini ise bölgedeki karmaşık ilişkilerin sonucu belirleyecektir. Bu gelişmelerin sonucu ise Filistin'deki duruma ve İsrail'in bölge politikalarına bağlıdır.

8- Tekrar 1 Mart tezkeresine dönersek... Türkiye hiç kimsenin hayal edemediği kadar kazandı. Arap ve İslam âleminde büyük prestij ve onur kazanan Türkiye kendi adayı Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu İKÖ genel sekreterliğine seçti. Tarihte ilk kez Türkiye başbakanı Arap liderler zirvesine çağırıldı. Mart 2006'da Başbakan Erdoğan Sudan'da toplanan Arap liderler zirvesinin açılış konuşmasını yaptı. Yine tarihte ilk kez, amaçları farklı da olsa bir Suriye cumhurbaşkanı ile bir Suudi kralı Türkiye'ye geldi. Türkiye tüm Arap ülkelerinin ve halklarının en çok izlediği ülke oldu. Arap yatırımcılar kısa ve orta vadede Türkiye'ye daha fazla ilgi göstereceklerdir.

Başbakan Erdoğan'ın ziyaret ettiği tüm Arap ülkeleri ile Türkiye'nin ticari ve ekonomik ilişkileri sürekli artıyor ve artacak. Ama en önemlisi şu: Irak savaşına bulaşmış bir Türkiye asla AB ile üyelik görüşmelerine başlamazdı!

9- Abdullah Gül'ün başbakan olarak başlattığı Irak'a komşu ülkeler inisiyatifi de Türkiye'nin bölgesel rol ve prestijine büyük katkıda bulundu. Tıpkı Türkiye'nin Suriye ile geliştirdiği ikili dostluk ilişkileri gibi...

10- 1 Mart tezkeresi ile büyük avantajlar kazanan Türkiye, ikinci tezkerle ile az kaldı 'bir çuval inciri berbat edecekti'. Tıpkı Ahmet Yasin'in öldürülmesinde İsrail'e terörist diyen başbakan Erdoğan'ın, bir yıl sonra İsrail'e giderek Şaron ile tokalaşması gibi...

Her şeye rağmen Türkiye'nin İsrail ile siyasi, ekonomik, askeri ve güvenlik ilişkilerini sürdürmesi, yine Türkiye açısından açıklanabilir bir durum değildi. Üstelik İsrail bu ilişkileri sürekli pazarlıyor ve bundan maddi ve psikolojik olarak kazanıyordu.

Türk semalarında eğitim uçuşu yapan İsrail uçakları buralarda geliştirdikleri manevra ve savaş taktiklerini Filistinli ve Lübnanlı çocuklar üzerinde uyguluyorlardı.

Ayrıca İsrail, Türk F-16 ve F-4 uçaklarının modernizasyonundan kazandığı paralarla Hizbullah direnişçileri tarafından hurdaya çevrilen Mer-

kava tanklarını ve Türkiye'ye satmaya çalıştığı, son Lübnan savaşında işe yaramadığı ortaya çıkan Arrow füzelerini geliştiriyordu. Ancak tüm bunlara rağmen Başbakan Erdoğan'ın zaman zaman zaman zaman İsrail'e yönelik sert açıklamaları ve Filistin ile Lübnan ile dayanışma tutumları şimdilik durumu kurtarıyor!

11- Bir de şu ünlü BOP var. İlk günden beri, bu projenin çok aptalca olduğunu söyledim ve ABD'nin bizimle dalga geçtiğine dikkat çektim. Ancak yine de o bildik Amerikan sevdalıları bu projeyi pazarlamaya uğraşıp durdu. Lübnan saldırıları sırasında Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın Yeni Ortadoğu'dan söz etmesi, ABD'nin Büyük Ortadoğu'dan vazgeçtiğini kanıtlıyordu. Oysa gerçekte böyle bir proje yoktu, çünkü proje kapsamındaki Arap ülkelerinin büyük bölümünde Amerikan yanlısı, gerici, işbirlikçi, anti-demokratik, diktacı ve faşist iktidarlar var. Ve bunlar olmadan ABD, coğrafyamızda hiçbir planını gerçekleştiremez. Bir düşünün: ABD bölgesel planlarına kilit ülke olan ve onlarca askeri üssünün bulunduğu Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Katar gibi ülkelere demokrasinin gelmesini isteyecek. Buna inanan varsa, ben aklımdan şüphe ederim. Ama yine de ABD'nin, kendi yandaşı bu Sünni Arap ülkeleri için planlar yaptığını da hatırlatmakta yarar var! Çünkü ABD'deki Yeni Muhafazakarlara göre, İslam âlemindeki radikal İslamcı teröristlerin tümü Sünnidir ve onlardan kurtulmanın da bir yolu olmalıdır!

12- Gelelim İran'a... İran'ın bölgesel politikaları ile ilgili olarak birkaç yazı yazdım. Hep, ABD'nin Şiiliği radikal Sünni İslam'a karşı kullanma planları yaptığını söyledim. Bu amaçla Afganistan'daki radikal Sünni Taliban'ı ve Irak'taki milliyetçi Sünni Saddam'ı ortadan kaldırıp İran'ı iki büyük düşmanından kurtararak rahatlatan ABD bu düşüncesini gerçekleştirmek için gerektiğinde Tahran ile el altından flört etmekte tereddüt etmedi. Amerikan işgali altındaki Irak'ta Şiiler'in ve dolayısıyla İran'ın etkin olması bunun kanıtıdır. 'Kitlesele silahı var' yalanı ile Irak'ı işgal eden ABD aynı gerekçeden söz etmesine rağmen İran'a yönelik ciddi bir tavır almamaktadır. Hatta bazılarına göre İsrail ve Yahudi lobisi olmasaydı ABD belki de İran'a nükleer silah bile verebilirdi! Çünkü bölgesel politikalarında üçgen teorisini hep göz önünde bulunduran ABD bu üçgenin üç unsurundan (Araplar, Acemler ve Türkler) en az birini kendi yanında görmek ister. Nitekim son dönemde üçgen dengesinin bozulduğunu gören ABD, üçgeni dörtgene çevirerek Kürtler'e de bölgesel roller biçti.

Ancak buradaki temel konu İran yöneticilerinin Amerika'nın böylesi planlarında rol alıp almayacağıdır. Reel politika ile ideolojinin gerekleri İran'ın dini liderlerini zorluyor. Humeyni'nin Büyük Şeytan olarak nitele-

digi ABD ve onun politikalarıyla kendi bölgesel hesapları bir yerde paralellik arzeden dini liderlerin, siyonizme ve Yahudiler'e yönelik duygu ve söylemlerini unutup unutmayacağı sorusu hep gündemde olacaktır. Elbette ABD, İsrail ve genel olarak Haçlılar'ın bölge politikaları da Tahran'ın kararında önemli rol oynayacaktır. Unutmamak gerekir ki bu coğrafyada her gelişme onlarca, belki de yüzlerce faktörün nedeni ve sonucudur.

İnanıyorum ki, zulme ve haksızlığa karşı direnenlerin ideolojisi olarak Şiiliğe inanan İranlılar kendilerine yakıştırılmak istenen takiiye alışkanlıklarından kurtularak kendi düşmanları da olan ABD, İsrail ve genel olarak tüm yandaşlarına karşı gerçek tavırlarını koyacaklardır.

Yoksa Lübnan'daki Şii Hizbullah'a karşı yürütülen ABD-İsrail-Haçlı saldırılarına karşı Irak'taki Şiiler'in sesini çıkarmaması nasıl açıklanabilir? Başka bir deyişle, Lübnan'daki İran destekli Hizbullah BOP planlarını bozarken, yine İran'dan destek alan Irak'taki Arap Şiiler BOP'un bir parçası olmayı nasıl kabul eder? Unutmamak gerekir ki, ABD ve genel Haçlılar gerektiğinde Şiiler'i de 'Acem Şiisi' ve 'Arap Şiisi' deyip birbirine kırdırmayı da ihmal etmeyeceklerdir. Gerektiğinde ve zamanı geldiğinde Necef mi, Kum mu tartışması kışkırtılacak ve kullanılacaktır.

13- Sanıyorum İsrail ile ilgili yeniden bir şey söylememe gerek yok. İsrail'in Filistin halkına yönelik terör politikalarından asla vazgeçmeyeceğini ve hiçbir şekilde barışa yanaşmayacağını neredeyse tüm yazılarımda vurguladım. Eski Lübnan Başbakanı Refik Hariri öldürüldüğünde de ısrarla belirttim ve İsrail'in Lübnan'a saldırarak tehlikeli çılgınlıklarına devam edeceğini ve gerekirse Suriye'ye bile sataşacağını söyledim. ABD ve İsrail sevdahlıları ise bildik nedenlerden dolayı ve Yahudi lobilerinin rızasını almak için beni ABD, İsrail ve Yahudi düşmanlığı yapmakla suçladı.

Ama son Lübnan saldırıları birçoğunun aklını başına toplamasına ve gerçekleri görmesine yol açtı.

Umarım bu kişiler belli bir süre sonra yeniden eski hallerine dönmez ve yine dönekliliklerini kanıtlamazlar.

İsrail ile ilgili yazdıklarımda bir gerçeği daha kanıtlamaya çalıştım. O da Filistin halkının hiçbir zaman ülkesini ve toprağını satmadığı ve mücadelesinde hiçbir zaman terörle suçlanamayacağıdır. Bu uğraşımda da başarılı olduğumu görmek beni mutlu ediyor. Artık Türk halkının ezici çoğunluğu bu gerçeği görüyor.

Görüp de bunu herhangi bir nedenle haykırmayanların Allah günahlarını affetsin!

Ruhlarını İsrail ve ABD'ye satanlara ise söyleyecek hiçbir sözümüz yok.

14- Beslan olayları sırasında dikkat çekmeye çalıştığım noktalar aylar

sonra kanıtlandı. Rus parlamentosunun oluşturduğu soruşturma komisyonu bile Beslan baskınında tüm suçun Rus güvenlik güçlerine ait olduğunu ilan etti. Rus medyası da Putin'i suçladı. Ama bu bir şeye yaramayacaktı, çünkü Rus istihbaratı sonraki aylarda başta Başkan Meşhadov olmak üzere birçok Çeçen liderini öldürecek. Bununla yetinmeyen Putin'in adamları, Ruslar'ın Çeçenistan'daki katliamlarını ve pisliklerini yazan gazeteci Anna Politkovskaya'yı bile öldürdü. Politkovskaya 2002'de Çeçen direnişçilerin Moskova'daki tiyatro baskını izlemiş ve Rus polislerinin zehirli gazı nasıl ve neden kullandığını tüm detaylarıyla yazmıştı. Politkovskaya, öldürülmeseydi Beslen olayının da tüm sırlarını açıklayacaktı.

Umarım şimdi de Kürşat Bumin, meslektaşı Politkovskaya'nın öldürülmesine sevinmemiştir. Putin ile başka pazarlıklarla anlaşılan ABD ve tüm Batı, Moskova'nın Çeçenistan katliamlarına destek vermeyi sürdürüyor. Tıpkı Suudi yönetiminin, ABD'nin onayı ile Vahabiliği yaymak amacıyla(!) 1997'de radikal İslamcı Çeçen gruplara destek vermesi gibi!

Bu arada bazı küçük hatırlatmalarda bulunalım:

- Şubat 2005'te eski Başbakan Refik Hariri öldürüldüğünde bildik Ortadoğu uzmanları İsrail ve Amerika'dan önce Suriye'yi suçladı. Başkaları da Lübnan'da bir 'Sedir Devrimi'nden söz etti. Aynı kişiler her nedense İsrail'in son Lübnan saldırısı karşısında aynı duyarlılığı göstermedi ve Suriye'nin Hariri suikastındaki rolünden söz etmez oldular. Çünkü birçok siyasi suikastı gerçekleştirdiklerini ve bunu MOSSAD adına yaptıklarını itiraf eden bir grup Lübnanlı, Haziran 2006'da yakalanmıştı. Hariri suikastını araştırmakla görevlendirilen Belçikalı savcı Serge Brammertz ise Eylül 2006 sonunda BM Güvenlik Konseyi'ne sunduğu raporunda "Hariri'nin öldürülmesi ile Lübnan'da son üç yılda işlenen tüm siyasi cinayetler arasında direkt bağlantı var" dedi. Ama Brammertz'in bu raporu hiçbir Türk gazetesinde bir satırlık olsun yer almadı.

Sedir Devrimi'nden söz edip İsrail ve ABD ağzı ile konuşan Ortadoğu uzmanları ise o sırada başka konularla ilgilenmeyi ve başbakanla birlikte aynı uçakta seyahat etmeyi sürdürüyorlardı!

- Bir de şu Ermeni soykırım iddiaları var. Türkiye'de bazı yazar, aydın ve akademisyenler bu iddiaları kabul ederken ve bildik gazete ve televizyonlar bu tavırlarına 'ifade özgürlüğü' bahanesiyle destek verirken ne Türk devleti ne hükümet ne de halk, Fransa ve genel olarak Avrupa'nın tavrına karşı bir şey yapamaz. Fransız parlamentosunun kararını bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Çünkü parlamento kararından bir saat sonra, Nobel kurulu edebiyat

ödölünün Orhan Pamuk'a verildiğini açıklayacaktı. Bu bir tesadüf değildir. Pamuk'un önemli bir yazar olduğu tartışmasıdır, ancak 'Türkler, bir milyon Ermeni'yi ve 30 bin Kürt'ü öldürdü' demeseydi asla bu ödöl kendisine verilmezdi. Pamuk, ödölün kendisine verildiği hafta içinde Ermeni soykırımını Amerika'da düzenlenen ve Ermeniler tarafından finanse edilen bir konferansta anlatacaktı.

Son yıllarda siyasetin etkisinde kalarak ödöl dağıtan Nobel kurulunda Yahudi lobilerinin ne denli etkili olduğunu bilmeyen yoktur. Oysa İsrail yanlısı Türkler Yahudi lobilerinin Ermeni lobilerine karşı Türkiye'den yana tavır aldıklarını söylerler.

Fransa'da ve daha önce soykırım iddialarını kabul eden 16 ülkede bunun böyle olmadığı görüldü.

Ermeni iddialarını onaylayan ABD'nin 27 eyalet parlamentosunda da Yahudiler Ermeniler'e karşı tavır almadı.

Türk hükümetinin dış politika kararlarını ipotek altına alma çabası içinde olan Yahudi lobileri Ankara'yı tam anlamı ile İsrail'in yanma çekemedikleri sürece bundan böyle soykırım iddialarına karşı direnmeyecekler ama konuyu Türkiye'ye karşı kullanmayı sürdürecekler.

Gerekçesi ve yasallaşma süreci ne olursa olsun Fransa parlamentosunun kararı çok önemlidir ve Türkiye'nin başına çok işler açacaktır.

Türkiye bu kararı ciddiye almalı ve en hızlı şekilde önlemini almalıdır.

Türkiye yalnızca hamasi söylemlerle soykırım iddialarına karşı koyamayacağını anlamalıdır.

1998 Haziran'ında Robert Koçaryan Ermenistan Cumhurbaşkanı seçildiğinde ilk demecini bana vermişti.

1992-1994 Karabağ Savaşı sırasında tanıdığım Koçaryan ve Dışışleri Bakanı Vartan Oskanyan o görüşmede bakın bana ne demişlerdi:

"Soykırımın 90. yıldönümünde (yani 2005) Türkiye'yi Avrupa'da sıkıştıracağız. Soykırımın 100. yıldönümünde (yani 2015 yılında) ise soykırımı tüm dünyaya ve dolayısıyla Türkiye'ye kabul ettireceğiz. Bunun için gerekli tüm çalışmalarını yaptık ve yapacağız."

Ben bu söylemleri o zaman yazdım, konuştum ve birçok yerde anlattım ama anlaşılan işe yaramamış. Çünkü Türkiye, Ermeniler'in bu planlarına karşı hiçbir önlem almamıştı ve 'felaket' adım adım geliyor dedi...

Başbakan Erdoğan'ın 'ortak komisyon' önerisi ne Ermeniler ne de ilgili ülkeler tarafından olumlu karşılanmaz. Çünkü 1914-1918 yıllarında Ermeniler'i kışkırtan ve Osmanlı'ya karşı ayaklandıran bu ülkeler yani Fransa, İngiltere, ABD ve Rusya gerçeklerin ortaya çıkmasını istemez ve buna izin vermez.

İşte bu nedenle Türkiye çok ciddi, pratik, somut ve mantıklı plan ve projeler geliştirmeli ve hemen uygulamaya koymalıdır. Örneğin Türkiye hazırlıkları çok iyi yapılmış ve yüzlerce politikacı, gazeteci, akademisyen ve entelektüelin katılacağı uluslararası bir konferansı İstanbul'da düzenleyebilir ve konunun tüm ayrıntıları ile burada tartışılmasına zemin hazırlayabilir.

Ama Türkiye bundan önce bu konuda kendi tezinin ne olduğunu kendisi net ve resmi olarak ortaya koymalıdır.

Yani 'Türkler bir şey yapmadı, Ermeniler kalleştir' gibi, propaganda türünden söylemlerle artık bir yere varılamayacağını herkes bilmelidir.

Çünkü Ermenistan ve Ermeni diasporasının çabaları sonuç verirse Türkiye yakın gelecekte yalnızca siyasi sorunlarla değil aynı zamanda maddi taleplerle de karşı karşıya kalabilir.

Çünkü bazı Avrupa ve Amerikalı sigorta şirketleri tehciye uğramış bazı Ermeniler'in mirasçılarına tazminat ödemeye başladı bile.

- İlk günden itibaren Kıbrıs'ta çözümü savundum. Bugün gelinen durumda Türkiye'nin ve Kıbrıslı Türkler'in ne kadar haklı ve kararlı oldukları ortada. Ama Batı'nın çifte standardı ve ikiyüzlülüğü varolduğu sürece Kıbrıslı Türkler'in haklılığı daha bir süre görmezlikten gelinecektir.

- Irak işgalinin üçüncü yılında ABD, PKK'ya karşı hâlâ hiçbir eylemde bulunmuyor ve bulunmayacaktır. PKK'lıların ve Irak'taki Kürtler'in onaylamayacağı hiçbir plan Amerikalılar tarafından uygulanmaz. Washington'un PKK Koordinatörü ataması ise hiçbir şeyi değiştirmeyecek, tersine birçok soru işaretini beraberinde getirecektir! Çünkü Öcalan'ı Kenya'dan kaçırıp Ankara'ya veren ABD'ye göre PKK hem Türkiye hem de bölge plan ve hesaplarında henüz misyonunu tamamlamadı. PKK yöneticileri de bu misyonu üstlenmeye hazır gibi gözüküyor. Kandil'den gelen bilgilere bakılırsa PKK yöneticileri marksist-leninsit çizgilerinden vazgeçiyor, geçmeyenler de tasfiye ediliyor. Çünkü PKK yöneticileri Kürt sorununda ABD faktörünün gücünü ve ağırlığını kavradılar. ABD destekli Mesut Barzani ve Celal Talabani ise en az 2007 sonuna kadar, yani Kerkük sorunu çözülünceye kadar, PKK konusunda bir adım atmayacaklardır.

- Sudan'ı federal bir devlet yaparak güneydeki Hristiyanlar'a bağımsızlık yolunu açan ABD ve yandaşları şimdi de Darfur konusunu kullanarak bu ülkeyi istikrarsızlaştırmak ve başta petrol olmak üzere tüm doğal zenginliklerini ele geçirmek istiyor.

- Başlangıçta teröristlerin Irak'a Suriye'den sızdıklarını söyleyen ABD her nedense artık bu yalanı unutmuşa benziyor. Baksanıza, Cengiz Çandar bile Irak'taki 'Sünni direnişçilerin' bazılarının Suudi Arabistan tarafından

desteklediğini yazıyor artık!

- Saddam'ın yargılanması ile ilgili yazılarımı hatırlatmak isterim. Bu yargılamanın ne kadar komik olduğu kanıtlandı. ABD ve yandaşı Irak hükümeti, sansürlü yargılamada hakim ve savcılar sürekli değiştiriyor.

- Filistin halkının efsane lideri Yaser Arafat öldüğünde bildik bazı çevreler "Arafat'ın yabancı bankalarda 6 milyar dolarlık kişisel serveti var" ve "Filistin yönetimi yolsuzluklara bulaşmıştır" yalanlarına sarılarak Filistin halkının onurlu direnişini aşağılamak istiyorlardı.

Ancak 3 yıl sonra Arafat'ın beş kuruşu olmadığı ortaya çıkınca aşağılanan kendileri oldu ama yine huylarından vazgeçmediler. Nitekim İsrail Cumhurbaşkanı Katsav ve Adalet Bakanı'nın küçük kızlara sarkıntılık ve tecavüz ettiği, başbakan Olmert'in belediyeyi dolandırdığı, Genelkurmay Başkanı Halutz'un Lübnan saldırısı öncesinde borsadaki hisselerini satarak dolandırıcılık yaptığı ortaya çıkınca, İsrail sevdalıları ne yapacaklarını şaşırdı. Belki de bu rezilliklere alışık oldukları için, şaşırır gibi oldular ama bu rezillikleri Türk halkından saklamak istediler. Hatta bazı gazeteler "İsrail'de demokrasi olmasaydı bunlar ortaya çıkmazdı" gibilerinden yine İsrailli dostlarını ve velinimetlerini savunmayı sürdürdüler.

Bu nedenle masa başında Türkiye ve Ortadoğu'daki sorunları çözmeye kalkışanlara, ABD ve İsrail istiyor diye inanmadıkları şeyleri yazıp savunanlara, Türk halkını aldatmak için yine ABD ve İsrail yalanlarını yazıp dillendirenlere, kendi kişisel ve grupsal çıkarları için her türlü yalanı söyleyenlere bir çağrım olacak:

Gelin, siz de benim yaptığım gibi yapın ve yıllardır sağda, solda yazdıklarınızı ve konuştuklarınızı kitaplaştırın ve halkın önüne gerçek kimliğinizle çıkın...

İşte o zaman halk, gerçeği tüm çıplaklığı ile görecektir ve sizin kim ve ne olduğunuzu anlayacaktır.

Çünkü, yıllardır büyük gazetelerin köşelerinde çöreklenenler ve sağda solda her konuda 'uzman' diye endam gösterenler, esen havaya göre her alanda, yani demokrasi, asker, PKK, milliyetçilik, İslam, türban, AB ve tartışılan tüm konularda günlük tavır belirliyor ama genel olarak ABD ve İsrail yandaşlığına devam ediyorlar.

Bu köşe yazarları, uzmanlar ve okumuş cahil aydınlar ve Attila İlhan'ın dediği gibi 'hain kontenjanında olanlar' yıllık ya da aylık değil, bazen haftalık olarak kendi kendileriyle çelişiyorlar. Dün ak dediklerine, yarın hiç çekinmeden ve utanmadan kara diyebiliyorlar.

Sonra çıkıp 'biz değil, renkler değişti' deme pişkinliğini gösteriyor ve hiçbir zaman kötü alışkanlıklarından vazgeçmiyorlar.

Tıpkı 1 Mart tezkeresini hâlâ savunanların yaptığı gibi...

Bu kişiler Irak'ta işlenen bunca cinayete rağmen ve ABD'nin Irak'a ve bölgeye yönelik tüm kirli planları ortadayken, hâlâ köşelerinde ve televizyonlarda "Tezkere çıksaydı Irak böyle olmazdı" ya da "Tezkere çıksaydı Türk ordusu Irak'a girip PKK'yı yok edecek ve Kürt devletini engelleyecekti" gibilerinden hamasi iddialarda bulunuyorlar.

Bu kişilere "Madem Irak'ta suç ortağı olmaya o kadar heveslisiniz, o zaman Amerikan ordusuna gönüllü olarak yazılabilir ve Türk ordusunun yapmadığını pekâlâ siz yapabilirsiniz. Yani Kandil'deki PKK kamplarını yok eder ve Barzani ile Talabani'yi yakalayıp İmralı'da Öcalan'ın yanına koyabilirsiniz" tavsiyesinde bulunabiliriz.

Böyle bir tavsiye işe yarar mı bilmem, ama ben kişisel olarak Türkiye'deki tüm iç ve dış sorunların büyük bölümünün bu ikiyüzlü, satılmış, ilkesiz ve döneke gazeteci, akademisyen ve aydınların tavrından kaynaklandığına inanıyorum. Onların medya üzerinden topluma yansıtılan bu ilkesizliği ve egoizmi toplumun bazı kesimlerinde çıkarıcılığı, dönekeliği, vurdumduymazlığı, ilkesizliği ve genel olarak lümpenleşmeyi yaygınlaştırıyor. Ama işin daha garip tarafı, bu gerçek birçokları tarafından bilinmesine rağmen bu kişilerin her zaman ve dönemde rağbet görüyor olması. Psikolojik ve sosyal bir olgu olarak mutlaka incelenmesi gereken bir durum...

Belki de bu bir pazarlama başarısıdır.

Bu kişiler kendilerini iyi pazarlıyor olabilir, ama bu pazarda böylesi mallara rağbet gösterenlerin varlığı durumu çok-daha ilginç kılıyor.

Bu pazarlar var olduğu sürece ve bu pazarların mallarına meraklılar arttıkça Türkiye'nin ve dolayısıyla bölgenin sorunları zor çözülecektir.

Çünkü bu kişiler siyasal iktidarların niteliğine ve kimliğine bakmaksızın onlarla çıkar ilişkilerini başarı ile sürdürüyor ve Türk halkına hep yalan söylüyorlar. Bununla yetinmeyen bildik kişi ve çevreler çıkar ilişkilerini Türkiye sınırlarının dışına da taşıyarak Türkiye'ye her türlü kötülüğü yapıyorlar.

Ve olup biten her şeye rağmen uslanmıyorlar, huylarından vazgeçmeyerek kendileri için çizilen yolda devam ediyorlar.

Ama tek farkla...

Bu kez işleri giderek zorlaşıyor...

İçte ve dışta onlara inananların sayısı giderek azalıyor.

İçeride dengeler ve alışkanlıklar hızla değişiyor.

Dışarıda ise büyük patron ABD ve onun bölgesel jandarması İsrail'in de savunulacak hiçbir tarafı kalmadı.

Yoksa *Yeni Şafak*'taki yazılarımdan bu kadar korkarlar mıydı!

Yeni Şafak'ta ne oldu?

Yeni Şafak'ta neden ve nasıl yazmaya başladığımı daha önce anlatmıştım. İki yıllık *Yeni Şafak* dönemimde, başka işlerimin yoğunluğu nedeniyle gazeteye çok fazla uğramazdım. Belki de Amerikalı ve İsrailli diplomatlar beni şikayet etmek için benden daha fazla gelmişlerdi gazeteye. Dolayısıyla gazete çalışanları ve yazarları ile çok fazla ilişkim yoktu. Gazete sahiplerini ise yalnızca bir kez ve kısa bir süre için görmüştüm.

Nitekim Sadıkoğlu benim yazılarıma son verdiğinde bile gazete sahiplerinden ne arayan ne de soran olmadı. Sadıkoğlu'nun kararında gazete sahiplerinin de onayının olduğunu gazetenin şimdiki genel yayın yönetmeni Mustafa Karaalioğlu'ndan öğrendim.

Nitekim bu kitabı yazmaya karar verdiğimde bile gazete sahiplerine ulaşmak ve konu ile ilgili söyleyecekleri bir şey olup olmadığını sormak istedim, ama onlardan bir yanıt alamadım.

İtiraf edeyim, onların yazılarıma son verme sürecindeki ve bu son tavrı, beni üzmüştü.

Benim de bildiğim bazı gerekçeleri anlatıp kararlarını hangi koşullarda aldıklarını anlatabilirlerdi! Ancak bunu ne kendileri ne de Sadıkoğlu yapmadı.

Şam'dan gönderdiğim yazının yayımlanmadığını görünce Suriye dönüşü gazeteye gittim. Sadıkoğlu hiçbir açıklama yapmaksızın bir süre yazmamı istedi ve istersem dışarıdan yazı dizileri ve röportajlar yapabileceğimi söyledi. Ani kararının gerçek nedenlerini sorduğumda, 'Yazıların çok sert. Gazete hükümetin sözcüsü gibi gözüktüğü için Amerikalılar ve İsrailliler çok kızıyor. Bize hem içeriden hem de dışarıdan çok baskı var. Hatta KOÇ, Doğan Grubu ve benzeri gruplardan ilan vermemekle tehdit edenler bile var' gibilerinden bir savunma yaptı.

Bunun yeni olmadığını söylediğimde Sadıkoğlu Şam'dan gönderdiğim yazıyı yayımlayabileceğini söyledi, ancak bir gün sonra da bir veda yazısı yazmamı istedi.

Bunu kabul etmedim ve böylece gazetedeki yazılarıma son verdim.

Başlangıçta okuyucu gazeteden ayrıldığının farkına varmamıştı. Çünkü sık sık yurtdışına çıktığımda yazı göndermediğim için okuyucular bunun da böyle bir şey olduğunu sanıyorlardı. Ancak aradan 2-3 hafta geçince 'Hocam neredesin' diye soran yüzlerce sonra da binlerce telefon ve mesaj almaya başladım.

Ama 3 Mayıs'a kadar hiç kimseye bir yanıt vermediğim gibi, bana yöneltilen medya sorularının tümünü karşılıksız bırakıyordum.

Ta ki başlangıçta anlattığım şu *Evrensel* haberine kadar.

Oysa bu süre içinde gazetenin bazı köşe yazarları bile aramamış ve bu çevrelerde giderek yaygınlaşan vefasızlık onlara da bulaşmaya başlamıştı.

Gelelim gerçek nedenlere.

Ben ilk günden itibaren gerçekleri ve yalnız gerçekleri yazmaya özen gösterdim ve doğru yolda olduğu sürece AK Parti hükümetine destek verdim. Ancak bu kitapta okuduğunuz gibi, yanlış yaptığında da AK Parti hükümetini de hiç çekinmeden ve en sert şekilde eleştirdim.

Ancak zaman zaman çok sert ifadeler içeren yazılarıma ve televizyon konuşmalarıma karşın hiçbir zaman hiçbir AK Parti yöneticisinden ya da hükümetten doğrudan ya da dolaylı olarak herhangi bir tepki görmedim.

Ancak bir yazımda Başbakanlık Danışmanı Ömer Çelik'i eleştirdiğimde buna tepki gösterdiğini Sadıkoğlu söylemişti. Bu kitapta da okuduğunuz eleştirilerime Çelik çok kızmıştı.

Yazılarıma son verilmeden birkaç gün önce AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Murat Mercan Washington'u ziyaret etmişti. Yahudi lobilerinin liderleri ile görüşen Mercan'a benimle ilgili özel talepte bulunulduğu söyleniyordu. Mercan'ın ABD dönüşünde bu talebi, gazete sahiplerine ilettiği konuşuluyordu. Benzer taleplerin bazı AKP yöneticilerinden geldiği de söyleniyordu.

Oysa ABD, İsrail ve ABD'deki Yahudi lobileri bu rahatsızlıklarını daha ilk günden itibaren yansıtıyor ve benimle ilgili şikayetlerini resmen ve dolaylı olarak hükümet çevrelerine yansıtıyor ve birçok internet sitesinde oldukça ilginç yorumlar yapıyorlardı!!

Ama ne ABD ne İsrail ne de Yahudi lobileri, iki yıl süreyle *Yeni Şafak*'ta yazdığım ya da on yıl süreyle radyo ve televizyonlarda söylediğim hiçbir şeye yanıt veremiyorlardı. Tıpkı İsrail Büyükelçiliği müsteşarının ve daha sonra büyükelçinin kendisinin Fatih Altaylı'nın *Teke Tek* programlarında bana karşı yanıt veremedikleri gibi!

Veremezlerdi, çünkü doğrusunu ben söylüyordum.

Oysa onların güvendiği tek bir şey vardı:

Yeni Şafak yazılarıma son verdirecek güçleri.

Ama bu gücün de işe yaramaz olduğu kısa süre sonra anlaşılacaktı.

Çünkü bu güç benim bazı televizyon, radyo ve gazetelere konuşmamı engellemeyi başarsa da, hâlâ bu ülkede ve tabii ki Arap ülkelerinde haktan ve insanlıktan yana insanların olduğunu herkesin görmesini engelleyemez.

Çünkü ben hep doğruyu söyledim ve söylüyorum.

Tıpkı elinizde bulunan bu kitaptaki tüm yazılarımda olduğu gibi.

Gerisi beni hiç ilgilendirmiyor.

Peki ne olacak bundan böyle?

Geleneksel olarak en son söylenen cümleyi ben burada başlangıçta söylemeyi tercih ediyorum:

“ABD ve İsrail siyasi iktidarları, ne olursa olsun bildik ideolojilerinden ve bu ideolojilere hizmet eden politikalarından asla vazgeçmeyecek”...

Bu ideolojinin özünde bizim coğrafyamızdan nefret yatıyor.

Dünyada birbirine benzeyen iki ülke var: ABD ve İsrail.

Bir tarafta Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden kaçakların, çapkınların, mafyanın, fahişelerin, katillerin ve bu arada bazı normal insanların bir araya gelerek kurdukları Amerika, öbür tarafta dünyanın dört bir yanından toplattırılan Yahudiler'in kurduğu İsrail...

Birinin ömrü 230 yıl, diğerrinin ise 58 yıl...

Birincisi 230 yıldır kana doymamış, ikincisi ise kana susayarak devlet olmuş.

Oysa bizim coğrafyamızın bilinen tarihi 12 bin yıldır.

Bir düşünün, Washington'da bir lisede tarih hocası kendi öğrencilerine ders veriyor:

“Önce Kızılderililer'i toptan yok ettik; sonra Afrika'dan getirilen milyonlarca kölenin yarısını havasızlıktan ve açlıktan yollarda telef ettik. Bu yetmedi, Kuzey-Güney savaşında birbirimizi katlettik. Sonra da dışarıya açıldık. Japonlar Pearl Harbor'da 2.000 kişiyi öldürdü diye, biz de onlardan 360 bin insanı cayır cayır yaktık. Bu da yetmeyince dünyadaki tüm faşist, diktacı iktidarlara sahip çıktık ve halkların üzerine saldırttık. Bu yetmeyince İslam'ı komünizme karşı kullandık ve Sovyetler Birliği ile savaşımızda zafer kazandık. Sonra da Müslümanlar'a dönüp onları ortadan kaldırmaya koyulduk. Afganistan ve Irak'ı işgal ettik ve sıranın kimlere geleceğini düşünmeye başladık. Ama en önemli işimizi, Yahudiler'e Filistin toprağı üzerinde bir devlet vererek yaptık. O gün bugün bölgede sürekli kan ve gözyaşını seyrediyoruz ve bundan büyük haz alıyoruz.”

Aynı sıralarda Kudüs'te bir İsraili tarih hocası bakın öğrencilerine ne anlatıyordu:

“Bizim için kutsal olan bu toprakları ele geçirmek için tarih boyunca savaşttık. Yahudiler'i bu topraklardan kovanlar aslında Hristiyan Avrupalılar (Romalılar) olmasına rağmen biz hep Müslümanlar'ı öldürdük. Aynı şeyi Osmanlılar'a da yaptık. Onlar bizi Haçlı İspanyol katliamından kurtardı ama biz Osmanlı İmparatorluğu'nu çökertmek için her türlü pisliği yaptık. Önce Sabetay Sevi'yi ayaklandırdık, sonra İttihatçılar'ı Osmanlı üzerine saldırttık. Sultan Abdülhamit bize Filistin'i vermeyince onu alaşağı ettik ve Selanik'te bir Mason Yahudi'nin evine hapsederek intikam aldık. Hitler Hı-

ristiyanlık adına bize karşı katliamlar yaptı, ama biz yine de intikamımızı Müslüman Araplar'dan aldık. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden kaçarak Filistin'e geldik ve İngilizler'den aldığımız destekle Müslüman Filistinliler'i toptan kesmeye başladık. Bu bizim en zevkli alışkanlığımız oldu. Çünkü dünyanın dört bir yanından gelen sizlerin ortak tek bir özelliği var. Bu topraklar uğruna ölmek ve öldürmek. Yoksa biz birbirimizi öldürürüz. Çünkü Rusya'dan, Türkiye'den, Amerika'dan, İran'dan, Habeşistan'dan, Polonya'dan ve dünyanın diğer ülkelerinden kalkıp buralara gelen bizleri, yalnızca din birleştiriyor. Dinimiz ise 'bu topraklar sizin ve uğruna ne yaparsanız meşrudur' diyor. Bu nedenle bizi bu yoldan alıkoyacak herkese karşı acımasız olmak zorundayız. Kadın, çocuk ya da yaşlı da olsa herkes bizim düşmanımızdır ve biz ancak onları yok ederek ayakta durabiliriz."

Peki o sıralar Bağdat'ta bir tarih hocası acaba öğrencilerine ne anlatıyordu:

"Çocuklar, bu yıl Bağdat'ın kuruluşunun 1500'üncü yılını kutluyoruz. Irak denilen ülkemiz ise bundan en az 12 bin yıl önce vardı. Irak Mezopotamya'nın bir parçasıdır ve bu coğrafyada onlarca peygamber ve bir o kadar uygarlık yaşamıştır. Asuriler, Kildaniler, Aramiler, Hititler, Babilliler ve daha başkaları...

Ama şimdi ülkemiz ABD ve İsrail işgali altında...

ABD ve İsrail ülkemizi yalnızca yıkıp yakmakla yetinmiyor, müzelerimizi talan ediyor ve bizi birbirimize kırdırıyor. Anlaşılan, tarihlerinde bunca kan onlara yetmemiştir.

Ama her şeye rağmen hiçbir güç ve hiçbir kirli oyun Irak'ı ortadan kaldıramayacak ve biz hep bu coğrafyada kalacağız, hem de Araplar, Kürtler, Acemler, Türkler, Sünniler, Şiiler, Süryaniler, Kildaniler ve diğerleri ile birlikte!

Biz hep böyle yaşadık ve ABD, İsrail ve içimizdeki yandaşlarının tüm kirli plan ve oyunlarına rağmen bundan böyle de yaşayacağız."

İşte bugün olup biten her şeyin gerçek nedeni budur.

Yani nefret ve bu nefretin körüklediği kanlı intikam duygusu.

Petrol ise bunun bir gerekçesi!

Şimdi de bu üç gerçeğin somut olarak ne anlama geldiğine bakalım:

1- Onları durduracak güç ortaya çıkıncaya kadar ABD ve İsrail'in coğrafyamıza ve bu coğrafyada yaşayan herkese yönelik saldırıları ve dolayısıyla cinayetleri sonsuza dek devam edecek. Bu coğrafyadan nefret eden ama petrolünü de çok seven ABD buradaki gerici, anti-demokratik ve işbirlikçi iktidarları sonsuza dek işbaşında tutmaya çalışacak. ABD, kendisi-

nin kurduğu İsrail'e ne pahasına olursa olsun sahip çıkacak ve bunun için ne gerekirse yapacak.

İsrail ise hiçbir şekilde barışa yanaşamaz. Barış demek İsrail'in yok olması demektir. Bir düşünün "Gelin Allah'ın bize verdiği topraklarda toplanalım, Büyük Yahudi Devleti'ni kuralım ve dünyaya egemen olalım" diyerek dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler, 23 bin kilometrelik İsrail sınırları içinde hapsediklerinde acaba ne yapar? Yine bir düşünün, dünyanın en güzel şehirlerinden Leningrad'dan yani Petersburg'dan getirdiğiniz bir Yahudi'ye "Gel Habeşistan'dan, Kenya'dan, Malezya'dan gelen Yahudiler'le ortak bir devlet, toplum ve kültür kur ve etrafınızdaki 350 milyon Müslüman'la iyi geçin" diyeceksiniz. Üstelik iyi geçinmek için 37 yıldır işgal altında tuttuğunuz Golan, Gazze ve Batı Şeria ve Lübnan'ın güneyinden çekileceksiniz ve Filistin devletinin kurulmasına izin vereceksiniz. Peki şu anda Batı Şeria'da, Golan'da ve işgal altındaki diğer topraklarda yerleştirdiğiniz Yahudiler'e "Haydi siz geldiğiniz ülkelere geri dönün" mü diyeceksiniz?

Bir de şu Yahudi lobileri var. Onların varlık nedenleri ve Amerikan toplumunu ve devletini esir alma gerekçeleri 'mazlum İsrail'dir...

Barış anlaşması imzalamış ve 300 milyonluk Arap komşuları ile iyi ilişkiler içinde olan bir İsrail'in dünyadaki Yahudi lobilerine gereksinimi kalmayacaktır.

Bu ise siyonist ideolojinin çöküşü demektir.

İsrail'i yöneten bağınaz din adamları, militarist çevreler ve öldürmeye programlanmış kişiler buna asla izin vermez. İsrail ağzı ile konuşan ya da konuşmak zorunda bırakılan bizdeki uzmanlar, akademisyenler ve sözde liberaller öncelikle bu gerçeği görmelidir.

2- Avrupa ülkeleri ise zaman zaman farklı tavırlar sergilese de hep ABD ve İsrail'in yanında olacaktır. Farklı düzeylerde de olsa bu ülkeler hedef biz olduğumuz sürece hep Haçlı mantığı ile davranmayı sürdürecektir ve şu ünlü 'dinler ve uygarlıklar arası diyalog ve ittifaklarını' tek taraflı olarak kendi lehlerine kullanacaklardır. Papa'nın son söylemleri her şeyi yeterince anlatıyor olmalı!

Baksanıza, 11 Eylül sonrasında Haçlı Seferi'ni ilan eden Bush hazretleri bu kez hepimizi faşist Müslümanlar ilan edip yok etmeye hazırlanıyor! Avusturalya'da bir silah fabrikası ABD ile birlikte, dakikada bir milyon (yanlış değil bir milyon) kurşun atan dijital bir makineli tüfek geliştirdi.

3- ABD ise Yeni Ortadoğu'sunu darmadağın edilen bir coğrafya üzerinde kurmayı hedefliyor. Bu nedenle ABD bölge tansiyonunun yüksek kalması için gereken her şeyi yapacaktır.

- ABD asla Afganistan ve Irak'tan çekilmeyecektir. ABD Irak'tan çekilirse bu ülkedeki radikal İslamcılar zaferlerini ilan ederek Lübnan'a taşınacak ve bu kez İsrail için büyük tehlike oluşturacaklar. Aynı tehlike ABD yanlısı Arap yönetimleri için de geçerli.
- Bu nedenle ABD tüm bölge halklarını birbirine kırdırarak İsrail'in güvenliğini sonsuza dek sağlama almayı amaçlamaktadır.

Ve Lübnan!

Irak, yani 1 Mart tezkeresi *Yeni Şafak*'ta yazmam için bir gerekçe olmuşken Lübnan, yani 5 Eylül tezkeresi de bu kitabı yazmama neden oldu.

Ve bu nedenle kitabın adı: *Tezkereden Tezkereye Gerçekler*.

Çünkü Irak'ı işgal eden ABD, İsrail'e yeşil ışık yakarak Lübnan saldırısını başlatmıştır. Tüm askeri üstünlüğüne rağmen İsrail Hizbullah karşısında büyük yenilgiye uğramıştır. Kaçırılan iki askerini kurtarmak için 33 gün süreyle Lübnan'ı bombalayan ve tüm üstün silah teknolojisine rağmen iki askerini kurtaramayan İsrail, savaşta 119 askerini ve 60 kadar sivilini (resmen açıklanan rakamlar) kaybetti. Yüzlerce yaralı ve aklını yitiren asker var.

Hizbullah ile baş edemeyen İsrail'in yardımına ABD ve onun maşası BM yetişti.

1701 sayılı BM Güvenlik Konseyi kararı ile Lübnan'a gönderilen uluslararası güç Hizbullah ile savaşmak için fırsat kollayacaktır. Bu da olmazsa İsrail ve ABD bildik klasik yöntemlere başvurarak Lübnanlıları birbirine kırdıracaklardır.

Provokasyon, iç savaş kışkırtmaları ve suikastlar onların başvuracakları en önemli yöntemlerdir.

Çünkü Lübnan buna müsait...

400 yıl kadar Osmanlı yönetiminde, Şam vilayetine bağlı olarak kalan Lübnan'da Osmanlı'ya karşı ilk Maruni ve Dürzi ayaklanmalarını Fransızlar, İngilizler, Amerikalılar ve Almanlar kışkırtmıştı.

1918'de Osmanlı'nın çekilmesinden sonra Lübnan Fransa'nın sömürgesi oldu. 1946 yılında bu ülke bağımsız hale geldi. 1958'de Incirlik'ten kalan Amerikan uçakları Lübnan'da milliyetçi bir Arap hareketinin gelişmesini engelledi. 1975'te İsrail'in bir provokasyonu ile Lübnan'da iç savaş başladı. 15 yıl süren bu savaşta ABD, İsrail, Fransa ve Batı tarafından desteklenen Hristiyanlar ile Müslümanlar (Sünni, Dürzi ve Şiiler ile Lübnan'da yaşayan Filistinliler) karşı karşıya geldi. ABD, Fransa, BM ve Arap Birliği'nin istemi üzerine Suriye ordusu Lübnan'a girerek iç savaşı durdur-

du. İsrail ajanları her zaman Lübnan'da cirit attı ve Filistinliler ile Lübnanlılar'ı (cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar, siyasiler, aydınlar...) hedef alan yüzlerce suikast gerçekleştirdi. İsrail Eski Başbakanı Ehud Barak bile kadın kıyafeti ile bu suikastlarda rol aldı. İsrail 1982'de Lübnan'ın güneyini işgal etti ve Beyrut'a girdi.

Şaron Eylül 1982'de faşist Hristiyanlar'la birlikte Sabra ve Şatilla katliamlarını gerçekleştirerek binlerce Filistinli'yi katletti. 19 Eylül sabahı o kamplara giren gazeteciler arsında ben de vardım. Gördüklerimi yaşamım boyunca unutmam mümkün değildir.

Bu vahşetin kahramanı Şaron 'Beyrut Kasabı' olarak ünlendi.

Ama Başkan Bush onu 'barış kahramanı' olarak ilan etti.

Başkaları da onu 'adam yerine koydu'!

1990'dan sonra belirli bir istikrara kavuşan Lübnan merhum başbakan Hariri'nin de özel çabası ile sorunlarını çözme yoluna koyulmuştu. Ancak bu, İsrail, ABD ve Batı'daki müttefiklerini korkutuyordu.

Hariri 14 Şubat 2005'te öldürüldü ve İsrail'in son saldırısına zemin hazırlandı.

Yaklaşık olarak 4 milyon nüfusu olan Lübnan'da nüfusun yüzde 35'i Şii, ki bunlar ağırlıklı olarak güneyde, yani İsrail sınırına yakın bölgelerde yaşıyor. Geri kalanların yüzde 30'u Sünni, yüzde 30'u çeşitli mezheplere bağlı Hristiyan ve yüzde 5'i Dürzi.

Toplumdaki bu heterojenlik doğal olarak siyasal yapılanmaya da yansımaktadır.

Lübnan'da cumhurbaşkanı Maruni Hristiyan, başbakan Sünni Müslüman, yardımcısı Ortodoks, meclis başkanı Şii, yardımcısı Ortodoks. Meclisin 128 sandalyesi eşit oranda Hristiyan ve Müslümanlar arasında paylaşılmaktadır. Hükümet de aynı şekilde. Hükümetin önemli dört bakanlığı (dışişleri, maliye, içişleri ve savunma) Şiiler, Maruniler, Sünniler ve Ortodokslar tarafından paylaşılır. Hükümette bir de Ermeni bakan var. Ordu komutanı ile merkez bankası başkanı Maruni'dir. Yetkileri fazla olmayan genelkurmay başkanı Dürzi olurken emniyet genel müdürü Sünni'dir. Jandarma komutanı ile askeri istihbarat başkanı ise Maruni'dir. Polis komutanı Dürzi ama ulusal güvenlik birimi başkanı Şii'dir. Başsavcı ise Sünni'dir.

Orduda görev yapanları yüzde 40'ı Maruni, yüzde 30'ı Sünni, geri kalanı da Şii'dir. Polis teşkilatında ise Şiiler ve Sünniler daha yoğun.

Bu görev bölümünü daha da detaylandırabileceğimizi belirterek Lübnan'da işlerin ne kadar karışık ve zor olduğunu söyleyebiliriz. Bu ise Türkiye'nin orada ne tür risklerle karşılaşacağını göstermeye yeterlidir. Unutmamak gerekir ki, sonuçta oraya giden güç, Alman Başbakan Merkel'in ve

İtalyan Başbakan Prodi'nin dediği gibi, "İsrail'i korumaya gidiyor". Bu ise gerektiğinde Hizbullah ile çatışmayı beraberinde getirecektir.

Böyle bir hedefin gerçekleşmesini bekleyecek olan İsrail hiç çekinmeden provokasyonlara da kalkışacaktır. Dört BM görevlisini bile öldürecek kadar çılgınlaşan İsrail'den gelebilecek ilginç sürprizleri önümüzdeki süreçte hep birlikte göreceğiz. İsrailli yetkililer en çok 2007'nin başlarına kadar bekleyeceklerini, BM gücünün Hizbullah'ı silahsızlandırmaması durumunda tekrar Lübnan'a saldıracaklarını söylüyorlar.

Bunun yanı sıra unutmamak gerekir ki parlamentosu Ermeni soykırım iddialarını onaylayan Lübnan'da PKK yanlısı Kürtler, ASALA yanlısı Ermeniler, Kaideciler ve Türkiye'yi sevmeyen birçok ülkenin istihbarat örgütlerinin ajanları var.

İşte böylesi bir Lübnan'da İsrail'in ve İsrail ile ABD yanlısı ülke ve güçlerin olası provokasyonlarına ve pis oyunlarına dikkat çektiğim ve Türkiye'yi uyardığım için İsrail ve ABD sevdalıları çılgına dönmüştü.

İşte örnek!

İsrail saldırısının ilk gününden itibaren Hizbullah'ın bir terör örgütü olmadığını söyleyerek tüm gerçekleri kamuoyuna anlatmaya çalıştım. Hem televizyon ve radyo konuşmalarımda hem de Akşam'daki köşemde İsrail saldırısı ve ABD'nin bölgesel planları ile ilgili önemli bilgiler verdiğime inanıyorum. Bu çabamın bir parçası olarak 14 Ağustos 2006'da aşağıdaki yazımı yazdım:

İsrail yenilgisi ve Türkiye

ABD'den sonra dünyanın en gelişmiş silah gücüne sahip İsrail, bir avuç Hizbullah militanı karşısında tarihinin en büyük yenilgisini tattı. Kurulduğu 1948 yılından bu yana tüm savaşlarda Arap ülkelerini yenen İsrail ilk kez bu denli hezimete uğradı. İsrailliler ilk kez ölümün ve korkunun ne olduğunu anladı ve yaşadı.

İki askerini kurtarmak bahanesiyle Lübnan'a saldıran İsrail bu savaşta 109 askerini ve 60 kadar sivilini kaybetti.

33 gün süreyle Lübnan'ın her yerini bombalayan İsrail, Türkiye'ye ve başka ülkelere satmaya çalıştığı Merkava tanklarının, Arrow füzelerinin ve Erdoğan helikopterlerinin de işe yaramaz olduğunu gördü. Çünkü Hizbullah militanları bu alanda da İsrail'e büyük kayıplar verdirdi.

İsrail, askeri olarak yenilmeseydi asla ateşkesi kabul etmezdi ve İsrail'in önceden onaylamadığı bir kararı ABD ve müttefikleri BM Güvenlik Konseyi'ne getiremezlerdi.

Yoksa bu ülkeler neden bir ay beklemişti!

Hizbullah karşısında yenilmiş bir İsrail'e artık dış Yahudiler de göç etmez. Çoğu Yahudi olan yabancı turistler ise kaçmıştı.

Kendi halkını Hizbullah füzeleri karşısında koruyamayan İsrail'den yakında ters göçler de başlayacaktır.

İsrail'in 'siyonist devlet' ideolojisi ciddi olarak çıkmazda!

'Üstünlük kompleksi' ile kurulan ve şimdiye kadar dünyaya kafa tutan İsrail bu yenilgisinin psikolojik ezikliği ile yaşayamaz.

İsrail bu eziklikten kurtulmak için gereken her türlü çılgınlığa kalkışabilir, kalkışacaktır.

Üstelik yarattığı tüm yıkımlara karşın Lübnanlılar'ın morali İsrail'den çok daha yüksek ve İsrail ile ABD'nin çıkması için uğraştığı iç savaş olmadı. Bundan dolayı da çılgına dönen İsrail, önce dostu olan ülkelerin destek ve yardımını bekleyecek.

İsrail, Lübnan'a gönderilecek BM gücünün Hizbullah'ı yok etmesini bekleyecek, bu olmazsa kendi yöntemlerine başvuracak.

İşte burada Türkiye'nin olası Lübnan politikası gündeme geliyor.

AK Parti hükümeti gerekirse BM gücüne asker vereceğini söylüyor.

Bu konu dünkü Erdoğan-Özkök görüşmesinde ele alındı.

Oysa Türkiye, Lübnan'a askerini göndermeden önce bile oradaki olaylara taraf olmuş durumda.

Dünkü *Alşark-Alawsat* gazetesi Hizbullah lideri Nasrallah'ın Beyrut'taki İran Büyükelçiliği'nde saklandığı bilgisinin Türk istihbaratı tarafından İsrail'e bildirildiğini yazdı.

Suudi Arabistan'ın parası ile Londra'da yayımlanan ve tüm Arap ülkelerinde okunan gazetenin haberi doğru ise ortada gerçekten ciddi bir sorun var.

Üstelik günlerdir Türk gazeteleri Incirlik'ten İsrail'e savaş malzemesi taşındığını yazıyor.

Günümüz dünyasında hiçbir şey saklı kalmıyor ve kalmaz.

Son dört yıllık politikalarıyla AK Parti hükümeti bölgede ciddi bir prestij ve saygınlık kazanmıştı. Bu politikanın özünde bölgenin iç çekişmelerinde taraf olmamak ve ABD ile İsrail adına hiçbir şey yapmamak ve hatta yapar gibi gözükmemek vardı.

Oysa bu görüntü giderek bozuluyor ya da birileri tarafından bozduruluyor.'

Suudi kralının son gezisi bu çabanın bir bölümünü yansıtıyor.

Kral ile birlikte Türkiye'ye gelen *Alşark-Alawsat* gazetesinin genel yayın yönetmeni Tarık Elmuheyed, Türkiye'yi Şii İran'a karşı harekete geçir-

mek için özel bir çaba içindeydi. Elmuheyed'e göre, Şii İran tehlikesini ancak Türkiye gibi güçlü bir Sünni devlet durdurabilir. Amerikalılar ve onların Türkiye'deki yandaşı köşe yazarları aylardır bu söylemi tekrarlıyordu.

Irak'ta oyuna gelmediği için Türkiye'ye çok kızanlar şimdi bu ülkeyi çok daha büyük, kirli, tehlikeli ve pis bir oyunun içine sürüklemek istiyorlar.

Bölgesel bir Şii-Sünni savaşı...

1980-1988 Irak-İran savaşı ile Saddam'ın ve işgal sonrasında Amerika ve İsrail'in başaramadığını şimdi Sünni Türkiye'ye havale etmek istiyorlar.

Yoksa Elmuheyed durduk yerde Osmanlı'nın Safevileri nasıl durdurduğunu hatırlayabilir miydi!

Ya da dedesi Osmanlılar tarafından idam edilen Kral Abdullah durduk yerde Türkiye'ye gelir miydi!

Abdullah, ABD'nin onaylamadığı tek bir adım bile atamaz.

Birileri Türkiye için çok pis ve tehlikeli roller biçiyor...

AK Parti hükümetine (şimdilik) söyleyeceğim şu:

"Aman dikkatli olun, yoksa her an eksi noktasına dönebilirsiniz. Kaybeden yalnız siz değil, aynı zamanda Türkiye ve tüm coğrafyamız olacaktır!"

Şimdi sizlerden bu yazıyı bir kez daha ve dikkatlice okumanızı rica ediyorum. Çünkü bu yazıyı okuyup da anlamayan Ertuğrul Özkök bakın bir gün sonra benimle ilgili neler yazdı:

"Nasrallah'ı MIT mi ihbar etti?"

Özellikle Dışişleri Bakanlığı ve MIT yetkililerine sesleniyorum. Bu yazıyı dikkatle okuyun ve cevabını mutlaka verin.

Hizbullah Lideri Nasrallah, Beyrut'taki İran Büyükelçiliği'nde saklanıyormuş.

"Birileri" bu hayati istihbaratı İsrail'e vermiş.

Kim mi?

Şimdi sıkı durun.

Türk istihbaratı...

Evet, savaşın ortasında MOSSAD'a bu hayati bilgiyi MIT vermiş.

Bu haber önceki gün merkezi Londra'da bulunan Arap sermayeli "Al-şark-Alawsat" gazetesinde yayımlanmış.

Türkiye'de ben dahil kimse farkına varmamış.

Bir kişi hariç...

Bir Türk gazetesinde "köşe yazarlığı" yapan, Suriye asıllı bir kişi.

Dünkü yazısında çok ilginç bir bilgi daha vardı.

Bu haberi yayımlayan Alşark-Alawsat gazetesinin genel yayın yönetmeni Tarık El-Muhayed, hafta başında Türkiye'deymiş.

Hem de kiminle gelmiş?

Suudi Arabistan Kralı Abdullah'la birlikte.

Zamanlamaya dikkat edin.

Gazetesindeki haber, bu ziyaretten sonra yayımlanıyor.

Bu yazıyı hayretle okudum.

Çünkü içindeki iddia yenilir yutulur cinsten değildi.

Herhalde Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün bugün bölgeye yapacağı ziyarette kendisine bu konu sorulacaktır.

Dün akşam saatlerine kadar Dışişleri'nden açıklama gelmemişti.

Ankara'da çalışan gazeteciler bilir.

Bir gazetede "istihbarat birimleri" kaynak gösterildiği zaman hemen MIT üzerine alınır.

Dün oradan da hiç ses çıkmadı.

Acaba neden?

Yaz rehavetinden mi, yoksa ciddiye almamaktan mı?

Hadi Suriye'nin menfaatlerine yeminli sadakatini hiç saklamayan bu "köşe yazarı"nın sözlerini ciddiye almadılar.

Ama ortada Arapça yayımlanan önemli bir gazetenin haberi vardı.

Olaya bir başka açıdan da bakıyorum.

Türk istihbaratı, son yıllarda çok eleştiriliyordu.

Ortadoğu'da daha çok MOSSAD'ın etkili olduğu ve Türk istihbaratına onun bilgi verdiği inancı hâkimdi.

Eğer gazetenin haberi doğruysa, en azından bu açıdan sevindirici.

Demek ki MIT, Nasrallah'ın nerede olduğunu bilecek kadar bölgeye hâkimmiş.

Meselenin bir de malum "köşe yazarı"yla ilgili bölümü var.

Türk hükümetine üstü örtülü biçimde dokunduruyor:

"Günümüz dünyasında hiçbir şey saklı kalmıyor ve kalmaz..."

Hafif tehdit kokan bu cümleden sonra bir de uyarı geliyor.

"Aman Türkiye bu Şii-Sünni çatışmasına karışmasın" deyip tavsiyede bulunuyor:

Siz Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün değil, Suriye ile işbirliği yapın.

Ne güzel bir tavsiye değil mi?

Daha düne kadar Abdullah Öcalan'ı, Türkiye'ye karşı en kuvvetli koz olarak kullanan, öz çocuğu gibi besleyen Suriye'yle birlikte olacağız.

Bizim de ona bir tavsiyemiz var.

Türkiye'nin kıymetini bilsin.

Burası onun pek alışık olmadığı cinsten demokratik bir ülke.

Baksanıza, ülkesinin menfaatini ne kadar cüretle ve pervasızca savuna-biliyor.

Suriye Muhaberat'ı bu kadar misafirperver, bu kadar sevecen bir ev sahibi olabilir mi?

Ben bilmiyorum. Bilenlere soruyorum.”

Ben ne diyorum, Özkök ne anlıyor...

Anlaşılan Ertuğrul Özkök'te ve genel olarak *Hürriyet*'te 'Suriyeli gazeteci' hobisi ve fobisi var.

Özkök 17 Aralık 2004'te aynı başlıkla gazetesi *Hürriyet*'te yine bana sataşmaya kalkışmış, aldığı yanıtla susmak zorunda kalmıştı.

Özkök'ün o tarihte benimle ilgili söylemlerini ve benim kendisine *Yeni Şafak* gazetesinde verdiğim yanıtları bu kitapta okudunuz.

Ancak Özkök bunca aradan sonra dayanamayıp aynı tanımlamayı kullanarak, bu kez çok daha ağır bir şekilde saldırmayı tercih etti.

Ben Özkök ile böylesi düzeysiz, sıg ve anlamsız bir polemige girecek değilim. Bu benim üslubum değil ve mesleğin etik kuralları ve benim kişiliğim ile asla uyuşmaz!

Özkök'ün Türkçe anlama ve algılama sorunu olabilir.

Ben o yazıda ne diyorum, Özkök ne anlıyor ya da kendisine neler anlatılıyor!

Ben net olarak Türkiye'ye yönelik pis oyunlar oynandığını, bu nedenle devletin ve hükümetin çok dikkatli olması gerektiğini söylerken (bu yazıdan bir gün sonra *Hürriyet* İran uçaklarının İsrail ve ABD'nin istekleri doğrultusunda Diyarbakır'a indirildiğini yazdı) Özkök benim Suriyeliliğimden söz ediyor. Oysa ne bu yazıda ne de geçmişteki tüm yazıları ve televizyon konuşmalarımda ben hiçbir zaman Suriye yönetimini savunmadım.

Belki Özkök bilmez ama ben Hafız Esad döneminde Suriye'ye bile gide-mezdim. Baba Esad yönetiminin anti-demokratik, hatta diktacı olduğunu söyleyebilen ve daha ileri giderek Öcalan'ın Şam'da olduğunu yazabilen tek 'Suriyeli gazeteci' bendim.

Ancak oğul Esad iktidara gelip demokratik açılımlar yapmaya başladığında ben de bu demokratik açılımları destekledim ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün dediği gibi 'Genç Esad'a bir fırsat verilmesi gerektiğini' savundum ve her zaman daha fazla açılımın gerektiğini belirterek ABD, İsrail ve yandaşlarının bu açılımları engelleme çabalarına dikkat çektim.

Özkök, bu açılımları ve genç Esad'ın kişiliğini merak ediyorsa onunla ilgili bilgileri ABD ve İsrail kaynaklarından değil Esad ile görüşen kendi

meslektaşı olan Mehmet Ali Birand, Fehmi Kuru, Ali Kırca, Gürkan Zengin ve Serdar Akinan'dan öğrenebilir.

Ben o ülkede yönetim ne olursa olsun Suriye'ye ve halkına sahip çıktım ve sonuna kadar çıkacağım.

Bir insanın ülkesini ve halkını sevmesinin suç olduğunu Özkök'ten öğreniyoruz.

Ama ben aynı zamanda bu coğrafyadaki tüm ülkelere ve halklara sahip çıktım ve çıkacağım. Çünkü bu coğrafya benimdir, hepimizindir.

Tıpkı Türkiye'nin de benim, bizim olması gibi.

Ancak ben Türkiye'ye sahip çıktığım sürece Özkök ve yandaşları daha fazla kızıyorlar.

Tıpkı bundan altı ay önce *Hürriyet*'in başyazarı Oktay Ekşi'nin kızdığı gibi.

Bay Ekşi konuyu anlamadan bana 'Ne idüğü belirsiz zat' deme kibarlığında bulunmuştu!

Bay Ekşi'ye o zaman yanıtı ben değil *Akşam*'ın genel yayın yönetmeni Serdar Turgut vermişti.

Oysa aynı Ekşi, son Lübnan saldırıları ile ilgili yazdığı yazılarda o zaman benim İsrail ve ABD ile ilgili yazdıklarımın aynısını söylüyordu.

Milliyet'te Taha Akyol'un İsrail, ABD, siyonistler ve Amerika'daki Neo-Con'lar ile ilgili son yazıları ise benim yazdıklarımın çok daha sertti ve Ekşi'yi kızdırması gereken ifadeler içeriyordu.

Orgeneral Yaşar Büyükanıt Paşa Genelkurmay Başkanlığı'na atandığı gün ise benim Ekşi'yi kızdıran sözlerime benzer şeyler söylüyordu:

"Türkiye büyük ve güçlü bir devlettir. Türk milleti güçlüdür. Önemli olan bizim bu büyüklüğü görmemiz, ona inanmamız ve güvenmemizdir. Sorun bu gerçeği bilmeyenlerdedir."

Ben ise ' Hamas liderinin Ankara ziyaretine kızan ABD, İsrail ve Yahudi lobisi bizi mahvedecek' diye manşet atan gazetelerin ve televizyonlarda yaygara koparanların, İsrail ve ABD medyasından daha sert tepki gösterdiğine dikkat çekerek 'Türk devleti ve milleti büyük ve güçlüdür, neden İsrail, ABD ve Yahudi lobilerinden korkuyorsunuz' diye konuşmuştum.

Oktay Ekşi de bu sözlerime kızarak bakın ne demişti:

"Türkiye'deki gazetelerde yazıları yayımlanan, böylece kendi ülkesi Suriye'de hayal edemeyeceği kadar geniş bir özgürlük ortamında görüşlerini ifade olanağı bulan bu ne idüğü belirsiz zata, ağzını açarken ve kalemını kullanırken terbiyeli olması gerektiğini birileri söylemelidir. Hüsnü Mahalli isimli zat, tek otoritenin tayin ettiği tek doğruyu savunan bir basın istiyorsa, Şam'a gitmesi iyi olur."

Oysa ifade özgürlüğüne inandığını iddia eden ve “Türkler bir milyon Ermeni ile 30 bin Kürt’ü öldürdü” diyen Orhan Pamuk’a destek veren Bay Ekşi ne söylersem söyleyeyim, “Türk devleti ve milleti büyüktür ve güçlüdür” diyen bana yönelik bu düzeysiz ifadeleri kullanmamalıydı.

Ama *Hürriyet* mensubu Ekşi’den başka bir tavır beklenemezdi!

Keşke Bay Ekşi “Tük medyasında kakofoni yaşanıyor” diyerek bu alandaki rezillığe diplomatik dille dikkat çeken ABD Büyükelçisi Ross Wilson’a da aynı üslupla yanıt verebileseydi ve ülkesine dönmesini isteyebilseydi!

Kaldı ki; bu rezilliğin yani Wilson’un deyimi ile ‘kakofoni’nin nedeni de ABD’nin ta kendisidir!

Dönelim Özkök’e...

Yukarıda belirttiğim gibi Özkök ile polemige girmek bana göre bir iş değil.

Ama anlaşılan Özkök hem kendisinin hem de adına yazılarını yazdığı çevrelerin çaresizlik, hırçınlık ve kontrolsüzlüğünü yaşıyor...

Türkiye’yi Irak’taki pislige bulaştıramayanlar, bu kez Türk devletini ve milletini Lübnan’da ve Ortadoğu’da çok daha tehlikeli bir bataklığın içine sürüklemek istiyorlar.

Yoksa Özkök benim *Akşam*’daki yazıma durduk yerde neden kızıyor!

O yazı gerçekten kızılacak bir yazı değildi.

Ben bu yazıda ABD ve yandaş bazı Arap ülkelerinin pis bir oyun peşinde olduğunu söylüyor ve hükümeti dikkatli olması için uyarıyorum.

Köşe yazarlarının görevi bu değil miydi?

Anlaşılan Amerika ve İsrail’e karşı tepkinin giderek nefrete dönüşmesi birilerini rahatsız ediyor ve korkutuyor.

Ben tüm yazılarımda ve söylemlerimde gerçeklere dikkat çekiyor ve Türk halkını (aynı şeyi Arap medyasındaki yazılarımda ve söylemlerimde de yapıyorum) ve devletini böylesi kirli oyunlara gelmemesi için uyarıyorum.

Birilerinin anlama ve algılama sorunu olsa da Türk halkı her şeyi çok kolay anlıyor ve gereğini yapıyor.

Ben Suriye asıllı olabilirim, ülkemi de doğal olarak severim ama Türkiye’yi Özkök’ten ve benzerlerinden çok daha fazla sevdiğimi Özkök’ün kendisi de biliyor! Bilmiyorsa Basın Yayın Genel Müdürlüğü’nden benim Arap gazetelerine gönderdiğim binlerce haber ve yorumu alıp okuyabilir ve yine Arap televizyonlarında katıldığım programlardaki söylemlerime bir göz atabilir.

Özkök belki bunları kıskanıyor ve çekemiyor.

Ama ben Özkök’ten farklı olarak Türkiye ve Suriye’nin yanı sıra İran’ı

da Mısır'ı da Irak'ı da Kıbrıs'ı da Çeçenistan'ı da ve bu coğrafyada yaşayan herkesi de seviyorum.

Ben kendi adıma ve başkalarından talimat almaksızın bu coğrafyada yaşayan tüm halkları, yani Araplar'ı, Türkler'i, Acemler'i, Kürtler'i, Çerkezler'i, Çeçenler'i, Gürcüler'i, Ermeniler'i, Süryaniler'i, Lazlar'ı, Arnavutlar'ı ve diğerlerini de çok seviyorum.

Çünkü ben bu coğrafyada binlerce yıldır olduğu gibi herkesin birlikte barış, dostluk ve kardeşlik içinde yaşaması gerektiğine inanırım ve bunun mücadelesini veririm. Ama ben aynı zamanda dünyanın neresinde olursa olsun zulme uğrayanların da yanındayım.

Özkök'ün aynı duyguları taşıdığından ise hiç emin değilim.

Şimdi de olaya biraz espri katalım...

Keşke mertlik ve centilmenlik kurallarının geçerli olduğu ortaçağda yaşıyaydık da Özkök'ü düelloya davet edebilseydim.

Üstelik istediği silahı kendisi seçebilirdi!

Ama bu mümkün olmadığına göre benim başka bir önerim olacak.

Gelsin Özkök, birlikte kendisinin seçeceği herhangi bir Anadolu köyüne, kasabasına ya da İstanbul'un herhangi bir semt pazarına, hatta kendisinin de takıldığı Akmerkez ve Kanyon'a gidelim ve bakalım Türk insanları bir Suriyeli olarak bana mı, yoksa halis muhlis bir Türk olan Özkök'e mi inanıyor ve güveniyor?

Özkök izin verirse, bunu *Hürriyet* ve hatta Doğan Medya emekçilerine de sorabiliriz!

Özkök'le kendisinin belirleyeceği herhangi bir ilde bağımsız aday olarak seçimlere de katılabiliriz. Kendine güvenmiyorsa Özkök, bonus olarak Fatih Altaylı'yı da yanına alabilir.

Baksanıza *Hürriyet*'ten atılan Bay Altaylı, belki geri alırlar diye Özkök'e nasıl destek veriyor.

Belki gözü Özkök'ün yerinde de olabilir!

Ama boşuna heveslenmesin ve uğraşmasın!

Özkök yerini asla ona kaptırmaz.

"Siyasette uluslararası yanıltma

Fatih Altaylı

Ertuğrul Özkök, dünkü köşesinde Alshark-Alawsat gazetesinde yayımlanan bir haberi, Türkiye'de köşe yazdığı bir gazeteye taşıyan Suriyeli gazeteci Hüsnü Mahalli'yi eleştiriyordu.

Londra'da yayımlanan Arap gazetesinde yer alan bir haberde, Türk Milli İstihbarat Teşkilatı'nın, Hizbullah lideri Nasrallah'ın gizli karargâhını

Türkiye'nin İsrail'e bildirdiği yazıyordu.

Hüsnü Mahalli de bunu haber yapmış ve Türkiye'yi eleştirmişti.

Özkök de buna kızmıştı. Kızmakta haklı. Çünkü Hüsnü Mahalli isimli gazeteci, Suriye gizli servisi Muhaberat'ın fikirlerini Türk halkına aktarmakla ünlüdür. Bir anlamda Suriye'nin Türkiye'de yayın yapan "ajansı" gibidir.

Ancak bir noktayı atlamamak gerekiyor.

Nasrallah'ın saklandığı yeri İsrail'e Türk istihbaratının bildirdiği haberi ilk olarak Alshark-Alawsat'ta yer almadı.

Bu haberin kaynağı "DEBKA Files" isimli internet sitesi.

Peki bu internet sitesi kimin!

İsrail istihbaratının, yani MOSSAD'ın. Burada zaman zaman çok ilginç ama pek de doğru olmayan yönlendirici haberler yayımlanıyor. Yani tipik bir dezenformasyon sitesi.

Gazeteler de bu haberlerin üzerine atlıyor. Türkiye'de de özellikle komplo teorisyeni yazarlar bu siteye bayılıyor.

DEBKA Files'da yer alıp yayılan bu haberin, Türkiye'nin Lübnan'a barış gücü yollamaması ve karar arifesinde bölgede zor durumda kalması için özellikle yayımlandığı düşünülebilir."

İnanıyorum ki siz de benim gibi, hayatınızda böyle aptalca bir yaklaşım görmemişsinizdir.

Şimdi gelin birlikte Altaylı'nın ucube yaklaşımına bakalım.

Türk dış politikasında benim etkili olup olmadığımı Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'e soracak kadar ilginçleşen Altaylı, benim 'Türkiye'ye kızdığımı' söylüyor. Oysa anlaşılan Altaylı yıllarca birlikte çalıştığı Özkök'ten anlamama hastalığını da kapmış. Çünkü ben kızmıyorum, uyarıyorum ve bunu Türk devletinin ve milletinin çıkarı için yaptığımı da açık ve net olarak söylüyorum.

Altaylı 'Hüsnü Mahalli isimli gazeteci, Suriye gizli servisi Muhaberat'ın fikirlerini Türk halkına aktarmakla ünlüdür' diyor.

İnanın bana bu satırları ilk okuduğumda gülmek için kendimi zor tuttum.

Üstelik Altaylı kendince kurnazca kelime oyunları yaparak 'ajansı' kelimesini 'ajan'ı çağrıştıracak şekilde kullanmıştır. Oysa Altaylı araştırırsaydı benim birçok Arap ve uluslararası (El-Cezire, BBC, El-Arabiye) gazete, radyo ve televizyonun yanı sıra Suriye Haber Ajansı'nın da Türkiye muhabirliğini yaptığımı öğrenebilirdi.

Dönelim bir önceki cümleye, yani Muhaberat'ın fikirlerine!

Ben istihbarat örgütlerinin fikirlerinin olduğunu bilmiyordum. Bunun nasıl olduğunu belki Altaylı bize o harika üslubu ile anlatır!

Hatta isterse MOSSAD ve CIA internet sitelerinden alıntılarla aktarabilir.

Ama tüm bunları bir yana bırakırsak işin en ilginç ve güldürücü tarafı Altaylı'nın aynı Muhaberat'ın fikirlerini yaymada görev almasıdır!

Çünkü Altaylı bir zamanlar beni kendi programı *Teke Tek*'e çıkarmak için ısrarla arardı. Başka bir ifade ile Altaylı beni programlarında konuk ederek yabancı bir ülkenin istihbarat örgütüne, yani 'Muhaberat'a yardım ve yataklık yapıyordu!

Tabii bu işin komik tarafı.

Çünkü basın özgürlüğünün en geniş şekilde yaşandığı bir ülkede yaşıyoruz ve Altaylı buna inanan meslektaşlarımızdan biridir.

Ben ne Altaylı'ya ne de Özkök'e bu üslubu hiç yakıştıramıyorum.

Türkiye'nin en önemli iki gazetesinin genel yayın yönetmenleri bu düzeyde olmamalıydılar.

Gerçekten bu üslup onlara yakışmıyor.

Benim söylemlerime bir itirazları varsa bunu, benim yaptığım gibi somut söylemlerle yapabilirler.

Türkiye'de, başta devletin tüm kurumları olmak üzere herkes benim kim olduğumu ve neler yaptığımı bilir. Ben 35 yıldır Türkiye'de yaşıyorum ve bu süre içinde hemen hemen tüm cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanların büyük bölümü, siyasi parti liderleri, sivil toplum yöneticileri, yüzlerce melektaşım ve başkaları ile tanıştım, konuştum ve söyleşiler yaptım.

Aynı şeyi başta Arap ülkeleri olmak üzere dünyanın birçok ülkesinin liderleri, yöneticileri ve medya adamlarıyla yaptım.

Herkes benim kim olduğumu çok iyi bilir.

Benim hiçbir devlete, kuruma, kişiye bir diyet borcum yok ve olamaz.

Ben yıllardır konuşmacı olarak katıldığım ne televizyon programlarından ne de İstanbul ve Anadolu'nun diğer şehirlerindeki toplantı ve konferanslardan ücret bile almam.

O nedenle ben yalnızca inançlarım ve doğrularım için varım ve bunun için mücadele ederim.

Ne Özkök ne de Altaylı'nın ne de Bonus ailesinin diğer efradının bu yakışsız tavırları beni bu mücadeleden alıkoyamaz ve koyamayacaktır.

Ben de Altaylı, Özkök, Ekşi ve benzerleri hakkında ve çalıştıkları gazetelerle ilgili olarak çok şey söyleyebilir ya da piyasada dolaşan lafları kendi köşemde ya da bu kitapta yazabilirdim.

Ama bu benim kişiliğime uygun değil ve o düzeye de asla inmem.

Ben basit dedikodu gazetecisi değilim ve sipariş yazılar yazmam.

Türk halkı, hatta medyada çalışan herkes Özkök, Altaylı, Ekşi ve benzerlerinin kim olduğunu biliyor.

Benim yıllardır her alanda tüm söylediklerime itirazları varsa buyursunlar konuşalım.

Bu kitapta okuduğunuz tüm söylem ve düşüncelerim ortadayken ne Özkök ne Altaylı ne de Ekşi ve benzerlerinin söyleyeceği hiçbir şey yok ve olamaz.

Çünkü ben hep doğruları savundum ve söylediklerim hep doğru çıktı diye onlar bana kızıyor.

Çünkü ben birileri adına yazmam ve konuşmam.

Çünkü ben her şeyi yaşayarak yazıp konuşurum ve asla inançlarımdan vazgeçmem. Yani ben döneke değilim, asla olmam ve olamam.

Çünkü ben bu coğrafyanın tüm acılarına ortağım.

Çünkü ben bu coğrafyanın gerçek sahibiyim.

Çünkü ben bu ülkeyi ve ülkenin tüm insanlarını onlardan çok daha fazla seviyorum.

Varsın kıskansınlar.

Çünkü sevdikleri ve umut bağladıkları İsrail ve Amerika'nın artık savunulacak hiçbir tarafı kalmadı ve coğrafyamızın tüm halkları Türk halkı gibi, bu gerçeği görüyor.

Şimdi Ne Olacak?

Lübnan'da, dolayısıyla Filistin'de ve genel olarak Ortadoğu olarak adlandırılan bizim coğrafyamızda savaş bitmemiştir ve farklı şekillerde de olsa devam edecektir.

Önümüzdeki süreç ve gelişmelere bağlı olarak ABD ve İsrail Lübnan üzerinden Suriye'ye sataşmaya yeltenecektir. Çeşitli oyunlarla Beşar Esad yönetimini yanına çekmeye uğraşan ABD bunu başaramayacağını anladığında Suriye'de bir askeri darbeyi ya da Sünni- Alevi çatışmasını kışkırtacaktır. ABD bununla Suriye'yi Filistin ve Hizbullah'a verdiği destekten alıkoymayı amaçlamaktadır. Bu amaçlarını gerçekleştirmek için ABD her türlü oyuna kalkışacaktır. Suriye'de Beşar Esad yönetiminin değiştirilmesi ya da bu ülkede Sünni-Alevi çatışması AB'nin son dönemde sık sık konu ettiği milyonlarca Alevi'nin yaşadığı Türkiye'yi etkileyecektir. Irak'ta henüz bir Sünni-Şii savaşını gerçekleştiremeyen ABD ve yandaşları benzer şeyi

şimdi Lübnan'dan bölgeye yaymak istiyor. Onlara göre 'İran ve Şiilik tehlikesini önleyecek yegâne güç Sünni bir Türkiye'dir!'

Amerikan hizmetkârı Kral Abdullah Sevda Tepesi için değil, bunun için Türkiye'ye gelmiştir!

Suriye'den sonraki hedef İran olacaktır. Ancak İran ile ilgili ABD politikaları bazı soru işaretleri içermektedir. Irak'ta İranlılar'ın Şiiler üzerindeki etkinliğine ses çıkarmayan ABD, Şiiliği Sünni gelenekçi Arap ülkelerine karşı kullanma planı yapmaktadır. Başta Suudi Arabistan olmak üzere Körfez ülkelerinin tümünde (Kuveyt, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn) yoğun Şii nüfus olduğunu bilen ABD Şiiliği bölgedeki Sünni iktidarlara karşı bir baskı aracı olarak kullanmayı da ihmal etmiyor. Bununla Sünni iktidarlar tümüyle Amerika'nın kölesi duruma getirilmek isteniyor. Buna karşı çıkanlar Şiilikle tehdit ediliyor. Üstelik Irak'ta bir Sünni-Şii savaşı da devam ediyor ve ettirilecek.

Özetle bakın ABD ve yandaşlarının planında neler var?

1- Bölge ülkelerini federal sistemlere dönüştürerek küçültmek.

2- Direnen ülkeleri Irak'ta olduğu gibi iç savaş ile parçalamak.

3- 20.yüzyılın başlarında Şerif Hüseyin'i (yani Sünni Araplar'ı) etnik kışkırtmalarla Sünni Osmanlı'ya karşı ayaklandırarak bölgeyi ele geçiren İngiliz ve Fransızlar'ın yerini şimdi ABD alarak benzer bir senaryoyu uygulamaya hazırlanıyor. 20.yüzyılın operasyonu ile İsrail devletinin kurulmasını amaçlayan ve bunu gerçekleştiren dönemin emperyalist ülkeleri (ABD dahil) Sevr'de sözü edilen Kürt devletinin kurulmasını 21.yüzyıla ertelemişlerdi. Çünkü bölge o günkü koşullarda iki yeni devletin doğmasını taşıyamayacaktı!..

İşte şimdi ABD; İngiltere ve Fransa'dan öğrendiği ile Kürt devletinin kurulması için benzer bir yönteme başvuruyor. 20.yüzyılda etnik kışkırtmalarla Sünni Türkler'e karşı kullanılan Sünni Araplar şimdi hem etnik hem de mezhepsel kışkırtmalarla Acem ve Şii İran'a karşı kullanılmak isteniyor. Türkiye ise Osmanlı'nın mirasçısı olarak, bu kez Sünni Araplar'ın yanına çekilerek farklı bir cepheleşme yaratılmak isteniyor.

Tüm bu kargaşa ortamında tıpkı 20.yüzyılın başında olduğu gibi bu kez Sevr canlandırılacak ve Kürt devletinin yolu açılacak. Böylece 100 yıl ertelenen plan gerçekleşmiş olacak ama daha önemlisi bizim coğrafyamız, sonu gelmeyecek hem etnik hem mezhespel bir çatışmanın içine sürüklenmiş olacak.

Washington'daki Neo-Conların, Yahudi lobilerinin ve geleneksel ege-men güçlerin tüm bu tehlikeli planlarının başarı şansını, önce Türkiye'nin tavrı sonra da İran'ın gelecekteki politikaları belirleyecektir.

Çünkü bölgenin en önemli, en güçlü, en demokratik, en laik, en çağdaş ve en gelişmiş ülkesi Türkiye'dir ve Türkiye'nin alacağı tavır doğal olarak bölge ülkelerini ve dolayısıyla ABD ve Batı'nın bu ülkelere yönelik hesaplarını etkileyecektir.

İran liderleri ise dinsel ideolojileri ile pragmatik çıkar hesapları arasında bir tercih yaparak ABD'nin hesaplarının kaderini belirleyecekler.

Bu karar bir ölçüde Türkiye'yi de ilgilendirmektedir. Çünkü Şii bir İran tehlikesinden söz edenler bu tehlikenin karşısında ancak Sünni ve Saddam'ın Irak'ı kadar güçlü Türkiye'nin durabileceğini söylüyor. İsrail'in sahip olduğu 500 kadar nükleer, kimyasal ve biyolojik bombayı kendileri için tehlike olarak görmeyen Amerikan yanlısı Arap yönetimleri her nedense, ortak düşman İsrail'e karşı mücadele eden ve Hamas ile Hizbullah'a destek veren Müslüman İran'ın nükleer gücünden endişe ediyor. İran'ın olası nükleer gücüne kızan ABD ise şimdi Mısır, Suudi Arabistan ve Yemen'e nükleer enerji (güç ve silah) konusunda yardımcı olmaya hazırlanıyor.

Aynı şey Türkiye için de geçerlidir.

İsrail ise tüm senaryo ve planlarında kendi hesaplarını ayrıca yapıyor

Çünkü ABD'nin kendi yanına çekemediği bir İran'ın nükleer güce sahip olmasına İsrail asla izin vermez ve vermeyecektir. Tıpkı bölgede saygın, güçlü, Araplar'a düşman olmayan ve en önemlisi 'İslam geçmişi olan' AKP yönetimindeki bir Türkiye'nin bölgede güçlenmesine izin vermeyeceği gibi.

ABD'nin bölge planlarında ihmal etmediği ve şimdilik etmeyeceği diğer kart ise Kürtler'dir. Onlar için farklı senaryolar hazırlayan ABD gelişen olaylara göre bu senaryoları, Irak, Suriye, İran ve Türkiye için ayrı ayrı ya da toplu olarak uygulamaya koymaya çalışacaktır.

Ama ABD ve müttefikleri coğrafyamıza yönelik en büyük oyununu farklı oynuyor:

İkinci Dünya Savaşı sonrasında bölgemize gelen ABD hep İngilizler'in yarattığı anti-demokratik, diktacı ve faşist iktidarları koruyup kolladı ve bu iktidarları kendi halklarına karşı kullandı.

Soğuk Savaş döneminde İslami söylem, parti ve örgütleri Sovyetler Birliği ve komünizme karşı kullanan ABD'nin bir diğer hedefi de bölgedeki devrimci güçlerdi.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ile İslami ideolojilerin görevini yerine getirdiğine karar veren ABD bu kez bu ideolojinin öncelikle İsrail ve sonra kendisi için bir tehlike oluşturabileceğini gördü.

11 Eylül işte böyle bir sürecin sonunda yaşandı!

11 Eylül'ü bahane eden ABD önce Afganistan'ı sonra da Irak'ı işgal etti. İsrail ise Filistin'de yaptıklarıyla Amerika'nın pis oyununa katkıda bulunuyordu:

Bu oyunun adı:

“İnsanları her şeye alıştırmak, çaresiz kılmak, umutsuz hale getirmek ve teslim almak”tır.

Taliban ve Kaide'yi 1996'da Afganistan'da iktidara getiren ABD İslama ilk darbesini indirmişti.

ABD, bir yandan Taliban'ı işaret edip Müslüman olmayanlara Müslümanlar'ın ne kadar çağdışı olduklarını göstererek Batı'yı kendi yanına çekmeye uğraşırken öbür yandan da 'normal ve kendi halinde' dindar insanlar da kendi dinlerinden soğutmayı amaçlıyordu.

Suudi Arabistan, Ürdün ve benzeri ülkelerin desteği ile Irak'ta hızla güçlenen radikal İslamcı gruplar bu kez 'kelle kesmeye' başlayınca ABD bir zafer daha kazanmıştı. Çünkü Hristiyanlar artık ABD'nin Müslümanlar'la ilgili her söylediğine inanır olmuştu.

Batı'da, hızla yükselen bir anti-İslam dalgası yayılıyordu. Hazreti Muhammed'e yönelik çizimler, Papa'nın söylemleri, Başkan Bush'un 'faşist Müslümanlar' benzetmesi ve Avrupalı yöneticilerin anti-İslam söylemleri bunu yeterince kanıtlıyor.

Arap ve İslam âleminde kendi halindeki 'dindar' insanlar ise kendi dinlerinden bile şüphe etmeye başlamıştı!

ABD ise oyun içinde oyun oynuyordu.

Ebu Gureyb'de bildik işkenceleri yapan ABD bu işkencenin ve Felluce'deki cami katliamlarının görüntülerini biz bölge insanlarına gösteriyordu.

Biz ise bu görüntüleri seyrettikten sonra ABD'ye kızıyorduk ama sonunda yapılacak bir şey olmadığını görünce normal yaşantımıza devam ediyorduk.

Ve alıştık...

Müslümanlar için en değerli tabulardan biri olan Hazreti Muhammed'e bile dil uzatıldığında insanlar başlangıçta duygusal bir tepki gösterdi ama sonra onu da kabullendi.

Aynı suçu işleyen Papa 16. Benedikt'e gösterilen cılız ve yüzeysel tepki bunu kanıtlıyor.

İslam ve Müslümanlık sulandırılmak isteniyor.

ABD ve Batı'nın light ya da ılımlı İslam söylemi bu nedenle önem kazanıyor.

Batı ılımlılaşmış ve dolayısıyla ideolojik içerikten yoksun bırakılmış ve kişisel çıkarlarını ön planda tutan bir Müslüman'a her şeyi kolayca kabul

ettireceğini hesaplıyor!

Gözleri ve kulakları ile beyinleri arasındaki iletişim sinirleri duyarsızlaşmış insanlar zamanla insan olarak tüm algılama becerileri ile değerlendirme yeteneklerini kaybederler.

Her şeyi kolayca kabul eden insanlar zamanla her şeye alışır ve sonunda iradesini karşılıksız teslim ederler.

İşte ABD ve yandaşı güçlerin amacı budur.

İnançsız, ilkesiz, idealsız ve en önemlisi mutlak olarak kişiliksiz ve egoist insanlar ve böyle toplumlar yaratmaktır.

İşte büyük oyunun büyük sırrı bu.

Günlük sıkıntı ve sorunlarınız ne olursa olsun hep duyarlı kalın ve Amerika, İsrail ve yandaşlarının yalanlarına kanmayın. Doğruları arayın, oyunlarına gelmeyin, direnin ve asla teslim olmayın!

Ben olmayacağım.

Tıpkı *Yeni Şafak*'tan atıldığımda olmadığım gibi!

Tıpkı sizin bu kitabı alarak Filistinli çocuklara destek vermeniz ve son cümlesine kadar okuyarak teslim olmak istemediğinizi kanıtlamanız gibi!

Ama bazılarınız hariç!

Önce TBMM Afganistan tezkeresini onayladı. ABD ve NATO uçakları Türkiye üzerinden uçarak Afganistan'ı bombaladı. Bu ülkede şu ana kadar kaç kişinin öldüğünü bilen yok.

Türkiye iki kez Afganistan'daki ISAF gücüne komuta etti. Dışişleri eski Bakanı Hikmet Çetin NATO adına Afganistan'ı yönetti. Ama Türkiye, Afganistan'da asla söz sahibi olmadı. Orada her şey yalnızca ABD'den sorulur. Ama beş yıl geçmesine karşın ABD'liler bile Taliban'ın hâlâ güçlü olduğunu kabul ediyor.

TBMM, 2. Irak tezkeresini onaylayarak hava sahasını Amerikan ve İngiliz uçaklarıyla füzelerine açtı. Bu uçak ve füzelerin Kerkük ve Musul'da kaç kişinin ölümüne yol açtığını bilmiyoruz. Irak'ta şimdiye kadar en az 300 bin kişi öldü. Bu ülkede iç savaşı riski hızla artıyor.

Son olarak da TBMM Lübnan tezkeresini onayladı. Böylece Türk askeri 90 yıl önce ayrıldığı Lübnan'a gitti.

TBMM daha önceleri de Bosna, Somali ve Kosova'ya asker gönderme kararı aldı. Ama hiçbir tezkere 1 Mart tezkeresi kadar önemsenmedi ve Türkiye'nin dış ve dolayısıyla iç politikasını bu denli etkilemedi. Kore tezkeresi Türkiye'yi ABD'nin 'müzmin müttefik'i' durumuna getirirken 1 Mart Irak tezkeresi, bu ittifakı tartışmaya açtı ve Türkiye'nin Amerikan oltasında çaresiz bir balık olarak kalıp kalmama tartışmasını başlattı!

4 Temmuz 2003'te, yani Amerika'nın bağımsızlık gününde Süleymaniye'de 11 askerin kafasına çuval geçirenler Türk halkının bu gerçeği görmesini istemeyenlerdir.

Bu kitabın telif geliri, yazar Hüsnü Mahalli tarafından Filistinli çocuklara bağışlanacaktır.

ISBN 9944-942-46-4

9 789944 942461